

॥ श्रीः ॥

काशी संस्कृत ग्रन्थमाला

२४१

१२३९

महाकविभारविवरचितं

किरातार्जुनीयम्

महोपाध्यायश्रीमल्लिनाथसूरिकृतया 'घण्टापथ'-व्याख्यया
पण्डितश्रीगङ्गाधरशर्मणा पं० श्रीपरमेश्वरदीन-
पाण्डेयेन कृतया 'सुधा'-व्याख्यया तथा

आचार्यशेषराजशर्मा रेगमीकृतया

हिन्दीव्याख्यया भूमिकया च समनङ्कृतम्

(सम्पूर्णम्)

चौरवम्भा संस्कृत संस्थान

भारतीय सांस्कृतिक साहित्य के प्रकाशक तथा विक्रेता

पो० आ० चौखम्भा, पो० बा० नं० ११३६

जडाव भवम, के. ३७/११६, गोपाल मन्दिर लेन

वाराणसी (भारत)

प्रकाशक : चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

मुद्रक : श्रीगोकुल मुद्रणालय, वाराणसी

संस्करण : प्रथम, वि० सं० २०४३

मूल्य : ₹० ५०-००

4292 12.10.87
Sankha/Beg
13/10/87

© चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

इस ग्रन्थ का परिष्कृत तथा परिवर्धित मूलपाठ

एवं टीका, परिशिष्ट आदि के सर्वाधिकार

प्रकाशक के अधीन हैं ।

अन्य प्राप्तिस्थान

चौखम्भा विश्वभारती

पोस्ट बाक्स नं० १०८४

चौक (चित्रा सिनेमा के सामने)

वाराणसी-२२१००१ (भारत)

फोन : ५४७६६

74299
THE
KASHI SANSKRIT SERIES
241

KIRĀTĀRJUNĪYAM

OF
MAHĀKAVI BHĀRAVI

With

*'Ghaṇṭāpatha' Commentary of M. M. Mallinātha Sūri;
'Sudhā' Commentary of Pt. Śrī Gangādhara Śarmā
& Pt. Śrī Parameśwaradina Pandeya and
Hindi Commentary & Preface of*

ACHĀRYA ŚEŚARĀJA ŚARMĀ REGMI

(Complete)

74299
Bha/Reg
CHAUKHAMBHA SANSKRIT SANSTHAN

Publishers and Distributors of Oriental Cultural Literature

P. O. Chaukhambha, P. Box No. 1139

Jadav Bhawan, K. 37/116, Gopal Mandir Lane

VARANASI-221001 (INDIA)

© *Chaukhambha Sanskrit Sansthan, Varanasi*

Phone : 65889

First Edition 1987

Price : Rs. 50-00

Also can be had of

CHAUKHAMBHA VISVABHARATI

Post Box No. 1084

Chowk (Opposite Chitra Cinema)

VARANASI-22 1001

Phone : 54766

Printers—

SRIGOKUL MUDRANALAYA

Gopal Mandir Lane,

Varanasi-221 001

भूमिका

शेषराजशर्मा रेग्मी:

महाकविभारविस्तत्काव्यं किरातार्जुनीयं च

संस्कृतभाषायां महाकविभारविरचितशयलोकप्रियः । बृहत्त्रय्यां किरातार्जुनीये, शिशुपालवधे नैषधीयचरिते च भारवे रचना गरिष्ठा, परवतिकवीनां पथिप्रदशिका, मनोहरतमा, गाम्भीर्यगरिपूरिता नारिकेलफलसम्मितेति च संस्तूयते । एवमेव परमप्रथितेषु पञ्चस्त्रपि काव्येषु—रघुवश-कुमारसंभव-किरातार्जुनीय-शिशुपालवध-नैषधीयचरितेषु महाकविभारविः कालिदासकोटो परिगणितः ।

यथा—६३४तमे खृष्टाब्दे उत्कीर्णं ऐहोलशिलालेखे—

“स विजयतां रविकीर्तिः कविताश्रितकालिदासभारविकीर्तिः” ।

अस्य पद्यार्थस्य दर्शनात् खृष्टस्य चतुस्त्रिंशदधिकषट्शततम वर्षपूर्वं तत्समय-स्तावत् एव समयात् भारविः कालिदासकोटो परिगणित आसीदित्यवगम्यते । ‘भारवेरर्थगौवम्’ इत्यनुसारं भारविवाण्यर्थगौरवपरिपूर्णा स्वल्पैरपि शब्दैर्विपुल-गूढार्थसंग्राहिकेति प्रतीयते । कालिदासाऽपेक्षया माधुर्यगुण एवेषन्न्यूना तद्गानी, परं रसभाव-वदन्यलंकारगुणपरिपूर्णेति विश्रुतिः ।

द्युते पराजितं द्वैतवने भ्रातृभिर्द्रौपद्या च समं स्थितं युधिष्ठिरं दुर्योधनस्य शासनपद्धतेः परिज्ञानाऽर्थं प्रेषितो वणिवेषधारी वनेचरो दुर्योधनस्य शासनकुशलतां वर्णयति । श्रुत्वैतद् द्रौपदी युद्धार्थं युधिष्ठिरं प्रेरयति । भीमसेनश्च प्रशंसापूर्वकं तद्वचः समर्थयत् । अत्राऽन्तरे व्यास आगत्य युद्धे जयलाभार्थमिन्द्रकीले तपश्चरणार्थमर्जुनं सविधिं विद्यामुपदिशति । तस्मिन् पर्वते व्यासो मार्गदर्शनाऽर्थमेकं गुह्यकं चोपस्थापयति । अर्जुन इन्द्रकीलपर्वतं गत्वा तपश्चरति । मूकदानवोऽर्जुनम् हन्तुं शूकरवेष्टेणागच्छति । किरातपतेः शिवस्याऽर्जुनस्य च युगपच्छरप्रहारेण निष्प्राणत्वेन स भूमिं पतितः । तच्छरीराच्छरग्रहणार्थं गतस्याऽर्जुनस्य शिवानुचर-स्य किरातश्च विवदेते । अन्ततो गत्वा कान्तिकेयाधिष्ठितया शिवस्य वनेचर-सेनया किरातपतेः शिवेन अर्जुनस्य च समं तुमुलं युद्धं भवति । पराजितत्वेऽप्यऽ-

१ कि० भू०

Dec 7, 11/12/2008
26/12/07 price
Rs. 56/-
Recd. from Chandan
Dey
Dey 7, 11/12/2008

जुनस्य धैर्येण दृढतया च प्रसह्य शिवः प्रत्यक्षीभूय तस्मै वनुर्वेदशिक्षणपूर्वकं पाशु-
पतास्त्रं च ददाति । इन्द्रादिभ्यो देवेभ्यश्च शस्त्रास्त्रप्राप्त्या कृतार्थोऽर्जुनो भ्रातृसकाशं
गच्छति । परिमितमेतद्वृत्तमपजीव्याऽष्टादशसर्गसंमितं—नीति-सुभाषितादिसमलंकृतं
पूर्वकविभिरक्षुण्णे चित्रकाव्ये चाद्भुतनैगुण्यं समाविश्य भारविर्महाकविः चित्ता-
कर्षकं किराताऽर्जुनीयं महाकाव्यं प्रणिनाय ।

किरातार्जुनीयस्य नायकरसादिविवरणम् ।

किराताऽर्जुनीयस्य नायको धीरोदात्तोऽर्जुनः । प्रतिनायकश्च किरातपतिः
शंकरः । उभावालम्बनत्रिभावौ । दूतमुखोच्चारितानि वाक्यान्मुद्दीपनानि । नायक-
प्रतिनायकयोः धनुराकर्षणद्वयोऽनुभावाः । धृत्यादयो व्यभिचारिभावाः । उत्साहः
स्थायो भावः । वीररसोऽङ्गी । शृङ्गारादिरसा अङ्गरसाः । रीतिः पाञ्चाली
वैदर्भी च । गुणः प्रसादो माधुर्यं च । किरातप्रहितो दूतो निसृष्टार्थः । दिव्यास्त्र-
लाभः प्रयोजनम् ।

किरातार्जुनीयस्य कथासारः ।

प्रथमसर्ग—युधिष्ठिरसमीपे द्वैतवने वर्णिवैषधारिणो वनेचरस्य मुखाद्
दुर्योधनस्य शासनकौशलं श्रुत्वा युधिष्ठिरं युद्धार्थं उत्तेजयितुं द्रौपद्या ओजोगुणपूर्ण-
मुपालम्भनं च ।

द्वितीयसर्ग—भीमसेनस्य प्रशंसापूर्वकं द्रौपदीवचसः समर्थनम् । युधिष्ठिरस्य
सान्त्वनापूर्वकं तयोः प्रबोधनम् । अत्रान्तरे महामुनेर्व्यासस्यागमनम् ।

तृतीयसर्ग—युद्धे जयलाभार्थमिन्द्रकीलशैलेऽर्जुनस्य तपश्चरणार्थं व्यासस्यो-
पदेशः । तस्य शिवाराधनार्थं सविध्यर्जुनं प्रति विद्योपदेशः, मार्गदर्शनार्थमेकस्य-
गुह्यकस्योपस्थापनं च । गमनकाले द्रौपद्या अर्जुनं प्रत्युपदेशवाक्यानि । यक्षेण
सहाऽर्जुनस्येन्द्रकीलमचलं प्रति प्रस्थानं च ।

चतुर्थसर्ग—शरदागमेन क्षेत्रादीनां शोभावर्णनम् । अर्जुनस्य हिमालय-
दर्शनम् ।

पञ्चमसर्ग—हिमालयस्य रुचिरशोभावर्णनम् ।

षष्ठसर्ग—अर्जुनस्येन्द्रकीलशैल आरोहणवर्णनम् तच्च तपश्चरणं च । तत्तपो-

अङ्गायेन्द्रस्य गन्धर्वाणां साचिव्येऽप्सरसां प्रेषणम् ।

सप्तमसर्गे—गन्धर्वैः सहाऽप्सरसामिन्द्रकीलपर्वते विलासपूर्वकं गमनम् ।

अष्टमसर्गे—गन्धर्वाणामप्सरसां च कुसुमावचायादिललितकेलिवर्णनम् ।

नवमसर्गे—सन्ध्या-चन्द्रोदय-सुरतक्रीडा-प्रभातवर्णनम् ।

दशमसर्गे—अर्जुनस्य प्रलोभनायाऽप्सरसां विलासप्रदर्शनम्, तस्य नैष्कृत्यं च ।

एकादशसर्गे—वृद्धविप्रवेणिनेन्द्रेण सहार्जुनस्य संवादः । परीक्षान्तरमर्जुनस्य तपसि दृढनिष्ठादर्शनेन प्रसन्नेन्द्रस्य स्वरूपदर्शनानन्तरं शिवाराधनायाऽर्जुनं प्रत्युपदेशः ।

द्वादशसर्गे—अर्जुनस्य कठोरतपसा शिवाराधनम् । तापसैः शिवं प्रति तद्वर्णनम् । किरातवेणिनः शिवस्य धृतशूकररूपस्य मूकदानवस्य चार्जुनसमीपे प्रयाणम् ।

त्रयोदशसर्गे—शिवस्याऽर्जुनस्य च युगचच्छरप्रक्षेपेणार्जुनहननार्थमागतस्य मूकदानवस्य वधः । तच्छरीराच्छरग्रहणार्थमुद्यतमर्जुनं प्रति शिवदूतकिरातस्या-
विशेषवचः ।

चतुर्दशसर्गे—अर्जुनस्य च तत्प्रत्युत्तरप्रदानम् । ततः कार्तिकेयाविष्ठितया किरातसेनयाऽन्ततः किरातपतिना शिवेन च सममर्जुनस्य भीषणयुद्धवर्णनम् ।

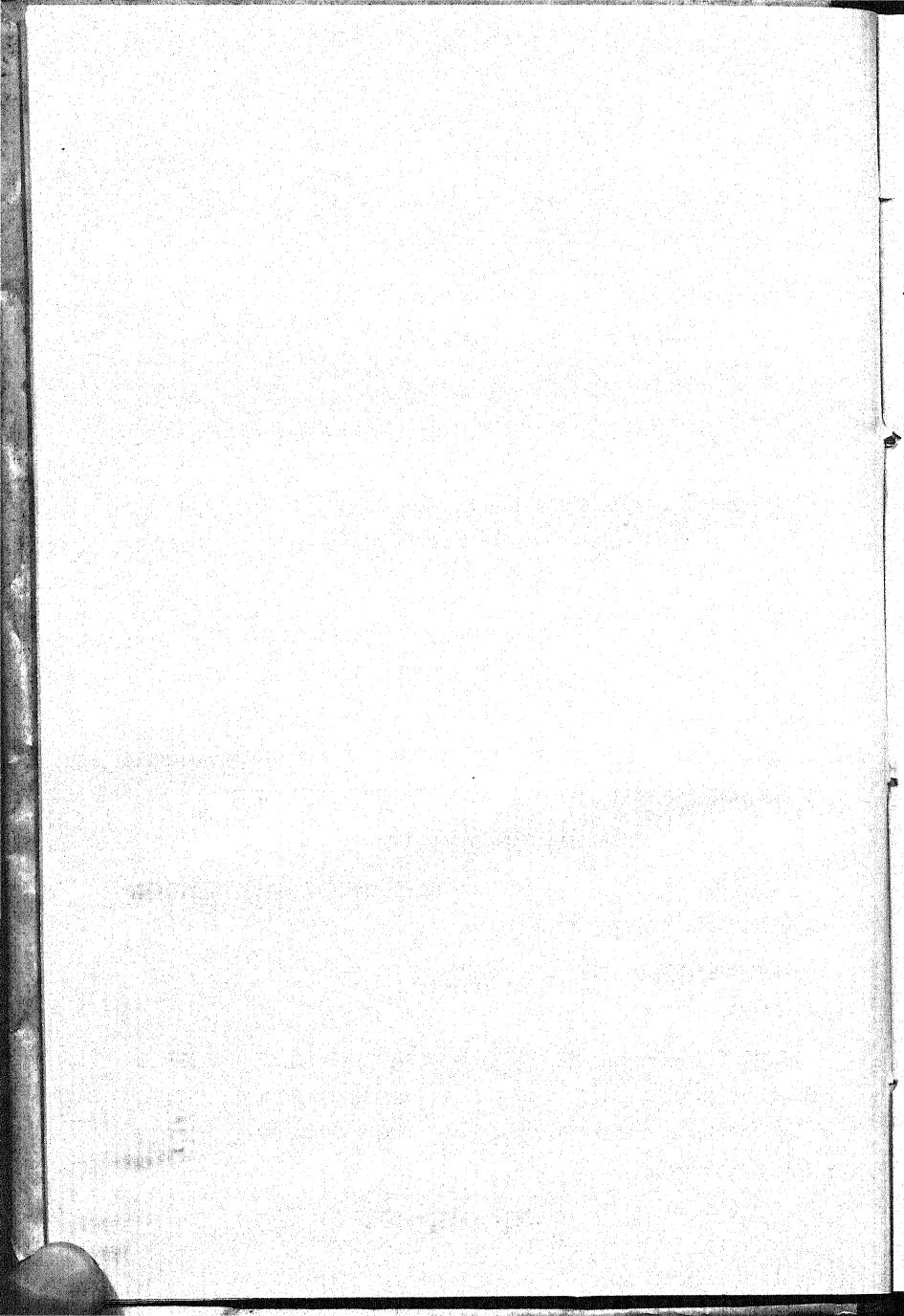
पञ्चदशसर्गे—किराताऽर्जुनयोर्विवत्रयुद्धवर्णनम् ।

षोडशसर्गे—किरातपतेः समरकौशलदर्शनेनाऽर्जुनस्य चेतसि नानाविधा वितर्काः । द्वयोरसाधारणभीषणयुद्धवर्णनम् ।

सप्तदशसर्गे—किरातसेनया सममर्जुनस्य युद्धवर्णनम् । शङ्कराऽर्जुनयो-
स्तुमुलसं प्राप्तवर्णनम् ।

अष्टादशसर्गे—पराजितस्याऽप्यर्जुनस्य दृढनिष्ठादर्शनेन प्रीतस्य शिवस्य तं प्रति स्वस्वरूपदर्शनदानम् । एवं च तस्य अर्जुनाय पाशुपतास्त्रप्रदानं धनुर्वेदाध्ययनं च । तस्मै इन्द्रादिदेवानाञ्च स्वस्वास्त्रप्रदानम् । अन्ततः सफलमनोरथस्याऽर्जुनस्य युधिष्ठिरसमीपे गमनञ्च ।

महाकवि भारवि और किरातार्जुनीय

संस्कृतसाहित्यमें कवि प्रचुर परिमाणमें देखे गये हैं, परन्तु सहृदय विद्वद्गणमें सम्मान पानेके लिए दो-चार ही कवि समर्थ हुए हैं। कविकृतियोंमें भारविकी कृति किरातार्जुनीय बृहत्त्रयी और पञ्च काव्योंमें भी अत्यन्त महत्त्वपूर्ण स्थान रखता है। बृहत्त्रयीमें तीन महाकाव्य परिगणित हैं, उनमें भारविका किरातार्जुनीय, माधका शिशुपालवध और श्रीहर्षका नैषधीयचरित चर्चित हैं। इसी तरह पञ्च काव्योंमें भी कालिदासके रघुवंश और कुमारसंभव, भारविका किरातार्जुनीय, माधका शिशुपालवध और श्रीहर्षका नैषधीयचरित महाकाव्य वर्णित हुए हैं। दोनों स्थलोंमें भारविकी कृति और उनके नामका निर्देश विशिष्ट लोकप्रियता और कालक्रमके अनुरूप है।

महाभारतके वनपर्वमें वर्णित पाण्डवचरितके आधारपर किरातार्जुनीय महाकाव्यका प्रणयन हुआ है। 'उपमा कालिदासस्य, भारवेरर्थगौरवम्।' इस उक्तिके अनुसार उपमामें कालिदास बेजोड़ हैं तो अर्थगौरवमें भारविका अप्रतिम स्थान है। अर्थात् परिमित शब्दोंमें अर्थोंकी गूढताके प्रदर्शनमें भारवि अपनी सानो नहीं रखते हैं। अत एव प्रसिद्ध है—

‘भारवेरर्थगौरवम्’ और ‘नारिकेलफलसम्मितं वचः’

अर्थात् नारियल फलके समान भारविके वचन गूढ हैं, ऐसी लोकप्रसिद्धि है। उनकी रचना एकमात्र किरातार्जुनीयके होनेपर भी ‘एकश्चन्द्रस्तमो हन्ति, न च तारागणोऽपि च।’ इस उक्तिके अनुसार एकमात्र किरातार्जुनीय महाकाव्य ही उनके यशको चिरस्थायी करनेमें पर्याप्त है।

कालिदासके समान माधुर्य न होनेपर भी उनका महाकाव्य अन्तर्जगत् और बहिर्जगत्के मनोहर वर्णनसे सहृदयोंका हृदयाकर्षण करनेके लिए परिपूर्ण है। किरातार्जुनीयमें रस, भाव, ध्वनि, गुण, शब्दालङ्कार और अर्थालङ्कार प्रचुर परिमाणमें प्रदर्शित हैं। ऐहोल शिलालेखके अनुसार ६३४ ई० से ही भारवि कालिदासके साथ परिगणित हैं। भारविका संस्कृतभाषामें असाधारण अधिकार है। उनकी रचनामें व्युत्सङ्कृति कहीं भी नहीं पायी जाती है। नाना प्रकारके छन्दोंके प्रयोगमें भी वे परिनिष्ठित हैं। परवर्ती कवियोंमें उनका प्रभाव देखा

गया है, जैसे काव्यके सर्गान्तमें उन्होंने 'श्री' शब्दका प्रयोग किया है। उसी तरह माघकविने अपने शिशुपालवध महाकाव्यमें 'लक्ष्मी' शब्दका प्रदर्शन किया है और श्रीहर्षने अपने नैषधीयचरितमें 'आनन्द' शब्द प्रयुक्त किया है।

इतना ही क्यों, कलापक्षमें भी उन्होंने असामान्य कौशल दिखाया है, अर्थात् चित्रकाव्यके अनेकांशके प्रयोगोंसे अपनी रचना चित्रित की है। जैसे—एकाक्षर-पद, निरोष्ठ्य, पादान्तादियमक, पादादियमक, गोमूत्रिकाबन्ध. एकाक्षर, समुद्रक, प्रतिलोमाऽनुलोमपाद, प्रतिलोमाऽनुलोमांश, प्रतिलोमाऽनुलोमसे दो श्लोक, सर्वतोभद्र, अर्धभ्रमिक. निरोष्ठ्य, पादाद्यन्तयमक, द्विचतुर्थयमक, आद्यन्तयमक, द्व्यक्षर. शृङ्खलायमक, गूढचतुर्थपाद. अर्थत्रयवाची (श्लोक) और महायमक।

भारविके परवर्ती कवि माघने इनका अनुकरण किया। महाकवि रत्नाकरने भी इसका अनुसरण किया है।

इसी प्रकार जैसे महाकवि कालिदास एक पद्यकी विचित्रतासे 'दीपशिक्षा' विशेषणवाले हुए हैं, वैसे ही महाकवि भारवि भी—

‘उत्फुल्लस्थलनलिनीवनादमुष्मादुद्धतः सरसिजमभवः परागः।

वात्याभिवियति विवर्तितः समन्तादाधत्ते कनकमयातपत्रलक्ष्मीम् ॥ ५-३९ ॥

इस पद्यकी विचित्रतासे 'आतपत्रभारवि' ऐसी प्रसिद्धिसे मण्डित हुए हैं। शारदातनयने अपने 'भावप्रकाशन' में—

‘अनेनायं ‘छत्रभारवि’ ख्याति च गतः।’ तादात्म्यं भावरसयोर्भारविः स्पष्टमूचिवान्’। ऐसा निर्देश कर भारविकी प्रशंसा की है। इसी प्रकार भारविके परवर्ती महाकवि माघ भी एक पद्यरचनाकी विचित्रतासे 'घण्टामाघ' ऐसी उक्तिसे अलङ्कृत हुए हैं।

‘किरातार्जुनीय’ पर १९ टीकाएँ लिखी गयी हैं, पर उन सबमें मल्लिनाथकी घण्टयटीका श्रेष्ठ है।

भारविका देश और समय

किरातार्जुनीयके कर्ता प्रौढकवि भारवि उत्तरदेशीय, दाक्षिणात्य वा आन्ध्रदेशीय थे इस विषयमें अनेक मत हैं।

सन् ६३४ ई० के ऐहोलस्थानस्थित शिलालेखके 'स विजयतां रविकीर्तिः कविताश्रितकालिदासभारविकीर्तिः' इस पद्यार्थके अनुसार सन् ६३४ ई० से पूर्व-वर्ती भारवि थे ऐसा ज्ञात होता है ।

भारविकी कुछ प्रशंसा और नीतिविषयक सूक्तियाँ

महाकवि क्षेमेन्द्रने भारविके वंशस्थवृत्तकी अतिशय प्रशंसा की है जैसे—

वृत्तच्छत्रस्य सा काऽपि वंशस्थस्य विचित्रता ।

प्रतिभा भारवेय्येन सच्छायेनाऽधिकीकृता ॥

कितनी मर्मस्पर्शिनी उक्तियाँ उनकी रचनामें मिलती हैं, जैसे—

'विग्विभिन्नबुधसेतुमथिताम्' । 'वसन्ति हि प्रेम्णि गुणा न वस्तुनि' ।

एकावली अलङ्कारमे अलङ्कृत यह पद्य कितना मनोहर है—

'हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः' । (१-४)

'शुचि भूषयति श्रुतं वपुः प्रशमस्तस्य भवत्यलङ्क्रिया ।

प्रशमाभरणं पराक्रमः, स नयापादितसिद्धिभूषणः' । (२-३२)

इसी तरह यह पद्य भी कैसा हृदयस्पर्शी है—

जीर्यन्तां दुर्जया देहे रिपवश्चक्षुरादयः ।

जितेषु ननु लोकोऽयं तेषु कृतस्त्वया जितः ॥ (११-३२)

किरातार्जुनीयका कथासार

द्यूतक्रीडामें पराजित होकर युधिष्ठिरके अपने भाइयों और द्रौपदीके साथ द्वैतवनमें निवासकालमें व्यासके उपदेशसे अर्जुन इन्द्रकील पर्वतपर तपस्या कर आराधनासे प्रसन्न शिवजीसे पाशुपत अस्त्र और इन्द्र आदि देवताओंसे अनेकाऽनेक अस्त्र लाभकर द्वैतवनमें अपने भाइयोंके पास जाते हैं। इतनी छोटीसी घटनाका अवलम्बन कर भारविने १८ सर्गोंके किरातार्जुनीय महाकाव्यकी रचना कर अपनी अद्भुत कल्पना-कुशलता दर्साई है। किरातार्जुनीय पदकी व्युत्पत्ति है—किरातश्च अर्जुनश्च किरातार्जुनौ (द्वन्द्वसमास) । किरातार्जुनी अधिकृत्य कृतो ग्रन्थः किरातार्जुनीयम् । किरातार्जुन शब्दसे 'शिशुकन्दयमसभ-द्वन्द्वेन्द्रजननादिभ्यश्छः' इस सूत्रसे छ (ईय) प्रत्ययसे किरातार्जुनीय शब्द

बनता है। अर्थात् किरातपतिके वेषधारी शिवजी और अर्जुनके युद्धको अधिकार कर किये गये ग्रन्थको 'किरातार्जुनीय' कहते हैं।

किरातार्जुनीयके प्रत्येक सर्गका संक्षिप्त विवरण

प्रथमसर्ग—कौरवोंसे द्यूतक्रीडामें पराजित होकर युधिष्ठिर अपने भाइयों और द्रौपदीके साथ द्वैतवनमें निवास करते थे। उस समय दुर्योधनकी शासन-पद्धतिके परिज्ञानके लिए उनसे प्रेषित ब्रह्मचारिवेषधारी वनेचर आकर दुर्योधनकी नीतिकुशलताका सविस्तर वर्णन करता है। उसके जानेके बाद शत्रुके उत्कर्षसे पीड़ित द्रौपदी युद्ध करनेके लिए अनेक उत्तेजक वाक्योंसे युधिष्ठिरको उपालम्भ करती है।

द्वितीय सर्ग—भीमसेन द्रौपदीके वचन सुनकर उनका प्रशंसापूर्वक अनुमोदन कर युद्धके लिए युधिष्ठिरको प्रेरणा देते हैं। तब युधिष्ठिर नैतिमार्गका अवलम्बन कर शान्तिपूर्ण वचनोंसे उनको समझाते हैं। इसी बीच वेदव्यास वहाँ आते हैं और पाण्डवलोंग उनका स्वागत-सत्कार करते हैं।

तृतीय सर्ग—व्यासजी अपने आगमनसे कृतार्थ युधिष्ठिरको कहते हैं 'हे राजन् ! मेरे लिए कौरव और पाण्डवोंमें समभाव उचित होनेपर भी भरी सभामें कौरवोंके धर्ममार्गसे च्युत होनेपर भी तुम्हारे धैर्य और तितिक्षासे 'मवन्ति भव्ये पु हि पक्षपाताः' अर्थात् सभीको सज्जनोंमें पक्षपात होता है। इस न्यायसे मैं तुम्हें उपदेश देता हूँ कि तुम पराक्रमसे ही अपना राज्य प्राप्त करोगे। परन्तु तुम्हारा शत्रु शौर्य, अस्त्र और सैन्योंसे तुमसे जबर्दस्त है, इस कारण तुम्हें जयके लिए उत्कर्ष प्राप्त करना है। कहा भी गया है—'प्रकर्षतन्त्रा हि रणे जयश्रीः' अर्थात् युद्धमें विजयलक्ष्मी उत्कर्षके अधीन है। परन्तु अपने गुरु परशुराम को निष्फल बनानेवाले इच्छामरण भीष्म पितामह, जगत्को दग्ध करनेके लिए तत्पर अग्निके समान तेजस्वी द्रोणाचार्य और क्रोधसे सबके धैर्यको च्युत करनेवाले परशुरामके उपासक कर्ण ये सब शत्रुके पक्षमें हैं। हे धर्मराज ! जिस विद्यासे इन्द्रकील पर्वतपर तपस्या कर अर्जुन दुर्लभ अस्त्रप्राप्तिसे विक्रमसंपन्न होकर इन सब विरोधियोंको उन्मूलित कर डालेंगे, मैं उस विद्याको देनेके लिए आया हूँ। ऐसा कहकर व्यासजीने विधिपूर्वक उस विद्याको अर्जुनको प्रदान किया,

और उस पर्वतके मार्गदर्शक एक गृह्यकको वहाँ उपस्थित कर व्यासजी अन्तर्हित हो गये ।

प्रस्थानकालमें अश्वओंका संवरण कर द्रौपदीने अर्जुनको अनेक उपदेश-वाक्य कहा । अनन्तर पुरोहितसे पहनाये गये शर और कवचसे युक्त होकर अर्जुन इन्द्रकील पर्वतकी ओर प्रस्थान करते हैं ।

चतुर्थ सर्ग—तब यक्षके साथ इन्द्रकील पर्वतकी ओर जाते हुए अर्जुनने शरत् ऋतुकी शोभासे सम्पन्न पृथिवीको देखा । तब यक्ष भी शरत्की सुषमासे युक्त वनभूमिको देखनेमें तत्पर अर्जुनको शरत्की शोभाका वर्णन करने लगा । अर्जुन भी हिमालय पर्वतका अवलोकन करने लगे ।

पञ्चम सर्ग—यक्षके साथ इन्द्रकील पर्वतपर चढ़ते हुए अर्जुन हिमालय पर्वतकी अनेक मनोहर शोभाको देखने लगे । उनको हिमालयदर्शनमें आसक्त देखकर यक्ष भी इन्द्रकील पर्वतका वर्णन करने लगा, अनन्तर यक्ष अर्जुनको आशीर्वाद देकर चला जाता है । कुछ क्षण अर्जुनको उसके वियोगसे खेदका अनुभव हुआ ।

षष्ठ सर्ग—अर्जुन इन्द्रकील पर्वतपर आरोहण करते हैं । तब अनेक सुन्दर दृश्यसे परिपूरित इन्द्रकील शैलपर निवास कर अर्जुन कठोर तपस्या करने लगे । उनकी तपस्याके प्रभावसे हिंस्रजन्तु भी हिंसा छोड़कर परस्पर वैरत्याग कर विचरण करने लगे । अर्जुनकी तपस्याके प्रभावसे खिन्न होकर वनचरोंने इन्द्रके पाम जाकर उसका वर्णन किया । तब इन्द्रने अर्जुनकी तपस्याको परीक्षाके लिए विघ्नकारक अप्सराओं और गन्धर्वोंको वहाँ भेजा ।

सप्तम सर्ग—गन्धर्वोंसे संरक्षित अप्सराएँ इन्द्रकी आज्ञाके अनुसार रथ और हाथी आदि यात्राके उपकरणोंके साथ इन्द्रकील पर्वतपर स्थित अर्जुनके पास पहुच गयीं ।

अष्टम सर्ग—अप्सरा और गन्धर्व आदिके अर्जुनका तपोभङ्ग करनेके लिए अनेक प्रकारके आमोद प्रमोदका वर्णन एवम् प्रातःकालका सुहावना वर्णन ।

नवम सर्ग—सन्ध्या और चन्द्रोदयका मनोहर वर्णन । गन्धर्वों और अप्सराओंके अनेक आमोद-प्रमोदका वर्णन तथा प्रातःकालका मनोरम वर्णन ।

दशम सर्ग--नृत्य, गीत और वाद्य आदि प्रयोगोंसे अविचलित अर्जुनकी तपस्याको भङ्ग करनेके प्रयासके असफल होनेसे वे अप्सराएँ और गन्धर्व इन्द्रके पास लौट गये ।

एकादश सर्ग--यह सब वृत्तान्त सुनकर इन्द्र वृद्ध ब्राह्मणका रूप लेकर यात्रासे परिश्रान्त-से होकर अर्जुनके पास पहुँचते हैं और बाण आदि धारण कर तपस्या करनेका कारण पूछते हैं । तब अर्जुनके आने उद्देश्यको सूचित करनेपर इन्द्र अहिंसा और शान्तिके महत्त्वका प्रतिपादन करते हैं । तब अर्जुन अपने वर्ण और आश्रमके अनुसार अपने कर्तव्यका समर्थन करते हैं । अनन्तर प्रसन्न होकर इन्द्र अपने रूपमें प्रकट होकर अर्जुनको आलिङ्गन कर उन्हें शिवजीकी उपासना करनेका उपदेश देकर अन्तर्हित हो जाते हैं ।

द्वादश सर्ग--तब अर्जुन शिवजीकी आराधना करनेके लिए कठोर तपस्या करने लगे । तपस्या करने हुए तेजस्वी अर्जुनको दशकलोग शिवजी, इन्द्र और अग्निके समान देखने लगे तथा उनके तप-प्रभावके सहन करनेमें असमर्थ होकर शिवजीकी स्तुति करने लगे । तब शिवजीने प्रत्यक्ष होकर उनको 'ये बदरिका-श्रमवासी नारायण हैं'--ऐसा कहकर अर्जुनका परिचय दिया और फिर कहा कि 'अर्जुनकी तपस्याको देवकार्य समझकर मूक नामका दानव शूकरका रूप लेकर उन्हें मारनेके लिए आयेगा । मैं भी किरातका वेष धारण कर उसे शरप्रहारसे मार डालूँगा । उसी समय अर्जुन भी उसपर शरप्रहार करेंगे । अनन्तर दोनोंके बाणोंसे गिरे हुए उसके शरीरसे बाण लेनेके विषयमें मेरे भृत्यसे अर्जुनका कलह होगा ।' ऐसा कहकर उन्हें सान्त्वना देकर शिवजी किरातपतिका वेष लेकर और उनके प्रमथसैन्यगण भी किरातका वेष लेकर अर्जुनसे युद्ध करनेके लिए सन्नद्ध हो गये ।

त्रयोदश सर्ग--तब अर्जुन विशाल शरीरवाले शूकरको अपनी ओर आते हुए देखकर अनेक तर्कना करगे लगे और उसपर गाण्डीव धनुषर शर लेकर प्रहार करनेके लिए तत्पर हुए । यह देखकर शिवजीने भी उसपर शरप्रहार किया । एक साथ दोनोंके शरप्रहारसे वह शूकर निष्प्राण होकर भूतलपर गिर पड़ा । तब प्रचुर बाणोंके रहते हुए भी अर्जुन उसके शरीरसे बाण लेवैके लिए तत्पर हुए । उसी समय उन्होंने किरातपति शिवजीके भृत्य एक किरातको उससे देखा ।

अर्जुनको प्रणाम कर प्रशंसापूर्वक कहा कि 'आपको हमारे स्वामी के बाण की इस तरह लेना उचित नहीं। आप उनसे माँगकर ले लें। निकट ही हैं, उनके साथ मैत्री कर लें। आपको सब कुछ अभीष्ट प्राप्त होगा।'

चतुर्दश सर्ग—अर्जुन ने वनेचरका उद्देश सुनकर उसके भाषण की प्रशंसा कर कहा कि 'तुम्हारे स्वामी का बाण कहीं गुम हो गया होगा, उसे ढूँढो। उसके लिए तुम्हें भुझे उलाहना देना उचित नहीं। खाण्डववन के दाह के समय अग्निदेव ने भुझे असंख्य बाण दिये हैं। उसके लिए पर्वतीय किरात के बाण में मेरी आस्था नहीं है। वणिश्रमधर्म के रक्षक मेरी आखेट क्रीडा करने वाले तुम्हारे स्वामी पर्वतीय किरात के साथ मैत्री का कुछ भी औचित्य नहीं है।' ऐसा कहने वाले अर्जुन को वह वनेचर तर्जनी सेना के पास स्थित प्रसन्नस्वरूप शिवजी के पास गया। तब विशाल किरातसेना के साथ जिसके अधिपति कार्तिकेय थे, राजकुमार अर्जुन का भीषण युद्ध होता है।

पञ्चदश सर्ग—कोपाक्रान्त अर्जुन के बाणप्रहार से सारी किरातसेना भया-विष्ट होकर भागने लगी। तब अर्जुन उनके सेनापति कार्तिकेय से युद्ध करने लगे। कार्तिकेय अपनी सेना को साहस और धैर्य देने के लिए समझाने लगे। तब शिवजी और अर्जुन का तुमुल संग्राम होने लगा। शिवजी के प्रचण्ड बाणों से विद्ध होकर भी अर्जुन ने अपना धैर्य नहीं छोड़ा। इसे देख सब चकित हुए।

षोडश सर्ग—अर्जुन किरातपतिका असामान्य रणकौशल और अपनी शक्तिहीनता देखकर अनेक तर्क-वितर्क करने लगे। तब उन्होंने शिवसेना पर प्रस्वापनास्त्र का प्रयोग किया। फलस्वरूप शिवसेना मूर्च्छित हो गई। तब शिवजी के ललाट (लिलार) से पीला तेज उत्पन्न हुआ, जिससे किरातसेना पूर्ववत् युद्ध के लिए सन्नद्ध हुई। अनन्तर अर्जुन ने नागपाशों का प्रयोग किया। उनके प्रभाव से आकाशचारी पक्षी इधर उधर भागने लगे। तब शिवजी ने नागपाशों को हटाने के लिए गरुडास्त्र का प्रक्षेप किया, जिससे नागपाश निरस्त हो गये। तब अर्जुन ने आग्नेयास्त्र का प्रहार किया जिससे ज्वालामाली अग्निदेव के प्रकट होने से सर्वत्र उष्णता का प्रादुर्भाव हुआ। शिवजी ने उसे हटाने के लिए वरुणास्त्र का प्रक्षेप किया जिससे मेघमण्डल से धारासम्पातमय वृष्टि से अग्निका प्रचण्ड तेज दूर हो गया। अर्जुन से किये गये समस्त दिव्यास्त्रों का प्रयोग

भाग्यहीन पुरुषके कर्मके समान शिवजीने अपने अस्त्रोंसे विफल कर डाला । इस प्रकार अस्त्रप्रयोगोंमें निष्फल होकर भी अर्जुन युद्ध करनेसे विरत नहीं हुए ।

सप्तदश सर्ग—‘ऐसा युद्ध कभी नहीं हुआ था’ ऐसा सोचकर अर्जुन क्रुद्ध होकर, जैसे सर्प विषवमन करता है, उसी तरह आँखोंसे आँसू गिराने लगे, तथाऽपि बाणवृष्टिसे किरातसेनाको पीड़ित करने लगे । किरातपति शिवजीने उनके समस्त बाणोंको नष्ट कर दिया और उनके मर्मस्थलोंको बाणप्रहारसे अत्यन्त पीड़ित कर दिया । उन्होंने अर्जुनके समस्त शरोंको समाप्त कर कवचका भी अपहरण कर डाला । कवच और बाणोंसे रहित होकर भी अर्जुन धैर्यपूर्वक किरातपतिके ऊपर शिलावृष्टि करने लगे । शिवजीके द्वारा उसका निवारण करनेपर अर्जुन मल्लयुद्ध करनेके लिए सन्नद्ध हुए ।

अष्टादश सर्ग—तब किरातपति और अर्जुनका भीषण बाहुयुद्ध होने लगा । परस्परके आघातसे दोनों रक्ताक्त हो गये । ‘किरातपति कौन है और अर्जुन कौन है’ यह पहचानना भी कठिन हुआ । उस समय अन्तरिक्षमें उछले हुए शिवजीके चरणोंको अर्जुनने पकड़ लिया । तब भगवान् शिवजीने विस्मित होकर अर्जुनका हृदयसे आलिङ्गन किया और उन्हें अपने स्वरूपका दर्शन दिया । अर्जुनने अष्टमूर्ति शिवजीकी स्तुति की । शिवजीने उनको पाशुपतास्त्र देकर धनुर्वेद पढ़ाया । इन्द्र आदि देवताओंने भी अपने अस्त्रोंको प्रदान कर अर्जुनको प्रोत्साहित किया । अनन्तर शिवजीकी आज्ञासे सफलमनोरथ अर्जुन द्वैतवनमें अपने भाइयोंके पास पहुँच गये ।

महाकवि भारविके विषयमें किंवदन्तियाँ

महाकवि भारविके विषयमें दो किंवदन्तियाँ प्रचलित हैं। उनका ऐतिहासिक महत्व न होने पर भी “न ह्यमूला जनश्रुतिः” इस उक्तिके अनुसार मनोरञ्जनके लिए भी यहाँ दी जाती हैं।

एक किंवदन्ती इस प्रकारकी है—

भारतवर्षकी उत्तरदिशामें अवस्थित हिमालय पर्वत और उसका अंशविशेष इन्द्रकील शैलका किरातार्जुनीयमें विशद वर्णन देखनेसे महाकवि भारवि हिमालय-के किसी प्रदेशके निवासी थे कुछ विद्वान् ऐसा अनुमान करते हैं।

अध्ययनके लिए गुरुकुलमें निवास करते हुए भारविको हिमालय पर्वत और इन्द्रकील शैलकी अधित्यका और उपत्यकामें गायोंको चरानेके अवसरपर वहाँके निवासी वनेचरोंको देखनेका अवसर मिला। अनन्तर अर्जुनके इन्द्रकील पर्वतमें तपश्चरण और किरातपतिका रूप लिये हुए शिवजीसे और किरातोंसे युद्धका वर्णन समाविष्ट कर उन्होंने मनोरम दृश्योंके वर्णनसे परिपूर्ण किरातार्जुनीय महाकाव्यकी रचना की।

दूसरी किंवदन्ती पूर्वोक्त किंवदन्तीसे अधिक प्रसिद्ध और प्रचलित है, वह भी दी जाती है। भारवि लगभग अठ्ठारह वर्षकी उम्रमें ही व्याकरण, काव्य और कोष आदिका अध्ययन कर कुछ पद्योंकी भी रचना कर सामाजिक बन्धुवर्गका मनोरञ्जन करने लग गये थे।

एकबार भारविके पिताके बन्धुगण उनके पास आकर “आप भाग्यवान् हैं जो कि अल्पवयमें ही आपका पुत्र भारवि प्रतिभाशाली होकर काव्यरचना करने लगा है” ऐसा कहने लगे। तब भारविके पिताने कहा कि “आप लोगोंको उसकी इस तरह प्रशंसा करना उचित नहीं है। वह क्या जानता है? अभी वह पढ़ रहा है।” इतना ही नहीं, भारविके पिता उनका तेजोवध भी करते थे। तब भारवि अपने पिताको अपनी यश-प्राप्तिमें बाधक समझकर उनपर प्रस्तर प्रहार करनेके लिए तत्पर हुए। एक बार रातको जब भारविके पिता भोजन कर रहे थे और

भारवीकी माता उनको भोजन परोस रही थी उस समय उन दोनोंकी बातचीत भारवि सुनने लगे ।

भारविकी माता अपने पतिको कहने लगीं—

‘प्राणनाथ ! आप अपने होनहार पुत्रको क्यों वारं-वार पराभूत कर रहे हैं ? जबकि सब लोग उसके प्रशंसक हैं ।’

तब भारविके पिताने कहा—‘प्रिये ! ज्यादा संमान होनेसे उसकी उन्नतिका मार्ग अभिमानके कारण अवरुद्ध होगा । कालान्तरमें भारवि रविके समान हमारे कुलको प्रकाशपूर्ण कर देगा’ ।

माता और पिताका ऐसा संवाद सुनकर भारविको पश्चात्ताप हुआ और पिताजीके चरणोंपर गिरकर उन्होंने अपने दुर्भावका प्रायश्चित्त पूछा । तब उनके दयालु पिताने कहा कि “वत्स ! छः माह तक श्वशुरके गृहमें निवास करना ही तुम्हारे पापका पर्याप्त प्रायश्चित्त होगा” ।

तब भारवि अपनी पत्नीके साथ दूरस्थित श्वशुरके गृहमें पहुँचे । पहले तो उनका खूब सम्मान हुआ, पर बहुत समय तक उनका निवास होनेसे उनका अपमान होने लगा । होते-होते उन्हें मवेशियोंको चराने और उन्हें दाना देनेका काम भी सौंपा गया ।

भारवि कर्मफलके भोगके लिए दृढसङ्कल्प होकर प्रतिदिन पद्योंकी रचनाकर उन्हें भूर्जपत्रोंमें अङ्कित करने लगे । एक दिन उन्होंने एक पद्यकी रचनाकी जो इस प्रकार है—

“सहसा विदधीत न क्रियामविवेकः परमापदां पदम् ।

वृणते हि विमृश्यकारिणं गुणलुब्धाः स्वयमेव सम्पदः” ॥ (२-३०) ।

अर्थात् कोई कर्म सहसा (बिना विचारे) नहीं करना चाहिए, क्योंकि अविवेक विपत्तिका मुख्य स्थान है । विचारपूर्वक काम करनेवालेको सम्पत्ति गुणोंसे लुब्ध होकर स्वयम् वरण करती है ।

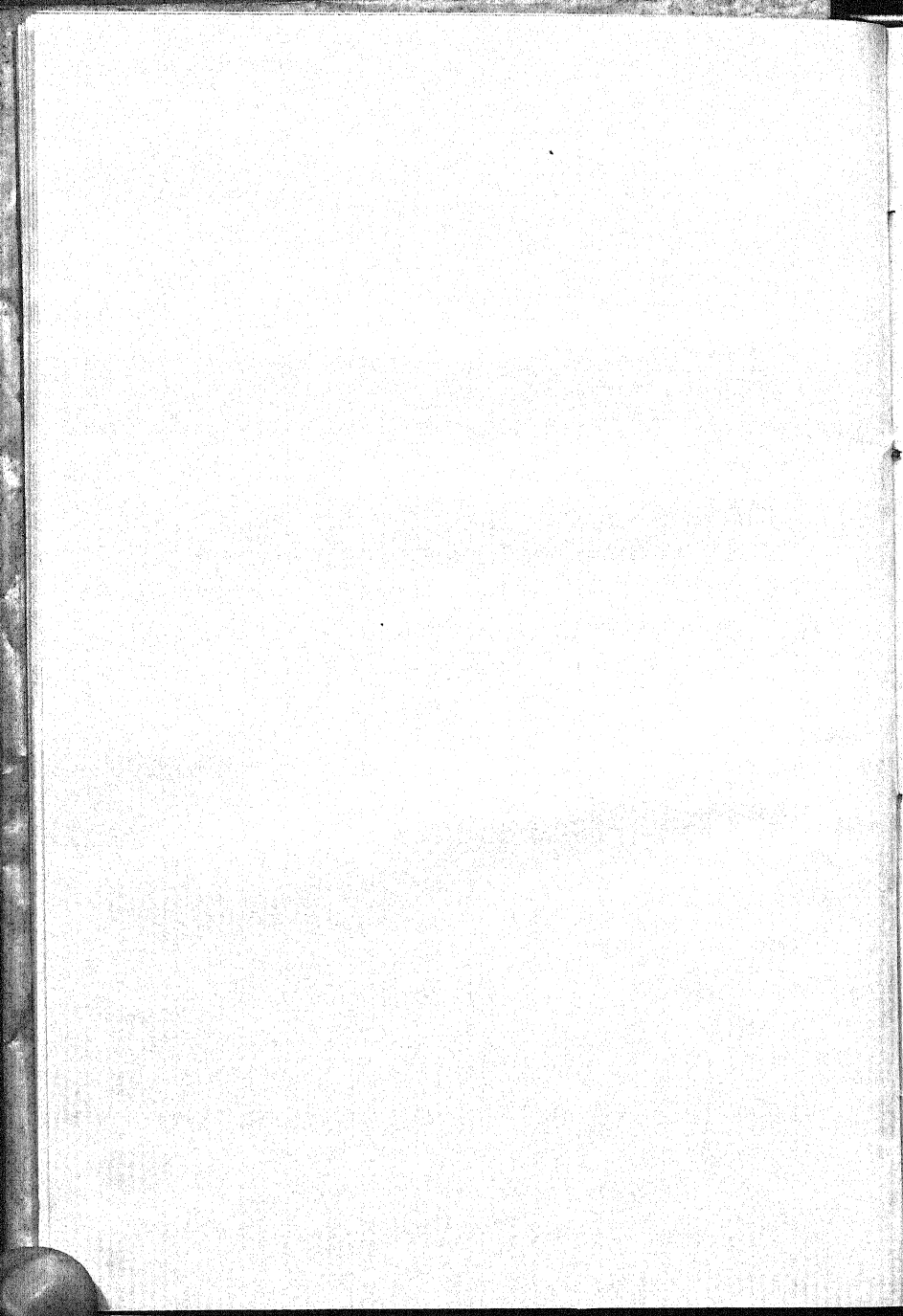
भारवि जब इस पद्यको ताड़पत्रपर लिख रहे थे तब उनकी पत्नी मलिनवस्त्र धारण कर अपने और अपने पतिकी दुर्दशापर आँसू गिराने लगीं । तब भारविने “अभिमानी जनको छः महीनेतक इस प्रकार श्वशुरालयमें रहना नित्य-मरणके समान है” ऐसा सोचकर अपनी पत्नीसे कहा—

‘भद्रे ! तुम इस पद्यको किसी धनी व्यापारीके हाथ बेव डालो और उससे वस्त्र आदि आवश्यक पदार्थ खरीद लो’ । ऐसा कहकर उस पद्यको उन्हें दे दिया । उनकी पत्नीने उस पद्यको एक धनी व्यापारीको दिखलाया । उसने उसे पढ़कर प्रसन्न होकर उन्हें सौ अर्गकियाँ दे दीं, और अपने घरमें चित्ररूपमें सज्जित कर उसे टांग दिया । प्रसङ्गवश वह व्यापारी व्यापारके लिए दूसरे द्वीपमें चला गया था । कई वर्षोंके बाद व्यापारी रातमें जब घर आया और अपनी पत्नीको एक कुमारके साथ सोई हुई देखा तो उसे व्यभिचारिणी समझकर खड्गसे प्रहार करनेके लिए तत्पर हुआ । संयोगवश भारविके उसी पद्यपर जो कि दीवारमें टांगा गया था, उसकी दृष्टि पड़ी और उसने पत्नी को जगाया । उसने पतिको देखकर प्रसन्न होकर कहा—‘यह तुम्हारा पुत्र है’ । तब उस व्यापारीको संतोष हुआ ।

उधर भारवि छः महीने तक क्लेशपूर्ण प्रायश्चित्त भोगकर सप्तममासके प्रथम दिनमें श्वशुरगृहसे पत्नीके साथ प्रस्थानकर अपने घर आ गये एवम् माता-पिता-की सेवा करते हुए रहने लगे और प्रवासमें आरब्ध किरातार्जुनीयको पूर्ण करके उसके प्रचारसे यश और सम्पत्तिका उपार्जन कर सुखपूर्वक समय व्यतीत करने लगे ।

पहलेकी किवदन्तीकी अपेक्षा इसकी ज्यादा प्रसिद्धि है ।

भूमिका

शेषराजशर्मा रेग्मी

महाकविभारविस्तत्काव्यं किरातार्जुनीयं च

संस्कृतभाषायां महाकविभारविरतिशयलोकप्रियः । बृहत्त्रय्यां किरातार्जुनीये, शिशुपालवधे नैषधीयचरिते च भारवे रचना गरिष्ठा, परवतिकवीनां पथिप्रदशिका, मनोहरतमा, गाम्भीर्यारिपूरिता नारिकेलफलसम्मिलितेति च संस्तूयते । एवमेव परमप्रथितेषु पञ्चरश्मि काव्येषु—रघुवश-कुमारसंभव-किरातार्जुनीय-शिशुपालवध-नैषधीयचरितेषु महाकविभारविः कालिदासकोटौ परिगणितः ।

यथा—६३४तमे ख्रिष्टाब्दे उत्कीर्णं ऐहोलशिलालेखे—

“स विजयतां रविकीर्तिः कविताश्रितकालिदासभारविकीर्तिः” ।

अस्य पद्याश्रयस्य दर्शनात् ख्रिष्टस्य चतुस्त्रिंशदधिकषट्शततम वर्षपूर्वं तत्समय-स्तावत् एव समयात् भारविः कालिदासकोटौ परिगणित आसीदित्यवगम्यते । ‘भारवैरथगौवम्’ इत्यनुसारं भारविवाण्यथंगौरवपरिपूर्णा स्वल्पैरपि शब्दैर्विपुल-गूढाऽर्थसंग्राहिकेति प्रतीयते । कालिदासाऽपेक्षया माधुर्यगुण एवेषमन्यूनो तद्वाणी, परं रसभाव-ध्वन्यलंकारगुणपरिपूर्णैति विश्रुतिः ।

द्युते पराजितं द्वैतवने भ्रातृभिर्द्वौपद्या च समं स्थितं युधिष्ठिरं दुर्योधनस्य शासनपद्धतेः परिज्ञानाऽर्थं प्रेषितो वणिवेषधारी वनेचरो दुर्योधनस्य शासनकुशलतां वर्णयति । श्रुत्वैतद् द्वौपदी युद्धार्थं युधिष्ठिरं प्रेरयति । भीमसेनश्च प्रशंसापूर्वकं तद्वचः समर्थयति । अत्राऽन्तरे व्यास आगत्य युद्धे जयलभार्थमिन्द्रकीले तपश्चरणार्थमर्जुनं सविधि विद्यामुपदिशति । तस्मिन् पर्वते व्यासो मार्गदर्शनाऽर्थमेकं गुह्यकं चोपस्थापयति । अर्जुन इन्द्रकीलपर्वतं गत्वा तपश्चरति । मूकदानवोऽर्जुनम् हन्तुं शूकरवेषेणागच्छति । किरातपतेः शिवस्याऽर्जुनस्य च युगपच्छरप्रहारेण निष्प्राणत्वेन स भूमि पतितः । तच्छरीराच्छरग्रहणार्थं गतस्याऽर्जुनस्य शिवानुचर-रस्य किरातश्च विवदेते । अन्ततो गत्वा कार्तिकेयाधिष्ठितया शिवस्य वनेचर-सेनया किरातपतेः शिवेन अर्जुनस्य च समं तुमुलं युद्धं भवति । पराजितत्वेष्व-

जुनस्य धैर्येण दूतया च प्रसह्य शिवः प्रत्यक्षीभूय तस्मै धनुर्वेदशिक्षणपूर्वकं पाशु-
पतास्त्रं च ददाति । इन्द्रादिभ्यो देवेभ्यश्च शस्त्रास्त्रप्राप्त्या कृतार्थोऽर्जुनो भ्रातृसकाशं
गच्छति । परिमितमेतद्वृत्तमुपजीव्याऽष्टादशसर्गसंमितं—नीति-सुभाषितादिसमलंकृतं
पूर्वकविभिरक्षुण्णे चित्रकाव्ये चाद्भुतनैर्गुण्यं समाविश्य भारविर्महाकविः चित्ता-
कर्षकं किराताऽर्जुनीयं महाकाव्यं प्रणिनाय ।

किरातार्जुनीयस्य नायकरसादिविवरणम् ।

किराताऽर्जुनीयस्य नायको धीरोदात्तोऽर्जुनः । प्रतिनायकश्च किरातपतिः
शंकरः । उभावालम्बननिभावा । दूतमुखोच्चारितानि वाक्यान्गुद्दीपनानि । नायक-
प्रतिनायकयोः धनुराकर्षणादयोऽनुभावाः । धृत्यादयो व्यभिचारिभावाः । उत्साहः
स्थायो भावः । वीररसोऽङ्गी । शृङ्गारादिरसा अङ्गरसाः । रीतिः पाञ्चाली
वैदर्भी च । गुणः प्रसादो माधुर्यं च । किरातप्रहितो दूतो निसृष्टार्थः । दिव्यास्त्र-
लाभः प्रयोजनम् ।

किरातार्जुनीयस्य कथासारः ।

प्रथमसर्गे—युधिष्ठिरसमीपे द्वैतवने वणिवैषघारिणो वनेचरस्य मुखाद्
दुर्योधनस्य शासनकौशलं श्रुत्वा युधिष्ठिरं युद्धार्थं उत्तेजयितुं द्रौपद्या ओजोगुणपूर्ण-
मुपालम्भनं च ।

द्वितीयसर्गे—भीमसेनस्य प्रशंसापूर्वकं द्रौपदीवचसः समर्थनम् । युधिष्ठिरस्य
सान्त्वनापूर्वकं तयोः प्रबोधनम् । अत्रान्तरे महामुनेर्व्यासस्यागमनम् ।

तृतीयसर्गे—युद्धे जयलभार्थमिन्द्रकीलशैलेऽर्जुनस्य तपश्चरणार्थं व्यासस्यो-
पदेशः । तस्य शिवाराधनार्थं सविध्यर्जुनं प्रति विद्योपदेशः, मार्गदर्शनार्थमेकस्य-
गुह्यकस्योपस्थापनं च । गमनकाले द्रौपद्या अर्जुनं प्रत्युपदेशवाक्यानि । यक्षेण
सहाऽर्जुनस्येन्द्रकीलमचलं प्रति प्रस्थानं च ।

चतुर्थसर्गे—शरदागमेन क्षेत्रादीनां शोभावर्णनम् । अर्जुनस्य हिमालय-
दर्शनम् ।

पञ्चमसर्गे—हिमालयस्य रुचिरशोभावर्णनम् ।

षष्ठसर्गे—अर्जुनस्येन्द्रकीलशैले आरोहणवर्णनम् तच्च तपश्चरणं च । तत्तपो-

अङ्गायेन्द्रस्य गन्धर्वाणां सावित्र्येऽप्सरसां प्रेषणम् ।

सप्तमसर्गे—गन्धर्वैः सहाऽप्सरसामिन्द्रकीलपर्वते विलासपूर्वकं गमनम् ।

अष्टमसर्गे—गन्धर्वाणामप्सरसां च कुसुमावचायादिललितकेलिवर्णनम् ।

नवमसर्गे—सन्ध्या-चन्द्रोदय-सुरतक्रीडा-प्रभातवर्णनम् ।

दशमसर्गे—अर्जुनस्य प्रलोभनायाऽप्सरसां विलासप्रदर्शनम्, तस्य नैष्कल्यं च ।

एकादशसर्गे—वृद्धविप्रवेषिणेन्द्रेण सहाऽर्जुनस्य संवादः । परीक्षानन्तरमर्जुनस्य तपसि दृढनिष्ठादर्शनेन प्रसन्नेन्द्रस्य स्वरूपदर्शनानन्तरं शिवाराधनायाऽर्जुनं प्रत्युपदेशः ।

द्वादशसर्गे—अर्जुनस्य कठोरतपसा शिवाराधनम् । तापसैः शिवं प्रति तद्वर्णनम् । किरातवैषिणः शिवस्य धृनशूकररूपस्य मूकदानवस्य चार्जुनसमीपे प्रयाणम् ।

त्रयोदशसर्गे—शिवस्याऽर्जुनस्य च युगतच्छरप्रक्षेपेणाऽर्जुनहननार्थमागतस्य मूकदानवस्य वधः । तच्छरीराच्छरग्रहणार्थमुद्यतमर्जुनं प्रति शिवदूतकिरातस्याधिक्षेपवचः ।

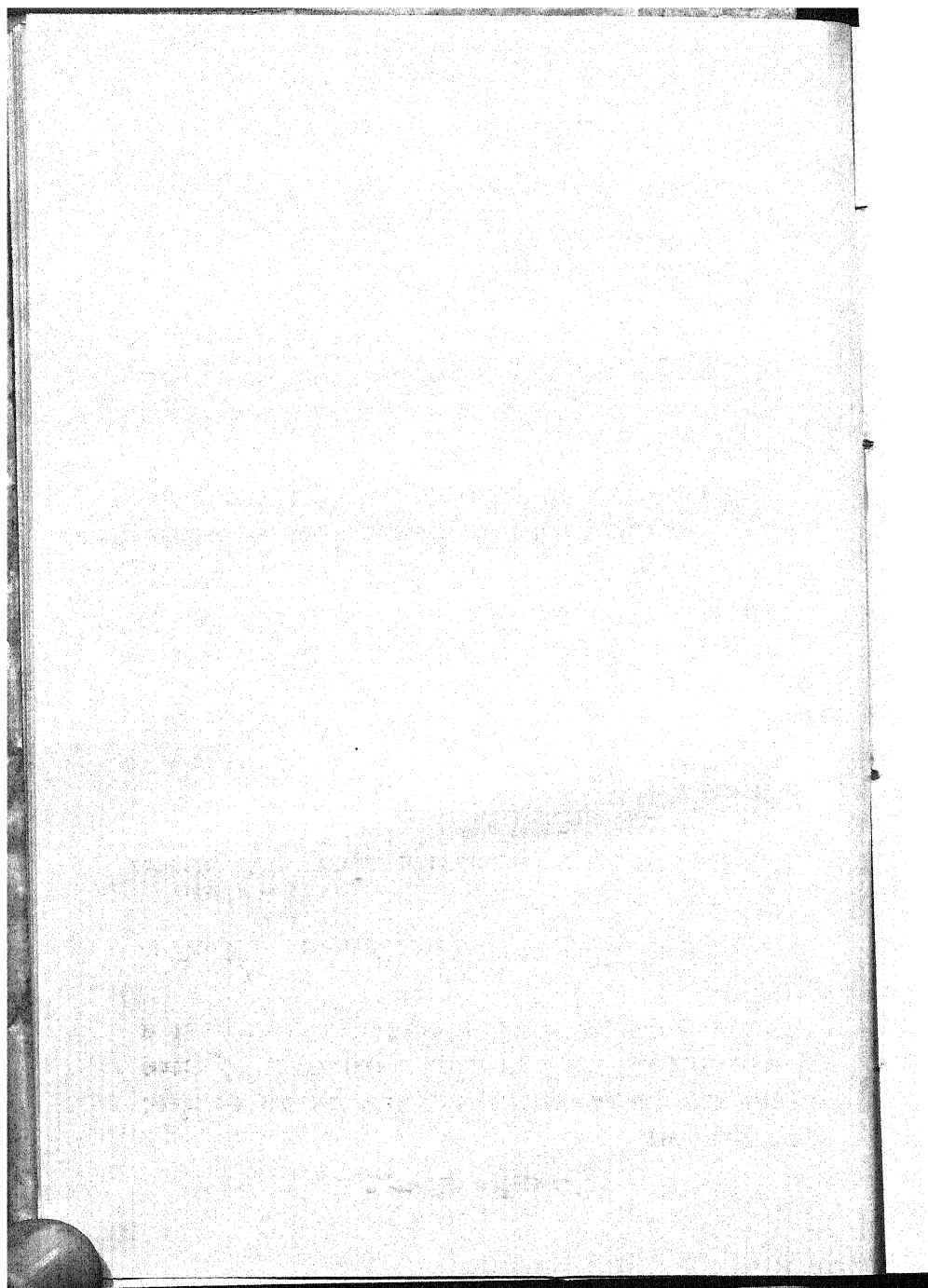
चतुर्दशसर्गे—अर्जुनस्य च तत्प्रत्युत्तरप्रदानम् । ततः कार्तिकेयाविष्ठितया किरातसेनयाऽन्ततः किरातपतिना शिवेन च सममर्जुनस्य भीषणयुद्धवर्णनम् ।

पञ्चदशसर्गे—किराताऽर्जुनयोश्चित्रयुद्धवर्णनम् ।

षोडशसर्गे—किरातपतेः समरकौशलदर्शनेनाऽर्जुनस्य चेतसि नानाविधा वितर्काः । द्वयोरसाधारणभीषणयुद्धवर्णनम् ।

सप्तदशसर्गे—किरातसेनया सममर्जुनस्य युद्धवर्णनम् । शङ्कराऽर्जुनयोस्तुमुलसंप्राप्तवर्णनम् ।

अष्टादशसर्गे—पराजितस्याऽप्यर्जुनस्य दृढनिष्ठादर्शनेन प्रीतस्य शिवस्य तं प्रति स्वरूपदर्शनदानम् । एवं च तस्य अर्जुनाय पाशुपतास्त्रप्रदानं धनुर्वेदाव्ययनं च । तस्मै इन्द्रादिदेवानाञ्च स्वस्वास्त्रप्रदानम् । अन्ततः सफलमनोरथस्याऽर्जुनस्य युधिष्ठिरसमीपे गमनञ्च ।

महाकवि भारवि और किरातार्जुनीय

संस्कृतसाहित्यमें कवि प्रचुर परिमाणमें देखे गये हैं, परन्तु सहृदय विद्वद्गर्भमें सम्मान पानेके लिए दो-चार ही कवि समर्थ हुए हैं। कविकृतियोंमें भारविकी कृति किरातार्जुनीय बृहत्त्रयी और पञ्च काव्योंमें भी अत्यन्त महत्त्वपूर्ण स्थान रखता है। बृहत्त्रयीमें तीन महाकाव्य परिगणित हैं, उनमें भारविका किरातार्जुनीय, माधका शिशुपालवध और श्रीहर्षका नैषधीयचरित चर्चित हैं। इसी तरह पञ्च काव्योंमें भी कालिदासके रघुवंश और कुमारसंभव, भारविका किरातार्जुनीय, माधका शिशुपालवध और श्रीहर्षका नैषधीयचरित महाकाव्य वर्णित हुए हैं। दोनों स्थलोंमें भारविकी कृति और उनके नामका निर्देश विशिष्ट लोकप्रियता और कालक्रमके अनुरूप है।

महाभारतके वनपर्वमें वर्णित पाण्डवचरितके आधारपर किरातार्जुनीय महाकाव्यका प्रणयन हुआ है। 'उपमा कालिदासस्य, भारवेरर्थगौरवम्।' इस उक्तिके अनुसार उपमामें कालिदास बेजोड़ हैं तो अर्थगौरवमें भारविका अप्रतिम स्थान है। अर्थात् परिमित शब्दोंमें अर्थोंकी गूढ़ताके प्रदर्शनमें भारवि अपनी सानो नहीं रखते हैं। अत एव प्रसिद्ध है—

'भारवेरर्थगौरवम्' और 'नारिकेलफलसम्मितं वचः'

अर्थात् नारियल फलके समान भारविके वचन गूढ़ हैं, ऐसी लोकप्रसिद्धि है। उनकी रचना एकमात्र किरातार्जुनीयके होनेपर भी 'एकश्चन्द्रस्तमो हन्ति, न च तारागणोऽपि च।' इस उक्तिके अनुसार एकमात्र किरातार्जुनीय महाकाव्य ही उनके यशको चिरस्थायी करनेमें पर्याप्त है।

कालिदासके समान माधुर्य न होनेपर भी उनका महाकाव्य अन्तर्जगत् और बहिर्जगत्के मनोहर वर्णनसे सहृदयोंका हृदयाकर्षण करनेके लिए परिपूर्ण है। किरातार्जुनीयमें रस, भाव, ध्वनि, गुण, शब्दालङ्कार और अर्थालङ्कार प्रचुर परिमाणमें प्रदर्शित हैं। ऐहोल शिलालेखके अनुसार ६३४ ई० से ही भारवि कालिदासके साथ परिगणित हैं। भारविका संस्कृतभाषामें असाधारण अधिकार है। उनकी रचनामें च्युतसंस्कृति कहीं भी नहीं पायी जाती है। नाना प्रकारके छन्दोंके प्रयोगमें भी वे परिनिष्ठित हैं। परवर्ती कवियोंमें उनका प्रभाव देखा

गया है, जैसे काव्यके सर्गान्तमें उन्होंने 'श्री' शब्दका प्रयोग किया है। उसी तरह माघकविने अपने शिशुपालवध महाकाव्यमें 'लक्ष्मी' शब्दका प्रदर्शन किया है और श्रीहर्षने अपने नैषधीयचरितमें 'आनन्द' शब्द प्रयुक्त किया है।

इतना ही क्यों, कलापक्षमें भी उन्होंने असामान्य कौशल दिखाया है, अर्थात् चित्रकाव्यके अनेकांशके प्रयोगोंसे अपनी रचना चित्रित की है। जैसे—एकाक्षर-पद, निरोष्ठघ, पादान्तादियमक, पादादियमक, गोमूत्रिकाबन्ध. एकाक्षर, समुद्रक, प्रतिलोमाऽनुलोमपाद, प्रतिलोमाऽनुलोमांश, प्रतिलोमाऽनुलोमसे दो श्लोक, सर्वतोभद्र, अर्धभ्रमिक. निरोष्ठघ, पादाद्यन्तयमक, द्विचतुर्थयमक, आद्यन्तयमक, द्व्यक्षर. शृङ्खलायमक, गूढचतुर्थपाद. अर्थत्रयवाची (श्लोक) और महायमक।

भारविके परवर्ती कवि माघने इनका अनुकरण किया। महाकवि रत्नाकरने भी इसका अनुसरण किया है।

इसी प्रकार जैसे महाकवि कालिदास एक पद्यकी विचित्रतासे 'दीपशिक्षा' विशेषणवाले हुए हैं, वैसे ही महाकवि भारवि भी—

‘उत्फुरलस्थलनलिनीवनादमुष्मादुद्धूतः सरसिजसंभवः परागः।

वात्याभिवियति विवर्तितः समन्तादाधत्ते कनकमयातपत्रलक्ष्मीम् ॥ ५-३९ ॥

इस पद्यकी विचित्रतासे 'आतपत्रभारवि' ऐसी प्रसिद्धिसे मण्डित हुए हैं। शारदातनयने अपने 'भावप्रकाशन' में—

‘अनेनाऽयं ‘छत्रभारवि’ ख्यातिं च गतः।’ तादात्म्यं भावरसयोर्भारविः स्पष्टमूचिवान्”। ऐसा निर्देश कर भारविकी प्रशंसा की है। इसी प्रकार भारविके परवर्ती महाकवि माघ भी एक पद्यरचनाकी विचित्रतासे 'घण्टामाघ' ऐसी उक्तिसे अलङ्कृत हुए हैं।

‘किरातार्जुनीय’ पर १९ टीकाएँ लिखी गयी हैं, पर उन सबमें मल्लिनाथकी घण्टपथटीका श्रेष्ठ है।

भारविका देश और समय

किरातार्जुनीयके कर्ता प्रौढकवि भारवि उत्तरदेशीय, दक्षिणात्य वा आन्ध्रदेशीय थे इस विषयमें अनेक मत हैं।

सन् ६३४ ई० के ऐहोलस्थानस्थित शिलालेखके 'स विजयतां रविकीर्तिः कविताश्रितकालिदासभारवि कीर्तिः' इस पद्यार्थके अनुसार सन् ६३४ ई० से पूर्व-वर्ती भारवि थे ऐसा ज्ञात होता है ।

भारविकी कुछ प्रशंसा और नीतिविषयक सूक्तियाँ

महाकवि क्षेमेन्द्रने भारविके वंशस्थवृत्तकी अतिशय प्रशंसा की है जैसे—

वृत्तच्छत्रस्य सा काऽपि वंशस्थस्य विचित्रता ।

प्रतिभा भारवेर्येन सच्छायेनाऽविकीकृता ॥

कितनी मर्मस्पर्शिनी उक्तियाँ उनकी रचनामें मिलती हैं, जैसे—

'विग्विभिन्नबुधसेतुमथिताम्' । 'वसन्ति हि प्रेम्णि गुणा न वस्तुनि' ।

एकावली अलङ्कारमे अलङ्कृत यह पद्य कितना मनोहर है—

'हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः' । (१-४)

'शुचि भूषयति श्रुतं वपुः प्रशमस्तस्य भवत्यलङ्क्रिया ।

प्रशमाभरणं पराक्रमः, स नयापादितसिद्धिभूषणः' । (२-३२)

इसी तरह यह पद्य भी कैसा हृदयस्पर्शी है—

जीर्यन्तां दुर्जया देहे रिपवश्चक्षुरादयः ।

जितेषु ननु लोकोऽयं तेषु कृत्नस्त्वया जितः ॥ (११-३२)

किरातार्जुनीयका कथासार

छूतक्रीडामें पराजित होकर युधिष्ठिरके अपने भाइयों और द्रौपदीके साथ द्वैतवनमें निवासकालमें व्यासके उपदेशसे अर्जुन इन्द्रकील पर्वतपर तपस्या कर आराधनासे प्रसन्न शिवजीसे पाशुपत अस्त्र और इन्द्र आदि देवताओंसे अनेकाऽनेक अस्त्र लाभकर द्वैतवनमें अपने भाइयोंके पास जाते हैं। इतनी छोटीसी घटनाका अवलम्बन कर भारविने १८ सर्गोंके किरातार्जुनीय महाकाव्यकी रचना कर अपनी अद्भुत कल्पना-कुशलता दर्साई है। किरातार्जुनीय पदकी व्युत्पत्ति है—किरातश्च अर्जुनश्च किरातार्जुनौ (द्वन्द्वसमास) । किरातार्जुनी अविद्युत्पत्ति कृतो ग्रन्थः किरातार्जुनीयम् । किराताऽर्जुन शब्दसे 'शिशुकन्दमसभ-द्वन्द्वेन्द्रजननादिभ्यश्छः' इस सूत्रसे छ (ईय) प्रत्ययसे किरातार्जुनीय शब्द

बनता है। अर्थात् किरातपतिके वेषधारी शिवजी और अर्जुनके युद्धको अधिकार कर किये गये ग्रन्थको 'किरातार्जुनीय' कहते हैं।

किरातार्जुनीयके प्रत्येक सर्गका संक्षिप्त विवरण

प्रथमसर्ग—कौरवोंसे द्यूतक्रीडामें पराजित होकर युधिष्ठिर अपने भाइयों और द्रौपदीके साथ द्वैतवनमें निवास करते थे। उस समय दुर्योधनकी शासन-पद्धतिके परिज्ञानके लिए उनसे प्रेषित ब्रह्मचारिवेषधारी वनेचर आकर दुर्योधनकी नीतिकुशलताका सविस्तर वर्णन करता है। उसके जानेके बाद शत्रुके उत्कर्षसे पीडित द्रौपदी युद्ध करनेके लिए अनेक उत्तेजक वाक्योंसे युधिष्ठिरको उपालम्भ करती है।

द्वितीय सर्ग—भीमसेन द्रौपदीके वचन सुनकर उनका प्रशंसापूर्वक अनुमोदन कर युद्धके लिए युधिष्ठिरको प्रेरणा देते हैं। तब युधिष्ठिर नीतिमार्गाका अवलम्बन कर शान्तिपूर्ण वचनोंसे उनको समझाते हैं। इसी बीच वेदव्यास वहाँ आते हैं और पाण्डवलोग उनका स्वागत-सत्कार करते हैं।

तृतीय सर्ग—व्यासजी अपने आगमनसे कृतार्थ युधिष्ठिरको कहते हैं 'हे राजन् ! मेरे लिए कौरव और पाण्डवोंमें समभाव उचित होनेपर भी भरी सभामें कौरवोंके धर्ममार्गसे च्युत होनेपर भी तुम्हारे धैर्य और तितिक्षासे 'भवन्ति मध्येषु हि पक्षपाताः' अर्थात् सभीको सज्जनोंमें पक्षपात होता है। इस न्यायसे मैं तुम्हें उपदेश देता हूँ कि तुम पराक्रमसे ही अपना राज्य प्राप्त करोगे। परन्तु तुम्हारा शत्रु शौर्य, अस्त्र और सैन्योंसे तुमसे जबर्दस्त है, इस कारण तुम्हें जयके लिए उत्कर्ष प्राप्त करना है। कहा भी गया है—'प्रकर्षतन्त्रा हि रणे जयश्रीः' अर्थात् युद्धमें विजयलक्ष्मी उत्कर्षके अधीन है। परन्तु अपने गुरु परशुराम को निष्फल बनानेवाले इच्छामरण भीष्म पितामह, जगत्को दग्ध करनेके लिए तत्पर अग्निके समान तेजस्वी द्रोणाचार्य और क्रोधसे सबके धैर्यको च्युत करनेवाले परशुरामके उपासक कर्ण ये सब शत्रुके पक्षमें हैं। हे धर्मराज ! जिस विद्यासे इन्द्रकील पर्वतपर तपस्या कर अर्जुन दुर्लभ अस्त्रप्राप्तिसे विक्रमसंपन्न होकर इन सब विरोधियोंको उन्मूलित कर डालेंगे, मैं उस विद्याको देनेके लिए आया हूँ। ऐसा कहकर व्यासजीने विधिपूर्वक उस विद्याको अर्जुनको प्रदान किया,

और उस पर्वतके मार्गदर्शक एक गृह्यकको वहाँ उपस्थित कर व्यासजी अस्तहित हो गये ।

प्रस्थानकालमें अश्वओंका संवरण कर द्रौपदीने अर्जुनको अनेक उपदेश-वाक्य कहा । अनन्तर पुरोहितसे पहनाये गये शर और कवचसे युक्त होकर अर्जुन इन्द्रकील पर्वतकी ओर प्रस्थान करते हैं ।

चतुर्थ सर्ग—तब यक्षके साथ इन्द्रकील पर्वतकी ओर जाते हुए अर्जुनने शरत् ऋतुकी शोभासे सम्पन्न पृथिवीको देखा । तब यक्ष भी शरत्की सुषमासे युक्त वनभूमिकी देखनेमें तत्पर अर्जुनको शरत्की शोभाका वर्णन करने लगा । अर्जुन भी हिमालय पर्वतका अवलोकन करने लगे ।

पञ्चम सर्ग—यक्षके साथ इन्द्रकील पर्वतपर चढ़ते हुए अर्जुन हिमालय पर्वतकी अनेक मनोहर शोभाको देखने लगे । उनको हिमालयदर्शनमें आसक्त देखकर यक्ष भी इन्द्रकील पर्वतका वर्णन करने लगा, अनन्तर यक्ष अर्जुनको आशीर्वाद देकर चला जाता है । कुछ क्षण अर्जुनको उसके वियोगसे खेदका अनुभव हुआ ।

षष्ठ सर्ग—अर्जुन इन्द्रकील पर्वतपर आरोहण करते हैं । तब अनेक सुन्दर दृश्योंसे परिपूरित इन्द्रकील शैलपर निवास कर अर्जुन कठोर तपस्या करने लगे । उनकी तपस्याके प्रभावसे हिंस्रजन्तु भी हिंसा छोड़कर परस्पर वैरत्याग कर विचरण करने लगे । अर्जुनकी तपस्याके प्रभावसे खिन्न होकर वनचरोने इन्द्रके पास जाकर उसका वर्णन किया । तब इन्द्रने अर्जुनकी तपस्याकी परीक्षाके लिए विघ्नकारक अप्सराओं और गन्धर्वोंको वहाँ भेजा ।

सप्तम सर्ग—गन्धर्वोंसे संरक्षित अप्सराएँ इन्द्रकी आज्ञाके अनुसार रथ और हाथी आदि यात्राके उपकरणोंके साथ इन्द्रकील पर्वतपर स्थित अर्जुनके पास पहुँच गयीं ।

अष्टम सर्ग—अप्सरा और गन्धर्व आदिके अर्जुनका तपोभङ्ग करनेके लिए अनेक प्रकारके आमोद प्रमोदका वर्णन एवम् प्रातःकालका सुहावना वर्णन ।

नवम सर्ग—सन्ध्या और चन्द्रोदयका मनोहर वर्णन । गन्धर्वों और अप्सराओंके अनेक आमोद-प्रमोदका वर्णन तथा प्रातःकालका मनोरम वर्णन ।

दशम सर्ग—नृत्य, गीत और वाद्य आदि प्रयोगोंसे अविचलित अर्जुनकी तपस्याको भङ्ग करनेके प्रयासके असफल होनेसे वे अप्सराएँ और गन्धर्व इन्द्रके पास लौट गये ।

एकादश सर्ग—यह सब वृत्तान्त सुनकर इन्द्र वृद्ध ब्राह्मणका रूप लेकर यात्रासे परिश्रान्त-से होकर अर्जुनके पास पहुँचते हैं और बाण आदि धारण कर तपस्या करनेका कारण पूछते हैं । तब अर्जुनके आने उद्देश्यको सूचित करनेपर इन्द्र अहिंसा और शान्तिके महत्त्वका प्रतिपादन करते हैं । तब अर्जुन अपने वर्ण और आश्रमके अनुसार अपने कर्तव्यका समर्थन करते हैं । अनन्तर प्रसन्न होकर इन्द्र अपने रूपमें प्रकट होकर अर्जुनको आलिङ्गन कर उन्हें शिवजीकी उपासना करनेका उपदेश देकर अन्तर्हित हो जाते हैं ।

द्वादश सर्ग—तब अर्जुन शिवजीकी आराधना करनेके लिए कठोर तपस्या करने लगे । तपस्या करते हुए तेजस्वी अर्जुनको दर्शकलोग शिवजी, इन्द्र और अग्निके समान देखने लगे तथा उनके तप-प्रभावके सहन करनेमें असमर्थ होकर शिवजीकी स्तुति करने लगे । तब शिवजीने प्रत्यक्ष होकर उनको 'ये बदरिका-श्रमवासी नारायण हैं'—ऐसा कहकर अर्जुनका परिचय दिया और फिर कहा कि 'अर्जुनकी तपस्याको देवकार्य समझकर मूक नामका दानव शूकरका रूप लेकर उन्हें मारनेके लिए आयेगा । मैं भी किरातका वेष धारण कर उसे शरप्रहारसे मार डालूँगा । उसी समय अर्जुन भी उसपर शरप्रहार करेंगे । अनन्तर दोनोंके बाणोंसे गिरे हुए उसके शरीरसे बाण लेनेके विषयमें मेरे भृत्यसे अर्जुनका कलह होगा ।' ऐसा कहकर उन्हें सात्वतना देकर शिवजी किरातपतिका वेष लेकर और उनके प्रमथसैन्यगण भी किरातका वेष लेकर अर्जुनसे युद्ध करनेके लिए सन्नद्ध हो गये ।

त्रयोदश सर्ग—तब अर्जुन विशाल शरीरवाले शूकरको अपनी ओर आते हुए देखकर अनेक तर्कना करगे लगे और उसपर गाण्डीव धनुषर शर लेकर प्रहार करनेके लिए तत्पर हुए । यह देखकर शिवजीने भी उसपर शरप्रहार किया । एक साथ दोनोंके शरप्रहारसे वह शूकर निष्प्राण होकर भूतलपर गिर पड़ा । तब प्रचुर बाणोंके रहते हुए भी अर्जुन उसके शरीरसे बाण लेनेके लिए तत्पर हुए । उसी समय उन्होंने किरातपति शिवजीके भृत्य एक किरातको उसने देखा ।

अर्जुनको प्रणाम कर प्रशंसापूर्वक कहा कि 'आपको हमारे स्वामी के बाण को इसतरह लेना उचित नहीं। आप उनसे माँगकर ले लें। निकट ही हैं, उनके साथ मैत्री कर लें। आपको सब कुछ अभीष्ट प्राप्त होगा।'

चतुर्दश सर्ग—अर्जुनने वनेचरका उद्देश सुनकर उसके भाषणकी प्रशंसा कर कहा कि 'तुम्हारे स्वामीका बाण कहीं गुप्त हो गया होगा, उसे ढूँढो। उसके लिए तुम्हें पक्षी उलाहना देना उचित नहीं। खाण्डववनके दाहके समय अग्निदेवने मुझे असंख्य बाण दिये हैं। उसके लिए पर्वतीय किरातके बाणमें मेरी आस्था नहीं है। वर्णाश्रमधर्मके रक्षक मेरी आखेट क्रीडा करनेवाले तुम्हारे स्वामी पर्वतीय किरातके साथ मैत्रीका कुछ भी औचित्य नहीं है।' ऐसा कहनेवाले अर्जुनको वह वनेचर तर्जनकर सेनाके पास स्थित प्रसन्नस्वरूप शिवजीके पास गया। तब विशाल किरातसेनाके साथ जिसके अधिपति कार्तिकेय थे, राजकुमार अर्जुनका भीषण युद्ध होता है।

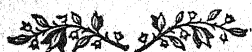
पञ्चदश सर्ग—कोपाक्रान्त अर्जुनके बाणप्रहारसे सारी किरातसेना भयाविष्ट होकर भागने लगी। तब अर्जुन उनके सेनापति कार्तिकेयसे युद्ध करने लगे। कार्तिकेय अपनी सेनाको साहस और धैर्य देनेके लिए समझाने लगे। तब शिवजी और अर्जुनका तुमुल संग्राम होने लगा। शिवजीके प्रचण्ड बाणोंसे विद्ध होकर भी अर्जुनने अपना धैर्य नहीं छोड़ा। इसे देख सब चकित हुए।

षोडश सर्ग—अर्जुन किरातपतिका असामान्य रणकौशल और अपनी शक्तिहीनता देखकर अनेक तर्क-वितर्क करने लगे। तब उन्होंने शिवसेनापर प्रस्वापनास्त्रका प्रयोग किया। फलस्वरूप शिवसेना मूर्च्छित हो गई। तब शिवजीके ललाट (लिलार) से पीला तेज उत्पन्न हुआ, जिससे किरातसेना पूर्ववत् युद्धके लिए सन्नद्ध हुई। अनन्तर अर्जुनने नागपाशोंका प्रयोग किया। उनके प्रभावसे आकाशचारी पक्षी इधर-उधर भागने लगे। तब शिवजीने नागपाशोंको हटानेके लिए गरुडास्त्रका प्रक्षेप किया, जिससे नागपाश निरस्त हो गये। तब अर्जुनने आग्नेयास्त्रका प्रहार किया जिससे ज्वालामाली अग्निदेवके प्रकट होनेसे सर्वत्र उष्णताका प्रादुर्भाव हुआ। शिवजीने उसे हटानेके लिए वरुणास्त्रका प्रक्षेप किया जिससे मेघमण्डलसे घारासम्पातमय वृष्टिसे अग्निका प्रचण्ड तेज दूर हो गया। अर्जुनसे किये गये समस्त दिव्यास्त्रोंका प्रयोग

भाग्यहीन पुरुषके कर्मके समान शिवजीने अपने अस्त्रोंसे विफल कर डाला । इस प्रकार अस्त्रप्रयोगोंमें निष्फल होकर भी अर्जुन युद्ध करनेसे विरत नहीं हुए ।

सप्तदश सर्ग—‘ऐसा युद्ध कभी नहीं हुआ था’ ऐसा सोचकर अर्जुन क्रुद्ध होकर, जैसे सर्प विषवमन करता है, उसी तरह आँखोंसे आँसू गिराने लगे, तथाऽपि बाणवृष्टिसे किरातसेनाको पीड़ित करने लगे । किरातपति शिवजीने उनके समस्त बाणोंको नष्ट कर दिया और उनके मर्मस्थलोंको बाणप्रहारसे अत्यन्त पीड़ित कर दिया । उन्होंने अर्जुनके समस्त शरोंको समाप्त कर कवचका भी अपहरण कर डाला । कवच और बाणोंसे रहित होकर भी अर्जुन धैर्यपूर्वक किरातपतिके ऊपर शिलावृष्टि करने लगे । शिवजीके द्वारा उसका निवारण करनेपर अर्जुन मल्लयुद्ध करनेके लिए सन्नद्ध हुए ।

अष्टादश सर्ग—तब किरातपति और अर्जुनका भीषण बाहुयुद्ध होने लगा । परस्परके आघातसे दोनों रक्ताक्त हो गये । ‘किरातपति कौन है और अर्जुन कौन है’ यह पहचानना भी कठिन हुआ । उस समय अन्तरिक्षमें उछले हुए शिवजीके चरणोंको अर्जुनने पकड़ लिया । तब भगवान् शिवजीने विस्मित होकर अर्जुनका हृदयसे आलिङ्गन किया और उन्हें अपने स्वरूपका दर्शन दिया । अर्जुनने अष्टमूर्ति शिवजीकी स्तुति की । शिवजीने उनको पाशुपतास्त्र देकर घनुर्वेद पढ़ाया । इन्द्र आदि देवताओंने भी अपने अस्त्रोंको प्रदान कर अर्जुनको प्रोत्साहित किया । अनन्तर शिवजीकी आज्ञासे सफलमनोरथ अर्जुन द्वैतवनमें अपने भाइयोंके पास पहुँच गये ।

महाकवि भारविके विषयमें किंवदन्तियाँ

महाकवि भारविके विषयमें दो किंवदन्तियाँ प्रचलित हैं। उनका ऐतिहासिक महत्व न होने पर भी “न ह्यमूला जनश्रुतिः” इस उक्ति के अनुसार मनोरञ्जन के लिए भी यहाँ दी जाती हैं।

एक किंवदन्ती इस प्रकारकी है—

भारतवर्षकी उत्तरदिशामें अवस्थित हिमालय पर्वत और उसका अंशविशेष इन्द्रकील शैलका किरातार्जुनीयमें विशद वर्णन देखनेसे महाकवि भारवि हिमालय-के किसी प्रदेशके निवासी थे कुछ विद्वान् ऐसा अनुमान करते हैं।

अध्ययनके लिए गुरुकुलमें निवास करते हुए भारविको हिमालय पर्वत और इन्द्रकील शैलकी अधिपत्या और उपत्यकामें गायोंकी चरानेके अवसरपर वहाँके निवासी वनेचरोंको देखनेका अवसर मिला। अनन्तर अर्जुनके इन्द्रकील पर्वतमें तपश्चरण और किरातपतिका रूप लिये हुए शिवजीसे और किरातोंसे युद्धका वर्णन समाविष्ट कर उन्होंने मनोरम दृश्योंके वर्णनसे परिपूर्ण किरातार्जुनीय महाकाव्यकी रचना की।

दूसरी किंवदन्ती पूर्वोक्त किंवदन्तीसे अधिक प्रसिद्ध और प्रचलित है, वह भी दी जाती है। भारवि लगभग अट्ठारह वर्षकी उम्रमें ही व्याकरण, काव्य और कोष आदिका अध्ययन कर कुछ पद्योंकी भी रचना कर सामाजिक बन्धुवर्गका मनोरञ्जन करने लग गये थे।

एकबार भारविके पिताके बन्धुगण उनके पास आकर “आप भाग्यवान् हैं जो कि अल्पवयमें ही आपका पुत्र भारवि प्रतिभाशाली होकर काव्यरचना करने लगा है” ऐसा कहने लगे। तब भारविके पिताने कहा कि “आप लोगोंको उसकी इस तरह प्रशंसा करना उचित नहीं है। वह क्या जानता है? अभी वह पढ़ रहा है।” इन्ना ही नहीं, भारविके पिता उनका तेजोवध भी करते थे। तब भारवि अपने पिताको अपनी यशःप्राप्तिमें बाधक समझकर उनपर प्रस्तर प्रहार करनेके लिए तत्पर हुए। एक बार रातको जब भारविके पिता भोजन कर रहें थे और

भारवीकी माता उनको भोजन परोस रही थी उस समय उन दोनोंकी बातचीत भारवि सुनने लगे ।

भारविकी माता अपने पतिको कहने लगीं—

‘प्राणनाथ ! आप अपने होनहार पुत्रको क्यों बारं-बार पराभूत कर रहे हैं ? जबकि सब लोग उसके प्रशंसक हैं ।’

तब भारविके पिताने कहा—‘प्रिये ! ज्यादा संमान होनेसे उसकी उन्नतिका मार्ग अभिमानके कारण अवरुद्ध होगा । कालान्तरमें भारवि रविके समान हमारे कुलको प्रकाशपूर्ण कर देगा’ ।

माता और पिताका ऐसा संवाद सुनकर भारविको पश्चात्ताप हुआ और पिताजीके चरणोंपर गिरकर उन्होंने अपने दुर्भक्तिका प्रायश्चित्त पूछा । तब उनके दयालु पिताने कहा कि “वत्स ! छः माह तक श्वशुरके गृहमें निवास करना ही तुम्हारे पापका पर्याप्त प्रायश्चित्त होगा” ।

तब भारवि अपनी पत्नीके साथ दूरस्थित श्वशुरके गृहमें पहुँचे । पहले तो उनका खूब सम्मान हुआ, पर बहुत समय तक उनका निवास होनेसे उनका अपमान होने लगा । होते-होते उन्हें मवेशियोंको चराने और उन्हें दाना देनेका काम भी सौंपा गया ।

भारवि कर्मफलके भोगके लिए दृढसङ्कल्प होकर प्रतिदिन पद्योंकी रचनाकर उन्हें मूर्जपत्रोंमें अङ्कित करने लगे । एक दिन उन्होंने एक पद्यकी रचनाकी जो इस प्रकार है—

“सहसा विदधीत न क्रियामविवेकः परमापदां पदम् ।

वृणते हि विमृश्यकारिणं गुणलुब्धाः स्वयमेव सम्पदः” ॥ (२-३०) ।

अर्थात् कोई कर्म सहसा (बिना विचारे) नहीं करना चाहिए, क्योंकि अविवेक विपत्तिका मुख्य स्थान है । विचारपूर्वक काम करनेवालेको सम्पत्ति गुणोंसे लुब्ध होकर स्वयम् वरण करती है ।

भारवि जब इस पद्यको ताड़पत्रपर लिख रहे थे तब उनकी पत्नी मलिनवस्त्र धारण कर अपने और अपने पतिकी दुर्दशापर आँसू गिराने लगीं । तब भारविने “अभिमानी जनको छः महीनेतक इस प्रकार श्वशुरालयमें रहना नित्य-मरणके समान है” ऐसा सोचकर अपनी पत्नीसे कहा—

‘भद्रे ! तুম इस पद्यको किसी धनी व्यापारीके हाथ बेच डालो और उससे वस्त्र आदि आवश्यक पदार्थ खरीद लो’ । ऐसा कहकर उस पद्यको उन्हें दे दिया । उसकी पत्नीने उस पद्यको एक धनी व्यापारीको दिखलाया । उसने उसे पढ़कर प्रसन्न होकर उन्हें सौ अर्शकियाँ दे दीं, और अपने घरमें चित्ररूपमें सज्जित कर उसे टांग दिया । प्रसङ्गवश वह व्यापारी व्यापारके लिए दूसरे द्वीपमें चला गया था । कई वर्षोंके बाद व्यापारी रातमें जब घर वाया और अपनी पत्नीको एक कुमारके साथ सोई हुई देखा तो उसे व्यभिचारिणी समझकर खड्गसे प्रहार करनेके लिए तत्पर हुआ । संयोगवश भारविके उसी पद्यपर जो कि दीवारमें टांगा गया था, उसको दृष्टि पड़ी और उसने पत्नी को जगाया । उसने पतिको देखकर प्रसन्न होकर कहा—‘यह तुम्हारा पुत्र है’ । तब उस व्यापारीको संतोष हुआ ।

उधर भारवि छः महीने तक क्लेशपूर्ण प्रायश्चित्त भोगकर सप्तममासके प्रथम दिनमें श्वशुरगृहसे पत्नीके साथ प्रस्थानकर अपने घर आ गये एवम् माता-पिता-की सेवा करते हुए रहने लगे और प्रवासमें आरब्ध किरातार्जुनीयको पूर्ण करके उसके प्रचारसे यश और सम्पत्तिका उपार्जन कर सुखपूर्वक समय व्यतीत करने लगे ।

पहलेकी किंवदन्तीकी अपेक्षा इसकी ज्यादा प्रसिद्धि है ।

प्रजापालनपद्धतिम्, प्रपित्सुना = प्राप्तुमिच्छुना, 'दुर्योधनस्तु यथार्थमनूपदिष्टप्रजा-
पालनपद्धत्या प्रजाः पालयति, अयमपि धर्मात्मा राजा । नाथं सुधिष्ठिरान्न्यूनः ।
स्वबन्धुभ्यः पाण्डवेभ्यो यद्विरोधं विदधाति, तदिह संसारे केन न क्रियते स्वोन्नत्यै ?
अतो नाथं कुतृपतिः । अयमेव चेदस्माकं सर्वदा पालकः स्यात्तथापि न कोऽपि
क्षतिलेशः' इति यथा प्रजासु ख्यातिं प्राप्नोति, तथा तेनाचर्यते इत्यर्थः । अस्त-
तन्दिष्टा = निरलसेन, सदा दक्षेणेत्यर्थः । तेन = दुर्योधनेन, नक्तन्दिष्टम् = अहो-
रात्रम्, विभज्य = विभागं कृत्वा, 'अस्मिन् समये इदं कर्म कर्त्तव्यमिदं न कर्त्तव्यम्'
एवं समयविभागं विधायेत्यर्थः । पौरुषम् = पौरुषाचरणं नयेन = न्यायेन, न तु
स्वार्थान्धधिया अपि तु नीतिशास्त्रानुसारेणेत्यर्थः । वितन्यते = विस्तार्यते ॥ ९ ॥

समासः—षण्णां वर्गः षड्वर्गः । अरीणां षड्वर्गोऽरिषड्वर्गः । कृतः अरिषड्व-
वर्गस्य जयो येन सः तेन कृतारिषड्वर्गजयेन । न गम्यं रूपं यस्याः साऽगम्यरूपा,
ताम् आगम्यरूपा । मनोरियं मानवी ताम् मानवीम् । अस्ता तन्दिष्टस्य येन
वा सः अस्ततन्दिष्टः । तेनास्ततन्दिष्टा । पुरुषस्येदं पौरुषम् ॥ ९ ॥

व्याकरणम्—विभज्य = वि + भज् + क्त्वा + ल्यप् । वितन्यते = वि + तनु +
य + त + कर्मणि लट् ॥ ९ ॥

वाच्यान्तरम्—कृतारिषड्वर्गजयः अगम्यरूपां मानवीं पदवीं प्रपित्सुः अस्त-
तन्दिष्टः सः (दुर्योधनः) नक्तन्दिष्टं विभज्य नयेन पौरुषं वितनोति ॥ ९ ॥

कोषः—रिपो वैरिसपत्नारिद्विषद्वेषणदुर्हृदः' इत्यमरः । 'वृन्दभेदाः समैवर्ग
सङ्घसार्थौ तु जन्तुभिः' इत्यमरः । 'विजयो जयः' इत्यमरः । 'अयनं वर्त्ममार्गाध्व-
पन्थानः पदवी सृतिः । सरणिः पद्धतिः पद्या वर्त्तन्येकपदीति च' इत्यमरः । 'नयो
न्याये' इत्यमरः । 'पुम्भावे तत्क्रियायां च पौरुषम्' इत्यमरः । 'स्याक्षिद्रा शयनं
स्वापः स्वप्नः संवेश इत्यपि' । 'तन्द्नी प्रमीला' इत्यमरः ॥ ९ ॥

सारार्थः—कामक्रोधादिषड्वर्गिणं विवेकेन जित्वा, अनूपदिष्टप्रजापालनविधि-
प्रचारलब्धयशो लब्धुमिच्छुः, अस्मिन् समये यदस्मिंश्च समये इदं कर्मावश्यं
कर्त्तव्यमेवं वेलाविभागं विधायालस्यरहितः सन् स्वकर्त्तव्यं प्रजासु प्रदर्शयति
सव्याजस्वभावसौष्टवं गोपायतीति ॥ ९ ॥

भाषाऽर्थः—किया है काम, क्रोध, मोह, लोभ आदि शत्रुओं का जय जिसने,
ऐसे और अत्यन्त कठिन, मनुस्मृति के अनुसार मार्ग (प्रजापालन-क्रम) को
पाने की इच्छा करने वाले और दूर है आलस्य जिससे, ऐसे दुर्योधन ने दिन-रात्रि
का ठीक विभाग (अभी यह काम करना चाहिये, उस वक्त यह करूँगा, ऐसे
समय बाँट) कर न्याय (नीति) से अपने कर्त्तव्य को पूरा करता है ॥ ९ ॥

सम्प्रति श्रुत्यानुरागमाह—

सखीनिव प्रीतियुजोऽनुजीविनः समानमानान् सुहृदश्च बन्धुभिः ।

न सन्ततं दर्शयते गतस्मयः कृताधिपत्यामिव साधु बन्धुताम् ॥ १० ॥

सखीनिवेति । गतस्मयो निरहङ्कारोऽत एव स दुर्योधनः सन्ततमनारतं साधु सम्यक् । अक्रपटमित्यर्थः । अनुजीविनो श्रुत्यान् । प्रीतियुजः स्निग्धान्सखीनिव मित्राणीव । दर्शयते । लोकस्येति शेषः । 'हेतुमति च' इति णिच् । 'णिचश्च' इत्यात्मनेपदम् । शोभनं हृदयं येषां तान्सुहृदो मित्राणि च । 'सुहृदुर्हृदौ मित्रामित्रयोः' इति निपातः । बन्धुभिर्भ्रात्रादिभिः समानमानांस्तुल्यसत्कारान् दर्शयते । बन्धूनां समूहो बन्धुता ताम् । 'ग्रामजनबन्धुसहायेभ्यस्तल्' कृतमाधिपत्यं स्वाम्यं यस्यास्तां कृताधिपत्यामिव दर्शयते । बन्धूनाधिपतीनिव दर्शयतीत्यर्थः । यथा श्रुत्यादिषु सख्यादिबुद्धिर्जायते लोकस्य तथा तान्सम्भावयतीत्यर्थः । अनुजीव्यादीनाम् 'कर्तुरीप्सिततमं कर्म' इति कर्मत्वम् । पूर्वं त्वस्मिन्नेव पदान्वये वाक्यार्थमित्यं वर्णयन्ति—स राजाऽनुजीव्यादीनिव दर्शयते । सख्यादय इव ते तु तं पश्यन्ति । साख्यादिभावेन पश्यतस्तांस्तथा दर्शयते । स्वयमेव छन्दानुवर्तितया स्वदर्शनं तेभ्यः प्रयच्छतीत्यर्थः । अर्थात्तस्येप्सितकर्मत्वम् । अणि कर्तुरनुजीव्यादेः 'अभिवादिदृशोरात्मनेपदे वेति वाच्यम्' इति पाक्षिकं कर्मत्वम् । एवं चात्राप्यन्तर्कमणो राज्ञो ण्यन्ते कर्तृत्वेऽपि 'आरोहयते हस्ती स्वयमेव' इत्यादिवदश्रूयमाणकर्मन्तरत्वाभावाच्चायं णेरणादिसूत्रस्य विषय इति मत्वा 'णिचश्च' इत्यात्मनेपदं प्रतिपेदिरे । आप्ये तु णेरणादिसूत्रविषयत्वमप्यस्योक्तम् । यथाऽऽह—'पश्यन्ति श्रुत्या राजानम्' 'दर्शयते श्रुत्यान् राजा', 'दर्शयते श्रुत्यै राजा', अत्रात्मनेपदं सिद्धं भवति' इति । अत्राह कैयटः—ननु कर्मान्तरसद्भावादात्मनेपदेन भाव्यम् । उच्यते—अस्मादेवोदाहरणाज्जाप्यकारस्यायमेवाभिप्राय उह्यते । अण्यन्तावस्थायां ये कर्तृकर्मणी तद्व्यतिरिक्तकर्मान्तरसद्भावादात्मनेपदं न भवति । यथा—'स्थलमारोहयति मनुष्यान्' इति । इह त्वण्यन्तावस्थायां कर्तृणां श्रुत्यानां णौ कर्मत्वमिति भवत्येवात्मनेपदमिति ॥ १० ॥

अन्वयः—गतस्मयः, सः, सन्ततम्, अनुजीविनः, प्रीतियुजः, सखीन्, इव सुहृदः च, बन्धुभिः, समानमानान्, बन्धुतां, कृताधिपत्याम्, इव, साधु, दर्शयते ॥ १० ॥

सुधा—गतस्मयः + अपगतगौरवः, नम्रः सन् इत्यर्थः । सः = पूर्वोक्तो दुर्योधनः । सन्ततम् = सततम्, सर्वदैत्यर्थः । अनुजीविनः = अनुचरान्, किङ्कारनित्यर्थः । प्रीतियुजः = स्नेहसमन्वितान्, प्रेमपूरितानित्यर्थः । सखीन् = मित्राणि, इव, (साधु = सम्यक्, दर्शयते इति, सर्वत्र कर्मान्ते योजनीयम्) । अहो यदि मित्रवद् श्रुत्यगणं सः पश्यति, तदा मित्रगणं कया दृष्ट्या विलोकयतीत्याह—सुहृदः =

मित्राणि, च = तु, बन्धुभिः = भ्रातृप्रभृतिभिर्निजपरिवारैः, समानमानान् = समसत्कारान्, यथा स्वसहजेषु भावस्तथैव कर्णप्रभृतिभिरेष्विति भावः । 'अथाहो बन्धुवद्यदि मित्रमवलोकयति तदा बन्धुगणं किमिव पश्यति स इत्याह—बन्धुताम् = बान्धववृन्दम्, बन्धूनां समूहो बन्धुता, तां, बन्धुताम्, कृताधिपत्याम् = विहित-सर्वाधिकाराम् इव, साधु=निर्व्याजम्, दर्शयते = बोधयते ॥ १० ॥

समासः—गतः समयो यस्य स गतस्मयः । प्रीत्या युजन्ति ये ते प्रीतियुजः, तान् प्रीतियुजः । अनु पश्चात् (धावनेन) जीवनं येषां तेऽनुजीविनः, तान् अनुजीविनः । समानः मानो येषां ते समानमानाः, तान् समानमानान् । बन्धूनां समूहो बन्धुता, तां बन्धुताम् । अधिपतेः कर्म आधिपत्यम्, कृतमाधिपत्यं यया, तां कृताधिपत्याम् ॥ १० ॥

व्याकरणम्—दर्शयते = दृश् + णिच् + लट् ॥ १० ॥

वाच्यान्तरम्—गतस्मयेन तेन, अनुजीविनः (प्र०) प्रीतियुजः (प्र०) सखाय इव दर्शयन्ते । सुहृदः (प्र०) बन्धुभिः समानमाना इव दर्शयन्ते । बन्धुता कृताधिपत्या इव दर्शयते ॥ १० ॥

कोषः—'वयस्यः स्निग्धः सवया अथ मित्रं सखा सुहृत्' इत्यमरः । 'सेवकार्थ-नुजीविनः' इत्यमरः । 'सगोत्रवान्धवजातिबन्धुस्वस्वजनाः समाः' इत्यमरः । 'सततानारताश्रान्तसन्तताविरतानिशम्' इत्यमरः । 'दपौऽवलेपोऽवष्टम्भश्चित्तोद्रेकः समयो मदः' इत्यमरः । 'ज्ञातेयं बन्धुता तेषां क्रमाद्भावसमूहयोः' इत्यमरः ॥ १० ॥

सारार्थः—स च दुर्योधनोऽभिमान दूरतो विहाय प्रेमपूरितानि मित्राणीव भृत्यान् लोकाय दर्शयते । मित्राणि तु बन्धूनिव दर्शयते । बन्धूस्तु अधिपतीनिव दर्शयते । यथोचितविशेषसत्कारं कुरुते सर्वेषामिति ॥ १० ॥

भाषाऽर्थः—अहङ्कार से रहित होकर वह (दुर्योधन) अनुरक्त मित्रों के समान नौकरों के साथ व्यवहार दिखाता है । मित्रों से भाई के समान व्यवहार और भाई विरादर से अध्यक्ष के सरीखे भाव रखता है ॥ १० ॥

न चायं त्रिवर्गात्प्रमाद्यतीत्याह—

असक्तमाराधयतो यथायथं विभज्य भक्त्या समपक्षपातया ।

गुणानुरागादिव सख्यमीयिवान् न बाधतेऽस्य त्रिगणः परस्परम् ॥ ११ ॥

असक्तमिति । यथायथं यथास्वं विभज्य । असङ्कीर्णरूपं विविच्येत्यर्थः । 'यथास्वे-यथायथम्' इति निपातनाद् द्विर्भावो नपुंसकत्वं च । 'ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदि-कस्य' इति ह्रस्वत्वम् । पक्षे पातः पक्षपात आसक्तिविशेषः समस्तुल्यो यस्यां तथा समपक्षपातया । भक्त्यानुरागविशेषेण । पूज्येष्वनुरागो भक्तिरित्युपदेशः । पूज्यश्चायं त्रिवर्ग इति । असक्तमनासक्तम् । अव्यसन्नित्येति यावत् । आराधयतः

सेवमानस्यास्य दुर्योधनस्य त्रयाणां धर्मार्थकामानां गणस्त्रिगणवर्गः । 'त्रिवर्गो धर्मकामार्थैश्चतुर्वर्गः समीचकैः' इत्यमरः । गुणानुरागात्तदीयगुणेष्वनुरागात् । गुण-
वदाश्रयलोभादित्यर्थः । सख्यं मैत्रीम् । 'सख्युयं' इति यत्प्रत्ययः । उपेयिवानुप-
गतवानिवेत्युत्प्रेक्षा । 'उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च' इति क्लुप्तप्रत्ययान्तो निपातः ।
'नात्रोपसर्गस्तन्त्रम्' इति काशिकाकार आह स्म । परस्परं न बाधते । समवर्ति-
त्वादस्य 'धर्मार्थकामाः परस्पराणुपमर्देन वर्धन्त' इत्यर्थः । उक्तं च—'धर्मार्थकामाः
सममेव सेव्या यो ह्येकसक्तः स जनो जघन्यः' इति ॥ ११ ॥

अन्वयः—यथायथं विभज्य, समपक्षपातया, भक्त्या, असक्तम्, आराधयतः,
अस्य, गुणानुरागात्, सख्यम्, ईयिवान् इव, त्रिगणः, परस्परं न बाधते ॥ ११ ॥

सुधा—यथायथम् = यथास्वम्, यथोचितमित्यर्थः । विभज्य = विभागं विधाय,
समपक्षपातया = तुल्यव्यवहारेण, अविषमभावेनेत्यर्थः । भक्त्या = अनुरागविशेषेण,
असक्तम् = अनासक्तम्, यथा स्यात्तथा, न हि तदधीनो भूत्वेत्यर्थः । आराधयतः—
सेवमानस्य, भजत इत्यर्थः । अस्य = दुर्योधनस्य, गुणानुरागात् = दयादाक्षिण्यौ-
दार्यशौर्यगाम्भीर्यप्रभृतिसङ्गच्छणस्नेहाद् इव, त्रिगणः = धर्मार्थकामेत्येवंरूपः, न
बाधते = न बाधां करोतीति । यस्मिन् समये तेन धर्मः सेव्यते न हि तदानीमर्थकामौ
तं बाधेते । यदार्थसङ्ख्यः क्रियते न हि तदानीं धर्मकामौ पीडयतः एवं यदा कामः
सेव्यते न हि तदानीमर्थधर्मौ बाधते स च सदा समयविभागं कृत्वाऽस्मिन्
समयेऽर्थसङ्ख्य एवास्मिन् समये धर्मसङ्ख्य एवास्मिन् समये कामपूरणमुचितमेव
करोतीति ॥ ११ ॥

समासः—समः पक्षपातो यस्यां सा समपक्षपाता । तथा समपक्षपातया । गुणेषु
गुणानां वाऽनुरागो गुणानुरागस्तस्माद् गुणानुरागात् । त्रयाणां गणः त्रिगणः ॥ ११ ॥

व्याकरणम्—विभज्य = वि + भज् + क्त्वा + त्थप् । बाधते = बाध् + लट् ।
आराधयतः = आ + राध् + णिच् + शतृ । भक्त्या = भज् + क्तिन् ॥ ११ ॥

वाक्यान्तरम्—यथायथं विभज्य समपक्षपातया भक्त्या असक्तमाराधयतोऽस्य
गुणानुरागात् सख्यमीयुषा इव त्रिगणेन परस्परं न बाध्यते ॥ ११ ॥

कोषः—'अनासक्तमसक्तं च पृथग्वर्ति पृथग् स्थितम्' इति । 'यथार्थं तु यथा-
यथम्' इत्यमरः । 'मौर्व्यां द्रव्याश्रिते सत्त्वशौर्यसन्ध्यादिके गुणः' इत्यमरः । 'मिथो-
ऽन्योन्यं परस्परम्' इति कोषः ॥ ११ ॥

सारार्थः—उचितरूपेण समदृष्ट्यः धर्मार्थकामान् सेवमानस्य दुर्योधनस्य गुण-
प्रेम्णा मैत्रीं लब्धवानिव धर्मार्थकामानां गणः परस्परं न बाधते । अर्थाद् धर्मा-
चरणसमये न हि अर्थकामौ तन्मनो आश्रयतः । एवमर्थसङ्ख्यसमये न हि धर्म-
कामौ तत्चित्तं चपलं कुरुतः । येन सर्वार्थाऽर्थार्जनं भवेत् । एवं कामोदयसमये

नहि धर्माथौ तद्वद्वयं बाधेते, येन कामपूरणे न काऽपि बाधा सम्भवेत् । साधारणजनस्य धर्मचिन्तनावसरे तद्विरोधिनाविवार्थकामौ पीडयतः । तथाऽर्थार्जनावसरे धर्मकामौ स्वस्वावश्यकतां प्रदर्शयन्तौ बाधां कुरुतः । तथा दुर्योधनं न, किन्तु ते धर्मार्थकामास्तद्विशेषगुणप्रीत्या मित्रतामुपगतास्तेन सहैति भावः ॥ ११ ॥

भावाऽर्थः—समुचित (यथार्थ) रूप से समय बाँट कर, बराबर प्रेम से उसके वशीभूत न होकर, सेवा करते हुए दुर्योधन के गुणों के प्रेम से मित्रता के प्राप्त हुए के समान उस दुर्योधन को धर्म, अर्थ, काम एक दूसरे के साथ नहीं बाधा करते हैं ॥ ११ ॥

अथश्लोकत्रयेणोपायकौशलं दर्शयन्नादौ सामदाने दर्शयति—

निरत्ययं साम न दानवर्जितं न भूरि दानं विरहस्य सत्क्रियाम् ।

प्रवर्तते तस्य विशेषशालिनी गुणानुरोधेन विना न सत्क्रिया ॥ १२ ॥

निरत्ययमिति । तस्य दुर्योधनस्य निरत्ययं निर्बाधम् । असायिकमित्यर्थः । अन्यथा जनानां दुर्ग्रहत्वादिति भावः । साम सान्त्वम् । ‘सम सान्त्वमुमे समे’ इत्यमरः । दानवर्जितं न प्रवर्तते । अन्यथा लुब्धाच्चावर्जनस्य शुष्कप्रियैर्वाक्यैर्दुष्करत्वादिति भावः । उक्तं च—‘लुब्धमर्थेन गृहीयात्साधुमञ्जलिकर्मणा । मूर्खं छन्दालु-रोधेन तत्त्वार्थेन च पण्डितम् ॥ इति । यथा भूरि प्रभूतम् । न तु कदाचित्स्वलप-मित्यर्थः । दानं धनत्यागः । सदित्यादरार्थेऽव्ययम् । ‘आदरानादरयोः सदसती’ इति निपातसंज्ञास्मरणात् । तस्य क्रियां सत्क्रियां विरहस्य विहाय । ‘त्यपि लघु-पूर्वात्, इत्ययादेशो न प्रवर्तते । अनादरे दानवैफल्यदिति भावः । न चैवं सर्वत्र येनाचिवेकित्वं कोशहानिश्च स्यादित्याह—प्रेति । विशेषशालिन्यतिशययोगिनी सत्क्रियाऽऽदरक्रिया गुणानुरागेण विना न प्रवर्तते । ‘पृथग्विना—’ इत्यादिना वृत्तीया । गुणेष्वादारो भूरिदानं चेति नोक्तदोषावकाश इत्यर्थः । अत्रोत्तरोत्तरस्य पूर्वपूर्वविशेषणतया स्थापनादेकावत्यलङ्कारः तदुक्तं काव्यप्रकाशे—‘स्थाप्यतेऽपो-ह्यते वाऽपि यथापूर्वं परं परम् । विशेषणतया वस्तु यत्रसैकावली द्विधा’ इति ॥ ११ ॥

अन्वयः—तस्य, निरत्ययं दानवर्जितं साम, न (प्रवर्तते) । सत्क्रियां, विरहस्य, भूरि, दानं, न (प्रवर्तते) विशेषशालिनी, सत्क्रिया, गुणानुरोधेन, विना न प्रवर्तते ॥ १२ ॥

सुधा—तस्य = दुर्योधनस्य, निरत्ययं = निरापदं, निर्विघ्नमित्यर्थः । साम = सान्त्वं, प्रियवचनमित्यर्थः । दानवर्जितं = धनप्रयोगरहितम् । न प्रवर्तते । अर्था-द्यस्योपरि असन्नो भूत्वा प्रियवाक्यं ब्रूते, तस्मै नियतं धनमपि ददात्येवेति भावः । सत्क्रियां = सत्कारं, सम्मानमित्यर्थः । विरहस्य = विहाय, भूरि = बहुलम्, दानम् = धनप्रयोगः न प्रवर्तते । अर्थात् ससम्मानमेव धनं ददाति नापमानं

कृत्वा कस्मैचित्क्रिमपि ददाति । विशेषशालिनी = प्रशंसनीयः, सत्क्रिया = सत्कारः, गुणानुरोधेन = गुणपक्षपातेन, विना = ऋते, न प्रवर्त्तते । अर्थाद् गुणिनं जनमेव दुर्योधनो मानयति । यं च मानयति, तस्मै धनमपि ददाति । तदपि प्रियकथा-कथनपूर्वकमेवेति भावः ॥ १२ ॥

समासः—निर्गतः अत्ययो यस्मात्तद् निरत्ययम् । दानेन वर्जितं दानवर्जितम् । सती चामौ क्रिया सत्क्रिया, तां सत्क्रियाम् । विशेषेण शालते या सा विशेष-शालिनी । गुणानामनुरोधस्तेन गुणानुरोधेन ॥ १२ ॥

व्याकरणम्—विशेषशालिनी = विशेष + शाल + णिनिः । प्रवर्त्तते + प्र + वृत् + लट् ।

वाच्यान्तरम्—निरत्ययेन साक्षा दानवर्जितेन न (प्रवृत्त्यते) सत्क्रियां विरहय्य भूरिणा दानेन न (प्रवृत्त्यते) । विशेषशालिन्या सत्क्रियया गुणानुरोधेन विना न प्रवृत्त्यते ॥ १२ ॥

कोषः—‘अत्ययोऽतिक्रमे कृच्छ्रे दोषे दण्डेऽप्यथापदि’ इत्यमरः । ‘अत्यर्थमधुरं सान्त्वं सङ्गतं हृदयङ्गमम्’ इत्यमरः । ‘एषागो विहापितं दानमुत्सर्जनविसर्जने, इत्यमरः । ‘पुरुहुः पुरु भूयिष्ठं स्फारं मूयश्च भूरि च’ इत्यमरः ॥ १२ ॥

सारार्थः—स यस्य कस्योपरि प्रसन्नो भूत्वा सस्नेहमालापं करोति, तस्मै नियतं तत्सन्तोषार्थमपि ददात्येव । न हि बाङ्माधुर्यमात्रं फलम् । तथा च भूरि दानन्तु सत्कारार्हस्यैव सत्कारं विधाय ददाति, न हि यस्मै कस्मैचिदपात्राय बहु ददाति । तथा कृतेऽप्यथित्वापत्तिस्तस्मिन् स्यात् । सत्कारोऽपि यस्य कस्याप्य-परिचितस्य न हि करोति, य एव सत्कारयोग्यो गुणवान् जनस्तस्यैव करोतीति । अनेन स दुर्योधनो महान् समीक्ष्यकारीति सूच्यते ॥ १२ ॥

भावाऽर्थः—वह विना कुछ दिये, सिर्फ कोमल बात नहीं किसी से कहता । जिसको बहुत देता है, उसको सत्कार करके ही देता है । बिना गुण की परीक्षा किये किसी का विशेष सत्कार नहीं करता; बल्कि योग्यतानुसार सत्कार करता है ॥ १२ ॥

अथ दण्डप्रकरमाह—

वसूनि वाञ्छन् वशी न मन्युना स्वधर्म इत्येव निवृत्तकारणः ।

गुरुपदिष्टेन रिपौ सुतेऽपि वा निहन्ति दण्डेन स धर्मविप्लवम् ॥ १३ ॥

वसूनीति । वशी दुर्योधनो वसूनि धनानि वाञ्छन् । लोभात्तेत्यर्थः । ‘वसु तोये-धने मणौ’ वैजयन्ती । निहन्तीति शेषः । तथा मन्युना कोपेन न च । ‘मन्यु-दैव्ये क्रतौ क्रुधि’ इत्यमरः । ‘धर्मशास्त्रानुसारेण क्रोधलोभविबर्जितः’ इति स्मरणा-दित्यर्थः किन्तु निवृत्तकारणो निवृत्तलोभादिनिमित्तः सन्स्वधर्म इत्येव । स्वस्य राज्ञः सतो ममायं धर्मो ममेदं कर्तव्यमित्यस्मादेव हेतोरित्यर्थः । ‘अदण्ड्यादण्डयन्

राजा दण्ड्याश्चैवाप्यदण्डयन् । अयशो महदाप्नोति नरकं चैव गच्छति ॥ इति स्मरणादिति भावः । गुरुपदिष्टेन प्राड्विवाकोपदिष्टेन । धर्मशास्त्रं पुरुस्कृत्य प्राड्विवाकमते स्थितः । समाहितमतिः पश्येद् व्यहाराननुक्रमात् ॥ इति नारदस्मरणात् । दण्डेन दमेन । शिञ्जयेत्यर्थः । रिपौ सुतेऽपि वा । स्थितमिति शेषः । पुत्रेनास्य समदर्शित्वमुक्तम् । धर्मविप्लवं धर्मव्यतिक्रमम् । अधर्ममिति यावत् । निहन्ति निवारयति । दुष्ट एवास्य शत्रुः शिष्ट एव बन्धुः । न तु सम्बन्धनिवन्धनः पक्षपातोऽस्तीत्यर्थः ॥ १३ ॥

अन्वयः—वशी, सः (दुर्योधनः), वसूनि वाञ्छन् न, मन्थुना न, निवृत्तकारणः (सन्) स्वधर्मः एव (एषः) इति गुरुपदिष्टेन दण्डेन रिपौ वा सुते अपि धर्मविप्लवं निहन्ति ॥ १३ ॥

सुधा—वशी=सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः न तु परतन्त्रः, येन केनापि विधिना जनान् स्वाधीनान् करोतीति वा, वसूनि=धनानि, वाञ्छन्=इच्छन्, न=हि (जनं न पीडयतीति शेषः) तथा च, मन्थुना=क्रोधेन, न (निहन्ति) किन्तु, निवृत्तकारणः=कारणरहितः, लोभाद्यर्थसञ्चयहेतुहीन इत्यर्थः । केवलं दण्डनीयः=दण्ड्य इति, स्वधर्मः=राजधर्म एवास्माकम्, इत्यतः गुरुपदिष्टेन=मन्वादिशास्त्रोपदेशानुसारेण, दण्डेन=दमेन, रिपौ=शत्रौ, वा सुते=आत्मजे, पुत्रेऽपीत्यर्थः । धर्मविप्लवम्=धर्मविरुद्धम्, धर्मनीतिमर्यादोलङ्घनमित्यर्थः । निहन्ति=दण्डयति, अनयाचाराग्निवारयति इत्यर्थः ॥ १३ ॥

समासः—स्वस्य धर्मः स्वधर्मः, निवृत्तानि कारणानि यस्मात् स निवृत्तकारणः । गुरुणा उपदिष्टेन गुरुपदिष्टेन । धर्मस्य विप्लवस्तम् ॥ १३ ॥

व्याकरणम्—वाञ्छन्=वाञ्छि+शत् । निहन्ति=नि+हन्+लट्+ति । वशी=वश्+इन् ॥ १३ ॥

वाच्यान्तरम्—वशिना तेन, वसूनि वाञ्छता न, मन्थुना न, स्वधर्म एवेति निवृत्तकारणेन (दुर्योधनेन) गुरुपदिष्टेन दण्डेन रिपौ सुतेऽपि धर्मविप्लवो निहन्यते ॥ १३ ॥

कोष—‘वसु तोये धने मणौ’ इति वैजयन्ती । ‘मन्थुर्द्वये क्रतौ क्रुधि’ इत्यमरः । ‘हेतुर्ना कारणं बीजं निदानं त्वादिकारणम्’ इत्यमरः । ‘रिपौ वैरिसपत्नारि-द्विषद्वेष्टेणदुर्हदः’ इत्यमरः । ‘आत्मजस्तनयः सूतुः सुतः पुत्रः स्त्रियां त्वमी’ इत्यमरः । ‘साहसं तु दमो दण्डः’ इत्यमरः ॥ १३ ॥

सारार्थः—जितेन्द्रियो दुर्योधनो यत्प्रजां दण्डयति, तद्धनसञ्चयाशया न, न हि क्रोधेन वा, किन्तु ममायं धर्म एवेति धिया क्रोधलोभमोहादिदण्डकरणकारणरहितः सन् यदि पुत्रोऽप्यपराधी, तथा तमपि दण्डयति, न हि शत्रुमित्रयोरुपरि दण्डदानसमये भेददृष्ट्या विलोकयतीति ॥ १३ ॥

भाषार्थः—अपने अधीन सबको रखने वाला वह दुर्योधन, न तो कुछ धन बटोरने की चाह से, न तो क्रोध ही से, किसी को कुछ दण्ड देता है। बल्कि दुष्ट अपराधियों का शासन करना मेरा धर्म है, इस खयाल से धन जमा करने के कारणों से विमुख होकर, गुरु के उपदेश के अनुसार चाहे दुश्मन, चाहे लड़का ही क्यों न हो, समदृष्टि से जिसको अन्यायी समझता है उसी को दण्ड देता है ॥१३॥

सम्प्रति भेदकौशलं दर्शयति—

विधाय रक्षान्परितः परेतान्शङ्किताकारमुपैति शङ्कितः ।

क्रियाऽपवर्गेष्वनुजीविसात्कृताः कृतज्ञतामस्य वदन्ति सम्पदः ॥ १४ ॥

विधायेति । शङ्का सज्जाताऽस्य शङ्कितोऽविश्वस्तः सन्परितः सर्वत्र स्वपरमण्डले परेतानात्मीयान् । अवञ्चकानिति यावत् । यद्वा परानितरयन्ति भेदेनात्मसात्कुर्वन्तीति परेतान् । 'तत्करोति'ति ण्यन्तात्कर्मण्यणप्रत्ययः । रक्षन्तीति रक्षान् रक्षकान् । मन्त्रगुप्तिसमर्थानित्यर्थः 'नन्दिग्रही—' त्यादिना एचाद्यच् । विधाय कृत्वा । नियुज्येत्यर्थः । अशङ्किताकारमुपैति । स्वयमविश्वस्तोऽपि विश्वस्तवदेव व्यवहरन्परमुखेनैव परान् भिनत्तीत्यर्थः । न तान् रक्षानुपेक्षते येन तेऽपि विकुर्वीर-
क्षित्याह—क्रियेति । क्रियाऽपवर्गेषु कर्मसमाप्तिष्वनुजीविसात्कृतान्मृत्वाधीनाः कृताः । अपरावर्तितया दत्ता इत्यर्थः । 'देये वा च' इति सातिप्रत्ययः । सम्पदोऽस्य राज्ञः कृतज्ञतामुपकारिणं वदन्ति । प्रीतिदानैरेवास्य कृतज्ञत्वं प्रकाशयते, न तु बाढ्मात्रेणेत्यर्थः । कृतज्ञे राज्ञ्यनुजीविनोऽनुरज्यन्तेऽनुरक्ताश्च तं रक्षन्तीति भावः ॥ १४ ॥

अन्वयः—शङ्कितः, (सन्नपि) परितः परेतान् रक्षान् विधाय, अशङ्किताकारम्, उपैति । क्रियाऽपवर्गेषु, अनुजीविसात्कृताः सम्पदः, अस्य कृतज्ञतां वदन्ति ॥ १४ ॥

सुधा—शङ्कितः = सन्देहापन्नः सन् न हि केषामपि विश्वासं कुर्वन्नित्यर्थः । परितः, स्वराष्ट्रे परराष्ट्रेऽपि, परेतान् = आत्मीयान्, यस्मिन्, जने सर्वथा विश्वासो, न हि स्वल्पोऽप्यविश्वासस्तानित्यर्थः । रक्षान् = रक्षकान्, कः केनाशयेन किं किं व्यापारं करोति, तत्त्वया गुप्तचित्तेन तदस्थेन सर्वं ज्ञातव्यमेवं सङ्केतितान् । कृत्वेत्यर्थः । (तदा) अशङ्किताकारम् = अचिन्तितचेष्टं, यथाऽन्येन ज्ञायते तद्दुर्योधनस्य हृदि न हि अल्पीयस्यपि शङ्का विद्यते, तद्वेत्यर्थः । उपैति = प्राप्नोति, अन्यान्, तथा दर्शयतीति भावः । तथा च क्रियाऽपवर्गेषु = कार्यसमाप्तिषु, कृत्यावसानेऽप्येत्यर्थः, अनुजीविसात्कृताः = अनुचरायत्तीकृताः, सम्पदः = सम्पत्तयः, अस्य = दुर्योधनस्य, कृतज्ञताम् = उपकारज्ञताम्, वदन्ति = कथयन्ति ॥ १४ ॥

समासः—परेभ्य इतरे परेतरे तान् परेतान् । शङ्का जाताऽस्येति शङ्कितः, नः शङ्कितः अशङ्कितः, अशङ्कितः आकारो यस्मिन्निति क्रि० वि० । क्रियाया अपवर्गा

क्रियापवर्गाः तेषु । अनुजीविनामधीनाः कृताः अनुजीविसात्कृता । कृतं जानातीति कृतज्ञस्तस्य भावः कृतज्ञताम् ॥ १४ ॥

व्याकरणम्—विधाय = वि + धा + क्त्वा + ल्यप् । उपैति = उप + इण् + लट् । वदन्ति = वद् + लट् ॥ १४ ॥

वाच्यान्तरम्—शङ्कितेन तेन परितः परेतारान् रक्षान् विधाय अशङ्किताकारम् उपेयते, क्रियाऽपवर्गेषु अनुजीविसात्कृताभिः सम्पद्भिरस्य कृतज्ञता उच्यते ॥ १४ ॥

कोषः—‘समन्ततस्तु परितः सर्वतो विष्वगित्यपि’ इत्यमरः । ‘अपवर्गोऽवसानन्तु मोक्षोऽपि च निगद्यते’ इति । ‘अथ सम्पदि सम्पत्तिः श्रीश्च लक्ष्मीश्च’ इत्यमरः ॥ १४ ॥

सारार्थः—प्रकृत्याऽविश्वस्तोऽपि स दुर्योधनः आत्मीयान् जनान् राजकार्येषु नियुज्य कथमेते राज्यपक्षं पोषयन्तीति गुप्तरूपेण पश्यन् बहिर्विश्वस्तः इव लक्ष्यते तथा च भृत्येषु दत्तस्य कार्यसाधननियोगस्य संसिद्धौ तेभ्यो दत्ता बह्वयः, सम्पदः एव दुर्योधनस्य उपकारितां सूचयन्ति ॥ १४ ॥

भाषार्थः—हर वक्तु सबके ऊपर शक करता हुआ भी वह चारों तरफ सब कर्मों में अपने आत्मीयों को लगाकर खुद निःशंक (निश्चित) सा रहता है और काम-काजों के आखिरी में नौकरों के हाथ में दी हुई दौलत ही दुर्योधन की कृतज्ञता प्रकट करती है ॥ १३ ॥

अथोपायप्रयोगस्य फलवत्तां दर्शयति—

अनारतं तेन पदेषु लम्बिता विभज्य सम्यग्विनियोगसत्क्रियाः ।

फलन्त्युपायाः परिवृंहितायतीरुपेत्य सङ्घर्षमिवार्थसम्पदः ॥ १५ ॥

अनारतमिति । तेन राज्ञा पदेषूपदेयवस्तुषु । ‘पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु’ इत्यमरः । सम्यग्सङ्कीर्णमध्यस्तं च विभज्य विविच्य । विनियोग एव सत्क्रियाऽनुग्रहः । सत्कार इति यावत् । येषां ते लम्बिताः स्थानेषु सम्यक्प्रयुक्ता इत्यर्थः । उपायाः सामादयः सङ्घर्षं परस्परस्पर्धामुपेत्येवेत्युत्प्रेक्षः । परिवृंहितायतीः प्रचितोत्तरकालाः । स्थिरा इत्यर्थः । अर्थसम्पदोऽनारतमजस्रं फलन्ति । प्रसुवत इत्यर्थः ॥ १५ ॥

अन्वयः—तेषु पदेषु सम्यग् विभज्य लम्बिताः, विनियोगसत्क्रियाः उपायाः, सङ्घर्षम्, उपेत्य इव परिवृंहितायतीः, अर्थसम्पदः, अनारतम् फलन्ति ॥ १५ ॥

सुधा—तेन = राज्ञा दुर्योधनेन, पदेषु = उपादेयवस्तुषु, सम्यक् = यथोचितम्, विभज्य = विभागं कृत्वा, लम्बिताः = यथास्थानं, प्रयुक्ताः, विनियोगसत्क्रियाः = धनदानरूपसत्कारवन्तः, उपायः = सामादयः, सङ्घर्षम् = अन्योन्यस्पर्धाम्, उपेत्य = प्राप्य इव, परिवृंहितायतीः = प्रचितोत्तरकालाः, अर्थसम्पदः = धनसम्पत्तिः, अनारतं = सततं, फलन्ति = साधयन्ति इत्यर्थः ॥ १५ ॥

समासः—विनियोग एव सत्क्रियां येषां ते विनियोगसत्क्रियाः । अर्थाः एव सम्पदः अर्थसम्पदः । परिवृत्तित आयतिर्यासां ताः परिवृत्तितायतयः, ताः ॥ १५ ॥

व्याकरणम्—लम्बिताः = लम्भि + क्तः । विभज्य = वि + भज् + क्त्वा = ल्यप् ।

फलन्ति = फल् + लट् ॥ १५ ॥

वाच्यान्तरम्—विनियोगसत्क्रियैरुपायैरर्थसम्पदः फल्यन्ते ॥ १५ ॥

कोषः—सततानारताश्रान्तताविरतानिशम्' इत्यमरः । 'पदं व्यवसित-
त्राणस्थानलक्ष्माङ्गिर्वस्तुषु' इत्यमरः ॥ १५ ॥

सारार्थः—दुर्योधनविहिताः सामदानदण्डभेदाः अभ्युदयपरिणामा भवन्तः पर-
स्परस्पर्धां कुर्वन्त इव सकलश्रियः फलन्ति । न कुत्रापि ते विफला भवन्ति ॥ १५ ॥

भाषार्थः—वह दुर्योधन हर एक विभागों में जो साम, दान, दण्ड, भेद उपाय करता है, ये एक दूसरे से स्पर्धा रखते हुए के समान भविष्य में उन्नतिशील होकर नाना प्रकार की दौलतें पैदा करते हैं; अर्थात् किसी काम में उसकी कुछ भी हानि नहीं होती है ।

अर्थसम्पदमेवाह—

अनेकराजन्यरथाश्वसङ्कुलं तदीयमास्थाननिकेतनाजिरम् ।

नत्यययुग्मच्छदगन्धिरार्द्रतां भृशं नृपोपायनदन्तिनां मदः ॥ १६ ॥

अनेकेति । अयुग्मच्छदस्य सप्तपर्णपुष्पस्य गन्ध इव गन्धो यस्यासावयुग्मच्छद-
गन्धिः । 'सप्तश्युपमान'—इत्यादिना बहुव्रीहिरुत्तरपदलोपश्च । 'उपमानाच्च' इति
समासान्त इकारः । नृपाणामुपायनान्युपहारभूता ये दस्तिनस्तेषां मदः । 'उपा-
यनमुपग्राह्यमुपहारस्तथोपदा' इत्यमरः । राज्ञामपत्यानि पुमांसो राजन्याः क्षत्रियाः ।
'राजश्वशुराद्यत्' इति यत्प्रत्ययः । राज्ञोऽपत्ये जातिग्रहणादन् । रथाश्वाश्च रथा-
श्वम् । सेनाङ्गत्वादेकवद्भावः । अनेकेषां राजन्यानां रथाश्चेन सङ्कुलं व्याप्तं तदीय-
मास्थाननिकेतनाजिरं सभामण्डपाङ्गनं भृशमत्यर्थमार्द्रतां पङ्किलत्वं नयति । एतेन
महासमुद्रिरस्योक्ता । अत एवोदात्तालङ्कारः । तथा चालङ्कारसूत्रम्—'समृद्धि-
मद्वस्तुवर्णनमुदात्तः' इति ॥ १६ ॥

अन्वयः—अयुग्मच्छदगन्धिः नृपोपायनदन्तिनां, मदः, अनेकराजन्यरथाश्व-
सङ्कुलं, तदीयम्, आस्थाननिकेतनाजिरं, भृशम्, आर्द्रतां, नयति ॥ १६ ॥

सुधा—अयुग्मच्छदगन्धिः = सप्तपर्णपुष्पसुगन्धिः, नृपोपायनदन्तिनाम् = करद-
भूपोपहारीकृतहस्तिनाम्, मदः=दानवारि, गण्डस्थलनिःसृतजलविशेषः (कर्त्ता) ।
अनेकराजन्यरथाश्वसङ्कुलम् = नानानरपतिवृन्दरथघोटकसङ्कीर्णम्, तदीयम्-दुर्योध-
नीयम्, आस्थाननिकेतनाजिरम् = सभामण्डपाङ्गनम्, भृशम् = अत्यर्थम्, आर्द्र-
ताम् = पङ्किलत्वम्, नयति = प्रापयति ॥ १६ ॥

समासः—राज्ञां समूहो राजन्यो वा राज्ञामपत्यानि पुमांसो राजन्याः क्षत्रियाः । अनेके राजन्या इत्यनेकराजन्याः रथाश्वाश्चेति रथाश्वं, तेषामनेकराजन्यानां यद् रथाश्वं, तद् अनेकराजन्यरथाश्वं तेनानेकराजन्यरथाश्वेन सङ्कुलमिति अनेकराजन्य-रथाश्वसङ्कुलम् । आस्थानस्य निकेतनमास्थाननिकेतनम्, तस्य आस्थाननिकेतन-स्याजिरमिति आस्थाननिकेतनाजिरम् । अयुग्मानि (विषमाणि), सप्त छदा (पत्राणि) यस्य सः, अयुग्मच्छदः । अयुग्मच्छदस्य गन्ध इव गन्धो यस्य सः युग्मच्छदगन्धिः । उपायनानि दन्तिनः इत्युपायनदन्तिनः नृपाणां ये उपायन-दन्तिनः ते नृपोपायनदन्तिनः, तेषां नृपोपायनदन्तिनाम् ॥ १६ ॥

व्याकरणम्—नयति = नी + लट् ॥ १६ ॥

वाच्यान्तरम्—अयुग्मच्छदगन्धिना, नृपोपायनदन्तिनां मदेन, अनेकराजन्य-रथाश्वसङ्कुलम्, तदीयम्, आस्थाननिकेतनाजिरम्, अश्वम्, आर्द्रतां, नीयते ॥ १६ ॥

कोषः—‘सप्तपर्णो विशालत्वक् शारदो विषमच्छदः’ इत्यमरः । उपायनमुप-प्राह्यमुपहारस्तथोपदा’ इत्यमरः । ‘अङ्गनं चत्वरजिरे’ इत्यमरः । ‘घोटके वीतितुरग-तुरङ्गाश्चतुरङ्गमाः’ इत्यमरः । ‘गण्डः कटो मदो दानम्’ इत्यमरः ॥ १६ ॥

सार्थः—करदभूपैरुपहारीभूतानां मत्तमातङ्गानां मदजलैस्तत्रागतनानानुपरथ-घोटसङ्कीर्णं दुर्योधनस्य सभामण्डपाङ्गनं पङ्क्तित्वं पिच्छिलत्वं च विधीयते ॥ १६ ॥

भाषार्थः—सप्तपर्ण (छतिवन) के फूल के समान गन्धवाले, राजाओं के नजराने में आये हाथियों का मदजल अगणित राजाओं के रथ और घोड़ों से भरे हुए, उस दुर्योधन के सभामण्डप के आँगन को गीला (कीचड़ युक्त) बनाता है ।

सम्प्रति जनपदक्षेमकरत्वमाह—

सुखेन लभ्या दधतः कृषीवलैरकृष्टपच्या इव सस्यसम्पदः ।

वितन्वति क्षेममदेवमातृकाश्चिराय तस्मिन् कुरवश्चकासति ॥१७॥

सुखेनेति—चिराय तस्मिन्दुर्योधने क्षेमं वितन्वति क्षेमकरे सति । देवः पर्जन्य एव माता येषां ते देवमातृका वृष्टयम्बुजीविनो देशाः । ते न भवन्तीत्यदेवमातृकाः । नदीमातृकाः इत्यर्थः । ‘देशो नद्यम्बुवृष्टयम्बुसम्पन्नव्रीहिपालितः । स्यान्नदीमातृको देवमातृकश्च यथाक्रमम् ॥’ इत्यमरः । इतेनास्य कुल्यादिपूर्णप्रवर्तकत्वमुक्तम् । कुरूणां निवासाः कुरवो जनपदविशेषाः । कृष्टन पच्यन्त इति कृष्टपच्याः । राज-सूय’ इत्यादिना कर्मकर्तारि क्यप्रत्ययान्तो निपातः । तद्विपरीताः । अकृष्टपच्या इव । कृषियेषामस्तीति तैः कृषीवलैः । कर्षकैरित्यर्थः । ‘रजःकृषिः’ आदिना बलच् प्रत्ययः । ‘वले’ इति दीर्घः । सुखेनावलेशेन लभ्या लब्धुं शक्याः सस्यसम्पदो दधतो धारयन्तः । ‘नाभ्यस्ताच्छतुः’ इति नुमागमप्रतिषेधः । चकासति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते इत्यर्थः । ‘अदभ्यस्तात्’ इति श्वेदादेशः ‘जक्षित्यादयः षट्’ इत्यभ्यस्त-संज्ञा । सम्पन्नजनपदत्वादसन्तापकरत्वाच्च दुःसाध्योऽयमिति भावः ॥ १७ ॥

अन्वयः—चिराय, तस्मिन्, चेमं, वितन्वति, अदेवमात्रिका, कुरवः, अकृष्ट-
पच्याः, इव, कृषिवलैः, सुखेन, लभ्याः, सस्यसम्पदः, दधतः, चकासति ॥ १७ ॥

सुधा—चिराय = चिरकालम्, तस्मिन् = दुर्योधने, चेमं = कुशलम्, प्रजास्वि-
त्यर्थः । वितन्वति = कुर्वति सति, प्रजानां सुखार्थं यत्र तत्र चेन्नसमीपे कूपप्रणालिका
प्रभृतिजलवहविधिं, विधातरि दुर्योधने इत्यर्थः । येन वृष्ट्यभावेऽपि समये
प्रजाजनो दुभिक्षोभाकुलो न भवत्विति धियेति तत्त्वम् । अदेवमातृकाः = नदी-
मातृकाः, देवमातृकास्ते देशा येषु वृष्ट्या अन्नानि जायन्ते, तद्भिन्नास्तु नदीमातृकाः
प्रोच्यते, कुरवः = कुरूणां निवासा देशविशेषाः, अकृष्टपच्याः = अकर्षणसिद्धाः
इव, यथा हलादिभिः कर्षणं विनैव सस्यजनयितारस्तथैवेति भावः, कृषीवलैः =
कर्षकैः कृषिकर्मकरैरित्यर्थः । सुखेन = अप्रचुरप्रयासेन, अदपायासेनित्यर्थः । लभ्याः =
प्राप्याः, सस्यसम्पदः = सस्यराजीः, दधतः = धारयन्त इति भावः । चकासति =
शोभन्ते, विराजन्ते, इति ॥ १७ ॥

समासः—देव एव माता येषां ते देवमातृका, न देवमातृका इति अदेव-
मातृकाः । कृषिरस्ति येषां ते कृषीवलास्तैः कृषीवलैः । 'रजःकृषि-' इत्यनेन बलच्-
प्रत्ययः । कृष्टेन पच्यन्ते इति कृष्टपच्याः, न कृष्टपच्याः इत्यकृष्टपच्याः । सस्यस्य
सम्पदः सस्यसम्पदः ॥ १७ ॥

व्याकरणम्—लभ्याः = लभ् + यत् । दधतः = धा + शतृ । वितन्वति = वि +
तनु + लट् + शतृ । अकृष्टपच्याः = अकृष्ट + पच् + क्यप् । चकासति = चकास् +
क्षि + लट् ॥ १७ ॥

वाच्यान्तरम्—चिराय तस्मिन् चेमं वितन्वति (सति) अदेवमातृकैः कुरुभिः
अकृष्टपच्या इव कृषीवलैः सुखेन लभ्याः दधद्भिः चकास्यते ॥ १७ ॥

कोषः—'चिराय चिरात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थकाः' इत्यमरः । 'देशो नद्यम्बु-
वृष्ट्यम्बुसम्पन्नवीहिपालितः । स्यान्नदीमातृको देवमातृकश्च यथाक्रमम् ॥' इत्यमरः ।
'भावुकं भाविकं भव्यं कुशलं चेममस्त्रियाम्' इत्यमरः । 'चेन्नाजीवः कर्णकश्च कृषकश्च
कृषीवलः' इत्यमरः । 'वृत्तादीनां फलं सस्यम्' इत्यमरः ॥ १७ ॥

सारार्थः—प्रजापालनाय दुर्योधनः सस्यवृद्धयर्थं यत्र तत्र नदीप्रवाहतः प्रणालि-
काप्रभृतिजलवहमार्गं विधाय स्वराज्याद् दुभिक्षं दुरीकृत्य तथा करोति, तथा
तत्प्रजाः विना प्रयासेन स्वेनैव जातानीव सस्यानि । लेभिरे ॥ १७ ॥

भाषाऽर्थः—बहुत दिनों से प्रजाओं के हित के लिए उपाय करते रहते दुर्योधन
के आधिपत्य से नदीमातृक कुरुदेशवाले बिना जोते (बिना प्रयास के ही) उपजे
हुए के समान अनाजवाले किसानों से सम्पन्न जायदाद को धारण करते हुए
सुशोभित हैं ॥ १७ ॥

नन्वेवं जनपदानुवर्तिनः कथमर्थलाभ इत्यत आह—

उदारकीर्तेरुदयं दयावतः प्रशान्तबाधं दिशतोऽभिरक्षया ।

स्वयं प्रदुग्धेऽस्य गुणैरुपस्नुता वसूपमानस्य वसूनि मेदिनी ॥१८॥

उदारेति—उदारकीर्तेर्महायशसः । ‘उदारो दातृमहतोः’ इत्यमरः । दयावतः परदुःखप्रहाणेच्छोः । अतः एव प्रशान्तबाधं प्रशमितोपद्रवं यथा स्यात्तथेति क्रियाविशेषणम् उदयविशेषणं वा । ‘वा दान्तशान्त—इत्यादिना शमिधान्तोर्ण्यन्तान्निष्ठान्तो निपातः । अभिरक्षया सर्वतस्त्राणेनोदयं वृद्धिं दिशतः सम्पादयतो वसूपमानस्य कुबेरोपमस्य । ‘वसुर्मयूखाग्निधनाधिपेषु’ इति विश्वः । अस्य दुर्योधनस्य गुणैर्दयादाक्षिण्यादिभिरुपस्नुता द्राविता मेदिनी वसूनि धनानि । ‘वसु तोये धने मणौ’ इति वैजयन्ती । स्वयं प्रदुग्धे । अक्लेशेन दुह्यत इत्यर्थः दुहेः कर्मकर्तरि लट् । ‘न दुहस्नुनमां यक्चिणौ’ इति यक्प्रतिषेधः । यथा केनचिद्विदुग्धेन नवप्रसूता रक्षिता च गौः स्वयं प्रदुग्धे तद्वदिति भावः । अलङ्कारस्तु—‘विशेषणमात्रसाम्यादप्रस्तुतस्य गम्यत्वे समासोक्तिः’ इति सर्वस्वकारः । अत्र प्रतीयमानया गवा सह भ्रूकृताङ्गया मेदिन्या भेदेऽभेदलक्षणातिशयोक्तिवशाद्दोह्यत्वेनोक्तिरिति संक्षेपः ॥१८॥

अन्वयाः—उदारकीर्तेः, दयावतः अभिरक्षयाः प्रशान्तबाधम्, उदयं दिशतः, वसूपमानस्य, अस्य, गुणैः, उपस्नुता, मेदिनी, स्वयं वसूनि, प्रदुग्धे ॥ १८ ॥

सुधा—उदारकीर्तेः = विततयशसः दयावतः = कृणाऽन्वितस्य, अन्यजन-क्लेशासहिष्णोरित्यर्थः । अभिरक्षया = सर्वथा रक्षणेन, प्रशान्तबाधम् = निरुपद्रवम्, उदयम् = अभ्युदयम्, उन्नतिमित्यर्थः । दिशतः = सम्पादयतः, विधातुरित्यर्थः । वसूपमानस्य = कुबेरोपमस्य, अस्य = दुर्योधनस्य, गुणैः = औदार्यगाम्भीर्यशौर्यादिभिः, उपस्नुता = द्राविता, मेदिनी = वसुन्धरा, पृथ्वीति वा, स्वयम् = आत्मनैव, अप्रेरितैवेत्यर्थः । वसूनि = धनानि, प्रदुग्धे = सुखेन दुह्यते इत्यर्थः, यथा केनचिच्चतुरेण प्रसूता गौर्नववृणग्रसादिभिः पोषिता सती दोहकं विलोक्य स्वयं हम्भारवं कृत्वा उपस्नुता भवति, तथैव दुर्योधनस्यालौकिकैर्गुणमुदिता मही उर्वरा भूत्वा स्वयं धनानि जनयतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

समासः—उदारा कीर्त्तिर्यस्य स उदारकीर्तिस्तस्योदारकीर्तेः । दयाऽस्यास्तीति दयावान्, तस्य दयावतः । अभितो रक्षाऽभिरक्षा, तयाऽभिरक्षया । प्रकर्षेण शान्ता बाधा यस्मिन्सः प्रशान्तबाधस्तं प्रशान्तबाधम् । वसुरूपमानं यस्य स वसूपमानः तस्य वसूपमानस्य ॥ १८ ॥

व्याकरणम्—दिशतः = दिश् + शतृ । प्रदुग्धे = प्र + दुह् + लट् ॥ १८ ॥

वाच्यान्तरम्—उपस्नुतया मेदिन्या स्वयं वसूनि प्रदुह्यन्ते ॥ १८ ॥

कोषः—‘कृपा दयाऽनुकम्पा स्याद्’ इत्यमरः । ‘वसुर्मयूखाग्निधनाधिपेषु’ इति विश्वः । अत्र धनाधिपः कुबेरः । ‘वसु तोये धने मणौ’ इति वैजयन्ती ॥ १८ ॥

सारार्थः—यथा काऽपि नवप्रसूता गौर्नवकोमलतृणग्रासादिदानेन पोषिता तं ग्रासदायकं बिलोक्य हर्षिता भूत्वा स्वयं दुग्धं क्षरति, तथैव प्रणिपातेन परितः प्रजाः परिपालयता, यत्र तत्र निर्जले जलाशय—जल-प्रणालिकादि-जलप्रवाहेण, कुत्रचिद्गोपद्रवान्विते प्राप्ते वैद्यालषनिर्माणपूर्वकौषधिदानेन, कुत्रचिद् दुग्ध-पीडिते जनपदे यत्र तत्रानाथालयाच्चादानालयादिरचनेन वशीकृताः प्रजाजना राजकीयधनसञ्चयविधायकजनानुज्ञामन्तरेणैव समये करं दुर्योधनाय ददतीत्यर्थः ॥

भाषार्थः—निर्मल यश और दयावाले, सब प्रकार की रक्षा से प्रजाओं की निरुपद्रव उन्नति करते हुए कुबेर के सरीखे धनाढ्य उस दुर्योधन के गुणों से पेन्हाई हुई पृथ्वी स्वयं धनरूप (दुग्ध) देती है ॥ १८ ॥

वीरभटानुकूल्यमाह—

महौजसो मानधना धनार्चिता धनुर्भृतः संयति लब्धकीर्तयः ।

नसंहतास्तस्य नभिन्नवृत्तयः प्रियाणि वाञ्छन्त्यसुभिः समीहितुम् ॥ १९ ॥

महौजस इति—महोजसो मसाबलः । अन्यथा दुर्बलानामनुपकारित्वादिति भावः । मानः कुलबीलाद्यभिमान एव धनं येषां ते मानधनाः । अन्यथा कदाचिद् बलदर्पाद्विकुर्वीरन्निति भावः, धनार्चिताः धनैरर्चिताः संस्कृताः । अन्यथा दारिद्र्यादेनं जह्युरिति भावः । संयति सङ्ग्रामे लब्धकीर्तयः । वसुयशस इत्यर्थः । अन्यथा कदाचिन्मुह्येयुरिति भावः । संहता मिथः सङ्गताः स्वार्थनिष्ठा न भवन्तीति नसंहताः । नवर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति समासः । भिन्नवृत्तयो मिथो विरोधात्स्वामिकार्यकरा न भवन्तीति नभिन्नवृत्तयः । पूर्ववत्समासः । अन्यथा स्वामिकार्य-विधातकतया स्वामिद्रोहिणः स्युरित्युभयत्रापि तात्पर्यार्थः । धनुर्भृतो धानुष्काः । आयुधोयमानोपलक्षणमेतत् । प्राधान्याद्धनुर्ग्रहणम् । तस्य दुर्योधनस्यासुभिः प्राणैः प्रियाणि समीहितुं कर्तुं वाञ्छन्ति । आनुष्यार्थं प्राणान्दानुमिच्छन्ति । अन्यथा दोषस्मरणादिति भावः । अत्र महौजसादिपदार्थानां प्राणदानकर्तव्यतां प्रति विशेषणगत्या हेतुत्वाभिधानात्काव्यलिङ्गमलङ्कारः । लक्षणं तूक्तम् । तथा सामिप्राय-विशेषणत्वात्परिकरालङ्कार इति द्वयोस्तिलतण्डुलवद्विभक्ततया स्फुरणात्संसृष्टिः ॥ १९ ॥

अन्वयः—महौजसः, मानधनाः, धनार्चिताः, संयति, लब्धकीर्तयः, धनुर्भृतः, नसंहता, नभिन्नवृत्तयः, (अपि तु) तस्य असुभिः, प्रियाणि, समीहितुम्, वाञ्छन्ति ॥ १९ ॥

सुधा—महौजसः = अति तेजस्विनः, मानधनाः = मनस्विनः, धनार्चिताः = धनसत्कृताः, संयति = युद्धे, समरे, लब्धकीर्तयः = प्राप्तयशसः, वीरभटा इत्यर्थः । धनुर्भृतः = धनुर्धराः, नसंहताः = मिथः स्वार्थसिद्धये न मिलिताः, अर्थादहमह-मिकया सर्वे स्वामिहितकरणतत्परा इत्यर्थः । तथा च, नभिन्नवृत्तयः = पृथग्व्यापाराः,

न सन्ति । सर्वे स्वाम्यभिलाषपूर्णैकलक्ष्यवन्तः सन्तीत्यर्थः । तथाऽऽह, अपि तु सर्वे वीराः, तस्य = दुर्योधनस्य, असुभिः ॥ प्राणैः, अपि, प्रियाणि = शुभानि, समीहितम् = विधातुम्, वाञ्छन्ति = इच्छन्ति, अभिलषन्तीत्यर्थः ॥ १९ ॥

समासः—महद् ओजो येषां ते महौजसः । मान एव धनं येषां ते 'मानधनाः । धनैः पारितोषिकरूपैरर्चिता धनार्चिताः लब्धा कीर्तियैस्ते लब्धकीर्त्तयः । धनुर्भृतः धनूषि विश्रंतीति धनुर्भृतः, भिन्ना वृत्तिर्येषां ते भिन्नवृत्तयः ॥ १९ ॥

व्याकरणम्—वाञ्छन्ति = वाञ्छि + लट् । समीहितम् = सम् + ईह + तुमन् ॥ १९ ॥

वाच्यान्तरम्—महौजोभिः मानधनैर्धानार्चितैः धनुर्भृद्भिः संयति लब्धकीर्तिभिः नसंहतैः नभिन्नवृत्तिभिः भूयन्ते । किन्तु असुभिरपि प्रियाणि समीहितुं वाञ्छयन्ते ॥ १९ ॥

कोषः—'बृहद्विशालं पृथुलं महत्' इत्यमरः । 'ओजो दीप्तौ बले' इत्यमरः । 'धन्वी धनुष्मान् धानक्रो निपङ्गयस्त्री धनुर्धरः' इत्यमरः । 'युद्धमायोधनं जन्मं प्रधानं प्रविदारणम् । अस्त्रियां समरानीकरणाः कलहविग्रहौ । इत्यमरः । 'यशः कीर्तिः समज्ञा च' इत्यमरः । 'आजीवो जीविकावार्त्ता वृत्तिर्वर्त्तनजीवने ।' इत्यमरः । 'पुंसि भूम्यसवः प्राणाश्चैवं जीवोऽसुधारणम्' इत्यमरः ॥ १९ ॥

सारार्थः—अतिबला अहङ्कारिणो लब्धानेकपारितोषिकाः, युद्धलब्धयशसो वीरा भटा दुर्योधनस्वामिनः कस्याणं प्राणैरपि कुर्वन्तीति ॥ १९ ॥

भाषार्थः—बड़े बलवाले, अभिमान ही धन है जिनके ऐसे और मौके पर पारितोषिक आदि द्वारा धनों से सम्मान पाये हुए और संग्राम में यश (जय) पाने वाले योद्धा लोग अपने स्वार्थसाधन के लिये मिले हुए नहीं हैं, वे सबके सब एक ही लक्ष्य पर निर्भर हैं और अपनी जानों से भी उस दुर्योधन का हित करना चाहते हैं ॥ १९ ॥

सम्प्रति स्वराष्ट्रवत्परराष्ट्रवृत्तान्तमपि वेत्तीत्याह—

महीभृतां सञ्चरितैश्चरैः क्रियाः स वेद निःशेषमशेषितक्रियः ।

महोदयैस्तस्य हितानुबन्धिभिः प्रतीयते धातुरिवेहितं फलैः ॥२०॥

महीभृतामिति । अशेषितक्रियः । समापितकृत्यः आफलोदयकर्मैत्यर्थः । स दुर्योधनः । सञ्चरितैः शुद्धचरितैः । अवञ्चकैरित्यर्थः । चरन्तीति चरास्तैश्चरैः प्रणिधिभिः । पचाद्यच् । महीभृतां क्रियाः प्रारम्भान्निशेषं वेद वेत्ति । 'विदो लटो वा' इति णलादेशः । स्वरहस्यं तु न कश्चिद्वेदेत्याह—महोदयैरिति । धातुरिव तस्य दुर्योधनस्येहितमुद्योगो महोदयैर्महावृद्धिभिः । हितमनुबन्धन्यनुबन्धन्तीति हितानुबन्धिभिः । स्वन्तैरित्यर्थः । फलैः कार्यसिद्धिभिः प्रतीयते ज्ञायते । फलानुमेयास्तस्य प्रारम्भा इत्यर्थः ॥ २० ॥

अन्वयः—अशेषितक्रियः, सः, सञ्चरितैः, चरैः, महीभृताम्, क्रियाः, निःशेषम्, वेदः, हितानुबन्धिभिः महोदयैः धातुः, ईहितम्, इव, तस्य, (ईहितम्) फलैः, प्रतीयते ॥ २० ॥

सुधाः—अशेषितक्रियाः=समापितकृत्यः, सः=दुर्योधनः, सञ्चरितैः=सत्यशीलैः, चरैः=गूढचरैः, महीभृताम्=भूपतीनाम्, क्रियाः=सकलव्यापारान्, निःशेषम्=अशेषम्, सकलमित्यर्थः, यथा स्थातयेति योज्यम् । वेद=जानाति, न ह्येकमपि तादृक् परेषां भूपानां कर्म, यद् दुर्योधनेन न ज्ञायते इति भावः । अर्थात्सर्वं ज्ञायते एव । अथ हितानुबन्धिभिः=सदा कल्याणकरणतत्परैः, महोदयैः=महानुभावैः, अन्यैर्भूषैरित्यर्थः । धातुः=ईश्वरस्य, ईहितम्=चेष्टितम्, एव, तस्य=दुर्योधनस्य, ईहितम्=ईप्सितम्, फलैः=परिणामैः, प्रतीयते=ज्ञायते । यथेश्वरस्य 'केनाशयेन किं कर्म करोती'ति पूर्व कोऽपि न जानाति । पश्चात्तत्कर्म विलोक्यास्यार्थ एव इदमादावीश्वरेण कृतमिति जानाति । तथैव दुर्योधनस्यापि चेष्टितं कार्यपरिणामं विलोक्यैव सर्वज्ञातं भवतीति भावः ॥ २० ॥

समासः—महीं विभ्रतीति महीभृतस्तेषां महीभृताम्, सत् शुभं चरितं येषां ते सञ्चरितास्तैः, न शेषिता अशेषिता, अशेषिता क्रिया येन सः अशेषितक्रियः । महानुदयो येषां ते महोदयास्तैर्महोदयैः । हितमनुबन्धनन्तीति हितानुबन्धनस्तैः हितानुबन्धिभिः ॥ २० ॥

व्याकरणम्—वेद=विद+लट् । प्रतीयते=प्रति+ङ्ण=लट् ॥ २० ॥

वाच्यान्तरम्—अशेषितक्रियेण येन दुर्योधनेन सञ्चरितैश्चरैरन्येषां महीभृतां क्रियाः ज्ञायन्ते (विद्यन्ते), हितानुबन्धिना महोदयाः धातुरीहितमिव तस्य चेष्टितम्, फलैः प्रतीयन्ति ॥ २० ॥

कोषः—'यथार्हवर्णः प्रणिधिरपसर्पश्चरः स्पर्शः । चारश्च गूढपुरुषश्चासप्रत्ययितौ समौ' इत्यमरः । 'लृष्टा प्रजापतिर्वैत्रा विशाता विश्वसृङ्विधिः' इत्यमरः ॥ २० ॥

सारार्थः—सर्वाङ्गसिद्धिशाली दुर्योधनोऽन्येषां कर्त्तव्यं गूढचरैः सर्वं जानाति, दुर्योधनस्य चिकिर्षितं प्राक्कोऽपि न वेत्ति । यदा तत्कृत्यपरिणामः प्रकटीभवति तदैव फलं दृष्ट्वा वृत्तपरिचयवत्तत्कृतं पश्चाज्जानातीति ॥ २० ॥

भाषाऽर्थः—जिस काम को आरम्भ करता है, उसको पूरा करने वाला वह दुर्योधन गूढचरों के द्वारा अन्य राजाओं की कारामात समझता है । लेकिन उसके प्रेमी महानुभाव जन भी, ईश्वर की इच्छा के समान उसकी इच्छा को सिर्फ आखिरी नतीजे से ही समझ पाते हैं ।

मित्रबलमाह—

न तेन सज्यं क्वचिदुद्यतं धनुः कृतं न वा कोपविजिह्वमाननम् ।

गुणानुरागेण शिरोभिरुह्यते नराधिपैर्माल्यमिवावस्य शासनम् ॥ २१ ॥

नेति । तेन राज्ञा कचित्कुत्रापि । सह ज्यया मौर्व्या सज्यम् । 'मौर्वी ज्या शिञ्जिनी गुणः' इत्यमरः । 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुव्रीहिः । धनुर्नोद्यतं नोर्ध्वीकृतम् । आननं च कोपविजिह्वं कोपकुटिलं न कृतम् । यस्य कोप एव नोदेति कुतस्तस्य युद्धप्रसक्तिरिति भावः । कथं तद्व्याज्ञां कारयति राज्ञं इत्यत्राह—गुणेति । गुणेषु दयादाक्षिण्यादिष्वनुरागेण प्रेम्णा । मात्स्यपक्षे सूत्रानुशङ्गेण । यद्वा, सौरभ्य-गुणलोभेन । नराधिपैरस्य शासनमाज्ञा । मात्स्येव मात्स्यं तदिव । 'चातुर्वर्ण्यादित्वा त्स्वार्थं ष्यञ्' इति क्षीरस्वामी । शिरोभिरुह्यते धार्यते । 'यच्चिस्वपियजादीनां किति' इति यकि सम्प्रसारणम् । अत्रोपमा स्फुटैव ॥ २१ ॥

अन्वयः—तेन, कचित्, सज्यं, धनुः, न, उद्यतम्, वाकोपविनिजिह्वम्, आननम्, न, कृतम्, गुणानुरागेण, नराधिपैः, अस्य, शासनम्, मात्स्यमिव, शिरोभिः, उह्यते ॥

सुधा—तेन = राज्ञां' दुर्योधनेन, कचित् = कुत्रापि, सज्यम् = सशिञ्जिनीकम् आरोपितमौर्वीकमित्यर्थः । धनुः कोदण्डम्, न, उद्यतम् = नोत्तानितम्, वा = तथा च, कोपविजिह्वम् = क्रोधकुटिलम्, अमर्षवैकृत्यम्, आननम् = सुखम्, न कृतम् = न विहितम् । अर्थात्सर्वे भूपतयोऽस्य शासनानुसारेणैव चलन्ति, न हि कोऽपि तत्प्रतिकूलाः सन्त्यत एव दुर्योधनस्य न हि धनुस्तानावसरो नहि वा क्रोधकरणावश्यकतेति भावः । तथैवाह—नराधिपैः = नरेन्द्रैः, भूपतिभिः, गुणानुरागेण = दयादाक्षिण्यादिस्नेहेन, अस्य = दुर्योधनस्य, शासनम् = आदेशवचः, मात्स्यम् = स्रक्, ग्रथितपुष्पसमूहः इव, शिरोभिः = शीर्षैः, उह्यते = धार्यते । तथा च मात्स्यमपि सूत्रवद्धं सदैव भूपतिभिर्धार्यते इति शेषः ॥ २१ ॥

समासः—ज्यया सहितं सज्यम् । कोपेन विजिह्वं कोपविजिह्वम् । गुणेष्वनुरागो गुणानुरागस्तेन गुणानुरागेण । नराणामधिपा नराधिपास्तैर्नराधिपैः ॥ २१ ॥

व्याकरणम्—उह्यते—वह + कर्मणि लट् ॥ २१ ॥

वाच्यान्तरम्—स कचित् सज्यं धनुः नोद्यतवान् । वा कोपविजिह्वम् आननं न कृतवान् । नराधिपाः गुणानुरागेण अस्य शासनं मात्स्यमिव शिरोभिर्बहन्तीति ॥

कोषः—'मौर्वी ज्या शिञ्जिनी गुणः' इत्यमरः । धनुश्चापौ धन्वशरासनकोदण्ड-कार्मुकम् इत्यमरः । 'कोपक्रोधामर्षरोषप्रतिष्ठा रुट् क्रुधौ स्त्रियौ' इत्यमरः । 'अरालं वृजिनं जिह्वभूमिमरकुञ्चितं नतम् । आविद्धं कुटिलं सुप्तं वेक्षितं चक्रमित्यपि' इत्यमरः । 'वक्त्रास्ये वदनं तुण्डमाननं लपनं मुखम्' इत्यमरः । 'मात्स्यं मायास्रजौ मूर्ध्नि केशमध्ये तु गर्भकाः' ॥ २१ ॥

सारार्थः—दुर्योधन एवं दयादाक्षिण्यादिगुणैः राष्ट्रं पालयति, येन न कोऽपि जनः तद्विरुद्धाचरणशीलोऽस्ति । न कुत्रापि दुर्योधनस्य क्रोधावसरो जातः । अपि तु 'तत्प्रजापालनपद्धतिदर्शनप्रसन्नाः राजानो मात्स्यमिव तच्छासनं धारयन्ति' शिरोभिरिति ॥ २१ ॥

भाषार्थः—दुर्योधन ने कहीं भी रोड़ा चढ़ाकर धनुष को नहीं उठाया, न तो कभी क्रोधवश मुख ही टेढ़ा किया। आश्रित राजा लोग भी उसके गुणों के अनुराग से उसकी आज्ञा को माला के समान शिर पर धारण करते हैं ॥ २१ ॥

सम्प्रत्यस्य धार्मिखमाह—

स यौवराज्ये नवयौवनोद्धतं निधाय दुःशासनमिद्वशासनः ।

मखेष्वखिन्नोऽनुमतः पुरोधसा धिनोति हव्येन हिरण्यरेतसम् ॥ २२ ॥

स इति । इद्वशासनोऽप्रतिहताज्ञः स दुर्योधनो नवयौवनोद्धतं प्रगल्भम् । धुरन्धरमित्यर्थः । दुःखेन ज्ञास्यत इति दुःशासनस्तम् । 'भाषायां शासियुधि'—इत्यादिना खलर्थे युच्प्रत्ययः । यौवराज्ये युवाराजकर्मणि । ब्राह्मणादित्वात्प्रत्यञ्ज । निधाय । नियुज्येत्यर्थः । पुरोधसा पुरोहितेनानुमतोऽनुज्ञातः । तस्मिन्याजके सतीत्यर्थः । तदुल्लङ्घने दोषस्मरणादिति भावः । 'निष्ठा' इति भूतार्थे क्तः । न तु 'मतिबुद्धि' इत्यादिना वर्तमानार्थे । अन्यथा 'पुरोधसा इत्यत्र' 'क्तस्य च वर्तमाने' इति षष्ठी स्यात् । अखिन्नोऽनलसो मखेषु क्रतुषु हव्येन हविषा । हिरण्यं रेतो यस्य तं हिरण्यरेतसमनलं धिनोति प्रीणयति । धिन्वेः प्रीणनार्थाद् 'धिविन्वकृण्वोर च' इत्युप्रत्ययः । अकारश्चान्तदेशः ॥ २२ ॥

अन्वयः—इद्वशासनः, सः, यौवराज्ये, नवयौवनोद्धतम्, दुःशासनम्, निधाय, मखेषु, अखिन्नः, पुरोधसा, अनुमतः, (सन्) हव्येन, हिरण्यरेतसम्, धिनोति ॥ २२ ॥

सुधा—इद्वशासनः = उग्राज्ञाकरः, सः = दुर्योधनः, यौवराज्ये = युवाराजाधिकारे, नवयौवनोद्धतम् = अभिनवताहण्यप्रगल्भम्, दुःशासनम् = एतज्ज्ञामानम्, निधाय = निवेश्य, मखेषु = यज्ञेषु, अखिन्नः = प्रसन्नः, अव्यग्र इत्यर्थः । यज्ञकर्मणि व्यग्रचित्तस्य न हि तत्फलसिर्भवतीत्यत उचितमेवैतत् । पुरोधसा = पुरोहितेन । अनुमतः = अनुज्ञातः । यथा यथाऽऽदिशति पुरोहितस्तथा तथा, न हि तत्पृथक्कामपि; पृथक्कर्म करणेन पुरोधसोऽपमानेन यज्ञफलप्राप्तिर्नैति । हव्येन = हविषा, वृत-यव-तिल-प्रभृतिनेनि भावः । हिरण्यरेतसम् = अग्रिम, धिनोति = जुहोति । न केवलमैहिकं लोकरञ्जनं क्रियते, अपि तु पारलौकिकोऽपि धर्मोऽनुष्ठीयते तेन, तद्वशातोऽपि प्रजा-कल्याणमेव भवति । धर्मवतो । राज्ञो रज्ये न हि जनाः क्लेशभागिनो भवन्तीति ॥

समासः—युवा राजा युवराजस्तस्य कर्म यौवराज्यम्, तस्मिन् यौवराज्ये । नवं यौवनं नवयौवनम्, नवयौवनेन उद्धतो नवयौवनोद्धतस्तं नवयौवनोद्धतम् । इद्वं शासनं यस्य स इद्वशासनस्तमिद्वशासनम् । न खिन्नः, अखिन्नः । हिरण्यं सुवर्णं रेतो यस्य स हिरण्यरेतास्तं हिरण्यरेतसम् ॥ २२ ॥

व्याकरणम्—निधाय = नि + धा + क्त्वा + ल्यप् । धिनोति = धिवि + लट् + वस्योत्वं उप्रत्ययश्च ॥ २२ ॥

वाच्यान्तरम्—तेन इदृशासनेन यौवराज्ये नवयौवनोद्धतं दुःशासनं निधाय मूलेषु अश्विन्नेन पुरोधसाऽनुमतेन हव्येन हिरण्यरेताः धिन्यते ॥ २२ ॥

कोषः—‘जनको युवराजस्तु कुमारो भर्तृदारकः’ इत्यमरः । ‘यज्ञः सवोऽध्वरो यागः सप्ततन्तुर्मखः क्रतुः’ इत्यमरः । ‘पुरोधास्तु पुरोहितः’ इत्यमरः । ‘हिरण्यरेत’ हुतभुग्दहनो हव्यवाहनः’ इत्यमरः ॥ २२ ॥

सारार्थः—उग्रशासनो दुर्योधनो महाराजः राज्यकार्ये स्वकनिष्ठभ्रातरं दुःशासन-नामानं नियुज्य स्वयं निश्चिन्तो भूत्वा पुरोहितादेशानुसारं यज्ञं च करोति ॥ २२ ॥

भाषार्थः—कठोर शासन करने वाला दुर्योधन अपने छोटे भाई दुःशासन को युवराज बनाकर स्वयं यज्ञ में निश्चित रूप से पुरोहित के आज्ञानुसार हव्य से अग्नि को सन्तुष्ट करता है ॥ २२ ॥

न चैतावता निरुद्योगैर्भाव्यमित्याशङ्क्याशां दर्शयति—

प्रलीनभूपालमपि स्थिरायति प्रशासदावारिधि मण्डलं भुवः ।

स चिन्तयत्येव-भियस्त्वदेष्यतीरहो दुरन्ता बलवद्विरोधिता ॥ २३ ॥

प्रलीनेति । स दुर्योधनः । प्रलीनभूपालम् । निःसप्तनमित्यर्थः । स्थिरायति । चिरस्थायीत्यर्थः । भुवो मण्डलमावारिधिभ्य आवारिधि । आङ्मर्यादाऽभिविध्योः इत्यव्ययीभावः । प्रशासदाज्ञापयन्नपि । ‘जक्षित्यादयः षट्’ इत्यभ्यस्तसंज्ञा । ‘नाभ्य-स्ताञ्छतुः’ इति नुमात्तमप्रतिषेधः । त्वत् स्वत् पृथ्वीरागमिष्यतीः । धातूनामनेकार्थ-त्वादुक्तार्थसिद्धिः अथवाऽऽङ्पूर्वः पाठः । ‘एष्येधत्पूठसु’ इति वृद्धिः । ‘लूटः सद्वा’ इति शतृप्रत्ययः । ‘उगितश्च’ इति ङीप् । ‘आच्छीनद्योर्तुम्’ इति विकल्पाश्रुमभावः । भियो भयहेतून् । विपद इत्यर्थः । चिन्तयत्यालोचयत्येव । स एवाह—अहो बल-वद्विरोधिता दुरन्ता दुष्टावसाना । सार्वभौमस्यापि प्रबलैः सह वैरायमाणत्वमनर्थ-पर्यवसाय्येवेति तात्पर्यम् । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ २३ ॥

अन्वयः—सः, प्रलीनभूपालं, स्थिरायति, आवारिधि, भुवः, मण्डलम्, प्रशासत्, अपि, त्वदेष्यतीः भियः, चिन्तयति, एव । अहो, बलवद्विरोधिता, दुरन्ता(भवति) ॥

सुधा—सः=दुर्योधनः, प्रलीनभूपालम्=अप्रतिभभूपम्, अकण्टकम्, स्थिरा-यति=चिरस्थायि सदावर्त्तमानम्, आवारिधि=आसमुद्रम्, भुवः=पृथिव्याः, मण्डलम्=वलयम्, प्रशासत्=आज्ञापयन्, अपि, त्वदेष्यतीः=त्वदागमिष्यतीः, भियः=विपदः, चिन्तयति=आलोचयति, एव । कुत इत्याह—अहो इति सखे-दोच्छ्वासे बलवद्विरोधिता=महाजनवैरिता, दुरन्ता=दुरवसाना, दुःखपरिणामा, भवतीति शेषः ॥ २३ ॥

समासः—प्रलीना भूपाला यस्मिन् तत् प्रलीनभूपालम् । स्थिरा आयतिरुत्तर-

कालो यस्य तत् स्थिरायति । अ। वारिधिभ्य इति आवारिधि । बलमस्यास्तीति बलवान्, बलवद्भिः विरोधिता बलवद्विरोधिता ॥ २३ ॥

व्याकरणम्—प्रशासत् = प्र + शास् + लट् + शतृ । चिन्तयति = चिन्ति + लट् । एष्यतीः = इण् + शतृ + डीष् ॥ २६ ॥

वाच्यान्तरम्—तेन दुर्योधनेन प्रलीनभूपालं स्थिरायति, आवारिधि भुवो मण्डलं प्रशासता, त्वदेष्यत्यो भियश्चिन्त्यन्ते एव । अहो बलवद्विरोधितया दुरन्तया भूयते ॥

कोषः—‘उत्तरः काल आयतिः’ इत्यमरः । ‘उदधिर्वारिधिः सिन्धुः सागरश्च सरित्पतिः’ इति कोषः । मण्डलं बलयं समम्’ इति कोषः ‘भीतिर्भीः साध्वसं भयम्’ इत्यमरः ॥ २३ ॥

सार्थः—निष्कण्टकमासमुद्रं भूमण्डलमात्मायत्तं कृत्वाऽपि त्वत्तो विमेत्येव । यतो भद्रविरोधो नियतं कदापि समूलनाशायैव भवति । पद्यमिदं विशङ्कमानो भवतः पराभवमित्याद्यस्यानुच्छायेवास्ति ॥ २३ ॥

भाषाऽर्थः—दुर्योधन के प्रताप के उदय होने से लुप्त हो गये हैं राजा लोग जहाँ और आगे के भी समय में किसी से टलने की शङ्का नहीं है जिनको, ऐसे समुद्र पर्यन्त भूमण्डल का शासन करता हुआ भी वह आप से आने वाले डर को सोचता ही है । क्योंकि अपने से बलिष्ठ के साथ विरोध करना कभी न कभी दुःख ही के लिये होता है ॥ २३ ॥

ननु गूढाकारेङ्गितस्य तस्य भयं त्वया कथं निरधारीत्यत्राह—

कथाप्रसङ्गेन जनैरुदाहृतादनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमः ।

तवाभिधानाद्व्यथते नताननः स दुःसहान्मन्त्रपदादिवोरगः ॥२४॥

कथेति । कथाप्रसङ्गेन गोष्ठीवचनेन जनैः, तत्रत्यैरित्यर्थः । अन्यत्र कथाप्रसङ्गेन विषवैद्येन ‘कथाप्रसङ्गो वार्तायां विषवैद्येऽपि वाच्यवत् इति विश्वः । एकवचनस्या- तन्त्रत्वाज्जनविशेषणम् । उदाहृतादुच्चारितात्तवाभिमानान्नामधेयास्मारकाद्धेतोः ‘हेतौ’ इति पञ्चमी । ‘आख्याह्वे अभिधानं च नामधेयं च नाम’च’ इत्यमरः । अन्यत्र तवाभिधानात् । ‘नामैकदेशग्रहणे नाममात्रग्रहणम्’ इति न्यायात् तत्र वश्र तवौ ताच्यवासुकी तयोरभिधानं यस्मिन्पदे तस्मात् । यद्वा, कथाप्रसङ्ग इनाश्र ते जनाश्चे- त्येकं पदम् । अनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमः स्मृताञ्जुनपराक्रमः सन् दुःसहादति- दुःसहान्मन्त्रपदान्मन्त्रशब्दास्मारकाद्धेतोः आखण्डलसूनुरिन्द्रानुजः । उपेन्द्रो विष्णुरिति यावत् । ‘सूनुः पुत्रेऽनुजे रवौ’ इति विश्वः । तस्य विः पत्नी । गरुड इत्यर्थः । तस्य क्रमः पादविच्छेपः । सोऽनुस्मृतो येन स तथोक्तः । स्मृतगरुडमहिमा । उरग इव, नताननः सन् । व्यथते दुःखायते । ‘पीडा बाधा व्यथा दुःखम्’ इत्यमरः ।

अत्युत्कटमयदोषादिविकारा दुर्वारा इति भावः । 'सर्वतो जयमन्विच्छेत्पुत्रा, दिच्छेत्परायम्' इति न्यायादर्जुनोत्कर्षकथनं युधिष्ठिरस्य भूषणमेवेति सर्वमवदातम् ॥ २४ ॥

अन्वयः—कथाप्रसङ्गेन, जनैः उदाहृतात्, तव, अभिधानात्, अनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमः, नताननः, सः (दुर्योधनः), सुदुःसहात्, मन्त्रपदात्, उरगाः, इव, व्यथते ।

सुधा—कथाप्रसङ्गेन = वार्ताऽनुक्रमेण, जनैः = लोकैः, (वान्यपक्षे) कथाप्रसङ्गेन जनैः, = विषवैद्यप्रवरलोकैः । उदाहृतात् = उच्चारितात्, तव = भवतः, युधिष्ठिरादेरित्यर्थः । अभिधानात् = नाश्नः, (वान्यपक्षे) तवाभिधात् = ताचर्यवासुकिनामकथनात्, अनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमः = स्मृतार्जुनपराक्रमः, (वान्यपक्षे) अनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमः = स्मृतविष्णुपक्षिपद्वेगः, स्मृतगरुडवेग इत्यर्थः । नताननः = नम्रमुखः सः, दुर्योधन इति शेषः । सुदुःसहात् = अतिदुःश्रवात्, मन्त्रपदात् = विषदूरीकरणवाक्यविशेषात्, उरगाः = सर्पः, इव, व्यथते = दुःखायते ॥ २४ ॥

समासः—कथायाः प्रसङ्गः कथाप्रसङ्गस्तेन कथाप्रसङ्गेन । आखण्डलस्य सूनुः, आखण्डलसूनुः आखण्डलसूनोः विक्रमः आखण्डलसूनुविक्रमः, अनुस्मृतः, आखण्डलसूनुविक्रमो येन सः अनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमः । तश्च वश्र तवौ, ताचर्यवासुकी, तयोरभिधानमिति तवाभिधानं तस्मात्तवाभिधानात् । नतमाननं यस्य स नताननः । मन्त्रस्य पदं, मन्त्रपदम्, तस्माद् मन्त्रपदात् ॥ २४ ॥

व्याकरणम्—व्यथते = व्यथ = लट् ॥ ३४ ॥

वाच्यान्तरम्—कथाप्रसङ्गेन जनैः उदाहृतात्, अनुस्मृताखण्डलसूनुविक्रमेण नताननेन तेन सुदुःसहान्मन्त्रपदाद् उरगेण इव तवाभिधानाद् व्यथते ॥ २४ ॥

कोषः—'कथाप्रसङ्गो वार्तायां विषवैद्येऽपि वाच्यवत्' इति विश्वः । 'आख्याहे अभिधानं च नामधेयं च नाम च' इत्यमरः । 'सूनुः पुत्रेऽनुजे रवौ इति विश्वः । 'आखण्डलः सहस्रान् ऋभुश्चास्तस्य तु प्रियाः इत्यमरः । 'विक्रमः पादप्रक्षेपे सामर्थ्येऽपि स कथ्यते' इति । 'आस्यं मुखं तु वदनमाननं वक्त्रमित्यपि' इति कोषः ।

सारार्थः—गोष्ठ्यां यदि वार्तायाः प्रसङ्गेन केनचिन्मुखाद्भवतश्चां दुर्योधनः शृणोति, तदा साधारण्येन भवतां विशेषार्जुनस्य पराक्रमं स्मृत्वा यथा विषदूरीकरणमन्त्रपाठश्रवणाद् विषधरः सर्पे विषं त्यक्त्वा स्वयं हतप्रतिभो भवति, तथा सोऽपि हतदर्पः सन् विषीदति ॥ २४ ॥

भाषार्थः—आप लोगों के बारे में बातचीत चलने पर अर्जुन के पराक्रम को याद कर, जैसे मदार की मन्त्र सुनकर साँप निर्विष हो जाता है, वैसे ही वह भी आप लोगों का नाम सुनकर नीचे मुख कर दुखित होता है ॥ २४ ॥

निगमयति—

तदाशु कर्तुं त्वयि जिह्वमुद्यते विधीयतां तत्र विनैयमुत्तरम् ।

परप्रणीतानि वचांसि चिन्वतां प्रवृत्तिसाराः खलु मादृशां गिरः ॥ २५ ॥

तदिति । तत्तस्मात्त्वयि जिह्वं कपटं कर्तुमुद्यते । त्वां जिघांसावित्यर्थः । तत्र तस्मिन्दुर्योधने विधेयं कर्तव्यमुत्तरं प्रतिक्रियाऽऽशु विधीयतां क्रियताम् । ननु कर्तव्यमपि त्वयैवोच्यतामिति चेत्तन्नाह—परेति । परप्रणीतानि परोक्तानि वचांसि चिन्वतां गवेषयतां मादृशाम्, वार्ताहराणामित्यर्थः । गिरः प्रवृत्तिसारा वार्तामात्र-साराः खलु । ‘वार्ता प्रवृत्तिर्वृत्तान्तः’ इत्यमरः । वार्तामात्रवादिनो वयम्, न तु कर्तव्यार्थोपदेशसमर्थाः, अतस्त्वयैव निर्धार्य कार्यमिति भावः । सामान्येन विशेषसमर्थनादर्थान्तरन्यासः ॥ २५ ॥

अन्वयः—तत्, त्वयि, जिह्वं, कर्तुम्, उद्यते, तत्र, विधेयम् उत्तरम्, आशु, विधीय-ताम् । परप्रणीतानि, वचांसि, चिन्वतां, मादृशां गिरः, प्रवृत्तिसाराः खलु ॥ २५ ॥

सुधा—तत् = तस्मात्, त्वयि = भवति; भवतोऽर्थे इत्यर्थः । जिह्वं = कपटम्, कर्तुम् = विधातुम्; उद्यते = प्रवृत्ते तत्र = तस्मिन्, दुर्योधने इत्यर्थः । विधेयम् = कर्तव्यम्, उत्तरम् = प्रतीकारः, आशु = शीघ्रम्, विधीयताम् = क्रियताम्—अर्थाद्धर्म-युक्त्या भवन्तं जेतुमक्षमः कपटयुक्त्या जिगीषति । परप्रणीतानि = अन्योदितानि, वचांसि = वाक्यानि, चिन्वताम् = गवेषयतां, मादृशाम् = वनेचराणाम्, गिरः = वाचः प्रवृत्तिसाराः = वृत्तान्तमात्रसाराः, खलु = एव ॥ २५ ॥

समासः—परैः प्रणीतानि इति परप्रणीतानि । प्रवृत्तिरेव सारो यासां ताः प्रवृत्तिसाराः ॥ २५ ॥

प्राकरणम्—विधीयताम् = वि + धा + यक् + लोट् । चिन्वताम् = चिञ् + लोट् + शतृ ॥ २५ ॥

वाच्यान्तरम्—तत् त्वयि जिह्वं कर्तुम् उद्यते तत्र विधेयम् उत्तरं विधेहि । परप्रणीतानि वचांसि चिन्वतां मादृशां गीभिः प्रवृत्तिसाराभिर्भूयते ॥ २५ ॥

कोषः—‘युक्तं विधेयं समयोचितं च परिकीर्तिम्’ इति कोषः । ‘प्रतिवाक्योत्तरे समे’ इत्यमरः । ‘गीर्वाणानी सरस्वती’ इत्यमरः । वार्ता प्रवृत्तिर्वृत्तान्त उदन्तः स्याद्, सारो बले स्थिरांशे च’ इत्यमरः ॥ २५ ॥

साराधः—स च दुर्योधनः सदैव भवतश्छिद्रान्वेषी कपटेन जेतुमिच्छति भवन्त-मत एव भवान् यथा तस्य पराजयः स्यात्तथा विचारयतु, कथं तस्य पराजयः स्यादिति नाहं वक्तुमर्होऽस्मि—अहं तु परसमाचारमात्रवाहक एव तेन यदत्र समयोचितं कृत्यं तत्त्वया सत्वरमेव कर्तव्यम् ॥ २५ ॥

भाषाऽर्थः—सो, आप से छल करने के लिए तैयार उस दुर्योधन के प्रति जो

ठीक उत्तर हो सो कीजिए । दूसरों के कहे हुए वचन का संग्रह करने वाले मेरे ऐसे आदमी की बात केवल समाचारज्ञापक ही होती है ॥ २५ ॥

इतीरयित्वा गिरमात्तसत्क्रिये गतेऽथ पत्यौ वनसन्निवासिनाम् ।

प्रविश्य कृष्णासदनं महीभुजा तदाचचक्षेऽनुजसन्निधौ वचः ॥ २६ ॥

इति—वनसन्निवासिनां पत्यौ वनेचराधिप इति गिरमीरयित्वोक्त्वाऽऽत्त-
सत्क्रिये गृहीतपारितोषिके गते सति । 'तुष्टिदानमेव चाराणां हि वेतनम् । ते हि-
तल्लोभात्स्वामिकार्येष्वतीव त्वरयन्ते' इति नीतिवाक्यामृते । अथ महीभुजा राज्ञा
कृष्णासदनं द्रौपदीभवनं प्रविश्यानुजसन्निधौ तद्वनेचरोक्तं वचो वाक्यमाचचक्ष
आख्यातम् । अथवा कृष्णेति पदच्छेदः । सदनं प्रविश्यानुजसन्निधौ तद्वचः
कृष्णाऽऽचचक्ष आख्याता । चक्षिडो दुहादद्विकर्मकत्वादप्रधाने कर्मणि लिट् ॥ २६ ॥

अन्वयः—अथ, इति, गिरम्, ईरयित्वा, गते, आत्तसत्क्रिये, वनसन्निवासिनां,
पत्यौ, (सति) महीभुजा, कृष्णासदनं प्रविश्य, अनुजसन्निधौ, तद्, वचः,
आचचक्षे ॥ २६ ॥

सुधा—अथ = ततः, इति = पूर्वोक्तां गिरम्, ईरयित्वा = उक्त्वा, निवेद्येत्यर्थः ।
गते = स्थानं प्रस्थिते, (तथा च) आत्तसत्क्रिये = गृहीतपारितोषिके; वनसन्निवासि-
नाम् = वनेचराणाम्, पत्यौ = स्वामिनि, सति (तदा) महीभुजा = भूपतिना,
युधिष्ठिरेणेति शेषः । कृष्णासदनं = द्रौपदीभवनम्, प्रविश्य = अन्तर्गत्वा, अनुज-
सन्निधौ = भीमसमन्ते, तत् = वनेचरोक्तम्, वचः आचचक्षे = उक्तम् । वा महीभुजा;
सदनम् = भवनम्, प्रविश्य, अनुजसन्निधौ कृष्णा तद् वचः, आचचक्षे = आख्यातेति
शेषः ॥ २६ ॥

समासः—आत्ता गृहीता सत्क्रिया येन स आत्तसत्क्रियस्तस्मिन् आत्तसत्क्रिये ।
वने सन्निवसन्ति ये ते, तेषां वनसन्निवासिनाम् । कृष्णाया द्रौपद्याः सदनं कृष्णा-
सदनम् । महीं भुनक्तीति महीभुक् तेन महीभुजा । अनुजस्य सन्निधिः अनुज-
सन्निधिस्तस्मिन्ननुजसन्निधौ ॥ २६ ॥

व्याकरणम्—ईरयित्वा = ईर् + णिच् + क्त्वा । प्रविश्य = प्र + विश् + क्त्वा +
ल्यप् । आचचक्षे = आङ् + चक्षिङ् + लिट् ॥ २६ ॥

वाच्यान्तरम्—इति ईरयित्वा आत्तसत्क्रिये वनसन्निवासिनां पत्यौ गते महीभुक्
कृष्णासदनं प्रविश्य, वा सदनं प्रविश्यानुजसन्निधौ कृष्णां प्रति आचचक्षे ॥ २६ ॥

कोषः—'ब्राह्मी तु भारती भाषा गीर्वाण्वाणी सरस्वती' इत्यमरः । 'आत्तं गृहीतं
स्वाधीनीकृतमात्मवशीकृतम्' इति कोषः । 'धवः पतिः प्रियो भर्ता' इत्यमरः ।
'अठव्यरण्यं विपिनं गहनं काननं वनम्' इत्यमरः । 'निशान्तपत्स्य सदनं भवना-
गारमन्दिरम्' इत्यमरः । 'सन्निधिः सन्निकर्षणम्' इत्यमरः ॥ २६ ॥

साराथः—यदा दुर्योधनस्य सकलं वृत्तान्तं युधिष्ठिराय निवेद्य एतत्कार्यसम्पादन-
पारितोषिकञ्च गृहीत्वा वनेचरश्चरः स्वगृहं गतस्तदा युधिष्ठिरोऽपि वनेचरप्रति-
पादितं तदेव समाचारजातं भीमसमीपे स्थितं द्रौपदीं कथयितुं जगाम ॥ २६ ॥

भाषाऽर्थः—यह पहले की बात कहने के बाद मालिक के दिये हुये पुरस्कार
लेकर जब वनेचर अपने घर चला गया तब महाराज युधिष्ठिर ने घर के
अन्दर जाकर अपने छोटे भाई (भीम) के सामने उस वनेचर की बातें द्रौपदी
को बताई ॥ २६ ॥

निशम्य सिद्धिं द्विषतामपाकृतीस्ततस्तस्या विनियन्तुमक्षमा ।

नृपस्य मन्युव्यवसायदीपिनीरुदाजहार नृपदात्मजा गिरः ॥ २७ ॥

निशम्येति । अथ नृपदात्मजा द्रौपदी द्विषतां सिद्धिं वृद्धिरूपां निशम्य ततस्तद-
नन्तरम् । ततो द्विषद्भ्य आगतास्ततस्तस्याः । 'अव्ययात्यप्' इति त्यप् । अपाकृतीः
विकारान्विनियन्तुं निरोद्धुमक्षमा सती नृपस्य युधिष्ठिरस्य मन्युव्यवसाययोः
क्रोधोद्योगयोर्दीपिनीः संबन्धिनीः गिरौ वाक्यान्युदाजहार जगादेत्यर्थः ॥ २७ ॥

अन्वयः—ततः नृपदात्मजा, द्विषतां, सिद्धिः, निशम्य, ततस्तस्याः अपाकृतीः,
विनियन्तुम्, अक्षमा, (सती) नृपस्य, मन्युव्यवसायदीपिनीः, गिरः, उदाजहार ॥

सुधा—ततः = युधिष्ठिरकथनानन्तरम्, नृपदात्मजा = द्रौपदी, नृपदपुत्रीति
भावः । द्विषताम् = शत्रुणाम्, दुर्योधनप्रभृतीनाम्, सिद्धिम् = तदिष्टसिद्धिम्,
राज्यलाभरूपमित्यर्थः । निशम्य = श्रुत्वा, स्वस्वामिमुखादित्यर्थः । ततस्तस्याः = तत
आगताः, अपाकृतीः = अपकारान्, विकारान् इत्यर्थः । विनियन्तुम् = निरोद्धुम्,
अक्षमा = असमर्था सती, नृपस्य = युधिष्ठिरस्य, मन्युव्यवसायदीपिनीः = क्रोधोद्योगोद्-
द्योतिनीः, गिरः = वाचः उदाजहार = उक्तवती । यथा प्रकृत्या शान्तचित्तस्य
युधिष्ठिरस्य हृदये शत्रुप्रतीकारकरणार्थं बुद्धिस्तेजिता भवति, तथा जगादेत्यर्थः ।

समासः—नृपदस्य आत्मजा नृपदात्मजा । मन्युश्च व्यवसायश्च मन्युव्यवसायौ-
तौ दीपयन्तीति मन्युव्यवसायदीपिनीः, ताः मन्युव्यवसायदीपिनीः । तत
आगतास्ततस्तस्याः ॥ २७ ॥

व्याकरणम्—निशम्य = नि + शम् + क्त्वा + ल्यप् । उदाजहार + उत् । आ +
ह + लिट् ॥ २७ ॥

वाक्यान्तरम्—द्विषतां सिद्धिं निशम्य, ततः ततस्तस्या अपाकृतीर्विनियन्तुम्,
अक्षमया द्रौपद्या नृपस्य मन्युव्यवसायदीपिनीः गिरः उदाजहारे ॥ २७ ॥

कोषः—'योग्यमृद्धिः सिद्धिलक्ष्यौ वृद्धेरप्याह्वया इमे' इत्यमरः । 'रि पौ'
वैरिसप्तारि द्विषद्द्वेषणदुर्हदः' इत्यमरः । मन्युदैव्ये क्रतौ क्रुधि' इत्यमरः । 'ब्राह्मी
तु भारती भाषा गीर्वाणानी सरस्वती' इत्यमरः ॥ २७ ॥

सारार्थः—स्वपतिमुखेन वनचरोक्तं दुर्योधनवृत्तान्तं श्रुत्वा ततो जातामर्षच्छ्रुमिता द्रौपदी यथा शत्रूणां संहारो भविष्यति तथा क्रोधोद्योगजनकं वाक्यं स्वपतेः पुरतो जगादेति ॥ २७ ॥

भाषाऽर्थः—अपने शत्रुओं की उन्नति सुनकर, चित्त के चोभ की नहीं छिपा सकने वाली द्रौपदी, अपने पति (युधिष्ठिर) के क्रोध और शत्रुनाश के लिये उद्योग कराने वाली बातें बोलने लगी ॥ २७ ॥

भवाद्दशेषु प्रमदाजनोदितं भवत्यधिक्षेप इवानुशासनम् ।

तथाऽपि वक्तुं व्यवसाययन्ति मां निरस्तनारीसमया दुराधयः ॥ २८ ॥

भवाद्दशेष्विति । भवाद्दशा भवद्विधाः । पण्डिता इत्यर्थः तेषु विषये । त्वदादिषु— इत्यादिना कम् । 'आ सर्वनाम्न' इत्याकारादेशः । प्रमदाजनोदितं स्त्रीजनोक्तम् । वदेः क्तः 'वधिस्वपि०—' इत्यादिना सम्प्रसारणम् । अनुशासनं, नियोगवचनमधिपेतिरस्कार इव भवति । अतो न युक्तं वक्तुमित्यर्थः । तथाऽपि वक्तुमनुचितत्वेऽपि निरस्तनारीसमयास्त्याजितशालीनतारूपस्त्रीसमाचाराः । समयाः शपथाचारकालसिद्धान्तसंविदः इत्यमरः । दुराधयः समयोल्लङ्घनहेतुत्वाद् दुष्टः मनोव्यथा । 'पुंस्याधिर्मानसी व्यथा' इत्यमरः । मां वक्तुं व्यवसाययन्ति प्रेरयन्ति । न किञ्चिद्युक्तं दुःखितानामिति भावः ॥ २८ ॥

अन्वयः—(यद्यपि) भवाद्दशेषु, प्रमदाजनोदितम्, अनुशासनम्, अधिक्षेपः, इव, भवति, तथाऽपि, निरस्तनारीसमयाः दुराधयः; मां वक्तुं, व्यवसाययन्ति ॥ २८ ॥

सुधा—(यद्यपि) । भवाद्दशेषु = भवद्विधेषु सर्वज्ञेष्विति भावः । प्रमदाजनोदितम् = स्त्रीजनकथितम्, अनुशासनम् = उपदेशवचनम्, अधिक्षेपः = आक्षेपः, तिरस्कार इति वा, इव = तद्वत्, भवति = स्यात् । तथापि, दुर्बलत्वेऽपि, निरस्तनारीसमया = ध्वस्तस्त्रीशीला, दुराधयः = दुष्टमनोव्यथाः, मां = द्रौपदीम्, वक्तुम् = कथयितुम्, व्यवसाययन्ति = प्रेरयन्ति, न त्वहं प्रकृत्या अपितु भवत्कर्तृक-द्युतपरित्यक्तस्त्रीसमुचितशालीनतया अगत्या वदामीति भावः ॥ २८ ॥

समासः—भवन्त इव दृश्यन्ते इति भवद्दशाः, तेषु भवाद्दशेषु । प्रमदा एव जनः प्रमदाजनस्तेनोदितं प्रमदाजनोदितम् । नार्याः समया इति नारीसमयाः; निरस्ता नारीसमया यैस्ते निरस्तनारीसमयाः । दुर्दृष्टा आधयो दुराधयः ॥ २८ ॥

व्याकरणम्—भवति = भू + लट् । अनुशासनम् = अनु + शास् + ल्यु + (अन) । वक्तुम् = वच् + तुमुन् । व्यवसाययन्ति = वि + अव + षो + णिच् + लट् ॥ ३८ ॥

वाच्यान्तरम्—भवाद्दशेषु प्रमदाजनोदितेन अनुशासनेन अधिक्षेपेण इव भूयते । तथाऽपि निरस्तनारीसमयैर्दुराधिभिरहं वक्तुं व्यवसाययते ॥ २८ ॥

कोषः—'प्रमदा मानिनां कान्ता ललना च नितग्विनी' इत्यमरः । 'अधिक्षेपः

समाप्तेपो व्यङ्ग्ययुक्तं वचोऽपि वा' इति कोषः समयाः शपथाचारकालसिद्धान्त-
संविद' इत्यमरः । 'पु'स्याधिर्मानसी व्यथा' इत्यमरः ॥ २८ ॥

सारार्थः—यद्यपि सर्वज्ञेषु भवादृशेषु जनेषु स्त्रीजनकथितं वचो न युक्तं गुरुषु
शिष्यानुशसनमिव; तथापि शत्रुतिरस्कारत्यक्तसच्छीलताऽस्मद्विषयव्यथा मां
वक्तुं प्रेरयति । अतो भवद्भिः क्रोधो न कर्त्तव्यः, सकारणं, ममेद्ग्व वचः प्रवर्तते ।

भाषाऽर्थः—आप लोगों जैसे महातुभावों के प्रति स्त्री लोगों को कही हुई बातें
अपमान के समान हैं, तो भी (क्या कहूँ) मेरे चित्त का दुःख मेरे उचित शील
को हटाकर मुझे बोलने के लिए प्रेरणा करता है ॥ २८ ॥

अखण्डमाखण्डलतुल्यधामभिश्चिरं धृता भूपतिभिः स्ववंशजैः ।

त्वयाऽऽत्महस्तेन मही मदच्युता मतङ्गजेन स्रगिवापवर्जिता ॥ २९ ॥

अखण्डमिति । आखण्डलतुल्यधामभिरिन्द्रतुल्यप्रभावः स्ववंशजैः भूपतिभि-
भरतादिभिश्चिरमखण्डमविच्छिन्नं धृता मही । त्वया, मदं च्योततीति मदच्युत् ।
किप् तेन मदस्त्राविणा मतङ्गजेन स्रगिवात्महस्तेन स्वकरेण, स्वचापलेनेत्यर्थः ।
अपवर्जिता परहता त्यक्ता । स्वदोषादेवायमनर्थागम इत्यर्थः ॥ २९ ॥

अन्वयः—आखण्डलतुल्यधामभिः, स्ववंशजैः, भूपतिभिः, चिरम्, अखण्डं धृता,
मही, मदच्युता, मतङ्गजेन, स्रक्, इव, त्वया, आत्महस्तेन, अपवर्जिता ॥ २९ ॥

सुधा—आखण्डलतुल्यधामभिः = इन्द्रसमतेजोभिः, स्ववंशजैः = निजपूर्वजैः,
निजकुलजैरिति वा । भूपतिभिः = भूपैः, भरतादिभिरित्यर्थः । चिरं = दीर्घकालम्,
अखण्डम् = सम्पूर्णम्, यथा स्यात्तथेति क्रियाविशेषणम् । धृता = धारिता, निजा-
धीनीकृतेति भावः । मही = पृथिवी, मदच्युता = दर्पजलस्त्राविणा, मतङ्गजेन =
मातङ्गेन, मत्तेन हस्तिनेति भावः । स्रक् = मातृमूत्रम्, इव त्वया = युधिष्ठिरेण,
आत्महस्तेन = स्वकरेणः घृनविधाविति शेषः । अपवर्जिता = त्यक्ता, स्वप्रमाद-
जनितैवेयमापत्तिर्न, हि दैवकृतेति हेतोरालम्बनं सर्वथा कार्यं, न दैवस्याशया स्थात-
व्यमिति ॥ २९ ॥

समासः—आखण्डलेन तुल्यं धाम येषां ते आखण्डलतुल्यधामानः तैः आखण्डल-
तुल्यधामभिः । स्वस्य वंशः स्ववंशः, स्ववंशजायन्ते इति स्ववंशजायतैः स्व-
वंशजैः भुवः पतयो भूपतयस्तैर्भूपतिभिः । आत्मनो हस्त आत्महस्तस्तेनात्महस्तेन ।
मदं च्योततीति मदच्युत् तेन मदच्युता । मतङ्गाजायते इति मतङ्गजस्तेन मतङ्गजेन ॥

व्याकरणम्—धृता = धृ + क्तः । अपवर्जिता = अप + वृज् + क्तः ॥ २९ ॥

वाच्यान्तरम्—भूपतिभिर्धृतां महीं मदच्युत् मतङ्गज इव त्वमात्महस्तेन स्रज-
मिवापवर्जितवान् ॥ २९ ॥

कोषः—'आखण्डलः सहस्राक्ष' इत्यमरः । 'वाच्यलिङ्गाः समस्तुल्यः सदृशः

सदृशः सदक्' इत्यमरः । 'चिराय चिररात्राय चिरस्याद्यश्चिरार्थकाः' इत्यमरः । 'वंशोऽन्ववायः सन्तान' इत्यमरः । 'माल्यं मालास्त्रजौ इत्यमरः । 'मत्तङ्गजो राजो नागः कुञ्जरो वारणः करी' इत्यमरः ॥ २९ ॥

सारार्थः—इन्द्रसदृशपराक्रमवद्भिः स्ववंशजैर्भूपैश्चिरं मा स्ववशीकृता इयं समुद्रान्ता भूमिः, सा तु भवता मदमत्तहस्तिना माल्यमिव उच्छिद्यन्तेन दूरीकृतेति ।

भाषाऽर्थः—जिस समुद्र पर्यन्त पृथ्वी को, इन्द्र के समान पराक्रम वाले अपने कुल के राजा लोगों ने बराबर अपने अधीन रक्खा । उसको आपने अपने ही हाथ से खो दिया । जैसे मद से मत्तवाला हाथी अपने गले की माला तोड़कर फेंक दे ॥

स्वदोषादेवायमर्थागम इत्युक्तम् । स च दोषः कुटिलेष्वकौटिल्यमेवेत्याह—
व्रजन्ति ते मूढधियः पराभवं भवन्ति मायाविषु ये न मायिनः ।
प्रविश्य हि घ्नन्ति शठास्तथाविधानसंवृताङ्गान्निशिता इषेव ॥ ३० ॥

व्रजन्तीति । मूढधियो निर्विवेकबुद्धयस्ते पराभवं व्रजन्ति ते मायाविषु मायावत्सु विषये । 'अस्मायामेधा-' इत्यादिना विनिप्रत्ययः । मायाविनो मायावन्तः । ग्रीह्यादित्वादिनिप्रत्ययः न भवन्ति । अत्रैवार्थान्तरं न्यस्यति-प्रविश्येति । शठा अपकारिणो धूर्तास्तथाविधानकुटिलानसंवृताङ्गानवर्मितशरीरान्निशिता इषव इव प्रविश्य प्रवेशं कृत्वाऽऽस्मीया भूत्वा घ्नन्ति हि । 'आर्जवं हि कुटिलेषु न नीतिः' इति भावः ॥ ३० ॥

अन्वयः—ये, मायाविषु, मायिनः न भवन्ति, ते, मूढधियः, पराभवं, व्रजन्ति । शठाः, तथाविधान्, असंवृताङ्गान् ; निशिता, इषव इव, प्रविश्य, घ्नन्ति ॥ ३० ॥

सुधा—ये = केचन, जना इति शेषः । मायाविषु = कपटिषु, मायिनः = कपटिनः, न भवन्ति, ते = अमायिनः, मूढधियः = मन्दबुद्धयः, पराभवम् = अन्याक्रमणम्, व्रजन्ति = यान्ति । हि = यतः, शठाः = मायिनः, तथाविधान् = तादृशान्, असंवृताङ्गान् = कवचादिनाऽरक्षितदेहान्, निशिताः = तीक्ष्णीकृताः, इषवः = बाणाः, इव, प्रविश्य = अन्तःप्रविश्य, घ्नन्ति = मारयन्ति । अतो भवद्भिरीदृशैः सरलैर्न भाव्यमिति भावः ॥ ३० ॥

समासः—मूढा धीर्येषां ते मूढधियः । न संवृतानि असंवृतानि; असंवृतान्यङ्गानि येषां ते असंवृताङ्गास्तान् असंवृताङ्गान् ॥ ३० ॥

व्याकरणम्—भवन्ति = भू + लट् । व्रजन्ति = व्रज् + लट् । प्रविश्य = प्र + विश् + क्त्वा + ल्यप् । घ्नन्ति = हन् + लट् ॥ ३० ॥

वाच्यान्तरम्—यः मायाविषु मायिभिर्न भूयते, तैर्मूढधीभिः पराभवो ग्रस्यते । शठैः प्रविश्य निशितैरिषुभिरिव तथाविधा, असंवृताङ्गा जना हन्यन्ते ॥ ३० ॥

कोषः—'पराभवः परिभवः पराजयः इति कोषः । 'निकृतस्त्वन्नुः शठ' इत्यमरः ।

कलम्बमार्गशराः पत्री रोप इषुर्द्रयोः' इत्यमरः । 'अथ निशितचणुतशातानि तेजिते' इत्यमरः ॥ ३० ॥

सारार्थः—ये जनाः कपटयुक्तेष्वपि कपटं न कुर्वन्ति, प्रत्युत सारल्यमेव प्रकाशयन्ति, ते नियतं त्वरितमेव विनश्यन्ति; यथा अनावृतशरीरा वीराः कपटयुद्धकरैर्वीरैस्तीक्ष्णबाणैर्हृन्त्यन्ते तथैवेति । अतो मायाविषु मायिभिर्भवितव्यम् । अन्यथा प्राणपातशङ्का भवति । अत एव भगवद्वाक्यम्—'ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्' । 'शठे शाठ्यम् समाचरेत्' इति नीतिरपि तन्मतमनुसरति ॥ ३० ॥

भाषार्थः—जो कोई ठग (धूर्त-बदमाश) के प्रति धूर्त नहीं बनता, वह भारी दुःख को भोगता है । इसलिये कि शैतान लोग वैसे ही सीधे आदमी के सब बाहर भीतर का हाल समझ कर चौपट करते हैं, जैसे चोखे बाण नंगे बदन वाले योद्धा के भीतर घुस कर मारते हैं ॥ ३० ॥

न च लक्ष्मीचाञ्चलयादयमनर्थगमः, किन्तु स्वोपेक्षादोषमूलत्वादित्याशयेनाह—

गुणानुरक्तामनुरक्तसाधनः कुलाभिमानी कुलजां नराधिपः ।

परैस्त्वदन्यः कइवापहारयेन्मनोरमामात्मवधूमिव श्रियम् ॥ ३१ ॥

गुणेति । अनुरक्तसाधनोऽनुकूलसहायवान् । उक्तं च कामन्दकीये—'उद्योगादनिवृत्तस्य ससहायस्य धीमतः । छायेवानुगता तस्य नित्यं श्रीः सहचारिणी ॥' इति । कुलाभिमानी क्षत्रियत्वाभिमानी कुलीनत्वाभिमानी च त्वदन्यस्त्वत्तोऽन्यः । 'अन्यारात्—'इत्यादिना पञ्चमी । क इव नराधिपो गुणैः सन्ध्यादिभिः सौन्दर्यादिभिश्चानुरक्तमनुरागिणीं कुलजां कुलक्रमादागतां कुलीनां च मनोरमां श्रियमात्मवधूमिव स्वभार्यामिव 'वधूर्जाया स्तुषा स्त्री च' इत्यमरः । परैः शत्रुभिरन्यैश्चापहारयेत् । स्वयमेवापहारं कारयेदित्यर्थः । कलत्रापहारवल्ग्वपहारोऽपि राज्ञां मानहानिकरत्वादनुपेक्षणीय इति भावः ॥ ३१ ॥

अन्वयः—अनुरक्तसाधनः, कुलाभिमानी, नराधिपः, त्वदन्यः, कः, इव, गुणानुरक्तां, कुलजां, मनोरमाम्, आत्मवधूम्, इव, श्रियम्, परैः, अपहारयेत् ॥ ३१ ॥

सुधा—अनुरक्तसाधनः = अनुकूलसहायकः, कुलाभिमानी = निजवंशमर्यादा रक्षणशीलः, नराधिपः = नरपतिः, राजा इत्यर्थः । त्वदन्यः = त्वत्तोऽन्यः, कः इव, (भवेत्) यः, 'गुणानुरक्तम् = गुणैः सन्ध्यादिभिरनुरागवतीम्, वा गुणैः सौन्दर्यादिभिरनुरागिणीम्, कुलजाम् = वंशक्रमागताम्, वा कुलीनां, श्रियम् = लक्ष्मीम्, वा गृहलक्ष्मीं = गृहिणीं, मादृशीमिति शेषः । मनोरमाम् = मनोऽनुकूलाम्, आत्मवधूम् = स्वस्त्रियम्, इव, अपहारयेत् = त्याजयेत् । अत्र त्वमिवान्यः कः, न कोऽप्यन्योऽस्ति, भवानेवेदंश एक इत्यर्थः, 'त्वमन्यः क इवे'ति पाठो युक्तः ॥ ३३ ॥

समासः—गुणैर्दयादाक्षिण्यादिभिर्वा यानसन्ध्यादिभिरनुरक्ता या सा गुणानु-

रक्ता, तां गुणानुरक्ताम् । अनुरक्तं साधनं यस्य सोऽनुरक्तसाधनः । कुलस्याभिमानो विद्यते यस्य सः कुलाभिमानः । कुले जाता इति कुलजा तां कुलजाम् । नराणां मधिपो नराधिपः । मनो रमयतीति मनोरमा, तां मनोरमाम् । आत्मनो वधूरात्म-
वधूस्तामात्मवधूम् ॥३१॥

व्याकरणम्—अपहारयेत् = अप + हारि + विधिलिङ् ॥ १३ ॥

वाच्यान्तरम्—अनुरक्तसाधनेन कुलाभिमानिना नराधिपेन त्वदन्येन केन इव गुणानुरक्ता कुलजा मनोरमा आत्मवधूरिव श्रीः परैरपहार्येत ॥ ३१ ॥

कोषः—‘निर्वर्त्तनोपकरणानुव्रज्यासु च साधनम्’ इत्यमरः । ‘स्त्री योषिदबला योषा नारी सीमन्तिनी वधूः’ इत्यमरः । ‘लक्ष्मीः पद्मालया पद्मा कमला श्रीहरि-
प्रिया’ इत्यमरः ॥ ३१ ॥

सारार्थः—इह जगति न कोऽपि त्वत्तोऽधिको विवेकशून्यो दृश्यते यस्त्वं विचार-
वानपि, कुलीनां स्नेहवती स्त्रियमिव वंशक्रमागतां राजलक्ष्मीं त्यक्तवानसि ॥ ३१ ॥

भाषार्थः—आपके जितने सहायक हैं सब हृदय से प्रेमी हैं और खुद भी बड़े कुल की मर्यादा रखने वाले होकर भी आपके ऐसा दूसरा राजा इस दुनिया में कौन होगा, जो अपने गुणों से अनुरागवती, कुलीना, मन मोहने वाली अपनी स्त्री की तरह वंश परम्परा में ठहरी हुई राजलक्ष्मी को त्याग दे । मेरी समझ में ऐसे सीधे-सादे एक आप ही नजर आते हैं ॥ ३१ ॥

अथ दशभिः कोषोद्दीपनं करोति—

भवन्तमेतर्हि मनस्विगर्हिते विवर्तमानं नरदेव वर्त्मनि ।

कथं न मन्युर्ज्वल्यत्युदीरितः शमीतरुं शुष्कमिवाग्निरुच्छिखः ॥३२॥

भवन्तमिति । हे नरदेव नरेन्द्र ! एतर्हीदानीम्, अस्मिन्नापत्कालेऽपीत्यर्थः । ‘एतर्हि सम्प्रतीदानीमधुना साम्प्रतं तथा’ इत्यमरः । ‘इदमो हिंल्’ इति हिंस्रप्रत्ययः । ‘एतेतौ रथोः’ इत्येतादेशः । आपद्मेवाह—मनस्विगर्हिते शूरजनजुगुप्सिते वर्त्मनि मार्गे विवर्तमानम्, शत्रुकृतां दुर्दशामनुभवन्तमित्यर्थः । भवन्तं त्वामुदीरित उद्दीपितो मन्युः क्रोधः । शुष्कं नीरसम् । ‘शुषः कः’ इति निष्ठातकारस्य ककारः । शमी चासौ तरुश्चेति विशेषणसमासः । तम् । शमीग्रहणं शीघ्रज्वलनस्वभावा-
त्कृतम् । उच्छिख उद्गतज्वाले । ‘घृणिज्वाले अपि शिखे’ इत्यमरः । वह्निरिव । कथं न ज्वलयति । ज्वलयितुमुचितमित्यर्थः । ‘मितां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वः ॥३२॥

अन्वयः—हे नरदेव ! एतर्हि, मनस्विगर्हिते, वर्त्मनि, विवर्त्तमानं भवन्तम्, उदीरितः, मन्युः, उच्छिखः, अग्निः, शुष्कं, शमीतरुम्, इव, कथं, न, ज्वलयति ॥३२॥

सुधा—हे नरदेव ! = मानवेन्द्र !, इतर्हि = अधुना, मनस्विगर्हिते = मानिजन-

निन्दिते, वर्त्मनि=मार्गे, विवर्त्तमानम्=संस्थितम्, भवन्तस्=युधिष्ठिरम्, उदीरितः=उद्धतः, सञ्जनित इति भावः । मन्युः=क्रोधः, शञ्चपमानजातामर्ष इति भावः । उच्छिखः=उज्ज्वलः, अग्निः=वैश्वानरः, शुष्कम्=अनार्द्रम्, नीरसमिति यावत् । शमीतरुम्=शमीसंज्ञकवृक्षेन्धनम्, कथं=कस्मात्, न ज्वलयति=न दहति । अर्थाद्वश्यमेव भवतां कोपः प्रज्वलयितुं योग्य इति । अमर्षोद्गमसम्भवे तदसम्भवादाश्चर्यमेतद् वृत्तम् ॥ ३२ ॥

समासः—मनस्विभिर्गर्हितं मनस्विगर्हितं तस्मिन् मनस्विगर्हिते । नराणां देवो नरदेवस्तत्सम्बोधने हे नरदेव ! शम्यास्तरुः तं शमीतरुम् । उद्गता शिखा यस्य स उच्छिखः ॥ ३२ ॥

व्याकरणम्—उदीरितः=उत्+ईर+क्तः । ज्वलयति=ज्वल+लट् ॥ ३२ ॥

वाच्यान्तरम्—हे नरदेव ! एतर्हि मनस्विगर्हिते वर्त्मनि विवर्त्तमानो भवान् उदीरितेन, मन्युना, उच्छिखेन अग्निना शुष्कः शमीतरुरिव कथं न ज्वलयते ॥ ३२ ॥

कोषः—‘एतर्हि सम्प्रतीदानीमधुना साम्प्रतं तथा’ इत्यमरः । ‘अयनं वर्त्म मार्गाध्वपन्थानः पदवी सृतिः’ इत्यमरः । ‘मन्युर्दैन्ये क्रतौ क्रुधि’ इत्यमरः । ‘अग्निवैश्वानरो वह्निर्वीतिहोत्रो धनञ्जयः’ इत्यमरः ॥ ३२ ॥

सारार्थः—यथाऽग्निः शुष्कशमीकाष्ठं प्राप्योच्छिखो भूत्वा तं भस्मसात्करोति । तथैव भवान् वीरजनविनिन्दिते मार्गे वर्त्तमानः शत्रुकृतमपमानं सहमानः, कथं न कोपेन शत्रुं दहति । नैतत्समुचितमिति ॥ ३२ ॥

भाषाऽर्थः—इस समय वीरों के घृणित रास्ते में ठहरे हुए आपको एकाएक निकला हुआ क्रोध क्यों नहीं उत्तेजित (उदीपित) करता, जैसे सूखे शमीवृक्ष की लकड़ी को प्रज्वलित आग जला डालती है ॥ ३२ ॥

नन्वन्तःशत्रुत्वादयं क्रोधस्तथाज्य एवेत्याशङ्क्याह—

अवन्ध्यकोपस्य विहन्तुरापदां भवन्ति वश्याः स्वयमेव देहिनः ।

अमर्षशून्येन जनस्य जन्तुना न जातहादेन न विद्विषादरः ॥ ३३ ॥

अवन्ध्येति । अवन्ध्यः कोपो यस्य तस्यावन्ध्यकोपस्यात् एवापदां विहन्तुः, निग्रहातुप्रहसमर्थस्येत्यर्थः । पुंस इति शेषः । देहिनो जन्तवः स्वयमेष वरया वशङ्गता भवन्ति । ‘वंश गतः’ इति यत्प्रत्ययः । अतस्त्वया कोपिना भवितव्यमित्यर्थः । व्यतिरेके त्वनिष्ठमाचष्टे—अमर्षशून्येन निःकोपेन जन्तुना । कन्यया शोक इतिबत् ‘हेतौ’ इति तृतीया । हृदयस्य कर्म हार्द स्नेहः । ‘प्रेमा ना प्रियता हार्द प्रेम स्नेहः’ इत्यमरः । युवादिस्वादण् । ‘हृदयस्य ‘हृत्स्लेखयदण्णासेषु’ इति हृदादेशः । जातहादेन जातस्नेहेन सता जनस्यादर्शे न । विद्विषा द्विषता च सता दरो न । अमर्षहीनस्य रागद्वेषावकिञ्चित्करत्वादगण्यावित्यर्थः । अथवा विद्विषा

सता दरो भयन्न । 'दरोऽस्त्रियां भये श्वभ्रे' इत्यमरः । एतस्मिन्नेव प्रयोगे सन्धि-
वशात् द्विधा पदच्छेदः । पुंवाक्येषु न दोषः । अतः स्थाने कोपः कार्यः, त्याज्यस्त्व-
स्थाने कोप इति भावः ॥ ३३ ॥

अन्वयः = अवन्ध्यकोपस्य, आपदां, विहन्तुः देहिनः, स्वयम्, एव, वश्या,
भवन्ति, अमर्षशून्येन, जन्तुना, जातहार्देन, (सता) जनस्य, आदरः, न (भवति)
वा, विद्विषा, (सता) दरः, न (भवति) ॥ ३३ ॥

सुधा—अवन्ध्यकोपस्य = अमोधामर्षस्य, सफलक्रोधस्येति भावः । आपदाम् =
विपदाम्, विहन्तुः = संहारकस्य, जनस्येति शेषः । देहिनः = प्राणिनः, स्वयमेव =
आत्मनैव, वस्याः = अधीनाः, भवन्ति = जायन्ते, अथ च, अमर्षशून्येन = क्रोध-
हीनेन, जन्तुना = जनेन, जातहार्देन = प्राप्तप्रेरणाऽपि, सता, आदरः = सम्मानः
न हि (भवति) । तथा च तादृशेन जनेन, विद्विषा = विरोधिनाऽपि समं, दरः =
भयं, न (भवति) । अर्थात् दुर्योधनस्तु क्रोधावसरे च हर्षं करोति, तेन तस्या-
वशा अपि वशीभूताः । भवान् वैराग्यं भजन् वने वसन्मुनिरिव क्रोधामर्षविहीनोऽ-
स्ति, कदाचित्क्रोधोऽपि जायते, तदा क्षणमेव स विलीनो भवति, क्रोधहेतुर्नस्ति
क्रोधफलं न पातयति, शान्तचित्तत्वात्, अतो ये दुर्योधनादयः पूर्वं वशेऽस्तिष्ठन्,
तेऽपि स्वतन्त्राः, प्रयुक्त भवन्तं वशिनमेव वशं कुर्वन्तीति नोचितम्, क्षत्रियकुलेश्व-
तीर्थ, स्वकुलोचितां प्रकृतिं भजन्नेव जनो राजते ॥ ३३ ॥

समासः—न वन्ध्योऽवन्ध्यः, अवन्ध्यः कोपो यस्य तस्य अवन्ध्यकोपस्य ।
देहोऽस्तीति देही तस्य देहिनः । अमर्षेण शून्योऽमर्षशून्यस्तेन अमर्षशून्येन । जातं
हार्दं येन सः जातहार्दस्तेन जातहार्देन ॥ ३३ ॥

व्याकरणम्—भवन्ति = भू + लट् । आदरः = आ + दृ + अप् ॥ ३३ ॥

वाच्यान्तरम्—अवन्ध्यकोपस्य, आपदां विहन्तुः, स्वयमेव देहिभिर्वश्यैर्भूयते ।
अमर्षशून्येन जन्तुना जातहार्देन सताऽऽदरेण न भूयते, न च दरेण भूयते ॥ ३३ ॥

कोषः—'प्रेमा ना प्रियया हार्दं प्रेम' इति । 'दरोऽस्त्रियां भये श्वभ्रे' इति
चामरः ॥ ३३ ॥

सारार्थः—यस्य क्रोधोद्गमोचितसमये क्रोधी भवति, तथा च तस्य यथोचितं
फलमपि दिशति, तस्य सर्वे वश्या भवन्ति । यस्य च क्रोधो विफलस्तस्मात्कस्यापि
भयं न, न च कोऽपि लाभो भवति कस्यचित् । अतो भवानपि मद्भस्त्रापकर्षणामर्षं
सफलं करोतु । येन स्वतो भीताः शत्रवो गमिष्यन्ति पराभवमिति ॥ ३३ ॥

भाषाऽर्थः—जिसका क्रोध व्यर्थ नहीं जाता अर्थात् जिसके ऊपर क्रोध करता
है उसको अवश्य दण्ड देता है, ऐसे आदमी के सब स्वयं (आप ही आप) अधीन
हो जाते हैं । और जिसको क्रोध के स्थान में भी क्रोध नहीं होता, उस आदमी
को न शत्रु से डर और न मित्र से आदर ही मिलता है ॥ ३३ ॥

परिभ्रमँल्लोहितचन्दनोचितः पदातिरन्तर्गिरि रेणुरुषितः ।

महारथः सत्यधनस्य मानसं दुनीति नो कञ्चिदयं वृकोदरः ॥३४॥

परिभ्रमन्निति । लोहितचन्दनोचितं उचितलोहितचन्दनः । 'वाहिताग्न्यादिषु' इति साधुः । अभ्यस्तरक्तचन्दनः इत्यर्थः । 'अन्यस्तेऽप्युचितं न्याज्यम्' इति यादवः । महारथो रथचारी । उभयत्रापि प्रागिति शेषः । अद्य तु रेणुरुषितो धूलि-च्छुरितः । पादाभ्यामतति गच्छतीति पदातिः पादचारी । 'अज्यतिभ्यां च' इत्यनुवृत्तौ 'पादे च' इत्यौणादिक इन्प्रत्ययः । 'पादस्य पदाज्यतिगोपहतेषु' इति पदादेशः । अन्तर्गिरि गिरिष्वन्तः विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । 'गिरेश्च सेनकस्य' इति विकल्पस्मासान्ताभावः । परिभ्रमन्नयं वृकोदरो भीमः । सत्यधनस्येति सोल्लुण्ठन-चचनम् । अद्यापि सत्यमेव रक्ष्यते, न तु भ्रातर इति भावः । तवेति शेषः । मानसं नो दुनीति कञ्चिन्न परितापयति । 'कञ्चित्कामप्रवेदने' इत्यमरः । स्वा-भिप्रायाविष्करणं कामप्रवेदसम् ॥ ३४ ॥

अन्वयः—लोहितचन्दनोचितः, महारथाः अयं, वृकोदरः रेणुरुषितः, पदातिः, (सन्) अन्तर्गिरि, परिभ्रमन्, सत्यधनस्य (तव), मानस, कञ्चित्, नो, दुनीति ॥

सुधा—लोहितचन्दनोचितः = रक्तचन्दनचर्चितः, महारथः = अतिरथः, यः प्रागासीदिति शेषः । सोऽधुना, अयं = गुरुरथः, वृकोदरः = शोकजठरः, भीम इत्यर्थः । रेणुरुषितः = धूलिधूमरितः, पदातिः = चरणचारी, अन्तर्गिरि = पर्वतगुहान्तरे परिभ्रमन् = पर्यटन् ; सत्यधनस्य = सर्वसत्यात्मकस्य तवेत्यर्थः । मानसं = मनः, कञ्चित् = किम्, नो = नहि, दुनीति = परितापयति, अवश्यमयं परितापयोग्यो विषयः । तथाऽपि ते चित्तं निश्चितमिव लक्ष्यते, अतो भवन्मनः कठोरतममिति ॥ ३४ ॥

समासः—लोहितञ्च चन्दनं लोहितचन्दनम्, तेनोचित इति लोहितचन्दनो-चितः । पादाभ्यामततीति पदातिः । रेणुभि रूषितः रेणुरुषितः । गिरिषु अन्तः इत्यन्तर्गिरि । महान् रथो यस्य स महारथः । वृकस्योदरमिवोदरं विद्यते यस्य स वृकोदरः । सत्यमेव धनं यस्य सः सत्यधनस्तस्य सत्यधनस्य ॥ ३४ ॥

व्याकरणम्—परिभ्रमन् = परि + भ्रमु + लट् + शतृ । दुनीति = दूङ् + लट् ॥ ३४ ॥

वाच्यान्तरम्—लोहितचन्दनोचितेन महारथेन, पदातिना रेणुरुषितेन अन्त-र्गिरि परिभ्रमता अनेन वृकोदरेण सत्यधनस्य तव मानसं कञ्चित् नो दूयते ॥ ३४ ॥

कोषः—'लोहितो रोहितो रक्तः' इत्यमरः । 'पाटीरश्चन्दनोऽस्त्री च गन्धसार' इति कोषः । रेणुद्वयोः स्त्रियां धूलिः पांशुर्ना न द्वयो रजः' इत्यमरः । 'गुण्ठितरूषिते' इत्यमरः । 'चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः' इत्यमरः । 'वातप्रमीर्वातमृगः कोकस्वीहामृगो वृकः' इत्यमरः । 'पिचण्डकुक्षी जठरोदरं तुन्दम्' इत्यमरः ॥ ३४ ॥

सारार्थः—जो भीमसेनो राजकुमारः पूर्वं नित्यं रक्तचन्दनचर्चिताङ्गो रथचारी आसीत्, स चाधुना धूलिधूसरिताङ्गः पर्वतोपरि पादचारी भवन् भ्रमति तं तथारूपं विलोक्य भवतो मनसि किं खेदो न जायते । अहह महतः कष्टस्यावसरोऽयम् ॥३४॥

भाषाऽर्थः—जो राजकुमार भीमसेन पहले लाल चन्दन शरीर में लगाते थे, उसी शरीर में अब धूलि लगती है । जो पहले रथ पर चलते थे, वे अब पर्वत पर पैदल घूमते हैं, हाय ! ऐसे सहोदर भाई को देखकर भी क्या आपका हृदय दुःखता नहीं ? ॥ ३४ ॥

विजित्य यः प्राज्यमयच्छदुत्तरान्कुरुनकुप्यं वसु वासवोपमः ।

स वल्कवासांसि तवाधुनाऽऽहरन् करोति मन्युं न कथं धनञ्जयः ॥३५॥

विजित्येति । वासवः इन्द्र उपमा उपमानं यस्य स वासवोपम इन्द्रतुल्यो यो धनञ्जयः । उत्तरान् कुरुन्मेरोहतरान्मानुषान्देशविशेषान्विजित्य प्राज्यं प्रभूतम्, 'प्रभृतं प्रचुरं प्राज्यम्' इत्यमरः । कुप्यादन्यदकुप्यं हेमरूप्यात्मकम् । 'स्यात्कोशश्च हिरण्यञ्च हेमरूप्ये कृताकृते । ताभ्यां यदन्यत्तत्कुप्यम्' इत्यमरः । वसु धनमयच्छदुत्तरान् । 'पात्राः'—इत्यादितः दाणो यच्छादेशः । स धनं जयतीति धनञ्जयोऽर्जुनः 'संज्ञायां भृत्वृजि'—इत्यादिना खच्प्रत्ययः । 'अरुद्विषत्'—इत्यादिना मुमागमः । अधुनाऽस्मिन् काले । 'अधुना इति निपातनात्साधुः । तव वल्कवासास्यांहरन् कथं मन्युं क्रोधं दुःखं वा न करोति ॥ ३५ ॥

अन्वयः—वासवोपमः, यः, (अर्जुन) उत्तरान्, कुरुन्, विजित्य, प्राज्यम्, अकुप्यं, वसु, अयच्छत् । स धनञ्जयः, अधुना, वल्कवासांसि आहरन्, तव, मन्युं, कथं, न करोति ॥ ३५ ॥

सुधा—वासवोपमः = इन्द्रोपमः, इन्द्रसम इति भावः । इन्द्रपुत्रत्वापितृसदृशत्वमुचितमेवेति । उत्तरान् = सिद्धपुराणितकवर्त्तिनः, कुरुन् = एतदाख्यदेशान् ; विजित्य = स्वायत्तीकृत्यः, प्राज्यम् = प्रचुरम्, बहुलमित्यर्थः । अकुप्यम् = कुप्यभिन्नम्, वसु = धनम्, (भवते) अयच्छत् = दत्तवान्, सः = उत्तरकुरुविजयी, धनञ्जयः = अर्जुनः, मध्यमपाण्डव इत्यर्थः । अधुना = साम्प्रतम्, वल्कवासांसि = तहस्वगवस्त्राणि, आहरन् = गृह्णन्, परिदधद् इत्यर्थः । सन्, तव = युधिष्ठिरस्य, सर्वभ्रातृसुखदुःखानुभवशीलस्येत्यर्थः । मन्युम् = क्रोधम्, वा दुःखं, कथम् = कस्मात्, न करोति = नोत्पादयति, स्वपालनीयानुजक्लेशमवलोक्य कस्मान्न शत्रौ दुःखदातरि क्रोध उत्पद्यते इति महदाश्चर्यकरम् ॥ ३५ ॥

समासः—वाशवः उपमा यस्य स वासवोपमः । वल्कान्येव वासांसि वल्कवासांसि । न कुप्यम् अकुप्यम् ॥ ३५ ॥

व्याकरणम्—विजित्य = वि + जि + क्त्वा + ल्यप् । अयच्छत् = यम् + लङ् ।
आहरन् = आ + ह + शत् । करोति = कृ + लट् ॥ ३५ ॥

वाच्यान्तरम्—वासवोपमेन येन उत्तरान् कुरुन् विजित्य प्राज्यमकुप्यं वसु
अयस्यत तेन धनञ्जयेन अधुना वल्कवासांसि आहरता तव मन्युः कथं न
क्रियते ॥ ३५ ॥

कोषः—‘सुमात्रा गोत्रभिद्वज्री वासवो वृत्रहा वृषा’ इत्यमरः । ‘प्रभूतं प्रचुरं
प्राज्यम्’ इत्यमरः । ‘स्यात्कोशश्च हिरण्यं च हेमरूप्ये कृताकृते । ताभ्यां यदन्य-
त्तत्तुप्यम्’ इत्यमरः ‘त्वक् स्त्री वल्कं वल्कलमस्त्रियाम्’ इत्यमरः ॥ ३५ ॥

साराऽर्थः—योऽर्जुनः कुरुदेशं जित्वाऽपरिमितं धनं भवते दत्तवान्, तमधुना
खर्जूर-सर्ज भूर्ज-प्रभृति-तस्त्वचां वस्त्रं वसानं विलोक्य भवतो मनः कथं न
खेदान्वितं जायते, अहह करणे धन्योऽस्ति महोपकारकर्त्तर्यपि जने भवतः प्रतीकार-
करणे मतिर्न प्रवर्त्तत इति ॥ ३५ ॥

भाषाऽर्थः—इन्द्र के समान जिन्होंने उत्तर कुरु देशों को जीतकर आपको
अतुल धन दिया था, अब उन अर्जुन को वल्कल पहिने देख आपको क्रोध क्यों
नहीं होता ? ॥ ३५ ॥

वनान्तशय्याकठिनीकृताकृती कचाचितौ विष्वगिवागजौ गजौ ।

कथं त्वमेतौ धृतिसंयमौ यमौ विलोकयन्नुत्सहसे न बाधितुम् ॥ ३६ ॥

वनान्तेति—वनान्तो वनभूमिरेव शय्या तथा कठिनीकृताकृती कठिनीकृतदेहौ ।
‘आकारो देह आकृतिः’ इति वैजयन्ती । विष्वक्समन्तात् । ‘समन्ततस्तु परितः
सर्वतो विष्वगित्यति’ इत्यमरः । कचाचितौ कचव्याप्तौ । ‘विशीर्णकेशावि’त्यर्थः ।
अत एवागधौ गिरिसम्भवौ गजाविव स्थितौ यमौ युग्मजातौ । माद्रीपुत्रा-
वित्यर्थः । ‘यमो दण्डधरे ध्वाङ्क्ते संयमे यमज्ञेऽपि च’ इति विश्वः । ‘विलोकयन्स्वं
कथं धृतिसंयमौ । सन्तोषनियमौ । ‘धृतियोंगान्तरे धैर्ये धारणाध्वरतुष्टिषु’ इति
विश्वः । बाधितुं नोत्सहसे न प्रवर्त्तसे । ‘शकधृष-इत्यादिना तुमुन् । अहो ते
महद्वैर्यमिति भावः ॥ ३६ ॥

अन्वयः—वनान्तशय्याकठिनीकृताकृती, विष्वक्, कचाचितौ अगजौ, गजौ,
इव, यमौ, विलोकयन्, स्वं, कथं, धृतिसंयमौ, बाधितुं, न उत्सहसे ॥ ३६ ॥

सुधा-वनान्तशय्याकठिनीकृताकृती=विपिनमध्यभूशयनकठोरशरीरौ, विष्वक्=
परितः, सर्वतः इत्यर्थः । कचाचितौ=केशव्याप्तौ, अगजौ=पर्वतीयौ, गजौ=
हस्तिनौ, इव, एतौ=इमौ, पुरःस्थावित्यर्थः । यमौ=यमलौ, सहयातावित्यर्थः ।
विलोकयन्=पश्यन्, स्वं=युधिष्ठिरः, कथम्=कस्मात्, कारणात्, धृतिसंयमौ=
धैर्यनियमौ, बाधितुं=निरोद्धुम् ; न उत्सहसे=न प्रवर्त्तसे ॥ ३६ ॥

समासः—न कठिना अकठिना, अकठिना कठिना सम्पद्यमाना इति कठिनी-
कृता, वनान्त एव शय्या वनान्तशय्या, तथा कठिनीकृता आकृतिययोस्तौ वना-
न्तशय्याकठिनीकृताकृती । कचैः आचितौ कचाचितौ । अग्रे जातावगजौ धृतिश्च
संयमश्च धृतिसंयमौ, तौ ॥ ३६ ॥

व्याकरणम्—विलोकयन्=वि + लोक + णिच् + लट् + शतृ । बाधितुम्=बाध +
तुमुन् । उत्सहसे = उत् + सह + लट् ॥ ३६ ॥

वाच्यान्तरम्—वनान्तशय्याकठिनीकृताकृती विष्वक् कचाचितौ अगजौ गजौ
एव एतौ यमौ विलोकयता त्वया कथं धृतिसंयमौ बाधितुं न उत्सह्यते ॥ ३६ ॥

कोषः—‘अटव्यरण्यं विपिनं गहनं काननं वनम्’ इत्यमरः । ‘शय्यायां शय-
नीयवत् । शयनं मञ्चपर्यङ्कपत्यङ्का खट्वया समाः’ इत्यमरः । ‘समन्ततस्तु परितः
सर्वतो विष्वगित्यपि’ इत्यमरः । ‘चिकुरः कुन्तलो बालः कचः केशः शिरोरुहः’
इत्यमरः । ‘मतङ्गजो गजो नागः कुञ्जरो वारणः करी’ इत्यमरः । ‘यमो दण्डधरे
ध्वल्हे संयमे यमजेऽपि च’ इत्यमरः । ‘धृतियोंगान्तरे धैर्यं धारणाध्वरतुष्टिषु’
इति विश्वः ॥ ३६ ॥

सारार्थः—कुसुमसुकुमारौ नकुलसहदेवौ भूमिशयनात्कर्कशगरीरौ विलोक्य
अद्यापि त्वं धैर्यान्न विचलितोऽसि, नैतादृशधैर्यस्याधुनाऽऽवश्यकता । सर्वे ते
भवन्ति ॥ ३६ ॥

भाषाऽर्थः—जङ्गल में बिना बिछौने के सोने से कड़ा हो गया है शरीर जिनका
और बड़े हुए केशों से चारों तरफ ढँके हुए बनैले हाथियों के जैसे इन दोनों यमल
(नकुल, सहदेव) को देखते हुए अब तक भी आप धैर्य नहीं छोड़ते ॥ ३६ ॥

इमामहं वेद न तावकीं धियं विचित्ररूपाः खलु चित्तवृत्तयः ।

विचिन्तयन्त्या भवदापदं परां रुजन्ति चेतः प्रसभं ममाधयः ॥३७॥

इमामिति । इमां वर्त्तमानाम् । तवेमां तावकीं त्वदीयाम् । ‘तस्येदम्’ इत्यण्-
प्रत्ययः । ‘तवकममकावेकवचने’ इति तवकादेशः । धियं त्वदापद्विषयां चित्तवृत्तिमहं
लटौ णलादेशः । न चास्मदष्टान्तेनापञ्चत्वाद् दुःखितमनुमातुं शक्यते । धीरादिष्वनै-
कान्तिकत्वादित्याशयेनाह—चित्तवृत्तयो विचित्ररूपा धीराधीराद्यनेकप्रकारः खलु ।
किन्तु परामुत्कृष्टां भवदापदं विचिन्तयन्त्या भावयन्त्या मम चेतश्चित्तम् । आधयो
मनोन्यथाः ‘उपसर्गे घोः क्रिः’ इति किप्रत्ययः । प्रसभं प्रसह्य रुजन्ति भञ्जन्ति
‘रुजो भङ्गे’ इति धातोर्लट् । पश्यतामपि दुःसहा दुःखजननी त्वद्विपत्तिरनुभवि-
तारं त्वां न विकरोतीति महच्चित्रमित्यर्थः । चेत इति । रुजार्थानां भाववचना-

नामज्वरेः' इति षष्ठी न भवति । तत्र शेषाधिकाराच्छेषत्वस्य विवक्षित्वादिति ॥३॥

अन्वयः—अहम्, इमाम्, तावकीं, धियं, न वेद । चित्तवृत्तयः, विचित्ररूपाः, खलु । परां, भवदापदं, विचिन्तयन्त्याः, मम, आधयः, प्रसभं, चेतः रुजन्ति ॥३॥

सुधा—अहम्=द्रौपदी, इमाम्=ईदृशीम्, तावकीम्=त्वदीयाम्=, धियम्=बुद्धिम्, न वेद=न जानामि; चित्तवृत्तयः=मनोव्यापाराः, विचित्ररूपाः=भिन्नभिन्नप्रकाराः, खलु=किल भवन्तीति शेषः । पराम्=अत्यधिकाम्, भवदापदम्=भवद्विपत्तिम्, भवतामधोदृशां दुर्दशामित्यर्थः । विचिन्तयन्त्याः=विचारयन्त्याः; मम=द्रौपद्याः, आधयः=मनोव्यथाः, प्रसभं=बलात्कारेण, सहसेत्यर्थः । चेतः=चित्तम्, रुजन्ति=भञ्जन्ति, इति भवतां दुर्दशामनुभवन्ती अहमपि दुःखेन परिभूये, भवस्तु निर्विकार इव वर्तते इति सहृदयत्वं न सूचयति ॥ ३७ ॥

समासः—विचित्रं रूपं यस्यास्तां विचित्ररूपाम् । चित्तस्य वृत्तयश्चित्तवृत्तयः । भवतामापद् भवदापद् तां भवदापदम् ॥ ३७ ॥

व्याकरणम्—वेद=विद्+लट् । रुजन्ति=रुज्+लट् ॥ ३७ ॥

वाक्यान्तरम्—मया इयं तावकी धीर्न विद्यते (न जायते) । चित्तवृत्तिभिर्विचित्ररूपाभिः (भूयते) परां भवदापदं विचिन्तयन्त्या मम आधिभिश्चेतः प्रसभं रुज्यते ॥ ३७ ॥

कोषः—'बुद्धिर्मनीषा धिषणा धीः प्रज्ञा शेमुषी मतीः' इत्यमरः । 'चित्तं तु चेतौ हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः' इत्यमरः । 'पुंस्याधिर्मानसी व्यथा' इत्यमरः । 'विपस्यां विपदापदौ' इत्यमरः ॥ ३७ ॥

सारार्थः—अहह ! सुखदुःखभेदविचारशून्या ईदृशी मतिस्तव कया दैव-दुर्दशया समजनि, तन्मया न ज्ञातुं पार्यते क उपाय एवं स्याद्येन भवान् प्रकृतिस्था भविष्यति । किमधिकम्, भवदीयां दुर्दशामनुभूय ममापि मनो दुर्दशामग्नमिव प्रतिभाति ॥ ३७ ॥

भाषार्थः—हाय ! आपकी इस दुर्मती को मैं नहीं समझ सकती, आदिमूर्खों की चित्तवृत्ति भी भिन्न-भिन्न होती है । आपकी इस विपत्ति को सोचते-हुए मेरे चित्त को मनोव्यथा दुखाती है । किन्तु आपको तो जरा भी मालूम ही नहीं होता ॥ ३७ ॥

तदापदमेव श्लोकत्रयेणाह—

पुराधिरूढः शयनं महाधनं विबोध्यसे यः स्तुतिगीतिमङ्गलैः ।

तदभ्रदर्भामधिशय्य स स्थलीं जहासि निद्रामशिवैः शिवारूतैः ॥३८॥

पुरोति । यस्त्वं महाधनं बहुमूल्यं श्रेष्ठम् । 'महाधनं महामूल्ये' इति विश्वः । शयनं शय्यामधिरूढः सन् । स्तुतयो गीतयश्च ता एव मङ्गलानि तैः करणभूतैः

पुरा विबोध्यसे वैतालिकैरिति शेषः पूर्व बोधितः इत्यर्थः । 'पुरि लुङ् चास्मे' इति भूतार्थे लट् । स त्वमदभ्रदर्भा बहुकुशाम् । 'अस्त्री कुशं कुथो दर्भः' इति । 'अदभ्रं बहुलं बहु' इति चामरः । स्थलीमकृत्रिमभूमिम् । 'जानपद' इत्यादिना कृत्रिमार्थे ङीप् । एतेन दुःसहस्पर्शत्वमुक्तम् । 'अधिशीङ्स्थासां कर्म' इति कर्मत्वम् । अधिशय्य शयित्वा । 'अयङ् यि विङति' इत्ययङादेशः । अशिवैरमङ्गलैः शिवारुतैः क्रोष्टुवासितैः 'शिवा हरीतकी क्रोष्ट्री शमी नद्यामलक्युमे' इति वैजयन्ती निद्रां जहासि । अद्येति शेषः ॥ ३८ ॥

अन्वयः—पुरा, यः, (त्वं) महाधनं, शयनम्, अधिरूढः, (सन्) स्तुतिगीतिमङ्गलैः विबोध्यसे । सः, त्वम्, अदर्भा, स्थलीम्, अधिशय्य, अशिवैः, शिवारुतैः निद्रां जहासि ॥ ३८ ॥

सुधा—पुरा=पूर्वस्मिन् समये, राज्यारोहणावसरे इत्यर्थः । यः=महाराजो भवन्, त्वम्=युधिष्ठिरः, महाधनम्=बहुमूल्यं, शयनम्=पर्यङ्कम्, अधिरूढः=आरूढः शयितः सन्नित्यर्थः । स्तुतिगीतिमङ्गलैः=स्तोत्रगानादिमङ्गलैः, शब्दैर्वाद्यैरिति शेषः । विबोध्यसे=विनिद्रो भाव्यसे, वैतालिकैरिति शेषः । स एवाधुना, त्वं=वनचरो भूत्वा, अदभ्रदर्भाम्=बहुकुशाम्, कुशकण्टकव्यापृतामित्यर्थः । स्थलीम्=प्राकृतभूमिम्, अपरिष्कृतामित्यर्थः । अधिशय्य=शयित्वा, निद्रितो भूत्वा इत्यर्थः । अशिवः=अमङ्गलैः, शिवारुतैः=शृगालीरवैः, शिवाया आर्त्तनादैरित्यर्थः । निद्राम्=शयनम्, जहासि ॥ ३८ ॥

समासः—स्तुतिश्च गीतिश्च मङ्गलञ्च स्तुतिगीतिमङ्गलानि तैः स्तुतिगीतिमङ्गलैः । अदभ्रो दर्भो यस्यां सा अदभ्रदर्भा तामदभ्रदर्भाम् । शिवाया रुतानि शिवारुतानि तैः शिवारुतैः ॥ ३८ ॥

व्याकरणम्—अधिरूढः=अधि + रूढ=क्तः । विबोध्यसे=वि + बुध्य + यक् + लोट् । अधिशय्य=अधि + शीङ् + क्त्वा + ल्यप् । जहासि=हा + लट् ॥ ३८ ॥

वाच्यान्तरम्—पुरा महाधनं शयनमधिरूढं यं त्वां स्तुतिगीतिमङ्गलैः विबोध्यन्ति, तेनैवाधुना अदभ्रदर्भा स्थलीमधिरूढं अशिवैः शिवारुतैर्निद्रां ह्वीयते ॥ ३८ ॥

कोषः—'शयनं मन्त्रपर्यङ्कपत्यङ्काः खट्वया समा' इत्यमरः । 'अदभ्रं बहुलं बहु' इत्यमरः । 'शिवा हरीतकी क्रोष्ट्री शमी नद्यामलक्युमे' इति वैजयन्ती । स्यान्निद्रा-शयनं स्वापः स्वप्नः सवेश इत्यपि' इत्यमरः । 'स्त्रिं शिवा भूरिमायगोमायुमृगधूर्तकाः' इत्यमरः ॥ ३८ ॥

सारार्थः—अहह ! पुरा यस्त्वं बहुमूल्यपर्यङ्के शयितः सन् उषस्युपस्थिते बन्दि-मागधविहितस्तुतिगीतवन्दनैर्निद्रात्यागं कृतवान् ; स एवाधुना कुशकाशाङ्कुरकण्टक-प्रभृतिपदार्थदुर्गभूमौ विनाऽऽस्तरणं शयितः सन् शृगालस्वार्त्तनादैः शयनं मुञ्च-

सीति दशव्यत्यासं नानुभवसि किम् ? आतृणां क्लेशस्तु दूरे तावत्स्वदुःखमपि नानुभवितुमधुना शक्नोषि ॥ ३८ ॥

भाषाऽर्थः—पहले (जब कि महाराज सिंहासन पर थे) आप कीमती बिजौने से सजे हुए पलंग पर सोते थे और प्रातःकाल में बन्दी-भाट-मागध आदि जनों के स्तोत्रपाठ—गीत गान, सुस्वर बाजे आदि मंगल शब्दों से जगते थे । वही आप अब कुश, काश तथा कण्टकों से छड़ाई हुई जमीन में सोए हुए, सियारों के अमङ्गल शब्दों से नींद को तजते हैं । हा ! कितना अन्तर हो गया, क्या आप इस हालत को समझते नहीं हैं ? ॥ ३८ ॥

पुरोपनीतं नृप रामणीयकं द्विजातिशेषेण यदेतदन्धसा ।

तदद्य ते वन्यफलाशिनः परं परैति कार्यं यशसा समं वपुः ॥ ३९ ॥

पुरेति । हे नृप, यदेतत्पुरोवर्ति वपुः परा द्विजातिशेषेण द्विजमुक्तावशिष्टेनान्ध-साऽन्नेन । 'भिस्सा स्त्री भक्तमन्धोऽन्नम्' इत्यमरः । रमणीयस्य भावो रमणीयकं मनोहरस्वमुपनीतं प्रापितम् । नयतेद्विकर्मकत्वात्प्रधाने कर्मणि क्तः । 'प्रधान-कर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम्' इति वचनात् । अद्य वन्यफलाशिनस्ते तव तद्वपुर्यशसा समं परमतिमानं कार्यं परैति प्राप्नोति । उभयमपि क्षीयत इत्यर्थः । अत्र सहोक्तिरलङ्कारः तदुक्तं काव्यप्रकाशे—'सा सहोक्तिः सहायस्य बलादेक-द्विवाचकम्' इति ॥ ३९ ॥

अन्वयः—हे नृप ! पुरा, यत्, एतत्, (वपुः) द्विजातिशेषेण, अन्धसा, रामणीयकम्, उपनीतम्, तत्, अद्य वन्यफलाशिनः, ते, वपुः, यशसा, समं, परम्, कार्यम्, परैति ॥ ३९ ॥

सुधा—हे नृप = राजन् ! पुरा = पूर्वम्, सिंहासनारूढदशायामित्यर्थः । यत्, एतत् = पुरोवर्त्तमानम्, वपुरिति शेषः । द्विजातिशेषेण = ब्राह्मणभोजनावशेषेण; अन्धसा = अन्नेन, रामायणीयकम् = दर्शनीयताम्, उपनीतम् = प्रापितम्, तत्, अद्य = वनवाससमये, वन्यफलाशिनः = विपिनजातफलमूलभोजिनः, ते = तव, भवतो युधिष्ठिरस्यैतर्थाः । वपुः = शरीरम्, यशसा = कीर्त्या, समम् = सह, परम् = अत्यधिकम्, कार्यम् = खिन्नत्वम्, परैति = प्राप्नोति ॥ ३९ ॥

समासः—'द्वाभ्यां (जन्मसंस्काराभ्यां) जायन्ते इति द्विजातयः' तेभ्यः शेषमिति द्विजातिशेषं, तेन द्विजातिशेषेण । रमणीयस्य भावो रामणीयकम् । वने भवानि वन्यानि, वन्यानि फलानि वन्यफलानि, तानि अश्नाति इति वन्यफलाशी, तस्य वन्यफलाशिनः ॥ ३९ ॥

व्याकरणम्—उपनीतम् = उप + नी + क्तः । परैति = परा + इण् + लट् ॥ ३९ ॥

वाच्यान्तरम्—हे नृप ! पुरा यद् एतद् (वपुः) द्विजातिशेषेण अन्धसा रामणी-
यकमुपनीतवत्, तेन वन्यफलाशिनस्ते वपुषा यशसा समं परं कार्यं परेयते ॥३९॥

कोषः—‘स्यात्प्रबन्धे चिरातीते निकटागामिके पुरा’ इत्यमरः । ‘नृपो भूपोऽ-
वनीशश्च नृपतिर्भूपतिर्मत’ इति कोषः ‘दण्डविप्राण्डजा द्विज’ इत्यमरः । ‘यशः
कीर्तिः समज्ञा च’ इत्यमरः । ‘गात्रं वपुः संहननं शरीरं वर्ष्म विग्रहः’ इत्यमरः ।
‘भिस्सा स्त्री भक्तमन्धोऽन्नमोदनोऽस्त्री स दीदिवः’ इत्यमरः ॥ ३९ ॥

सारार्थः—पूर्वस्मिन् समये यस्त्वं ब्राह्मणगणान् सादरं नवनवव्यञ्जनसामग्री-
भिर्भोजयित्वाऽवशेषेण स्वयं भोजनं विधाय शरीरं पोषितवान्, स एवाधुना वने
वनजकन्दमूलफलानि भुञ्जानः, यथा यशः स्वरूपं कृतवान्, तथैव शरीरमपि क्षीणं
कृतवानसि ॥ ३९ ॥

भाषार्थः—हे राजन् ! पहले जो आप ब्राह्मण तथा अभ्यागतों को खिलाकर
बाकी अन्न से अपनी देह को पाल-पोस कर सुन्दर बनाये रहते थे वही आपने
आजकल जंगल के फल कन्द-मूल भक्षण करके उस मनोहर देह को दुर्बल बना
लिया और उसके साथ ही यश को कम कर चुके हैं ॥ ३९ ॥

अनारतं यौ मणिपीठशायिनावरञ्जयद्वाजशिरःस्रजां रजः ।

निषीदतस्तौ चरणौ वनेषु ते मृगद्विजालूनशिखेषु बर्हिषाम् ॥ ४० ॥

अनारतमिति । अनारतमजस्रं मणिपीठशायिनौ मणिमयपादपीठस्थायिनौ यौ
चरणौ राजशिरःस्रजां नमद्भूपालमौलिस्रजां रजः परागोऽरञ्जयत् । तौ ते चरणौ,
मृगैर्द्विजैश्च तपस्विभिरालूनशिखेषु छिन्नाग्रेषु बर्हिषां कुशानाम् । ‘बर्हिः कुशदुता-
शयोः’ इति विश्वः । वनेषु निषीदतस्तिष्ठतः ॥ ४० ॥

अन्वयः—राजशिरःस्रजां, रजः, अनारतं, मणिपीठशायिनौ, यौ, अरञ्जयत्
तौ, ते, चरणौ, मृगद्विजालूनशिखेषु, बर्हिषां, वनेषु, निषीदतः ॥ ४० ॥

सुधा—राजशिरः स्रजां = प्रणमन्महीपमौलिमात्स्यानाम्, रजः = परागः (कर्त्ता),
अनारतम् = सततम्, मणिपीठशायिनौ = रत्नमयपादपीठस्थायिनौ, यौ = (चरणौ)
अरञ्जयत् = रञ्जितवत्, तौ = पूर्वशोभितौ, ते = तव, चरणौ = पादौ, मृगद्विजालून-
शिखेषु = हरिणविप्रलुब्धिताग्रेषु, बर्हिषाम् = कुशानाम्, वनेषु = विपिनेषु, निषी-
दतः तिष्ठतः ॥ ४० ॥

समासः—मणिभिः खचितं पीठं मणिपीठम्, मणिपीठे शायते इति मणिपीठ-
शायिनौ । राज्ञां शिरांसि, राजशिरांसि तेषां स्रजो यास्ता राजशिरःस्रजस्तासां
राजशिरःस्रजाम् । मृगाश्च द्विजाश्च मृगद्विजास्तैरालूना शिखा येषां ते मृगद्विजा-
लूनशिखेषु ॥ ३२ ॥

व्याकरणम्—अरञ्जयत् = रञ्ज + णिच् + लङ् । निषीदतः = नि + षद् + लट् ॥ ४० ॥

वाच्यान्तरम्—राजशिरःस्त्रजां रजसा अनारतं यौ मणिपीठशायिनौ, अरज्ये-
ताम्, ते चरणभ्यां मृगद्विजाल्नशिखेषु बहिषां वनेषु निषद्यते ॥ ४० ॥

कोषः—‘सततानारताश्रान्तसन्तताविरतानिशम्’ इत्यमरः । ‘रत्नं मणिर्द्वयो-
रश्मजातौ मुक्तादिकेऽपि च’ इत्यमरः । ‘रेणुर्द्वयोः स्त्रियां धूलिः पांशुर्नाना द्वयो
रजः’ इत्यमरः । ‘पादाग्रं प्रपदं पादः पदङ्गश्चरणोऽस्त्रियाम्’ इत्यमरः । ‘दन्त-
विप्राण्डजा द्विजाः’ इत्यमरः । ‘बहिः कुशहुताशयोः’ इति विश्वः ॥ ४० ॥

सारार्थः—यस्य भवतः पादौ पूर्वं सदैव मणिखचितपादुकास्थायिनौ आसाते,
तथा च सततमुपहारदानार्थमागतानां नमन्महीपतिमौलिमात्यानां धूलिभिरपि
भूषितौ चासाते, तावेव तव चरणौ साम्प्रतं हरिण-विप्र-लुञ्छिताग्राणां कुशानां धने
वने भ्रमत इत्यहो कष्टावसरः ॥ ४० ॥

भाषार्थः—हर समय रत्नजटित पादुकाओं पर रखे हुए आपके पाँव नजराना
देने के लिये आये हुए राजाओं के मस्तक की मालाओं के पराण से सुशोभित होते
थे, वे ही आजकल हरिण और ब्राह्मणों से नोचे हुए कुशों के वन में चलते हैं ॥ ४० ॥

ननु सर्वप्राणिसाधारण्यामापदि का परिदेवनेत्यत्राह—

द्विषन्निमित्ता यदियं दशा ततः समूलमुन्मूलयतीव मे मनः ।

परैरपर्यासितवीर्यसम्पदां पराभवोऽप्युत्सव एव मानिनाम् ॥ ४१ ॥

द्विषदिति । यद्यतः कारणादियं दशाऽवस्था । ‘दशा वर्त्तावस्थायाम्’ इति
विश्वः । द्विषन्तो निमित्तं यस्या सा । ‘द्विषोऽमित्रे’ इति शत्रुपत्ययः । अतो मे मनः
समूलं साशयमुन्मूलयतीवोत्पादयतीव । दैविकी त्वापन्न दुःखायेत्याह—परैरिति ।
परैः शत्रुभिरपर्यासिताऽपर्यावतिता वीर्यसम्पदेषां तेषां मानिनां पराभवो विद्व्यु-
त्सव खेति वैधर्म्येणार्थान्तरन्यासः । मानहानिर्दुःसहा, न त्वापदिति भावः ॥ ४१ ॥

अन्वयः—यत्, इयं, दशा; द्विषन्निमित्ता (तवास्ति), ततः, समूलं, मे, मनः,
उन्मूलयति, इव । परैः अपर्यासितवीर्यसम्पदां, मानिनां, पराभवः, अपि, उत्सवः,
एव (भवति) ॥ ४१ ॥

सुधा—यत् = यस्मात्कारणात्, इयम् = वर्त्तमाना, वनतासरूपेति शेषः । दशा =
अवस्था, द्विषन्निमित्ता = शत्रुहैतुकी, तव युधिष्ठिरस्य वर्त्तते, तत् = तस्मात्, समूलं
साश्रयम्, मे = मम, द्रौपद्या इति शेषः । मन = चित्तम्, उन्मूलयति = उत्पादयति,
इव । परैः = शत्रुभिः, अपर्यासितवीर्यसम्पदाश्च = अपर्यावतितपौरुषसम्पत्तीनाम्,
अनवरुद्धविक्रमाणामित्यर्थः । मानिनाम् = मनस्विनाम्, पराभवः = पराजय इत्यर्थः ।
अपि, उत्सवः = उद्भवः, हर्षोदयः एव भवति ॥ ४१ ॥

समासः—द्विषन्तः निमित्तं यस्याः सा द्विषन्निमित्ता । मूलेन सह वर्त्तते इति
समूलम् । न पर्यासिता अपर्यासिता, अपर्यासिता, वीर्यसम्पद् येषां ते अपर्यासित-
वीर्यसम्पदस्तेषामपर्यासितवीर्यसम्पदाम् ॥ ४१ ॥

व्याकरणम्—उन्मूलयति = उत् + मूल + णिच् + लट् ॥ ४१ ॥

वाच्यान्तरम्—यद् अनया दशया द्विषन्निमित्तया भूयते, ततः समूलेन मे मनसा उन्मूलयते इव । परैरपर्यासितवीर्यसम्पदां मानिनां पराभवेणापि उत्सवेन एव भूयते ॥ ४१ ॥

कोषः—‘रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषद्वेषणदुर्हृदः’ इत्यमरः । ‘हेतुर्निमित्तकारण-बीजनिदानानि हेतौ स्युः’ इति । ‘दशा वर्त्ताविवस्तायाम्’ इति विश्वः । ‘चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः’ इत्यमरः । ‘पराभवः परिभवः पराजय इतीर्यते’ । ‘अथ क्षण उद्धर्षो मह उद्भव उत्सवः’ इत्यमरः ॥ ४१ ॥

सारार्थः—यदीयं वर्त्तमानाऽवस्था देवहेतुकी भवेत्तदा न तथा मनोहानिः । यतो रिपुकृताऽवस्थेयमस्ति, अतो मम मन उन्मूलितमिवालग्नमनुभूयते । न हि एवं दशयां मादृशानां जनानां प्राणा मनोसि तिष्ठन्ति, यन्मम मनो नो स्फुटति, प्राणा न बहिर्भवन्ति, तत्केवलं दुःखभोगहेतवे एवेति ज्ञायते । परन्तु भवन्तो मानिनः सन्ति, अतः शत्रुभिरतुलितविक्रमाणां भवतां दैवात्पराजयोपि हर्षोदय इव भवति ॥

भाषार्थः—आपकी यह हालत शत्रुओं के कारण है, इसी से मेरा मन उखड़ा हुआ सा जान पड़ता है । शत्रुओं से अपराजित पौरुषसंपत्ति वाले मानी जन के लिये पराभव भी उत्सव ही के समान मालूम पड़ता है ॥ ४१ ॥

विहाय शान्तिं नृप धाम तत्पुनः प्रसीद सन्धेहि वधाय विद्विषाम् ।

व्रजन्ति शत्रूनवधूय निःस्पृहा शमेन सिद्धिं मुनयो न भूभृतः ॥ ४२ ॥

विहायेति । हे नृप, शान्तिं विहाय तत्प्रसिद्धं धाम तेजो विद्विषां वधाय पुनः सन्धेह्यङ्गीकुरु प्रसीद । प्रार्थनायां लोट् । ननु शमेन कार्यसिद्धौ किं क्रोधेनेत्याह—व्रजन्तीति । निःस्पृहा मुनयः शमेन क्रोधवर्जनेन सिद्धिं व्रजन्ति । भूभृतास्तु शत्रूनवधूय निजित्य । कैवल्यकार्यं तु शान्तिसाध्यमित्यर्थः ॥ ४२ ॥

अन्वयः—हे नृप, शान्तिं, विहाय, विद्विषां, वधाय; पुनः, तत्, धाम, सन्धेहि, प्रसीद । निःस्पृहाः, मुनयः शत्रून्, अवधूय, शमेन, सिद्धिं, व्रजन्ति । (किन्तु) भूभृतः (तथा) न ॥ ४२ ॥

सुधा—हे नृप = राजन्, युधिष्ठिर ! शान्तिम् = क्षमाम्, सकलापमानदुःख-सहनशीलरूपमित्यर्थः, विहाय = त्यक्त्वा, विद्विषाम् = वैरिणाम्, दूर्योधनादीना-मित्यर्थः वधाय = नाशाय, पुनः = भूयः, तत् = स्वकीयं पौर्विकमित्यर्थः, धाम = तेजः, सन्धेहि = अङ्गीकुरु, प्रसीद । यतो न हि शान्त्या शत्रून् विजित्य सिद्धिं लभते कश्चिदित्याह—निःस्पृहाः = निरीहाः, अकामा इति यावत् । मुनयः = संयमिनः, शत्रून् = कामादीन्, अवधूय = तिरस्कृत्य, दूरीकृत्य, शमेन = शान्त्या, सिद्धिम् = अभिलाषपूर्तिम्; व्रजन्ति = यान्ति । भूभृतः = राजानः तथा शान्त्या न सिद्धिं व्रजन्तीति ॥ ४२ ॥

समासः—निर्गता स्पृहा येषां ते निःस्पृहाः । भुवं विभ्रतीति भूभृतः ॥ ४२ ॥

व्याकरणम्—विहाय = वि + हा + क्त्वा + ल्यप् । सन्वेहि = सम् + धा + लोट् ।
प्रसीद = प्र + सद् + लोट् । अवधूय = अव + धूञ् + क्त्वा + ल्यप् । व्रजन्ति =
व्रज् + लट् ॥ ४२ ॥

वाच्यान्तरम्—हे नृप ! शान्तिं विहाय विद्विषां वधाय पुनः तद् धाम (त्वया)
सन्धीयताम्, प्रसद्यताम्, निःस्पृहैर्मुनिभिः शत्रून् अवधूय शमेन सिद्धिर्व्रज्यते ।
किन्तु भूभृद्भिस्तथा न सिद्धिर्व्रज्यते ॥ ४२ ॥

कोषः—‘शमनन्तु शमः शान्तिः’ इत्यमरः । भृह-देह-त्विट्-प्रभावा धामानि’
इत्यमरः ॥ ४२ ॥

सारार्थः—यतो हि प्रजापालनं राजसं कर्म, तत्सात्विक्या धिया न सम्पद्यते,
सात्त्विक्या धिया तु योगसिद्धिः क्रियते योगिभिः । तेन भवता मुनियोग्यां
शान्तप्रकृतिं दूरीकृत्य, तत्काले शत्रुशतनायं राजसमुग्रं तेजः सङ्गृह्यताम्, येन
स्वहस्तभ्रष्टराज्याधिगमः पुनः सम्भवेत् । अन्यथैवं मुनिवृत्त्या बन्वासुखमन्तरा
नान्यत्प्रजाधिपत्यादि सौभाग्यं लभ्यते ॥ ४२ ॥

भाषाऽर्थः—हे महाराज ! युधिष्ठिर, आप इस सहनशीलता को छोड़कर (जैसी
महाराज लोगों की होती है) शत्रुओं का संहार करने के लिए उस तेज को फिर
धारण कीजिए । आप जो समझते हैं कि ‘ऐसी ही प्रकृति अच्छी है, इसी से सब
होगा’ सो कभी नहीं । ऐसी प्रकृति से मुनि लोग अपने काम क्रोध आदि शत्रु को
दूर कर योगसिद्धि करते हैं । राजा महाराज तो केवल क्षात्रधर्म (उग्रधर्म) से ही
शत्रुओं को परास्त करके सिद्धि पाते हैं ॥ ४२ ॥

पुरःसरा धामवतां यशोधनाः सुदुःसहं प्राप्य निकारमीदृशम् ।

भवादृशाश्चेदधिकुर्वते रति निराश्रया हन्त हता मनस्विता ॥ ४३ ॥

पुर इति । किं च धामवतां तेजस्विनाम् । परनिकारासहिष्णूनामित्यर्थः । पुरः
सरतीति पुरःसरा अग्रेसराः । ‘पुरोऽग्रतोऽग्रेषु सर्तेः’ इति ट्प्रत्ययः । यशोधना
भवादृशाः सुदुःसहमतिदुःसहमीदृशमुक्तप्रकारं निकारं पराभवं प्राप्य रतिं सन्तोष-
मधिकुर्वते स्वीकुर्वते चेत्तर्हि । हस्त इति खेदे । मनस्विताऽभिमानता निराश्रया
सती हता । तेजस्विजनैकशरणत्वान्मनस्विताया इत्यर्थः । अतः पराक्रमितव्यमिति
भावः । यद्यप्यत्र प्रसहनस्यासङ्गतेरधिपूर्वात्करोतेः ‘अधेः प्रसहने’ इत्यात्मनेपदं न
भवति । ‘प्रसहनं परिभवः’ इति काशिका । तथाऽप्यस्याकर्त्रभिप्रायविवक्षायामेव
प्रयोजकत्वात्कर्त्रभिप्राये ‘स्वरितङितः—’ इत्यात्मनेपदं प्रसिद्धम् ॥ ४३ ॥

अन्वयः—चेत्, धामवतां, पुरःसराः, यशोधनाः, भवादृशाः, (जनाः) सुदुः-
सहम्, ईदृशं, निकारम्, प्राप्य, रतिम्, अधिकुर्वते, (तदा) हन्त ! मनस्विता,
निराश्रया, (सती) हता ॥ ४३ ॥

सुधा—चेद = यदि, धामवताम् = तेजोवताम्, तेजस्विनामिति भावः । पुरः—
सराः = अग्रगण्याः, यशोधनाः = कीर्तिवित्ताः, भवादृशाः = स्वादृशाः, युधिष्ठिरोपमा
महामहिमवन्तो राजान इति शेषः । सुदुःसहम् = अतिदुःसहम्, इदृशम् = एवं-
विधम्, निकारम् = शत्रुकृततिरस्कारमिति भावः । प्राप्य = लब्ध्वा, रति = तुष्टिम्,
अधिकुर्वते = अङ्गीकुर्वन्ति, तदा = अङ्गीकारे कृते, हन्त ! खेदे, मनस्तिता =
स्वतन्त्रता, निराश्रया, = निराधारा, सती, हता = मृतेति । मनस्विजनाभावात्कुत्र
तिष्ठतु वराकी मनस्वितास्त आश्रयाभावाद्विह्वलेति भावः ॥ ४३ ॥

समासः—पुरः सरन्तीति पुरःसराः । धाम विद्यते येषां ते धामवन्तः, तेषां
धामवताम् । यशांसि एव धनानि येषां ते यशोधनाः । निर्गत आश्रयो यस्याः सा
निराश्रया । मनस्विनो भावो मनस्विता ॥ ४३ ॥

व्याकरणम्—प्राप्य = प्र + आप् + क्त्वा + ल्यप् । अधिकुर्वते = अधि + कृ +
लट् + झि । पुरःसराः = पुरः + सृ + टः । सुदुःसहम् = सु + दुस् + सह + णमुल् ।
हता = हन् + क्तः + टाप् ॥ ४३ ॥

वाच्यान्तरम्—चेद् धामवतां पुरःसरैः यशोधनै भयादृशैः ईदृशं सुदुःसहं
निकारं प्राप्य रतिः अधिक्रियते तदा हन्त, मनस्वितया निराश्रितया हतया
भूयते ॥ ४३ ॥

कोषः—‘पुरःसरः अग्रगण्या धुरीणाश्च पुरोगमाः’ इति कोषः । ‘निकारो हि
तिरस्कारोऽपमानश्च पराभवः’ इति ॥ ४३ ॥

सारार्थः—येषां नहि विद्यते तेजः, नहि यशो लब्धुमिच्छा वर्चते, ते यद्येवं कर्णे
तूलं तैलं च निष्पिप्य ‘यद्भवतु, तद्भवतु, यो हि यथा करिष्यति स तादृक् फलं
भोक्ष्यति’ इत्थं स्वमनसि धृतिं कृत्वा शत्रोरप्यपमानं सम्मानमिव अनुभवन्ति,
तेषां तद्युक्तमेव यतस्ते तेजोविहीनाः, यशोधना नहि सन्ति भवन्तस्तु तथा न,
किन्तु ये जगति तेजस्विनस्तेषामग्रगण्याः यशोधनाश्च सन्ति, तदा कथमेव
प्रकृतिप्रतिकूलं विचारं पालयन्ति भवन्तः । एवं चेत्तदा मनस्विता भूमौ त्वाश्रय-
विहीना सती स्वर्गमेव गमिष्यति ॥ ४३ ॥

भाषार्थः—अगर तेजस्वियों के आगे गिनने लायक, यशरूपी धनवाले आप
लोगों के ऐसे महापुरुष इस तरह अत्यन्त दुःसह दुःख पाकर भी चुपचाप बैठे रहेंगे
तो हाय ! मनस्विता बेचारी मानो निरबलम्ब होकर खतम हो गई ॥ ४३ ॥

अथ क्षमामेव निरस्तविक्रमश्चिराय पर्येषि सुखस्य साधनम् ।

विहाय लक्ष्मीपतिलक्ष्म कार्मुकं जटाधरः सञ्जुहुधीह पावकम् ॥ ४४ ॥

अथेति । अथ पक्षान्तरे । निरस्तविक्रमः सन् । चिराय चिरकालेनापि क्षमां
चान्तिमेव । ‘क्षितिचान्तयोः क्षमा’ इत्यमरः । सुखस्य साधनं पर्येष्वगच्छसि तर्हि

लक्ष्मीपतिलक्ष्म राजचिह्नं कार्मुकं विहाय । धरतीति धरः पचाद्यच् । जटानां धरो जटाधरः सन्निह वने । पावकं जुहुधि पावके होमं कुर्वित्यर्थः । अधिकरणे कर्मत्वोपचारः विरक्तस्य किं धनुषेत्यर्थः । 'दुस्तहभ्यो हेर्धिः' ॥ ४४ ॥

अन्वयः—अथ, निरस्तविक्रमः (सन्), चिराय, सुखस्य, साधनं, क्षमा, एव, पर्येषि, (तदा) लक्ष्मीपतिलक्ष्म कार्मुकं, विहाय, जटाधरः, सन्, इह पावकं, जुहुधि ॥ ४४ ॥

सुधा—अथ = यदि, निरस्तविक्रमः = उस्साहहीनः, सन्, त्वम्; चिरायः = चिरकालम्, सुखस्य = आनन्दस्य, साधनम् = सहायकम्, क्षमान् = शान्तिम्, एव = निश्चयेन, पर्येषि = अवगच्छसि, जानासीति भावः । तदा, लक्ष्मीपतिलक्ष्म = राजचिह्नम्, कार्मुकम् = धनुः, विहाय = परित्यज्य; जटाधरः = सम्बद्धकेशधारी सन्, इह = वने, पावकम् = अग्निम्, जुहुधि = होमं, कुरु, तव कार्यविरुद्धं देहलक्षणमस्ति । लक्षणन्तु राजार्हम्, कार्यन्तु योग्योपेतम् ॥ ४४ ॥

समाप्तः—निरस्तः विक्रमो येन सः, निरस्तविक्रमः । लक्ष्म्याः पतिः लक्ष्मीपतिः, लक्ष्मीपतेः लक्ष्म यस्यिन् तत् लक्ष्मीपतिलक्ष्म । जटानां धरो जटाधरः ॥ ४४ ॥

व्याकरणम्—पर्येषि = परि + ण् + लट् + सिप् । विहाय = वि + हा + क्त्वा + ल्यप् । जुहुधि = हु + लोट्-मध्यमपुरुषैकवचने ॥ ४४ ॥

वाच्यान्तरम्—अथ निरस्तविक्रमेण सता त्वया चिराय सुखस्य साधनम् क्षमा एव परीयते तदा लक्ष्मीपतिलक्ष्म कार्मुकं विहाय, जटाधरेण सता त्वया इह पावकः हूयताम् ॥ ४४ ॥

कोषः—'क्षित्तिचान्तयोः क्षमा' इत्यमरः । 'चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थकाः' इत्यमरः । 'स्यादानन्दधुरानन्दः शर्मशातसुखानि च' इत्यमरः । 'शरासनं कार्मुकं च चापं धनुरपीर्यते' इति । 'आश्रयाशो बृहद्भानु' कृशानुः पावकोऽनलः' इत्यमरः ॥ ४४ ॥

सारार्थः—नो चेत् त्वं क्षमाऽवलम्बनेनैव स्वाभीष्टसिद्धिर्भविष्यतीति जानासि, तदा क्षमावलम्बनानुचितं चात्रतेजोधरोचितमिदं लुलङ्घनुस्त्यज । प्रत्युत, क्षमावलम्बनोचितां जटां धृत्वा, सर्वं राजचिह्नं विहाय वनेऽग्निहोत्री भव, नहि शान्तिमता धनुर्ध्रियसे केनापीति ॥ ४४ ॥

भाषाऽर्थः—अगर आप पराक्रम को दूर कर केवल शान्ति को ही सुख का साधन (सहायक) समझते हैं, तो आप राजचिह्नस्वरूप इस धनुष को दूर कर और जटा बढ़ा करके अग्नि में हवन कीजिये ॥ ४४ ॥

अथ समयोल्लङ्घनाद् विभेषि तदपि न कञ्चिदित्याह—

न समयपरिरक्षणं क्षमं ते निकृतिपरेषु परेषु भूरिधात्मनः ।
अरिषु हि विजयार्थिनः क्षितीषा विदधति सोपधि सन्धिदूषणानि ॥ ४५ ॥

नेति । परेषु शत्रुषु । निष्कृतिः परं प्रधानं येषु तेषु तथोक्तेष्वपकारतत्त्वेषु सत्सु भूरिधाम्नो महौजसः प्रतीकारक्षमस्य ते तव समयस्त्रयोदशसंवत्सरान् वने वत्स्यामीत्येवंरूपा संवित् । 'समयाः शपथाचारकालसिद्धान्तसंविदः' इत्यमरः । तस्य परिरक्षणं प्रतीक्षणं न क्षमं युक्तम् । 'युक्तं क्षमं शक्ते हिते त्रिषु' इत्यमरः । हि यस्माद्विजयार्थिनो विजिगीषवः क्षितीशा अरिषु विषये सोपधि सकपटं यथा तथा । कपटोऽस्त्री व्याजदम्भोपधयश्छद्मकैतवे' इत्यमरः । सन्धिदूषणानि विदधति । केन-चिद्व्याजेन दोषमापाद्य सन्धिं दूषयन्ति । विघटयन्तीत्यर्थः । शक्तस्य हि विजिगीषोः सर्वथा कार्यसाधनं प्रधानमन्यत्समयरक्षणं दिकमशक्तस्येति भावः । अर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः । पुष्पिताग्रा वृत्तम् ॥ ३५ ॥

अन्वयः—निष्कृतिपरेषु, परेषु, भूरिधानः, ते समयपरिरक्षणं न, क्षमम् । हि विजयार्थिनः, क्षितीशाः, अरिषु, सोपधि, सन्धिदूषणानि, विदधति ॥ ३५ ॥

सुधा—निष्कृतिपरेषु = निराकरणतत्त्वेषु, अपकारकेष्वित्यर्थः । परेषु = शत्रुषु, भूरिधाम्नः = बहुतेजसः, ते = तव, युधिष्ठिरस्येत्यर्थः । समयपरिरक्षणं = कालप्रतीक्षाकरणम्, त्रयोदशवर्षाणि वने वत्स्यामीत्येवं रूपमित्यर्थः । न = नहि, क्षमम् = युक्तम्, नोचितमित्यर्थः । हि = यतः, यस्मात्, विजयार्थिनः = शत्रुपराजयकार्मुकाः, क्षितीशाः मेदिनीपतयः, राजान इत्यर्थः । अरिषु = शत्रुषु, सोपधि = सव्याजम्, छलेन सहितमिति यावत् ; सन्धिदूषणानि = मैत्रीच्छिद्राणि, विदधति = कुर्वन्ति, केनापि कपटेन सन्धिं भेदयन्तीति भावः ॥ ३५ ॥

समासः—निष्कृतिः परं येषां ते निष्कृतिपराः, तेषु निष्कृतिपरेषु । भूरि धाम यस्य तस्य भूरिधानः । समयस्य परिरक्षणं समयपरिरक्षणम् । विजयस्यार्थः प्रयोजनं अस्येषां ते विजयार्थिनः क्षितेः ईशाः क्षितीशाः । सन्धेर्दूषणानि सन्धिदूषणानि, तानि ॥ ३५ ॥

व्याकरणम्—विदधति=वि + धा + लट् + झि ॥ ३५ ॥

वाच्यान्तरम्—निष्कृतिपरेषु परेषु भूरिधानः ते तव समयपरिरक्षणेन नहि क्षमेण भूयते । हि विजयार्थिभिः क्षितीशैररिषु सोपधि सन्धिदूषणानि विधीयन्ते ॥ ३५ ॥

कोषः—'कपटोऽस्त्री व्याजदम्भोपधयश्छद्मकैतवे ।' 'कुसतिर्निष्कृतिः शाक्यम्' इति चामरः । 'युक्तेक्षमं शक्ते हिते त्रिषु' इत्यमरः । 'समयाः शपथाचारकालसिद्धान्तसंविदः' इत्यमरः । 'पुरुहूः पुरु भूयिष्ठं स्फारं भूयश्च भूरि च' इत्यमरः ॥ ३५ ॥

सारार्थः—दूतपराजितस्य भवतः त्रयोदशवर्षात्मके काले वने निवासस्तदैवोचितो, यदि स दुर्योधनो न्यायवेत्ता, परन्तु स च महान् कपटपटुः, सततं भवतां छिद्रमन्विष्यन् हन्तुं यतते । एवम्भूते शत्रौ कालप्रतीक्षाकरणं महदनुचितम्, यदि कोऽपि दुर्बलो वैरिक्तापराधप्रतीकारेक्षमः शत्रुतः शङ्कितो भवेत्, तस्योचितमेव, भवन्तस्तु तत्प्रतीकारकरणसमर्थाः सन्ति । ईदृशदशायां कपटिषु वैरिषु कपटमेव विधाय सहसा सन्धिर्भेद्यः । 'शठे शाट्यं समाचरेत्' ॥ ३५ ॥

भाषार्थः—सदा कपट (दगा) करने वाले दुश्मनों से समय की प्रतीक्षा करते रहना ठीक नहीं; क्योंकि जय की इच्छा रखने वाले राजा लोग छल से दुश्मनों की सन्धि तोड़कर सत्यानाश करते हैं। आप तो निश्चिन्त हैं, यह ठीक नहीं है ॥४५॥

उक्तमर्थमाशीर्वादपूर्वकमुपसंहरति—

विधिसमयनियोगाद्दीप्तिसंहारजिह्वां शिथिलवसुमगाधे मग्नमापत्ययोधौ ।
रिपुतिमिरमुदस्योदीयमानंदिनादौ दिनकृतमिव लक्ष्मीस्त्वां समभ्येतु भूयः॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

—००००००—

विधीति । विधिर्देवम् । 'विधिविधाने देवे च' इत्यमरः । समयः कालस्तयोर्नियो-
गान्नियमनाद्धेतोः । तयोर्दुरतिक्रमत्वादिति भावः । अगाधे दुस्तरे । आपत्पयोधिरि-
वेत्युपमितसमासः । दिनकृतमिवेति । वक्ष्यमाणानुसारात्तस्मिन्नापत्पयोधौ भग्नम् ।
सूर्योऽपि सायं सागरे मज्जति परेद्युर्हन्मज्जतीत्यागमः । दीप्तिः प्रताप आतपश्च तस्याः
संहारेण जिह्वामप्रसन्नम् । शिथिलवसुं शिथिलधनमन्यत्र शिथिलरश्मिम् । 'वसु-
दैवैश्मौ रश्मौ न वसु तोये धने मणौ' इति वंजयन्ती । 'शिथिलवसुम्' इति पाठे
तूभयत्रापि शिथिलशक्तिकमित्यर्थः । रिपुस्तिमिरमिवेति रिपुतिमिरमुदस्य निरस्यो-
दीयमानमुद्यन्तम् । 'इङ् गतौ' इति धातोर्देवादिकात्कर्तरि शानच् । त्वां दिनादौ
दिनकृतमिव लक्ष्मीर्भूयः समभ्येतु भजतु । 'आशिषि लिङ् लोटौ' इति लोट् । चम-
त्कारकारितया मङ्गलाचरणरूपतया च सर्गान्त्यश्लोकेषु लक्ष्मीशब्दप्रयोगः । यथाह
भगवान्भाष्यकारः—मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि च शास्त्राणि-प्रथन्ते
वीरपुरुषकाण्यायुष्मत्पुरुषकाणि च भवन्त्यध्येतारश्च प्रवक्तारो भवन्ति' इति । पूर्णो-
पमेयम् । मालिनी वृत्तम् । सर्गान्तत्वाद्वृत्तभेदः । यथाह दण्डी 'सर्गैरनतिविस्तीर्णैः
श्रव्यमुक्तैः सुसन्धिभिः । सर्वत्र भिन्नवृत्तान्तैरुपेतं लोकरञ्जनम् ॥' इति ।

अथ कविः काव्यवर्णनीयाख्यानपूर्वकं सर्गपरिसमाप्तिं कथयति—इतीत्यादि ।
इतिशब्दः परिसमाप्तौ । भारविकृताविति कविनामकथनम् । महाकाव्य इति मह-
च्छब्देन लक्षणसम्पत्तिः सूचिता । किरातार्जुनीयः इति काव्यवर्णनीययोः कथनम् ।
प्रथमः सर्गः समाप्त इति शेषः । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । किरातार्जुनावधिकृत्य
कृतोऽग्रन्थः किरातार्जुनीयम् । 'शिशुक्रन्दयमसभद्वन्द्वेन्द्रजननादिभ्यश्छङ्' इति द्वन्द्वा-
च्छप्रत्ययः । राघवपाण्डवीयमितिवत् । तथा हार्जुन एवात्र नायकः । किरातास्तु
तदुत्कर्षाय प्रतिभटतया वर्णितः । यथाह दण्डी 'वंशवीर्यप्रतापादि वर्णयित्वा
रिपोरपि तज्जयान्नयकोत्कर्षकथनं च धिनोति नः' इति । अथात्र सङ्ग्रहः—

‘नेतामध्यमपाण्डवो भगवतो नारायणस्यांशजस्तस्योत्कर्षकृते त्ववर्ण्यततरां दिव्यः
किरातः पुनः । शृङ्गारादिरसोऽङ्गमत्र विजयी वीरः प्रधानो रसः शैलाद्यानि च
चर्णितानि बहुशो दिव्यास्त्रलाभः फलम्’ इति ॥ ४६ ॥

इति मशामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितायां किरातार्जुनीय-
काव्यव्याख्यायां षण्ठापथसमाख्यायां प्रथमः सर्गः समाप्तः ॥ १ ॥

अन्वयः—लक्ष्मीः (कत्री) विधिसमयनियोगात्, दीप्तिसंहारजिह्वम्, शिथिल-
वसुम्, अगाधे, आपत्पयोधौ, मग्नम्, दिनादौ रिपुतिमिरम्, उदस्य, उदीयमानं,
दिनकृतम्, इव, त्वाम्, भूयः समभ्येतु ॥ ४६ ॥

सुधा—लक्ष्मीः = राजलक्ष्मीः, पक्षान्तरे, तेजः श्रीः; विधिसमयनियोगात् = दैव-
कालानुरोधात्, दुर्भाग्यदुःसमयप्रभावादित्यर्थः । वा दैवसमयानतिक्रमणात्, दीप्ति-
संहारजिह्वम् = कान्तिहानिखिन्नम्, पक्षान्तरे तेजोविनाशशिथिलम् । शिथिलवसुम् =
मन्दतेजसम् । पक्षान्तरे क्षीणधनम्, अगाधे = अतलस्पर्शे, दुस्तरे इत्यर्थः । पक्षान्तरे
अपरिमेये, आपत्पयोधौ = विपत्समुद्रे, पक्षान्तरे विपद्रूपकेऽर्णवे, मग्नम् = निमज्ज-
मानम् दिनादौ = प्रभाते, पक्षान्तरे शुभसमयसमागमे, रिपुतिमिरम् = वैरिरूपान्ध-
कारम्, उदस्य = निरस्य, संहृत्येत्यर्थः । उदीयमानम् = उद्यन्तम्, पक्षान्तरे उन्नत्य-
भिमुखगमनशीलम्, दिनकृतम् = सूर्यम्, इव त्वाम् = भवन्तम्, युधिष्ठिरम्, भूयः =
पुनः, समभ्येतु = भजतु, गच्छतु इति भावः ॥ ४६ ॥

समाप्तः—विधिश्च समयश्च विधिसमयौ, तयोः विधिसमयोनियोगः, विधिसमय-
नियोगस्तस्माद्विधिसमयनियोगात् । वा विश्वेः समयः (सिद्धान्तः) विधिसमय-
स्तस्य नियोगस्तस्मात् । दीप्तेः संहारो दीप्तिसंहारस्तेन जिह्व इति दीप्तिसंहार-
जिह्वस्तं दीप्तिसंहारजिह्वम् । शिथिलं वसु यस्य सः शिथिलवसुस्तं शिथिलवसुम् ।
आपत् पयोधिरिवेत्यापत्पयोधिः तस्मिन् आपत्पयोधौ । रिपुस्तिमिरमिव इति रिपु-
तिमिरम् । दिनस्यादिर्दिनादितस्मिन् दिनादौ ॥ ४६ ॥

व्याकरणम्—मग्नम् = मसञ् + क्तः । उदस्य = उत् + असु + क्त्वा + ल्यप् । उदी-
यमानम् = उदीयतेः शानच् । समभ्येतु = सम् + अभि + इण् + लोट् ॥ ४६ ॥

वाच्यान्तरम्—लक्ष्म्या विधिसमयनियोगात् दीप्तिसंहारजिह्वः शिथिलवसुः,
अगाधे आपत्पयोधौ मग्नः, रिपुतिमिरमुदस्य दिनादावुदीयमानस्त्वं दिनकृत इव,
समभीयस्व ॥ ४६ ॥

कोषः—‘विधिदैवे विधाने च’ इत्यमरः । ‘वगुदैवेऽग्नौ रश्मौ च वसु तोये धने मग्नौ’ इति वैजयन्ती । ‘अगाधमतलस्पर्श’ इत्यमरः । स्युः प्रमा रूपचिस्त्विङ्-भाभाश्छविद्युतिदीप्तयः’ इत्यमरः । ‘अन्धकारोऽस्त्रियां ध्वान्तं तमिन्नं तिमिरः तमः’ इत्यमरः ॥ ४६ ॥

सारार्थः—यथा सन्ध्यासमये समागते सूर्यो दैवसमयप्रभावेण किरणसंहरण-कारणेन खिन्नः समुद्रे निमग्नः, तेजोविहीनो भवति, यथा च प्रमाते उपस्थितेऽन्ध-कारं संहृत्योदयं प्राप्नोति तथैव धूतक्रीडावसाने दुर्दैवकालानुसारेण संहृतसर्वस्वः, कान्तिहीनः अपारविपत्समुद्रेऽधुनाऽवधि निमग्नोऽसि । अतः परं सुदिने प्राप्ते झटिति दुर्योधनप्रभृतिवैरिगणान् संहृत्य स्वकीयपूर्वजाश्रितां राजलक्ष्मीं लभस्व ॥

भाषासर्थः—जैसे विधि और समय के प्रभाव से कान्ति को नाश होने के कारण खिन्न और किरणहीन, शाम को विपत्तिरूप महासागर में डूबकर, सुबह फिर अन्धकाररूपी दुश्मन को चौपट कर उदय होते हुए सूर्य को शोभा अपनाती है, वैसे ही पहले जुआ में दैव और काल की प्रेरणा में अपने विचार और तेज के अभाव से दुर्दशा को प्राप्त आपद् रूप महार्णव में डूबे हुये फिर भी अपने दुश्मनों को मारकर अभ्युदय की इच्छा रखने वाले आपको राजलक्ष्मी अपनावे ॥ ४६ ॥

सुधा—इतिशब्दाः सर्गपरिसमाप्ति सूचकः भारविकृतावनेन ग्रन्थकारेण स्व-नामोल्लेखनं कृतं (१) महाकाव्यमिति शब्देन इदं प्रारम्भमानं महद्भविष्यति । किरातार्जुनीय इति—काव्यवर्णनीययोः पात्रयोः प्रधानतया नामपरिचयः । शेषं सुगमम् । किरातार्जुनावधिकृत्य कृतो ग्रन्थः किरातार्जुनीयम् । प्रतिसर्गान्ते—सर्गान्तःपातिपद्येभ्यो भिन्नपद्यस्य निवेशः काव्यलक्षणसूचकः यथोक्तम् ‘एकवृत्तमयैः पद्यैरवसातेऽन्यवृत्तकैः । पद्यमेतन्मालिनीनामकम्, यथोक्तं छन्दोमञ्जर्यान्—‘ननमयययुतेयं मालिनीभोगिलोकैः’ । अनेन लक्षणमुदाहरणञ्चैतदुभयमपि तत्र निगदितम् । तत्र तावद् ‘गण’ शब्देन वर्णत्रयं गृह्यते, यथा—विमलं कमलं वराकी सिंहनी, जरटो वृषभ इत्यादि ॥ अत्र वर्णत्रये यदि सर्वं गुरवस्तदा ‘मगणः’ प्रोच्यते, सा यथा, राजानः, देवेशाः गौरीशाः, मान्धाता । तत्र गुरुवाधकम् = S, लघुवाधकम् = I, मगणः = SSS, यथा कालिन्दी, यत्रादिमो लघुर्मध्यान्त्यौ गुरु, स यगणः = ISS, इत्यादि, एषां सोदाहरणनामानि प्रदर्शयन्ते—

(१) सङ्क्षेपः क्षत्रियो वापि धीरोदात्तगुणान्वितः ।

शृङ्गारवीरशान्तानामेकोऽङ्गीरस इष्यते क्षत्रिन्दि खलादीनां सतां च गुणवर्णनम् ॥ नातिस्वरूपा नातिदीर्घाः सर्गा अष्टाधिका इह । नानावृत्तमयः कापि सर्गः कश्चन दृश्यते ॥

गणनाम	लक्षणं	उदाहरणम्
मगणः	SSS	मान्धाता
यगणः	ISS	भवानी, हिमानी, सुशीला, सलीला,
रगणः	SSS	शैलजा, कालिका, तारिणी, जानकी,
सगणः	IISS	गिरिजा, दयिता, विधिना, मुनिना
तगणः	SSI	देवेश, गौरीश,
जगणः	ISI	कदापि, गणेश
मगणः	SII	महेश, उमेश, पादप, नारद,
नगणः	III	यादव, भारत, नयन, कमल, अमल, परम,

तत्र पूर्वोक्तलक्षणेन यत्र पद्यपादे नयनमयया गणः, तयाऽष्टभिस्ततः सप्तभिर्वर्णविश्रामस्तन्मालिनीसंज्ञम् ।

यथाऽत्र तल्लक्षणे एव गणान् विरच्य प्रदर्शयते—

न	न	म	य	य
III	III	SSS	ISS	ISS

‘न न म य य युतेयं मालिनी भोगिलोकैः’ स्वरूपदर्शनेन गणविन्यासः स्फुटः । तथा च ‘ननमयययुतेयम्’ एतावन्तो वर्णा एकहेलयोच्चार्यन्ते, तदा तदन्ते विश्राम उचित एव । ततः पादान्तं यावदेकहेलयाऽष्टभिः पूर्वं पश्चात्सप्तभिर्विश्राम इति स्फुटमस्ति । एवं सर्वेषां छन्दसां लक्षणं ज्ञातव्यमिति ॥ ४६ ॥

श्रीगङ्गाधरशर्मणा विरचितया सुधाभिधया व्याख्यया विभूषिते
किरातार्जुनीयकाव्ये प्रथमः सर्गः समाप्तः ।

अथ द्वितीयः सर्गः

विहितां प्रियया मनःप्रियामथ निश्चित्य गिरं गरीयसीम् ।

उपपत्तिमदूर्जिताश्रयं नृपमूचे वचनं वक्रोदरः ॥ १ ॥

विहितामिति—अथ वक्रोदरो भीमः प्रियया द्रौपद्या । प्रियाग्रहणसस्या हितोपदेशतात्पर्यसूचनार्थम् । विहिताम् अभिहितामित्यर्थः । विपूर्वस्य दधातेः क्रियासामान्यवाचिनो योग्यविशेषपर्यवसानात् । मनः प्रियामभिमतार्थयोगान्मनोहराम् । विशेषणद्वयेनापि गिरो ग्राह्यत्वमुक्तम् । गिरं गरीयसीं सारवत्तरां निश्चित्य नृपं धर्मराजमुपपत्तिमद्युक्तिमूर्जिताश्रयमुदारार्थं वचनमूचे उक्तवान् । कर्तरि लिट् । श्रुवो वचिरादेशः ‘श्रुविशासु—’ इत्यादिना द्विकर्मकत्वम् । ‘अकथितं च’ इति नृपस्य कर्मत्वम् ॥ १ ॥

अन्वयः—अथ, वक्रोदरः, प्रियया, विहिताम्, मनःप्रियाम्, गरीयसीम्, निश्चित्य, नृपम्, उपपत्तिमत्, उज्जिताश्रयम्, वचनम्, ऊचे ॥ १ ॥

सुधा—अथ = द्रौपदीवाक्यपूर्त्यनन्तरम्, वक्रोदरः = भीमः, द्वितीयपाण्डव इति यावत् । प्रियया = दधितया, द्रौपद्येति भावः । अत्र प्रियेति पदं मनोनुकूलकथनकारित्वं तस्याः सूचयति । ऊर्थात् द्रौपदीवाक्यं श्रुत्वा भीमोऽतिसन्तुष्ट इति भावः । विहिताम् = उक्ताम्, प्रतिपादिताम् इति यावत् । मनःप्रियाम् = मनोहरम्, गिरम् = वाणीम्, गरीयसीम् = अर्थबहुलाम्, निश्चित्य = स्थिरीकृत्य, नृपम् = युधिष्ठिरम् = उपपत्तिमत् = युक्तियुक्तम्, उज्जिताश्रयम् = उदारार्थम्, वीररसान्वितमित्यर्थः । वचनम् = वचः, ऊचे = उक्तवान् । अस्मिन् सर्गे वियोगिनीनाम् वृत्तम् । तल्लक्षणञ्च ‘विषमे यदि सौ जगः समे सभराः स्यात्तु तदा वियोगिनी’ इति । कवि-वरैराधिप्रकटनमेतत्तद्वृत्तेनैव क्रियते—यथा कुमारै रतिविलापः, रघुवंशे—अजविलाप आदि ॥

समासः—मनसः प्रिया मनःप्रिया, तां मनःप्रियाम् ॥ १ ॥

व्याकरणम्—विहिताम् = वि + धा + क्तः । निश्चित्य = निस् + चिञ् + क्त्वा + ह्यप् । ऊचे = लिट् ॥ १ ॥

वाच्यान्तरम्—अथ, वक्रोदरेण, प्रियया, विहिताम्, मनःप्रियाम्, गिरम्, गरीयसीम्, निश्चित्य, उपपत्तिमत्, उज्जिताश्रयम्, वचनम्, नृपः ऊचे ॥ १ ॥

कोषः—‘ब्राह्मी तु भारती भाषा गीर्वाण्वाणी सरस्वती’ इत्यमरः । ‘व्याहार उक्तिर्लपितं भाषितं वचनं वचः’ इत्यमरः ॥ १ ॥

सारार्थः—अथ भीमसेनः स्वसम्पत्त्यनुकूलं द्रौपदीकथनं निशम्य जातोद्वेगसन् युक्ततरं वचनं युधिष्ठिरं प्रत्यूचे ॥ १ ॥

भाषाऽर्थः—द्रौपदी की बात अपनी रुचि के अनुकूल सुनकर भीमसेन बड़े भाई (युधिष्ठिर) से उचित और वीररस युक्त बातें कहने लगे ।

५ कि० घं० द्वि०

किं तद्वचनं तदाह—

यद्वोचत वीक्ष्य मानिनी परितः स्नेहमयेन चक्षुषा ।

अपि वागधिपस्य दुर्वचं वचनं तद्विदधीत विस्मयम् ॥ २ ॥

यदिति । मानिनी क्षत्रियकुलाभिमानवती द्रौपदी स्नेहमयेन स्नेहप्रचुरेण । 'तत्प्रकृतवचने मयट्' चक्षुषा ज्ञानचक्षुषा । एतेनास्तत्त्वमुक्तम् । परितो वीक्ष्य समन्ततो विविच्य यद्वचनमवोचत ब्रुवो वक्तेर्वा लुङ् । 'वच उम्' इत्युमागमः । वागधिपस्य बृहस्पतेरपि दुर्वचं वक्तुमशक्यम् । शेषे षष्ठीयम्, न कृद्योगलक्षणा । अतो 'न लोक—' इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधो नास्ति । तद्वचनं विस्मयं विदधीत । सर्वस्यापीति शेषः अथवा वागधिपस्यापि विस्मयं विदधीतेति सम्बन्धः । दुर्वचम् । केनापीति शेषः । यतः स्त्रोणामपि शास्त्रमनुरुगद्वि हितं चानुबध्नाति । अतो विस्मयकरं ग्राह्यं चैतद्वचनमिति तात्पर्यार्थः ॥ २ ॥

अन्वयः—मानिनी, स्नेहमयेन, चक्षुषा, परितः वीक्ष्य, यत्, अवोचत, वागधिपस्य, अपि दुर्वचं, तत्, वचनं, विस्मयं विदधीतेति ॥ २ ॥

सुधा—मानिनी = मनस्विनी, निजकुलाभिमानवतीत्यर्थः द्रौपदीति शेषः । स्नेहमयेन = प्रेमपूर्णनः; चक्षुषा = ज्ञाननयनेन, परितः = चतुर्दिक्षु, वीक्ष्य = आलोक्य; यत् = यादृक्, वचनमिति शेषः । अवोचत = उक्तवती, तत् = पूर्वसर्गागदितम्, वागधिपस्य = वागीशस्य, बृहस्पतेरित्यर्थः । अपि, दुर्वचनम् = दुःप्रयोज्यम्, वक्तुमशक्यमित्यर्थः । अन्यस्य कथैव का, एवम्भूतं, वचनम् = वाक्यं, विस्मयम् = आश्चर्यम्, विदधीत = कुर्यात् । वा तद्वचनं वागधिपस्यापि विस्मयं विदधीत इति योज्यम् ॥ २ ॥

समासः—अधिकृत्य पातीति अधिपः । वाचामधिपो वागधिपस्तस्य वागधिपस्य ।

व्याकरणम्—वीक्ष्य = वि + ईच् + क्त्वा + ल्यप् । अवोचत = अ + वच् = लुङ् विदधीत = वि + धा + विधिलिङ् ॥ २ ॥

वाच्यान्तरम्—मानिन्या (द्रौपद्या) स्नेहमयेन चक्षुषा वीक्ष्य यद्वोचि, तेन दुर्वचेन वचनेन वागधिपस्यापि विस्मयो विधीयेत ॥ २ ॥

कोषः—'समन्तस्तु परितः सर्वतो विष्वगित्यपि' इत्यमरः । 'लोचनं नयनं नेत्रमीक्षणं चक्षुरक्षिणी' इत्यमरः । 'विस्मयोऽद्भुतमाश्चर्यं चित्रम्' इत्यमरः ॥ २ ॥

सारार्थः—कुलाभिमानवती द्रौपदी पूर्वापरं सर्वं वृत्तान्तं स्नेहदृष्ट्या समालोक्य बृहस्पतेरपि महदाश्चर्यकरं वचनं पुष्टिष्ठिरं प्रति कथितवतीति ॥ २ ॥

भाषार्थः—अपने वंश की लाज रखने वाली द्रौपदी ने प्रेमपूर्वक सब बातों का विचार करके सबको आश्चर्य में डाल देनेवाली जा बात कही है वह बृहस्पति को भी विस्मित कर देगी या वह बात बृहस्पति भी प्रयोग न कर सकेंगे ॥ २ ॥

विस्मयकरत्वे हेतुमाह—

विषमोऽपि विगाह्यते नयः कृततीर्थः पयसामिवाशयः ।

स तु तत्र विशेषदुर्लभः सदुपन्यस्यति कृत्यवर्त्म यः ॥ ३ ॥

विषय इति । विषमोऽपि दुर्बोधोऽपि । अन्यत्र दुष्प्रवेशोऽपि । नयो नीति-
शास्त्रम् । पयसामाशयो हृद इव । कृततीर्थः कृताभ्यासाद्युपायः सन् । 'तीर्थं शास्त्रा-
ध्वरत्नेत्रोपायोपाध्यायमन्त्रिषु' इति विश्वः । अन्यत्र कृतजलावतारः सन् । 'तीर्थं
योनौ जलावतारे च' इति हलायुधः । विगाह्यते गृह्यते प्रविश्यते च । किन्तु तत्र नये
जलाशये च स तादृशः पुरुषो विशेषदुर्लभोऽत्यन्तदुर्लभो यः कृत्यं सन्धिविग्रहादि-
कार्यं स्नानादिकं च तस्य वर्त्म सत्साधु देशकालाद्यविरुद्धं यथा तथा । अन्यत्र
गर्तग्राहपाषाणादिरहितम् । तथा यथोपन्यस्यत्युदाहरति । 'उपन्यासस्तु वाङ्-
मुखम्' । 'उपोद्धात उदाहारः' । यथा केचित्कृततीर्थं पयसि गम्भीरेऽपि प्रवेष्टारः
सन्ति तीर्थंकरस्तु विरलः । तद्वन्नीतावपि गूढमपि तत्त्वं वक्तरि सति बोद्धारः
सन्ति । वक्ता तु न सुलभः । अत इयमपठितापि साधु वक्तीति युज्यते विस्मय
इत्यर्थः ॥ ३ ॥

अन्वयः—विषमः, अपि, नयः, पयसाम्, आशयः इव कृततीर्थः (सन्),
विगाह्यते । (किन्तु) तत्र, तु, यः सत् कृत्यवर्त्म, उपन्यस्यति, सः, विशेषदुर्लभः
अस्ति ॥ ३ ॥

सुधा-विषमः=दुर्ज्ञेयः, जलाशयपत्ने=दुष्प्रवेशः, अपि, नयः=नीतिशास्त्रम्;
पयसाम्=जलानाम्, आशयः=हृदः, जलाशय इत्यर्थः । इव, कृततीर्थः=कृता-
भ्यासादिप्रपञ्चः सन् वा पञ्चान्तरे—कृतजलावतारः सन्, विगाह्यते=गृह्यते,
अन्यत्र, प्रविश्यते । तत्र=नये, वा जलाशये, यः=कश्चित् जनः, कृत्यवर्त्म=कार्य-
मार्गम्, राजनीतेः कृत्यं सन्धिविग्रहयानादि, पत्ने जलाशयस्य 'कृत्यम्=सुखाव-
गाहनाय सोपानादिविधानम्, उपन्यस्यति=उपदिशति, नीतिपत्ने, निवेशयति
जलाशयपत्ने, सः=तादृशः, जनः=लोकः, विशेषदुर्लभः=अत्यन्तदुर्मिलः, भवतीति
शेषः । अर्थात् यथा सोपानादिप्रवेशसुकरे जलाशये प्रवेष्टारोऽनेके भवन्ति, परन्त्व-
गाधजले सर्वप्रथमं सोपानादिविधाता जनोऽतिदुर्लभस्तथैव नीतिशास्त्रे प्रचलति
तज्ज्ञातारो भवितुमर्हन्ति बहवः किन्तु पूर्वं नीतिनिर्माता जनः सहस्रेष्वपि प्रायः
कश्चित् । ततो द्रौपद्या यदुक्तं तदभिनयं परिणाममुखं साधु वस्तु, तद्वश्यं ग्राह्यम्,
नहि स्त्रीधिया हेयमित्यर्थः ॥ ३ ॥

समासः—कृतं विहितम् तीर्थम् यस्मिन् स कृततीर्थः । विशेषेण दुर्लभः इति
विशेषदुर्लभः । कृत्यवर्त्म ॥ ३ ॥

व्याकरणम्—उपन्यस्यति=उप + नि + असु + लट् । विगाह्यते=वि + गाह +
लट् ॥

वाच्यान्तरम्—लोका विषमपि नयं कृततीर्थं पयसामाशयमिव विगाहन्ते, तन्न येन साकृत्यवर्त्म उपन्यस्यते तेन विशेषदुर्लभेन भूयते ॥ ३ ॥

कोषः—‘तीर्थं शास्त्राध्वरचेत्रोपायोपाध्यायमन्त्रिषु’ इति विश्वः । ‘तीर्थं तनौ जलावतारे च’ इति हलायुधः । ‘अभिप्रायश्छन्द आशयः’ इत्यमरः । ‘अयनं वर्त्म, मार्गाध्वपन्थानः पदवी सृतिः’ इत्यमरः ॥ ३ ॥

सारार्थः—यथा प्राकृतो जलाशयः क नीचं कोच्चं, क पिच्छिलमस्तीति विचारेण दुरवगाह एव नहि, प्रत्युत दुष्प्रवेशोऽपि भवति, तत्र यदि कश्चित्कलाभिज्ञो जनः सुखप्रवेशाय सोपानादिक्रमनिम्नावतरणं निर्माति, तदा स एव सहस्रेष्वप्येकोऽतिदुर्लभः परन्तु सम्पन्ने सोपानादावुपाये काणकुब्जान्धा अपि शनैः प्रविशन्त्येव; न दुर्लभा भवन्ति । एवं दुर्दैवदुर्दशाधीनस्य न किमपि संसारचेत्रे स्फुरति, इति केनापि उपदेशकेन कथिते नीतिमार्गे पश्चाच्चिजोषस्यै करोत्यपि कमप्युपायं तदा न तस्य तन्माहात्म्यं, किन्तु येनोपदिष्टं तन्नीतिविधानं स एवाति दुर्लभः । अर्थात्केनाप्यपाठिताऽपि द्रौपदी पठितेवापूर्वा नीतिरीतिमुपदिशति, एतन्महदाश्चर्यकरम् ॥

सारार्थः—जैसे गहरा और कीचड़ वगैरह से घुसने के लायक में जो जलाशय नहीं है, उसमें अगर कोई सीढ़ी वगैरह उतरने के लिये बना दे, तो उसमें स्नानार्थ घुसने वाले को कुछ भी तकलीफ नहीं होती । ऐसी ही जो नीति समझने के लायक भी नहीं है, अगर वह किसी अध्यापक से पढ़कर याद कर ली गई हो तो समझ सकते हैं लेकिन जलाशय में जैसे सीढ़ी बनानेवाला मिलना मुश्किल है, ऐसे ही कठिन राजनीति समझाने वाले भी कम हैं । लेकिन बिना पढ़ाई गई भी द्रौपदी जो कह गई है, वह बड़ा ही आश्चर्यजनक है ।

अथ ग्राह्यत्वे हेतुमाह—

परिणामसुखे गरीयसि व्यथकेऽस्मिन्वचसि क्षतौजसाम् ।

अतिवीर्यवतीव भेषजे बहुरत्नीयसि दृश्यते गुणः ॥ ४ ॥

परिणामेति—परिणामः फलकालः परिपाकावस्था च तत्र सुखे हिते । ‘शस्तं चाथ त्रिषु द्रव्ये पापं पुण्यं सुखादि च’ इति सुखशब्दस्य विशेष्यलिङ्गम् । गरीयसि भूयिष्ठे श्रेष्ठे च । क्षतौजसामुभयत्रापि क्षीणशक्तीनां व्यथके युद्धोपोद्धलकत्वाद्भयङ्करे । अन्यत्रादौ संशयादिदुःखजनके । अल्पीयस्यत्पात्तरेऽल्पमात्रे च । उक्तं च—‘स्वल्पा च मात्रा बहुलो गुणश्च’ इति । अस्मिन्वचसि द्रौपदीवाक्ये । अतिवीर्यवत्यन्तसामर्थ्यवति भेषज औषध इव । ‘भेषजौषधभेषज्यानि’ इत्यमरः । बहुरनेको गुणो मानत्राणराज्यलाभादिरारोग्यबलपोषादिश्च दृश्यते । अतो ग्राह्यमस्या वचनमिति भावः ॥ ४ ॥

अन्वयः—परिणामसुखे, गरीयसि, क्षतौजसां, व्यथके, अस्मिन्, वचसि अतिवीर्यवति, अल्पीयसि, भेषजे, इव, बहुः, गुणः, दृश्यते ॥ ४ ॥

सुधा—परिणाममुखे = अत्यन्तसुखप्रदे, गरीयसि = मयाभिप्रायवति, क्षतौजसां = क्षीणबलानाम्, व्यथके = मर्मस्पर्शकरे, अतिवीर्यवति = परमशक्तिशालिनि, अहपीयसि = परिमिताक्षरे, अस्मिन् = पूर्वप्रोक्ते, वचसि = द्रौपदीवचनसमूहे, भेषजे = औषधे, इव, बहुः = अनन्तः, गुगः = मानत्राणराज्यलाभादिकः, ज्ञानदृष्ट्या विलोक्यते ।

अथ भेषजपक्षे—परिणाममुखे = सेवनोत्तरसमयकल्याणकरे, तत्कालाप्रियेऽपीति शेषः । गरीयसि = गुरुपाके, चिरवीर्यं, वा महामूल्यरूपे, क्षतौजसां = शक्तिशून्यानाम्, नितान्तरोयिणामित्यर्थः, व्यथके = विशेषमात्रादानेन क्लेशदे परिमितमात्राऽऽरोधे इति भावः । अर्थाद् चन्द्रोदयादिभेषजमतिदुर्बलस्य चेदधिकं दीयते तदा गुगपेक्षया हानिरेव महती न तज्जोर्यते इति भावः । तथा अतिवीर्यवति = अत्यधिकसामर्थ्यशक्तिशालिनि, अहपीयसि = लघुतमवटिकात्मकेऽपि भेषजे = औषधे, अस्मिन् वचसि = द्रौपदीवाक्ये, इव, बहुः = अनेकः, गुगः = आरोग्य-वीर्य-कान्ति-स्फूर्ति-प्रभृतिरूपः, दृश्यते = अनुभूयते इति भावः ॥ ४ ॥

समासः—परिणामे सुखं यस्मिन् तस्मिन् परिणाममुखे । क्षतमोजो येषां ते क्षतौजसस्तेषां क्षतौजसाम् ॥ ४ ॥

व्याकरणम्—गरीयसि = गुरु + ईयसुन् । व्यथके = व्यथ् + क्तुल् । दृश्यते = दृश् + कर्मणि लट् ॥ ४ ॥

वाच्यान्तरम्—परिणाममुखे गरीयसि, क्षतौजसां व्यथके, अस्मिन् वचसि, अतिवीर्यवति अहपीयसि भेषजे इव बहुं गुणं पश्यामि ॥ ४ ॥

कोषः—‘परिणामोऽवसानः स्यात्परिपाकदशाऽपि च’ इति कोषः । ‘व्याहार उक्तिर्लपितं भाषितं वचनं वचः’ इत्यमरः । भेषजोषधभेषजान्यगदो जायुरित्यपि’ इत्यमरः । ‘ओजो दीप्तौ बलो स्रोत’ इत्यमरः ॥ ४ ॥

सारार्थः—यथा स्वल्पमपि महौषधं परिणामसुखकरं भवति, तथा च निरुसाहानामुत्साहवर्धकञ्च, तथैव सङ्क्षिप्तमपि सारवत्तरं महाभिप्रायान्वितं द्रौपदीवाक्यं परिणामसुखदं वर्तते ॥ ४ ॥

भाषाऽर्थः—अन्त में सुख देनेवाली, गूढ़ अर्थवाली और दुर्बलों को उत्तेजना देनेवाली द्रौपदी की बात में परम शक्तिमान् थोड़े से औषध के समान विशेष (बड़े ही) गुण देखने में आते हैं ॥ ४ ॥

सत्यमेवं तथापि मह्यं न रोचते, किं करीमीत्यत आह—

इयमिष्टगुणाय रोचतां रुचिरार्था भवतेऽपि भारती ।

ननु वक्तृविशेषनिःस्पृहा गुणगृहा वचने विपश्चितः ॥ ५ ॥

इयमिति । रुचिरार्था महितार्थसम्पन्नेति रुचिहेतूक्तिः । इयं भारती द्रौपदीवाक्यमिष्टगुणाय । गुणग्राहिण इत्यर्थः । भवते तुभ्यमपि । ‘रुच्यर्थानां प्रीयमाणाः’

इति सम्प्रदानस्वाच्चतुर्थी । रोचतां स्वदताम् विध्यर्थे लोट् । हितवच्चे दलाद-
पीच्छां कुर्यादौषधवदिति भावः । तथापि स्त्रैणे वचसि का श्रद्धा तत्राह-नन्विति ।
गुणानां गृह्या गुणगृह्याः । गुणपक्षपातिन इत्यर्थः । 'पादास्वैरिबाह्यापक्षेषु च' इति
ग्रहः वयम् । विपश्चितो विद्वांसः । 'विद्वान्विपश्चिद्वोषज्ञ' इत्यमरः । वचने विषये
वक्तृविशेषे स्त्रीपुंसादिलक्षणे निःस्पृहा ननु निरास्थाः खलु । 'बालादपि सुभाषितं
ग्राह्यम्' इति न्यायादिति भावः ॥ ५ ॥

अन्वयः—रुचिरार्था, इयं, भारती, इष्टगुणाय, भवते, अपि रोचताम् । गुण-
गृह्या, विपश्चितः, वचने, वक्तृविशेषनिःस्पृहाः, ननु ॥ ५ ॥

सुधा—रुचिरार्था=शोभनाभिप्राया, हिताशयेति भावः । इयम्=द्रौपद्युक्ता,
भारती = वाणी, इष्टगुणाय = गुणैकपक्षपातिने, भवते = युधिष्ठिराय, अपि,
रोचताम् = स्वदताम्, अस्मभ्यञ्जतुभ्यः सा रोचते एव, भवतेऽपि रुचिकरी
भवत्विति भावः । कथं स्त्रीवाक्यं स्वीकार्यमित्याह—गुणगृह्याः=गुणग्रहपरायणाः,
विपश्चितः=विद्वांसः, वचने=वाक्ये, वक्तृविशेषनिःस्पृहाः=वाग्मिमुखे निरीहाः,
ननु=खलु, भवन्ति । वृद्धा विद्वांस एव मामुपदिशन्तु, नान्ये तत्रापि स्त्रीबालयो-
र्वचनं नहि ग्राह्यमिति गुणैकपक्षपातिनां पक्षो न ह्यस्ति, किन्तु 'बालादपि सुभाषि-
ताम्' इत्येव पक्षः । अतो भवद्भिरवश्यमेव तद्वाक्यमादरणीयमिति भावः ॥ ५ ॥

समासः—इष्टाः गुणाः यस्य स इष्टगुणस्तस्मै इष्टगुणाय । रुचिरः अर्थः यस्याः
सा रुचिरार्था । वक्तॄणां विशेषः वक्तृविशेषस्तस्मिन्, वक्तृविशेषे निःस्पृहा ये ते
वक्तृविशेषनिःस्पृहाः । गुणानां गृह्या गुणगृह्याः ॥ ५ ॥

व्याकरणम्—रोचताम् = रुच् + लोट् ॥ ५ ॥

वाच्यान्तरम्—रुचिरार्थया अनया भारत्या इष्टगुणाय भवतेऽपि रुच्यताम् ।
गुणगृह्याविपश्चिद्विचने वक्तृविशेषनिःस्पृहैर्भूयते ॥ ५ ॥

कोषः—'निकामेष्टं यथेप्सितम्' इति । 'सुन्दरं रुचिरं चारु सुषमं साधु
शोभनम्' इत्यमरः । 'ब्राह्मी तु भारती भाषा गीर्वाणवाणी सरस्वती' इत्यमरः ।
'विद्वान् विपश्चिद्वोषज्ञः' इत्यमरः ॥ ५ ॥

सारार्थः—अधुना द्रुपदपुत्र्या यदुक्तं तदस्माकं चतुर्णां भ्रातॄणां मते अतीव
समयोचितं रमणीयं ग्रहणीयञ्च । अथ भवानपि तत् स्वीकरोतु । अङ्गीकाराकरणे तु
न कोऽपि हेतुः, केवलं स्त्रीत्वाददूरदक्षितया चेन्नेत्युच्यते तदपि न, यदा गुणैक-
पक्षपातिनां जनानां गुणविशेषे एवाग्रह आदरः । नहि वक्तृजने, अर्थात् स्त्री वा
पुमान् वा बालकोऽपि उपदिशतु, यद्वाक्ये गुणो लक्ष्यते तदेव ग्राह्यम्, चेत्स्त्रीबाल-
योरपि भवेत्तदा तदपि, वृद्धस्यैव वक्ष्येन्निसारं तदा तदप्युपेक्षणीयमित्यर्थे त्वेका
कीर्तिर्यथा 'युक्तियुक्तमुपादेय वचनं बालकादपि अन्यणमिव त्याज्यमप्युक्तं'

पद्मयोनिना' । तथा च भवतोऽग्रेऽहमपि बाल एवास्मि अतो मयाऽपि यदुच्यते, तदङ्गीकर्त्तव्यमित्याशयः ॥ ५ ॥

भाषाऽर्थः—सुन्दर भाव से भरी वह बात, गुणों के पक्षपाती आपको अच्छी-लगे । क्योंकि सिर्फ गुणों ही के ऊपर ध्यान देने वाले विद्वान् लोग बोलने वालों के अच्छे होने का आग्रह नहीं रखते । कोई भी बोले, पर बात अच्छी होनी चाहिये ॥ ५ ॥

सम्प्रति स्वयमुपालभते—

चतसृष्वपि ते विवेकिनी नृप विद्यासु निरुद्धिमागता ।

कथमेत्य मतिविपर्ययं करिणी पङ्कमिवावसीदति ॥ ६ ॥

चतसृष्विति । हे नृप, चतसृष्वपि विद्यारवाण्वीक्षिक्यादिषु । 'आन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती विद्याश्चैताश्चतस्रस्तु लोकसंस्थितिहेतवः' इति कामन्दकः । निरुद्धिमागता प्रसिद्धि गता अत एव विवेकिनी सदसद्विवेकवती । यथाह मनु—'आन्वीक्षिक्यां तु विज्ञानं धर्माधर्मौ त्रयीस्थितौ । अर्थानर्थौ तु वार्तायां दण्डनीत्यां नयानर्थौ ॥' इति । मतिः कथं करिणी पङ्कमिव विपर्ययं वैपरीत्यमविवेकरूपमेत्यावसीदति नश्यति । युक्तमिति भावः ॥ ६ ॥

अन्वयः—हे नृप ! चतसृष्वपि, विद्यासु; निरुद्धिम्, आगता, विवेकिनी, ते, मतिः, विपर्ययम्, एत्य, करिणी, पङ्कम्, इव कथम् अवसीदति ॥ ६ ॥

सुधा—नृप ! = हे राजन् ! चतसृषु = आन्वीक्षिक्यादिषु, 'आन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती । विद्याश्चैताश्चतस्रः स्तुलोकसंस्थितिहेतवः' इति नीतिः । अपि, विद्यासु = अधुनोक्तासु । निरुद्धिम् = प्रसिद्धिम्, आगता = प्राप्ता, विवेकिनी = सदसद्विचारशीला, ये = तव, युधिष्ठिरस्य, मतिः = बुद्धिः, विपर्ययम् = व्यत्यासम्, एत्य = प्राप्य करिणी = हस्तिनी, पङ्कम् = आर्द्रमृदम्, ऐत्य, इव, कथम् = किमिव, अवसीदति = नश्यति, यथा चतुश्चरणवती स्वेष्टसुखज्ञानवत्यपि हस्तिनी दैवारपङ्के संलम्बा भूत्वा दिनश्यति, तथैव ते मतिरपि सबलागमज्ञाऽपि शत्रुकृतप्रपञ्चे निमग्नाऽस्ति, तत्कथमिति न ज्ञायते । यथा पङ्कसंलम्बां हस्तिनी हस्तो एवोद्धर्त्तुं शक्नोति, तथैव भवदीयां मति मोहापन्नां भवादृशा एव प्रकृतिस्थां कर्तुं शक्नुयात् इति भावः । वा हस्तिनीव स्थूल मतिरस्तेऽस्ति चेति व्यङ्ग्योक्तिः । बहुत्र भीमकृतयुधिष्ठिरान्नेपवचनावलोकनाद् भारते ॥ ६ ॥

व्याकरणम्—विवेकिनी = विवेक + इन् + डीप् । निरुद्धिम् = नि = रह + क्तिन् । एत्य = इण् + क्त्वा । कथप् + तुक् ॥ ६ ॥

वाच्यान्तरम्—हे नृप ! चतसृषु अपि, विद्यासु निरुद्धिम्, आगतया, विवेकिन्या ते मत्या विपर्ययम्, एत्य, करिण्या पङ्कम्, इव कथम्, अवसद्यते ॥ ६ ॥

कोषः—‘आन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती । विद्यार्चैताश्चतस्रस्तु लोकसंस्थितिहेतव’ इति कामन्दकी नीतिः ‘करिणी हस्तिनी प्रोक्ता धेनुका च दशाऽथवा’ इति । ‘स्याद् व्यत्यासो विपर्यासो व्यत्ययश्च विपर्यये’ इत्यमरः ॥ ६ ॥

सारार्थः—यथा चतुश्चरणेषु स्थिराऽपि स्वप्राणानिष्टशङ्किताऽपि हस्तिनो पङ्के-
निमग्ना सोदति तथैव चतसृषु विद्यासु प्रख्यातिं गता ते मतिविरिहितकपटप्रपञ्चे
निमग्नाऽस्ति । तत्कथमिति न रुद्धयते, केवलं दुर्देवमेव कारणमिति ॥ ६ ॥

भाषार्थः—हे महाराज ! चार विद्याओं में प्रसिद्ध और अच्छे बुरे को समझती
हुई भी तुम्हारी बुद्धि क्यों उलटी होकर नष्ट होती जा रही है ? जैसे चार पाँव
वाली हथिनी कीचड़ में पड़ कर दुःखी हो ॥ ६ ॥

किं नीश्चुन्नमिदानीं नेत्थमुपालभ्येनेमहीत्यत्र—

विधुरं किमतः परं परैरवगीतां गमिते दशामिमाम् ।

अवसीदति यत्सुरैरपि त्वयि सम्भावितवृत्ति पौरुषम् ॥ ७ ॥

विधुरमिति । त्वयि परैः शत्रुभिरिमामोदशीमवगीतां गहिताम् । ‘अवगीतं तु
निर्वादे मुहुर्दृष्टे च गहिते’ इति विश्वः । दशां गमिते प्रापिते सति । सुरैरपि सम्भा-
वितवृत्ति बहुकृतप्रसारम् । अथवा निश्चितसद्भावम् । पौरुषं पुरुषकारः । युवा-
दिवाद्गप्रत्ययः । अवसीदति नश्यतीति यत् । अतः परम् अतोऽन्यदधिकं किं
विधुरं किं कष्टम्, न किञ्चिदित्यर्थः । ‘विधुरं प्रत्यवाये स्यात्कष्टविश्लेषयोरपि’ इति
वैजयन्ती । अस्तीति शेषः । ‘अस्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति’
इति भाष्यकारः । भवन्तीति लट् पूर्वाचार्याणां संज्ञा । यदा पुरुषाधिकारस्य दुर्दशा
सा च शत्रुकृता । तदुपरि महत्कष्टं तच्च त्वदुपेत्येत्युपालभ्यत इत्यर्थः ॥ ७ ॥

अन्वयः—परैः, अवगीताम्, इमां, दशाम्, गमिते, त्वयि, सुरैः, अपि, सम्भा-
वितवृत्तिः, पौरुषम्, यत्, अवसीदति, अतः परं, किं विधुरम् ॥ ७ ॥

सुधा—परैः = शत्रुभिः, दुर्योधनादिभिरित्यर्थः । अवगीताम् = निन्दिताम्,
इमाम् = इंद्रशीम्, वर्तमानामित्यर्थः । दशाम् = अवस्थाम्, गमिते = प्राप्ते, त्वयि =
भवति युधिष्ठिरे, सुरैः = अमरैः, देवैरित्यर्थः । अपि, सम्भावितवृत्ति = बहुकृत-
प्रसारम्, वर्तितकृत्यम् इति वा, पौरुषम् = उद्योगः, यत् = यस्मात् कारणात्, अव-
सीदति = नश्यति, अतः = अस्मात्, परम् = अधिकम्, किम्, विधुरम् = कष्टम्,
न किमप्येत्यर्थः । यदि कश्चिदकिञ्चना जनः एवं वैरिदुर्दशां प्राप्ता भवेत्तदोचितमेव,
परन्तु भवतः पौरुषं देवैरपि प्रशंसनीयं, तादृशो भवन्तोऽनाथा इव अवसीदन्ति,
इति नानुभवयोग्यो विषयः ॥ ७ ॥

समासः—सम्भाविता वृत्तिर्यस्य, तत् सम्भावितवृत्तिः ॥ ७ ॥

व्याकरणम्—अवसीदति = अव + सद् + लट् ॥ ७ ॥

वाच्यान्तरम्—परैः, अवगीताम्, इमां दशां गमिते त्वयि, सुरैरपि सम्भावित-
वृत्तिना पौरुषेण यत् अवसद्यते, अतः परं केन विधुरेण (भूयते) ॥ ७ ॥

कोषः—‘अवगीतः ख्यातगर्हणः’ इत्यमरः । ‘अवगीतं तु निर्वादे मुहुर्दष्टे च
गर्हिते’ इति विश्वः । ‘दशाऽवस्थाऽनेकविधा’ इत्यमरः । ‘अमरा निर्जरा देवास्त्रि-
दशा विबुधाः सुरा’ इत्यमरः । ‘पुम्भावे तत्क्रियायां च पौरुषम्’ इत्यमरः ॥ ७ ॥

सारार्थः—यस्य नाम शक्तिर्नास्ति, तादृशश्चेद्वैरिभिः पीड्यते तर्हि तदयुक्तमेव,
यतस्तत्प्रीतिकारकरणसामर्थ्यं चाशक्ते जने न भवति । परन्तु भवान् पराक्रमाधिक-
जनचर्चावसरे देवैरपि गीयते, ‘यत्पाण्डवैः सह योद्ध’ वयमपि न शक्नुमः’ एवम्भू-
तोऽपि यच्छत्रुभिः पीड्यते भवान्, तस्मादतोऽधिकं न हि दृश्यते अद्भुतं कष्टम् ॥ ७ ॥

भाषार्थः—शत्रुओं द्वारा ऐसी गिरी हालत में पड़ा हुआ, देवताओं से भी
प्रशंसित आपका जब पुरुषार्थ ही चौपट हो रहा है तो इससे बढ़कर और क्या कष्ट
(क्लेश) होगा ? ॥ ७ ॥

अथोपेक्षाकालस्वादियमुपेक्षेत्याशङ्क्य नाऽयमुपेक्षाकाल इति वक्तुं तदेव ताव-
च्छ्लोकद्वयेन विविनक्ति—

द्विषतामुदयः सुमेधसा गुरुस्वन्ततरः सुमर्षणः ।

न महानपि भूतिमिच्छता फलसम्पत्प्रवणः परिक्षयः ॥ ८ ॥

द्विषतामिति । भूतिमुदयमिच्छता । शोभना मेधा यस्य तेन सुमेधसा
सुधिया । ‘नित्यमसिचप्रजामेधयोः’ इत्यसिचप्रत्ययः गुरुर्महानप्यस्वन्ततरोऽत्यन्त-
दुरन्तः । ज्ञोन्मुख इत्यर्थः । द्विषतामुदयो बृद्धिः सुखेन मृष्यत इति सुमर्षणः
सुसहः । उपेक्ष्य इत्यर्थः । स्वन्तश्चेद् दुर्मर्षण इति भावः । ‘भाषायां शालि’ इत्या-
दिना खलर्थे युचप्रत्ययः । ‘महानपि फलसम्पत्प्रवणः फलसम्पदुन्मुखः ‘प्रनिरन्तर-’
इत्यादिना णत्वम् । परिक्षयो न सुमर्षणः । नोपेक्ष्य इत्यर्थः । अन्यथा तूपेक्ष्य
इति भावः । न ह्युदयः एव प्रतिकार्यो न च इत्येवोपेक्ष्यः; किन्तु स्वन्तस्वास्वन्त-
त्वाभ्यामुभावपि प्रतिकार्यावुपेक्ष्यौ च भवत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

अन्वयः—भूतिम्, इच्छता; सुमेधसा, गुरुः, अस्वन्ततरः, द्विषताम्, उदयः,
सुमर्षणः (भवति), महान्, अपि, फलसम्पत्प्रवणः, न (सुमर्षणः भवति) ॥ ८ ॥

सुधा—भूतिम् = विभूतिम्, ऐश्वर्यमित्यर्थः । इच्छता = अभिलषता, सुमेधसा =
सुबुद्धिना, जनेनेति शेषः । गुरुः = महान्, समधिक इति वा, अस्वन्ततरः = दुःखो-
दकः ज्ञोन्मुख इत्यर्थः । द्विषतां = शत्रूणाम्, उदयः = अभ्युदयः, उन्नतिरिति वा ।
सुमर्षणः = सुसहः, भवति । वैरिणामभ्युदय उपेक्ष्यो भवति, चेत्स्वयं शनैः शनैः
जीयमाण इत्यर्थः । अथ, महान् = विशेषः अपि, फलसम्पत्प्रवणः = लाभविभवा-
भिमुखः परिचयः = अनभ्युदयः, न = नहि, सुमर्षणः = सहः, भवति । चेत्तत्काले

दश क्षीणा, किंस्वभ्युदयोन्मुखी तादृशस्य शत्रोरुपेक्षा नहि युक्तेति । अर्थात्स च दुर्योधनोऽनुदिनमभ्युदयोन्मुख एवातोऽसौ नोपेक्ष्यः । यथोक्तं शिशुपालवधे 'उतिष्ठमानस्तु परो नोपेक्ष्यः पथ्यमिच्छता । समौ हि शिष्टैराम्नातौ वत्स्यन्तावामयः स च' इति ॥ ८ ॥

समासः—शोभना मेधा यस्य सः सुमेधास्तेन सुमेधसा । शोभनोऽन्तोऽवसानो यस्य सः स्वन्तः, न स्वन्तः अस्वन्तः, अतिशयेनास्वन्तः अस्वन्ततरः । फलस्य सम्पत् फलसम्पत्, तस्या प्रवणः फलसम्पत्प्रवणः ॥ ८ ॥

व्याकरणम्—उदयः = उत + इण + भावे घञ् । परिच्छयः = परि + च्छि भावे घञ् ॥

वाच्यान्तरम्—भूतिमिच्छन् सुमेधाः गुरुमस्वन्ततरं द्विषतामुदयं सहते । वा गुरुणा अस्वन्ततरेण द्विषतामुदयेन सुमर्षणेन भूयते । महतापि फलसम्पत्प्रवणेन परिच्छयेण न सुमर्षणेन भूयते ॥ ८ ॥

कोषः—'रिपौ वैरिसपन्नारिद्विषद्वेषणदुहृदः' इत्यमरः । विभूतिर्भूतिरैश्वर्यमणिमादिकमष्टधा' इत्यमरः ॥ ८ ॥

सारार्थः—यदि वर्त्तमानसमये शत्रोर्दशा उत्तमा, किंस्वनुदिनं क्षीयमाणा, तर्हि स च शत्रुरूपेक्ष्यः तदर्थं नहि विशेषसावधानताया आवश्यकता । अथ यस्य च दशा तत्काले क्षीणाऽपि, शनैरुन्नत्यभिमुखी, स चोपेक्ष्योपि न जातु पराभवं करोति । स्वयमेव भाविनि काले नश्यति । तथा कृष्णपक्षादौ चन्द्रः पूर्णोऽपि परि-क्षीयमाणः अत एव तं राहुरूपेक्षते; तथा च शुक्लपक्षादौ चन्द्रं कृशतममपि प्रतिदिनं वर्द्धमानमवलोक्य पक्षान्ते स्वभानुग्रसति । इति ॥ ८ ॥

भाषाऽर्थः—उन्नति की चाह रखने वाले बुद्धिमान् वर्तमान समय में शत्रु की तरफकी और धीरे-धीरे अवनाति देखकर सहते हैं और तत्काल में गई-गुजरी हालत और आगे बढ़ती हुई दशा देखकर नहीं सह सकते हैं ॥ ८ ॥

अथोभयोरपि मध्य एकतरस्योदयक्षययोर्गतिमुक्त्वेदानीं युगपत्परिच्छयागमे गतिमाह—

अचिरेण परस्य भूयसी विपरीता विगणय्य चात्मनः ।

क्षययुक्तिमुपेक्षते कृती कुरुते तत्प्रतिकारमन्यथा ॥ ९ ॥

अचिरेणेति । कृतमनेनेति कृती । कुशल इत्यर्थः । 'इष्टादिभ्यश्च' इतीनिप्रत्ययः । परस्य शत्रोः क्षययोगमचिरेणाशुभाविनीं भूयसीं दुरन्तां च, तथात्मनः क्षययुक्तिं विपरीतां चिरभाविनीमल्पीयसीं च विगणय्य विचार्य । 'त्यपि लघुपूर्वात्' इत्ययादेशः । उपेक्षते । अन्यथोक्तवैपरीत्ये । परस्य क्षययुक्तावलपीयस्याम्, स्वस्य भूयस्यां च सत्यामित्यर्थः । तत्प्रतिकारं तरथाः क्षययुक्तेः प्रतिकारमचिरेणाशु कुरुते । एवं सती यदा शत्रोरभ्युदयः स्वस्य चातिपरिच्छयो यथास्माकं तदा किं वक्तव्यम् । सद्यः प्रतिकुरुते इत्यर्थात्सिद्धमनुसंधेयम् ॥ ९ ॥

अन्वयः—कृती, परस्य, अचिरेण, भूयसीं, क्षययुक्तिम्, आत्मनः, च, विपरीतां, विगणय्य, उपेक्षते । अन्यथा, तत्प्रतिकारं, कुरुते ॥ ९ ॥

सुधा—कृती = कुशलः, यत्नवान् वा, परस्य = शत्रोः, अचिरेण = अल्पकालेन, भूयसीं = महीयसीं, क्षययुक्तिम् = नाशप्रकारम्, संहारगतिमित्यर्थः । तथा, आत्मनः = स्वस्य, च अपि, विपरीताम् = तद्विलोमाम्, चिरेण भाविनीं स्वस्वीयसीं च क्षययुक्तिमित्यर्थः । विगणय्य = विविच्य, विचार्येति वा, उपेक्षते = उपेक्षां कुरुते । अन्यथा = उक्तभिन्नदशायाम् अर्थात् शत्रोश्चिरेण भाविनीं, स्वस्य चाशु सम्भाविनीं क्षययुक्तिमालक्ष्येति भावः । तत्प्रतिकारम् = तत्प्रतिक्रियाम्, अर्थाद्येन सा क्षययुक्तिर्नश्यति स्वस्य, परस्य चाशु साऽऽयाति तथा, कुरुते = करोति ॥ ९ ॥

समासः—न चिरमचिरं तेनाचिरेण । क्षयस्य युक्तिः क्षययुक्तिस्तं क्षययुक्तिम् । तस्याः (क्षययुक्तेः) प्रतिकारस्तत्प्रतिकारस्तं तत्प्रतिकारम् ॥ ९ ॥

व्याकरणम्—विगणय्य = वि + गण + णिच् + क्त्वा + ल्यप् । उपेक्षते = उप + ईक्ष् = कर्त्तरि लट् । कुरुते = कृ + लट् ॥ ९ ॥

वाच्यान्तरम्—कृतिना अचिरेण, परस्य भूयस्यापि, क्षययुक्तिः स्वस्य च विपरीता क्षययुक्तिरुपपद्यते, अन्यथा तत्प्रतिकारः क्रियते ॥ ९ ॥

कोषः—‘चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थकाः’ इत्यमरः । ‘विपरीतो विपर्यासो व्यत्यासो व्यत्ययश्च सः’ इत्यमरः । ‘वैज्ञानिकाः कृतमुखः कृती कुशलः इत्यपि’ इत्यमरः ॥ ९ ॥

सारार्थः—कुशलो जनस्तु, शत्रोराशु भाविनं नाशोपायं, तथा निजस्य चिरसम्भवं तं समवलोक्य तत्प्रतिकारकरणे वेगवान् नहि भवति । अथ चेद् दीर्घकालेनायान्तीं शत्रोर्विपत्तिम्, स्वस्य च सत्वरमेव भाविनीं तां ज्ञात्वा झटिति तत्र यथा शत्रोर्विपत्तिः शीघ्रमेव भवति यथा स्वस्य च विपत्तिर्दूरीभवति, तथा यतते ॥ ९ ॥

भाषाऽर्थः—समझदार लोग, थोड़ी ही देर में होने वाली दुश्मनों की भारी विपत्ति देख और खुद की देर से आने वाली थोड़ी समझ कर ढाल लेते हैं । लेकिन वे शत्रुओं की देर से आने वाली और अपनी तुरन्त पहुँचनेवाली विपद् को हटाने के लिये उपाय करते हैं ॥ ९ ॥

तथाप्युपेक्षायामनिष्टमाचष्टे—

अनुपालयतामुद्देक्ष्यतीं प्रभुशक्तिं द्विषतामनीहया ।

अपयान्त्यचिरान्महीभुजां जननिर्वाद्भयादिव ध्रियः ॥१०॥

अनुपालयतामिति । उद्देक्ष्यतीं वर्धयिष्यमाणाम् । आच्छीनद्योर्नुम् । इति विकल्पानुसम्भावः । द्विषतां प्रभुशक्तिं कोशदण्डजं तेजः । ‘स प्रभावः प्रतापरूपयत्तेजः कोशदण्डजम्’ इत्यमरः । अनीहयाऽनुत्साहेनानुपालयतामुपेक्षमाणानि

महीभुजां श्रियः सम्पदो जननिर्वादभयाच्चिकृष्टपुरुषानुरागोत्थलोकापवादभयादिवेति हेतूपेक्षा । अचिरादपयान्त्यपसरन्ति । यथाह—कामन्दकः—‘स्त्रीभिः षण्ढ इव श्रीभिरलसः परिभूयते’ इति । अतः पराक्रमितव्यमित्यर्थः ॥ १० ॥

अन्वयः—उद्देश्यतीम्, द्विषताम्, प्रभुशक्तिम्, अनीहया, अनुपालयताम्, महीभुजाम्, श्रियः, जननिर्वादभयात्, इव, अचिरात्, अपयान्ति ॥ १० ॥

सुधा—उद्देश्यतीम् = वर्धयिष्यमाणाम्, द्विषतां = शत्रूणां, प्रभुशक्तिम् = कोष-दण्डसामर्थ्यम्, अनीहया = अनिच्छया, अवहेलयेत्यर्थः । अनुपालयताम् = उपेक्ष-माणानाम्, महीभुजाम् = भूभुजाम्, राज्ञाम्, श्रियः = राजलक्ष्म्याः, जननिर्वादभयात् इव, अचिरात् = सत्वरमेव, अपयान्ति = निर्गच्छन्ति, दूरीभवन्ति । न तादृशानां जनानां समीपे तिष्ठन्तीति भावः ॥ १० ॥

समासः—प्रभोः शक्तिः प्रभुशक्तिस्तां प्रभुशक्तिम् । महीं भुञ्जन्तीति मही-भुजस्तेषां महीभुजाम् । जनानां निर्वादः जननिर्वादः तस्माद्भयं जननिर्वादभयम्, तस्माज्जननिर्वादभयात् ॥ १० ॥

व्याकरणम्—अनुपालयताम् = अनु + पाल् + णिच् + शतृ । द्विषताम् = द्विष् + शतृ । महीभुजाम् = मही + भुज् + क्तिप् । अपयान्ति = अप + या + लट् ॥ १० ॥

वाच्यान्तरम्—उद्देश्यतीं द्विषतां प्रभुशक्तिम् अनीहया अनुपालयतां महीभुजां श्रीभिः, जननिर्वादभयात् इव अपयायते ॥ १० ॥

कोषः—‘स प्रभावः प्रतापश्च यत्तेजः कोशदण्डजम्’ इत्यमरः । ‘अवर्णाक्षेप-निर्वादपरीवादापवादवत्’ इत्यमरः ॥ १० ॥

सारार्थः—यः कश्चिन्महीपतिः शत्रोरुन्नतिमवलोक्योपेक्षां कुरुते, तस्य समीपे चाण्डालस्पर्शपातकभयादिव सम्पदो नहि आयान्ति, वर्तमाना अपि दूरतो गच्छन्तीति ॥ १० ॥

भाषार्थः—बढ़ती हुई, दुश्मनों की दौलत को देख चुपचाप ठहरनेवाले राजाओं की सम्पत्तियाँ, लोगों के अपवाद के भय से मानो निकल जाती हैं ॥ १० ॥
ननु परिचीणः कथं प्रबलेनाभियुज्यत इत्यत्राह—

क्षययुक्तमपि स्वभावजं दधत् धाम शिवं समृद्धये ।

प्रणमन्त्यनपायमुत्थितं प्रतिपञ्चन्द्रमिव प्रजा नृपम् ॥ ११ ॥

क्षयेति । क्षययुक्तमपि तथा सन्तं क्षीणमपि स्वभावजं सहजमनपायं शिवं सर्व-लोकाह्लादकं धाम चात्त्रं तेजः प्रकाशं च दधत् समृद्धये वृद्धयर्थमुत्थितमुद्यत्तम् । चर्धिष्णुमित्यर्थः । नृपं प्रजाः प्रतिपञ्चन्द्रं द्वितीयाचन्द्रमित्येत्यर्थः । प्रतिपञ्चन्द्रेन द्वितीयाग्रहणम् । प्रतिपदि तस्यादृश्यत्वादिति । प्रणमन्ति प्रह्वीभावेन वर्तन्त इति

भावः । चन्द्रं तु नमस्कुर्वन्ति । क्षीणस्याप्युत्साहः कार्यसिद्धेर्निदानमित्यर्थः । 'जयं हि सततोत्साही दुर्बलोऽपि समरनुते' इति कामन्दकः ॥ ११ ॥

अन्वयः—प्रजाः, क्षययुक्तम्, अपि, स्वभावजं, शिवं, धाम, दधतम्, समृद्धये, उत्थितम्, अनपायम्, नृपम्, प्रतिपच्चन्द्रम्, इव प्रणमन्ति ॥ ११ ॥

सुधा—प्रजा=जनाः, करदा लोका इति यावत् । क्षययुक्तम्=हानिमन्तम्, स्वभावजम्=प्राकृतिकम्, शिवम्=भाविकल्याणकरम्, धाम=तेजः, दधतं=धारयन्तम्, समृद्धये=ऐश्वर्योन्नत्यै, उत्थितम्=उद्योगपरम्, अनपायम्,=निर्दोषम्, नृपम्=राजानम्, 'क्षययुक्तम्=परिक्षीणम्, कलामात्रावशेषमित्यर्थः । अपि, स्वभावजम्=प्रकृतिजम्; एवमेव, परिक्षीणोऽपि शुक्लपक्षेऽनुदिनं प्रकृत्या वर्धतेऽतः स्वाभाविकम् । यद्यपि चन्द्रबिम्बे स्वतस्तेजो न वर्तते, किन्तु रविकिरणोज्ज्वल-भागत उज्ज्वल इवावलोक्यते । तथापि रविकिरणयोगोऽपि प्राकृतिक एवोच्यते । यदि स्वगतं तेजोऽङ्गीक्रियते, तदा सर्वस्यां तिथौ कथं नाखिलं बिम्बमुज्ज्वल-मवलोक्यते ? शिवम्=भाविकल्याणसूचकम्, वा शिवशिरोभूषणम्, नामैकदेशे नामग्रहणेन क्षत्यभावात् । धाम=तेजः, किरणमिति यावत्; समृद्धये=वर्ध-नाय, क्रमकलोपचयायेति यावत् । उत्थितम्=भूप्रान्ताद्विषति उद्गच्छन्तम् पूर्व-क्षितिजादुपरि समुद्रतम्, इति यावत् । अनपायम्=निष्कलङ्कम्, पूर्णबिम्बे एव कलङ्कपूर्णत्वावलोकनात् कलामात्रशेषे कलङ्कादर्शनाच्चेति शेषः प्रतिपच्चन्द्रम्=प्रतिपत्तिस्थन्तचन्द्रम्, इव प्रणमन्ति=नमस्कुर्वन्ति, अत्र क्षययुक्तमिति नृपचन्द्रयोर्वा धाम्नोऽपि विशेषणमवगन्तव्यम् । चन्द्रः सूर्यसन्निध्यवशेन द्वादशान्तर्गतो यदा तदा सदुज्ज्वलभागोऽस्मदादिदृश्यवृत्तान्तर्गतो न भवति । यदा पुनः क्रमशोऽग्रे गच्छति, तदा क्रमशस्तिर्यस्थितया स्वदृश्यभागे तच्छुक्लभागस्य प्रवेशात् तच्छुक्लवृद्धिर्भवतीति कलावृद्धेः कारणम् ॥ ११ ॥

समासः—क्षयेण युक्तः क्षययुक्तस्तम् । स्वस्य भावः स्वभावस्तस्माज्जायते इति स्वभावजः, तं स्वभाजम् । न अपायाः सन्ति यस्मिन् सः अनपायस्तमनपायम् । प्रतिपदश्चन्द्रः प्रतिपच्चन्द्रस्तं प्रतिपच्चन्द्रम् ॥ ११ ॥

व्याकरणम्—दधतम्=धा + शतृ + अम् । प्रणमन्ति=प्र + णम् + लट् । उत्थि-तम्=उत् + घा + क्तः ॥ ११ ॥

वाच्यान्तरम्—प्रजाभिः क्षययुक्तोऽपि वा क्षययुक्तमपि स्वभावजं धाम दधत्-समृद्धये उत्थितोऽनपायो नृपः प्रतिपच्चन्द्र इव प्रणम्यते ॥ ११ ॥

कोषः—'स्वभावश्च निसर्गश्च प्रकृतिर्वा' इति कोषः 'धाम तेजसि दीपौ च गृहे स्थाने शरीरके' इति । 'श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्' इत्यमरः । 'हिमांशुश्चन्द्रमाश्चन्द्र इन्दुः कुमुदवान्धवः' इत्यमरः ॥ ११ ॥

सारार्थः—यदि वर्त्तमानसमये न्यायपरो राजा हतविभवोऽपि; स्वाभ्युदयार्थं प्रयासं करोति, तदा चिरानुरागिः प्रजाजनास्तस्य सादरं साहाय्यं कुर्वन्ति ॥ ११ ॥

भाषाऽर्थः—वर्त्तमान परिस्थिति में दुर्दशाग्रस्त होने पर भी, आगे के लिये अच्छी प्रतिभा बनाये हुये, उन्नति के लिये तैयार और दोषों से रहित राजा को प्रतिपदा के चन्द्रमा के सदृश प्रजा लोग प्रणाम करते हैं अर्थात् उनका साथ देते हैं ॥ ११ ॥

ननु प्रभुशक्त्यून्यस्योत्साहः कुत्रोपयुज्यत इत्यत्राह—

प्रभवः खलु कोशदण्डयोः कृतपञ्चाङ्गविनिर्णयो नयः ।

स विधेयपदेषु दक्षतां नियतिं लोक इवानुरुध्यते ॥ १२ ॥

प्रभव इति । कर्मणामारम्भोपायः पुरुषद्रव्यसम्पद्देशकालविभागो विनिपात-प्रतिकारः कार्यसिद्धश्चेति पञ्चाङ्गानि । यथाह कामन्दकः—‘सहायाः साधनोपाया विभागो देशकालयोः । विनिपातप्रतिकारः सिद्धिः पञ्चाङ्गमिष्यते ॥’ इति पञ्चानामङ्गानां विनिर्णयः पञ्चाङ्गविनिर्णयः । तद्वितार्थ—‘इत्यादिनोत्तरपदसमासः । कृतः पञ्चाङ्गविनिर्णयो यस्य येन वा स तथोक्तः । नयो नीतिः । मन्त्र इति यावत् । कोशोऽर्थराशिः । ‘कोशीऽस्त्री कुड्मले खड्गपिधानेऽर्थो धादिव्ययोः’ इत्यमरः । दण्डश्चतुरङ्गसैन्यम् । ‘दण्डोऽस्त्री शासने राज्ञां हिंसायां लघुडे यमे । यात्राज्ञायां सैन्यभेदे’ इति वैजयन्ती । तयोः कोशदण्डयोः । प्रभुशक्तेरित्यर्थः प्रभवस्यस्मादिति प्रभवः कारणम् । ‘ऋदोरप्’ स नयो विधेयपदेषु कार्यवस्तुषु ‘पदव्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्गप्रवस्तुषु’ इत्यमरः, दक्षतां त्विप्रकारित्वम् । उत्साहमित्यर्थः । लोकः कृप्यादिप्रवृत्तो जनः । नियतिं दैवमिव । ‘नियतिर्नियमे दैवे’ इति विश्वः । अनुरुध्यतेऽनुसरति । रुधेर्देवादिकात्कर्तरि लट् । मन्त्रस्यापि मूलमुत्साहस्तन्मूलायाः प्रभुशक्तेर्मूलमिति किमु वक्तव्यम्, अतः स एवाश्रयणीयः । यतो नक्तन्दिवं मन्त्रयतस्तस्यापि प्रभोर्निर्हत्साहस्य न किञ्चिदसिद्धयतीति ॥ १२ ॥

अन्वयः—कृतपञ्चाङ्गविनिर्णयः, नयः, कोशदण्डयोः प्रभवः खलु । स (नयः), विधेयपदेषु, दक्षताम्, लोकः, नियतिम्, इव अनुरुध्यते ॥ १२ ॥

सुधा—कृतपञ्चाङ्गविनिर्णयः = विहितसहायाद्यङ्गपञ्चकनिश्चयः, अर्थाद्राजनीतेः पञ्चाङ्गानि वर्त्तन्ते तेषु प्रथमे के मम सहायकाः सन्तीत्यस्य परिज्ञानमेकम्, तथा च जयस्योपकरणानामेकत्रकरणं द्वितीयम्, एवं देशविभागस्तृतीयम्, तथा कालविभागश्च, अस्मिन् समये इदं कर्त्तव्यमिति । तथा विपत्तेः प्रतिकारः, कुतश्चिदागताया विपदो दूरीकरणायायासः, इति चतुर्थम्, तथा परिणामे कार्ग्यसिद्धिरिति पञ्चमम्, नयः = नीतिः, कोशदण्डयोः = धनराशिचतुरङ्गसैन्योः प्रभवः = उत्पत्तिकारणम् । खलु भवति । सः = नयः, विधेयपदेषु = कृत्यवस्तुषु, दक्षताम् =

दक्षत्वम्, उद्योगमिति यावत् । लोकः = जनः, नियतिस्=दैवम्, भाग्यमिति, यावत् वा इन्द्रम्, अनुरुध्यते = अनुसरति ।

अथ लोकपक्षे व्याख्यायते = कृतपाञ्चांगविनिर्णयः = सम्यग्विहितपञ्चाङ्गपत्र-विचारः, नयः = न्यायवान्, गणक इति शेषः । कोशदण्डयोः = अर्थशासनयोः । प्रभवः = उत्पादको भवति, नहि पञ्चाङ्गपत्रं विना धनं, तिथ्यादीनां घटीपलं च ज्ञायते । एवम्भूतः सः = विचारवान्, विधेयपदेषु = कर्तव्यलक्षणेषु वा कृत्यवस्तुषु, च कार्यस्थानेषु राज्ञ इति शेषः । दक्षतां = स्फूर्तिम्, लोकः = अवलोककः, जन्मपत्र-द्रष्टा गणक इति, नियतिस् = भाग्यम्, इव, अनुरुध्यते = अनुसरति । यथैव भावी, तथैव गणको वदति, नैवंविधस्य गणकस्य कथनं मिथ्या भवतीति भावः ॥ १२ ॥

समासः—कोशश्च कोशदण्डौ तयोः कोशदण्डयोः । पञ्च अङ्गानि पञ्चाङ्गानि, पञ्चाङ्गानां विनिर्णयः पञ्चाङ्गविनिर्णयः, कृतः पञ्चाङ्गविनिर्णयो येन यस्य वा सः कृतपञ्चाङ्गविनिर्णयः । विधेयानां पदानि विधेयपदानि तेषु विधेयपदेषु ॥ १२ ॥

व्याकरणम्—अनुरुध्यते = अनु + रुध + श्यन् + लट् ॥ १२ ॥

वाच्यान्तरम्—कृतपञ्चाङ्गविनिर्णयेन नयेन कोशदण्डयोः प्रभवेण भूयते खलु । तेन विधेयपदेषु दक्षता, लोकेन नियतिरिवानुरुध्यते ॥ १२ ॥

कोषः—‘सहायाः साधनोपाया विभागो देशकालयोः । विनिपातप्रतीकारः सिद्धिः पञ्चाङ्गमिष्यते’ इति कामन्दकः । ‘कोशोऽस्त्री कुड्मले खड्पिधानेऽर्थो-दिव्ययोः’ इत्यमरः । ‘दण्डोऽस्त्री शासने राज्ञां हिंसायां लगुडे यमे । यात्राज्ञायां सैन्यभेदे’ इति वैजयन्ती । ‘पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्षमाङ्घ्रिवस्तुषु’ इत्यमरः । ‘दैवं दिष्टं भागधेयं भाग्यं स्त्री नियतिर्विधिः’ इत्यमरः । ‘लोकस्तु भुवने जने’ इति ॥ १२ ॥

सारार्थः—यः कश्चित् राजा नीतेः पञ्चाङ्गानां परिरक्षकस्तदनुसारं चलति च, तस्य धनराशिः सैन्यसमूहश्च न कदापि अल्पतां याति । परन्तु तां नीतिं सामयिक एव दक्षो जनः पालयति । नहि दीर्घसूत्रेण हतोत्साहेन पाल्यते, इति विविच्य भवता सा नीतिरनुसर्तव्या ॥ १२ ॥

भाषार्थः—जिस राजनीति के पाँचों अंगों का निर्णय किया जाता है, ऐसी नीति, खजाना और सेनाविभाग की बुनियाद होती है । लेकिन वह नीति जल्दी-बाजी का पीछा करती है, जैसे लोग दैव (भाग्य) ही का भरोसा रखते हैं ॥ १२ ॥
ननु सोत्साहस्यासहायस्य कथमर्थसिद्धिरित्यत्राह—

अभिमानवतो मनस्विनः प्रियमुच्चैः पदमारुरुक्षतः ।

विनिपातनिवर्तनक्षमं मतमालम्बनमात्मषौरुषम् ॥ १२ ॥

अभिमानवत इति । अभिमानवतो मानधनस्य प्रियमिष्टमुच्चैरुन्नतं पदं स्थानं राज्यादिकमारुरुक्षत आरोढुमिच्छतः प्राप्नुकामस्य मनस्विनो धीरस्यात्मपौरुषं

रवपुरुषकार एव विनिपातनिवर्तनक्षममनर्थप्रतिकारसमर्थमालम्बनं सहकारि-
भूतमिष्टम् । यथा कस्यचित्तुङ्गमारोहतः किञ्चित्पतनप्रतिबन्धकमनुचरहस्तादिक-
शालम्बनं तद्वदिति ध्वनिः । किं पौरुषादन्यैः शूराणामिति भावः ॥ १३ ॥

अन्वयः—अभिमानवतः, प्रियम्, उच्चैः, आरुरुक्षतः, मनस्विनः, विनिपात-
निवर्तनक्षमम्, आत्मपौरुषम्, आलम्बनम्, मतम् ॥ १३ ॥

सुधा—अभिमानवतः = मानधनस्य, जातिकुलाभिमानशालिन इत्यर्थः ।
प्रियम् = अभीष्टम्, उच्चैः = उन्नतम्, योग्यतायोग्यम्, आरुरुक्षतः = आरोहु-
मिच्छतः, मनस्विनः = गम्भीरस्य, विनिपातनिवर्तनक्षमम् = विपत्तिध्वंसयोग्यम्,
वाऽनर्थप्रतीकारसमर्थम्, आत्मपौरुषम् = निजोद्योग एव, आलम्बनम् = अवलम्ब-
नम्, सहायकमित्यर्थः, मतम् = इष्टम्, वा स्वीकृतम् ॥ १३ ॥

समासः—अभिमानोऽस्यास्तीति अभिमानवान् तस्याभिमानवतः । विनिपात-
स्य निवर्तनं विनिपातनिवर्तनम्, तस्य क्षमं विनिपातनिवर्तनक्षमम् । आत्मनः
पौरुषम् आत्मपौरुषम् ॥ १३ ॥

व्याकरणम्—आरुरुक्षतः = आङ्पूर्वात् रुहेः=पञ्चन्तात् शतृप्रत्ययः ॥ १३ ॥

वाच्यान्तरम्—अभिमानवतो मनस्विनः प्रियम् उच्चैः पदम् आरुरुक्षतः
विनिपातनिवर्तनक्षमेण आत्मपौरुषेण आलम्बनेन भूयते ॥ १३ ॥

कोषः—‘गर्वोऽभिमानोऽहङ्कारो मानश्चित्तसमुच्चतिः’ इत्यमरः । ‘पदं व्यवसित-
त्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु’ इत्यमरः ॥ १३ ॥

सारार्थः—यः स्वजातिकुलाभिमानवान् महीपतिः स्वाभीष्टस्थानलाभाय यतते,
तेन अन्यसाहाय्याशा न कर्त्तव्या केवलं निजभुजविक्रमस्यैव साहाय्याशा विधेया,
यत्कृत्यं स्वेन सिद्ध्यति, तदन्यं कथयेदिति ॥ १३ ॥

भाषार्थः—अपनी जाति और कुल के अभिमान वाला जो राजा अभीष्ट स्थान
को चाहे उसको चाहिए कि पराये की आशा छोड़कर केवल आपद् को दूर करने
लायक अपने उद्योग का अवलम्बन करे ॥ १३ ॥

पौरुषानङ्गीकारे दोषमाह—

विपदोऽभिभवन्त्यविक्रमं रहयत्यापदुपेतमायतिः ।

नियता लघुता निरायतेरगरीयान्न पदं नृपश्रियः ॥ १४ ॥

विपत इति । अविक्रमं पौरुषहीनं विपदोऽभिभवन्त्याक्रामन्ति । आपदुपेतं
विपन्नमायतिरुत्तरकालः ‘उत्तरकाल आयतिः’ इत्यमरः । रहयति त्यजति । निरा-
यतेः, आसन्नक्षयस्येत्यर्थः । लघुताऽगौरवं नियताऽवश्यम्भाविनी । न कश्चिदेन-
माद्रियत इत्यर्थः । अगरीयांश्चघीयान्नुपश्रियो राजलक्ष्याः पदमास्पदं न भवति

यद्वा नृपेति पदच्छेदः । तस्मात्पौरुषं कर्तव्यमेवेत्यर्थः । अत्र पूर्वपूर्वस्याविक्रमत्वादे-
रुत्तरोत्तरविपदादिकं प्रति कारणत्वात्कारणमालाख्योऽलङ्कारः तथा च सूत्रम्—
'पूर्वपूर्वस्योत्तरहेतुत्वे कारणमाला ॥ १४ ॥

अन्वयः—विपदः, अविक्रमम्, अभिभवन्ति, आपदुपेतम्, आयतिः, रहयति ।
निरायतेः लघुता नियता, अगरीयान्, नृपश्रियः, पदं, न (भवति) ॥ १४ ॥

सुधा—विपदः=आपदः नानाविधाः क्लेशा इत्यर्थः । अविक्रमं=निरुद्योगम्,
पौरुषहीनमलसमिति यावत्, अभिभवन्ति=आक्रामन्ति, अथ चाविक्रमत्वेनापदा-
ऽन्वितो भवति, तदा किं तदाह—आपदुपेतम्=विपद्युक्तम्, आयतिः=उत्तर-
कालः, भाविष्यस्य इति यावत् । रहयति=त्यजति, अर्थान्निरुद्योगिनो विपद्ग्रस्त-
तथा भाविष्युद्योगिषु दूरीभवति । निरायतेः=अनागामिशुभस्य, जनस्येत्यर्थः ।
लघुता=क्षुद्रता, अवमानना, नियता=निश्चिता सा च महती न भवति । अतः,
अगरीयान्=लघीयान्, नीचो जन इति शेषः । नृपश्रियः=राजलक्ष्याः, पदम्=
स्थानम्, न भवति, अतो वर्तते सर्वासामवन्तीनां मूलं तु अनुद्योग एव, अतो
भवता यत्नपरेण भाव्यमित्यर्थः ॥ १४ ॥

समासः—न विक्रमः यस्य असौ अविक्रमस्तत्र विक्रमम् । आपदा उपेत आप-
दुपेतस्तत्रापदुपेतम् । निर्गता आयतिर्यस्मात्सः निरायतिः । अतिशयेन गुरुर्गरी-
यान्, न गरीयान् अगरीयान् । नृपस्य श्रीः नृपश्रीः, तस्याः नृपश्रियः ॥ १४ ॥

व्याकरणम्—अभिभवन्ति=अभि + भू + लट् । रहयति=रह + णिच् + लट् ॥ १४ ॥
वाच्यान्तरम्—अविक्रमो जनः विपद्भिः अभिभूयते । आपदुपेतो जन आयत्या
रह्यते । निरायतेर्लघुतया नियतया भूयते । अगरीयसा नृपश्रियः पदेन न भूयते ॥ १४ ॥

कोषः—'शक्तिः पराक्रमः प्राणो विक्रमस्त्वतिशक्तिता' इत्यमरः । विपस्यां
विपदापदौ' इत्यमरः । 'उत्तरः काल आयतिः' इत्यमरः । 'पदं व्यवसितत्राणस्थान-
लक्षमाङ्गविवस्तुषु' इत्यमरः ॥ १४ ॥

सार्थः—य उद्योगं न कुरुते, स विवदधीनो भवति । तथा च विवदधीनस्य
अमान्यो जनो राज्यकरणयोग्यो नहि भवतीति । अतो भवता सत्वरमेव यत्नः
करणीयः ॥ १४ ॥

भाषाऽर्थः—आलसी को विपत्तिर्षाँ घेरती हैं, विपत्ति से ग्रसित को होनहार
भी छोड़ देता है । बिना होनहार वाले की नीचता आ जाती है और नीच लोग
राजपद के लायक नहीं रहते ॥ १४ ॥

फलितमाह—

तदलं प्रतिपक्षमुन्नतेरवलम्ब्य व्यवसायबन्धयताम् ।

निवसन्ति पराक्रमाश्रया न विषादेन समं समृद्धयः ॥ १५ ॥

६ कि० घं० द्वि०

तदिति । तत्तस्माद् उपेक्षायां दोषसम्भवादित्यर्थः । उन्नतेरभ्युदयस्य प्रतिपक्ष-
मन्तरायं व्यवसायबन्ध्यतामुद्योगशून्यतामवलम्ब्यालम् । अवलम्बनेनालमित्यर्थः ।
'अलङ्घ्यत्वोः प्रतिषेधयोः प्राचां क्त्वा' इति क्त्वा प्रत्ययः । तस्य ह्यवादेशः ।
तथाहि पराक्रम आश्रयः कारणं यासां तास्तथोक्ताः समृद्धयः सम्पदो विषादेन
सममनुत्साहेन निवसन्ति । पौरुषसाध्याः । सम्पदो नानुत्साहसाध्याः, उभयोः
सहावस्थानविरोधादित्यर्थः । वैधर्म्येण कार्यकारणरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १५ ॥

अन्वयः—तत्, उन्नतेः प्रतिपक्षम्, व्यवसायबन्ध्यताम्, अवलम्ब्य, अलम्,
(यतः) पराक्रमाश्रयाः, विषादेन, समं, न, निवसन्ति ॥ १५ ॥

सुधा—तत् = तस्मात्कारणात्, उन्नतेः = अभ्युदयस्य, प्रतिपक्षम् = बाधकम्,
व्यवसायबन्ध्यताम् = उद्योगशून्यताम्, आलस्यमित्यर्थः । अवलम्ब्य = स्वीकृत्य
अलम् = व्यर्थम् । नहि किमपि शुभफलमनया भवतः प्रकृत्या वर्त्तमानयेति भावः ।
यतो यस्मात् कारणादिति शेषः । पराक्रमाश्रयः = विक्रमाधीनाः, उद्योगाधारा
इत्यर्थः । समृद्धयः = सम्पदः, ऐश्वर्याणीत्यर्थः । विषादेन = अनुत्साहेन, समं = सह,
न निवसन्ति = न तिष्ठन्ति, अर्थादुत्साहेन सहैवैश्वर्याणि वर्त्तन्तेऽत उत्साहाश्रयो
भवतु भवान्, जहातु हानिमूलमालस्यम् । तथोक्तं भारते—

आलस्यं यदि न भवेज्जागत्यनर्थः को न स्याद्वहुधनवान् बहुश्रुतश्च ।

आलस्यादियमवनी च सागरान्ता सङ्गीर्णा नरपशुभिश्च निर्धनैश्च ॥' इति ॥१५॥

समासः—व्यवसायस्य बन्ध्यता व्यवसायबन्ध्यता, तां व्यवसायबन्ध्यताम् ।
पराक्रम एवाश्रयो यासां ताः पराक्रमाश्रयाः ॥ १५ ॥

व्याकरणम्—अवलम्ब्य = अव + लवि + क्त्वा + ल्यप् । निवसन्ति = नि +
वस् + लट् ॥ १५ ॥

वाच्यान्तरम्—पराक्रमाश्रयाभिः समृद्धिभिः विषादेन समं न न्युप्यते ॥ १५ ॥

कोषः—'अलंभूषणपर्याप्तिशक्तिवारणवाचकम्' इत्यमरः । उद्योगो व्यवसायश्च
पौरुषम्' इति कोषः । 'पराक्रमो विक्रमश्च साहसः पौरुषम्' इति कोषः । 'खेदो
विषादो दुःखश्च क्लेश इत्यपि कथ्यते' इति ॥ १५ ॥

सारार्थः—यतो हि उद्योगहीनानां न कदाप्युन्नतिर्भवति, अतो भवद्भिः सत्वर-
मुद्योगशीलैर्भाव्यम् । सम्पदस्तु तत्रैव तिष्ठन्ति, यत्रैव पराक्रमः, यत्रानुदिनमनु-
त्साहो वर्तते, तत्र वर्तमाना अपि सम्पदोऽपगच्छन्ति । तेन भवद्भिः समयोचित-
माचरणमाचरितव्यमिति ॥ १५ ॥

भाषार्थः—क्योंकि बिना उद्योग के सब विपत्तियाँ घेरती हैं, इसलिए आप
जान-बूझकर भी ऐसे चुपचाप बैठे हैं, यह ठीक नहीं है । सम्पत्तियों तो पराक्रमियों
के यहाँ ठहरती हैं न कि उद्योगहीन अनुत्साहियों के यहाँ ॥ १५ ॥

ननु समयः प्रतीच्यते, किं वेगेनेत्यत्राह—

अथ चेदवधिः प्रतिक्ष्यते कथमाविष्कृतजिह्मवृत्तिना ।

धृतराष्ट्रसुतेन सुत्यजाश्चिरमास्वाद्य नरेन्द्रसम्पदः ॥ १६ ॥

अथेति । अथावधिः कालः प्रतीच्यते चेत् । 'अवधिस्स्ववधाने स्यात्सीम्नि काले विलेऽपि च' इति विश्वः । आविष्कृतजिह्मवृत्तिना प्रकटितकपटव्यवहारेण धृतराष्ट्र-सुतेन दुर्योधनेन नरेन्द्रसम्पदो राज्यसम्पदः । नरेन्द्रेति वा पदच्छेदः चिरं चतुर्दशवर्षाण्यास्वाद्यानुभूय कथं सुत्यजाः । ज्ञातास्वादेन तेन पश्चादपि सुखेन युद्ध-क्लेशं विना न त्यच्यन्त एवेत्यवधिप्रतीक्षणं व्यर्थमित्यर्थः ॥ १६ ॥

अन्वयः—अथ, चेत्, अवधिः, प्रतीच्यते, (तर्हि) आविष्कृतजिह्मवृत्तिना, धृतराष्ट्रसुतेन, नरेन्द्रसम्पदः, चिरम्, आस्वाद्य, कथं, सुत्यजाः (भविष्यन्ति) ॥ १६ ॥

सुधा—अथ = पक्षान्तरे, चेत् = यदि, अवधिः = समयसीमा, (धृतपराजिता वनवासे द्वादश वर्षाणि, गुप्तरूपेण चैकं वर्षं यदा वसिष्यथ, तदाऽहं राज्यमर्पयिष्यामीत्येवंरूपो दुर्योधनकृतकालावधिरिति भावः), प्रतीच्यते = पाल्यते, भवतेति शेषः । तदाऽस्योत्तरं मह्यं दीयतां तावत्—यत्तु आविष्कृतजिह्मवृत्तिना = प्रकटीकृतकपटव्यवहारेण, दक्षितविविधव्यापारेणेत्यर्थः । लाक्षागृहदाहे विषप्रयोगे, कपटधृत्येते इत्यादि बहुत्र दत्तस्वकीयस्वभावपरिचयेनेति भावः । धृतराष्ट्रसुतेन = दुर्योधनेन, नरेन्द्रसम्पदः = राजलक्ष्मीः, चिरम् = दीर्घकालम्, त्रयोदशवर्षात्मकमित्यर्थः । आस्वाद्य = उपभुज्य, अनुभूयेति वा कथं = केन प्रकारेण, सुत्यजाः = सुखेन त्याज्याः, भविष्यन्तीति शेषः । दुर्योधनो विना युद्धक्लेशं न दास्यति न वा त्यच्यति स्वराज्यमिति ध्रुवं ज्ञात्वा, स्वसमयप्रतीक्षणं निरर्थकमिति जानीहि ॥ १६ ॥

समासः—जिह्वा वक्रा वृत्तिजिह्मवृत्तिः आविष्कृता जिह्मवृत्तिर्येन तेन आविष्कृतजिह्मवृत्तिना । धृतं राष्ट्रं येनासौ धृतराष्ट्रः, तस्य सुतो धृतराष्ट्रसुतस्तेन धृतराष्ट्रसुतेन । नराणामिन्द्रः नरेन्द्रः नरेन्द्रस्य सम्पदो नरेन्द्रसम्पदः ॥ १६ ॥

व्याकरणम्—प्रतीच्यते = प्रति + ईच् + कर्मणि लट् । आस्वाद्य = आ + स्वाद्य + क्त्वा + ल्यप् ॥ १६ ॥

वाच्यान्तरम्—अथ चेदवधिं प्रतीक्षते, तदा आविष्कृतजिह्मवृत्तिः धृतराष्ट्रसुतः नरेन्द्रसम्पदश्चिरमास्वाद्य कथं त्यच्यति । आविष्कृतजिह्मवृत्तिना धृतराष्ट्रसुतेन चिरमास्वाद्य, कथं नरेन्द्रसम्पदः सुत्यजाभिभूयते ॥ १६ ॥

कोषः—'अवधिस्स्वसाने स्यात्सीम्नि काले विलेऽपि च' इति विश्वः । 'अरालं वृजिर्न जिह्वामूर्मिमकुञ्चितं नतम् । आविद्धं कुटिलं भुग्नं वेहिलतं वक्रमित्यपि' इत्यमरः । चिराय चिरस्याद्याश्चिरार्थकाः' इत्यमरः ॥ १६ ॥

सारार्थः—बहुधा यो दुर्योधनः स्वस्वभावस्य परिचयं दत्तवान्, स कथमपि, अनुभूतं भुक्तं राज्यं नहि समर्पयिष्यति, इति हेतोस्तव समयप्रतिवाकरणं न सम्यगिति ध्रुवमवेहि ॥ १६ ॥

भाषार्थः—अगर आप उनके तेरह वर्षवाले इकरार पर निर्भर हों, याने तेरह वर्ष बीतने पर खुद मेरा राज्य लौट आवेगा तो यह कभी नहीं हो सकता । क्योंकि जो दुर्योधन बार-बार आप पर अपना कपट (धोखा) व्यवहार प्रकट कर चुका है, वह तेरह साल तक राज्य का भजा चखकर कैसे बिना बलेश के वापस दे सकता है ॥ १६ ॥

अथवा तदा दैववशात्स्वयमेव सम्पदो दास्यति चेत्तथापि तत्कथं रोचयेमहीत्याह—

द्विषता विहितं त्वयाऽथवा यदि लब्धा पुनरात्मनः पदम् ।

जननाथ तवानुजन्मनां कृतमाविष्कृतपौरुषैर्भुजैः ॥ १७ ॥

द्विषतेति । अथवा द्विषता विहितं पुनः प्रत्यर्पितमात्मनः पदं राज्यं त्वया लब्धा लप्स्यते यदि । लभेः कर्मणि लुट् । हे जननाथ, तवानुजन्मनामनुजानामाविष्कृत-पौरुषैः प्रकटितपराक्रमैर्भुजैर्नः कृतमलम् । अस्मद्भुजैः किञ्चित्साध्यमित्यर्थः । राज्यदानादानयोर्द्विषतामेव स्वातन्त्र्येऽस्मद्भुजवैफल्यात् । 'क्षत्रियस्य विजेतव्यम्' इति शास्त्राच्चात्रेणैव राज्यं प्राद्यमिति भावः । कृतिमिति प्रतिषेधार्थमव्ययं चादिषु पठ्यते । 'कृतिमिति निवारणनिषेधयोः' इति गणव्याख्याने । भुजैरिति गम्यमान-साधनक्रियापेक्षा करणत्वात्तृतीया । उक्तं च न्यासोद्घोते—'न केवलं श्रूयमाणैव क्रिया निमित्तं कारकभावस्यापि तु गम्यमानापि' इति ॥ १७ ॥

अन्वयः—हे जननाथ ! यदि, त्वया, अथवा, द्विषता, पुनः, विहितम्, आत्मनः, पदं, लब्धा (तदा) तव अनुजन्मनाम् आविष्कृतपौरुषैः भुजैः, कृतम् ॥ १७ ॥

सुधा - हे जननाथ ! नरेन्द्र, राजन्, यदि = चेत, त्वया = युधिष्ठिरेण, द्विषता = शत्रुणा, दुर्योधनेनेत्यर्थः, पुनः = भूयः, विहितम्, पुनः समर्पितमित्यर्थः । आत्मनः = स्वस्य, पदम् = स्थानम्, राज्याधिकार इत्यर्थः । लब्धा = लप्स्यते, तदा = दुर्योधन-कृपाप्राप्तविभवे त्वयि सति, तव = भवतः, युधिष्ठिरस्येत्यर्थः । अनुजन्मनाम् = अनुजानाम्, कनिष्ठानामस्माकमित्यर्थः । आविष्कृतपौरुषैः = प्रकाशितपराक्रमैः, प्रख्यातसामर्थ्यैरिति यावत् । भुजैः = बाहुभिः, शत्रुशातनलब्धपरमयशोभिर्भुजै-रित्यर्थः । कृतम् = अलम्, निरर्थकम्, नहि तैः किमपि फलमित्यर्थः ॥ १७ ॥

समासः—जनानां नाथः, जननाथस्तत्सम्बोधने हे जननाथ ! अनु पश्चात् जन्म येषां तेऽनुजन्मानस्तेषामनुजन्मनाम् । पुरुषस्य भावः पौरुषम्, आविष्कृतं पौरुषं यैस्तैराविष्कृतपौरुषैः ॥ १७ ॥

व्याकरणम्—लब्धा = लभ् + कर्मणि लुट् । विहितम् = वि + धा + क्तः ॥ १७ ॥

वाच्यान्तरम्—हे जननाथ ! द्विषता विहितमात्मनः पदं यदि त्वं लब्धासि तदा तवानुजन्मनाम् आविष्कृतपौरुषा भुजा अलं (व्यर्थाः) एवेति ॥ १७ ॥

कोषः—‘रिपौ वैरिस्पत्नारिद्विषद्द्वेषणदुर्हदः’ इत्यमरः । ‘पदं व्यवसितत्राण-स्थानलक्ष्माङ्गिर्वस्तुषु’ इत्यमरः । ‘जघन्यजे स्युः कनिष्ठयवीयोऽवरजानुजाः’ इत्यमरः । ‘भुजबाहू प्रवेष्टो दोः’ इत्यमरः ॥ १७ ॥

सारार्थः—यदि वनवासावधिसमयेऽतीते दुर्योधनेन समर्तिमपि राज्यं युद्धं विना भवान् लब्ध्वा महाराजो भविष्यति, तदा सर्वत्रास्माकं दीनताप्रकाशनं सम्भविष्यति, परन्त्वधुनाऽपि समुरासुरनरा जानन्ति यत्पाण्डवसमा न सन्ति केऽपि वीरास्त्रिलोक्यामिति ख्यातिमिथ्यैव भवेत् । पाण्डवा अपि परप्रदत्तपिण्ड-भोजिन एवेति दुर्यशोचितानं वितर्तं स्यात् ॥ १७ ॥

भाषार्थः—एक तो वह दुर्योधन लौटावेगा ही नहीं, यह जानता हूँ, पर जो भी थोड़ी देर के लिये मैं मान लेता हूँ कि अगर आप अपने दुश्मनों से लौटाये हुये राज्य को पावेंगे भी तो महाराज ! आपके भाइयों की भुजाओं का यश बरबाद हो जायेगा ॥ १७ ॥

ननु साम्नैव कार्यसिद्धौ किं चात्रेण ? यथाह—मनु—‘साम्ना दानेन भेदेन समस्तैरथवा पृथक् । विजेतुं प्रयतेतारीत्र युद्धेन कदाचन ॥’ इति । तत्किमाग्रहेणेत्याशङ्क्याह—

मदसिक्तमुखैर्मृगाधिपः करिभिर्वर्तयते स्वयं हतैः ।

लघयन् खलु तेजसा जगन्न महानिच्छति भूमिमन्यतः ॥ १८ ॥

मदेति । मृगाधिपः सिंहो मदसिक्तमुखैः । मदवर्षिभिरित्यर्थः । स्वयं स्तेनैव हतैः करिभिर्वर्तयते वृत्तिं करोति । जीवतीत्यर्थः । चौरादिकाद् वृत्तेर्लट् । भौवादिकस्य तु ‘अणावकर्मकाच्चित्तवत्कर्तृकात्’ इति परस्मैपदनियमादिति । तथाहि—तेजसा प्रभावेण । ‘तेजो बले प्रभावे च ज्यतिष्यन्चिषि रेतसि’ इति वैजयन्ती । जगल्लघयन्लघ्वकुर्वन्महास्तेजस्यन्यतोऽन्यस्मात्पुरुषाद् भूतिं वृद्धिं नेच्छति खलु । नहि तेजस्विनः परायत्तवृत्तिस्त्वं युक्तम् । मनुवचनं त्वशूरविषयमिति भावः । विशेषेण वच्यमाणसामान्यसमर्थरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १८ ॥

अन्वयः—मृगाधिपः, मदसिक्तमुखैः स्वयं, हतैः, करिभिः, वर्तयते । तेजसा, जगत्, लघयन्, महान्, अन्यतः, अन्यतः, भूतिम्, न इच्छति ॥ १८ ॥

सुधा—मृगाधिपः=केसरी, सिंह इत्यर्थः । मदसिक्तमुखैः=दानवारिधौ-वदनैः, गण्डस्थलनिःसृतमदजलज्वालितकपोलपालिभिरित्यर्थः । स्वयम्=आत्मना, हतैः=मारितैः, करिभिः=गजैः हस्तिभिरित्यर्थः वर्तयते=वृत्तिं कुर्वते, मदमत्तमेव हस्तिनं हत्वा, न तु दुर्बलं हस्तिनमपि हत्वा सिंहः बुधा निर्वर्तयति । का

कथाऽन्यवन्यजन्तूनाम् । तथैव, तेजसा = ओजसा पराक्रमेणेत्यर्थः । जगत् = संसारम्, लघयन् = लघूकुर्वन्, तृणीकुर्वन्नित्यर्थः । स्वपराक्रमस्य पुरतो नान्यस्य कस्यापि गणयन्नित्यर्थः । महान् = तेजःप्रभाववान्, जन इति शेषः, अन्यतः = परतः अन्यजनसाहाय्याद् = इति यावत् । भूतिम् = ऐश्वर्यम् नहि, इच्छति = अभिलषति । स्वबलेनैव वैरिणं विजित्य लब्धुमिच्छतीति ॥ १८ ॥

समासः—मदेन सिक्तं मदसिक्तं, मदसिक्तं मुखं येषां ते मदसिक्तमुखास्तैर्मदसिक्तमुखैः मृगाणामधिपो मृगाधिपः ॥ १८ ॥

व्याकरणम्—वर्तयते = वृत्तु + गिच् + लट् । लघयन् = लघ् + गिच् + शतृ । इच्छति = इष् + लट् ॥ १८ ॥

वाच्यान्तरम्—मृगाधिपेन स्वयं हतैर्मदसिक्तमुखैः करिभिः वर्त्यते । तेजसा जगत् लघयता महता अन्यतो भूतिर्न इष्यते ॥ १८ ॥

कोषः—‘मदो दर्पेऽभिमाने च गजागण्डस्थलाश्रुनि’ इति । ‘सिंहो मृगेन्द्रः पञ्चास्यो हर्यक्षः केसरी हरिः’ इत्यमरः । ‘त्रिष्वथो जगती लोको विष्टपं भुवनं जगत्’ इत्यमरः । विभूतिर्भूतिरैश्वर्यमणिमादिकमष्टधा’ इत्यमरः ॥ १८ ॥

सारार्थः—यथा पशूनां राजा सिंहोऽपि दुर्बलं गजमन्यपशुद्वारा हत्वा न क्षुधां निर्वर्त्तयति अपि तु मदमत्तान् यूथनायकान् दन्तिनः स्वविक्रमेणैव निहत्य भोजनाशां पूरयति । भवांस्तु सर्वेषां राज्ञां शासकः पूर्वमासीत्तथाविधोऽपि स्वपौरुषं न किमपि करोति । नैतन्महतां योग्यः स्वभावः । महान्तो जना निजौजसाऽखिलं भूतलं तृणवन्मन्यमानाः नान्यतोऽभ्युदयमभिलषन्ति ॥ १८ ॥

भाषाऽर्थः—जैसे सिंह खुद मतवाले हाथियों को मारकर भूख को मिटाते हैं, वैसे (बड़े) आदमी सामने दुनिया को तुच्छ समझकर पराये की सहायता से ऐश्वर्य नहीं चाहते ॥ १८ ॥

ननु ‘युद्धात् पाक्षिको लाभः उपायान्तरैस्तु न तथेत्याशङ्क्याह—

अभिमानधनस्य गत्वैरैरसुभिः स्थास्तु यशश्चिचीषतः ।

अचिरांशुविलासचञ्चला ननु लक्ष्मीः फलमानुषङ्गिकम् ॥ १९ ॥

अभिमानेति । अभिमानधनस्य वैरानिर्यातनमात्रनिष्ठस्य । अत एव गत्वैरैरामनशीलैरस्थिरैः । गत्वैरैश्च’ इति करबन्तो निपातः । असुभिः प्राणैः करणैः । पुंसि भ्रम्यसवः प्राणा’ इत्यमरः । स्थास्तु स्थिरम् । ‘ग्लान्तिस्थश्च गस्तुः’ इति गस्तुप्रत्ययः । यशश्चिचीषतश्चेतुं संप्रहीतुमिच्छतः । चिनोतेः सन्नन्ताच्छतृप्रत्ययः । अचिरमंशवो यस्याः सोऽचिरांशुर्विद्युत्तस्या विलासः स्फुरणं तद्वच्चञ्चला । क्षणिकेत्यर्थः । लक्ष्मीः सम्पदनुषङ्गादागतमानुषङ्गिकमन्वाद्यशिश्टमत्पं फलम् । मानत्राणजं यश एव मुख्यं फलमभ्युच्चयस्तु लक्ष्मीरिति मानिनामिदमेव श्लाघ्यमित्यर्थः ।

अत्रास्थिरप्राणत्यागेन स्थिरयशःस्वीकाराभिधानान्न्यूनताधिकविनिमयाख्यः परि-
वृत्त्यलङ्कारः । तदुक्तं काश्यप्रकाशे—‘परिवृत्तिर्विनिमयो योऽर्थानां स्यात्समासमैः’
इति ॥

अन्वयः—अभिमानधनस्य, गत्वरैः, असुभिः स्थास्तु, यशः, चिचीषतः, अचि-
रांशुविलासचञ्चला लक्ष्मीः आनुषङ्गिकं, फलं, ननु ॥ १९ ॥

सुधा—अभिमानधनस्य = गौरवरत्नैकलक्षस्य, वा वैरनिर्यातनमात्रनिष्ठस्ये-
त्यर्थः गत्वरैः = गमनशीलैः, अस्थायिभिरिति यावत् । अशुभिः = प्राणैः, स्थास्तु =
स्थिरम् सदा वर्तमानमित्यर्थः । यशः = कीर्तिम् चिचीषतः = संप्रहीतुमिच्छतः,
अचिरांशुविलासचञ्चला = विद्युत्स्फुरणवच्चपला, लक्ष्मीः = राजलक्ष्मीः, आनुसङ्गिकम् =
आकस्मिकम्, फलं, ननु = निश्चितम् ॥

समासः—अभिमान एव धनं यस्य सोऽभिमानधनस्तस्य अभिमानधनस्य ।
अचिरम् अंशवो यस्याः सा अचिरांशुः, तस्याः विलासः स्फुरणम्, इव चञ्चला या
सा अचिरांशुविलासचञ्चला ॥ १९ ॥

व्याकरणम्—गत्वरैः—गम् करप् । स्थास्तु = छा—स्तुः । चिचीषतः = चि-
सन्—शतृ ॥ १९ ॥

वाक्यान्तरम्—अभिमानधनस्य गत्वरैरसुभिः स्थास्तु यशश्चिचीषतः, अचि-
रांशुविलासचञ्चलया, आनुषङ्गिकेण फलेन भूयते ननु ॥ १९ ॥

कोषः—‘पुंसि भूग्न्यसवः प्राणाः’ इत्यमरः । ‘स्थास्तुः स्थिरतरः स्थेयान्’
इत्यमरः । यशः कीर्तिः समज्ञा च’ इत्यमरः । ‘अचिरांशुस्तडिद्विद्युत् क्षणभाः चपला
अपि’ इति कोषः ॥ १९ ॥

सारार्थः—जातिकुलगौरवरत्नैकलक्षयो महापुरुषो ध्रुवनश्वरैः प्राणैः सदा
स्थायि यश एव प्रधानं फलं मन्यते । नहि प्राणस्य रक्षां कुर्वन् अयशः स्वीकरोति ।
तत्र युद्धे कृते धनव्ययः स्यादतोऽल्पमयशो भवतु न काऽपि हानिरेव न, किन्तु
धनं क्षणिकं मन्यते, मुख्यं स्थायि वस्तु यश एव पश्यति ॥ १९ ॥

भाषाऽर्थः—गौरव ही धन है जिसका ऐसे लोग विनाशशील प्राणों से अवि-
नाशी को जमा करने की इच्छा करते हुये बिजली की चमक की तरह लक्ष्मी का
संयोग क्षणिक समझते हैं ॥ १९ ॥

नन्वल्पस्य मानस्य हेतोः कथं प्राणत्यागः शक्यते कर्तुम् यतः ‘जीवन्नरो भद्र-
शतानि पश्येत्’ इत्याशङ्क्याह—

उवलितं न हिरण्यरेतसं चयमास्कन्दति भस्मनां जनः ।

अभिभूतिभयादसूनतः सुखमुज्झन्ति न धाम मानिनः ॥ २० ॥

उवलितमिति । जनो भस्मनां चयं पुञ्जमा स्कन्दन्ति पादादिनाऽऽक्रामति ।
अदाहकत्वादिति भावः । उवलितं उवलन्तरम् । कर्तरि क्तः । ‘मतिबुद्धिः—’इत्यादिसूत्रे

चकाराद्वर्तमानार्थत्वम् । हिरण्यं रेतो यस्य तं हिरण्यरेतसमग्निं नास्कन्दति । दाह-
कत्वादिति भावः । अतो हेतोर्मानिनोऽभिभूतिभयात्प्राणलाभेन तेजस्यागोपरिभवो
भविष्यतीति भयादसूनेव सुखमङ्कितमुज्झन्ति, त्यजन्ति, धाम तेजस्तु नोज्झन्ति ।
मानहानिकराजीवनास्वतेजसा मरणमेव वरमित्यर्थः । पूर्वतरश्लोकावदर्थान्तरन्यासः ॥

अन्वयः—जनः भस्मनां, चयम्, आस्कन्दति (किन्तु) ज्वलितं, हिरण्यरेतसं,
न, (आस्कन्दति) अतः, अभिभूतिभयात्, सुखम् असून्, उज्झन्ति, धाम, न
(उज्झन्ति) ॥ २० ॥

सुधा—जनः लोकः भस्मनाम् = भसितानाम्, चयम् = समुहम्, आस्कन्दति =
आक्रामति । किन्तु, ज्वलितम् = प्रज्वलितम्, सोपमानमित्यर्थः । हिरण्यरेतसम् = अग्निम्
न = नहि, आस्कन्दति, अतः = अस्मात्कारणात्, मानिनः = कुलगौरववन्तः, अभि-
भूतिभयात् = अपमानभयात्, सुखम् = अव्ययम्, असून् = प्राणान् अपि, उज्झ-
न्ति = त्यजन्ति, परन्तु, धाम = तेजः, विक्रमशालित्वं न उज्झन्ति । तेजोवन्तं
शत्रुर्नाभिभवति ॥ २० ॥

समासः—हिरण्यं रेतो यस्य स हिरण्यरेतास्तं हिरण्यरेतसम्, अभिभूतेर्भयम-
भिभूतिभयम्, तस्मादभिभूतियात् ॥ २० ॥

व्याकरणम्—आस्कन्दति = आ + स्कन्द + लट् । ज्वलितम् = ज्वल + क्तः ।
उज्झन्ति = उज्झ् + लट् ॥ २० ॥

वाच्यान्तरम्—जनेन भस्मनां चयः आस्कन्द्यते, किन्तु ज्वलितोऽग्निर्न । अतो
मानिभिः अभिभूतिभयात् असवः सुखम्, उज्झ्यन्ते, किन्तु धाम नेति ॥ २० ॥

कोषः—‘हिरण्यरेता द्रुतभुग्दहनो हव्यवाहन’ इत्यमरः । ‘समुदायः समुदयः
समवायश्च यो गणः इत्यमरः । ‘भूतिर्भसितभस्मनि’ इत्यमरः ‘धाम रश्मौ गृहे देहे
तेजस्यापि निगद्यते’ इति ॥ २० ॥

सारार्थः—सामर्थ्यवन्तं न कोऽप्याक्रामति, दुर्बलं तु सर्वे आक्रामन्ति । अत इदं
ज्ञात्वा सामर्थ्यवान् भव, सामार्थ्यवन्तस्तु प्राणान् प्रत्युत त्यक्तुमिच्छन्ति किन्तु
स्वतेजो न कदापि मुञ्चन्ति ॥ २० ॥

सारार्थः—लोग राख की ढेर पर चल सकते हैं, पर प्रज्वलित आग पर
नहीं । इसलिये तेजस्वी लोग अपमान के डर से प्राण को बिना तकलीफ छोड़ते हैं,
पर तेज नहीं छोड़ते क्योंकि प्राण से विशेष तेज को ही मानते हैं ॥ २० ॥

अथवा किमत्र प्रयोजनचिन्तया । किन्तु तेजस्विनामयं स्वभाव एव यजिगीषु-
त्वमित्याशयेनाह—

किमपेक्ष्य फलं पयोधरान् ध्वनतः प्रार्थयते मृगाधिपः ।

प्रकृतिः खलु सा महीयसः सहते नान्यसमुन्नतिं यथा ॥ २१ ॥

किमिति—मृगाधिपः सिंहः किं फलं प्रयोजनमपेक्ष्य ध्वनतो गर्जतः । धरन्तीति

धरा । पचाद्यच् पयसां धरास्तान्पयोधरान्मेवान्प्रार्थयतेऽभियाति 'याच्चायामभिधाने च प्रार्थना कथ्यते बुधैः' इति केशवः । यद्वावरुणद्वीत्यर्थः । प्रा अर्थयते । 'प्रा स्याद्याच्चाऽवरोधयोः', इत्यभियानात्प्रा अवरोधेन प्रा इति तृतीयान्तरम् । आकाशान्तस्य प्राशब्दस्य योगविभागात् 'आतो धातोः' इत्यालोपः । तथापि महीयसो महत्तस्य सा प्रकृतिः खलु यथा प्रकृत्याऽन्यसमुन्नतिं परवृद्धिं न सहते । महतः परमञ्जनमेव पुरुषार्थः इत्यर्थः । पूर्ववदलङ्कारः ॥ २१ ॥

अन्वयः—मृगाधिपः, किं फलम्, अपेक्ष्य, ध्वनतः पयोधरान् प्रार्थयते । सा महीयसः प्रकृतिः खलु । यथा अन्यसमुन्नतिं न सहते ॥ २१ ॥

सुधा—मृगाधिपः = मृतेन्द्रः, सिंह इति यावत्, किम् = किंरूपम्, फलम् = प्रयोजनम्, वा लाभम्, अपेक्ष्य = उद्दिश्य, मनसि निश्चित्येति भावः ध्वनतः = गर्जतः, पयोधरान् = जलधरान्, मेधानित्यर्थः । प्रार्थयते = याचते, अर्थाच्च किमपीति । तदा कथं तदन्तं वारिदं ज्ञात्वा सिंहो गर्जतीत्याह—सा = अन्योत्कर्षामर्षणा, महीयसः = गरीयसः, मनस्विन इत्यर्थः । प्रकृतिः—स्वभावः । खलु = किल, वर्तते यथा = प्रकृत्या, अन्यसमुन्नतिम् = पराभ्युदम्, न सहते = न मर्षयति, महान् इति शेषः । शत्रोर्त्कर्षनाशनमेव महतः पुरुषार्थफलम् ॥ २१ ॥

समासः—मृगाणामधिपः मृगाधिपः । धरन्तीति धराः पयसां धराः पयोधराः स्तान् पयोधरान् । अन्यस्य समुन्नतिरन्यसमुन्नतिस्तामन्यसमुन्नतिश्च ॥ २१ ॥

व्याकरणम्—अपेक्ष्य = अप + ईच्छ + क्त्वा + ल्यप् । प्रार्थयते = प्र + अर्थ + लट् । सहते = सह + लट् ॥ २१ ॥

वाच्यान्तरम्—मृगाधिपेन किं फलमपेक्ष्य ध्वनन्तः पयोधराः प्रार्थयन्ते तथा महीयसः प्रकृत्या भूयते, यथा अन्यसमुन्नतिः न सहते ॥ २१ ॥

कोषः—'स्त्रीस्तनाब्दौ पयोधरौ' इत्यमरः । 'संसिद्धिप्रकृतीत्वमे' । 'स्वरूपञ्च स्वभावश्च निसर्गश्च' इत्यमरः । 'निषेधवाक्यालङ्कारजिज्ञासाऽनुनये खलु' इत्यमरः ॥

सार्थः—भूस्योऽपि सिंहः, आकाशगतस्य मेघस्य गर्जनं श्रुत्वा 'आः कोऽयमस्मत्समशब्दकरोऽन्यः' इति धिया तं प्रति गर्जति । एवं महतां स्वभाव एव येन प्रतिपक्षिण उत्कर्षं दृष्ट्वा स्वस्यापि तदधिकोत्कर्षार्थं यतते ॥ २१ ॥

भाषाऽर्थः—सिंह गर्जते द्रुप बादल से क्या कुछ माँगता है ? (नहीं उसको डपटता है) यह महान् लोगों (बड़ों) की आदत होती है कि जिससे वे औरों की उन्नति नहीं सहते ॥ २१ ॥

संप्रति उक्तप्रयोजनं निगमयति—उक्ताथोपसंहरणं निगम उच्यते—

कुरु तन्मतिमेव विक्रमे नृप निर्धूय तमः प्रमादजम् ।

ध्रुवमेतद्वेहि विद्विषां त्वदनुत्साहहता विपत्तयः ॥ २२ ॥

कुरु तदिति । हे नृप, तत्तस्मादुक्तरीत्या पराक्रमोत्साहयोर्हेतुत्वाद्धेतोः 'यत्तद्यत-
स्ततो हेतौ' इत्यमरः । प्रमादजं तमो मोहं निर्धूय निरस्य विक्रमे पौरुष एव मतिं
कुरु । विक्रममेवाङ्गीकुरु, नतूपायान्तरमित्यर्थः । न च विक्रमवैफल्यशङ्का कार्ये
त्याह—ध्रुवमिति । विद्विषां विपत्तयस्त्वदनुत्साहहतास्तवानुत्साहेनाव्यवसायेन
हताः प्रतिबद्धाः । अन्यथा प्रागेव विपद्येरन्निति भावः । इत्येतद्ध्रुवं निश्चितमवेहि
विद्धि । ध्रुवं नित्ये निश्चिते च' इति शाश्वतः ॥ २२ ॥

अन्वयः—हे नृप, तत्, प्रमादजं, तमः, निर्धूय, विक्रमे, एव मतिं कुरु
विद्विषां विपत्तयः, त्वदनुत्साहहताः (सन्ति) । एतद्, ध्रुवम्, अवेहि ॥ ॥

सुधा—हे नृप = हे राजन्, तत् = तस्मात्कारणात्, प्रमादजम् = अनवधानता-
जनितम्, तमः = मोहम्, निर्धूय = निरस्य, दूरीकृत्येत्यर्थः । विक्रमे = पराक्रमे;
मतिं = बुद्धिम्, कुरु = विवेहि, नान्यथा कार्यसिद्धिरित्यर्थः । तथाहि, विद्विषाम् =
शत्रूणाम्, विपत्तयः = विपदः, क्लेशा इत्यर्थः । त्वदनुत्साहहताः = भवदनुद्योग-
क्षीणाः, अर्थाद्यदा भवानुत्साहमङ्गीकरिष्यति, तदा तेषां विपत्तयो जनिष्यन्ति ।
यावदेव भवानुद्योगतत्परो न, तावदेव तेषां विपत्तयो न, अपितु सम्पत्तयः सन्ती
एतत् = इति, ध्रुवम् = निश्चितम्, अवेहि = जानीहि । नास्त्यत्र सन्देहलेशोऽपीति
शेषः ॥ २२ ॥

समासः—प्रमादाजायते इति प्रसादजस्तं प्रसादजम् । न उत्साह इत्यनुत्साहः,
तव अनुत्साह इति त्वदनुत्साहस्तेन त्वदनुत्साहेन हता इति त्वदनुत्साहहताः ॥ २२ ॥

व्याकरणम्—कुरु = कृ + लोट् । निर्धूय = चिर् + धूज् + क्त्वा + ल्यप् । अवेहि =
अव + इण् + लोट् ॥ २२ ॥

वाच्यान्तरम्—हे नृप ! तत् प्रमादजं तमो निर्धूय विक्रमे मतिः क्रियताम् ।
विद्विषां विपत्तिभिः त्वदनुत्साहहताभिर्भूयते, एतद् ध्रुवं भवता अवेयताम् ॥ २२ ॥

कोषः—'बुद्धिर्मनीषा धिषणा धीः प्रज्ञा शेमुषी मतिः' इत्यमरः । 'शक्तिः परा-
क्रमः प्राणो विक्रमस्त्वतिशक्तिता' इत्यमरः । 'प्रमादोऽनवधानता' इत्यमरः ॥ २२ ॥

सारार्थः—यतो विक्रमेण विना कार्यसिद्धिर्न हि भवति, अतो भवताऽप्य-
नुत्साहं परित्यज्य उद्योगतत्परेण भवितव्यम् । तावदेव शत्रोः सम्पदो वर्तन्ते,
यावद्भवतोत्साहो नाङ्गीकृतः । यदैव उत्साहमङ्गीकरिष्यति तदैव शत्रोर्विपत्तयः
उत्पत्स्यन्ते ।

भाषार्थः—हे महाराज ! आप भूल से किये हुए मोह को दूर कर उद्योग में
बुद्धि लगाइये । आप ही के अनुत्साह (अनुद्योग = आलस्य) से दुश्मनों की
विपत्तियाँ बढ़ेगी, यह आप निश्चित समझें ॥ २२ ॥

न च नः पराजयशङ्का कार्येत्याह—

द्विरदानिव दिग्विभाविताश्चतुरस्तोयनिधीनिवायतः ।

प्रसहेत रणे तवानुजान् द्विषतां कः शतमन्युतेजसः ॥ २३ ॥

द्विरदानिति । दिग्विभावितान्दिच्छु प्रसिद्धांस्तानायत आगच्छतः । आङ्पूर्वा-
दिगुधातोः शतृप्रत्ययः । चतुरो द्विरदान्दिगजानिव, तथोक्तविशेषणांश्चतुरस्तोय-
निधीनिव, रण आयतो दिग्विभावितान्दिच्छुतमन्युतेजस इन्द्रविक्रमांश्चतुरस्तवानुजा-
न्दिषतां मध्ये कः प्रसहेत । सोढुं शक्नुयादित्यर्थः । 'शकि लिङ् च' इति शक्यार्थे
लिङ् । अतो निःशङ्कं प्रवर्तस्वेति भावः ॥ २३ ॥

अन्वयः—द्विषतां, कः, दिग्विभावितान्, चतुरः, द्विरदान्, इव, तोयनिधीन्,
इव, रणे, आयतः शतमन्युतेजसः, तव, अनुजान्, प्रसहेत ? ॥ २३ ॥

सुधा—द्विषतां = शत्रूणाम्, पक्षे इति शेषः, कः = को वीरः वर्त्तते य इति
गजान्, इव । रणे = समरे, चतुरः = चतुर्मितान्, तोयनिधीन् = समुद्रान्, इव,
आयतः = आगच्छतः, शतमन्युतेजसः = इन्द्रसमविक्रमान्, तव = युधिष्ठिरस्य,
अनुजान् = कनिष्ठान्, अस्मदादीनित्यर्थः प्रसहेत = सोढुं शक्नुयात् ? न कोऽपि
तादृशोऽस्मत्प्रतिपक्षयोग्यो वीरवरो लक्ष्यते विपक्षपक्षे इति भावः ॥ २३ ॥

समासः द्वौ रदौ वर्त्तते येषां ते द्विरदास्तान् । दिच्छु विभाविता दिग्विभावि-
तास्तान् दिग्विभावितान् । तोयानां निधयस्तोयनिधयस्तांस्तोयनिधीन् । शतं
मन्यवो यस्य सः शनमन्युः, शतमन्योस्तेज इव तेजो येषां ते शतमन्युतेजसस्तान्
शतमन्युतेजसः ॥ २३ ॥

व्याकरणम्—आयतः = आ + ण् + शतृ, प्रसहेत = प्र + पङ् + लिङ् ॥ २३ ॥

वाक्यान्तरम्—द्विग्विभाविताः द्विरदा इव चत्वारस्तोयनिधय इव आयन्तः
शतमन्युतेजसः तव अनुजाः, द्विषतां मध्ये केन प्रसह्येरन् ॥ २३ ॥

कोषः—'दन्ती दन्तावलो हस्ती द्विरदोऽनेकपो द्विपः' इत्यमरः । 'अस्त्रियां
समरानीकरणाः कलहविग्रहौ' इत्यमरः । 'जिष्णुलेखर्षभः शक्रः शतमन्युर्विवरपतिः'
इत्यमरः ॥ २३ ॥

सारार्थ—यदि भवानधुना परमितपरिजनतयाऽऽत्मनो युद्धकरणं नोचितमिति
जानाति तदा क्षणं विचारयतु, यत् भवत इन्द्रसमविक्रमाः, आतरो वयं च दिग्गजा
इव आकारेण, युद्धे तु सागरा इवानतिक्रमणीयाश्च स्मः । तदाऽस्माकं पञ्चानां
सम्मिलितानां पुरः शत्रुपक्षीयः को निजजननीलालितः क्षणं तिष्ठेत्, यो न यम-
भवनातिथिर्भविष्यतीति ॥ २३ ॥

भाषार्थः—चारों दिग्गजों के समान कलवान् और आकार में अपार सागर के

समान आक्रमण योग्य नहीं, ऐसे इन्द्र के समान पराक्रम वाले आपके भाइयों से दुश्मनों के पक्ष में कौन है ? जो ठहर कर जग भर युद्ध करे ॥ २३ ॥

आशीर्वादव्याजेन फलितमाह—

ज्वलतस्तव जातवेदसः सततं वैरिभृतस्य चेतसि ।

विदधातु शमं शिवेतरा रिपुनारीनयनाम्बुसन्ततिः ॥ २४ ॥

ज्वलत इति । तव चेतसि सततं ज्वलतो वैरिभृतस्य जातवेदसः । क्रोधाग्ने-
रित्यर्थः शिवेतराऽशिवाऽमङ्गला । वैधव्यदुःखजनकत्वादिति भावः । रिपुनारीनय-
नाम्बुसन्ततिर्वैरिचरिताऽशुभप्रवाहः शमं विदधातु । वैरिभृतस्य क्रोधस्य वैरिवधमन्त-
रेण शान्तसम्भवादवश्यं तद्वधस्त्वया कर्तव्य इत्यर्थः । क्रोधस्य विषयस्य निगर-
णेन विषयिणो जातवेदस एवोपनिबन्धादतिशयोक्तिरलङ्कारः । तदुक्तम्—‘विषय-
स्यानुपादानाद्विषयपुनरिष्यते । यत्र सातिशयोक्तिः स्यात्कवेः प्रौढोक्तिर्जीविता ॥’
इति । तत्रापि क्रोधस्य जातवेदसो भेदेऽप्यभेदाध्यवसायादभेदेऽभेदरूपा । तत
एवाम्बुनिर्वाप्यत्वोक्तिश्च घटते । तथा च तथाम्बुसेकेनाग्निः शाम्यति तथा शत्रु-
वधेन क्रोध इत्यौपम्यं गम्यते ॥ २४ ॥

अन्वयः—शिवेतरा, रिपुनारीनयनाम्बुसन्ततिः, तव; चेतसि सततं, वैरि-
भृतस्य, ज्वलतः, जातवेदसः शमं विदधातु ॥ २४ ॥

सुधा—शिवेतरा=अमङ्गला, अभद्रेति यावत्, वैधव्यकलेशोत्पन्नत्वादिति भावः ।
रिपुनारीनयनाम्बुसन्ततिः=शत्रुस्त्रीनेत्राश्रुधारा (कर्त्री), तव=युधिष्ठिरस्येत्यर्थः ।
चेतसि=मनसि, सन्ततम्=अनिशम्, नित्यमिति यावत् । वैरिभृतस्य=शत्रुप्रयुक्तस्य
ज्वलतः=प्रदीपस्य, उच्छिखस्येत्यर्थः । जातवेदसः=अग्नेः, शत्रुविहितमहापराध-
जनितदुःखाग्निज्वाला इति भावः । शमम्=उपशान्तिम्, विदधातु=करोतु ।
अग्निर्जलधारायाः पातेन शाम्यति, तथैव तव दुःखाग्निरपि वैरिभृणीवैधव्य-
जनिताश्रुधारया शाम्बतु इति भावः ॥ २४ ॥

समासः—वैरिणा कृतयः वैरिभृतः तस्य वैरिभृतस्य । शिवादितरा शिवेतरा ।
नयनानाम्बूनि, तेषां सन्ततिः, नयनाम्बुसन्ततिः । रिपूणां नार्यः रिपुनार्यस्तासां
नयनाम्बूसन्ततिरिति रिपुनारीनयनाम्बुसन्ततिः ॥ २४ ॥

व्याकरणम्—ज्वलतः=ज्वल् + शतृ । विदधातु=वि + आ + लोट् ॥ २४ ॥

वाच्यान्तरम्—शिवेतरया रिपुनारीनयनाम्बुसन्तत्या तव चेतसि सततं
ज्वलतः वैरिभृतस्य जातवेदसः शमः विधीयताम् ॥ २४ ॥

कोषः—‘कृपीटयोनिर्ज्वलनो जातवेदास्तनून्पातु,’ इत्यमरः । सततानारताश्चा-
न्तसन्ततविरतानिशम् इत्यमरः । ‘चित्ते तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः’
इत्यमरः । ‘समयस्तु शमः शान्तिः’ इत्यमरः ॥ २४ ॥

सारार्थः—तावत्तव दुःखराशिर्न विलीनो भविष्यति, यावत्ते रिपवो न मरिष्यन्ति, अतो निजदुःखरोगस्य भेषजं शत्रुसंहाररूपं कुर्वति ॥ २४ ॥

भाषाऽर्थः—आप के हृदय में वैरियों के कारण हरदम जलती हुई दुःखरूपी आग को अमङ्गल दुश्मन की रमणियों की आँसू की धारा बुझाये ॥ २४ ॥

इति दर्शितविक्रियं सुतं मरुतः कोपपरीतमानसम् ।

उपसान्वयितुं महीपतिद्विरदं दुष्टमिवोपचक्रमे ॥ २५ ॥

इतीति । इत्युक्तरीत्या दर्शिता विक्रिया विकारो वागारम्भक्रमो येन तं कोपपरीतमानसं कोपाक्रान्तचित्तम् । इदं विशेषणद्वयं द्विरदंऽपि योज्यम् । मरुतः सुतं भीमं महीपतिर्युधिष्ठिरो दुष्टं द्विरदमिव । एतेन भीमस्य शौर्यमेव, न बुद्धिरस्तीति गम्यते । उपसान्वयितुमनुनेतुमुपचक्रमे प्रवृत्तः । 'प्रोपाश्यां समर्थाभ्याम्' इत्यात्मनेपदम् । राज्ञा तावदुपकारविशेषापेक्षया कथञ्चिदवशो जनः शनैर्द्विरदवद्वशीकरणीयः, न तु त्याज्य इति भावः ॥ २५ ॥

अन्वयः—महीपतिः, इति, दर्शितविक्रियं, कोपपरीतमानसं, मरुतः सुतम्, दुष्टं द्विरदम्, इव, उपसान्वयितुम्, उपचक्रमे ॥ २५ ॥

सुधा—महीपतिः = पृथिवीपतिः, युधिष्ठिर इत्यर्थः । इति = इत्थम्, पूर्वोक्तम् चतुर्विंशतिश्लोकोक्तिरूपम् । दर्शितविक्रियम् = प्रकटीकृतमनःकोभम्, कोपपरीतमानसम् = क्रोधःशान्तचित्तम्, मरुतः = वायोः, सुतम् = पुत्रम्, भीममित्यर्थः । तस्य वायोरंशाज्जितत्वात्, दुष्टं = मदमत्तम्, द्विरदम् = गजम्, इव, उपसान्वयितुं = शामयितुं अनुनेतुम्, वा, उपचक्रमे = आरब्धवान्, प्रवृत्त इत्यर्थः ॥ २५ ॥

समासः—दर्शिताः विक्रिया येन स दर्शितविक्रियस्तं दर्शितविक्रियम् । कोपेन परीतं मानसं यस्य सः कोपपरीतमानसस्तं कोपपरीतमानसम् मद्याः पतिर्महीपतिः । द्वौ रदौ (मुखनिर्गतौ) यस्य स द्विरदस्तं द्विरदम् ॥ २५ ॥

व्याकरणम्—उपसान्वयितुम् = उप + सान्व + णिच् + तुमुन् । उपचक्रमे = उप + क्रम + लिट् ॥ २५ ॥

वाच्यान्तरम्—महीपतिना इति दर्शितविक्रियं कोपपरीतमानसं मरुतः सुतम् उपसान्वयितुं दुष्टं द्विरदम् इव उपचक्रमे ॥ २५ ॥

कोषः—'आत्मजस्तनयः सुनुः सुतः पुत्रः' इत्यमरः । 'समीरमारुतमरुजगात्प्राणसमीरणाः' इत्यमरः । 'चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः' इत्यमरः । 'दन्ती दन्तावलो हस्ती द्विरदोऽनेकपो द्विपः' इत्यमरः ॥ २५ ॥

सारार्थः—एवं पूर्वोक्तरूपेण वदन्तं क्रुद्धं भीमं युधिष्ठिरः स्वकोमलवचसा प्रकृतिस्थं विधातुं तत्परो बभूव यथा कश्चिन्महामात्रो मदमत्तं हस्तिनं स्वोपायेन प्रकृतिस्थं करोति ॥ २५ ॥

भषार्थः—इस तरह मन के लोभ को दर्शाया है जिसने और क्रोध से भरा है दिल जिसका ऐसे वायुपुत्र (भीमसेन) को, महाराज युधिष्ठिर अपने कोमल वचनों से ठण्डा करने के लिए प्रस्तुत हुए, जैसे कोई मतवाले हाथी को वश में लाने के लिये उपाय करे ॥ २५ ॥

प्रथमं तावत्स्तुत्यादिभिः प्रसादयति—

अपवर्जितविप्लवे शुचौ हृदयग्राहिणी मङ्गलास्पदे ।

विमला तव विस्तरे गिरां मतिरादर्श इवाभिदृश्यते ॥ २६ ॥

अपवर्जितेति । विप्लवः प्रमाणवाधः । अन्यत्र बाह्यमलसंक्रमः । सोऽपवर्जितो यस्य तस्मिन्नपवर्जितविप्लवे । शुचौ सौशब्द्यं लोहशुद्धिश्च शुचित्वम् । तद्वर्तीत्यर्थः । अत एव हृदयग्राहिणि मनोरमे मङ्गलास्पदे । एकत्र हितार्थप्रतिपादकत्वादन्यत्र मङ्गलवस्तुत्वाच्च श्रेयस्करे । 'रोचनं चन्दनं हेम मृदङ्गं दर्पणं मणिम् । गुरुनभिं तथा सूर्यं प्रातः पश्येत्सदा बुधः ॥' इति पुराणवचनात् । तव गिरां विस्तरे वाक्प्रपञ्चे । 'प्रथमे वावशब्दे' इति घञ्प्रतिषेधात् 'ऋदोरप्' इत्यप् । अत एव 'विस्तारो विग्रहो व्यासः स च शब्दस्य विस्तरः' इत्यमरः । मतिस्त्वदबुद्धिरादर्शं दर्पण इव । 'दर्पणे मुकुरादर्शौ' इत्यमरः । विमला विशदाऽभिदृश्यते । वाग्वैशद्यादेव मतिर्वैशद्यमनुमीयते तत्पूर्वं कृत्वात्तस्येत्यर्थः ॥ २६ ॥

अन्वयः—अपवर्जितविप्लवे, शुचौ, हृदयग्राहिणी, मङ्गलास्पदे तव गिरां, विस्तरे (तव), विमला मतिः, आदर्श, इव, अभिदृश्यते ॥ २६ ॥

सुधा—अपवर्जितविप्लवे = प्रमाणयुक्ते, शुचौ = शब्दसौष्टवे, हृदयग्राहिणि = मनोहरे, मङ्गलास्पदे = विजयप्रदे, तव भीमस्य, गिराम् = वाचाम्, विस्तरे = प्रपञ्चे तव, विमला = निर्मला, मतिः बुद्धिः, अपवर्जितविप्लवे = त्यक्तबाह्यमले, निर्मले इत्यर्थः । शुचौ = शुद्धकाष्ठलोहादिदृढीकृते, पूजादौ स्पर्शयोग्यत्वात् चिरस्थायित्वाच्चेति शेषः । हृदयग्राहिणि = हृदयादूर्ध्वावयवप्रतिबिम्बवति वाः; दर्शनेन मनोहरे, मङ्गलास्पदे = कल्याणभाजने, यात्रायां प्रभाते च तद्दर्शनस्य मङ्गलजनकत्वात् । विस्तरे = असङ्क्षिप्तं, महतीत्यर्थः, यत्र सम्यक् ऊर्ध्वाधोभागोऽवलोक्यते तादृशे, आदर्शे = दर्पणे, काचपदार्थे, इव, अभिदृश्यते = अवलोक्यते । यथा दर्पणे मुखमवलोक्यते स्पष्टं, तथैव वचनसमूहेऽपि वक्तुर्बुद्धिर्लक्ष्यते इति भावः ॥ २६ ॥

व्याकरणम्—अभिदृश्यते = अभि + दृश् + लट् ॥ २६ ॥

वाच्यान्तरम्—अपवर्जितविप्लवे, शुचौ, हृदयग्राहिणि, मङ्गलास्पदे, तव, गिरां; विस्तरे तव, मतिम्, आदर्शे, इव अभिप्रायामि ॥ २६ ॥

कोषः—'प्रमाणवाधः किल विप्लवः स्याद्यदयुक्तिशून्यं वचनं मतं तत्, इति । 'श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्' इत्यमरः ।' ब्राह्मी तु भारती भाषा

गीर्वाण्वाणी सरस्वती' इत्यमरः । 'विस्तरो विग्रहो व्यासः स च शब्दस्य विस्तारः ।'
दर्पणे सुकुरादशौ' इत्यमरः ॥ २६ ॥

सारार्थः—यथा निर्मले दर्पणे सुस्पष्टं स्वमुखं विलोक्यते, तथैव तव परिशुद्धे
वाक्प्रपञ्चे तव मत्याः स्वरूपं दृश्यते ॥ २६ ॥

साराऽर्थः—युक्ति युक्तः पवित्र मनोहर, मङ्गलप्रद तुम्हारी बातों के समूह में
तुम्हारी बुद्धि उसी तरह साफ दिखलाई देती है, जैसे शीशे (आईने) में किसी
का प्रतिबिम्ब दिखाई देता है ॥ २६ ॥

अथयुग्मेनाह—

स्फुटता न पदैरपाकृता न च न स्वीकृतमर्थगौरवम् ।

रचिता पृथगर्थता गिरां न च सामर्थ्यमपोहितं क्वचित् ॥ २७ ॥

स्फुटेति । उपपत्तिरिति च पदैः सुसिद्धन्तशब्दैः स्फुटता विशदार्थता नापाकृता
न त्यक्ता अर्थगौरवमर्थभूयस्त्वं च न न स्वीकृतम् । स्वीकृतमेवेत्यर्थः । वैशद्यप्रशक्ता-
र्थगौरवाभावनिवर्तनार्थं नन्वद्वयम् । 'सम्भाव्यनिषेधनिवर्तने द्वौ प्रतिषेधौ' इति
वामनः । गिरां पदानामवान्तरवाक्यानां च पृथगर्थता भिन्नार्थता । अपुनरुक्तार्थतेति
यावत् । रचिता कृता तथा कचिदपि सामर्थ्यं गिरामन्योन्यसाङ्गत्वं नापोहितं
न वर्जितम् । अन्यथा दशदाडिमादिशब्दवदेकवाक्यता न स्यात् । यथाहुः—'अर्थै-
कत्वादेकं वाक्यं सापेक्षं चेद्विभागे स्यात्' इति । नन्वर्थगौरवमित्यत्र कथं षष्ठी-
समासः 'पूरणगुण—' इत्यादिना प्रतिषेधात् । नैष दोषः । ये शुक्लादयः शब्दा गुणे
गुणिनि च वर्तन्ते, यथा पटस्य शौक्ल्यं शुक्लः पट इति च तेषामेवात्र निषेधात् ।
ये पुनः स्वतो गुणमात्रवचना यथा गौरवं प्राधान्यं रसो गन्धः स्पर्श इत्येवमादयः
तेषामनिषेधात् तथा 'तत्स्थैश्च गुणैः षष्ठी समस्यते' इति वचनाद् बहुलमभियुक्त-
प्रयोगदर्शनाच्च । बलाकायाः शौक्ल्यमित्यादौ तु भाष्यकारवचनादसमासः । अत
एवाह वामनः—'पत्रपीतिमादिषु गुणवचनसमासो बालिश्यात्' इति ॥ २७ ॥

अन्वयः—पदैः, स्फुटता, न अपाकृता । अर्थगौरवं, च, न, स्वीकृतम्, (इति),
न, गिरां पृथगर्थता, रचिता, क्वचित्, सामर्थ्यं, न, अपोहितम् ॥ २७ ॥

सुधा—पदैः=सुसिद्धन्तशब्दैः, सुसिद्धन्तं पदमित्यनुशासनात् । स्फुटत =
स्पष्टार्थता, न अपाकृता = न त्यक्ता, त्वयेति शेषः सर्वत्र श्रुतमात्रेणैव शब्दस्य सम्य-
गर्थावबोधो जायते इति भावः परन्त्वेवंविधपदेषु—अर्थगौरवं न तिष्ठति, तद्दोष-
परिहारार्थमाह—अर्थगौरवम् = आशयविशदत्वम्, न स्वीकृतम् = नाङ्गीकृतम्, इति
न, अर्थास्वीकृतमेव, स्फुटत्वेऽपि शब्दस्येति शेषः । गिराम् = वाचाम्, पृथग-
र्थता = अपुनरुक्तार्थता, स्वीकृता, न क्वचित् तव वाक्प्रपञ्चे पुनरुक्तिदोषोऽस्तीति,
वा पृथगर्थता = भिन्नार्थता, काकुव्यङ्ग्यरूपा नास्ती योज्यम् । अत्र 'न' इत्यस्य
देहलीदीपबहुभयत्र सम्बन्धः, क्वचित्=कुत्रापि, सामर्थ्यम्=विक्रमः, न अपोहितम्=

न आच्छादितम्, गोपितमित्यर्थः अर्थात् सर्वत्रोत्साहशक्तिस्त्वया स्वकुलोचित-
स्वभावेन वर्णितेति भावः ॥ २७ ॥

समासः—अर्थस्य गौरवमर्थगौरवम् । पृथक् अर्थः यासां ताः पृथगर्थास्तासां
भावः पृथगर्थता ॥ २७ ॥

व्याकरणम्—अपाकृता = अप + आङ् + कृ + क्त + टाप् । स्वीकृतम् = स्व =
चिः + कृ + क्तः । रचिता = रच् + क्त + टाप् । अपोहितम् = अव + वह + क्तः ॥ २७ ॥

वाच्यान्तरम्—पदानि स्फुटानि न अपाकृतवन्ति । भवान् अर्थगौरवं न स्वीकृत-
वान् इति, न, गिरां पृथगर्थतां न रचित्वान् । कचित्सामर्थ्यं न अपोहितवान् ॥ २७ ॥

कोषः—‘संभाव्यनिषेधनिवर्त्तने द्वौ प्रतिषेधौ’ इति वामनः । ‘अभावे नह्य नो
नापि मा स्म माऽलं च वारणे’ इत्यमरः ॥ २७ ॥

सारार्थः—हे भीम ! त्वया प्रतिपाद्येषु वचनेषु, सर्वत्र सरलतः, अर्थबहुलताऽ-
पुनरुक्ता पराक्रमविशेषता च प्रदर्शिता ॥ २७ ॥

भाषार्थः—हे भीम ! पदों में जो सरलता, तुमने दिखाई और थोड़े शब्दों से
अधिक अर्थ का प्रयोग किया, कहीं भी पुनरुक्ति (जो एक बार वही दूसरी बार)
नहीं कही और भी अपने पराक्रम को छिपाया नहीं ॥ २७ ॥

उपपत्तिरुदाहृता बलादनुमानेन न चागमः क्षतः ।

इदमीदृगनीदृगाशयः प्रसभं वक्तुमुपक्रमेत कः ॥ २८ ॥

उपपत्तिरिति । किञ्च बलाद् बलमाश्रित्य । कर्मणि त्र्यबलोपे पञ्चमी वक्तव्या
उपपत्तिर्युक्तिरुदाहृता । पराक्रमपञ्च एव श्रेयानिति युक्तिरुक्त्यर्थः उचितं चैत-
त्समाह्वीरस्येति भावः । तथाऽनुमानेन युक्त्याऽऽगमः शास्त्रं च न क्षतो न हतः ।
किन्त्वागमाविरुद्धमेवोक्तम् । अन्यथा तद्विरोधादनुमानस्यैव प्रामाण्यभङ्गादिति
भावः ईदृगित्थं क्षत्रियुक्तमिदं वचनमविद्यमान ईदृगाशय इत्थं क्षात्रयुक्ताभिप्रायो
यस्य सोऽनीदृगाशयः । ‘अभिप्रायरुद्धं आशयः’ इत्यमरः कः प्रसभं भटाद्वक्तुमु-
पक्रमेत । न कोऽपीत्यर्थः । इत्थं वक्तुमुपक्रमितैव नास्ति, वक्ता तु दूरापास्त एवेति
भावः । केचिदेतच्छ्लोकत्रयं निन्दापरत्वेनापि योजयन्ति । तदसत् हितोपदेशमात्र-
तत्परस्यातिवत्सलस्य राज्ञो मत्सरिण इव महावीरे भ्रातरि विषये सर्वानर्थमूल-
भूतनिन्दातात्पर्यकल्पनाऽनौचित्यादिति ॥ २८ ॥

अन्वयः—बलात्, उपपत्तिः उदाहृता । अनुमानेन, च आगमः, न क्षतः ।
अनीदृगाशयः, कः, इदम्, इदं, प्रसभं, वक्तुम् उपक्रमेत ॥ २८ ॥

सुधा—बलात् = बलमाश्रित्य, पौरुषमङ्गीकृत्येत्यर्थः । उत्पत्तिः = युक्तिः, उदा-
हृता = उक्ता, त्वया भीमेनेति शेषः । अनुमानेन च = तर्केणापि, आगमः = शास्त्रम्
न क्षतः = न वारितः, अर्थात्सर्वं शास्त्रालुक्कलमेव वचः समुदीरितं त्वयेति भावः ।
अनीदृगाशयः = ईदृशाभिप्रायरहितः कः = भवदन्यः, जन इति शेषः । ईदम् =

इत्थम्, इदम् = पूर्वोक्तम्, वचनमिति शेषः । प्रसभम् = सहसा, झटितित्यर्थः ।
वक्तुम् = कथयितुम्, उपक्रमेत = आरभेत, न कोऽपि त्वदन्य एवं वक्तुं शक्नोतीत्यर्थः ॥
समासः—ईदृक् आशयो यस्य स ईदृगाशयः, न ईदृगाशय इति अनीदृगाशयः ॥

व्याकरणम्—उत्पत्तिः = उप + पद + क्तिन् । उदाहृता = उत् + आ + हृ + क्तः ।
वक्तुम् = वच + तुमुन् । उपक्रमेत = उप = क्रम + विधिलिङ् ॥ २८ ॥

वाच्यान्तरम्—त्वं बलात् उपपत्तिमुदाहृतवान् । अनुमानेन चागमं च चतवान् ।
अनीदृगाशयेन केन ईदृग् वचनं वक्तुमुपक्रम्येते ॥ २८ ॥

कोषः—‘उपपत्तिस्तु युक्तिः स्यात्कारणप्रतिपादनम्, इति कोषः । ‘प्रसभं तु बला-
त्कारो हठोऽथ स्वलितं छलम्’ इत्यमरः । ‘अभिप्रायश्छन्द आशयः’ इत्यमरः ॥ २८ ॥

सारार्थः—त्वया यद्यपि पूर्वोक्तं सकलं वाक्यं चिरमविचार्य एवोदीरितं तथापि
नैकमपि युक्तिहीनं वचः, न च केनापि वाक्येन शास्त्रमर्यादा उल्लङ्घिता । वस्तुतस्तव-
दन्य एवं वक्तुं कोऽपि न समर्थो विद्यते ॥ २८ ॥

भावार्थः—हे भीम ! तुम कहने में शीघ्रता करके भी सब कह गये हो, तो भी
सब ठीक ही ठीक कहे हो । किसी वाक्य में अनुमान से भी नीतिशास्त्र की
मर्यादा खण्डित नहीं हुई है और कौन ऐसा अभिप्राय न रखने वाला एकाएक
ऐसा बोल सकता है ? ॥ २८ ॥

यदि साधूक्तं तर्हि तथैव क्रियतामित्याशङ्कयाह—

अवितृप्ततया तथापि मे हृदयं निर्णयमेव धावति ।

अवसाययितुं क्षमाः सुखं न विधेयेषु विशेषसम्पदः ॥ २९ ॥

अवितृप्ततयेति । तथापि त्वया सम्यङ्निर्णीतेऽपि मे हृदयमवितृप्ततयाऽसन्तुष्ट-
तया । अद्यापि संशयगतत्वेनेत्यर्थः । निर्णयमेव धावत्यनुसरति । अपेक्षत इति ।
यावत् । अद्यापि निर्णयस्यानुद्यादिति भावः । निर्णयानुद्ये हेतुमाह—अवेति ।
विधेयेषु सन्धिविग्रहादिकर्तव्यार्थेषु या विशेषसम्पदोऽवान्तरभेदभूमातस्ताः सुख-
मक्लेशेनावसाययितुम्, पुरुषान्प्रत्यानुकूल्येन स्वस्वरूपं स्वयमेव शीघ्रं प्रत्याययितु-
मित्यर्थः । स्यतेर्ण्यन्तादणि कर्मकतृकात्तुमुन् । ‘गेरणावि’ति सूत्रस्यायं विषयः ।
क्षमन्त इति क्षमाः पचाद्यच् । शक्ता न भवन्ति ‘क्षमं शक्ते हिते त्रिषु’ इत्यमरः ।
विधेयमात्रस्य सुगमत्वेऽपि तद्विशेषाणां सौक्ष्म्याद् बाहुल्याच्च दुर्गोयत्वादद्यापि
निर्णयाकाङ्क्षति तात्पर्यार्थः । अत्र निर्णयधावनं प्रत्युत्तरवाक्यार्थस्य हेत्वभिधाना-
द्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः । तदुक्तम्—‘हेतोर्वाक्यपदार्थत्वे काव्यलिङ्ग-
मुदाहृतम्’ इति ॥ २९ ॥

अन्वयः—तथापि, मे, हृदयम् अवितृप्ततया, निर्णयम्, एव धावति । विधेयेषु,
विशेषसम्पदः, सुखम्, अवसाययितुं, न क्षमाः (भवन्ति) ॥ २९ ॥

सुधा—तथापि=युक्तियुक्तेऽखण्ड्ये त्वद्वचनेऽपि, मे=मम, युधिष्ठिरस्य, हृदयम्=

७ कि० घं० द्वि०

मनः, अवितृप्ततया = असन्तोषतया, तात्कालिकात्मविभवपारावारात्पत्वावलोकन-
जन्यासन्तोषतयेत्यर्थः । निर्णयम् = निश्चयम्, एव धावति = अनुसरति । अर्था-
दधुनाऽस्माद्विपक्षोऽस्त्रबलैरधिकतरोऽस्ति, युद्धे कदाचित्प्रबलस्यापि पराजयः तर्हि
हीनबलस्य तु बहुधा पराजय एव दृश्यते श्रूयते, अतोऽस्मिन् समये कृते युद्धे
नियनेन ममैव जयः स्यादिति नानुमीयते । अतः पूर्वप्रकर्षलाभाय उपायं कृत्वा
प्रबलो भूत्वा नियतं जेष्याम्येवेति मनसि निश्चयः स्याद्यदा, तदा करिष्यामियुद्धमिति
भावः । विधेयेषु = कर्त्तव्यकार्येषु, सन्धिविग्रहादिष्वित्यर्थः । विशेषसम्पदः =
उत्कृष्टसम्पत्तयः, अवान्तरभूमानः, सुखम् = अक्लेशम्, अवसायितुम् = प्रत्याय-
यितुम्, न क्षमाः = न समर्थाः भवन्ति इति शेषः ॥ २९ ॥

समासः—न विशेषण वृत्त इत्षवितृप्तस्तस्य भावस्तत्ता अवितृप्ता तथा अवि-
तृप्ततया । विशेषाश्च ताः सम्पदः, विशेषसम्पदः ॥ २९ ॥

व्याकरणम्—धावति = धाव् + लट् । अवसाययितुम् = अव + षो + णिच् +
तुमुन् ॥ २९ ॥

वाच्यान्तरम्—तथापि मे हृदयेन अवितृप्ततया निर्णय एव धाव्यते । विधेयेषु
विशेषसम्पत्तिः सुखम्, अवसाययितुम् न क्षमाभिर्भूयते ॥ २९ ॥

कोषः—‘चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हृत्मानसं मनः’ । ‘क्षम शक्ते हिते त्रिषु’ ।
‘अथ सम्पदि । सम्पत्तिः श्रीश्च लक्ष्मीश्च’ इति चामराः ॥ २९ ॥

सारार्थः—यद्यपि त्वया सर्वं युक्तियुक्तं नीतिशास्त्रानुसारमेवोक्तं; तथापीदानीं
क्षत्रोः प्रबलतया रणकरणं समुचितमिव न पश्यामि । यदा जयलाभयोग्या वयं
भवामः तदा समरं विधास्यामः ॥ २९ ॥

भावार्थः—तो भी मेरा दिल असन्तोष के कारण अभी निर्णय ही की तरफ
दौड़ता है । करने योग्य कर्मों में उसके सुक्ष्म भेद बिना कष्ट के प्रतीति कराने में
समर्थ नहीं होते ॥ २९ ॥

वस्तुविशेषावधारणमन्तरेणैव प्रवृत्तिरित्याशङ्क्याह—

सहसा विदधीत न क्रियामविवेकः परमापदां पदम् ।

वृणते हि विमृश्यकारिणं गुणलुब्धाः स्वयमेव सम्पदः ॥ ३० ॥

सहसेति । कियत इति क्रिया कार्यं सहसा । अविमृश्येत्यर्थः । ‘सहसेत्याकस्मिका-
विमर्शयोः’ इति गणव्याख्याने । स्वरादिपाठादव्ययम् । न विदधीत न कुर्वीत ।
कुतः । अविवेकोऽविमृश्यकारित्वं परमत्यमापदां पदं स्थानम् । कारणमित्यर्थः ।
व्यतिरेकेणोक्तमर्थमन्वयेनाह—वृणत इति । गुणलुब्धा गुणगृह्णन् इति स्वयंवर
हेतुक्तिः । सम्पदः श्रियः । विमृश्य करोतीति विमृश्यकारी । ‘उपपदमतिङ्’ इति
समासः । तं स्वयमेव वृणते भजन्ते हि । ‘वृङ् सम्भक्तौ’ इति धातुः । तस्माद्वि-

मृश्यैव प्रवर्तितव्यमित्यर्थः । अत्र सहसा विधाननिषेधलब्धविमृश्यकारित्वरूप-
कारणस्यापद्रूप्यतिरेककार्येण समर्थनाद्वैधर्म्येणार्थान्तरन्यासः । द्वितीयाधेन च स
एव साधर्म्येणेति ज्ञेयम् ॥ ३० ॥

अन्वयः—सहसा, क्रियां न विदधीत । अविवेकः, परमापदां, पदं (भवति) ।
हि, गुणलुब्धाः, सम्पदः विमृश्यकारिणं, स्वयम्, एव, वृणते ॥ ३० ॥

सुधा—सहसा = अविचार्य, क्रियाम् = कार्यम्, न, विदधीत = कुर्वीत । चिरं
विचार्य एव कार्यं करणीयमित्यर्थः । अविवेकः = अविचारः, अविचार्यकारित्वम्,
परमापदाम् = विशेषदुःस्थितीनाम्, पदम् = स्थानम्, भवति । यो हि जनो विना
विवेकं, हठात् किमपि कार्यं करोति, स च तत्फलं तु न ह्येव लभते प्रत्युत तत्र
विशेषकलेशो भोगार्थमापतति । हि = यतः, गुणलुब्धः = शौर्यगाम्भीर्यादिवीर-
गुणगृध्नव इत्यर्थः । सम्पदः = सम्पत्तयः, ऐश्वर्याणीति भावः । विमृश्यकारिणम् =
विचार्य कर्तारम्, जनमिति शेषः । स्वयम् = आत्मनैव, वृणते = भजन्ते, स्वयंवरे
यथा कन्या बहूनां मध्ये कमपि स्वमत्स्यनूकूलं वरं वृणीते, तथैव जयश्रीरपि
विमृश्यकारिणमेव भजते ॥ ३० ॥

समासः—न विवेकः, अविवेकः । परमा आपदः परमापदस्तासां परमापदाम् ।
विमृश्य करोतीति विमृश्यकारी, तं विमृश्यकारिणम् । गुणेषु लब्धाः गुणलुब्धाः ॥

व्याकरणम्—विदधीत = वि + धा + विधिलिङ् । वृणते = वृङ् + लट् + झ ॥ ३० ॥

वाच्यान्तरम्—सहसा क्रिया न विधीयेत । अविवेकेन परमापदां पदेन भूयते ।
हि मुणलुब्धाभिः सम्पद्भिः स्वयमेव विमृश्यकारी त्रियते ॥ ३० ॥

कोषः—‘विपत्त्यां विपदापदौ’ इत्यमरः । ‘पदं व्यवसितत्राणिस्थानलक्ष्माङ्गि-
वस्तुषु’ इत्यमरः । ‘गृध्नस्तु गधनः । लुब्धोऽभिलाषुकस्तृष्णक समौ लोलुपलोलुभौ’
इत्यमरः । ‘अथ सम्पदि । सम्पत्तिः श्रीश्च लक्ष्मीश्च’ इत्यमरः ॥ ३० ॥

सारार्थः—कस्यापि कार्यस्य करणात्पूर्वमेव तस्माद्भावं हानिं च विचार्य यद्वाभ-
करं तत् कर्तव्यम्, यः किल विना विचारं कर्म करोति स प्रायः पश्चात्कलेशमनु-
तापञ्च प्राप्नोत्येव । अथ च यो विचार्य किमपि करोति, स सर्वदा सुखमेधते । न
हि तं कदाचिद् दुःखमापतति यतोऽविचारिता एव दुःखस्थापनम् ॥ ३० ॥

भाषाऽर्थः—विना विचारे कुल न करना चाहिये । क्योंकि विचार न करके
करना ही सब विपत्तियों का स्थान है । क्योंकि गुण का लोभ रखनेवाली सम्पत्तियाँ
खुद ही, विचारकर काम करनेवालों को स्वीकार करती हैं ॥ ३० ॥

ननु साहसिकस्यापि फलसिद्धिर्दृश्यत एव तर्कि विवेकेनेत्यत्राह—

अभिवर्षति योऽनुपालयन्विधिबीजानि विवेकवारिणा ।

स सदा फलशालिनीं क्रियां शरदं लोक इवाधितिष्ठति ॥ ३१ ॥

अभीति । यः पुमान् विधीयन्ते इति विधयः कृत्यवस्तूनि बीजानीवेत्युपमित-
समासः । शरदं लोक इवेति वाच्यगतोपमाऽनुसारात् । तानि विधिबीजानि ।
विवेको वारीव तेन विवेकवारिणा, पूर्ववत्समासः । अनुपालयन्प्रतीक्षमाणः संरक्ष-
भिवर्षति सिञ्चति । स पुमान् । फलं साधननिष्पाद्योऽर्थः, सत्यं च 'सस्ये हेतुकृते
फलम्' इत्युभयत्राप्यमरः । तच्छालिनीं क्रियां कर्म लोको जनः । "लोकस्तु भुवने
जने" इत्यमरः । शरदमिव सदा नित्यमधिष्ठति, सदा क्रियाफलं प्राप्नोत्येव । न
कदाचिद्व्यभिचरतीत्यर्थः । साहसिकस्य काकतालीयन्यायेन फलसिद्धिविवेकिनस्तु
नियतेति भावः । अत्र फलशब्देन सस्यहेतुकृतयोरर्थयोरभेदाध्यवसायाच्छ्लेषमूला-
तिशयोक्तिस्तदनुगृहीता चोपमेत्यनुसन्धेयम् ॥ ३१ ॥

अन्वयः—यः, विधिबीजानि, विवेकवारिणा, अनुपालयन् अभिवर्षति, सः,
सदा, फलशालिनीम्, क्रियाम्, लोकः, शरदम्, इव, अधिष्ठति ॥ ३१ ॥

सुधा—यः = कश्चित् भूपः, विधिबीजानि = कर्त्तव्यकार्यनिदानानि, विवेक-
वारिणा = विचाररूपजलेन; अनुपालयन् = संरक्षन्, अभिवर्षति = सिञ्चति, सः = भूपः,
सदा = सर्वदा, फलशालिनीम् = सस्यभरिताम्, सिद्धियुक्तामित्यर्थः । क्रियाम् =
कार्यम् । लोकः = कृषकः, यथा शरदम् = शरत्कालम्, आश्विनकात्तिकेतिमासद्वय-
मित्यर्थः, इव, अधिष्ठति = प्राप्नोति । यथा कृषीवलोऽज्ञानां बीजानि सुक्षेत्रे
उत्पत्त्वा, जलेन सिञ्चन् कात्तिकान्ते, सस्यसमृद्धिमत् क्षेत्रं पश्यति । तथैव चतुरः
कार्यकर्त्ताऽपीति भावः ॥ ३१ ॥

समासः—विधय एव बीजानि, विधिबीजानि । विवेक एव वारि इति विवेक-
वारि, तेन विवेकवारिणा । फलेन शालते या सा फलशालिनी तां फलशालिनीम् ॥

व्याकरणम्—अभिवर्षति = अभि + वृष् + लट् । अनुपालयन् = अनु + पाल् +
णिच् + शतृ । अधिष्ठति + अधि + ष्ठा + लट् ॥ ३१ ॥

वाच्यान्तरम्—विधिबीजानि विवेकवारिणा अनुपालयता येन अभिवृष्यन्ते
तेन सदा लोकेन शरदिव फलशालिनी क्रिया अधिष्ठीयते ॥ ३१ ॥

कोषः—'विधिविधाने दैवे च' इत्यमरः । 'हेतुर्ना कारणं बीजं निदानं त्वादि-
कारणम्' इत्यमरः । 'विवेकः पृथागात्मता' इत्यमरः । 'आपः स्त्री भूमिर्न वार्वारि
सलिलं कमलं जलम्' इत्यमरः । 'सस्ये हेतुकृते फलम्' इत्यमरः । 'स्यादतौ वत्सरे
शरद्' इत्यमरः ॥ ३१ ॥

सारार्थः—यथा कृषीवलाः स्वक्षेत्रे धान्यानां बीजान्युत्पत्त्वा, ततोऽङ्कुरितेषु तेषु
धान्यभिन्नवृत्तादीन् उत्साद्य गोमयादिना पोषयन्तो मध्ये नदीकुल्यादिजलेन
प्राणालिकया सिञ्चन्ति, ते चाश्विनकात्तिकयोर्मध्ये पूर्णानि सस्यानि लभन्ते । तथैव
नीतिज्ञा जनाः कर्त्तव्यकृत्यानां निदानानि सन्धिविग्रहाद्युपायेन, तद्वाधकविधीनुत्साद्य
संरक्षन्ति, ते नियतं परिणामे कार्यसिद्धिं प्राप्नुवन्ति ॥ ३१ ॥

भावादर्थः—जो कोई किसी काम के बुनियाद की रक्षा करता हुआ, उसे विचाररूप जल से सींचता है, वह हर वक्त अपने कामों में सिद्धि पाता है। जैसे किसान ग्रीष्मान्त में धान्यादिकों के बीज बोकर बचाता हुआ पानी सींचता है, और आश्विन-कार्तिक में अपने हरे-भरे खेत को देखता है।

नियता विवेकिना फलसिद्धिरित्युक्तम्। सम्प्रति तामेव रुच्यर्थं स्तौति—

शुचिः भूषयति श्रुतं वपुः प्रशमस्तस्य भवत्यलंक्रिया।

प्रशमाभरणं पराक्रमः स नयापादितसिद्धिभूषणः ॥ ३२ ॥

शुचीति—शुचि सम्प्रदायशुद्धं श्रुतं शास्त्रश्रवणं कर्तुं वपुर्भूषयति। अन्यथा विद्वान्पुरुषः शोच्य इति भावः। तस्य श्रुतस्य प्रशमः क्रोधोपशान्तिरलंक्रिया भूषणं भवति। अन्यथा श्रुतवैफल्यमिति भावः। पराक्रमः सत्यवसरे शौर्यं प्रथमस्याभरणं भवति। अन्यथा सर्वः परिभूयत इति भावः स पराक्रमः नयापादिता नीतिसम्पादिता। विवेकपूर्विकेति यावत्। सा चासौ सिद्धिश्च सैव भूषणं यस्य तथोक्तः। अन्यथा साहसिकस्य सिद्धिः काकतालीयत्वेन पक्षे पराक्रमवैयर्थ्यं स्यादिति भावः। ‘वपुषो भूष्यतैवात्र सिद्धेर्भूषणतैव तु। उभयं मध्यमानां तु तेषां पूर्वोत्तरेच्छया ॥’ इति विवेकः। एवं विशिष्टसिद्धिरन्यभूषिताया एव भूषणत्वोक्त्या सर्वोत्तरतया स्तुतिर्गम्यते। अत्रोत्तरस्य पूर्वपूर्वविशेषणत्वादेकावत्यलङ्कारः। तदुक्तम्—‘यत्र विशेषणभावं पूर्वं पूर्वं प्रति क्रमेणैव। भजति परं परमेष्वालङ्कृतिरेकावली कथिता’ इति ॥३२॥

अन्वयः—शुचि, श्रुतं वपुः, भूषयति। प्रशमः तस्य, अलंक्रिया, भवति। पराक्रमः, प्रशमाभरणं (भवति)। सः, नयापादितसिद्धिभूषणः (भवति) ॥३२॥

सुधा—शुचि=सम्प्रदायशुद्धम्, गुरुशासनानुसारमित्यर्थः। श्रुतम्=शास्त्रम् (कर्तुं), वपुः=गात्रम्, भूषयति=अलङ्करोति। गुरुशिष्यानुसारं सुपरिश्रमपूर्वकं शास्त्राध्ययनम्, अध्येतुः शरीरस्य भूषणं भवतीति भावः। तथाहि ‘विद्या रूपं कुरूपानाम्’ इत्युक्तं नीतौ। अथ, प्रशमः=परिशान्तिः, तस्य=श्रुतस्य, शास्त्रस्येत्यर्थः। अलङ्क्रिया=अलङ्कारः भूषणमिति यावत्, भवति=जायते। अर्थात् पठित्वाऽपि चेत्क्रोधोपशान्तिर्न कृता, तर्हि व्यर्थमेव पठनं तस्य, नहि तत्सकाशं सहसा जना गच्छन्ति इति भावः। अथ, पराक्रमः=विक्रमः, उद्योग इत्यर्थः। प्रशमाभरणम्=शान्तेर्भूषणम् भवति, यदा शान्तो जन उद्योगहीनो भवति, तदा दोषावानेव कथ्यते इत्यर्थः। सः=पराक्रमः, नयापादितसिद्धिभूषणा=नीतिसम्पादितफलालङ्कारः भवति। यदि पराक्रमी जनो नीत्या स्वकार्यं सम्पादयति तदैव स प्रशस्यः। यदि च स बलाधिकतया केवलमुद्धतं वदन् किमपि कार्यं न साधयति, प्रत्युत परकृतमपि नाशयति, तदा स निन्द्य एवेति भीमं प्रत्याक्षेपोऽर्थादसामयिकोऽयं भवतो मनःकोभः इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

समासः—प्रशमस्याभरणं प्रशमाभरणम् । नयेनापादिता सिद्धिर्नयापादित-
सिद्धिः, सैव भूषणं यस्य स नयापादितसिद्धिभूषणः ॥ ३२ ॥

व्याकरणम्—भूषयति = भूष + स्वार्थे णिच् + लट् । भवति = भू + लट् ॥ ३२ ॥

वाक्यान्तरम्—शुचिना श्रुतेन वपुर्भूष्यते । प्रशमेन तस्य अलंक्रियया भूयते ।
प्रशमाभरणेन पराक्रमेण भूयते । नयापादितसिद्धिभूषणेन भूयते ॥ ३२ ॥

कोषा—‘उज्ज्वलं निर्मलं पूतं पवित्रं शुद्धमेव च’ इति कोषः । ‘श्रुतं शास्त्राव-
धृतयोः’ इत्यमरः । ‘शमथस्तु शमः शान्तिः’ इत्यमरः । ‘भूषणं स्यादलङ्क्रिया ।
अलङ्कारस्वाभरणं परिष्कारो विभूषणम्’ इत्यमरः । शक्तिः पराक्रमः प्राणो विक्रम-
स्त्वतिशक्तिता’ इत्यमरः ॥ ३२ ॥

सारार्थः—शरीरस्य विद्यैव भूषणम् । विद्याया भूषणं शान्तिः । शान्तेर्भूषणं
समये पराक्रमप्रकरणम् । पराक्रमस्य भूषणं नीतिपूर्विका कार्यसिद्धिरिति ॥ २२ ॥

भावाऽर्थः—शरीर का अलङ्कार नियमानुसार विद्याध्ययन है और विद्या का
अलङ्कार शान्ति है, शान्ति का भूषण पराक्रम है और पराक्रम का भूषण न्याय से
कार्य को सिद्ध करना है ॥ ३२ ॥

विमृश्य कुर्यादिति स्थितम् । तत्र विमर्शोपायः क इत्युक्ते शास्त्रमेवेत्याह—

मतिभेदतमस्तिरोहिते गहने कृत्यविधौ विवेकिनाम् ।

सुकृतः परिशुद्ध आगमः कुरुते दीप इवार्थदर्शनम् ॥ ३३ ॥

मतीति । मतिभेदः कार्यविप्रतिपत्तिः मतिभेदस्तम इवेत्युपमिसमासः, दीप
इवेत्युपमाऽनुसारात् तेन तिरोहित आच्छन्नेऽत एव गहनं दुरवगाहे कृत्यविधे
कार्यानुष्ठाने विवेकिनां सुकृतः सदभ्यस्तोऽत एव परिशुद्धा निश्चितोऽन्यत्र
सुविहितः प्रवातादिदोषरहितश्च, आगमः शास्त्रम् । ‘आगमः शास्त्र आगमनाये’ इति
विश्वः । दीप इवार्थदर्शनं कार्यज्ञानं वस्तुप्रतिभासनं च कुरुते ॥ ३३ ॥

अन्वयः—मतिभेदतमस्तिरोहिते, गहने विवेकिनां, कृत्यविधौ, सुकृतः, परि-
शुद्धः, आगमः, इव अर्थदर्शनं कुरुते ॥ ३३ ॥

सुधा—प्रतिभेदतमस्तिरोहिते = अनिश्चयान्धकाराच्छन्ने, गहने = दुर्ज्ञेये, विवे-
किनाम् = विचारवतां, कृत्यविधौ = कार्यविधाने, कर्मक्रमे इत्यर्थः । सुकृतः = सम-
भ्यस्तः, परिशुद्धः ॥ भ्रान्तिवर्जितः, आगमः = शास्त्रम् । मतिभेदतमस्तिरोहिते =
बुद्धिभ्रमकारकान्धकारपिहिते, अत एव, गहने = दुःप्रवेशे, दुर्गमे इत्यर्थः ।
विवेकिनां = विवेकिनाम्, दीर्घसूत्राणामित्यर्थः ‘वेको रयो जवो वेगे’ इत्युक्तेः ।
कृत्यविधौ = गृहकृत्यानुष्ठाने, सुकृतः = सुविहितः, मध्यगृहे उच्चस्थाने निवेशितः ।
परिशुद्धः = निर्मलवर्तितैलादियुक्तः । दीपः = प्रदीपः, इव अर्थदर्शनम् = अभिप्राय-
प्रकटनम्, दीपपत्रे अर्थदर्शनं = घटपटादिपदार्थावलोकनं, कुरुते = करोति ॥ ३३ ॥

समासः—मतेर्भेदो मतिभेदः मतिभेदस्तम इवेति मतिभेदतमः, तेन मतिभेद-
तमसा तिरोहितम्, इति मतिभेदतमस्तिरोहितम्, तस्मिन् मतिभेदतमस्तिरोहिते ।
कृत्यस्य विधिः कृत्यविधितस्मिन् कृत्यविधौ । विवेकोऽस्येषामिति विवेकिनस्तेषां
विवेकिनाम् ॥ ३३ ॥

व्याकरणम्—कुरुते = कृ + कृट् + त ॥ ३३ ॥

वाच्यान्तरम्—मतिभेदतमस्तिरोहिते विवेकिनां कृत्यविधौ सुकृतेन परिशुद्धेन
आगमेन दीपेनेवार्थदर्शनं क्रियते ॥ ३३ ॥

कोषः—‘मतिभेदो भ्रमो भ्रान्तिरनिश्चय इतीयते’ इति कोषान्तरम् । ‘ध्वान्तं
तमिच्छं तिमिरं तमः’ इत्यमरः । ‘कलिलं गहनं समे’ इत्यमरः । ‘दीपः प्रदीप
आख्यातः’ इति कोषः ॥ ३३ ॥

सारायः—मन्दबुद्धिनां सन्देहध्वान्तान्छन्ने दुर्ज्ञेये नीतिज्ञाचरणेऽपि सुपरिश्रमे-
णाधिगतं नीतिशास्त्रं तदाचरणस्याशयं प्रकटयति । तथैव अन्धकारवति दुर्गमे
गृहे प्रकाशकरस्य दीपस्य साहाय्येनाल्पलोकनशीलस्यापि पदार्थदर्शनं जायते
तथैव ॥ ३३ ॥

भाषार्थः—जैसे अन्धकारवाले घर में अच्छी तरह से तैल-बत्तीवाला दीप
पदार्थ को दिखाता है, वैसे ही सन्देहरूप अन्धकारयुक्त बड़े दुर्ज्ञेय कठिन समझने
के योग्य नीतियों के कार्य-पथ में अच्छी तरह से अभ्यास किया हुआ नीतिशास्त्र
दीपक के समान अभिप्राय समझाता है ॥ ३३ ॥

एवं विमृश्य कुर्वतो दैवादनर्थागमोऽपि न कञ्चिदपराध इत्याह—

स्पृहणीयगुणैर्महात्मभिश्चरिते वर्त्मनि यच्छतां मनः ।

विधिहेतुरहेतुरागसां विनिपातोऽपि समः समुज्जतेः ॥ ३७ ॥

स्पृहणीयेति । स्पृहणीयगुणैर्लोकश्लाघ्यगुणैर्महात्मभिः । सज्जनैश्चरितेऽनुष्ठिते
वर्त्मन्याचारे मनो यच्छतां निदधताम् सन्मार्गेण व्यवहरतामित्यर्थः । विधिहेतु-
र्दैवनिमित्तकः । ‘विधिविधाने दैवे च’ इत्यमरः । अत एवागसामपराधानामहेतुर्वि-
निपातो दैविकानर्थोऽपि । ‘विनिपातोऽवपाते स्याद् दैवादिन्यसनेऽपि च’ इति
विश्वः । समुज्जतेरतिबुद्धेः समस्तुल्यः । दैविकेषु पुरुषस्यानुपालभ्यत्वादिति भावः ।
यथाह कामन्दकः—‘यत्तु सम्यगुपक्रान्तं कार्यमेति विपर्ययम् । पुरुषस्त्वनुपालभ्यो
दैवान्तरितपौरुषः ॥’ इति ॥ ३४ ॥

अन्वयः—स्पृहणीयगुणैः, महात्मभिः, चरिते, वर्त्मनि, मनः, यच्छताम्, विधि-
हेतुः, आगसाम अहेतुः, विनिपातः, समुज्जतेः, समः (भवति) ॥ ३४ ॥

सुधा—स्पृहणीयगुणैः = अनुकरणीयगुणैः सर्वथा प्रशंसनीयचरणैरिति यावत् ।
महात्मभिः = महानुभावैः, महद्भिरित्यर्थः । चरिते = अनुष्ठिते, प्रचारिते इति
यावत् । वर्त्मनि = मार्गे, मनः = चेतः यच्छताम् = निदधताम्, जनानामित्यर्थः ।

विधिहेतुः ॥ दैवनिमित्तको दैविक इत्यर्थः । अत एव, आगसाम् = अपराधानाम्, निजकृतप्रमादानामित्यर्थः । अहेतुः = अनिमित्तकः, आकस्मिक इत्यर्थः । विनिपातः = वधः स्खलनम्, अर्थाद्विहितकर्मण्यसाफल्यलाभ इत्यर्थः । अपि समुन्नतेः = अभ्युदयस्य, समः = समानः, भवति । 'महाजनो येन गतः स पन्था' इति नीत्या महदाचरिताचरणेन प्रचलता । जनानामवनतिरप्युन्नतेः सदृश्येवेति भावः ॥ ३३ ॥

समासः—स्पृहणीया गुणा येषां ते स्पृहणीयगुणास्तैः स्पृहणीयगुणैः । महानात्मा येषां ते महात्मानस्तैर्महात्मभिः । विधिरेव हेतुर्यस्य स विधिहेतुः ॥ ३४ ॥

व्याकरणम्—चरिते = चर + क्तः । यच्छताम् = दाण् (यच्छ) + शतृप्रत्ययः ॥ ३३ ॥

वाच्यान्तरम्—स्पृहणीयगुणैर्महात्मभिश्चरिते वर्त्मनि मनो यच्छतां जनानाम् विधिहेतुना, आगसामहेतुना, विनिपातेनापि, समुन्नतेः समेन भूयते ॥ ३४ ॥

कोषः—'अयनं वर्त्म मार्गाध्वपन्थानः पदवी सृतिः' इत्यमरः । 'चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः' इत्यमरः । विधिविधाने दैवे च' इत्यमरः । 'विनिपातोऽवपाते स्याद् दैवादिव्यसनेऽपि च' इति विश्वः ॥ ३४ ॥

सारार्थः—यत्कर्म, प्रशस्याचरणैर्महानुभावैरनुष्ठीयते, तथाविधं कर्मकुर्वतां यदि दैवकोपात्कर्मफलं नहि भवति, तथाऽपि मनोहानिर्न विधेया । अतो राजनीति-विहितानुसारं कर्म करिष्यतामस्माकं पराजयोऽपि स्याच्चेत्तदा स चापि विजयलाभे नैव समो ज्ञातव्य इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

भाषाऽर्थः—प्रशंसनीय (सराहने लायक) गुणों से युक्त महानुभावों से प्रचार किये हुए रास्ते में मन को लगाये हुए लोगों की दैविक दुर्घटना या बिना अपराध की अवनति भी उन्नति ही के बराबर समझी जाती है ॥ ३४ ॥

सप्रति यद्विमृश्यं तदाह—

शिवमौर्पायिकं गरीयसीं फलनिष्पत्तिमदूषितायतिम् ।

विगणय्य नयन्ति पौरुषं विजितक्रोधरया जिगीषवः ॥ ३५ ॥

शिवमिति । जिगीषवो विजयेच्छ्वो नृपा विजितक्रोधरयाजितक्रोधवेगाः सन्तो गरीयसीं प्रभूतामदूषितायतिमश्नतोत्तरकालाम् । स्वन्तामित्यर्थः । फलनिष्पत्तिफलसिद्धिं विगणय्य । फलवत्त्वं निश्चित्येत्यर्थः । पौरुषं पुरुषकारं शिवमनुकूलमौपयिकमुपायम् । विनयादित्वात्स्वार्थे ठक् । उपायाद्भ्रस्वत्वाच्च । नयन्ति प्रापयन्ति पौरुषमुपायेन योजयन्तीत्यर्थः । नानिश्चितफलं कर्म कुर्वत इति भावः । यथाह कामन्दकः—'निष्फलकलेशबहुलं सन्दिग्धफलमेव च । न कर्म कुर्यान्मतिमान् सदा वैरावबन्धि च ॥' इति । नयतिः प्रापणार्थे द्विकर्मः अत्र पौरुषस्य कर्तृस्थ-कर्मत्वस्युपायस्यात्तत्त्वात्क्रोधं विनयत इत्यादिवत् 'कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि इत्यात्मनेपदं न भवति ॥ ३५ ॥

अन्वयः—विजितक्रोधरयाः, जिगीषवः, गरीयसीम्, अदूषितायतिम्, फल-
निष्पत्तिम्, विगणय्य, पौरुषम्, शिवम्, औपयिकम्; नयन्ति ॥ ३५ ॥

सुधा—विजितक्रोधरयाः=हतकोपवेगाः, ज्ञान्ता इत्यर्थः । जिगीषवः=जयाभिला-
षिणः माहशः । न तु भवादशः क्रोधोद्धता इति भावः । गरीयसीम् = महीयसीम्;
महत्तरामिति यावत् । अदूषितायतिम् = परिपूर्णपरिणामाम्, सुखोदकामिति
यावत् । फलनिष्पत्तिम् = फलसिद्धिम्, विगणय्य = विचार्य, शिवम् = कल्याणकरम्,
औपयिकम् = उपायसाध्यम् पौरुषम् = पुरुषकारम्, उद्योगमिति यावत्, नयन्ति
प्रापयन्ति । न हि सन्दिग्धफले कार्यं विचारशिला लगन्तीति ॥ ३५ ॥

समासः—फलस्य निष्पत्तिस्ताम् फलनिष्पत्तिम् । न दूषिता, अदूषिता, अदूषिता
आयतिर्यस्याः सा, अदूषितायतिस्तामदूषितायतिम् । क्रोधस्य रयः क्रोधरयः,
विजितः क्रोधरयो यैस्ते विजितक्रोधरयोः । जेतुमिच्छवो जिगीषवः ॥ ३५ ॥

व्याकरणम्—विगणय्य = वि + गण् + णिच् + क्त्वा + ल्यप् । नयन्ति = नी =
लट् ॥ ३५ ॥

वाच्यान्तरम्—विजितक्रोधरयैर्जिगीषुभिः गरीयसीमदूषितायतिम्, फलनिष्प-
त्तिम् विगणय्य शिवम् औपयिकम्, नीयते ॥ ३५ ॥

कोषः—‘श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्’ इत्यमरः । ‘उत्तरः काल
आयतिः’ इत्यमरः ॥ ३५ ॥

सारार्थः—ये विजयाभिलाषिणो मनीषिणः सन्ति, ते त्वभ्युदयस्य बाधकं क्रोधं
पूर्वमेव विजित्य यस्य परिणामे मधुरं सुखं, लाभोऽपि महान्, तादृशमेवोद्योगं
कुर्वन्ति । नहि ईश्वरसाहाय्याशया किमप्यनिश्चितं फलं कर्मेति ॥ ३५ ॥

भाषाऽर्थः—जीतने की इच्छा रखनेवाले लोग पहले क्रोध के वेग को जीतकर
पीछे जिस काम में अधिक लाभ और परिणाम में विशेष सुख सक्षते हैं, ऐसे
कल्याणकारक तथा उपायसाध्य उद्योग को करते हैं । अन्धाधुन्ध किसी असाध्य,
अनिश्चितफल और परिणाम में क्लेशप्रद काम नहीं करते ॥ ३५ ॥

यदुक्तं विजितक्रोधरया इति तदावश्यकमित्याह—

अपनेयमुदेतुमिच्छता तिमिरं रोषमयं धिया पुरः ।

अविभिद्य निशाकृतं तमः प्रभया नांशुमताऽप्युदीयते ॥ ३६ ॥

अपनेयमिति । उदेतुमभ्युदेतुमिच्छता राज्ञा पुरः प्रथमं रोषमयं रोषादागतम् ।
‘मयट् च’ इति मयट् । तिमिरज्ञानं धिया विवेकबुद्ध्या करणेनापनेयमपनोद्यम् ।
तथाहि । अंशुमताऽपि कर्त्रा प्रभया तेजसा करणेन निशाकृतं तमो ध्वान्तमविभिद्य
नोदीयते । किन्तु विभिद्यैवेत्यर्थः । सूर्यस्याप्येवं किमुतान्मेषामित्यपिशब्दार्थः ।
इणो भावे लट् ॥ ३६ ॥

अन्वयः—उदेतुम्, इच्छता, (जनेन) पुरः, धिया, रोषमयं तिमिरम्, अप-
नेयम् । अंशुमता, अपि प्रभया, निशाकृतं, तमः, अविभिद्य, न उदीयते ॥ ३६ ॥

सुधा—उदेतुम् = उदयं प्राप्तुम्, अभ्युदयलाभार्थमित्यर्थः । इच्छता = वाञ्छता ।
जनेनेति शेषः । पुरः = प्रथमम्, धिया = बुद्ध्या, विवेकवत्येति शेषः । रोषमयम् =
क्रोधरूपम् । तिमिरम् = तमः मोहमित्यर्थः । अपनेयम् = अपहर्तव्यम्, दूरीकार्यमिति
यावत् । यथा अंशुमता = सूर्येण, अपि, प्रभया = कान्त्या, तेजसा इत्यर्थः । निशाकृतम् =
रात्रिजनितम्; तमः = अन्धकारम्, अविभिद्य = अदूरीकृत्य, अविनाशयेति यावत् ।
न = नहि, उदीयते = उदयः प्राप्यते । तर्हि, का कथाऽन्येषां तेजस्विनामपीति ॥ ३६ ॥

समासः—निशया कृतं निशाकृतम् ॥ ३६ ॥

व्याकरणम्—अपनेयम् = अप + नी + यत् । अविभिद्य = नञ् + वि + भिद् +
क्त्वा + ल्यप् । उदीयते = उत् + इण् + लट् ॥ ३६ ॥

वाच्यान्तरम्—उदेतुमिच्छन् (राजा) पुरः, धिया रोषमयं तिमिरम्, अप-
नयेत् । अंशुमानपि प्रभया निशाकृतं तमोऽविभिद्य नोदेति ॥ ३६ ॥

कोषः—‘अन्धकारोऽस्त्रियां ध्वान्तं तमिस्त्रं तिमिरं तमः’ इत्यमरः । ‘कोपक्रोधा-
मर्षरोषप्रतिष्ठा हृदक्रुधौ स्त्रियौ’ इत्यमरः, ‘स्यात्पुरः पुरतोऽग्रतः’ इत्यमरः । ‘निशा
निशीथिनी रात्रिस्त्रियामा क्षणदा क्षपा’ इत्यमरः । ‘अंशुमान् सविता सूर्यो मार्त्तण्डो
महिरो रविः’ इत्यन्यकोषः ॥ ३६ ॥

सारार्थः—इह जगति यः किल स्वाभ्युदयमिच्छेत्, स तु पूर्वमुन्नतिबाधकं क्रोधं
परित्यज्य यत्नान्तरं कुर्यात् । यथा तेजस्विनां धुरीणोऽपि सूर्यो यावद्रात्रिजन्मन्धकारं
न नाशयति तावन्नोदेतीति । अतो भवान् क्रोधं त्यजतु, ततः कार्यसिद्धिर्भविष्यतीति
भीमं प्रति युधिष्ठिरोक्तिः ॥ ३६ ॥

भाषाऽर्थः—उन्नति (तरक्की) चाहनेवालों को चाहिए कि पहले (शुरु में)
अपने गुस्से को रोकेँ । क्योंकि सूर्य भी जब तक रात में जमे हुए अन्धकार को
अपनी किरणों से नाश नहीं कर लेते; तब तक उदय नहीं होते । अन्धकार को
नाश करने के बाद में उदित होते हैं ॥ ३६ ॥

ननु दुर्बलस्यैवमस्तुक्रोधादेव कार्यसिद्धिरित्यत आह—

बलवानपि कोपजन्मनस्तमसो नाभिभवं रुणद्धि यः ।

क्षयपक्ष इवैन्दवीः कलाः सकला हन्ति स शक्तिसम्पदः ॥ ३७ ॥

बलवानिति । बलवान्छूरोऽपि यः कोपाजन्म यस्य तस्य कोपजन्मनः । ‘अवज्यो
बहुव्रीहिर्यधिकरणो जन्माद्युत्तरपदः’ इति वामनः । तमसो मोहस्य । कृद्योगात्कर्तरि
षष्ठी । अभिभवमाक्रामति न रुणद्धि न निवारयति । स नृपः क्षयस्य पक्ष क्षयपक्षः

कृष्णपक्षः ऐन्दवीरिन्दुसम्बन्धिनीः कला इव । 'कला तु षोडशो भागः' इत्यमरः । सकलाः समग्राः, शक्तिसम्पदः प्रभुमन्त्रोत्साहशक्तीस्तिस्त्रोऽपि हन्ति नाशयति । अन्धस्य जङ्घाबलमिव क्रोधान्धस्य लोकोत्तरमपि सामर्थ्यं व्यर्थमेवेत्यर्थः । अत्र कालस्य सर्वकारणत्वाच्चयपक्षस्य कलाच्चकारित्वमस्त्येव । तमसस्तु तत्काल-विजृम्भणात्तथा व्यपदेशः ॥ ३७ ॥

अन्वयः—बलवान्, अपि यः कोपजन्मनः, तमसः, अभिभवं, न, रुणद्धि । सः, चयपक्षे, ऐन्दवीः, कलाः, इव, सकलाः, शक्तिसम्पदः हन्ति ॥ ३७ ॥

सुधा—बलवान् = सामर्थ्यवान्, अपि, यः = कश्चित् (न तु दुर्बलः) कोप-जन्मनः = रोपजनितस्य, तमसः = मोहस्य, अभिभवम् = आक्रमणम् न रुणद्धि = न निवारयति । सः = कोपाभिभवपीडितः, चयपक्षे = कृष्णपक्षे, ऐन्दवीः = चान्द्रीः, कला इव सकलाः = निखिलाः, निःशेषा इत्यर्थः । शक्तिसम्पदः = प्रभुमन्त्रोत्साह-शक्तिसम्पत्तिः, हन्ति = नाशयति । अतः प्रथमं भवान् कोपं परिहरतु, इति भीमं प्रत्याक्षेपः ॥ ३७ ॥

समासः—कोपाद् जन्म यस्य तस्य कोपजन्मनः । चयस्य पक्षः चयपक्षः, तस्मिन् चयपक्षे । यद्वा चयश्चासौ पक्षः चयपक्षः । शक्तयः एव सम्पदः, शक्तिसम्पदः ॥ ३७ ॥

वाच्यान्तरम्—बलवता येन कोपजन्मनस्तमसोऽभिभवो न रुद्धयते, तेन चय-पक्षे ऐन्दव्यः कला इव सकलाः शक्तिसम्पदो हन्यन्ते ॥ ३७ ॥

कोषः—'जनुर्जननजन्मानि जनिरुत्पत्तिरुद्भवः' इत्यमरः । 'कला तु षोडशो भागः' इत्यमरः ॥ ३७ ॥

सारार्थः—यः सामर्थ्यवान् जनः स्वशरीरजमपि रिपुं क्रोधं न नाशयितुं समर्थः स कथं शरीरनिर्गतं शत्रुं नाशयिष्यति । प्रत्युत क्रोधमोहावृतस्य कृष्णपक्षे चन्द्र-सम्बन्धिन्यः क्षीयमाणाः कला इव सर्वाः प्रभुमन्त्रोत्साहशक्तयः क्षीयन्ते ॥ ३७ ॥

भाषार्थः—जो कोई कोप से उमड़े हुए मोह के आक्रमण को नहीं रोक सकता वह कृष्णपक्ष की चन्द्रमाकी कला की तरह अपनी सब शक्ति सम्पत्ति खो देता है । विमृश्य कुर्वतः क्रियाप्रकारमाह—

समवृत्तिरूपैति मार्दवं समये यश्च तनोति तिग्मताम् ।

अधितिष्ठति लोकमोजसा स विवस्वानिव मेदिनीपतिः ॥ ३८ ॥

समेति । यः समा नातिमृदुर्नातितिग्मा वृत्तिर्यस्य स समवृत्तिः सन् समये सत्यवसरे मार्दवं मृदुवृत्तिस्त्वमुपैति, तिग्मतां वीक्षणवृत्तिस्त्वं च तनोति । स मेदिनी-पतिर्विवस्वानिव ओजसा तेजसा लोकमधितिष्ठत्याक्रमति । सूर्योऽपि ऋतुभेदेन समवृत्तिरित्यादि योज्यम् ॥ ३८ ॥

अन्वयः—यः समवृत्तिः (सन्) । समये; मार्दवम् उपैत्ति, तिग्मतां, च तनोति, सः, मेदिनीपतिः, विवस्वान्, इव, ओजसा, लोकम् अधितिष्ठति ॥३८॥

सुधा—यः = कश्चित्, समवृत्तिः = मध्यमव्यापारवान्, नात्युग्रं नातिशान्ता वृत्तिर्यस्य तादृशः सन् इत्यर्थः । समये = शान्त्यवसरे, मार्दवम् = सहिष्णुताम्, उपैत्ति = प्राप्नोति, तथा च क्रोधकरणोचितसमये, तिग्मताम् = उग्रताम्, कठोर-वृत्तितामित्यर्थः । तनोति = विस्तारयति, सः = उभयवृत्तिः, मेदिनीपतिः = भूपतिः राजेत्यर्थः । विवस्वान् = सूर्यः, इव, ओजसा = तेजः प्रभावेण, लोकं = जनं भुवनं च, अधितिष्ठति = आक्रामति । यथा ग्रीष्मसमये यः सूर्यः प्रचण्डकिरणः, स एव हेमन्तेऽतीव सुसहो भवति तथैव, राज्ञाऽपि अपराधिनि जने तीव्रेण, सज्जने उप-कारकरे च मृदुवृत्तिना भवितव्यमित्यर्थः ॥ ३८ ॥

समासः—समा वृत्तिर्यस्य स समवृत्तिः । मेदिन्याः पतिर्मेदिनीपतिः ॥ ३८ ॥

व्याकरणम्—उपैत्ति = उप + ण् + लट् । तनोति = तनु + लट् । अधितिष्ठति = अधि + ष्ठा + लट् ॥ ३८ ॥

वाक्यान्तरम्—येन समवृत्तिना समये मार्दवमुपेयते, तथा च तिग्मता तन्यते । तेन महीपतिना, विवस्वतेव, ओजसा लोकोऽधिष्ठीयते ॥ ३८ ॥

कोषः—‘लोकस्तु भुवने जने’ इत्यमरः । ‘गोत्रा कुः पृथिवी पृथ्वी क्षमाऽवनि-मेदिनी मही’ इत्यमरः । ‘भास्वद्विवस्वत्ससाश्वहरिदश्वोष्णरश्मयः’ इत्यमरः ॥३८॥

सारार्थः—यो राजा सदैव सहनशीलो भवति, अथवा सदैव क्रोधोद्धतो भवति स नहि प्रजाः वशीकर्तुं रक्षितुं च शक्नोति । अतो यः सज्जने गुणिनि जने नम्रतां मृदुतां च, दुर्जने दण्ड्ये चोग्रतां तीव्रतां भजते स एव राजा प्रजाः पालयितुं समर्थो भवति । यथा सूर्यः हेमन्तर्तौ परमप्रियोऽपि ग्रीष्मेऽतीव दुःसहो भवति, तथैव ॥ ३८ ॥

भाषार्थः—जैसे सूर्य समय समय पर सख और असख होते हैं, वैसे ही राजा को भी कभी सहिष्णु और कभी कड़ा होना चाहिये । जो ऐसा होता है, वह अपनी प्रजा को वश में रख सकता है ॥ ३८ ॥

क चिराग परिग्रहः श्रियां क च दुष्टेन्द्रियवाजिवश्यता ।

शरदभ्रचलाश्चलैन्द्रियैरसुरक्षा हि बहुच्छलाः श्रियः ॥ ३९ ॥

केति । श्रियां सम्पदां चिराय बहुकालं परिग्रहः स्वायत्तीकरणं क । इन्द्रियाणि वाजिन इवेति समासः । दुष्टानाममार्गधाविनामिन्द्रियवाजिनां वश्यो वशङ्गतस्तस्य भावस्तत्ता क । नोभयमेकत्र तिष्ठतीत्यर्थः । कुतः हि यस्माच्छरदभ्रचलाः किञ्च बहुच्छला बहुव्याजाः बहुरन्ध्रा इति यावत् । ‘छलं तु स्वलिते व्याजे’ इति विश्वः । श्रियः सम्पदः । चलैन्द्रियैरजितेन्द्रियैरसुरक्षा रक्षितुमशक्याः । कथञ्चित्प्राप्तं अपि श्रियो नाविनीतेषु तिष्ठन्तीत्यर्थः । वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ३९ ॥

अन्वयः—श्रियां परिग्रहः चिराय क ? दुष्टेन्द्रियवाजिवश्यता च क ? हि शरदभ्रचलाः, बहुच्छलाः, श्रियः चलेन्द्रियैः, असुरक्षाः (भवन्ति) ॥ ३९ ॥

सुधा—श्रियां = सम्पदाम्, परिग्रहः = स्वायत्तीकरणम्, चिराय = बहुकालम्, क = कुत्र, मे कुत्रापि सदैव केनापि श्रियो वशीकर्तुं शक्यन्ते इति भावः । तथा च दुष्टेन्द्रियवाजिवश्यता = चपलेन्द्रियवोटका बीनता, च = अपि, क = कुत्र, अर्थाद्वशी-कृतेन्द्रियैरपि जनैश्चिरं श्रोतुं रक्षितुं पार्यते, किमुत त्वद्विधैरवशेन्द्रियैः क्रोधपरवशै-रित्यर्थः । हि = यतः, यस्मादित्यर्थः । शरदभ्रचलाः = शरदनुमेववच्छलाः शरदनु-राश्विनकात्तिकाभ्यां मासाभ्यां, भवति, तत्र मेवा निर्जलत्वात्तत्रो भवन्ति अतो हि ते वायुना झटिति झटित्याकृष्यन्ते इति भावः । बहुच्छलाः = विशेषव्याजवृत्तिमत्यः, श्रियः = सम्पदः, चलेन्द्रियैः = अव्यवस्थितैः । असुरक्षाः = दूरक्षाः, न सुखेन रक्षितुं शक्याः भवन्ति । वा असुभिः प्राणैः रक्षा भवति यासां ता असुरक्षाः भवन्ति ॥ ३९ ॥

समासः—वशङ्गतो वश्यस्तस्य भावस्तत्ता वश्यता, इन्द्रियाण्येव वाजिनः, इन्द्रियवाजिनः, दुष्टा ये इन्द्रियवाजिनः, तेषां वश्यतेति दुष्टेन्द्रियवाजिवश्यता । शरदोऽभ्रं शरदभ्रं, शरदभ्रवत् चला इति शरदभ्रचलाः । चलानि इन्द्रियाणि येषां ते चलेन्द्रियास्तैश्चलेन्द्रियैः । बहुनि छलानि यासु ता बहुच्छलाः । न सुखेन रक्षा यासां ता असुरक्षाः ॥ ३९ ॥

व्याकरणम्—असुरक्षाः = नञ् + सु + रच् + खल् + टाप् ॥ ३९ ॥

वाच्यान्तरम्—श्रियां परिग्रहेण चिराय क भूयते । दुष्टेन्द्रियवाजिवश्यतया च क भूयते । शरदभ्रचलाभिर्वहुच्छलाभिः श्रीभिश्चलेन्द्रियैरसुरक्षाभिर्भूयते ॥ ३९ ॥

कोषः—‘चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थका’ इत्यमरः । ‘वोटके वीति-तुरगतुरङ्गाश्चतुरङ्गमाः । वाजिवाहार्वागन्धर्वहयसैन्धवसप्तयः’ इत्यमरः । ‘अभ्रं मेवो वारिवाहः स्तनयितुर्बलाहकः’ इत्यमरः ॥ ३९ ॥

सारार्थः—प्रथमन्तु जितेन्द्रियैः स्थिरबुद्धिभिरपि चिरं न च लक्ष्मी रक्षितुं पार्यते तर्ह्यजितेन्द्रियाणां चपलानां का तस्याश्चिररक्षणे शक्तिः ? अतो लक्ष्मीरक्षणेच्छुभि-र्जनैः सदासावधानैर्जितेन्द्रियैश्च भवितव्यमिति ॥ ३९ ॥

भाषाऽर्थः—एक तो चिरकाल तक लक्ष्मी को अपने वश में रखना ही कठिन होता है । दूसरी बात यह है कि दुष्ट (कुमार्ग में ही दौड़ने वाले) इन्द्रियरूप घोड़ों को अपने वश में रखना भी दुःसाध्य है । इसलिये जिन्होंने इन्द्रियों को वश में नहीं किया है, उनसे आश्विन-कार्तिक के बाढ़ की ऐसी क्षणिक और विशेष दंगा-फसाद वाली सम्पत्ति (लक्ष्मी) की रक्षा नहीं होती ॥ ३९ ॥

क्रोधस्य दुष्टतामुक्त्वा तस्य त्यागमुपदिशति—

किमसामयिकं वितन्वता मनसः क्षोभमुपात्तरंहसः ।

क्रियते पतिरुच्चकैरपां भवता धीरतयाऽधरीकृतः ॥ ४० ॥

किमिति । उपात्तरंहसः प्राप्तवसरस्य मनसः । समयोऽस्य प्राप्तः सामयिकः । 'समयस्तदस्य प्राप्तम्' इति ठञ् । स न भवतीत्यसामयिकस्तमप्राप्तकालं क्षोभं वितन्वता भवता धीरतया धैर्यगुणेन । 'मनसो निर्विकारत्वं धैर्यं सस्वपि हेतुषु' इति रसिकाः । अधरीकृतस्तिरस्कृतः । प्रागिति शेषः । अपां पतिः समुद्रः किं किमर्थमुच्चकैरधिकः क्रियते । न पराजितं पुनरुच्चकैः कुर्यादिति भावः । अत्र वितन्वतेति भीमविशेषणत्वेन अपामपतिपदार्थस्योच्चैःकरणे हेतुत्वोक्त्या काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥४०॥
 अन्वयः—उपात्तरंहसः मनसः असामयिकं क्षोभं, वितन्वता, भवता, धीरतया, अधरीकृतः, अपां, पतिः, किम्, उच्चकैः क्रियते ॥ ४० ॥

सुधा—उपात्तरंहसः = प्राप्तवेगस्य, सदैव चञ्चलस्येत्यर्थः । मनसः = चित्तस्य, असामयिकम् = अकालिकम्, अनवसरजमिति यावत् । क्षोभम् = विकारम्, चाञ्चल्यादिकम्, वितन्वता = प्रकटयता, भक्ता = त्वया, भीमेनेत्यर्थः । धीरतया = धैर्येण, अधरीकृतः = तिरस्कृतः, लघूकृत इत्यर्थः । अपाम् = जलानां, पतिः = स्वामी समुद्र इत्यर्थः । किम् = कथम्, कस्मात्कारणादित्यर्थः । उच्चकैः = उन्नतः, अधिकः क्रियते = विधीयते ॥ ४० ॥

समासः—समये भवः सामयिकः न सामयिकोऽसामयिकस्तमसामयिकम् । उपात्तं रंहो येन तस्य उपात्तरंहसः । धीरस्य भावः धीरता, तथा धीरतया ॥४०॥
 व्याकरणम्—वितन्वता = वि + तनु + शतृ । क्रियते + कृ + लट् ॥ ४० ॥

वाच्यान्तरम्—उपात्तरंहसो मनसोऽसामयिकं क्षोभं वितन्वन् भवान्, धीरतया अधरीकृतम्, अपां पतिम्, किमुच्चकैः करोति ॥ ४० ॥

कोषः—'रंहस्तरसी तु रयः स्यदः' इत्यमरः ॥ ४० ॥

सार्थः—प्रथमस्तु धैर्यवतां धुरीणः पाथोधिरेव विजयते जगति, यः किल जगत्प्लावकानामपि सर्वं जलप्रवाहं स्वान्तः संरक्षयापि स्वतटमर्यादोलङ्घनं न करोति । परन्तु नानाविधेषूपस्थितेषु धैर्यध्वंसकेषु दुःखेष्वपि यस्त्वं धैर्यं न त्यक्तवान्, तेन 'समुद्रादप्यधिकधैर्यवान् भीमः' इति ख्यातिर्जनतायामजनि, साऽधुना कथमकालिकं मनोवेगमवाप्य त्वया विपरीता क्रियते इति ॥ ४० ॥

भाषार्थः—अत्यन्त वेगवान् मन के विकार को दिखाता हुआ तुम अपने संतोष तथा धैर्य से नीच बनाये समुद्र को अब क्यों बढ़ा बनाते हो ॥ ४० ॥
 श्रुतमप्यधिगम्य ये रिपून् विनयन्ते न शरीरजन्मनः ।

जनयन्त्यचिराय सम्पदामयशस्ते खलु चापलाश्रयम् ॥ ४१ ॥

श्रुतमिति । किञ्च ये श्रुतं शास्त्रमधिगम्यापि शरीरजन्मनः शरीरप्रभवान् रिपून् कामक्रोधादीन् विनयन्ते न नियच्छन्ति । 'कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि' इत्यात्मने-

पदम् । ते खल्वचिराय सम्पदां चापलाश्रयमस्थैर्यनिबन्धनमयशो दुःकीर्तिं जनयन्ति । आश्रयदोषादस्थैवं सम्पदां न स्वदोषादित्यर्थः । अजितारिषड्वर्गस्य कुतः सम्पद इति भावः ॥ ४१ ॥

अन्वयः—ये, श्रुतम्, अधिगम्य, अपि शरीरजन्मनः, रिपून्, न, विनयन्ते, ते, खलु, अचिराय, सम्पदाम्, चापलाश्रयम्, अयशः, जनयन्ति ॥ ४१ ॥

सुधा—ये = केचन श्रीमन्तः, श्रुतम् = राजनीतिप्रभृतिशास्त्रम्, अधिगम्य = अधीत्य, सम्यगवगत्येति भावः । अपि, शरीरजन्मनः = स्वदेहजातान्, रिपून् = शत्रून्, कामक्रोधादीनित्यर्थः । न विनयन्ते = न दूरीकुर्वन्ति, ते = कामक्रोधादिवशीकृताः, खलु = निश्चयेन, अचिराय = सत्वरमेव, सम्पदाम् = श्रियाम्, चापलाश्रयम् = चाञ्चल्यमूलकम्, अयशः = अपकीर्तिं, जनयन्ति = उत्पादयन्ति । शान्तचित्ता एव धनवन्तो भूत्वा यशस्विनी भवन्ति । अशान्तास्तु धनवन्तसन्तो जन्तूनकारणमेव निघ्नन्तो ऋटित्येवापयशो लभन्ते इति भावः ॥ ४१ ॥

समासः—शरीराजन्म येषां तान् शरीरजन्मनः । चपलस्य भावश्चापलम्, चापलमश्रयो यस्य तत् चापलाश्रयम्, तत् ॥ ४१ ॥

व्याकरणम्—अधिगम्य = अधि + गम् + क्त्वा + ल्यप् । विनयन्ते = वि + नी + लट् । जनयन्ति = जन् + णिच् + लट् ॥ ४१ ॥

वाक्यान्तरम्—यैः श्रुतमधिगम्यापि शरीरजन्मनो रिपवो न विनीयन्ते, तैः सम्पदां चापलाश्रयमयशश्चिराय जन्यते ॥ ४१ ॥

कोषः—‘श्रुतं शास्त्रावष्टतयोः’ इत्यमरः । रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषदद्वेषणदुर्हदः’ इत्यमरः । ‘गात्रं वपुः संहननं शरीरं वस्त्रं विग्रह’ इत्यमरः । ‘यशः कीर्तिः समज्ञा च’ इत्यमरः ॥ ४१ ॥

सारार्थः—ये राजानः शास्त्रमपि सम्यक् पठित्वा असमये कामक्रोधादीन् देहजायमानानपि शत्रून् न निवारयितुं शक्नुवन्ति, ते कथं बहिर्गतशत्रून् हनिष्यन्ति । तथाविधाश्च भूपा ऐश्वर्यमदमत्ताः सन्तोऽन्यायमाचरन्तो ऋटित्येव दुःकीर्तिं प्रसारयन्ति यत्किंल लक्ष्म्याः चापल्यमित्येवम्, परन्तु वस्तुतो लक्ष्म्याश्रयीभूतस्य जनस्यैव स दोषोऽस्ति, नहि लक्ष्म्या इति ॥ ४१ ॥

भाषार्थः—जो कोई शास्त्र आदि पढ़ करके भी स्वयं देह से पैदा हुए शत्रु (काम, क्रोध आदि) को नहीं हटाता वह ऋट लक्ष्मी की चञ्चलता से होने वाले अपयश को पैदा करते हैं । अर्थात् ‘सम्पत्ति चञ्चला है’ ऐसी सम्पत्ति को दोष देते हैं । तथा क्रोधात्कार्यहानिरित्याशयेनाह—

अतिपातितकालसाधना स्वशरीरेन्द्रियवर्गतापनी ।

जनवन्न भवन्तमक्षमा नयसिद्धैरपनैतुमर्हति ॥ ४२ ॥

अतिपातितेति । अतिपातितान्यतिक्रान्तानि कालः समयोऽनुरूपः साधनानि सहायादीनि यथा सा तथोक्ता । तापयतीति तापनी । कर्तरि ल्युट् । टित्वाण्डीप् । स्वस्य यच्छरीरमिन्द्रियवर्गश्च तयोस्तापन्यक्षमा क्रोधो भवन्तं जनवत्पृथग्जनमिव । तेन तुल्यम्—“इति वतिप्रत्ययः । तेनेवार्थो लभ्यते । ‘तद्धितश्चासर्वविभक्तिः’ इत्यव्ययम् । नयसिद्धेर्नयसाध्यफलादपनेतुं पृथक्कर्तुं नार्हति । असमयक्रोधस्यात्म-सम्तापातिरिक्तं फलं नास्तीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

अन्वयः—अतिपातितकालसाधना, स्वशरीरेन्द्रियवर्गतापनी, अक्षमा, जनवद्, भवन्तं, नयसिद्धेः, अपनेतुम्, न, अर्हति ॥ ४२ ॥

सुधा—अतिपातितकालसाधना = अतिक्रान्तसमयसहाया, सामयिकसाहाय्य-विघटनकरीति भावः । स्वशरीरेन्द्रियवर्गतापनी = आत्मदेहेन्द्रियगणदाहिका अक्षमा = अशान्तिः, क्रोध इत्यर्थः । जनवत् = अनधीतनीतिनरवत्, प्राग्यमूर्खजनम् इवेत्यर्थः । नानाऽगमज्ञाननिपुणं त्वामिति भावः । नयसिद्धेः = नीतिसाध्यफलात्, न अपनेतुम् = दूरीकर्तुम्, अर्हति = योग्या भवतीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

समासः—कालश्च साधनानि च (इति द्वन्द्वसमासः) कालसाधनानि, अति-पातितानि कालसाधनानि यथा, वा अतिपातिते कालसाधने यथा सा, अतिपातित-कालसाधना । इन्द्रियाणां वर्गः इन्द्रियवर्गः, शरीरञ्चेन्द्रियवर्गश्च तयोस्तापनी शरीरेन्द्रियवर्गतापनी । नयस्य सिद्धिर्नयसिद्धिस्तस्याः (पञ्चमी) नयसिद्धेः ॥ ४२ ॥

व्याकरणम्—अर्हति = अर्ह + लट् ॥ ४२ ॥

वाच्यान्तरम्—अतिपातितकालसाधनया स्वशरीरेन्द्रियवर्गतापन्या अक्षमया जनवद् भवन्तं नयसिद्धेरपनेतुं न अर्हते ॥ ४२ ॥

कोषः—‘निर्वर्त्तनोपकरणानुव्रज्यासु च साधनम्’ इत्यमरः । ‘हृषीकं विषयी-न्द्रियम्’ इत्यमरः ॥ ४२ ॥

सारार्थः—सामयिककार्यविध्वंसकरो निजस्यापि शरीरप्रज्वालकः क्रोधाग्निश्चे-न्मूर्खमिव त्वामपि स्ववंशं करोति, तदा शास्त्राध्ययनस्य कुलीनतायाश्च फलं न किमपीति ॥ ४२ ॥

भाषाऽर्थः—मौके का काम और सहायक को बिगाड़ने वाला, अपने भी देह और इन्द्रियों को जलानेवाला क्रोध मामूली आदमी के समान आपको भी न्यायतः सिद्धि के मार्ग से हटाने के लिये योग्य नहीं ॥ ४२ ॥

‘दुष्टः’ क्रोध इत्युक्तम् । क्षमाया गुणानाह—

उपकारकमायतेर्भृशं प्रसवः कर्मफलस्य भूरिणः ।

अनपायि निबर्हणं द्विषां न तितिक्षासममस्ति साधनम् ॥ ४३ ॥

उपकारकमिति । आयतेऽस्तरकालस्य शृशमत्यन्तमुपकारकम् । स्थिरफलहेतु-
रित्यर्थः । भूरिणः प्रभूतस्य कर्मफलस्य । प्रसूयतेऽनेनेति प्रसवः कारणम् । अपायि
न भवतीत्यनपायि स्वयमविनश्यदेव द्विषां निवर्हणं विनाशकमेवंगुणकं साधनं
तितिक्षासमं क्षमातुल्यं नास्ति । 'शान्तिः क्षमा तितिक्षा च' इत्यमरः । 'तिज
निशाने' इति धातोः । 'गुप्तिसिद्धयः सन्' इति क्षमार्थे सन्प्रत्ययः । तितिक्षासम-
मित्यनुक्तोपमेया समास आर्थी लुप्तोपमा, शृशायत्यनपायिशब्दैः साधनान्तर-
वैलक्षण्याद्व्यतिरेकश्च व्यज्यते । भेदप्राधान्य उपमानादुपमेयस्याधिक्ये विपर्यये च
व्यतिरेकः ॥ ४३ ॥

अन्वयः—आयतेः, शृशम्; उपकारकम्, भूरिणः, कर्मफलस्य, प्रसवः, अनपायि,
द्विषां; निवर्हणं, तितिक्षासमं, न साधनं; अस्ति ॥ ४३ ॥

सुधा—आयतेः = उत्तरकालस्य, आगामिसमयस्येत्यर्थः । शृशम् = अत्यर्थम्,
परमित्यर्थः । उपकारकम् = इष्टसाधकम्, भूरिणः = बहुलस्य, कर्मफलस्य = कर्म-
सिद्धेः, प्रसवः = जनकम्, अनपायि = निर्दोषं, निरुपद्रवमिति भावः । द्विषां =
शत्रुणां; निवर्हणं = विनाशकम्; प्रकृत्या क्षमाशीलस्य शत्रुः स्वयं विनश्यतीति
भावः । तितिक्षासमं = शान्तितुल्यं, साधनम् = उपकरणं, नास्ति । उक्तं च नीतौ
'क्षमा शस्त्रं' करे यस्य दुर्जनः किं करिष्यति । अतृणे पतितो वह्निः स्वयमेवोप-
शास्यति' इति ॥ परन्तु चात्रधर्मे सदैव क्षमाऽवलम्बनमपि दोष एव गम्यते ।
तदुक्तं नीतौ—'एकः क्षमावतां दोषो द्वितीयो न हि विद्यते । यदेनं क्षमया युक्तं
तृणवन्मन्यते जनः' ॥ इति ॥ ४३ ॥

समासः—कर्मणां फलं कर्मफलम् तस्य कर्मफलस्य । न अपायाः सन्ति यस्मिन्
तदनपायि । तितिक्षया समं तितिक्षासमम् ॥ ४३ ॥

व्याकरणम्—अस्ति = अस् + लट् ॥ ४३ ॥

वाच्यान्तरम्—आयतेर्भृशमुपकारकेण, भूरिणः कर्मफलस्य प्रसवेन अनपायिना
द्विषां निवर्हणेन, तितिक्षासमेन साधनेन नहि भूयते ॥ ४३ ॥

कोषः—'उत्तरः काल आयतिः' इत्यमरः । 'अतिवेलशृशायार्थातिमात्रोद्गाढ-
निर्भरम्' इत्यमरः । 'बहुलं भूरि पर्याप्तं प्रभूतं प्रचुरं परम्' इति कोषः । 'रिपौ वैरि-
सपत्नारिद्विषद्वेषणदुर्हदः' इत्यमरः । 'शान्तिः क्षमा तितिक्षा च' इत्यमरः ॥ ४३ ॥

सारार्थः—वर्तमानसमये तूपकारकमेव, भविष्यत्कालेऽपि परमोपकारकम्,
बहुकार्यसिद्धेरुत्पादकं दोषलेशहीनं, विनाऽस्त्रेण शत्रुसंहारकमुपकरणं यद्यस्ति
भूमौ, तर्हि केवलं शान्तिरेवैका । अतः शान्तिमतः शत्रुः स्वयं नश्यति ॥ ४३ ॥

भावाऽर्थः—भविष्य में भला करने वाला, अनगिनत कामों के फल को देने
वाला, सब तरह के दोषों से बचा हुआ और सहज ही वैरियों का संहार करने
८ कि० घं० द्वि०

वाला यदि कोई ऐसा उपकरण है तो केवल शान्ति ही है, शान्ति के बराबर दूसरा और कोई भी नहीं है ॥ ४३ ॥

ननु तितित्त्वा कालत्वेपे दुर्योधनः सर्वान् राज्ञो वशीकुर्यादित्यत्राह—

प्रणतिप्रवणान्विहाय नः सहजस्नेहनिबद्धचेतसः ।

प्रणमन्ति यदा सुयोधनं प्रथमे मानभृतां न वृष्णयः ॥ ४४ ॥

प्रणतीति । सहजस्नेहेनाकृत्रिमप्रेम्णा निबद्धचेतसोऽस्मासु गाढं लग्नचित्ताः । दुर्योधने तु न तथेति भावः । किं च मानभृतामहङ्कारिणां प्रथमेऽप्रेशराः । सुयोधनस्तु ततोऽपीति भावः । वृष्णयो यादवाः प्रणतिप्रवणान्प्रणामपरान् । सुयोधनस्तु न तथेति भावः । नोऽस्मान्विहाय सुयोधनं सदा न प्रणमन्ति न नमन्ति नानुसरन्ति । किन्तु कार्यकाले त्यज्यन्तेवेत्यर्थः । सति यादवविग्रहे न किञ्चिदस्माकमसाध्यं भवेदिति भावः । अनेकपदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ४४ ॥

अन्वयः—मानभृतां, प्रथमे, वृष्णयः, प्रणतिप्रवणान्, सहजस्नेहनिबद्धचेतसः, नः, विहाय, सदा, सुयोधनं, प्रणमन्ति ॥ ४४ ॥

सुधा—मानभृताम् = अहङ्कारिणाम्, प्रथमे = अग्रगण्याः, नहि यादवसमाः शौर्यौदार्यवीर्यगाम्भीर्यरूपवित्तादिभिः केऽपि सन्तीति भावः । एवम्भूताः वृष्णयः = यादवाः, प्रणतिप्रवणान् = प्रणामनम्रान्, सदा विनयवत् इत्यर्थः । सहजस्नेहनिबद्धचेतसः = स्वाभाविकप्रेमबद्धमनसः, नः = अस्मान्, विहाय = त्यक्त्वा, सदा = सर्वदा, सुयोधनं = धृतराष्ट्रज्येष्ठपुत्रं, दुर्योधनमित्यर्थः । न प्रणमन्ति = न नमन्ति । नहि तं सदाऽनुसरन्ति, केवलमधुनाऽस्मदाश्रयाभावेन स्वेष्टसाधनाय तस्याश्रयोऽङ्गीकृतो यादवैः, अस्माकं कौरवैर्जाते विग्रहे नियतं तं विहायास्मत्पक्षे आगमिष्यन्तीति फलितार्थः ॥ ४४ ॥

समासः—प्रगत्यां प्रवणाः प्रणतिप्रवणास्तान् प्रणतिप्रवणान् । सहजः स्वाभाविको यः स्नेहः स सहजस्नेहस्तेन सहजस्नेहेन निबद्धं चेतो येषां तान् सहजस्नेहनिबद्धचेतसः । मानं बिभ्रतीति मानभृतस्तेषां मानभृताम् ॥ ४४ ॥

व्याकरणम्—प्रणमन्ति—प्र + नम् + लट् ॥ ४४ ॥

वाच्यान्तरम्—मानभृतां प्रथमैर्वृष्णिभिः प्रणतिप्रवणान् सहजस्नेहनिबद्धचेतसो नः विहाय सदा सुयोधनो न प्रणम्यते ॥ ४४ ॥

कोषः—‘प्रणामप्रणती समे’ इति कोषः । ‘प्रवणं क्रमनिम्नोर्व्यां प्रहे ना तु चतुष्पथे’ इत्यमरः । ‘प्रेमा ना प्रियता हार्दं प्रेम स्नेहः’ इत्यमरः । चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हृन्मानसं मनः’ इत्यमरः ॥ ४४ ॥

सारार्थः—यदा मम दुर्योधनादिभिर्विग्रह उपस्थितः स्यात्तदानीं येऽधुना दुर्योधनाश्रयः सन्ति, तेऽपि तं मुक्त्वाऽस्मत्पक्षमनुगमिष्यन्ति, तत्र सर्वप्रथमं

महाहङ्कारिणो यादवा अपमानकरमत्युद्धतं दुर्योधनं त्यक्त्वा सदा विनयनम्रानस्मानुयास्यन्ति, नात्र कश्चित्सन्देहलेशः । अतुना स्वकार्यनिर्वाहार्थमस्मान् वनवास-
तयाऽकिञ्चित्करान् विचार्य, तस्याश्रयेण समर्थं यापयन्ति ॥ ४४ ॥

भाषाऽर्थः—स्वाभिमानीयो मे सबसे पहले गिनने लायक यादव, प्रणत और स्वाभाविक प्रेम से बँधे हुये दिलवाले हमें छोड़कर दुर्योधन के आगे कभी नहीं शिर नवावेंगे, जरूर हमारे ही पक्ष में रहेंगे ॥ ४४ ॥

सुहृदः सहजास्तथेतरे मतमेषां न विलङ्घयन्ति ये ।

विनयादिव यापयन्ति ते धृतराष्ट्रात्मजमात्मसिद्धये ॥ ४५ ॥

सुहृद इति । किं चैषां वृष्णीनां ये सहजाः सहजाताः । मातृपितृपक्षीया इत्यर्थः । ‘अन्येष्वपि दृश्यते’ इति डप्रत्ययः । सुहृदो मित्राणि तथेतरे कृत्रिमसुहृदश्च मतं वृष्णिपक्षं न विलङ्घयन्ति नातिक्रामन्ति । ते द्वयेऽपि नृपाः । दुर्योधनोपजीविनोऽपीति भावः । आत्मसिद्धये आत्मजीवनार्थं धृतराष्ट्रात्मजं दुर्योधनं विनयादानु-
कृत्यादिव यापयन्ति कालं गमयन्ति । कार्यकाले ते वृष्णिपक्षप्रवेशिन एवेत्यर्थः । यातेर्ण्यन्ताङ्गट् । ‘अर्तिह्री’—इत्यादिना पुगागमः ॥ ४५ ॥

अन्वयः—एषां, सुहृदः, तथा सहजाः, इतरे, च ये मतं, न, विलङ्घयन्ति, ते आत्मसिद्धये, धृतराष्ट्रात्मजं, विनयात्, इव यापयन्ति ॥ ४५ ॥

सुधा—एषां = यादवानां, सुहृदः = मित्राणि तथा सहजाः = बान्धवाः, मातृ-
पितृपक्षीया इत्यर्थः । इतरे = अन्ये, च, ये = तदस्था इत्यर्थः । भूपा इति शेषः ।
मतम् = अनुशासनं, न विलङ्घयन्ति = नोद्ध्वयन्ति (तेऽधुना) आत्मसिद्धये =
स्वार्थसिद्धये, धृतराष्ट्रात्मजं = दुर्योधनं, विनयाद् = अनुनयात्, इव, यापयन्ति =
समयमतिवाहयन्ति ॥ ४५ ॥

समासः—धृतराष्ट्रात्मजो धृतराष्ट्रात्मजस्तम् । आत्मनः सिद्धिरात्मसिद्धिस्तस्यै ।

व्याकरणम्—विलङ्घयन्ति = वि + लघ् + णिच् + लट् । यापयन्ति = या + णिच् + लट् ॥ ४५ ॥

वाच्यान्तरम्—एषां सुहृद्भिः सहजैस्तथेतरेभ्यै मतं न विलङ्घयते, तैरात्मसिद्धये धृतराष्ट्रात्मजो याप्यते ॥ ४५ ॥

कोषः—‘वयस्थः स्निग्धः सवया अथ मित्रं सखा सुहृद्’ इत्यमरः । ‘समानो-
दर्यसोदर्यसगर्भ्यसहजाः समाः’ इत्यमरः । ‘विनयानुनयौ समौ’ इति कोषः ॥ ४५ ॥

सार्थः—यादवास्तु भविष्यन्त्येवास्मत्पक्षे, अवशिष्टेष्वपि भूपेषु, ये केचन यादवानां मित्रभूतास्तथा च ये बान्धवा एवं तन्निष्ठा अपि ये यादवविचारातुकूलाः
सन्ति, ते सर्वे साम्प्रतं स्वार्थसिद्धिसाधनाय कपटस्नेहं दर्शयन्तो दुर्योधनाश्रये
वर्त्तमानाः समयं क्षपयन्ति । कार्यकालेऽस्मत्पक्ष एवागमिष्यन्ति ॥ ४५ ॥

भाषाऽर्थः—यादवों के जो मित्र हैं, जो बन्धु बान्धव या गोतिया हैं, और जो

कोई भी इनके मत (विचार राय) में रहते हैं, वे सब अभी अपने स्वार्थसाधन के लिये दुर्योधन के प्रति बाहरी प्रेम दर्शाते हुए समय काट रहे हैं ॥ ४५ ॥

किञ्च नायमभियोगकाल इत्याशयेनाह—

अभियोग इमान् महीभुजो भवता तस्य कृतः कृतावधेः ।

प्रविघाटयिता समुत्पतन् हरिदश्वः कमलाकरानिव ॥ ४६ ॥

अभियोग इति । कृतावधेः परिभाषितकालस्य । ‘अवधिस्त्ववसाने स्यात्सीग्नि काले विलेऽपि च’ इति विश्वः । तस्य सुयोधनस्य । कर्मणि षष्ठी । भवता कृतः । अवधित इति शेषः । अभियोगः । आद्राभिभव इति यावत् । ‘अभियोगस्तु शपथे स्यादाद्रै च पराभवे’ इति विश्वः । इमान्पूर्वोक्तान्महीभुजो राज्ञो हरिदश्व उष्ण-रश्मिः कमलाकरानिव समुत्पतन्नुद्यन्नेव प्रविघाटयिता भेत्स्यति । घाटयतेभौवादि-काल्हाट् । चौरादिकस्य तु ‘मितां ह्रस्वः’ इति ह्रस्वत्वं स्यात् ॥ ४६ ॥

अन्वयः—कृतावधेः, तस्य, भवता, कृतः, अभियोगः, इमान्, महीभुजः, समुत्पतन्, हरिदश्वः, कमलाकरान्, इव, प्रविघाटयिता ॥ ४६ ॥

सुधा—कृतावधेः = नियमितसमयस्य, द्वादशवर्षाणि वनवासम्, एकवर्षं कुत्रापि रहसि वासं विधाय यदा पुनरागमिष्यन्ति भवन्तस्तदा राज्यमर्पयिष्या-मीत्येवं विहितसमयसीम्न इत्यर्थः । तस्य = दुर्योधनस्य, भवता = त्वया, भीमेने-त्यर्थः । कृतः = विहितः, उत्पादितः, अभियोगः = नवपराभवः (कर्त्ता), इमान् = यादव-तन्मित्र-बान्धवादीनित्यर्थः । महीभुजः = भूपतीन्, तु, समुत्पतन् = समुद्-गच्छन्, हरिदश्वः = सूर्यः, कमलाकरान् = कमलकुसुमसमूहान्, इव, प्रविघाट-यिता = भेत्स्यति, अर्थादुद्यदादित्यः समुद्रितवदनस्यापि कमलवनस्य मुखोद्धाटनं करोति तथैव त्वयोत्पादितस्याद्र्पराभव इमान् भूपान् वाचालान् करिष्यतीति भावः ॥ ४६ ॥

समासः—महीं भुनक्तीति तान् महीभुजः । कृतोऽवधिर्येन सः कृतावधिस्तस्य कृतावधेः । हरितोऽश्वः यस्य स हरिदश्वः । कमलानामाकराः कमलाकरास्तान् कमलाकरान् ॥ ४६ ॥

व्याकरणम्—प्रविघाटयिता = प्र + वि + घट् + णिच् + लुट् । समुत्पतन् = सम + उट् + पत् + शट् ॥ ४६ ॥

वाक्यान्तरम्—कृतावधेस्तस्य भवता कृतेनाभियोगेनेमे महीभुजः समुत्पतता हरिदश्वेन कमलाकरा इव प्रविघाटयितारः भविष्यन्तीति ॥ ४६ ॥

कोषः—‘अवधिस्त्ववसाने स्यात्सीग्नि काले विलेऽपि च’ इत्यमरः । ‘अभि-योगस्तु शपथे स्यादाद्रै च पराभवे’ इति विश्वः । ‘भास्वद्विवत्ससाश्च हरिदश्वोष्ण-रश्मयः’ इत्यमरः । सहस्रपत्रं कमलं शतपत्रं कुशेशयम् इत्यमरः ॥ ४६ ॥

सारार्थः—दुर्योधनेन या त्रयोदशवार्षिकी समयमर्यादा कृता; तन्मध्य एव चेद्वा तेन साकं विग्रहं कर्मस्तदा ये तद्वध्यनन्तरमात्मनाऽऽत्मपक्षमङ्गीकरिष्यन्ति, त एव भूपः अस्मान् नीतिप्रतिकुलान् ज्ञात्वा स्वयमस्मद्भिन्ना भविष्यन्ति । यथा सूर्योदये कमलवनानि स्वयं स्फुटितानि भवन्ति तद्वद् द्विपताऽधुना विग्रहे कृते सर्वथा स्वीयैव हानिरस्ति, तेन मौनावलम्बनमेव वरम् ॥ ४६ ॥

भाषार्थः—समय का करार करनेवाले दुर्योधन के साथ अभी अगर आप विग्रह ठानेंगे तो यही विग्रह सब राजाओं के मेरे पक्ष से फुटा देगा, जैसे कि उदय होते ही सूर्य कमल वन मुख (कलियों के अप्रभाग) को स्फुटित करता है ॥ ४६ ॥
अथ ये वृष्णिपक्षास्तान्प्रत्याह—

उपजापसहान्विलङ्घयन् स विधाता नृपतीन्मदोद्धतः ।

सहते न जनोऽप्यधःक्रियां किमु लोकाधिकधाम राजकम् ॥ ४७ ॥

उपजापेति । मदोद्धतः स दुर्योधनो नृपतीन्न्यान्नृपान्विलङ्घयन्मदादवमानयन् । सहन्त इति सहाः । पचाद्यच् । उपजापस्य सहान् भेदयोग्यान् । 'समौ भेदोपजापौ' इत्यमरः । विधाता विधास्यति । दधातेर्लुट् । अवमानितो जनः सुमेध इति भावः । न च ते सहिष्णव इत्याह—जनः प्राकृतोऽप्यधः क्रियामपमानं न सहते । लोकाधिकधाम लोकोत्तरप्रतापं राजकं राजसमूहः 'गोत्रोचोष्टू' इत्यादिना वुन्प्रत्ययः । किमु न सहत इति किं वक्तव्यमित्यर्थः । तथा सति कृत्स्नमेव राजमण्डलमस्मानेवावलम्बिष्यत इति भावः ॥ ४७ ॥

अन्वयः—महोद्धतः, सः, नृपतीन्, विलङ्घयन् (सन्), उपजापसहान्, विधाता जनः अपि, अधः क्रियां, न, सहते, लोकाधिकधाम, राजकं, किमु ॥ ४७ ॥

सुधा—मदोद्धतः=अविनशी, उद्दण्ड इति यावत् । सः=दुर्योधन इत्यर्थः । नृपतीन्=भूपान्, स्वाश्रितानिति शेषः । विलङ्घयन्=तिरस्कुर्वन् सन् स्वयमेव, उपजापसहान्=भेदयोग्यान् विधाता=विधास्यति; करिष्यतीति यावत् । नहि तेषामात्मपक्षिणो विधातुं गूढचरप्रेषणावश्यकतेति भावः । कुतः इति तद्धेतुमाह—जनः=साधारणलोकः, अपि, विभवादिहीनोऽपि लोक इत्याशयः । अधःक्रियां=तिरस्क्रियाम्, अपमानमिति यावत् । न सहते=न क्षमते, तर्हि लोकाधिकधाम=लोकोत्तरतेजस्कम्, राजकं=राजसमूहः, किमु=किमिव, सहते नहि कथमपि दुर्योधनकृतावमानं ते सहिष्यन्ते, तद्। नियतं नः पक्षमङ्गीकरिष्यन्तीति ॥ ४७ ॥

समासः—सहन्त इति सहा, उपजापस्य सहा उपजापसहाः । मदेनोद्धतः मदोद्धतः । लोकेभ्योऽधिकमिति लोकाधिकं लोकाधिकं धाम यस्य तद् लोकाधिकधाम । राज्ञां समूहो राजकम् ॥ ४७ ॥

व्याकरणम्—विलङ्घयन्=वि+लघ्=णिच्+शतृ । सहते+सह्+लट् ॥ ४७ ॥

वाच्यान्तरम्—मदोद्धतेन तेन नृपतीन् विलङ्घयता नृपतय उपजापसहा विधातारः । जनेनाप्यधः क्रिया न सञ्चते, लोकाधिकधाम्ना राजकेन क्रिप ॥ ४७ ॥

कोषः—‘अथ समौ भेदोपजापौ’ इत्यमरः । ‘नृपतिर्भूषती राजा लोकेशो जन-
शासकः’ इति कोषः । ‘अधःक्रिया तिरस्क्रियाऽवमानमित्युदीर्यते’ इति कोषः ।
‘‘अथ राजकम् । राजन्यकं च नृपतिचित्रियाणां गणे क्रमात्’ इत्यमरः ॥ ४७ ॥

सारार्थः—स च दुर्योधनो महानुद्धतोऽस्ति, अतोऽवश्यं समये समये निजाश्रि-
तान् भूपानवहेलया द्रव्यति, अपमानितास्तु ते स्वयं तस्माद्भिन्ना भूत्वाऽस्मत्पक्ष-
मागमिष्यन्ति । अस्माकं तेषां स्वपक्षमेलनार्थं गूढचरप्रेषणावश्यकतापि न
भविष्यति, अतोऽधुना समयप्रतीक्षणकरणमेवोचितमिति ॥ ४७ ॥

भाषार्थः—मद से उद्धत दुर्योधन राजाओं का अपमान करता हुआ खुद
अपने से उन राजाओं को फोड़ेगा । क्योंकि मामूली लोग भी किसी दूसरे का
अपमान नहीं सह सकते, फिर लोगों से बड़े हुये प्रतापवाले राजाओं के समूह की
बात ही क्या ? ॥ ४७ ॥

ननु ‘सखीनिव’ इत्यादिवनेचरोक्त्या तस्य मदसम्भावनाऽपि कथमित्यत आह—
असमापितकृत्यसम्पदां हतवेगं विनयेन तावता ।

प्रभवन्त्यभिमानशालिनां मदमुत्तम्भयितुं विभूतयः ॥ ४८ ॥

असमापितेति । असमापितकृत्यसम्पदामकृतकृत्यानामतोऽभिमानशालिनामह-
ङ्कारिणां विभूतयः संपद एव तावता स्वल्पेन विनयेन । कार्यवशादारोपितेनेति
शेषः । हतवेगं प्रतिबद्धवेगं न तु स्वरूपतो हतं मदमुत्तम्भयितुं वर्धयितुं प्रभवन्ति ।
सर्वथा दुर्जनसंपदो विकारयन्तीति भावः ॥ ४८ ॥

अन्वयः—असमापितकृत्यसम्पदाम्, अभिमानशालिनां, विभूतयः, तावता
विनयेन, हतवेगं मदम् उत्तम्भयितुं, प्रभवन्ति ॥ ४८ ॥

सुधा—असमापितकृत्यसम्पदाम्=अपूर्णकार्याणाम्, अकृतकृत्यानामिति यावत् ।
अभिमानशालिनाम् = अहङ्कारिणां, विभूतयः = ऐश्वर्याणि (कर्तृ), तावता=स्तोकेन
परिमितेनेति वा, विनयेन = नम्रतया, हतवेगं = किञ्चिदवरुद्धजवम्, मदं = दर्पम्,
उत्तम्भयितुं = वर्धयितुं, प्रभवन्ति = पारयन्ति ॥ ४८ ॥

समासः—कृत्यानां सम्पत् कृत्यसम्पत्, न समापिता कृत्यसम्पद्यैस्तेऽसमापित-
कृत्यसम्पदस्तेषामसमापितकृत्यसम्पदाम् । हतो वेगो यस्य स हतवेगस्तं हतवेगम् ।
अभिमानेन शालन्ते ये तेऽभिमानशालिनस्तेषामभिमानशालिनाम् ॥ ४८ ॥

व्याकरणम्—प्रभवन्ति = प्र + भू + लट् । उत्तम्भयितुं = उत् + स्तम्भ + णिच् ।
तुमुन् ॥ ४८ ॥

वाच्यान्तरम्—असमापितकृत्यसंपदामभिमानशालिनां विभूतिभिः, तावता
विनयेन हतवेगो मद उत्तम्भयितुं प्रभूयते ॥ ४८ ॥

कोषः—‘वेगः प्रवाहजवयोरपि’ इत्यमरः । ‘यावत्तावच्च साकल्येऽवधौ माने-
ऽवधारणे’ इत्यमरः । ‘विभूतिर्भूतिरैश्वर्यमणिमादिकमष्टधा’ इत्यमरः । ‘मादो मद
उद्वेग उद्वेगमे’ इत्यमरः ॥ ४८ ॥

सारार्थः—ये किल व्यवस्थितबुद्धयो न भवन्ति, ते किमपि कार्यं प्रारम्भादव-
सानपर्यन्तं न सम्पादयन्ति एवम्भूताः सन्तोऽपि यदि ते गौरवान्विता अपि
भवन्ति, तदा कृत्रिमोपायेन यदि स्वाज्ञानगर्वं गोपयन्ति तथाऽपि तस्य गर्वस्य
मूलवर्त्तमानतया तेषां सम्पदः पुनः संवर्धयन्ति । यदि अहङ्कारिणां मदो व्याज-
विनयेन नश्यति; नश्यत्यपि क्षणमात्रमेवेति ॥ ४८ ॥

भाषार्थः—अधूरा काम करनेवाले घमण्डियों की दौलत थोड़ी बहुत बनाई
नम्रता से दबी हुई भी मद (गर्व) को बढ़ाती ही है ॥ ४८ ॥

अथ मदस्यानर्थहेतुतां युग्मेनाह—

मदमानसमुद्धतं नृपं न वियुङ्क्ते नियमेन मूढताम् ।

अतिमूढ उदस्यते नयान्नयहीनादपरज्यते जनः ॥ ४९ ॥

मदैति । मदमानाभ्यां दर्पाहङ्काराभ्यां समुद्धतं नृपं मूढता कार्यापरिज्ञानं
नियमेनावश्यं न वियुङ्क्ते न विमुञ्चति । अतिमूढो नयान्नीतिमार्गादुदस्यते
उत्क्षिप्यते । कर्मकर्तरि लट् । नयहीनाजनोऽपरज्यतेऽपरक्तो भवति । ‘स्वरित-
जितः—’ इत्यादिनाऽऽत्मनेपदम् ॥ ४९ ॥

अन्वयः—मूढता, मदमानसम्, उद्धतं (वा मदमानसमुद्धतं) नृपं नियमेन,
न, वियुङ्क्ते । अतिमूढः, नयाद्, उदस्यते, जनः, नयहीनाद्, अपरज्यते ॥ ४९ ॥

सुधा—मूढता = विवेकशून्यता, कर्त्तव्याकर्त्तव्यज्ञानहीनतेति यावत् । मद-
मानसं=दर्पान्वितचित्तम्, उद्धतम्=अविनयं वा मदमानसमुद्धतं=दर्पाहङ्कारोद्वेगं,
नृपं=राजानम्, ऐश्वर्यवन्तमित्यर्थः । नियमेन=निश्चयेन, न वियुङ्क्ते=न त्यजति
अथ, अतिमूढः=परमविवेकहीनः, नयात्=नीतेः, उदस्यते=उत्क्षिप्यते, नीति-
मार्गान्मूढो जनो अष्टो भवतीति भावः, जनः=प्रजागणः, नयहीनाद्=अन्याय-
रताद्, भूपादिति शेषः । अपरज्यते=नानुरज्यते, विरक्तो भवतीत्यर्थः । अथ यत्र
प्रजाभूपयोर्मिथो मैत्री न, तत्र चिरकल्याणमपि न भवति । तथाहि—‘सदाऽनुकूलेषु
हि कुर्वते रतिं नृपेष्वात्म्येषु च सर्वसम्पदः’ इत्यनेनैव कविवरेणादिसर्गो चोक्तम् ॥

समासः—मदश्च मानश्च मदमानौ, ताभ्यां समुद्धतो मदमानसमुद्धतस्तं मद-
मानसमुद्धतम् । नयेन हीनो नयहीनस्तस्मान्नयहीनात् ॥ ४९ ॥

व्याकरणम्—वियुङ्क्ते = वि + युज् + लट् । उदस्यते = उत् + अस् + लट् ।
अपरज्यते = अप + रज्ज् + लट् ॥ ४९ ॥

वाच्यान्तरम्—मूढतया मदमानसमुद्धतो नृपः, नियमेन न वियुज्यते । अति-
मूढेन नयादुदस्यते । जनेन नयहीनादपरज्यते ॥ ४९ ॥

कोषः—‘नयो नाये’ इत्यमरः ॥ ४९ ॥

सारार्थः—दर्पाहङ्कारवान् जनोऽवश्यं विवेकहीनो भवति । यः किल विवेकभ्रष्टः स तु नियतं नीतिमार्गाच्च्युतो भवति । अन्यायी (नीतिवर्जितः) जनः, प्रजारञ्जको नैव भवतीति ॥ ४९ ॥

भाषाऽर्थः—जो कोई राजा मद से अहङ्कारवान् होता है, उसको जरूर मूढता घेरती है । जो मूढ हुआ, वह न्याय नहीं करता याने अन्यायी कहलाता है और अन्यायी राजा से प्रजा विगड़ जाती है ।

अपरागसमीरणेरितः क्रमशीर्णाकुलमूलसन्ततिः ।

सुकरस्तखवत्सहिष्णुना रिपुर्न्मूलयितुं महानपि ॥ ५० ॥

अपरागेति—अपरागोऽप्रीतिः । द्वेष इति यावत्, समीरण इव । तेनेरितश्चोदितः अत एव क्रमेण शीर्णा शीर्णीभूताऽऽकुला चला च मूलसन्ततिः । प्रकृत्यादिविस्वजन-वर्गः शिफासङ्घातश्च यस्य स तथोक्तः । ‘मूलं वशीकृते स्वीये शिफाताराऽन्तिका-दिषु’ इति वैजयन्ती । रिपुर्महानपि तखवद् वृक्ष इव सहिष्णुना क्षपावतोन्मूलयितु-मुद्धर्तुं सुकरः सुसाध्यः । सुकरोन्मूलन इत्यर्थः । अत्र मदादेः पूर्वपूर्वस्योत्तरं प्रति कारणत्वात्कारणमाला, तखवदित्युपमा चेति द्वयोः संसृष्टिः ॥ ५० ॥

अन्वयः—अपरागसमीरणेरितः, क्रमशीर्णाकुलमूलसन्ततिः, महान्, अपि रिपुः, तखवत्, सहिष्णुना, उन्मूलयितुं; सुकरः, भवति ॥ ५० ॥

सुधा—अपरागसमीरणेरितः=विरागवायुप्रेरितः, वैररूपेण मारुतेनावातमुपगत इत्यर्थः । क्रमशीर्णाकुलमूलसन्ततिः=परिशिथिलव्याकुलामात्यादिजतः, महान्=विशालः, अपि, रिपुः=शत्रुः, तखवत्=वृक्षवत्, अर्थात्तखपक्षे-अपरागसमीरणेरितः=झञ्झावातप्रेरितः, (न परागो धूलिर्यस्मिन्, सः अपरागस्तादृशः समीरणो महावातः, तेनेरित इति अपरागसमीरणेरितः, अर्थाद्वायौ तदैव धूलिराहित्यं, यदा सवृष्टिको वायुर्बहति, तदैव वृक्षादयः पतन्ति), क्रमशीर्णाकुलमूलसन्ततिः=शनैः शिथिलिपरिच्छिन्नशिफासमूहः (सवृष्टिकवेगवद्वायौ वहति शनैः शनैः परितो अमितस्य तरोर्मूले जलमन्तः पविशति, ततः सकलशिफासमूहाः शिथिलास्तथा भिन्नाश्च भवन्ति, तदुत्तरक्षणे स च वृक्षो हाहाकारं कृत्वा पतति), महान्=उच्च-शाखः, एवम्भूतवृक्षस्य पतनवत्, सहिष्णुना=शान्तिमता, क्षमावता वा जनेन, उन्मूलयितुम्=उत्पाटयितुम्, उत्पाट्य पातयितुमिति, वृक्षपक्षे—उन्मूलयितुं=समूलं नाशयितुं, सुकरः=सुसाध्यः; भवतीति शेषः ॥ ५० ॥

समासः—अपरागः समीरण इवेति अपरागसमीरणः, तेन ईरित इत्यपराग-समीरणेरितः । मूलानां सन्ततिर्मूलसन्ततिः क्रमेण शीर्णा चाकुला च शीर्णाकुला मूलसन्ततिर्यस्य सः, क्रमशीर्णाकुलमूलसन्ततिः ॥ ५० ॥

व्याकरणम्—ईरितः=ईर् + क्तः । उन्मूलयितुम् + उद् + मूल + णिच् = तुमुन् ॥
वाच्यान्तरम्—अपरागमसमीरणेरितेन, क्रमशीर्णाकुलमूलसन्ततिना, महता
रिपुणा, तरुवदुन्मूलयितुं सुकरोण भूयते ॥ ५० ॥

कोषः—‘समीरमास्तमरुजगत्प्राणसमीरणाः । प्रकम्पनो महावातो झञ्झावातः
सुवृष्टिकः’ इत्यमरः । मूलं वशीकृते स्वीये शिफाताराऽन्तिकादिषु’ इति वैजयन्ती ।
‘वृक्षो महीरुहः शाखी विटपी पादपस्तरुः’ इत्यमरः । रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषद्वेषण-
दुर्हृदः’ इत्यमरः ॥ ५० ॥

सारार्थः—यथा झञ्झावातवेगस्याघातेन पीडितोऽत एव शनैः शनैः परिशिथिल-
वृद्धितशिफासमूहो वृक्षः वायुनोन्मूलयते, तथैव विरक्तमन्त्रिवर्गपरित्यक्तः शत्रुरपि
समयप्रतीक्षकेण शान्तिमता जनेन जेतुं सुकरो भवति ॥ ५० ॥

भाषार्थः दिल फटने की हवा से धक्का खाया हुआ धीरे-धीरे मन्त्री वगैरह
रूपी जड़ जिसकी उखड़ गयी है, ऐसा बड़ा भी वैरी रहमदिल वाले आदमी द्वारा
वृक्ष (पेड़) के समान उखाड़ने में सरल होता है ॥ ५० ॥

नन्वन्तर्भेदमात्रेण कथं सुसाध्यस्तत्राह—

अणुरप्युपहन्ति विग्रहः प्रभुमन्तःप्रकृतिप्रकोपजः ।

अखिलं हि हिनस्ति भूधरं तरुशाखाऽन्तनिघर्षजोऽनलः ॥ ५१ ॥

अणुरिति । अणुरूपोऽप्यन्तःप्रकृतिप्रकोपजोऽन्तरङ्गमात्याद्यपरागसमुत्थः ।
‘प्रकृतिः पञ्चभूतेषु स्वभावे मूलकारणे । छन्दःकारणगुह्येषु जन्तवमात्यादिकेष्वपि ॥’
इति वैजयन्ती । निग्रहो वैरं प्रभुमुपहन्ति नाशयति । अत्र दृष्टान्तमाह—तरुशाखा-
न्तानां विघर्षो घर्षणं तज्जोऽनलोऽग्निः । भूधरं गिरिमखिलं साकल्येन हिनस्ति हि
दहतीत्यर्थः । अत्रोपमानोपमेयसमानधर्माणां प्रतिबिम्बतया निर्देशेन दृष्टान्तालङ्कारः ॥

अन्वयः—अणुः अपि, अन्तःप्रकृतिप्रकोपजः, विग्रहः, प्रभुमन्तः, उपहन्ति । हि,
तरुशाखाऽन्तनिघर्षजः, अनलः, अखिलं, भूधरं, हिनस्ति ॥ ५१ ॥

सुधा—अणुः = स्वल्पः, अपि = किल, अन्तःप्रकृतिप्रकोपजः = अन्तरङ्गमात्यादि-
विरक्तिजनितः, विग्रहः = विरोधः, (कर्त्ता), प्रभुं = स्वामिनं, राजानमित्यर्थः ।
उपहन्ति = नाशयति । तथाहि—हि = यथा, तरुशाखाऽन्तनिघर्षजः = वृक्षशाखा-
ऽप्रसङ्घर्षणोत्थः, अणुः = स्फुलिङ्गः, अपि, विग्रहः = प्रहीतुमशक्यः, शमयितुमसाध्य
इत्यर्थः । अन्तःप्रकृतिप्रकोपजः = वृक्षमध्यवस्थितमविकारजातः, अनलः = अग्निः,
अखिलं = सकलं, निरवशेषमित्यर्थः । भूधरं = गिरिम, हिनस्ति = ध्वंसयति, दह-
तीत्यर्थः । अर्थात् पर्वतं यथा स्वावयवोत्पत्तसङ्घातसङ्घर्षजवह्निर्दहति न कस्यापि
पर्वतदहनाय वह्निचेपावश्यकता, तथैव विरुद्धमन्त्रिवर्गादियुक्तं राजानं स्वान्योन्य-
विरोध एव नाशयति । नान्यस्य भेदार्थं गूढचरप्रेषणावश्यकतेति ॥ ५१ ॥

समासः—अन्तःप्रकृतीनां प्रकोपः, अन्तःप्रकृतिप्रकोपः, तस्माज्जातोऽन्तःप्रकृति-
प्रकोपजः । तरुणां शाखास्तदृशाखास्तासामन्ता इति तरुशाखाऽऽन्तास्तेषां निघ-
र्षाज्जातो यः स तरुशाखान्तनिघर्षजः ॥ ५१ ॥

व्याकरणम्—उपहन्ति = उप + हन + लट् । हिनस्ति = हिसि + लट् + श्म ॥

वाच्यान्तरम्—अणुनाऽप्यन्तःप्रकृतिप्रकोपजेन विग्रहेण प्रभुरुपहन्यते । हि
तरुशाखाऽन्तनिघर्षजेनानलेनाखिलो भूधरो हिंस्यते ॥ ५१ ॥

कोषः—‘स्तोकादपञ्चल्लकाः सूचमं श्लघणं दधं कृशं तनु । स्त्रियां मात्रा व्रुटिः
पुंसि लवलेशकणाणवः’ इत्यमरः । ‘अस्त्रियां समरानीकरणाः समरविग्रहौ’
इत्यमरः । ‘भूधरः पर्वतः शैलो गिरिगोत्राचलादयः’ इति कोषः । ‘प्रकृतिगुणसाम्ये
स्यादमात्यादिस्वभावयोः’ इति मेदिनी ॥ ५१ ॥

सारार्थः—यस्य राज्ञः स्वकीयमन्त्रिमण्डले मिथो न मैत्री स स्वयं नश्यति ।
यथा पर्वतोपरि जायमानशमीवृक्षशाखादिसङ्घर्षणाज्जातोऽग्निः स्वाधारं पर्वतमेव
दहतीति ॥ ५१ ॥

भावाऽर्थः—अपने मन्त्रियों के बीच में जरा भी बिगाड़ हो तो वह मालिक को
चौपट कर देती है । पर्वत पर वृक्षों की डारों की रगड़ से पैदा हुई आग समूचे
पर्वत (पहाड़) को जला देती है ॥ ५१ ॥

तथापि कथं वर्द्धमानं शत्रुमुपेक्षेत्त्याशङ्क्य दुर्विनीतत्वादित्याह—

मतिमान्विनयप्रमाथिनः समुपेक्षेन समुन्नतिं द्विषः ।

सुजयः खलु तादृगन्तरे विपदन्ता ह्यविनीतसम्पदः ॥ ५२ ॥

मतिमानिति । मतिमान्प्राज्ञः । विनयं प्रमथ्नातीति विनयप्रमाथिनो दुर्वि-
नीतस्य द्विषः समुन्नतिं वृद्धिं समुपेक्षेत् । उपेक्षायाः फलमाह—तादृगविनीतोऽन्तरे
क्वचिद्रन्ध्रे सुजयः सुखेन जेतुं शक्तः खलु । हि यस्मादविनीतसम्पदो विपदन्ताः
विपन्मर्यादकाः । अनर्थोदका इत्यर्थः ॥ ५२ ॥

अन्वयः—मतिमान्, विनयप्रमाथिनः, द्विषः, समुन्नतिं, समुपेक्षेत् । तादृग्,
अन्तरे, सुजयः, खलु । हि, अविनीतसम्पदः, विपदन्ताः (भवन्ति) ॥ ५२ ॥

सुधा—मतिमान् = धीमान्, विचारवानित्यर्थः । विनयप्रमाथिनः = विनय-
हीनस्य, अनयस्य, उद्धतस्येत्यर्थः । द्विषः = शत्रोः, समुन्नतिम् = अभ्युदयं, समुपेक्षेत् =
न तदर्थचिन्तितो भवेदिति भावः । तादृग् = उद्धतः, शत्रुरिति शेषः । अन्तरे =
मध्ये, एवं, सुजयः = सुखेन जेतुं योग्यः, खलु = किल । हि = यतः, अविनीत-
सम्पदः = उद्धतैश्वर्याणि, विपदन्ताः = दुःखपरिणामाः भवन्तीति शेषः । धनमपि
विचारवतां विनयिनामेव सुखावसानं, नहि = मदोद्धतस्येत्यर्थः ॥ ५२ ॥

समासः—विनयं प्रमथ्नातीति विनयप्रमाथी, तस्य विनयप्रमाथिनः । विपद्
अन्ते यासां विपदन्ताः । अविनीतस्य सम्पदोऽविनीतसम्पदः ॥ ५२ ॥

व्याकरणम्—समुपेक्षेत = सम् + ईक्ष् + लिङ् ॥ ५२ ॥

वाच्यान्तरम्—मतिमता विनयप्रमाथिनो द्विषः समुन्नतिः समुपेक्षेत, तादृशाऽन्तरे सुजयेन भूयते । ह्यविनीतसम्पन्निरिषदन्ताभिर्भूयते ॥ ५२ ॥

कोषः—‘रिपौ वैरिसपन्नारिद्विषद्वेषणदुर्हृदः’ इत्यमरः ॥

सारार्थः—उद्धतस्य शत्रोरभ्युदयमवलोक्य विचारवान् जनश्चिन्तां तत्पराजयार्थं न कुर्यात्, अपि तु मदोद्धतो रिपुः स्वयं सुखेन पराजितो भवति । यस्मात् कारणाद् उद्धतस्य जनस्यैश्वर्याणि दुःखावसानान्येव भवन्ति ॥ ५२ ॥

भाषार्थः—बुद्धिमान् आदमी को चाहिये कि अपने उद्धत शत्रु की उन्नति को देखकर न घबराये । क्योंकि, उद्धत शत्रु बीच ही में मौत से मात होने के लायक हो जाता है । क्योंकि बेरहम दिलवाले लोगों की बदौलत आखिर में विपत्ति हो ही जाती है ॥ ५२ ॥

कथं दुर्विनीतस्य शत्रोः सुन्नयत्वमित्याशङ्क्य भेदजर्जरितत्वादित्याह—

लघुवृत्तितया भिदां गतं बहिरन्तश्च नृपस्य मण्डलम् ।

अभिभूय हरत्यनन्तरः शिथिलं कूलमिवापगारयः ॥ ५३ ॥

लघ्विति । लघुवृत्तितया त्वस्य दुर्वृत्तिरूपतया बहिर्मित्रादिजनपदेष्वन्तरमात्यादिषु च भिदां भेदं गतम् । ‘षिद्धिवादिभ्योऽङ्’ इत्यङ्प्रत्ययः । नृपस्य मण्डलं राष्ट्रमनन्तरः सन्निहितो जिगीषुरापगारयो नदीवेगः शिथिलमन्तर्भेदजर्जरकूलमिवाभिभूयाक्रम्य हरति ॥ ५३ ॥

अन्वयः—अनन्तरः, लघुवृत्तितया, भिदां, गतं, बहिः, अन्तः, च, नृपस्य, मण्डलम्, अभिभूय, आपगारयः, शिथिलं, कूलम्, इव, हरति ॥ ५३ ॥

सुधा—अनन्तरः = सन्निहितः जिगीषुरित्यर्थः । प्रतिपक्षीति यावत् (कर्ता) । लघुवृत्तितया = क्षुद्रवृत्तितया, नीचाचारतयेति यावत् । भिदां गतं = भेदं प्राप्तं मिथो विभिन्नचित्तमित्यर्थः । बहिः = मित्रादिषु, अन्तः = मन्त्रिवर्येषु, नृपस्य = राज्ञः, मण्डलं = राष्ट्रम्, अभिभूय = आक्रम्य, हरति = नाशयति । यथा, अनन्तरः = तदनिकटवर्ती, आपगारयः = नदीवेगः (कर्ता), लघुवृत्तितया = नीचवृत्तित्वेन, भिदां = भिन्नतां, गतं = यातम्, बहिः = तटारिकश्चिद्वाह्यप्रदेशेऽपि, अन्तः = नदीमध्येऽपि, नृपस्य = नरपेयस्य, जलस्येति शेषः । मण्डलं = समूहम्, अभिभूय = परितो आमयित्वाऽऽवर्त्तरूपेणेत्यर्थः । अत एव शिथिलं = जर्जरं कूलं = वेलां, (नदी) तदमिति यावत् वा, हरति = पातयति, तथैवेति ॥ ५३ ॥

समासः—लघ्वी वृत्तिर्यस्य स लघुवृत्तिस्तस्या भावस्तत्ता लघुवृत्तिता, तया लघुवृत्तितया । आपगाया रयः आपगारयः ॥ ५३ ॥

व्याकरणम्—अभिभूय = अभि + भू + क्त्वा + ल्यप् ॥ ५३ ॥

वाच्यान्तरम्—अनन्तरेण; लघुवृत्तितया भिदां गतं बहिरन्तश्च नृपस्य मण्ड-
लम् अभिभूय, आपगारयेण शिथिलं कूलमिव ह्रियते ॥ ५३ ॥

कोषः—‘भेदोपजापावुपधा’ इत्यमरः । ‘कूलं रोधश्च तीरं च प्रतीरं च तटं त्रिषु’
इत्यमरः । ‘स्रोतरवती द्वीपवती स्रवन्ती निम्नगाऽऽपगा’ इत्यमरः । ‘रंहस्तरसी तु
रयः स्यदः जव’ इत्यमरः ॥ ५३ ॥

सारार्थः—राज्ञो नीचाचारप्रचारतया विरक्तैर्मन्त्रिप्रभृतिभिर्भिन्नं राजानं समव-
गम्य समयप्रतीक्षकः समीपवर्ती जिगीषुः प्रयासं विनैव तं ध्वंसयति । यथा निम्न-
वर्ति शिथिलं तीरं नदीवेगः खण्डयति, तथैवेति ॥ ५३ ॥

भाषार्थः—नीच आचरण के कारण पृथक् हो गये हैं मन्त्री और मित्रगण जिस
के ऐसे राजा के राज्य को दूसरे जीतने वाले प्रतिपक्षी झट चढ़ाई करके चौपट कर
देते हैं । जैसे नदी का वेग दोनों किनारों को काटकर गिरा देता है ॥ ५३ ॥

अनुशासतमित्यनाकुलं नयवर्त्माकुलमर्जुनाग्रजम् ।

स्वयमर्थ इवाभिवाञ्छितस्तमभीयाय पराशरात्मजः ॥ ५४ ॥

अन्विति । इतीत्थमाकुलमरिणिकारस्मरणात्कुभितमुर्जुनाग्रजं भीमसेनं नय-
वर्त्म नीतिमार्गमनाकुलसङ्कीर्णं यथा तथाऽनुशासतमुपदिशन्तम् । ‘जक्षित्यादयः
षट्’ इत्यभ्यस्ताच्छतुर्नुमभावः । तं युधिष्ठिरं पराशरात्मजो वेदव्यासः । स्वयमभि-
वाञ्छितोऽर्थ इव साक्षान्मनोरथ इवेत्युपेक्षा । अभीयाय प्राप्तः ॥ ५४ ॥

अन्वयः—पराशरात्मजः, इति आकुलम्, अर्जुनाग्रजं, नयवर्म, अनाकुलम्,
अनुशासतं, तं स्वयम्, अभिवाञ्छितः, अर्थः, इव, अभीयाय ॥ ५४ ॥

सुधा—पराशरात्मजः=पराशरपुत्रः व्यास इत्यर्थः । इति=एवम्, पूर्वोक्त-
क्रमेणेत्यर्थः । आकुलं=खिन्नं, शत्रुकृताक्षेपक्षोभव्यग्रमित्यर्थः । अर्जुनाग्रजम्=भीमं,
नयवर्म=नीतिमार्गम्, एवमुचितमेवं त्वन्मतमनुचितमिदानीमिति रूपम्, अना-
कुलं=सुप्रसन्नं, यथा स्यात्तथा, स्वयं निश्चिन्तो भूवेति भावः । अनुशासतम्=
उपदिशन्तं, तं=युधिष्ठिरं प्रति, स्वयं=साक्षात्, शरीरधारीत्यर्थः । अभिवाञ्छितः=
अभिलषितः, अर्थः=प्रयोजनमिव, अभियाय=प्राप्तः । अर्थात् युधिष्ठिरस्यैतत्पूर्वत
प्रेवदमिष्टं, यद्यधुना व्यास आगच्छेत् तदा सर्वदा मम शुभं भविष्यतीति इच्छाऽ-
नन्तरमेव व्यासमागतमवलोकितवानिति भावः ॥ ५४ ॥

समासः—न आकुलः यथा तथाऽनाकुलम् । नयस्य वर्त्म नयवर्म, तत् । अर्जुन-
स्याग्रजः अर्जुनाग्रजस्तम् अर्जुनाग्रजम् । पराशरस्यात्मजः पराशरात्मजः ॥ ५४ ॥

व्याकरणम्—अनुशासतम्=अनु + शास + शत् । अभीयाय=अभि+इण् + लिट् ।

वाच्यान्तरम्—पराशरात्मजेन स्वयमभिवाञ्छितेनार्थेनेव, भीममनुशासतु स
युधिष्ठिरः अभीये ॥ ५४ ॥

कोषः—‘खिन्नो व्यग्रोऽसुखी क्लेशी चाकुलश्चिन्तितो मतः’ इति कोषः । ‘अयनं वर्त्म मार्गाध्वपन्थानः पदवी सतिः’ इत्यमरः । ‘अर्थः प्रयोजने भाव’ इति कोषः ॥
सारार्थः—यदा युधिष्ठिरः वनेचरवदननिवेदितवचनश्रवणस्मृतिजायमानखेद-
खिन्नं भीमं स्वनीतिरीत्योपदिशति स्म तदानीमेव शरीरधारी मनोरथ इव व्यासः
समागतः ॥ ५४ ॥

भाषार्थः—इस तरह बबड़ाये हुए भीम के प्रति स्थिरचित्तसे नीति का रास्ता
बनाते हुए महाराज युधिष्ठिर के पास खुद मनोरथस्वरूप श्रीव्यासजी आ पहुँचे ॥
अथ युग्मेनाह—

मधुरैरवशानि लम्भयन्नपि तिर्यञ्चि शमं निरीक्षितैः ।

परितः पटु बिभ्रदेनसां दहनं धाम विलोकनक्षमम् ॥ ५५ ॥

मधुरैरिति—मधुरैः शान्तैर्निरीक्षितैरवलोकनैः, पुंसके भावे क्तः । न विद्यते
वशमायत्तत्वं येषां तान्यवशानि प्रतिकूलानि । ‘वशमायत्ततायां च’ इति विश्वः ।
तिर्यञ्चि मृगपक्ष्यादीनि शमं शान्तिं लम्भयन्प्रापयन् । ‘लम्भे’ इति नुमागमः ।
‘गत्यर्थः—’ इत्यादिना द्विकर्मकत्वम् । परितः पटुज्वलमेनसाम् । दह्यतेऽनेनेति
दहनं निवर्तकं तथाऽपि विलोकनक्षमं दर्शनीयम् । बह्वयादिविलक्षणमिति भावः ।
धाम तेजो बिभ्रत् ॥ ५५ ॥

अन्वयः—मधुरैः, निरीक्षितैः, अवशानि, अपि, तिर्यञ्चि, शमं, लम्भयन्, परितः
पटु, एनसां, दहनं विलोकनक्षमं, धाम, बिभ्रत् (दहते) ॥ ५५ ॥

सुधा—मधुरैः=शान्तैः, प्रेमपूर्णैरिति वा अक्रूरैरिति यावत् । निरीक्षितैः=
अवलोकनैः, अवशानि=स्वतन्त्राणि, अपरप्रत्ययकराणीत्यर्थः, अपि, तिर्यञ्चि=
पशुपक्षिमूहान्, शमं=शान्तिं, लम्भयन्=प्रापयन्, पुनः, परितः=समन्तात्,
पटु=उज्ज्वलम्, एनसां=पापानां, दहनं=उवालकं, तथाऽपि, विलोकनक्षमं=
दर्शनाहं, धाम=तेजः, बिभ्रद्=दधत्, व्यासः (दहते इति) ॥ ५५ ॥

समासः—विलोकने क्षमं, विलोकनक्षमम् ॥ ५५ ॥

व्याकरणम्—लम्भयन्=लभ् + णिच् + शतृ + नुम् । बिभ्रद्=भृ + शतृ ॥ ५५ ॥

वाच्यान्तरम्—मधुरैर्निरीक्षितैरवशान्यपि तिर्यञ्चि शमं लम्भयन्तं, धाम
बिभ्रतं व्यासं (दहते) ॥ ५५ ॥

कोषः—‘स तिर्यङ्चस्तिरोऽञ्चति’ इत्यमरः । ‘कलुषं वृजिनैनोऽघमंहो दुरित-
दुःकृतम्’ इत्यमरः ॥ ५५ ॥

सारार्थः—द्वैतवने यत्र युधिष्ठिरः सपरिवारोऽतितिष्ठत्, यत्र प्रकृत्या चञ्चला
अपि नरं निरीक्ष्य व्याधबुद्ध्या द्रुतं पलायनपराः परस्परविरोधिनाऽपि ये पशु-
पक्षिण आसन्, तान् परमसौम्यनयनावलोकेन शान्तान् कुर्वन् पापप्रणाशकं तेजः-
पुञ्जं दधद् व्यासो युधिष्ठिरजिज्ञासया समागतः ॥ ५५ ॥

भाषार्थः—स्वच्छन्द पशु-पक्षियों को भी अपने मीठे अवलोकन से शान्त करते हुए और पापों को नाश करने वाले, चमकदार तथा दर्शनीय तेज को धारण किये हुए व्यास युधिष्ठिर के यहाँ उपस्थित हुए ॥ ५५ ॥

सहसोपगतः सविस्मयं तपसां सूतिरसूतिरापदाम् ।

ददशे जगतीभुजा मुनिः स वपुष्मानिव पुण्यसञ्चयः ॥ ५६ ॥

सहसेति । पुनः सहसोपगतोऽकस्मादागतस्तपसां सूतिः प्रभव आपदामसूतिर-
प्रभवः । निवर्तकः इति यावत् । स मुनिर्व्यासो वपुष्मान्देहधारी पुण्यसञ्चयः पुण्य-
राशिरिवेत्युत्प्रेक्षा । जगतीभुजा राज्ञा सविस्मयं ददशे दृष्टः ॥ ५६ ॥

अन्वयः—सहसा, उपगतः, तपसां सूतिः, आपदाम्, असूतिः, सः, मुनिः,
वपुष्मान्, पुण्यसञ्चयः इव, जगतीभुजा, सविस्मयं ददशे ॥ ५६ ॥

सुधा—सहसा = अकस्मात्, उपगतः = प्राप्तः, समागत इत्यर्थः । तपसां =
तपश्चरणस्य, सूतिः = जनकः, आपदां = दुःखानाम्, असूतिः = अनुत्पादकः, विनाशक
इत्यर्थः । सः = एवम्भूतः, मुनिः = योगी, व्यास इति शेषः । वपुष्मान् = देहवान्,
पुण्यसञ्चयः = सुकृतराशिः, इव, जगतीभुजा = राज्ञा, युधिष्ठिरेणेति भावः,
सविस्मयं = साश्चर्यं सचकितमित्यर्थः । अहो धन्या वयं, यदस्मिन्दुःखावसरे दुःखौ-
घध्वंसकस्य व्यासस्य दर्शनमभवत् वदेदशो धर्म आसीत् येन ममेदम् सौभाग्य-
मुपस्थितं, लौकिकीं गाथाऽपि सत्यैव 'एति जीवन्तमानन्दो नर वर्षशतादपि' वा०
रा० एवं सबहुचकितं, ददशे = दृष्टः ॥ ५६ ॥

समासः—विस्मयेन सह यथा स्यात्तथेति क्रियाविशेषणम् । जगती भुनक्तीति
जगतीभुक् तेन जगतीभुजा । पुण्यानां सञ्चयः पुण्यसञ्चयः ॥ ५६ ॥

व्याकरणम्—ददशे = दशोः कर्मणि लिट् ॥ ५६ ॥

वाच्यान्तरम्—जगतीभुक्, सहसोपगतं तपसां सूतिम्, आपदामसूतिम्,
मुनिम्, वपुष्मन्तं पुण्यसञ्चयमिव ददर्श ॥ ५६ ॥

कोषः—'अतर्किते तु सहसा' इत्यमरः । 'विस्मयोऽद्भुतमाश्चर्यं चित्रमपि'
इत्यमरः । 'तपः कृच्छ्रादिकर्म च' इत्यमरः । 'स्याद्धर्ममस्त्रियां पुण्यश्रेयसी सुकृतं
वृष' इत्यमरः ॥ ५६ ॥

सारार्थः—यदा भीमं प्रति युधिष्ठिर उपदेशं ददाति स्म, तदानीमकस्मादपरि-
मेयपुण्यपुञ्जस्तपःप्रचारको व्यासस्तत्रोपस्थितो बभूव ॥ ५६ ॥

भाषाऽर्थः—एकाएक (अचानक) पहुँचे हुए, तपस्याओं को पैदा करने वाले,
विपत्तियों का संहार करनेवाले, देहधारी पुण्य के ढेर के जैसे महात्मा व्यास मुनि
को बड़े अचरज के साथ महाराज युधिष्ठिर ने देखा ॥ ५६ ॥

अथोच्चकैरासनतः परार्ध्यादुद्यन् स धूतारुणवल्कलाग्रः ।

रराज कीर्णाकपिशांशुजालः शृङ्गात्सुमेरोरिव तिग्मरश्मिः ॥ ५७ ॥

अथेति । अथ दर्शनानन्तरम् । उच्चकैरुन्नतात्परार्ध्याच्छेष्टात् । 'अर्धाद्यत्' । 'परा-
वराधमोत्तमपूर्वाच्च' हति यत्प्रत्ययः । आसनतः सिंहासनादुद्यन्तुत्तिष्ठन्नत एव धूतानि
कम्पितान्यरुणानि वल्कलाग्राणि यस्य स तथोक्तः । स नृपः कीर्णं विस्तृतमाकपि-
शमंशुजालं यस्य स तथोक्तः सुमेरोः शृङ्गादुद्यन्तिग्मरश्मिरिव रराज ॥ ५७ ॥

अन्वयः—अथ उच्चकैः, परार्ध्याद्, आसनतः, उद्यन्, धूतारुणवल्कलाग्रः, सः,
कीर्णाकपिशांशुजालः सुमेरोः शृङ्गाद् उद्यन् तिग्मरश्मिरिव रराज ॥ ५७ ॥

सुधा—परार्ध्यात् = महामूर्त्यवत इत्यर्थः । आसनतः = पीठात्, सिंहासनादि-
त्यर्थः । उद्यन् = उत्तिष्ठन्, अकस्मादागतं व्यासं विलोक्य ससम्भ्रमं सिंहासनादुत्थित
इत्यर्थः । अत एव, धूतारुणवल्कलाग्रः = कम्पितरक्तवृक्षत्वक्प्रान्तः, सः = युधिष्ठिरः,
सुमेरोः = सुवर्णाद्रेः, शृङ्गाद् = शिखराद्, उद्यन्, अत एव कीर्णाकपिशांशुजालः =
व्यासपीतवर्णकिरणनिकरः, तिग्मरश्मिः = सूर्यः, इव, रराज = शुशुभे । अत्रेतः पूर्व-
वृत्तान्तस्य दुःखरूपत्वाद्, अतः परं समभ्युदयलाभसम्भवाद् भिन्नेन पद्येन
कविर्वर्णयति । इदं वंशस्थवृत्तम् । तल्लक्षगञ्ज 'ज तौ तु वंशस्थमुदीरितं जरौ' इति ॥

समासः—वल्कलस्याग्राणि वल्कलाग्राणि, अरुणानि वल्कलाग्राणि, इत्यरुण-
वल्कलाग्राणि, धूतान्यरुणवल्कलाग्राणि यस्य स धूतारुणवल्कलाग्रः । अंशूनां जालम्
अंशुजालम्, आसमन्ताद्भावेन कपिशं पीतमंशुजालमिति आकपिशांशुजालं, कीर्णं
आकपिशांशुजालं यस्य स कीर्णाकपिशांशुजालः । तिग्मा रश्मया यस्य स
तिग्मरश्मिः ॥ ५७ ॥

व्याकरणम्—उद्यन् = उच् + इण् + शतृ । रराज = राज् + लिट् ॥ ५७ ॥

वाच्यान्तरम्—अथ उच्चकैः परार्ध्यादासनतः उद्यता, धूतारुणवल्कलाग्रेण तेन
सुमेरोः शृङ्गादुद्यता कीर्णाकपिशांशुजालेन तिग्मरश्मिनेव रेजे ॥ ५७ ॥

कोषः—'पीठमासनम्' इत्यमरः । 'मुख्यवर्षवरेण्याश्च प्रवर्होऽनवरार्धवत् ।
परार्ध्याग्रप्राग्रहरप्राग्रथाग्रथाग्रीयमग्रियम्' इत्यमरः । 'वल्कदुत्वगिरयुक्तम्' इति
कोषः । 'कढारः कपिलः पिङ्गपिशङ्गौ कदुपिङ्गलौ' इत्यमरः ॥ ५७ ॥

सार्थः—यथा सुमेरोः शृङ्गादुदितः सूर्यो भाति, तथैवासनादुत्थितो युधिष्ठिरः
शुशुभे ॥ ५७ ॥

भाषाऽर्थः व्यासजी को देखने के बाद झट ऊँचे अच्छे आसन पर से उठे हुए,
इसीसे डोलता हुआ लाल पेड़ की छाल के वृक्ष का किनारा है जिसका, ऐसे
युधिष्ठिर उस समय सुमेरु के शिखर से उदय हुए, पीली किरण समूहों से दिगन्त
को ढँकते हुए सूर्य के समान शोभित हुए ॥ ५७ ॥

अवहितहृदयो विधाय सोऽर्हामृषिवदृषिप्रवरे गुरुपदिष्टाम् ।

तदनुमतमलञ्चकार पश्चात् प्रशम इव श्रुतमासनं नरेन्द्रः ॥ ५८ ॥

अवहितेति । स नरेन्द्रोऽवहितहृदयोऽप्रमत्तचित्तः सन् । ऋषिप्रवरे मुनिश्रेष्ठे । ऋषिवदृष्यर्हाम् । अर्हार्थे वतिप्रत्ययः । गुरुपदिष्टाम् । शास्त्रीयामित्यर्थः । अर्हाम् पूजाम् । 'गुरोश्च हलः इत्यकारप्रत्ययः । विधाय पश्चादनन्तरं तदनुमतं तेनानुज्ञातमासनम् । अशमः शान्तिः श्रुतं शास्त्रश्रवणमिव । अलञ्चकार । उक्तं च— 'प्रशमस्तस्य भवत्यलङ्क्रिया' इति । मुन्याज्ञयोपविष्टवानित्यर्थः ॥ ५८ ॥

अन्वयः—सः, नरेन्द्रः, अवहितहृदयः, (सन्), ऋषिप्रवरे, ऋषिवद्, गुरुपदिष्टाम्, अर्हाम् विधाय, पश्चात्, तदनुमतम्, आसनम्, प्रशमः, श्रुतम्, इव, अलञ्चकार ।

सुधा—सः = युधिष्ठिरः, नरेन्द्रः = राजा, अवहितहृदयः = सावधानचित्तः, सन्, ऋषिप्रवरे = योगिश्रेष्ठे, मुनिवरे, व्यास इत्यर्थः । ऋषिवद् = ऋषियोग्यां, गुरुपदिष्टां = गुरुपदेशानुसारां, शास्त्रविहितामित्यर्थः । यथा (पाद्यं, मधुपर्कः, आचमनीयं, स्नानीयं, भोज्यं, पुनराचमनीयं, शयनं चेत्यादि, सर्वविधरूपाम्) अर्हाम् = पूजां, विधाय = कृत्वा, पश्चात् = पूजाऽनन्तरं, सुस्थे मुनौ, तदनुमतं = तदनुज्ञातं, व्यासेन निर्दिष्टम्, आसनम् = पीठम्, प्रशमः = शान्तिः, श्रुतं = शास्त्रश्रवणम्, इव, अलञ्चकार = परिगृहीतवान्, व्यासपूजां कृत्वा तदाज्ञया स्वयमप्युपविष्ट इत्यर्थः ॥ ५८ ॥

पद्यपरिचयः—इदं 'पुष्पिताग्रा' नाम वृत्तम् । इदमर्धसमम्, अर्धादर्थं समं यस्य तत्, तथाहि = प्रथमपादलक्षणं तृतीयपादलक्षणेन समम् । द्वितीयपादलक्षणं तु चतुर्थेन सममिति भावः । ततस्तल्लक्षणञ्च 'अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा' इति । अस्यायमाशयः—विषमे प्रथमतृतीयवरणे, नगणनगणरणयगणा भवन्ति, समे च चरणेऽर्थाद् द्वितीयचतुर्थपादयोः नगणजगणजगणरणगणा एको गुरुश्चैते यत्र पद्यार्थः; तत्पुष्पिताग्रा नाम वृत्तम् । प्रकृतौ यथा—

न	न	र	य	न	ज	ज	र	ग
।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।
।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।	।।।

तदनु मतम लञ्चका रपश्चा त्प्रशम इव श्रु त मा स नं न रे न्द्रः

समासः—अवहितं हृदयं यस्य सः अवहितहृदयः । ऋषिषु प्रवरः ऋषिप्रवरः तस्मिन् ऋषिप्रवरे । गुरुणोपदिष्टा या सा तां गुरुपदिष्टाम् ॥ ५८ ॥

व्याकरणम्—विधाय = वि + धा + क्त्वा + ल्यप् । अलञ्चकार = अलं + कृ + लिट् ॥ ५८ ॥

वाच्यान्तरम्—तेन नरेन्द्रेणावहितहृदयेन सता, ऋषिप्रवरे ऋषिवद्दहं विधाय तदनुमतमासनं प्रशमेन श्रुतमिवालञ्चके ॥ ५८ ॥

कोपः—‘चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः’ इत्यमरः । ‘पूजा नमस्याऽपचितिः सपर्याऽर्चाऽर्हणाः समाः’ इत्यमरः । ‘श्रुतं शास्त्रावष्टयोः’ इत्यमरः ॥ ५८ ॥

सारार्थः—व्यासं समागतं विलोक्यासनादुत्थाय मन्वादिस्मृतिप्रोक्तगुरुजनोचितस्वकारेण तं सन्तोष्य स्वयमापि युधिष्ठिरस्तेनानुज्ञातः (स्वमप्यासने उपविश एवम्) आसने उपविवेश ॥ ५८ ॥

भाषार्थः—वह महाराज युधिष्ठिर स्थिरचित्त होकर, ऋषिमुनियों की जैसी होनी चाहिए वैसी गुरुजनों के मुख से निकली हुई, व्यास की पूजा (अर्घ्य, पाद्य, आसन, मनुष्यक इत्यादि) करके उन्हीं की आज्ञा से आसन पर बैठे ॥ ५८ ॥

व्यक्तोदितस्मितमयूखविभासितोष्ठस्तिष्ठन्मुनेरभिमुखं स विकीर्णधाम्नः तन्वन्तमिदमभितो गुरुमंशुजालं लक्ष्मीमुवाह सकलस्य शशाङ्कमूर्तेः ॥

इति भारविष्णुतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

व्यक्तेति । व्यक्तोदितैः स्फुटोद्भूतैः स्मितमयूखैर्विभासितावोष्ठौ यस्य स तथोक्तः । विकीर्णधाम्नो विस्तीर्णतेजसो मुनेरभिमुखं तिष्ठन् स नृपः । इदं दीप्तमंशुजालं तन्वन्तं गुरुं गीष्पतिम् । ‘गुरुगीष्पतिपित्रादौ’ इत्यमरः । ‘अभितः परितः—’ इत्यादिना द्वितीया । अभितोऽभिमुखम् । तिष्ठत इति शेषः । सकलस्य सम्पूर्णस्य शशाङ्का मूर्तिर्यस्य तस्येन्दोर्लक्ष्मीमुवाह वदतिस्म । अत्रोपमेयस्य राज्ञ उपमानेन्दुधर्मेण लक्ष्म्याः साक्षात्सम्बन्धासम्भवात्सदृशी लक्ष्मीमिवैति प्रतिबिम्बकरणवैपादसम्भववस्तुसम्बन्धात्पदार्थवृत्तिनिर्दर्शनालङ्कारः । तदुक्तम्—‘प्रतिबिम्बस्याकरणं सम्भवता यत्र योगेन । तत्साम्यं सम्भवता निर्दर्शना सा द्विधाऽभिमता ॥’ इति ॥

इति मल्लिनाथसूरिविरचितायां घण्टापथव्याख्यायां द्वितीयः सर्गः ॥

अन्वयः—व्यक्तोदितस्मितमयूखविभासितोष्ठः, विकीर्णधाम्नः, मुनेः, अभिमुखं, तिष्ठन्, सः, इदम्, अंशुजालं, तन्वन्तं, गुरुम्, अभितः, सकलस्य, शशाङ्कमूर्तेः, लक्ष्मीम्, उवाह ॥ ५९ ॥

सुधा—व्यक्तोदितस्मितमयूखविभासितोष्ठः=स्पष्टनिर्गतेषुद्वास्यहेतुकदन्तपङ्क्ति-किरणशोभितदशनच्छद्मः, विकीर्णधाम्नः=परितः प्रसृततेजसः, मुनेः=व्यासस्य, अभिमुखं=संमुखं, तिष्ठन्, सः=युधिष्ठिरः, इदं=दीप्तं, चञ्चदित्यर्थः । अंशुजालं=किरणनिकरं, तन्वन्तं=विस्तारयन्तं, गुरुम्=बृहस्पतिम्, अभितः=अभिमुख-

स्थितस्य सकलस्य = कलापरिपूर्णस्य, वा पूर्णस्य, शशाङ्कमूर्तेः = चन्द्रविम्बस्य, लक्ष्मीं = शोभाम्, उवाह = वहति स्म, यथा गुरुसम्मुखस्थितचन्द्रो भवति तथैव व्यासाभिमुखो युधिष्ठिर इत्यर्थः ॥ ५९ ॥

समासः—स्मितस्य मयूखाः स्मितमयूखाः, व्यक्तं यथा स्यात्तथा उदिता व्यक्तो-दिता ये स्मितमयूखास्ते व्यक्तोदितस्मितमयूखास्तैर्विभासितौ ओष्ठौ यस्य स व्यक्तोदितस्मितमयूखविभासितोष्ठः । विकीर्ण धाम यस्य स विकीर्णधामा तस्य विकीर्णधाम्नः । अंशूनां जालमंशुजालम् । कलाभिः सहितः सकलस्तस्य । शश एवाङ्को यस्य सा शशाङ्का, शशाङ्कामूर्तिर्यस्य स शशाङ्कमूर्तिश्चन्द्रस्तस्य शशाङ्कमूर्तेः ॥

व्याकरणम्—तिष्ठन् + घा + लट् + शतृ । उवाह = वह + लिट् ॥ ५९ ॥

वाच्यान्तरम्—व्यक्तोदितस्मितमयूखविभासितोष्ठेन विकीर्णधाम्नो मुनेरभिमुखं तिष्ठता तेनेद्धमंशुजालं तन्वन्तं गुरुमभितः सकलस्य शशाङ्कमूर्तेर्लक्ष्मीरूहे ॥ ५९ ॥

कोषः—‘स मनाक स्मितम्’ इत्यमरः । ‘किरणोन्मययूखांशुगमस्तिष्ठानिरश्मयः’ इत्यमरः । ‘ओष्ठाधरो तु रदनच्छदौ दशनवाससी’ इत्यमरः । ‘बृहस्पतिः सुराचार्यो गीष्पतिर्धिषणो गुरुः’ इत्यमरः ॥ ५९ ॥

सारार्थः—यथा बृहस्पतेः सम्मुखे वर्तमानस्य पूर्णचन्द्रस्य शोभा जायते तथैव व्यासाभिमुखोपविष्टस्य युधिष्ठिरस्य श्रीर्बभूवेति भावः ॥

भाषार्थः—जैसे अपने किरणों को फैलाते हुए बृहस्पति के सामने चन्द्रमा की शोभा होती है, ठीक वैसे ही परम प्रशस्त तेजवाले व्यास मुनि के सामने बैठे हुए महाराज युधिष्ठिर शोभित थे ॥ ६९ ॥

वृत्तपरिचयः—इदं वसन्ततिलकसंज्ञं वृत्तम्—तल्लक्षणञ्च—‘उक्तं वसन्ततिलकं त्वभजा जगौ गः’ इति । अथात्र तत्प्रतीतिः—

त	म	ज	ज	गग
SSI	SII	ISI	ISI	SS
व्यक्तोदि	तस्मित	मयूख	विभासि	तोष्ठः

एवं समवृत्तत्वाच्चतुर्ध्वपि पादेषु विज्ञेयं विज्ञैः ।

इति मिश्रोपनामकेन श्रीवङ्गाधरशर्मणा कृता द्वितीयसर्गस्य सुधाव्याख्या परिपूर्णंति ।

—०००००—

अथ तृतीयः सर्गः

अथ त्रिभिर्मुनिं विशिषंश्चतुर्भिः कलापकमाह-तदुक्तम्-‘द्वाभ्यां युग्ममिति प्रोक्तं त्रिभिः श्लोकैर्विशेषकम् । कलापकं चतुर्भिः स्यात्तदूर्ध्वं कुलकं स्मृतम् ॥’ इति—

ततः शरच्चन्द्रकराभिरामैरुत्सर्पिभिः प्रांशुमिवांशुजालैः ।

बिभ्राणमानीलरुचं पिशङ्गीर्जटास्तडित्वन्तमिवाम्बुवाहम् ॥ १ ॥

तत इति ॥ तत उपवेशानन्तरं धर्मात्मजो युधिष्ठिरः । शरच्चन्द्रकराभिरामैः । आह्लादकैरित्यर्थः । उत्सर्पिभिरूर्ध्वं प्रसारिभिरंशुजालैः प्रांशुमुन्नतमिव स्थितमित्युत्प्रेक्षा । पुनरानीलरुचं कृष्णवर्णं पिशङ्गीः पिङ्गलवर्णाः गौरादित्वान्डीषः । जटाः बिभ्राणं धारयन्तमत एव तडित्वन्तं विद्युद्युक्तमम्बुवाहमिव स्थितमित्युत्प्रेक्षा ॥ १ ॥

अन्वयः—ततः शरच्चन्द्रकराभिरामैः, उत्सर्पिभिः, अंशुजालैः प्रांशुम् इव, आनीलरुचम्, पिशङ्गीः, जटाः बिभ्राणं (तं) तडित्वन्तम्, अम्बुवाहम् इव स्थितं युधिष्ठिरं आवभाषे) इति चतुर्थश्लोकेन सम्बन्धः ॥ १ ॥

व्याख्या—ततः = उपवेशानन्तरम्, शरच्चन्द्रकराभिरामैः = शरहतुकचन्द्र-किरणवन्मनोहरैः, उत्सर्पिभिः, उपरि प्रसरणशीलैरिति यावत् । अंशुजालैः=किरण-समूहैः, प्रांशुम् = उन्नतम्, इव स्थितम्, पुनः आनीलरुचं = कृष्णवर्णम्, पिशङ्गीः = पीतवर्णाः, जटाः = संयमितकेशविशेषाः, बिभ्राणं = दधानं, तं व्यासं, तडित्वन्तं=विद्युत्समन्वितम्, अम्बुवाहं=जलधरम्, मेघमिवेति यावत् । वर्त्तमानं युधिष्ठिरः, आवभाषे=उवाच ॥ १ ॥

समासः—शरदः (आश्विनकार्तिकयोः) यश्चन्द्रः, स शरच्चन्द्रः, तस्य ये करास्ते शरच्चन्द्रकरास्त इव अभिरामा यैः तैः शरच्चन्द्रकराभिरामैः । अंशूनां जालानि, तैरंशुजालैः । आ समन्ताद्भवेन नीला रूपा यस्य तमानीलरुचम्, अम्बुनि वहतीति अम्बुवाहः ॥ १ ॥

व्याक०—बिभ्राणम्=भृ + लट् + शानच् । उत्सर्पिभिः=उत् + सर्प + णिनिः ॥

वाच्यान्तरम्—शरच्चन्द्रकराभिरामैरंशुजालैः प्रांशुरिव स्थितिः आनीलरुक् पिशङ्गी जटा बिभ्राणो व्यासः तडित्वान् अम्बुवाह इव युधिष्ठिरेणावभाषे ॥ १ ॥

कोषः—‘सुन्दरो रुचिरश्चाहरभिरामो मनोहर’ इति कोषः । ‘स्युः प्रभा रुक्चिस्त्विद्भाभास्त्वविद्युतिदीप्तय’ इत्यमरः । ‘अञ्जं मेघो वारिवाहः स्तनयितुर्बलाहक’ इत्यमरः ॥ १ ॥

सारार्थः—व्यासयुधिष्ठिरयोरुपवेशनानन्तरं शारदीयपूर्णचन्द्रकिरणनिकरमिव किरणं धारयन् । यथा विद्युत्त्वान् मेघो भवति तथा स्वयं कृष्णवर्णः पीतवर्णं जटाजूटं विभ्राणो व्यासो युधिष्ठिरेण सादरं पृष्ट इति ॥ १ ॥

भाषार्थः—बैठने के बाद शरद् ऋतु की किरणों जैसे मनोहर और ऊपर फैलते हुए किरण-पुञ्जों से एक उच्च ढेर के जैसे बैठे और खुद श्यामवर्ण, पीले रंग की जटाओं को धारण किये हुये जैसे बिजुली से शोभित बादल हो, वैसे बैठे व्यासजी से महाराज युधिष्ठिर बोले ॥ १ ॥

प्रसादलक्ष्मीं दधत्तं समग्रां वपुःप्रकर्षेण जनातिगेन ।

प्रसह्य चेतःसु समासजन्तमसंस्तुतानामपि भावमार्द्रम् ॥ २ ॥

प्रसादेति ॥ पुनः समग्रां सम्पूर्णां प्रसादः सौम्यता तस्य लक्ष्मीं सम्पदं दधत्तम् । अत एव जनमतिगच्छतीति जनातिगेन लोकातिशायिना । 'अन्येष्वपि दृश्यते' इति ह्यप्रत्ययः । वपुःप्रकर्षेणाकारसम्पदाऽसंस्तुतानामपरिचितानामपि । व्यासोऽयमित्य-
जानतामपीत्यर्थः । 'संस्तवः स्यात्परिचयः' इत्यमरः । चेतःसु चित्तेष्वार्द्रं स्नेहार्द्रं भावमभिप्रायं प्रसह्य बलात्समासजन्तम् । लगयन्तमिति यावत् । 'दंशसञ्जसञ्जां शपि' इत्युपधाया लोपः । प्रसन्नाकारेषु सर्वोऽपि स्निह्यतीति भावः ॥ २ ॥

अन्वयः—समग्रां प्रसादलक्ष्मीं दधत्तं, जनातिगेन वपुःप्रकर्षेण, असंस्तुतानाम्, अपि चेतःसु आर्द्रभावं प्रसह्य समासजन्तम् (व्यासं युधिष्ठिरम् आवभाषे) इति चतुर्थश्लोकेन सङ्गतिः ॥ २ ॥

व्याख्या—समग्रां=सकलाम् ; प्रसादलक्ष्मीं = सौम्यत्वशोभां, दधत्तं=दधानं, जनातिगेन=लोकातिगेन, वपुःप्रकर्षेण=शरीरोत्कर्षेण, असंस्तुतानाम्=अपरिचितानाम्, अपि, जनानामिति शेषः, चेतःसु, =मनःसु, आर्द्रं =प्रेमरसपूर्णम्, भावम्=अभिप्रायम्, प्रसह्य=बलात्, समासजन्तं =योजयन्तं, तं व्यासं युधिष्ठिर उवाचेति शेषः । अर्थात् परिचितं जनं दृष्ट्वा साधारणस्य स्नेहार्द्रो भाव उत्पद्यते, अपरिचितं विलोक्य यावदालापो न भवति तावन्मिथः सम्पुटितमिव मुखं, कीलितमिव मनः, उदासीने नयने, एवं भवति, परन्तु, इदं सामान्यस्य लक्षणम् । परिचितमपि जनमपरिचितवदौदासीन्यं दर्शयतीति, अधमस्य लक्षणम् । तथाऽपरिचितमपि जनमालोक्याकारणं मनः प्रेमपूर्णं परिचितवद् यस्य भवति, तदुदारचरितस्य लक्ष्म, यद् व्यासस्योचितमेवेति किं चित्रम् ? ॥ २ ॥

समासः—प्रसादस्य लक्ष्मीः प्रसादलक्ष्मीस्तां प्रसादलक्ष्मीम् । वपुषः प्रकर्षः वपुःप्रकर्षस्तेन वपुःप्रकर्षेण । अति गच्छतीति अतिगः, जनेभ्योऽतिगः जनातिगस्तेन जनातिगेन, न संस्तुता असंस्तुतास्तेषामसंस्तुतानाम् ॥ २ ॥

व्याक०—दधत्=व + शृत् । समासजन्तम्=सम् + आ + षञ्ज + लृत् + शृत् ॥

वाच्यान्तरम्—समग्रा, प्रसादलक्ष्मीं दधद् जनातिगेन वपुःप्रकर्षेणासंस्तुतानामिति चेतःस्वाद् भावं समासजन् (व्यासः युधिष्ठिरेण पृष्ठ इति) ॥ २ ॥

कोषः—‘प्रसादस्तु प्रसन्नता’ इत्यमरः । ‘समग्रं सकलं पूर्णमखण्डं स्यादनूनके’ इत्यमरः । ‘असंस्तुतोऽपरिचित’ इति कोषः ॥ २ ॥

सारार्थः—सकलप्रसन्नतापरिपूर्णम्, अपरिचितजनेष्वपि प्रेमपूर्ण भावं प्रदर्शयन्तं व्यासं युधिष्ठिर उवाचेति ॥ २ ॥

भाषार्थः—पूरी प्रसन्नता को दर्शाते हुए, सकल-लोकाधिक देह की कान्ति से अनजान लोगों के दिलों में भी प्रेमरस के गीले भाव को उपजाते हुए व्यास से युधिष्ठिर बोले ॥ २ ॥

अनुद्धताकारतया विविक्तां तन्वन्तमन्तःकरणस्य वृत्तिम् ।

माधुर्यविस्मम्भविशेषभाजा कृतोपसम्भावमिवेक्षितेन ॥ ३ ॥

अनुद्धतेति ॥ पुनरनुद्धताकारतया शान्ताकारत्वेन लिङ्गेनान्तःकरणस्य वृत्तिं विविक्तां पूताम् । शान्तामिति यावत् । ‘विविक्तौ’ पूतविजनौ’ इत्यमरः । तन्वन्तं प्रकटयन्तम् । आकृतिरेवास्य चित्तशुद्धिं कथयेतीत्यर्थः । पुनर्माधुर्यं निसर्गसौम्यता विस्मभो विश्वासः । ‘समौ विस्मम्भविश्वासौ’ इत्यमरः । तयोर्विशेषमतिशयं भजतीति यथोक्तेनेक्षितेन दर्शनेनैव कृतोपसम्भाषा सम्भाषणं येन तमिवेत्युप्रेक्षा । दृष्टिविशेषेणैवोपसम्भाषमाणमिव स्थितमित्यर्थः, काशिकायां तु ‘उपसम्भाषणमुपसान्वनम्’ इति भासनादिसूत्रे ॥ ३ ॥

अन्वयः—अनुद्धताकारतया, अन्तःकरणस्य विविक्तां वृत्तिः तन्वन्तम्, माधुर्यविस्मम्भविशेषभाषा, ईक्षितेन कृतोपसम्भाषम्, इव (स्थितं व्यासं युधिष्ठिर आवापे) ॥ ३ ॥

व्याख्या—अनुद्धतया = अतिनम्रचेष्टया, अन्तःकरणस्य = हृदयस्य, विविक्तां = स्पष्टाम्, अगोपितामित्यर्थः । वा, विविक्ताम् = पवित्रां, निर्मलामित्यर्थः । वृत्तिं = चित्तचेष्टां, तन्वन्तम् = प्रकाशयन्तम्, माधुर्यविस्मम्भविशेषभाजा = सौम्यत्वविश्वाससंयुतेन, ईक्षितेन = अवलोकनेन, कृतोपसम्भाषं = कृतालापम्, इव स्थितं, व्यासं युधिष्ठिर उवाचेति शेषः ॥ ३ ॥

समासः—न उद्धतोऽनुद्धत आकार इत्यनुद्धताकारस्तस्य भावस्तत्ता, इत्यनुद्धताकारता तयाऽनुद्धताकारतया, मधुरस्य भावो माधुर्यम्, माधुर्यं च विस्मम्भश्च माधुर्यविस्मम्भौ तयोर्यो विशेषः स माधुर्यविस्मम्भविशेषस्तं भजतीति माधुर्यविस्मम्भविशेषभाक् तेन माधुर्यविस्मम्भविशेषभाजा । कृता उपसम्भाषा येन सः, तं कृतोपसम्भाषम् ॥ ३ ॥

व्याकरणम्—तन्वन्तम् = तनु + शतृ ॥ ३ ॥

वाच्यान्तरम्—अनुद्धताकारतयाऽन्तःकरणस्य विविक्तां वृत्तिं तन्वन्, माधुर्य-
वित्त्रम्भविशेषभाजा, ईक्षितेन कृतोपसम्भाष इव स्थितो व्यासो युधिष्ठिरेण पृष्टः ॥

कोषः—‘विविक्तौ पूतविजनौ’ इत्यमरः । ‘आजीवो जीविका वार्ता वृत्ति-
वर्त्तनजीवने’ इत्यमरः । ‘समो वित्त्रम्भविश्वासौ’ इत्यमरः । ‘दर्शनालोकनेक्षितम्’
इत्यमरः ।

सारार्थः—अतिसरलप्रवृत्त्याऽन्तर्गतमपि भावं प्रकाशयन् परमसौम्यविश्वास-
प्रकाशकेनावलोकनेन यथाऽन्योन्यं वार्त्ता क्रियते, तथैव लक्षितं व्यासं युधिष्ठिर
उवाचेति ॥ ३ ॥

भाषार्थः—वित्कुल सीधे-सादे स्वरूप से दिल के भाव को दर्शाते और
सौम्यता तथा विश्वास से भरी आँखों से जैसे एक दूसरे से बातचीत करे, वैसे
बैठे व्यास से युधिष्ठिर बोले ॥ ३ ॥

धर्मात्मजो धर्मनिबन्धिनीनां प्रसूतिमेनःप्रणुदां श्रुतिनाम् ।

हेतुं तदभ्यागमने परीप्सुः सुखोपविष्टं मुनिमावभाषे ॥ ४ ॥

धर्मेति ॥ पुनर्धर्मं निबन्धन्तीति धर्मनिबन्धिनीनामग्निहोत्रादिधर्मप्रतिपादिका-
नाम् । एनःप्रणुदामवच्छिदाम् । कृष् । श्रुतीनां वेदानाम् । ‘श्रुतिः स्त्री वेदआम्नायः’
इत्यमरः । प्रसूतिं प्रभवं सुखेनोपविष्टं मुनिं तदभ्यागमने तस्य मुनेरागमने हेतुं,
परीप्सुर्जिज्ञासुः । आप्नोतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः ‘आप्ञ्जत्थृधामीत्’ इतीकारः । ‘अत्र
लोपोऽभ्यासस्य’ इत्यभ्यासलोपः । आवभाषे उवाच ॥ ४ ॥

अन्वयः—तदभ्यागमने हेतुं परीप्सुः, धर्मात्मजः, धर्मनिबन्धिनीनाम्, एनः-
प्रणुदां, श्रुतीनाम् प्रसूतिं, सुखोपविष्टं मुनिम्, आवभाषे ॥ ४ ॥

व्याख्या—तदभ्यागमने=व्यासागमने, हेतुं=कारणं, किमर्थं निरीहोऽपि
अवानकिञ्चित्करस्य ममाश्रये यात्रा कृतेतिरूपमित्यर्थः । परीप्सुः=जिज्ञासुः, धर्मा-
त्मजः=धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः, (कर्त्ता), धर्मनिबन्धिनीनाम्, धर्मविषयकाणाम्
एनःप्रणुदाम्=पापोच्छेदिकानां, श्रुतीनां=वेदानाम्, प्रसूतिं=जनकं, वेदान्तसूत्रादे-
निर्मातृत्वात् सुखोपविष्टं=सुप्रसन्नालीनम्, मुनिं=व्यासम्, आवभाषे=उवाचेति ॥

समासः—धर्मस्यात्मजो धर्मात्मजः । धर्माञ्चिबन्धन्तीति धर्मनिबन्धिन्यः, तासां
धर्मनिबन्धिनीनाम् । एनांसि प्रणुदन्ति यास्ता एनः प्रणुदस्तासामेनःप्रणुदाम् ।
तस्य अभ्यागमनं तस्मिन् तदभ्यागमने । सुखेन उपविष्टः सुखोपविष्टस्तं सुखोप-
विष्टम् ॥

व्याक०—परीप्सुः=परि + आप + सन् + उः । आवभाषे=आ + भाष + लिट् ।

वाच्यान्तरम्—तदभ्यागमने हेतुं परीप्सुना धर्मात्मजेन धर्मनिबन्धिनीनामेनः प्रणुदां श्रुतीनां प्रसूतिः सुखोपविष्टो मुनिरावभाषे ॥ ४ ॥

कोषः—“कलुषं वृजिनैनोऽघम्” इत्यमरः । ‘श्रुतिर्वेदे च कर्णे च’ इति कोषः । ‘हेतुर्ना कारणं बीजं निदानं त्वादिकारणम्’—इत्यमरः ॥ ४ ॥

सारार्थः—व्यासागमनप्रयोजनज्ञानाय युधिष्ठिरो वेदविभागविधातारं व्यासं प्रत्युवाच ॥ ४ ॥

भाषार्थः—उन (व्यास) के आने के बारे में कारण पूछने की इच्छावाले महाराज युधिष्ठिर, धर्मसम्बन्ध पापनाशक, वेदों के उत्पादक, आराम-चैन से बैठे हुए, उन व्यास जी से बोले ॥ ४ ॥

अनासपुण्योपचयैर्दुरापा फलस्य निर्धूतरजाः सवित्री ।

तुल्या भवदर्शनसम्पदेषा वृष्टेर्दिवो वीतबलाहकायाः ॥ ५ ॥

अनासेति ॥ अनासपुण्योपचयैरकृतपुण्यसंग्रहैर्दुरापा दुर्लभा । फलस्य सवित्री श्रेयस्करी निर्धूतरजा हतरजोगुणा । अन्यत्र निरस्तधूलिः । ‘रजो रजोगुणे धूलौ परागार्तवयोरपि’ इति शाश्वतः । एषा भवदर्शनसम्पत्सम्पत्तिः । लाभ इति यावत् । सम्पदादिभ्यः क्तिपो भावार्थत्वात् । वीतबलाहकाया गतमेघाया दिव आकाशस्य सम्बन्धिन्या वृष्टेस्तुल्येत्युपमाऽलङ्कारः अनभ्रवृष्टिवदतर्कितोपपन्नं भवदर्शनं सर्वथा कस्यचिच्छ्रेयसो निदानमित्यर्थः वारि वहतीति बलाहकः । पृथोदरादित्वात्साधुः ॥

अन्वयः—अनासपुण्योपचयैः, दुरापा, फलस्य सवित्री, निर्धूतरजाः, एषा भवदर्शनसम्पत्, वीतबलाहकायाः, दिवः, वृष्टेः, तुल्या ॥ ५ ॥

व्याख्या—अनासपुण्योपचयैः—अप्राप्तपुण्यसमूहैः, अकृतसुकृतनिचयैरित्यर्थः । जनैरिति शेषः । दुरापा = दुर्लभा । फलस्य = मनोरथस्य, सवित्री = जननी, अभीष्ट-कल्याणकारिणी । निर्धूतरजाः = निरस्तरजोगुणा, सार्विकांति भावः । एषा = इयम्, आधुनिकीति भावः । भवदर्शनसम्पत् = त्वदवलोकनसम्पत्तिः, वृष्टिपक्षे, अनासपुण्योपचयैः = अकृतधर्मैः, कृषकैः, दुरापा = दुष्प्राप्या, फलस्य = सस्यस्य, सवित्री = निदानरूपा, उत्पादयित्री । निर्धूतरजाः = हतधूलिः, वीतबलाहकायाः = विगतमेघायाः, दिवः = आकाशस्य, वृष्टेः = वर्षायाः, तुल्या = समा अर्थाद् वृष्टि-र्भवतु न वा, किन्तु नभसि वारिदे आयाते ‘वृष्टिसम्भवो लोकैरुच्यते परमाकाशे मेघं दृष्ट्वा सर्वथा वृष्टेरसम्भवो ज्ञायते लोकैः, तदानीं च जलवर्षणं भवति, तदत-र्कितं तथा, तथैव हतभाग्येऽपि मयि परमभाग्यवल्लोक इव स्वकृपाद्विवृष्टिर्विहिता भवतेति ॥ ५ ॥

समासः—पुण्यानामुपचयाः पुण्योपचयाः न आसाः पुण्योपचया यैस्तैरनास-पुण्योपचयैः । दुःखेनावाप्यत इति दुरापा, निर्धूतं रजो यया सा निर्धूतरजाः ।

वीता गता बलाहका यस्यां सा वीतबलाहका, तस्या वीतबलाहकायाः ॥ ५ ॥

व्याकरणम्—सवित्री = सवितृ + डीप् ॥ ५ ॥

वाच्यान्तरम्—अनाप्तपुण्योपचयैर्दुरापया फलस्य सवित्र्या, निर्धृतरजसाऽतया भवदर्शनसम्पदा वीतबलाहकाया दिवो वृष्टेस्तुत्यया भूयते ॥ ५ ॥

कोषः—‘स्याद्धर्ममस्त्रियां पुण्यश्रेयसी सुकृतं वृष’ इत्यमरः। ‘वृष्टिर्वर्षम्’ इत्यमरः। ‘द्योदिवौ द्वे स्त्रियामभ्रं व्योमपुष्करमम्बरम्’ इत्यमरः। अभ्रमेघोवारिवाहः स्तनयितुर्बलाहक’ इत्यमरः ॥ ५ ॥

सारार्थः—अनुपार्जितधर्मेर्जनैर्दुर्लभं सकलकल्याणकरं पापध्वंसकं भवदर्शन-मकस्माद्, हतभाग्यस्य मम तथा सञ्जातं यथा निर्मेधादाकाशाज्जलवर्षणं विलोक्य जना हर्षोत्फुल्लनयना भूत्वा साश्चर्यमवलोकयन्तीति ॥ ५ ॥

भाषार्थः—नहीं किया है पुण्यों का संग्रह जिन लोगों ने, उनसे दुर्लभ और मनोरथ को पूरा करनेवाली, पापनाशिनी, आपकी दर्शनरूपिणी लक्ष्मी, बिना बादल के आकाश की वर्षा के समान है ॥ ५ ॥

अद्य क्रियाः कामदुघाः क्रतूनां सत्याशिषः सम्प्रति भूमिदेवाः ।

आ संसृतेरस्मि जगत्सु जातस्त्वय्यागते यद्बहुमानपात्रम् ॥ ६ ॥

अद्येति ॥ अद्य क्रतूनां क्रिया अनुष्ठानानि । कामान् दुहन्तीति कामदुघाः । फलदा इत्यर्थः । ‘दुहः कञ्चश्च’ इति कण्प्रत्ययो घादेशश्च । सप्रत्यय्य भूमिदेवाः ब्राह्मणाः । ‘द्विजात्यग्रजन्मभूदेववाडवाः’ । ‘विप्रश्च ब्राह्मणः’ इत्यमरः । सत्याशिषो जाता । ब्राह्मणाशिषोऽद्य फलिता इत्यर्थः । यद्यतः कारणात्त्वय्यागते सति । त्वदागमनेन निमित्तेनेत्यर्थः अस्मीत्यहमर्थेऽव्ययम् । ‘अस्मीत्यस्मदर्थानुवादेऽहमर्थेऽपि’ इति गतव्याख्याने । ‘दासे कृतपासि भवत्युदितः प्रभूणां पादप्रहार इति सुन्दरि नास्मि द्वये’ इति प्रयोगाच्च । आ संसृतेरा संसारात्, यावत्संसारमित्यर्थः । अभिविधा-वाङ् विकल्पादसमासः । जगत्सु बहुमानपात्रं बहुयोग्यताभाजनं जातः । सकल-सत्कर्मफलभूतं त्वदागमनं येन मे जगन्मान्यतेति भावः ॥ ६ ॥

अन्वयः—अद्य क्रतूनां क्रियाः कामदुघा सम्प्रति भूमिदेवाः सत्याशिषः (जाताः) यत् त्वयि, आगते, आ संसृतेः जगत्सु बहुमानपात्रं जातः अस्मि ॥ ६ ॥

व्याख्या—अद्य = अस्मिन् दिने, क्रतूनां = यज्ञानां, क्रियाः = कारणानि, काम-दुघाः = इष्टपूर्त्तिकराः, जाता इति शेषः । इतः कालात्पूर्वं यज्ञानां फलं मम वितरीतं वनवासादरूपमेव जातम्, इति मम सानुरोधोऽनुभव आसीदधुना भवदर्शनेन साधारणाऽपगता, अवश्यं कदाऽपि पुण्यफलं शुभं भवेत्येवेति निश्चय उत्पन्नो मम मनसीति भावः । तथा च सम्प्रति = वर्तमानसमये, इदानीमित्यर्थः । भूमिदेवाः =

ब्राह्मणाः, सत्याशिषः = सत्याशीर्वादाः अमिथ्याशुभवचनाः, जाता इति शेषः । यद् = यस्मात्, त्वयि = भवति, व्यासः इत्यर्थः । आगते = समागते, समाश्रयं प्रत्युपस्थिते सतीत्यर्थः असंसृतेः = सृष्ट्यादितः जगत्सु = संसारेषु बहुमानपात्रम् = परमसत्कारभाजनं, जातः = जनितः, अस्मि, अहमिति शेषः । यद्बहुभिः पुण्यैरपि दुर्लभं तन्मम समजनि, अतोऽद्य मत्तोऽधिकभाग्यवान्न कोऽप्यन्य इति भावः ॥६॥

समास—कामान् दुहन्ति यास्ताः कामदुघा । सत्या आशिषे येषां ते सत्या-शिषः । भूमौ ये देवास्ते भूमिदेवाः । बहुः मानः तस्य पात्रमिति बाहुमान-पात्रम् ॥ ६ ॥

व्याकरणम्—अस्मि = अस + लट् + जातः = जन् + क्तः ॥ ६ ॥

वाच्यान्तरम्—अद्य क्रतूनां क्रियाभिः कामदुघाभिर्भूयते । सम्प्रति भूमिदेवैः सत्याशीर्भिर्भूयते । यत् त्वय्यागते मया बहुमानपात्रेण जातम् ॥ ६ ॥

कोषः—‘यज्ञः सर्वोऽध्वरो यागः सप्ततन्तुमुखः क्रतुः’ इत्यमरः । ‘एतर्हि सम्प्र-तीदानीमधुना साम्प्रतम्’ इत्यमरः । ‘द्विजात्यग्रजन्म-भूदेव-वाडवाः । विप्रश्च ब्राह्मणोऽसौ’ इत्यमरः ॥ ६ ॥

सारार्थः—अस्मात्कालात्पूर्वमहं यज्ञस्यापि फलं न किमपि शुभमेव भवति । नहि ब्राह्मणस्य वचनानि (भवन्तोऽस्तीव भाग्यवन्तो भविष्यथ एवं) न सत्यत्वेन भवन्तीति दुःखावसरे धारणाऽऽसीत् परन्तु साम्प्रतं मन्ये, सृष्ट्यादितो मत्समो-ऽन्यो न कोऽपि भाग्यवान् जातः, यतोऽतर्कितं दुर्लभं भवद्दर्शनमनायासेन समा-सादितम्, अतो मन्ये च पूर्वविहितयज्ञानुष्ठानफलोदयोऽद्यैव, ब्राह्मणानामाशीर्वादा अप्यद्यैव सफला जाता इत्यादि ॥ ६ ॥

भाषार्थः—आज ही मेरे पहले के किये हुए यज्ञ सफल हुए, इस समय ब्राह्मणों के आशीर्वाद सत्य सिद्ध हुए, क्योंकि जब से संसार शुरू हुआ, तब से इस दुनियाँ में मेरे समान दूसरा कोई नहीं, ऐसा मैं आपके आने से परम-सत्कार-भाजन हुआ ॥ ६ ॥

श्रियं विकर्षत्यपहन्त्यघानि श्रेयः परिस्रौति तनोति कीर्तिम् ।

संदर्शनं लोकगुरोरमोघं तावात्मयोनैरिव किं न धत्ते ॥ ७ ॥

श्रियमिति ॥ आत्मयोनैर्ब्रह्मण इव लोकगुरोस्तवामोघमविकलं संदर्शनं श्रियं विकर्षत्याकर्षति । अघानि दुःखान्यपहन्ति । ‘अंहो दुःखव्यसनेष्वधम्’ इत्यमरः । श्रेयः पुरुषार्थं परिस्रौति खवति । कीर्तिं च तनोति । किं बहुना किं न धत्ते किं न करोति । सर्वं करोतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

अन्वयः—लोकगुरोः, तव, अमोघं सन्दर्शनम्, आत्मयोनेः (दर्शनम्) इव, श्रियं, विकर्षति, अधानि, अपहन्ति, श्रेयः परिस्त्रौति, कीर्तिं तनोति, किं न धत्ते ॥७॥

व्याख्या—लोकगुरोः=संसारोपदेशकस्य, तव=भवतः, व्यासस्येत्यर्थः । अमोघम्=अव्यर्थ, सफलमित्यर्थः । दर्शनम्=अवलोकनं (कर्तुं) । आत्मयोनेः=ब्रह्मणः, दर्शनमिव, श्रियं=सम्पत्तिम्, विकर्षति=आकर्षति, गतामपि राज्यलक्ष्मीं पुनरावर्त्तयतीति भावः । अधानि=पापानी, अपहन्ति=नाशयन्ति, श्रेयः=कल्याणं, परिस्त्रौति=स्त्रवति, कीर्तिं=यशः, ख्यातिं, तनोति=विस्तारयति, एवं किं न धत्ते, सर्वं ददातित्यर्थः ॥ ७ ॥

समासः—लोकस्य भुवनस्य गुरुलोकगुरुस्तस्य लोकगुरोः । न मोघमित्यमोघम्, आत्मा एव योनिरूपतिस्थानं यस्य स आत्मयोनिस्तस्यात्मयोनेः ॥ ७ ॥

व्याकरणम्—विकर्षति=वि+कृष+लट् । अपहन्ति=अप+हन्+लट् । तनोति=तनु+लट् । परिस्त्रौति=परि+स्रु+लट् । धत्ते=धा+लट् ॥ ७ ॥

वाच्यान्तरम्—आत्मयोनेरिव लोकगुरुस्तव सन्दर्शनेन श्रियो वितुष्यन्ते, अधान्यपहन्यन्ते, श्रेयः परिस्त्रूयते, किं न धीयते ॥ ७ ॥

कोषः—‘लक्ष्मीः पद्मालया पद्मा कमला श्रोह्ररिप्रिया’ इत्यमरः । ‘कलुषं वृजिनैनोऽधमंहो दुरितदुष्कृतम्’ इत्यमरः । ‘यशः कीर्तिः समज्ञा च’ इत्यमरः । ‘लोकस्तु भुवने जने’ इति कोषः । ‘ब्रह्मात्मभूः सुरज्येष्ठः परमेष्ठी पितामह’ इत्यमरः ॥ ७ ॥

सारार्थः—इह जगति तद्वस्तु विद्यत एव न हि यन्न सम्पादयति भवतां संदर्शनं, सर्वमलभ्यमसाध्यमज्ञं मनोरथं पूरयतीति ॥ ७ ॥

भाषार्थः—ब्रह्मा के समान आपका दर्शन, गयी हुई लक्ष्मी को भी लौटाता है और पापों का नाश करता है । कल्याण (भलाई) करता है । यश फैलाता है और क्या-क्या नहीं देता ? । अर्थात् सब कुछ देता है ॥ ७ ॥

श्च्योतन्मयूखेऽपि हिमद्यूतौ मे न निर्वृतं निर्वृतिमेति चक्षुः ।

समुज्जितज्ञातिवियोगखेदं त्वत्सन्निधावुच्छसतीव चेतः ॥ ८ ॥

श्च्योतदिति ॥ हे भगवन्, श्च्योतन्मयूखे सुधास्त्राविकारे हिमद्युताविन्दावपि विषये न निर्वृतम् । नञर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति समासः । मे चक्षुस्त्वत्सन्निधौ निर्वृतिं सुखमेति । तथा चेतश्च समुज्जितज्ञातिवियोगखेदं त्यक्तबन्धुविरहदुःखं समुच्छ्वसतीवानुपरोधेन प्राणितिवेत्युत्प्रेक्षा । पूर्वार्धे तु निर्वृत्तिकारणे सत्यपीन्दावनिर्वृतिरिति कथनाद्विशेषोक्तिः । तदुक्तम्—‘तत्सामग्रयामनिर्वृतिविशेषोक्तिर्निगद्यते इति ॥ ८ ॥

अन्वय—श्च्योतन्मयूखे, हिमद्युतौ, अपि न निर्वृतं मे चक्षुः, त्वत्सन्निधौ निर्वृत्तिम्, एति समुज्झितज्ञातिवियोगखेदम् (मे) चेतः, उच्छ्वसिति, इव ॥ ८ ॥

व्याख्या—श्च्योतन्मयूखे = पीयूषपूरसाविकिरणो, हिमद्युतौ = चन्द्रे, अपि, न निर्वृतम् अशान्तम्, मे = मम, युधिष्ठिरस्येत्यर्थः । चक्षुः = नयनं, त्वत्सन्निधौ = भवत्समीपे, निर्वृत्तिं = शान्तिम्, एति = गच्छति, अमृतवर्षिकिरणस्यापि चन्द्रस्य दर्शनेन न तथा नेत्रं शीतलम् जातं, यथा भवत्सौम्यशरीरदर्शनेनेति भावः अत्राय-माशयः । बाह्यं दुःखं बाह्योपचारेण दूरीभवितुमर्हति न हि आन्तरिकं तेन, किन्तु आन्तरिकमान्तरिकोपचारेणैव, यथाऽन्तर्दाहः शीतलजलपानादिना, न हि बहि-श्चन्दनलेपनेन, तद्वत् ममान्तःकरणजनिता व्यथा तु हृदयाह्लादकेन त्वदर्शनेनैव दूरी-भूता, न हि नयनाह्लादकचन्द्रकिरणेनेति, तद्युक्तमेवेति, समुज्झितज्ञातिवियोगखेदं = त्यक्तबान्धवविच्छेदखिन्नम्, प्रसन्नमित्यर्थः । मम चेतः = चित्तं, त्वत्सन्निधौ, उच्छ्व-सिति = ऊर्ध्वोच्छ्वासं गृह्णाति । अर्थाद् रे दुःख ! अधुना तव कः प्रभावः ! जितमस्म-दुदितभाष्येन, नातः परमागन्तुं शक्नोषि अस्मदन्तिके, मम भाग्योदयकरोऽयं महात्मा, एवं पुनरागमिष्यति तदा पुनःपुनस्त्वं ताडितं भविष्यसि । अतोऽयं शिवस्ते मार्गः यन्न कदापि निश्चितप्राणहरे मयि समागन्तव्यम् ॥ ८ ॥

समासः—श्च्योतन्तो मयूखा यस्य स श्च्योतन्मयूखस्तस्मिन् श्च्योतन्मयूखे । हिमा हिमजननी द्युतिर्यस्य स हिमद्युतिस्तस्मिन् हिमद्युतौ । ज्ञातीनां वियोगः ज्ञातिवियोगः, ज्ञातिवियोगेन यः खेदः स ज्ञातिवियोगखेदः, समुज्झितो ज्ञाति-वियोगखेदो येन तत् समुज्झितज्ञातिवियोगखेदम् ॥ ८ ॥

व्याकरणम्—निर्वृतम् = निर + वृ + क्तः । एति = इण + लट् । उच्छ्वसिति = उद् + श्वस् + लट् ॥ ८ ॥

वाच्यान्तरम्—श्च्योतन्मयूखेऽपि हिमद्युतौ न निर्वृतेन मे चक्षुषा त्वत्सन्निधौ निर्वृतिरीयते । समुज्झितज्ञातिवियोगखेदेन मे चेतसोच्छ्वस्येते ॥ ८ ॥

कोषः—‘किरणोत्तमयूखांशुगभस्तिवृणिरश्मयः’ इत्यमरः । ‘हिमाशुश्चन्द्रमाश्चन्द्र इन्दुः कुमुदबान्धव’ इत्यमरः ॥ ‘लोचनं नयनं नेत्रीमत्तणं चक्षुरक्षिणी’ इत्यमरः । ‘सगोत्रबान्धवा’ इत्यमरः ॥ ८ ॥

सारार्थः—परमाह्लादकमप्यमृतकिरणं चन्द्रं विलोक्य यन्मम नयनं न शीतलं जातं, तदधुनाऽऽकस्मिकभवद्दर्शनेन शीतलं पूतं च जातं, तथा चाधुना बन्धुविरह-व्यथां परित्यज्य मम मनस्त्वत्समीपे सुखान्वितं भवतीति ॥ ८ ॥

भाषार्थः—अमृत बनानेवाली किरणें हैं जिसकी, ऐसे चन्द्रमा को भी देखकर जो ठण्डी नहीं हुई, ऐसी मेरी आँख आपको देखकर ठण्डी होती हैं और बन्धुओं

के बिछुड़ने के दुःख को छोड़कर अभी मेरा शरीर आपके निकट सौँस (उच्छ्वास)
लेता है ॥ ८ ॥

निरास्पदं प्रश्नकुतूहलित्वमस्मास्वधीनं किमु निःस्पृहाणाम् ।
तथाऽपि कल्याणकरीं गिरं ते मां श्रोतुमिच्छा मुखरीकरोति ॥ ९ ॥

निरास्पदमिति । प्रश्नकुतूहलित्वं निरास्पदम् । त्वदागमनप्रयोजनप्रश्नो निरा-
स्पद इत्यर्थः । 'आस्पदं प्रतिष्ठायाम्' इति निपातः । प्रश्नावकाशे हेतुमाह—निस्पृहा-
णाम् । युष्मादृशामित्यर्थः । अस्मास्वधीनमायत्तं किमु । न किञ्चिदस्मत्तो लब्ध-
मित्यर्थः । आधारत्वविवक्षायां सप्तमी । तथाऽपि कल्याणकरीम् । अस्मद्वित्तैकहेतु-
मित्यर्थः । निःस्पृहवृत्तेः पाराध्यादिति भावः । 'कृजो हेतु—' इति टप्रत्यये ङीप् ।
अतस्ते गिरं श्रोतुमिच्छा माम् । मुखं वागस्यास्तीति मुखरो निरन्तरभाषी ।
'रप्रकरणो खमुखकुञ्जेभ्य उपसंख्यानम्' इति रः । 'दुर्मुखे मुखरावद्धमुखी' इत्य-
मरः । ततश्चिबप्रत्ययः । मुखरीकरोति । व्याहारयतीत्यर्थः । निस्पृहस्यापि ते वाक्य-
मस्मद्वित्तकरत्वाद्धेतव्यमिति भावः ॥ ९ ॥

अन्वयः—प्रश्नकुतूहलित्वं, निरास्पदम् अस्मासु निःस्पृहाणाम्, अधीनं किमु ।
तथाऽपि कल्याणकरीं ते गिरं श्रोतुम्, इच्छा, मां मुखरीकरोति ॥ ९ ॥

व्याख्या—प्रश्नकुतूहलित्वम् = भवदागमनप्रयोजनपृच्छौत्सुक्यम् । निरास्प-
दम् = अनाधारम्, अयुक्तमित्यर्थः । कुत इत्यत आह—अस्मासु = पाण्डवेषु, विष-
यिष्वित्यर्थः, निःस्पृहाणां = निरीहाणामनिच्छावतामित्यर्थः । अधीनम् = आयत्तं
किमु ! न किमप्यस्मभ्यं लभ्यं विद्यते भावादृशां वीतस्पृहाणामत आगमनजिज्ञासा
व्यर्थेवेति भावः । तथाऽपि = आगमनहेतुपृच्छौत्सुक्योऽनानाश्रयेऽपि, ते = तव,
कल्याणरीं = मङ्गलकरीं, गिरं = वाचं, श्रोतुम् = आकर्णयितुम्, इच्छा = अभिलाषा,
मां = युधिष्ठिरम्, मुखरीकरोति = वाचालयति, व्याहारयतीत्यर्थः, निःस्पृहस्य ते
समागमो न स्वार्थसाधनाय, किन्तु मदर्थसम्पादनायैवातस्तन्निजमङ्गलविधायक-
वचनश्रवणाभिलाषा मां प्रेरयति ॥ ९ ॥

समाप्तः—कुतूहलमस्यास्तीति कुतूहली कुतूहलिनो भावः कुतूहलित्वम् प्रश्नस्य
कुतूहलित्वम्, प्रश्नकुतूहलित्वम्, निर्गता स्पृहा येषां ते निःस्पृहास्तेषां निःस्पृ-
हाणाम् ॥ ९ ॥

व्याकरणम्—मुखरीकरोति=मुखर + च्वि + कृ + लट् । श्रोतुम् = श्रु=तुमुन् ॥ ९ ॥

वाच्यान्तरम्—प्रश्नकुतूहलित्वेन निरास्पदेन भूयते । निःस्पृहाणामस्मास्वधीनेन
केन भूयते । यथाऽपि कल्याणकरीं ते गिरं श्रोतुमिच्छ्याहं मुखरीक्रियते ॥ ९ ॥

कोषः—'कौतूहलं कौतुकं च कुतुकं च कुतूहलम्' इत्यमरः । 'श्वःश्रेयसं शिवं
भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्' इत्यमरः । 'ब्राह्मी तु भारती भाषा गीर्वाग्वानी

सरस्वती' इत्यमरः । 'इच्छाऽऽकाङ्क्षा स्पृहेहा वृद्ध्वा लिप्सा मनोरथ' इत्यमरः । 'अधीनो निम्न आयत्त' इत्यमरः ॥ ९ ॥

सारार्थः—यतो भवादृशां वीतस्पृहाणां कुत्रापि किमपि लब्धुं समागमनं नहि भवति, अतस्तवागमनकारणप्रश्नोऽनुपपन्नोऽस्ति । तथाऽपि कल्याणसाधिकां भवदीयां वाणीं श्रोतुमिच्छा मां प्रेरयतीति ॥ ९ ॥

भाषार्थः—'आप यहाँ किस लिये आये हैं ? यह पूछना व्यर्थ है । क्योंकि आप जैसे निरीह लोगों को मेरे यहाँ क्या प्रयोजन है । तो भी अपना मङ्गल करनेवाली आपकी बात सुनने की इच्छा मुझे बकवादी बनाती है ॥ ९ ॥

इत्युक्तवानुक्तिविशेषरम्यं मनः समाधाय जयोपपत्तौ ।

उदारचेता गिरमित्युदारां द्वैपायनेनाभिदधे नरेन्द्रः ॥ १० ॥

इतीति ॥ इतीत्युक्तिविशेषरम्यमुक्तिवैचित्र्यचारु यथा तथोक्तवान् । उदारचेता महामना नरेन्द्रो द्वैपायनेन व्यासेन । द्वीपमयनं स्थानं जन्मभूमिर्यस्य स द्वीपायनः स एव द्वैपायनस्तेन । 'प्रज्ञादिभ्यश्च' इति स्वार्थेऽणप्रत्ययः । नापत्यार्थः । 'नडादिभ्यः कक्' । तेष्वेव पाठाद्वाधितार्थत्वाच्च । जयोपपत्तौ मनः समाधाय । जयसिद्धिमपेक्ष्येत्यर्थः । इति वक्ष्यमाणप्रकारामुदारामर्थवतीं गिरमभिदधे उक्तः । दुहादित्वादप्रधाने कर्मणि लिट् । 'प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम् । अप्रधाने दुहादीनां ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः ।' इति वचनात् ॥ १० ॥

अन्वयः—इति, उक्तिविशेषरम्यम्, उक्तवान्, उदारचेता, नरेन्द्रः, द्वैपायनेन, जयोपपत्तौ, मनः, समाधाय, इति, उदरां, गिरम्, अभिदधे ॥ १० ॥

व्याख्या—इति = पूर्वोक्तनवश्लोकार्थरूपम्, उक्तिविशेषरम्यं = वचनवैचित्र्यचारु, चमत्कृतिकरवाक्यरचनमित्यर्थः । उक्तवान् = कथितवान्, उदारचेताः = विशालहृदयः नरेन्द्रः = राजा युधिष्ठिर इत्यर्थः । द्वैपायनेन = व्यासेन, जयोपपत्तौ = जययुक्तौ, शत्रुपराजयसाधकोपाय इत्यर्थः । मनः = चित्तं, समाधाय = संयोज्य, इति = वक्ष्यमाणाम्, उदाराम् = अर्थबहुलां, गिरं = वाणीम्, अभिदधे = उक्तः ॥ ११ ॥

समासः—उक्तिनां विशेष उक्तिविशेषस्तेनोक्तिविशेषेण रम्यमित्युक्तिविशेषरम्यम् । जयस्योपपत्तिर्जयोपपत्तिस्तस्यां जयोपपत्तौ । उदारं चेतो यस्य स उदारचेताः । द्विर्गता आपो यस्मात्तद्वीपं, द्वीपमयनं यस्य स द्वीपायनः, स एव द्वैपायनस्तेन द्वैपायनेन ॥ १० ॥

व्याकरणम्—उक्तवान् = वच् + क्तवत् । समाधाय = सम् + आ + धा = क्त्वा + ल्यप् । अभिदधे + अभि + लिट् ॥ १० ॥

वाच्यान्तरम्—इत्युक्तिविशेषरभ्यमुक्तवन्तमुदारचेतसं नरेन्द्रं द्वैपायनो जयोप-
पत्तौ मनः समधायेत्युदारं गिरमाभिदधौ ॥ १० ॥

कोषः—‘व्याहार उक्तिर्लपितं भाषितं वचनं वच’ इत्यमरः । ‘ब्राह्मी तु भारती
भाषा गीर्वाणा सरस्वती’ इत्यमरः ॥ १० ॥

सारार्थः—एवं स्वं प्रति चमत्कारेणोक्तवन्तं युधिष्ठिरं प्रति, तथा जयलाभो
भवेत्तथा विचार्य तत्सिद्धान्तरूपं वचनं व्यासोऽब्रवीत् ॥ १० ॥

भाषार्थः—इस तरह बड़ी ही चमत्कारपूर्ण बात कहते हुए फैले दिल वाले
युधिष्ठिर के प्रति, व्यासजी जय होने की युक्ति में दिल लगाकर आने वाली बातें
बोले ॥

आदौ तावत्तस्य माध्यस्थ्यभङ्गदोषं युग्मेन परिहरति—

चिचीषतां जन्मवतामलध्वीं यशोऽवतंसामुभयत्र भूतिम् ।

अभ्यर्हिता बन्धुषु तुल्यरूपा वृत्तिर्विशेषेण तपोधनानाम् ॥११॥

चिचीषतामिति ॥ अलध्वीं गुर्वीम् । वोतो गुणवचनात् इति ङीष् । यशोऽवतंसां
कीर्तिभूषणाम् । उभयत्रेह चामुत्र च भूतिं श्रेयश्चिचीषतां चेत्तु संग्रहीतुमिच्छताम् ।
चिनीतेः सन्नन्ताच्छतृप्रत्ययः । जन्मवतां शरीरिणां बन्धुषु विषये तुल्यरूपैकविधा
वृत्तिर्व्यवहारोऽभ्यर्हितोचिता तपोधनानां त्वस्मत्सदृशां विशेषेण नियमेनाभ्य-
र्हिता ॥ ११ ॥

अन्वयः—अलध्वीं, यशोऽवतंसाम्, उभयत्र, भूतिं, चिचीषतां, जन्मवता,
बन्धुषु, तुल्यरूपा, वृत्तिः, अभ्यर्हिता, तपोधनानां, विशेषेण, तुल्यरूपा ॥ ११ ॥

व्याख्या—अलध्वीं = महायसीं, यशोऽवतंसां = कीर्तिभूषणाम्, उभयत्र = इह
अमुत्र च, भूतिम् = एश्वर्यं, चिचीषतां = सङ्ग्रहीतुमभिलषतां, जन्मवतां = देहव-
ताम्, बन्धुषु = स्वजनेषु, तुल्यरूपा = एकरूपा, अभेदरूपेति भावः । वृत्तिः = व्यापारः,
वा व्यवहार इत्यर्थः । अभ्यर्हिता = अभ्युचिता, समुचितेति भावः । तपोधनानां =
तपस्विनाम्, अस्मत्सदृशमिति शेषः । तु विशेषेण = अधिकतया, निश्चयेनेत्यर्थः
तुल्यरूपा वृत्तिरुचितेति भावः ॥ ११ ॥

समासः—चेतुमिच्छन्तश्चिचीषन्तस्तेषां चिचीषताम् । जन्मास्त्येषामिति जन्म-
वन्तस्तेषां जन्मवताम् । न लध्वीत्यलध्वी तामलध्वीम् । यश्च एवावतंसो यस्याः
सा यशोऽवतंसा तां यशोऽवतंसाम् । तुल्यं रूपं यस्याः सा तुल्यरूपा । तप एव
धनं येषामिति तपोधनानां ॥ ११ ॥

व्याक०—चिचीषतां = चिञ् + सम् + शतृ । अभ्यर्हिता = अभि + अर्ह + तृच् ॥

वाच्यान्तरम्—जन्मवतां बन्धुषु तुल्यरूपया व्रत्याऽभ्यर्हितया भूयते ॥ ११ ॥

कोषाः—‘प्राणी तु चेतनो जन्मी जन्तुजन्यशरीरिण’ इत्यमरः । ‘पुंस्युत्तंसावत्सौ द्वौ कर्णपूरेऽपि शेखर’ इत्यमरः । ‘विभूतिर्भूतिरैश्वर्यम्’ इत्यमरः । ‘सगोत्रवान्धवशातिबन्धुस्वजना’ इत्यमरः ॥ ११ ॥

सारार्थः—ये जना इह लोके परलोके च महतीं स्फुरन्तीं यशःपताकां लब्धुमिच्छन्ति, तैः स्वजनेषु निष्पन्नपातो व्यवहारो विधेयः, न हि कदाचित्पन्नपातकार्यः पन्नपाते कृतेऽयशः प्रसरति । तत्र ये किल तपस्विनस्तेषां कथैव का, तैस्तत् नियमेन सर्वत्र समदृष्टिः संरक्ष्या, अन्यथा योगिलक्षणनिपातः स्यादिति ॥ ११ ॥

भाषासर्थः—बहुत यशरूप अलङ्करण अर्थात् ऐश्वर्य को जमा करने वाले लोगों को चाहिए कि अपने परिजनों में बराबर व्यवहार रखें । फिर तपस्वियों को तो जरूर समदृष्टि रखनी चाहिए ॥ ११ ॥

तथाऽपि निष्पन्नं नृप तावकीनैः प्रह्वीकृतं मे हृदयं गुणौघैः ।

वीतस्पृहाणामपि मुक्तिभाजां भवन्ति भव्येषु हि पक्षपाताः ॥ १२ ॥

तथापीति ॥ तथाऽपि तुल्यवृत्तौ चित्तेऽपि । हे नृप ! तावकीनैस्वदीयैः । ‘युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खच्च’ इति खज्प्रत्ययः । ‘तवकममकावेकवचने’ इति तवकादेशः गुणौघैः प्रह्वीकृतमावर्जितं मे हृदयं निष्पन्नं त्वदायत्तम्’ ‘अधीनो निष्पन्नायत्तः’ इत्यमरः । ननु निःस्पृहस्य कोऽयं पन्नपात इत्यत्राह—वीतेति । वीतस्पृहाणां विरक्तानां मुक्तिभाजाम् । सुमुच्छ्रणामित्यर्थः । भवन्तीति भव्याः साधवः । ‘भव्यगेय-’ इत्यादिना कर्तरि निपातः । तेषु पन्नपाताः स्नेहा भवन्ति । न तु साध्वनुग्रहो महतां माध्यस्थ्यभक्षक इति भावः ॥ १२ ॥

अन्वयः—तथाऽपि (हे) नृप !, तावकीनैः, गुणौघैः, प्रह्वीकृतं, मे, हृदयं, निष्पन्नं, हि, वीतस्पृहाणां, मुक्तिभाजाम्, अपि, भव्येषु, पन्नपाताः, भवन्ति ॥ १२ ॥

व्याख्या—तथापि = समव्यवहारविधानौचित्येऽपि, हे नृपः = हे राजन्, युधिष्ठिर ! इत्यर्थः । तावकीनैः + स्वदीयैः, स्वस्सम्बन्धिभिरित्यर्थः । गुणौघैः = गुणसमूहैः, प्रह्वीकृतम् = आवर्जितम्, मे = मम, व्यासस्येत्यर्थः । हृदयम् = मनः, निष्पन्नं = त्वदधीनं जातमिति शेषः । हि = यस्माद्धेतोः, वीतस्पृहाणां = निरीहाणां विषयाभिलाषविमुखानामित्यर्थः । मुक्तिभाजाम् = मोक्षाभिलाषिणाम्, अपि समदृष्टिरक्षणोचितानामपि योगिनामित्यर्थः । भव्येषु = सज्जनेषु, पन्नपाताः = स्नेहाः, एकपक्षोपकारकरणाभिलाषा इत्यर्थः । भवन्ति = जायन्ते ॥ १२ ॥

समासः—गुणानामोघा गुणौघास्तैर्गुणौघैः । वीता विगता स्पृहा येषां ते वीतस्पृहास्तेषां वीतस्पृहाणाम् । भक्ति भजन्त इति भक्तिभाजस्तेषां भक्तिभाजाम् । पक्षे पाताः पन्नपाताः ॥ १२ ॥

व्याकरणम्—भवन्ति = भू + लट् ॥ १२ ॥

वाच्यान्तरम्—तथाऽपि हे नृप ! तावकीनैर्गुणौघैः प्रह्वीकृतेन मे हृदयेन निधनेन भूयते । हि वीतस्पृहाणां भक्तिभाजामपि भव्येषु पक्षपातैर्भूयते ॥ १२ ॥

कोषः—‘अधीनो निम्न आयत्त’ इत्यमरः ॥ १२ ॥

सारार्थः—यद्यपि तपोधनैरस्मत्सदृशैः सर्वत्र समा दृष्टि रक्ष्या, तथाऽपि तव गुणसमूहैर्वशीकृतं मदीयं मनः, यतो निरीहाणामपि दीनभव्येषु पक्षपातो भवत्येवेति ॥ १२ ॥

भाषार्थः—तो भी, हे राजा युधिष्ठिर ! तुम्हारे गुणों से पिघला हुआ मेरा मन तुम्हारे कब्जे में पड़ गया है । क्योंकि वैरागी और मुक्ति चाहनेवालों का भी अनाश्रय भव्य (भले) आदमी में पक्षपात (एकतरफा ख्याल) हो ही जाता है ॥ १२ ॥

अथ नृपस्य गुणवत्तां प्रकटयितुं धृतराष्ट्रस्य दुश्चेष्टासुद्घाटयति—

सुता न यूयं किमु तस्य राज्ञः सुयोधनं वा न गुणैरतीता ।

यस्त्यक्तवान् स वृथा बलाद्वा मोहं विधत्ते विषयाभिलाषः ॥ १३ ॥

सुता इति ॥ यूयं तस्य राज्ञो धृतराष्ट्रस्य सुताः पुत्रा न किमु । अपि तु सुता एवेत्यर्थः । गुणैः शान्तिदानदाक्षिण्यादिभिः सुयोधनं नातीता नातिक्रान्ता वा । अतीता एवेत्यर्थः । कर्तरि वतः । असुतत्वमगुणत्वं च त्यागे हेतुः । युष्मानु तन्नास्तीत्यर्थः । उपालम्भे कारणमाह—य इति । यो धृतराष्ट्रो वा युष्मान्वृथा निष्कारणमेव त्यक्तवान् । यदि वयं सुता गुणाधिकाश्च तर्हि कथमत्याक्षीत्तत्राह—बलादिति । स विषयाभिलाषः भोगवृष्णा बलाद्वा बलादिव । ‘वा स्याद्विकल्पोपमयोरेवायं’ऽपि समुच्चये’ इति विश्वः । मोहमविवेकं विधत्ते । विषयाभिलाषातिरिक्तो न कश्चिद्युष्मत्यागहेतुरस्तीत्यर्थः । अत्र कार्यकारणसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १३ ॥

अन्वयः—यूयं, तस्य, राज्ञः, न, किमु, वा, गुणैः सुयोधनं, न अतीताः, यः, वः, वृथा, वा, बलात्, त्यक्तवान्, स, विषयाभिलाषः, मोहं, विधत्ते ॥

व्याख्या—यूयम्=भवन्तः, पाण्डवा इत्यर्थः । राज्ञः=भूपतेः, तस्य=धृतराष्ट्रस्य, सुताः=पुत्राः न किमु=किं न भवथ, अपि तु तस्य यूयं पुत्रोपमा एवेति भावः । वा=अथवा, गुणैः=शौर्यौदार्यगाम्भीर्यविद्याऽऽदिभिः सुयोधनं=दुर्योधनम्, अतीताः=अतिक्रान्ताः, न ? अपि तु अतीता एव, अर्थाद् भवत्स्वपि पुत्रेषु सत्सु दुर्योधनश्चेद्गुणवत्तमस्तदा तत्पक्षपातकरणं किञ्चिद् युक्तम् परन्तु तथा न, किन्तु स च दुर्योधनो दुर्गुणैर्भवन्तमतिक्रान्तः, ईदृश्यां स्थितौ यजन्मान्धेन स्वात्मजस्य पक्षपातः ? कृतः स नोचित इत्याशयः । यः=धृतराष्ट्रः, एतन्नामको दुर्योधनपितेति

यावत् । वः युष्मान्, पाण्डवानिति भावः । वृथा = अकारणमेव, वा = पक्षान्तरे, बलात् = सहसा, अविचिन्त्यैवेत्यर्थः । त्वक्तवान् = जहौ, सः विषयभिलाषः = रूपादिभोगेच्छाऽऽत्मकः, मोहं = भ्रमं, विधत्ते = करोति । अर्थात् स्वार्थपरता वा भोगाभिलाषाऽपि कर्तव्यमार्गेऽन्धकाररूपेणागत्य किं न कर्तव्यमिति ज्ञाननिश्चयस्यावलोकनवाधां करोतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

समासः—विषयाणामभिलाषो विषयाभिलाषः ॥ १३ ॥

व्याकरणम्—त्यक्तवान् = त्यज + क्तवत् । विधत्ते = वि + धा + लट् ॥ १३ ॥

वाक्यान्तरम्—युष्माभिः किमु तस्य राज्ञः सुतैर्न भूयते । वा युष्माभिः सुयोधनोगुणैर्नातीतः । येन यूयं वृथा त्यक्ताः । विषयाभिलाषेण मोहो विधीयते ॥ १३ ॥

कोषः—‘आत्मजस्तनयः सुतुः सुतः पुत्रः स्त्रियां त्वमी’ इत्यमरः । ‘वृथा निरर्थकाविध्योः’ इत्यमरः । ‘मोहश्चित्तभ्रमो भ्रान्तिभ्रमो मूर्च्छति संमता’ इति कोषः ॥

सारार्थः—भवन्तोऽपि धृतराष्ट्रस्य भ्रातृपुत्रत्वेन पुत्रोपमा एव, तत्रापि दुर्योधनापेक्षया विशेषगुणवन्तोऽपि सन्ति, तथापि तेन यद्वन्तस्त्यक्ताः स्वपुत्रोऽङ्गीकृतस्तन्नोचितं विहितम् । परन्तु विषयाभिलाषो मोहं करोति, तेन हेतुना धृतराष्ट्रस्य मतिर्मोहापन्ना जाता इति ॥ १३ ॥

भाषार्थः—क्या आप पाँचो भाई धृतराष्ट्र के लड़के नहीं हैं या दुर्योधन से विशेष गुणी नहीं हैं, जो उसने आप लोगों को छोड़ दिया सो व्यर्थ ही और बिना विचार से, क्योंकि विषय की चाह मनुष्य को हृदयहीन कर देती है ॥ १३ ॥

अथ राज्ञ उरसाहवर्द्धनाय शत्रोर्हानि सूचयति—

जहातु नैनं कथमर्थसिद्धिः संशय्य कर्णादिषु तिष्ठते यः ।

असाधुयोगा हि जयान्तरायाः प्रमाथिनीनां विपदां पदानि ॥ १४ ॥

जहात्विति ॥ एनं धृतराष्ट्रमर्थसिद्धिः कथं न जहातु । जहात्वेत्यर्थः । ‘प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्च’ इति प्राप्तकाले लोट् तस्य हानिकालः प्राप्त इत्यर्थः । कुतः । यो धृतराष्ट्रः संशय्य सन्दिह्य कर्णादिषु । तिष्ठते कर्णादीन्दुर्मन्त्रिणः सन्दिग्धार्थं निर्णेतृत्वेनावलम्बत इत्यर्थः । ‘प्रकाशनस्थेयाख्यायोश्च’ इति स्थेयाख्यामात्मनेपदम् । तिष्ठतेऽस्मिन्निति स्थेयो विवादपदनिर्णेतारः । तथा हि । असाधुयोगादुर्जनसंसर्गा जयान्तराया जयविघातकाः । किञ्च प्रमाथिनीनामुन्मूलनशीलानां विपदां पदानि स्थानानि । ‘पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्षमाङ्गिभवस्तुषु’ इत्यमरः । न केवलं जयघातिनः किन्त्वनर्थकारिणश्चेत्यर्थः धृतराष्ट्रोऽपि दुर्जनः—विधेयत्वाद् विनश्यतीति ॥ १४ ॥

अन्वयः—यः, कर्णादिषु, संशय्य, तिष्ठते, एनम्, अर्थसिद्धिः, कथं, न, जहातु, हि, जयान्तरायाः, असाधुयोगाः, प्रमाथिनीनां, विपदां पदानि (भवन्ति) ॥

व्याख्या—यः = धृतराष्ट्रः, कर्णादिषु = अङ्गराजप्रभृतिषु, संशय्य = संशयमवाप्य, तिष्ठते = निर्णेतृत्वेनावलम्बते, तम्, एतं, कथं = कस्माद्, न = नहि, अर्थसिद्धिः = प्रयोजनसिद्धिः, जहातु = त्यजतु, अवश्यमेव दुर्नयतां कर्णादीनां मन्त्रणया तस्येष्ट-सिद्धिः कथमपि न भविष्यतीति भावः। हि = यस्मात् कारणात्, जयान्तरायाः = जयविघ्नरूपाः, असाधुयोगाः दुर्जनसंसर्गाः, प्रमाथिनीनाम् = उन्मूलनशीलानां, विपदाम् = आपदां, दुःखानामित्यर्थः। पदानि = स्थानानि, भवन्ति ॥ १४ ॥

समासः—अर्थस्य सिद्धिरर्थसिद्धिः। कर्णं आदिर्येषां ते कर्णादयस्तेषु कर्णादिषु। न साधुरसाधुः, असाधुयोगा असाधुयोगाः, जयस्यान्तरायाः जयान्तरायाः ॥ १४ ॥

व्याकरणम्—जहातु = हा + लोट्। संशय्य = सम् + शीङ् + क्त्वा + ल्यप्। तिष्ठते = ष्टा + लट् ॥ १४ ॥

वाच्यान्तरम्—येन कर्णादिषु संशय्य स्थीयते। सोऽयं कथं नार्थसिद्धया हीयतां, हि जयान्तरायेरसाधुयोगैर्विपदां पदैर्भूयते ॥ १४ ॥

कोषः—‘कर्णः श्रुतौ, कर्णभूषे, जात्यश्वत्थमहाभुजे-’ इति कोषः। ‘विघ्नोऽन्तरायाः प्रत्यूह’ इत्यमरः। ‘पदंव्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु’ इत्यमरः ॥ १४ ॥

सार्थः = अहो कर्णदुर्योधनदुःशासनादीनामन्यायमार्गनिरतानां विचारेण यो धृतराष्ट्रः प्रवर्तते। कथं तस्याभ्युदयो भविष्यति। वस्तुतो दुर्जनजनसङ्गतयो जय-विघ्नस्वरूपस्तथा चोन्मूलनशीलानां विपतीनां स्थानान्येव भवन्ति, अतो नियतं कियता कालेन तस्य विपत्तयः समुत्पत्स्यन्ते ॥ १४ ॥

भाषाऽर्थः—जो कि संदेह होने पर कर्ण आदि अन्यायियों की राय पर चलता है, कैसे उसको कार्यसिद्धि नहीं छोड़ेगी। क्योंकि जय का विघ्नरूप दुर्जनों का सङ्ग सत्यानाश करनेवाली विपत्तियों की जगह है ॥ १४ ॥

एवं शत्रोरनर्थं सूचयित्वा राज्ञोऽर्थसिद्धिं सूचयति—

पथश्च्युतायां समितौ रिपूणां धर्म्यां दधानेन धुरं चिराय।

त्वया विपत्स्वप्यविपत्तिरम्यमाविष्कृतं प्रेम परं गुणेषु ॥ १५ ॥

पथ इति ॥ रिपूणां समितौ सभायाम्। ‘सभासमितिसंसदः’ इत्यमरः। पथश्च्यु-तायां मार्गाद् भ्रष्टायाम्। दुरात्मनो दुःशासनस्य क्षीग्रहणसाहसमङ्गीकृतवत्या-मित्यर्थः। चिराय धर्म्यां धर्मादनपेताम्। ‘धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते’ इति यत्प्रत्ययः। धुरं भारं दधानेन। कृच्छ्रेष्वपि धर्मादचलतेत्यर्थः। त्वया विपत्स्वपि, अविपत्य-विनाश्यत एव रम्यं गुणेषु शान्तत्यादिषु विषये परमुत्कृष्टं प्रेमाविष्कृतं प्रकटी-कृतम्। दुःसहमपि सोढवता त्वया साधु कृतमिति भावः ॥ १५ ॥

अन्वयः—पथश्च्युतायां, रिपूणां, समितौ, चिराय, धर्म्या, धुरं, दधानेन, त्वया, विपत्सु, अपि, अविपत्तिरम्यं, गुणेषु, परं, प्रेम, आविष्कृतम् ॥ १५ ॥

व्याख्या—पथश्च्युतायां = न्यायमार्गभ्रष्टायां, रिपूणां = शत्रूणां, दुर्योधनादीना-
मित्यर्थः । समितौ = सभायां, धर्म्यां = धर्मयुक्तां, धुरं = भारं, दधानेन = विभ्रता,
त्वया = भवता, युधिष्ठिरेणेत्यर्थः । विपत्सु = आपत्सु, द्वीनदशास्त्वित्यर्थः । अपि,
अविपत्तिरम्यं = सुखावसरवदुचिरं, वा, अविपत्तिः = अनश्वरं, रम्यं = चारु, निष्कपट-
मित्यर्थः । परं = परमम्, प्रेम = स्नेहः, आविष्कृतम् = प्रकटीकृतम् । सुखावसरे
सर्वे गुणेषु प्रेम प्रदर्शयन्ति, परन्तु दुःखावसरेऽपि भवानेव गुणेषु प्रेम प्रदर्शितवान्,
अतो भवान् भव्यस्तेन त्वयि पक्षपातो नानुचित इति ॥ १५ ॥

समासः—न विपत्तिर्यत्र तद् अविपत्तिः ॥ १५ ॥

व्याकरणम्—आविष्कृतम् = आविस् + कृ + क्तः ॥ १५ ॥

वाच्यान्तरम्—पथश्च्युतायां रिपूणां समितौ धर्म्यां धुरं दधानस्त्वं विपत्सु,
अविपत्तिरम्यं परं प्रेम गुणेषु आविष्कृतवान् ॥ १५ ॥

कोषः—‘अयनं वर्त्ममार्गाध्वपन्थानः पदवी सृतिः’ इत्यमरः । ‘सभासमिति-
संसद’ इत्यमरः । ‘प्रेमा ना प्रियता हार्दं प्रेम स्नेह’ इत्यमरः ॥ १५ ॥

सारार्थः—अहो किमधिकं भवतो गुणाधिक्यं वर्णयामि, द्रौपदीवस्त्रापकर्षण-
समयेऽप्यन्यायमार्गनिरतानां कौरवाणां सभायां भवान् धर्मं न त्यक्तवान्, तथा
चाक्लेशेन गुणेष्वेवादरोऽङ्गीकृतः विपद्दशायां बहवो धर्मवन्तोऽपि किञ्चित् काल-
पर्यन्तं धर्मं विहायावसरं प्रतीक्षन्ते परं भवोस्तु तादृश्यामप्यवस्थायां धर्ममेवाङ्गी-
कृतवान् ॥ १५ ॥

भाषाऽर्थः—नीतिमार्गं से उतरी हुई दुश्मनों की सभा में धर्मयुक्त कार्यभार
बहन करते हुए भी तुम्हारे द्वारा विपत्ति में अच्छी हालत के जैसे गुणों में प्रेम
दर्शाया गया है ॥ १५ ॥

विधाय विध्वंसमनात्मनीनं शमैकवृत्तेर्भवतश्छलेन ।

प्रकाशितत्वन्मतिशीलसाराः कृतोपकारा इव विद्विषस्ते ॥ १६ ॥

विधायेति ॥ किं च शम एवैका मुख्या वृत्तिर्यस्य तस्यापरोपतापिनो भवत-
श्छलेन कपटेन । आत्मने हित आत्मनीनः स न भवतीत्यनात्मनीनः । स्वस्यैवा-
नर्थहेतुरित्यर्थः । तम् । ‘आत्मन्विश्वजनभोगोत्पदाखः’ इति खप्रत्ययः । विध्वंस-
सपकारं विधाय कृत्वा । प्रकाशितः प्रख्यापितस्त्वन्मतिशीलयोस्तव प्रज्ञासद्वृत्तयोः
सारः प्रकर्षो यैस्ते तथोक्ताः । ते तव विद्विषः कृतोपकारा श्वोपकृतवन्त इव ।
अपकारोऽप्युपकारायैव संवृत्तः । यदेषां दौर्जन्यं युस्मत्सौजन्यं च जगति सुव्यक्त-

मासीदित्यर्थः । विद्यमानस्यापि सुजनस्य चन्दनदारुण इव गुणाः परिभव इव प्रचुरीभवन्तीति भावः ॥ १६ ॥

अन्वयः—शमैकवृत्तेः भवतः, छलेन, आत्मनीनं, विध्वंसं, विधाय, प्रकाशित-
त्वन्मतिशीलसाराः ते, विद्विषः, कृतोपकाराः, इव (सन्ति) ॥ १६ ॥

व्याख्या—शमैकवृत्तेः = शान्तिप्रधानव्यवहारस्य, भवतः = तव, युधिष्ठिरस्ये-
त्यर्थः । छलेन = कपटेन । अनात्मनीनं = स्वानिष्टकरं, विध्वंसं = सर्वहानिं, विधाय =
कृत्वा, प्रकाशितत्वन्मतिशीलसाराः = प्रकटितभवद्बुद्धिप्रकृतिप्रकर्षाः, ते = तव,
युधिष्ठिरस्येयः । विद्विषः = शत्रवः, कृतोपकाराः = विहितसाहाय्याः, इव, सन्तीति ।
अर्थात् मिथो मित्रतायां दुर्जना अभ्युपकारिण एव भवन्ति, का कथा सज्जना-
नाम्, परन्तु मिथो विरोधे जनिते दुर्जनाः, प्रकृतिं प्रकटयन्ति, सज्जना अपि
स्वस्वभावं प्रदर्शयन्ति । किन्तु दुर्जनकृतापकारस्य प्रत्यपकारं न कुर्वन्ति तदानीं
सज्जनस्य परिचयो यद्दुर्जनकृतापकारानपि क्षमापयित्वा, तत्पतीकारं ये न
कुर्वन्ति 'ये यदनिष्टमिष्टं वा कुर्वन्ति ते तत् स्वार्थाय, अतश्चेदस्मदीयो रिपवोऽ-
स्माकमनिष्टमाचरन्ति, तदा कुर्वन्तु, तत्फलं त एव प्राप्स्यन्ति, न तत्पत्युत्तरं
दास्यामः, एवं स्वभाववतां भवतां स्वभावपरिचय एव प्रकाशितो भवद्वैरिणा सर्व-
त्रेति भावः ॥ १६ ॥

समाप्तः—आत्मने हित आत्मनीनः न आत्मनीन इत्यनात्मनीनः, तमनात्म-
नीनम् । शम एवैका वृत्तिर्यस्य सः, शमैकवृत्तिस्तस्य शमैकवृत्तेः । मतिश्च शीलश्च
मतिशीले, तव मतिशीले, इति त्वन्मतिशीले त्वन्मतिशीलयोः सारौ, त्वन्मति-
शीलसारौ, प्रकाशितौ त्वन्मतिशीलसारौ यैस्ते प्रकाशितत्वन्मतिशीलसाराः । कृतः
उपकारो यैस्ते कृतोपकाराः ॥ १६ ॥

व्याकरणम्—विधाय = वि + धा + क्त्वा + ल्यप् ॥ १६ ॥

वाच्यान्तरम्—शमैकवृत्तेर्भवतश्छलेन, अनात्मनीनं विध्वंसं विधाय, प्रकाशित-
त्वन्मतिशीलसारैस्ते विद्विड्भिः कृतोपकारैरेव भूयते ॥ १६ ॥

कोषः—'शमश्चस्तु शमः शान्तिः' इत्यमरः । 'कपटोऽस्त्री व्याजदम्भोषधयश्छद्म-
कैतवे' इत्यमरः । 'बुद्धिर्मनीषा धिषणा धीः प्रज्ञा शेमुषी मतिः' इत्यमरः । 'शुचौ
तु चरिते शीलम्' इत्यमरः ॥ १६ ॥

सार्थः—दुर्योधनस्तु शान्तिशीलस्य भवतो या हानिः कृता सा स्वस्यैवानर्थ-
रूपा तस्य । प्रत्युत पदे पदे तेनापकृपा अपि भवन्तस्तस्यापकारमकृत्वा विपत्ता-
वपि नीतिनियम एव पालित इत्यतुलं यशस्तत्कारणमेव प्रसृतं जगति । अतस्ते
शत्रवो भवतः कृतोपकारा इव लक्ष्यन्ते मयेति युधिष्ठिरं प्रति व्यासोक्तिः ॥ १६ ॥

भाषार्थः—शान्ति रखना ही एक चाल है जिसकी, ऐसे आपकी हानि के छल से अपनी हानि करके आपकी बुद्धि (समझ) और शील (सचरित्रता) ईमान-दारी के प्रभाव को प्रकाशित करनेवाले आपके दुश्मन लोग आपके उपकारी के ही समान हैं ॥ १६ ॥

अथ प्रयोजनान्तरमाह—

लभ्या धरित्री तव विक्रमेण ज्यायांश्च वीर्यास्त्रबलैर्विपक्षः ।

अतः प्रकर्षाय विधिविधेयः प्रकर्षतन्त्रा हि रणे जयश्रीः ॥१७॥

लभ्येति ॥ तव । त्वयेत्यर्थः । 'कृत्यानां कर्तरि वा' इति षष्ठी । धरित्री । विक्रमेण लभ्या प्राप्तव्या । न च सुलभ्या तं विनेत्याह—विपक्षश्च शत्रुरपि । वीर्यं शौर्यमस्त्राण्याग्नेयादीनि बलानी सैन्यानि तैर्ज्यायान्प्रशस्यतरः । अधिकतर इति यावत् । ज्येष्ठस्य 'यादादीयसः' इति ज्यादेशः । अतः प्रकर्षायाधिक्याय । उपायो विधेयः कर्तव्यः । कुतः । हि यस्माद्रणो जयश्रीः प्रकर्षतन्त्रा प्रकर्षप्रधाना । प्रकर्षायत्त्यर्थः । 'तन्त्रं प्रधाने सिद्धान्ते' इत्यमरः । बलिन एव जयः, न तु दुर्बलस्येति भावः ॥ १७ ॥

अन्वयः—तव धरित्री, विक्रमेण, लभ्या, च, विपक्षः, वीर्यास्त्रबलैः, ज्यायान् अतः, प्रकर्षाय, विधिः, विधेयः, हि, रणे, जयश्रीः, प्रकर्षतन्त्रा ॥ १७ ॥

व्याख्या—तव = भवतः, युधिष्ठिरस्येत्यर्थः । धरित्री = पृथ्वी, विक्रमेण = पराक्रमेण, लभ्या, = प्राप्या भविष्यतीति शेषः । न तु शान्त्या लभ्येति भीममतानुमोदनम् । विपक्षश्च = शत्रुश्च, वीर्यास्त्रबलैः = शौर्यशस्त्रसैन्यैः, ज्यायान् = महीयान्, अस्तीति शेषः । अतः = अस्मात्, कारणात् प्रकर्षाय = उत्कर्षाय, शत्रुतोऽधिक-वीर्यशस्त्रसैन्यसम्पादनायेत्यर्थः । विधिः = विधानं, विधेयः = कर्त्तव्यः, हि—यस्मात्, कारणात्, रणे = सङ्ग्रामे, जयश्रीः = जयलक्ष्मीः, प्रकर्षतन्त्रा = उत्कर्षजनाधीना, न त्वपकर्षजनायत्तेति भावः । अनेनाधुना युद्धकरणमुचितमिति युधिष्ठिर-मतानुमोदनं कृतं भगवता व्यासेन यतो मिथः सहजयोरनुरोधः शान्तो भवेदिति ॥ १७ ॥

समाप्तः—वीर्यं चास्त्राणि च बलानि च वीर्यास्त्रबलानि, तैर्वीर्यास्त्रबलैः । प्रकर्ष-स्वतन्त्रं मुख्यो यस्याः सा प्रकर्षतन्त्रा । जयस्य श्रीः जयश्रीः ॥ १७ ॥

व्याकरणम्—लभ्या = लभ् + यत् । विधेयः = वि + धा + यत् ॥ १७ ॥

वाच्यान्तरम्—त्वं स्वकीयां धरित्रीं विक्रमेण लप्स्यसे । तव विपक्षेण वीर्यास्त्र-बलैर्ज्यायसा भूयते । अतः प्रकर्षाय विधिः विधेहि, रणे जयश्रिया प्रकर्षतन्त्रया भूयते ॥ १७ ॥

कोषः—‘धरा धरित्री धरणिः शोणित्यां काश्यपी क्षितिः’ इत्यमरः । ‘शक्तिः पराक्रमः प्राणो विक्रमस्त्वतिशक्तिः’ इत्यमरः । ‘वरुथिनी बलं सैन्यं चक्रं चानीकमस्त्रियाम्’ इत्यमरः । ‘उत्साहोऽध्यवसायः स्यात्सवीर्यमतिशक्तिर्भाक’ इत्यमरः । ‘द्विड्विपक्ष-हिता-मित्र-दस्यु-शात्रव-शात्रव’ इत्यमरः । ‘विधिर्विधाने दैवे च’ इत्यमरः । ‘तन्त्रं प्रधाने सिद्धान्ते’ इत्यमरः । ‘अस्त्रियां समरानीकरणाः कलह-विग्रहौ’ इत्यमरः ॥ १७ ॥

सारार्थः—विना पराक्रमेण भवतो राज्यलाभो न भविष्यति । परन्तु भवदपेक्षयाऽधुना शौर्यशस्त्रसैन्यैर्भवच्छत्रव एक विशेषा अतस्ते भवतोऽधिकविक्रमवन्तः सन्ति, अथ सङ्ग्रामे जयलाभो विशेषतया विक्रमाधिकस्यैवातोऽधुना युद्धे कृते तेषामेव जयसम्भवः, न तु विक्रमवतो भवतस्तेन विशेषविक्रमसम्पादनायोपायः प्रकर्त्तव्यः, वदाम्यपि तमुपायमग्रे—इति ॥ १० ॥

भाषार्थः—आपकी गई भूमि (जगह) पराक्रम से मिलेगी, अभी आपका वैरी आपसे बल, शस्त्र और सेनाओं से बलवान है । इसलिये आपको बलवान होने के लिए उपाय करना चाहिये । क्योंकि युद्ध में जयलक्ष्मी बलवान ही के अधीन होती है ॥ १७ ॥

अथ ‘त्रि’—इत्यादिना श्लोकचतुष्टयेन विपक्षज्यायस्त्वं वर्णयति—

त्रिःसप्तकृत्वो जगतीपतीनां हन्ता गुरुयस्य सजामदग्नयः ।

वीर्यावधूतः स्म तदा विवेद प्रकर्षमाधारवशं गुणानाम् ॥ १८ ॥

त्रिसप्तेति ॥ त्रिरावृत्तान्संसारं त्रिःसप्तकृत्वः । एकविंशतिकृत्व इत्यर्थः । त्रिःसप्तशब्दयोः सुप्पुपेति समासः । ‘सङ्ख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्’ इति । कृत्वसुच्प्रत्ययः । जगतीपतीनां महीपतीनां हन्ता नाशको गुरुवस्त्रवेदोपदेष्टा सः । प्रसिद्ध इत्यर्थः । अत एव यच्छब्दानपेक्षत्वम् । तदुक्तं काव्यप्रकाशे—‘प्रकान्त-प्रसिद्धानुभूतार्थविषयस्तच्छब्दो यच्छब्दोपादानं नापेक्षते’ इति । जमदग्नेरपत्यं गुमाजामदग्नयः । ‘गर्गादिभ्यो यञ्’ इति यञ्प्रत्ययः । यस्य भीष्मस्य वीर्यावधूतो विक्रमाभिभूतः । अम्बिकास्वयंवर इत्यर्थः । तदा भङ्गप्राप्तिसमये गुणानां शौर्यादीनां प्रकर्षमतिशयमाधारवशमाश्रयाधीनं विवेद जज्ञे स्म । स्वविद्यायाः स्वशिष्ये भीष्मे स्वस्मादपि प्रकर्षाधानदर्शनादिति भावः । ‘स्म पादपूरणे भूतेऽर्थे च’ इति विश्वः ॥ १८ ॥

अन्वयः—(यः) त्रिःसप्तकृत्वः, जगतीपतीनां, हन्ता, गुरुः, सः, जामदग्नयः, यस्य वीर्यावधूतः, (स्म) तदा गुणानां प्रकर्षम्, आधारवशं, विवेद ॥ १८ ॥

व्याख्या—(यः) त्रिःसप्तकृत्वः = त्रिगुणसप्तवारम् , एकविंशतिवारमित्यर्थः । जगतीपतीनाम् = महीपतीनां, क्षत्रियणामित्यर्थः । हन्ता = नाशकः, गुरुः = धनु-
रस्यवेदोपदेशकः । भीष्मस्यापीति शेषः । सः = तथाविधः, जामदग्न्यः = जमदग्नि-
मुनिपुत्रः, परशुराम इत्यर्थः । यस्य = भीष्मस्य, वीर्यावधूतः = पराक्रमतिरस्कृतः,
भीष्मेण पराजितः सन्नित्यर्थः । तदा = स्वपराजयावसरे, गुणानां = शौर्यौदार्य-
गाम्भीर्यादीनाम् , प्रकर्षम् = उत्कर्षम् , आधारवशम् = आश्रयाऽनुगुणं, विवेद =
ज्ञातवान् । अन्यस्मिन् कथ्यते परशुरामोऽपि येन पराजितस्तादृशो भीष्मः 'कस्य
मनो भयैकप्रवर्णं न कुर्यादिति पुरः श्लोकेन सम्बन्धः । न हि गुणोत्कर्षो गुरावेव
तिष्ठति, शिष्योऽपि चेद् गुरोरधिकसत्त्वात्प्ररूपस्तदा गुर्वपेक्षया शिष्य एवाधिक-
गुणवानिति भावः ॥ १८ ॥

समासः—त्रिः, त्रिगुणाः सप्त, इति त्रिःसप्तकृत्वः । जगत्याः पतयो जगन्ती,
पतयस्तेषां जगतीपतीनाम् । जमदग्नेरपत्यं पुमान् जामदग्न्यः । वीर्येणावधूतो,
वीर्यावधूतः । आधारस्य वश आधारवशस्तमाधारवशम् ॥ १८ ॥

व्याकरणम्—त्रिःसप्तकृत्वः = त्रि + सुच् + सप्त + कृत्वसुच् । विवेद = विद् +
लिट् ॥ १८ ॥

वाच्यान्तरम्—त्रिःसप्तकृत्वो जगतीपतीनां हन्त्रा गुरुणा तेन जामदग्न्येन यस्य
वीर्यावधूतेन गुणानां प्रकर्ष आधारवशो विविदे ॥ १८ ॥

कोषः—'जगती जगतिच्छन्दो विशेषेऽपि क्षितावपि' इत्यमरः । 'स्म पाद-
पूरणे भूतेऽर्थे' इति विश्वः । 'गुरुः प्रधाने महति चोपदेष्टर्यपि स्मृत' इति कोषः ।
'मत आधार आश्रय' इति कोषः ॥ १८ ॥

सारार्थः—यः परशुराम एकविंशतिवारं निःक्षत्रियां महीमकरोत् , तच्छिष्यो-
ऽपि भवन् भीष्मः, अम्बाप्रेरितं तं परशुरामं जित्वा स्वपत्नः (नाहं करिष्यामि
करग्रहं कयाऽप्येवम्भूपः) रक्षितः । स गुरोरपि विजेता भीष्मः केन भवत्पक्षीयेण
निवारयितुं योग्यः ? नहि केनापीति ॥ १८ ॥

कथासन्दर्भः—एकदा भीष्मस्य (देवव्रतस्य) पिताशन्तनुर्मृगयार्थं वनं गत-
स्तत्रैकां दाशकन्यकामालोक्य स्त्रीविरहितेन कामाधिकतया तस्यामासक्तो भूत्वा
तत्पितरं धीवरं कन्यादानाय प्रार्थयामास । स च धीवरः—मम प्राणमपि गृह्णातु
राजा, नाहं वृद्धाय, विवाहार्हवयस्कपुत्राय भवते दास्यामि स्वकन्यां, दास्यामि
चेत्तदा भवत्पुत्राय देवव्रताय' इत्युत्तरं ददौ, ततस्तदुचितकथया लज्जितः काम-
बाणभिन्नमर्मविषयः स्वभवनमागत्य कोपभवने निद्राव्याजेन भूमौ निःश्वसन्
प्राणान् हातुं पतितः । प्रभाते, अतीते च कियति समये, उषसि उत्थानशीलमपि
राजानमनुत्थितमालोक्य परिचारका मन्त्रिणश्च तत्सकाशं गत्वाऽवलोकितवांस्त-

दीयां दशां, ज्ञातवांश्च तस्याशयं, तथा देवव्रतस्तत्पुत्रस्तयाभिलाषपूर्वैः तस्य दाश-
स्यान्तिके गत्वाऽतिसत्वरम् मत्पित्रे देहि दुहितरं विवाहविधिनेत्यादिशत् । श्रुत्वा
तद्वचनं, नाहं तस्मै दास्यामि, किं भवत्युपस्थितेऽस्मद्वैहित्रो राज्यभागी स्यादथवा
भवत्युत्रपरम्परायाः सम्भवेऽपि । यदि ग्रहीष्यति, तदा त्वदर्थं चेत्तथा ददामि
सादरमिति निशम्य तदानीमेव देवव्रतेन प्रतिज्ञा कृता 'नाहं करिष्यामि विवाहं
कयाऽपि साकं, नाहं राज्यञ्चाङ्गीकरिष्यामिति' हेतोस्तस्य नाम भीष्मो भीष्म-
प्रतिज्ञाकरणाज्जातम् । अथ तां दाशकन्यां योजनगन्धां व्यासमातरं कालीं समानीय
स्वजनकायापिता भीष्मेण । तस्यां चित्रवीर्यविचित्रवीर्यौ द्वौ भ्रातरौ भीष्मस्य
जातौ कदाचित्सञ्जिते काश्या महाराजस्य कन्यानां वीर्यशुल्के स्वयम्बरे सस्मि-
लिता निमन्त्रिता भूपतयः । भीष्मोऽपि स्वानुजाभ्यां सह तत्र गतः । परन्तु
भीष्ममागतमेव विज्ञाय सर्वे राजानः स्वकीयामाशा विफलाभविष्यन्तीमनुमान्य
यथादिशं गताः अन्ते च भीष्मः अम्बा-अम्बिका-अम्बालिका-चेति कन्यात्रयमादाय
स्वधामागमत् । तदानीमम्बाऽवदद् 'अहं पूर्वत एव शास्त्रभूपायुक्ता आसम्' इति
निशम्य 'गच्छ यथेष्टं स्वच्छन्दचारिणि'-एवं कथयित्वा स्वानुजयोरम्बिकाम्बालि-
काभ्यां विवाहं चकार परन्तु शास्त्रेण 'नाहं त्वां परपरिगृहीतां ग्रहीष्यामि'
इत्थमपमानिता पुनः साऽम्बिका लज्जावनतवदना भीष्मशरणमेवोपस्थिता 'त्वमेव
मां गृहाण कुरुष्व मां किङ्करीमपि' इति प्रार्थितवती । परन्तु भीष्मः स्वप्रतिज्ञा-
भङ्गभियां तां दूरतस्त्यक्त्वा स्थितः । अथ सा किङ्कर्तव्यविमूढा भूत्वाऽन्ते 'यदस्य
गुरुः परशुराम एव कथयिष्यति तदा तदाज्ञां नोत्खेदयिष्यति' इति विचार्य रामा-
न्तिकं गत्वा तस्मै सर्वं स्वखेदहेतुमकथयत् । ततो जातदयेन तेन भीष्मसन्निधि-
मागत्यादिशत् 'कुरु विवाहमनयाऽम्बया' । ततो 'नहि करिष्यामि कदापि कयाऽपि
सह करग्रहम्' इति साग्रहं वचः श्रुत्वा प्रकृत्या कोपने रामस्तेन सह योद्भुमारब्धः ।
युद्धे च भीष्मेण पराजितः स्वस्थानं गतः । सा च द्रुपदयज्ञकुण्डे पतित्वा ततो
नपुंसकवेषेण शिखण्डीति नाम्ना परिचितस्तस्मान्निःसृतो भीष्ममृत्युनिदानीभूता-
ऽभवदिति ॥ १८ ॥

भाषार्थः—एक्रीस बार राजाओं का संहार करनेवाले, धनुर्वेद के आचार्य
परशुराम ने भी उस भीष्म से हार कर माना कि गुणों की विशेषता पात्र के
अनुसार होती है ॥ १८ ॥

यस्मिन्ननैश्वर्यकृतव्यलीकः पराभवं प्राप्त इवान्तकोऽपि ।

धुन्वन्धुनः कस्य रणे न कुर्यान्मनो भयैकप्रवर्णं स भीष्मः ॥१९॥

यस्मिन्निति ॥ यस्मिन्भीष्मे विषये । अनीश्वरस्य भावोऽनैश्वर्यमसामर्थ्यम् ।
'नजः शुचीश्वरचेन्नृशकुशलनिपुणानाम्' इति विकल्पाज्ञः पूर्वपदवृद्धयभावः । तेन

कृतव्यलीको जनितवैलक्ष्यः । 'दुःखे वैलक्ष्ये व्यलीकम्' इति यादवः । अन्तकोऽपि यमोऽपि पराभवं प्राप्त इव । भीष्मस्येच्छामरणत्वादन्तकोऽपि पराजित इवास्ते, किमुतान्य इति भावः । स भीष्मो रणे धनुर्धन्वन्कम्पयन्कस्य मनो भयैकप्रवणं भय एकप्रवणमेकोन्मुखम् । शिवभागावतत्समाप्तः । न कुर्यात् । सर्वस्यापि मनसि भयं कुर्यादेवेत्यर्थः ॥ १९ ॥

अन्वयः—यस्मिन्, अनैश्वर्यकृतव्यलीकः, अन्तकः, अपि, पराभवं, प्राप्तः, इव, रणे, धनुः, धुत्वन्, सः, भीष्मः, कस्य, मनः, भयैकप्रवणं, न, कुर्यात् ? ॥ १९ ॥

व्याख्या—यस्मिन् = भीष्मे, अनैश्वर्यकृतव्यलीकः = असामर्थ्यजनितदुःखः, अन्तकः = यमः, अपि, पराभवम् = पराजयं, प्राप्तः = गतः, इव जातः । तादृश इति शेषः । रणे = सङ्ग्रामे, धनुः = शरासनं, धुत्वन् = चालयन्, सन्, कस्य = जनस्य, मनः = चित्तम्, भयैकप्रवणं = भीष्माभिमुखं, न कुर्यात् = न विदधीत, अपि तु सर्वेषामपि कुर्यादेव, वा कस्य = ब्राह्मणोऽपि, मनो भयैकप्रवणं कुर्यादेवेति ॥ १९ ॥

समाप्तः—ईश्वरस्य भाव ऐश्वर्यं न ऐश्वर्यम् अनैश्वर्यम्, अनैश्वर्येण कृतं व्यलीकं यस्य सः अनैश्वर्यकृतव्यलीकः । एकस्मिन्नेव प्रवणमेकप्रवणम्, भय एकप्रवणं भयैकप्रवणम् ॥ १९ ॥

व्याकरणम्—कुर्यात्=कृ + लिङ् । प्राप्तः, प्र + आप + क्तः ॥ १९ ॥

वाच्यान्तरम्—यस्मिन्ननैश्वर्यकृतव्यलीकेनापि पराभवं प्राप्तेनेव, रणे धनुर्धुन्वता तेन भीष्मेण कस्य मनो भयैकप्रवणं न क्रियेत ॥ १९ ॥

कोषः—'व्यलीकमप्रियकार्यवैलक्ष्येष्वपि पीडने' इत्यमरः । 'कालो दण्डधर-श्राद्धदेवो वैवस्वतोऽन्तक' इत्यमरः । 'धनुश्चापो धन्वशरासनकोदण्डकार्मुकम्' इत्यमरः । प्रवणं क्रमनिम्नोर्व्याप्तम् इत्यमरः ॥ १९ ॥

सारार्थः—महाभारते, शिखण्डिनं पुरस्कृत्य यदाऽसंख्यैः शरैरर्जुनेन भीष्मो रोमरोमेसु वेधितस्तदा, तस्य मरणमुपस्थितमपि, स्वतपोब्रह्मचर्यप्रभावेण 'नाहमधुना यास्यायने मृत्वा नरकमार्गेण गमिष्यामि परलोकम्, अतोऽहं सौम्यायने समागते त्यज्यामि निजप्राणैः सहैतच्छरीरम्' इति निश्चिश्य, इच्छामरणत्वेन यममप्यवमान्य, भीष्माष्टम्यां स्वदेहं जहौ, एवमिच्छाऽधीनमरणत्वेन यमस्याज्ञाऽपि भीष्मसमीपे न धावति, ईदृशः स धनुः करे कुर्वन् केन निवारयते, प्रत्युत जगति विद्यत एव तादृशो जनो नहि, यस्तं निवारयतीति ॥ १९ ॥

भाषार्थः—जिस भीष्माचार्य के आगे अपनी शक्ति के अभाव से पैदा हुआ है दुःख जिसे, ऐसे यमराज भी हारे हुए की तरह मालूम पड़ते हैं । धनुष की

हाथ में चलाते हुए लड़ाई में ऐसे भीष्म से किसका मन भय के तरफ नहीं खिंच सकता, बल्कि सबों का मन भयभीत हो जायगा ॥ १९ ॥

सृजन्तमाजाविषुसंहतीर्षः सहेत कोपज्वलितं गुरुं कः ।

परिस्फुरल्लोलशिखाऽग्रजिह्वं जगज्जिघत्सन्तमिवान्तवह्निम् ॥ २० ॥

सृजन्तमिति ॥ आजौ रण इषुसंहतिर्वाणसंघान्सृजन्तं वर्षन्तं कोपज्वलितमत एव परिस्फुरन्त्यो लोलाश्च शिखाग्राण्येव जिह्वा यस्य तं तथोक्तं जगल्लोकं जिघत्सन्तमनुमिच्छन्तम् । अदेः सन्नन्ताच्छतुप्रत्ययः । 'लुङ्सनोर्वस्लु' इति घस्लादेशः । अन्तवह्निं कालाग्निमिव स्थितं गुरुं द्रोणं वो युष्माकं मध्ये कः सहेत सोढुं शक्नुयात् । न कोऽपीत्यर्थः । 'शक्ति लिङ् च' इति शक्यर्थे लिङ् ॥ २० ॥

अन्वयः—आजौ, इषुसंहतीः, सृजन्तं, कोपज्वलितं, परिस्फुरल्लोलशिखाऽग्रजिह्वं जगत्, जिघत्सन्तम्, अन्तवह्निम्, इव गुरुम्, वः, कः, सहेत ॥ २० ॥

व्याख्या—आजौ = संग्रामे, इषुसंहतीः, = शरवर्षाः, सृजन्तं = कुर्वन्तं, कोपज्वलितं = क्रोधोद्दीपितम्, अत एव, परिस्फुरल्लोलशिखाऽग्रजिह्वम् = परिचलच्चपलज्वालाऽग्ररसनं, जगत् = भुवनं, जिघत्सन्तम् = अनुमिच्छन्तम्, अन्तवह्निम् = प्रलयाग्निम्, इव गुरुम् = शस्त्रशास्त्राचार्यं, द्रोणमिति शेषः । वः = युष्माकम्, पाण्डवानां मध्ये इत्याशयः, कः = जनः, सहेत = क्षमते, न कोऽपि ॥ २० ॥

समासः—इषुणां संहतय इषुसंहतयस्ता इषुसंहतीः । कोपेन ज्वलितः कोपज्वलितस्तं कोपज्वलितम् । परिस्फुरन्त्यः लोलाश्च शिखाः परिस्फुरल्लोलशिखाः तासामग्राण्येव जिह्वा यस्य सः परिस्फुरल्लोलशिखाऽग्रजिह्वस्तं परिस्फुरल्लोलशिखाऽग्रजिह्वम् । अन्तस्य प्रलयस्य वह्निरन्तवह्निस्तमन्तवह्निम् ॥ २० ॥

व्याकरणम्—सहेत = सह + लिङ् ॥ २० ॥

वाच्यान्तरम्—आजाविषुसंहतीः सृजन् कोपज्वलितः, परिस्फुरल्लोलशिखाग्रजिह्वो जगद् जिघत्सन्नन्तवह्निरिव गुरुर्वः केन सहेत ॥ २० ॥

कोषः—'समुदायः स्त्रियः संयत्समित्याजिसमिष्टुध' इत्यमरः । 'कलम्बमार्गणशराः पत्नी रोष इषुर्द्वयोः' इत्यमरः । 'स्त्रियां तु संहतिर्वृन्दनिकुरम्बं कदम्बकम्' इत्यमरः । 'कोपक्रोधामर्षरोषप्रतिघातुदुःक्रुधौ स्त्रियौ' इत्यमरः । 'रसज्ञा रसना जिह्वा' इत्यमरः । 'अग्निर्वैश्वानरो वह्निर्वीतिहोत्रो धनञ्जय' इत्यमरः ॥ २० ॥

सारांशः—सङ्ग्रामे शरवृष्टिं कुर्वन्तः, संसारं नाशयितुं प्रवृत्तस्य प्रलयाग्नेरिव द्रोणाचार्यस्य गुरोः पुरतो भवत्पत्नीयः कोऽपि न स्थास्यति ॥ २० ॥

भाषाऽर्थः—युद्धमें शरवर्षा करते हुए, क्रोध (गुस्सा) से ज्वलित, लहलहाती हुई ज्वाला की छोर ही है जिह्वा जिसकी, ऐसे प्रलय काल की आग के

समान द्रोणाचार्य को आपके दल वालों में कौन रोकेगा ? अर्थात् कोई भी नहीं ॥ २० ॥

निरीक्ष्य संरम्भनिरस्तधैर्यं राधेयमाराधितजामदग्न्यम् ।

असंस्तुतेषु प्रसभं भयेषु जायेत मृत्योरपि पक्षपातः ॥ २१ ॥

निरीक्ष्येति ॥ संरम्भेण कोपेन निरस्तं त्याजितं धैर्यं निर्विकारचित्तत्वं येन तं तथोक्तम् आटोपेनैव परधैर्यापहारिणमित्यर्थः । आराधितजामदग्न्यं शुश्रूषित-
भार्गवम् । जामदग्न्यादधिगतास्त्रहस्यमित्यर्थः । राधेयं राधासुतं कर्णम् 'स्त्रीभ्यो
हृक्' । निरीक्ष्य मृत्योरप्यसंस्तुतेष्वपरिचितेषु । 'संस्तवः स्यात्परिचयः' इत्यमरः
भयेषु प्रसभं पक्षपातः परिचयो जायेत । मृत्युरप्यस्माद्विभीयात्किमुतान्य इति
भावः । सम्भावनायां लिङ् । अत्र जनिक्रियाऽपेक्षया समानकर्तृकरवाभावेऽपि पक्ष-
पातक्रियाऽपेक्षया तत्सम्भवाच्चिरीक्ष्येति ल्यबूनिर्देश समर्थनीयः । 'प्रधानोपसर्जन-
भावस्त्वप्रयोजकः' इति व्यक्तिविवेककारः । अत्र भयसम्बन्धरहितस्य मृत्योर्भय-
सम्बन्धाभिधानादसम्बन्धे सन्बन्धरूपातिशयोक्तिरलङ्कारः ॥ २१ ॥

अन्वयः—संरम्भनिरस्तधैर्यम्, आराधितजामदग्न्यं, राधेयं निरीक्ष्य, असंस्तुतेषु
भयेषु प्रसभं, मृत्योः, अपि, पक्षपातः, जायेत ॥ २१ ॥

व्याख्या—संरम्भनिरस्तधैर्यं = कोपत्यक्तसन्तोषम्, आराधितजामदग्न्यं =
सेवितपरशुरामं, राधेयं = राधापुत्रं कर्णमित्यर्थः । निरीक्ष्य = विलोक्य, सङ्ग्रामे
इति शेषः । असंस्तुते = अपरिचितेषु, अकस्माज्जनितेभ्यमित्यर्थः । भयेषु, भीतिषु,
प्रसभं = बलात्, सहसेत्यर्थः । मृत्योः यमराजस्य, अपि, पक्षपातः, परिचयः,
जायेत = उत्पद्येत । यमस्यापि भयमुत्पद्यते तथाविधं कर्णं विलोक्य तर्हि का कथा-
ऽन्येषामिति भावः ॥ २१ ॥

समासः—संरम्भेण निरस्तं धैर्यं यस्यः सः, तं संरम्भनिरस्तधैर्यम्, आरा-
धितः जामदग्न्यो येन सः, आराधितजामदग्न्यस्तमाराधितजामदग्न्यम् । राधाया
अपत्यं पुमान् राधेयस्तं राधेयम् । न संस्तुता असंस्तुतास्तेष्वप्यसंस्तुतेषु, पक्षे पातः
पक्षपातः ॥ २१ ॥

व्याकरणम्—निरीक्ष्य=निर+ईच्+क्त्वा+ल्यप् । जायेत=जन्+लिङ् ॥

वाच्या०—राधेयं निरीक्ष्यसंस्तुतेषु भयेषु प्रसभं मृत्योरपि पक्षपातेन जायेत ॥

कोषः—'क्रोधः कोपस्तु संरम्भ' इति कोषः । 'संस्तवः स्यात् परिचय' इत्य-
मरः । 'प्रसभं तु बलात्कारी हठ' इत्यमरः ॥ २१ ॥

सारार्थः—युद्धे यः कर्णः प्रतिपक्षिणां धैर्यनाशं करोत्येव, येन परशुरामसेवया
युद्धशिक्षा शिक्षितः, यं विलोक्य, जगद्भयङ्करस्यापि यमस्य भयमुत्पद्यते, तदग्रे
न कोऽपि भवत्पक्षीयः स्थातुं योग्यः ॥ २१ ॥

भाषार्थः—क्रोध से धैर्यको दूर करने वाले परशुराम की सेवाकर धनुर्वेद पढ़ने वाले कर्ण को देखकर निडर (निर्भय) यम को भी भय हो जाता है ॥ २१ ॥

अथानन्तरं करणीयमागमनप्रयोजनं च युग्मेनाह—

यया समासादितसाधनेन सुदुश्चरामाचरता तपस्याम् ।

एते दुरापं समवाप्य वीर्यमुन्मूलितारः कपिकेतनेन ॥ २२ ॥

ययेति ॥ यया विद्यया करणेन सुदुश्चरामतिदुष्करां तपस्यां तपश्चर्याम् । 'कर्मणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरोः' इति क्यङ् । 'अप्रत्ययात्' इति स्त्रियामप्रत्ययः । आचरता । पशुपतिं प्रति तपः कुर्वतेत्यर्थः । अत एव समासादितं प्राप्तं साधनं पाशुपतास्त्ररूपं येन तेन । कपिर्हनुमान्केतनं चिह्नं यस्य तेन । अर्जुनेनेत्यर्थः । दुरापमन्यस्य दुर्लभं वीर्यं तेजः समवाप्य । एते पूर्वोक्ता भीष्मादय उन्मूलितार उन्मूलयिष्यन्ते । उन्मूलयतेर्ण्यन्तात्कर्मणि लुट् । अत्र चिण्वदिडागमेऽपि तस्य 'असिद्धचदत्राभात्' इत्यसिद्धत्वाद् 'णरनिटि' इति णिलोपः । तन्निमित्तस्यैव 'अनिटि' इति निषेधात् । उक्तं च—'चिण्वद् वृद्धिर्युक्च हन्तेश्च घत्वं, दीर्घश्चोक्तो यो मितो वा चिणीति । इद् चासिद्धस्तेन मे लुप्यते णिर्नित्यश्चायं वह्निमिक्तो विधाती ॥' इति ॥ २२ ॥

अन्वयः—यया सुदुश्चरां, तपस्याम्, आचरता, समासादितसाधनेन, कपिकेतनेन, दुरापं, वीर्यं, समवाप्य, एते; उन्मूलितारः ॥ २२ ॥

व्याख्या—यया = मन्त्रविद्यया, (करणेन) । सुदुश्चराम् = अतिदुःसाध्यां, तपस्यां = तपश्चर्यां, तपोऽनुष्ठानमित्यर्थः । आचरता = कुर्वता, अर्थादिन्द्रप्रभृति-देवानुद्दिश्य तपो विदधतेत्यर्थः । तदनन्तरं, समासादितसाधनेन = संलब्धयुद्धोपकरणेन, प्राप्तपाशुपतास्त्रादिविविधायुधेनेत्यर्थः । कपिकेतनेन = अर्जुनेन, दुरापं = दुर्लभं, कष्टसाध्यमित्यर्थः । वीर्यम् = पौरुषं, समवाप्य = लब्ध्वा, अलौकिकं शौर्य-मासाद्येति भावः । एते = दुर्दान्ताः, भीष्मद्रोणकर्णादयो दुर्जयाः शत्रुपक्षीयाः, उन्मूलितारः = उन्मूलयिष्यन्ते, तां विद्यां दातुमागतोऽस्मीति, पुरःपद्येन सम्बन्धः महुपदिष्टतपोऽनुष्ठानं विना न जेतुं शक्या एते, अतोऽर्जुनोऽवश्यं प्रेषणीयस्तपः-सम्पादनयेति भावः ॥ २२ ॥

समासः—समासादितं साधनं येन सः, समासादितसाधनस्तेन समासादितसाधनेन । कपिर्हनुमान् केतनं चिह्नं पताकायां यस्य सः, कपिकेतनस्तेन । कपिकेतनेन ॥ २२ ॥

व्याकरणम्—उन्मूलितारः = उद् + मूल् + लुट् । समवाप्य = सम् + अव + आप् + ल्यप् ॥ २२ ॥

वाच्यान्तरम्—यथा समासादितसाधनः सुदुश्चरां तपस्यासाचरन् कपिकेतनो दुरापं वीर्यं समवाप्यैतानुन्मूलयिता ॥ २२ ॥

कोषः—‘निर्वर्तनोपकरणानुव्रज्यासु च साधनम्’ इत्यमरः । ‘तपः कृच्छादिकर्मसु—’ इत्यमरः । ‘कपिः—प्लवङ्ग—प्लवग—शाखासृग—वलीमुखा’ इत्यमरः । ‘पताका व्रजयन्ती स्यात्केतनं ध्वजमस्त्रियाम्’ इत्यमरः ॥ २२ ॥

सारार्थः—यां मदुपदिष्टां मन्त्रविद्यां प्राप्य, तदनुसारेण तपस्यां विधाय, ततोऽलौकिकं पाशुपतप्रभृति दिव्यास्त्रं समासाद्य भीष्मद्रोणकर्णप्रभृतीन् वीरानर्जुनो विनाशयिष्यति ॥ २२ ॥

भाषाऽर्थः—जिस मेरी विद्या के बल से परम कठिन तपस्या कर उससे युद्धोपकरण लाभ करके औरों से दुर्लभ पराक्रमवाले अर्जुन उन (भीष्म आदि) का नाश करेंगे ॥ २२ ॥

महत्त्वयोगाय महामहिम्नामाराधनीं तां नृप ! देवतानाम् ।
दातुं प्रदानोचित ! भूरिधाम्नीमुपागतः सिद्धिमिवास्मि विद्याम् ॥ २३ ॥

महत्त्वेति ॥ हे नृप, महत्त्वयोगाय प्रकर्षलाभाय महामहिम्नां महानुभावानां देवतानामिन्द्रादीनाम् । आराध्यतेऽनयेत्याराधनी ताम् । प्रसादयित्रीमित्यर्थः । करणे ल्युट् । ङीप् । भूरिधाम्नीं महाप्रभावाम् । ‘धाम देशे गृहे रश्मौ स्थाने जन्मप्रभावयोः’ इति विश्वः । ‘अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्’ इति वा ङीप् । विद्यामिन्द्रमन्त्ररूपां सिद्धिं साक्षात्कार्यसिद्धिमेवेति विद्याया अमोघत्वोक्तिः । हे प्रदानोचित ! दानपात्रभूत ! फलभोक्तृत्वादस्य पात्रत्वोक्तिः, दातुमुपागतोऽस्मि ॥ २३ ॥

अन्वयः—हे प्रदानोचित ! नृप ! महत्त्वयोगाय, महामहिम्नां, देवतानाम्, आराधनीं, भूरिधाम्नीं, तां विद्यां, सिद्धिम्, इव दातुम्, उपागतः अस्मि ॥ २३ ॥

व्याख्या—हे प्रदानोचित ! = हे वितरणयोग्य ! नृप ! = राजान् !, महत्त्वयोगाय—उत्कर्षलाभाय, महामहिम्नां = परमप्रभावाणां, देवतानां = देवानाम्, आराधनी = सेवनीयाम्, भूरिधाम्नीम् = अतितेजोवतीं, तां = विद्यां, सिद्धिम् = इष्टपूर्तिम्, इव, दातुं = वितरितुम्, आगतः = इह समागतः, अस्मि = भवामि, अहमिति शेषः । सिद्धिपक्षे, भूरिधाम्नीम् = अतिप्रभावसाधनीम्, अनेन ‘निरास्पदं प्रश्नकतूहलित्वमि’ति पद्यस्योत्तरं दत्तं व्यासेनेति ॥ २३ ॥

समासः—महत्त्वस्य योगो महत्त्वयोगस्तस्मै महत्त्वयोगाय । महान् महिमा यासान्ता महामहिमानस्तासां, महामहिम्नाम् । प्रकर्षेण दानस्योचितः प्रदानोचितस्तत्सम्बुद्धौ हे प्रदानोचित ! भूरि धाम यस्याः सा भूरिधाम्नी, तां भूरिधाम्नीम् ॥ २३ ॥

व्याकरणम्—दातुं = दा + तुमुन् । उपागतः = उ + आ = गम् + क्तः । अस्मि = अस् लट् ॥ २२ ॥

वा०—हे प्रदानोचित ! तां विद्यां दातुमुपागतेन मया भूयते ॥ २३ ॥

कोषः—‘वृन्दारका दैवतानि पुंसि वा देवताः स्त्रियाम्’ इत्यमरः । ‘धाम रश्मौ गृहे देहे स्थाने जन्मप्रभावयोः’ इत्यमरः । ‘पुरुहुः पुरु भूयिष्ठं स्फारं भूयिश्च भूरि च’ इत्यमरः ॥ २३ ॥

सारार्थः—हे दानपात्र, भवतः शत्रुरधुनोत्कृष्टोऽस्ति, जयस्तुत्कर्षाधीनस्तेन तादृशादपि शत्रोयथा भवानुकृष्टः स्यात्तथा यस्या विद्यायाः प्रभावेण भवान् भविष्यति, तां सकलदेवपूज्यां परमपराक्रमसम्पादनीं विद्यां भवते दातुमहमिहागतोऽस्मीति ॥ २३ ॥

भावार्थः—हे देने के (सिखाने के) योग्य ! हे राजन् ! बड़े होने के लिए परम महिला वाले देवताओं से माननीय, अत्यन्त तेज और बल बढ़ाने वाली सिद्धि- (मनोरथपूर्ति) के समान विद्या को देने के लिये मैं आया हूँ ॥ २३ ॥

इत्युक्तवन्तं व्रज साधयेति प्रमाणयन्वाक्यमजातशत्रोः ।

प्रसेदिवांसं तमुपाससाद वसन्निवान्ते विनयेन जिष्णुः ॥ २४ ॥

इतीति ॥ इत्युक्तवन्तं प्रसेदिवांसं प्रसन्नम् । ‘भाषायां सदवसश्चुवः’ इति कसुः । तं मुनिं जिष्णुर्जयशीलोऽर्जुनः । ‘ग्लानिस्थश्च’ इति ग्नुप्रत्ययः । व्रज साधयानु- तिष्ठेत्येवंरूपम् । अजातशत्रोर्धर्मराजस्य । स्वयमविद्वेषणशीलत्वादियं संज्ञा । वाक्यं प्रमाणयन् । तदादिष्टः सन्नित्यर्थः । अन्ते वसश्छात्र इव । ‘छात्रन्तेवासिनौ शिष्ये’ इत्यमरः । विनयेनानौद्धत्येनोपाससाद समीपं प्राप ॥ २४ ॥

अन्वयः—जिष्णुः, इति, उक्तवन्तं, प्रसेदिवांसं, तं व्रज, साधय, इति, अजात- शत्रोः, वाक्यम्, प्रमाणयन्, अन्ते, वसन्, इव विनयेन, उपाससाद ॥ २४ ॥

व्याख्या—जिष्णुः=अर्जुनः, इति=पूर्वोक्तपक्षद्वयार्थरूपं, वाक्यम्, उक्तवन्तं = कथिवन्तम्, प्रसेदिवांसं = सुप्रसन्नं, तं = व्यासं प्रति, व्रज = गच्छ, साधय = अनुतिष्ठ, तां विद्यामिति शेषः । इति, अजातशत्रोः = अखिलजनहितैषिणः, युधि- छिरस्येत्यर्थः । वाक्यं = वचनम्, प्रमाणयन् = स्वीकुर्वन्, अन्ते वसन्, इव=अन्ते- वासी इव, छात्र इवेत्यर्थः । विनयेन = नम्रवेपेण, उपाससाद = समीपमगमत् । यथा छात्रोऽध्यनायाध्यापकसमीपं गच्छति, तथा व्याससमीपं विद्यालाभायार्जुनो जगामेति भावः ॥ २४ ॥

समासः—न ज्ञात इत्यजातः, अजातः शत्रुर्यस्य तस्याजातशत्रोः ॥ २४ ॥

व्याकरणम्—व्रज = व्रज् + लोट् । साधय = साध् + णिच् + लोट् । प्रमाणयन् = प्र + मान् + णिच् + शतृ । उपाससाद = उप + आ + षद् + लिट् ॥ २४ ॥

वाच्यान्तरम्—इत्युक्तवान् प्रसेदिवान् सः (व्यासः) ब्रज साधय, इति अजात-
शत्रोर्वाक्यं प्रमाणयताऽन्तेवसता जिष्णुना विनयेनोपासेदे ॥ २४ ॥

कोषः—‘प्रसेदिवान् प्रसन्नः स्यादानन्देन समन्वित’ इति कोषः। छात्रान्ते-
वसिनौ शिष्ये— इत्यमरः। ‘जिष्णुरिन्द्रेऽर्जुनेऽन्यस्मिन् जयशीले जनेऽपि च’
इति कोषः ॥ २४ ॥

सारार्थः—पूर्वोक्तप्रकारेणोपदिशन्तं व्यासं प्रति युधिष्ठिरस्याज्ञया छात्र इवार्जुनो
गतवान् ॥ २४ ॥

भाषाऽर्थः—इस तरह कहते हुए, हँसमुख व्यास के पास ‘जाओ’ उस विद्या
को साधो, यह बड़े भाई युधिष्ठिर की बात मानकर अर्जुन विद्यार्थी के समान
उपस्थित हुए ॥ २४ ॥

निर्याय विद्याऽथ दिनादिरम्याद्विम्बादिवाक्यस्य मुखान्महर्षेः ।

पार्थाननं वह्निकणावदाता दीप्तिः स्फुरत्पद्ममिवाभिपेदे ॥ २५ ॥

निर्यायेति ॥ अथ वह्निकणावदाता स्फुलिङ्गवदुज्ज्वला । देवतासान्निध्यादिति
भावः, विद्येन्द्रमन्त्ररूपा । दिनादिरम्यादकस्य प्रभातभास्करस्य । विम्बादिव
महर्षेर्व्यासस्य मुखान्निर्याय निर्गत्य । समासेऽनन्पूर्वे क्त्वो ल्यप् । दीप्तिरक-
दीधितिः । स्फुरद्विकसत्पद्ममिव । पार्थाननमर्जुनस्य सुखमभिपेदे प्रविष्टा ॥ २५ ॥

अन्वयः—अथ ‘वह्निकणावदाता, (कर्त्री) विद्या, दिनादिरम्यात्, अकस्य,
विम्बाद्, इव, महर्षेः मुखाद्, निर्याय, दीप्तिः, स्फुरत्पद्मम् इव, पार्थाननम्,
अभिपेदे ॥ २५ ॥

व्याख्या—अथ = व्याससमीपेऽर्जुनगमनानन्तरं, वह्निकणावदाता = अग्नि-
स्फुलिङ्गवद्वला, दैवतत्वादिति शेषः । विद्या = योगविद्या, इन्द्रप्रसन्नकरणमन्त्ररूपे
त्यर्थः (कर्त्री) । दिनादिरम्यात् = प्रभातसुन्दराद्, अकस्य = सूर्यस्य, विम्बाद् =
मण्डलाद्, इव, महर्षेः = व्यासस्य, मुखाद् = वदनात्, निर्याय = निर्गत्य, पार्था-
ननम् = अर्जुनसुखम्, अभिपेदे = प्राप्ता । (यथा) दीप्तिः = सूर्यभाः, स्फुरत्पद्मं =
विकसत्कमलकुसुमम्, इव ॥ २५ ॥

समासः—दिनस्यादिः दिनादिस्तस्मिन् दिनादौ रम्यो यस्तस्मादिनादिरम्यात् ।
महांश्चासौ ऋषिर्महर्षिस्तस्य महर्षेः । पृथायाः कुन्त्या अपत्यं पुमान् पार्थस्तस्य,
पार्थस्याननमिति । पार्थाननम् । वह्नेः कणा वह्निकणा इवावदाता धवला या सा
वह्निकणावदाता । स्फुरच्च तत्पद्मं स्फुरत्पद्मम् ॥ २५ ॥

व्या०—निर्याय = निर् + या + क्त्वा + ल्यप् अभिपेदे = अभि + पद् + लिट् ।

वाच्यान्तरम्—वह्निक्णावद्वातया विद्यया दिनादिरभ्यादकस्य बिम्बादिव महर्षे-
र्मुखाच्चिर्याय दीप्त्या स्फुरत्पद्ममिव पार्थाननमभिपेदे ॥ २५ ॥

कोषः—‘प्रभातोऽहर्मुखं कस्यमुषःप्रत्युषसी अपि’ इत्यमरः । ‘सुन्दरं रुचिरं
रम्यं चारुं सर्वाङ्गशोभनम्’ इति कोषः । ‘विकर्तनार्कमार्त्तण्ड-मिहिरारुणपूषणः’
इत्यमरः । ‘मुखमास्यं च वदनम्’ इति कोषः । ‘स्युः प्रभा रूग् रुचिस्त्विड्भाभा-
श्छवि-द्युति-दीप्तयः’ इत्यमरः । ‘वापुंसि पद्मं नलिनमरविन्दं महोत्पलम्’ इत्यमरः ॥

सारार्थः—यथा प्रभाते सूर्यबिम्बाज्जिर्गताः किरणा ईषद्विकसितकमलमुखे
पतन्ति, तथैव व्यासमुखादिन्द्रप्रसन्नकरमन्त्ररूपा विद्याऽर्जुनमुखे प्रविष्टेति ॥ २५ ॥

भाषाऽर्थः—जैसे प्रातः (सुबह) समय के सुन्दर सूर्य के मण्डल से कान्ति
निकलकर खिले हुए कमल के मुख में बैठती है, वस, वैसे ही व्यास के मुख
से वह आग की चिनगारी के समान उज्ज्वल विद्या निकलकर अर्जुन के मुख
में घुस गई ॥ २५ ॥

योगं च तं योग्यतमाय तस्मै तपः प्रभावाद्विततार सद्यः ।

येनास्य तत्त्वेषु कृतेऽवभासे समुन्मिमिलेव चिराय चक्षुः ॥ २६ ॥

योगं चेति ॥ योग्यतमायार्हत्तमाय तस्मै पार्थाय तं वक्ष्यमाणमहिमानं योगं
ध्यानविधिं च ‘योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतिर्युक्तिसु’ इत्यमरः । तपःप्रभावात्
विततार । ददौ । चिरकालप्राज्ञमपीति भावः । येन योगेन तत्त्वेषु प्रकृतिमह-
दवादिषु । तथा च । ‘मूलप्रकृतिर्महानहङ्कारो मनश्च पञ्च तन्मात्राणि पञ्च बुद्धि-
न्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि पञ्च महाभूतानीति चतुर्विंशतितत्त्वानि’ । तत्राव-
भासे साक्षात्कारे कृते सत्यस्यार्जुनस्य चक्षुरक्षि चिराय समुन्मिमिलेवोन्मिषित-
मिवेत्युत्प्रेक्षा । तदा तस्य कोऽपि महानखिलाज्ञानभञ्जनस्तत्त्वावभासश्चिरादन्वस्य
दृष्टिर्लाभ इवाभवदिति भावः ॥ २६ ॥

अन्वयः—योग्यतमाय, तस्मै, तं योगं, च, तपः प्रभावात्, सद्यः, विततार ।
येन, तत्त्वेषु, अवभासे, कृते, अस्य, चक्षुः, चिराय, समुन्मिमिल इव ॥ २६ ॥

व्याख्या—योग्यतमाय = दानपात्रतमाय, तस्मै = अर्जुनाय, तं = वक्ष्यमाणं,
योगं = चित्तनिरोधात्मकं, वा, इन्द्रप्रसन्नत्वसम्पादकमुपलक्ष्यं, तपःप्रभावात् =
सुकृतानुभावाद्, अभ्यस्तत्वेनेत्यर्थः । सद्यः = शीघ्रमेव, विततार = ददौ, येन = योगेन,
तत्त्वेषु = प्रकृत्यादिषु । अवभासे = प्रत्यक्षे, कृते = विहिते, अर्जुनस्य, चक्षुः = नेत्रं,
चिराय = चिरकालं, समुन्मिमिल इव = उन्मिमिल इव ॥ २६ ॥

समासः—अतिशयेन योग्यो योग्यतमस्तस्मै योग्यतमाय । तपसां प्रभाव-
स्तपःप्रभावस्तस्मात् तपःप्रभावात् ॥ २६ ॥

व्या०—विततार=वि + तृ + लिट् । समुन्मिल=सम् + उद् + मील × लिट् ॥

वाच्यान्तरम्—तेन व्यासेन तस्मै योग्यतमाय स योगश्च तपःप्रभावात् सद्यो वितरे । येन तत्त्वेष्ववभासे कृतेऽस्य समुन्मिले वेति ॥ २६ ॥

कोषः—‘योग्यः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु—’इत्यमरः । ‘सद्यः सपदि तत्क्षणे’ इत्यमरः । ‘लोचनं नयनं नेत्रमिच्छणं चक्षुरक्षिणी’ इत्यमरः ॥ २६ ॥

सारार्थः—ततो व्यासस्तत्त्वणोऽर्जुनाय योगं शिष्यामास अथार्जुनोऽपि तेन योगबलेन ध्यानस्थोऽभवदिति ॥ २६ ॥

भाषार्थः—उसके बाद व्यासजी ने देने के लायक अर्जुन को अपने तपोबल से झट उस योग को दे दिया, जिससे तत्त्वों में प्रत्यक्ष विचार करने पर अर्जुन की आँख खुल गयी ॥ २६ ॥

आकारमाशंसितभूरिलाभं दधानमन्तःकरणानुरूपम् ।

नियोजयिष्यन्विजयोदये तं तपःसमाधौ मुनिरित्युवाच ॥२७॥

आकारमिति ॥ आशंसित आख्यातो भूरिलाभोऽनेकश्रेयःप्राप्तिर्येन तं तथोक्तम् । महाभागसूचकमित्यर्थः । अन्तःकरणशब्देन तद्बृत्तिरुत्साहो लक्ष्यते । तदनु रूपं । तदनुकूलम् । उत्साहानुगुणव्यापारक्षममित्यर्थः । आकारं मूर्तिं दधानं तमर्जुनं मुनिर्विजयोदये विजयफलके तपःसमाधौ तपोनियमे । ‘समाधिर्नियमे ध्याने नीवाके च समर्थने’ इति विश्वः । नियोजयिष्यन् । नियोजयितुमिच्छन्नित्यर्थः । ‘लट् शेषे च’ इति लट् । ‘लटः सद्वा’ इति सत्प्रत्ययः । इति वक्ष्यमाणमुवाच ॥ २७ ॥

अन्वयः—मुनिः, आशंसितभूरिलाभम्, अन्तःकरणानुरूपम्, आकारं दधानं, तं, विजयोदये, तपःसमाधौ, नियोजयिष्यन्, इति, उवाच ॥ २७ ॥

व्याख्या—मुनिः=वेदव्यासः, आशंसितभूरिलाभम्=आख्यातप्रचुरप्राप्तिम् ; अन्तःकरणानुरूपं=चित्तानुकूलम्, आकारम्,=मूर्तिं, दधानं=धारयन्तं, तम्=अर्जुनं, विजयोदये=अरिपराजयफले, तपःसमाधौ=तपोनियमे, नियोजयिष्यन्=लगयिष्यन्, सन्, इति=वक्ष्यमाणं, वचः, उवाच=कथयामास ॥२७॥

समाप्तः—भूरि लाभः भूरिलाभः, आशंसितो भूरिलाभो येन स आशंसित-भूरिलाभस्तमाशंसितभूरिलाभम् । अन्तःकरणस्यानुरूपोऽन्तःकरणानुरूपस्तमन्तः-करणानुरूपम् । विजय एवोदयो यस्मिन् स विजयोदयस्तस्मिन् विजयोदये । तपसःसमाधिस्तस्मितपःसमाधौ ॥ २७ ॥

व्याकरणम्—दधानं=धा + लट् + शानच् । नियोजयिष्यन्=नि + युज् + णिच् + लृट् + शतृ । उवाच=वच् + लिट् ॥ २७ ॥

वाच्यान्तरम्—आशंसितभूरिलाभमन्तःकरणानुरूपमाकारं दधानः सोऽर्जुनः
विजयोदये तपःसमाधौ नियोजयिष्यता मुनिनेत्यूचे ॥ २७ ॥

कोषः—‘समाधिर्नियमे ध्याने नीवाके च समर्थने’—इति विश्वः । आकारश्चिस्त्वङ्ग
इङ्गितम् इत्यमरः । ‘पुरुहूः पुरु भूयिष्टं स्फारं भूयश्च भूरि च’ इत्यमरः ॥ २७ ॥

सार्थः—व्यासोपदिष्टयोगविद्यां समासाद्यार्जुनस्याकृतिस्तथा जाता यथा
भाविकृत्यसम्पन्नता स्फुटमेव द्योत्यते, इति स्वोद्योगं सफलमवलोक्य पुनस्तपो-
नियमे योजयितुं तं व्यासो वक्ष्यमाणवचनमुवाचेति ॥ २७ ॥

भाषार्थः—अधिक लाभ होने की झलक है जिसमें, और मन के अनुकूल चेष्टा
को धारण किए हुए अर्जुन का विजय-फल वाले तपस्या के नियम में लगाने की
इच्छा से व्यास जी फिर बोले ॥ २७ ॥

अनेन योगेन विवृद्धतेजा निजां परस्मै पदवीमयच्छन् ।

समाचराचारमुपात्तशस्त्रो जपोपवासाभिषवैर्मुनीनाम् ॥ २८ ॥

अनेनेति ॥ अनेन स्वोपदिष्टेन योगेन विवृद्धतेजा निजां पदवीं परस्मै अय-
च्छन् । परस्य प्रवेशमयच्छन्नित्यर्थः । उपात्तशस्त्रो गृहीतायुधः सन् । जपोपवासा-
भिषवैः स्वाध्यायानशनस्नानैर्मुनीनामाचारं समाचरानुतिष्ठ ॥ २८ ॥

अन्वयः—अनेन, योगेन, विवृद्धतेजाः, निजां, पदवीं, परस्मै, अयच्छन्,
उपात्तशस्त्रः, जपोपवासाभिषवैः, मुनीनाम्, आचारं, समाचार ॥ २८ ॥

व्याख्या—अनेन = मदुपदिष्टेन, योगेन = तपोनियमेन, विवृद्धतेजाः = प्राप्त-
पराक्रमः, ‘त्वमिति शेषः । निजां = स्वीयाम्, आधुनिकीं दीनामित्यर्थः । पदवीम् =
पद्धतिम्, परस्मै = अन्यस्मै शत्रवे, इत्यर्थः । अयच्छन् = अददत्, अपरिचितस्य
स्वाश्रये प्रवेशं न दददित्यर्थः । उपात्तशस्त्रः = गृहीतायुधः सन्, जपोपवासाभिषवैः =
जपव्रतस्नानैः, मुनीनां = योगिनाम्, आचारम् = आचरणं, समाचर = अनुतिष्ठ । न
हि वने विविधशत्रुसङ्कुलेऽसावधानेन त्वया स्थातव्यमित्याशयः ॥ २८ ॥

समाप्तः—विवृद्धं तेजो यस्य स विवृद्धतेजाः । उपात्तं शस्त्रं येन स उपात्तशस्त्रः ।
जपश्चोपवासश्चाभिषवश्च जपोपवासाभिषवास्तैर्जपोपवासाभिषवैः ॥ २८ ॥

व्याकरणम्—अयच्छन् = नञ् + दाण् + लट् + शतृ । समाचर = सम् + आ +
चर—लोट् ॥ २८ ॥

वाच्यान्तरम्—अनेन योगेन विवृद्धतेजसा, निजां पदवीं परस्मै अयच्छतो-
पात्तशस्त्रेण जपोपवासाभिषवैर्मुनीनामाचारं समाचर्यताम् ॥ २८ ॥

कोषः—‘योगः सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु’ इत्यमरः । ‘अयनं वर्त्म मार्गा-
ध्वपन्थानः पदवी सृतिः’ इत्यमरः । ‘स्वाध्यायः स्याज्जपः सुत्याभिषवः सवनं च
सा’ इत्यमरः । ‘नियमो व्रतमस्त्री तच्चोपवासादिपुण्यकम्’ इत्यमरः ॥ २८ ॥

सारार्थः—अस्मदुपदिष्टयोगाभ्यासेन स्वप्रभावं संवर्धयन्, स्वाश्रममार्गेऽपि
न कमप्यपरिचितं प्रवेशयन् सदाऽऽयुधं गृहीत्वा जपव्रतयज्ञस्नानादिभिर्योगि-
योग्याचरणमाचरेति ॥ २८ ॥

भाषार्थः—इस (मेरे कहे हुए) योग से अपने प्रभाव को बढ़ाकर, अपने
आश्रम का रास्ता भी दूसरे को न दिखाते हुए, हरवक्त हथियारबन्द रह कर
जप-व्रत, यज्ञ-स्नानादि क्रियाओं से मुनियों का आचरण करो ॥ २८ ॥

क्षेत्रविशेषे तपःसिद्धिरित्याशयेन तं निदर्शयन्नाह—

करिष्यसे यत्र सुदुश्चराणि प्रसक्तये गोत्रभिदस्तपांसि ।

शिलोच्चयं चारुशिलोच्चयं तमेष क्षणान्नेष्यति गुह्यकस्त्वाम् ॥ २९ ॥

करिष्यस इति ॥ यत्र शिलोच्चये गोत्रभिद इन्द्रस्य प्रसक्तये प्रसादाय सुदुश्चराणि
तपांसि करिष्यसे । चारुशिलोच्चयं रम्यशिखरं तं शिलोच्चयं गिरिमिन्द्रकीलरूपम् ।
‘अद्रिगोत्रगिरिप्रावाचलशैलशिलोच्चयाः’ इत्यमरः । त्वामेष गुह्यको यत्तः अनन्तर-
मेवास्य पुरः प्रादुर्भावादेश इति निर्देशः । क्षणान्नेष्यति प्रापयिष्यति ॥ २९ ॥

अन्वयः—अत्र, गोत्रभिदः, प्रसक्तये, सुदुश्चराणि, तपांसि, करिष्यसे, तं, चारु-
शिलोच्चयं, शिलोच्चयम् एष, गुह्यकः, त्वां, क्षणात्, नेष्यति ॥ २९ ॥

व्याख्या—यत्र=यस्मिन्, पर्वत इति शेषः । गोत्रभिदः = इन्द्रस्य, प्रसक्तये =
हर्षाय, प्रसन्नतायै इत्यर्थः । सुदुश्चराणि = अतिकष्टसाध्यानि, तपांसि = योगा-
चारात्मकानि, करिष्यसे = आचारयिष्यसि, त्वमिति शेषः । तं = तथोक्तं, चारु-
शिलोच्चयं = रम्यप्रस्तरसकलसमूहं, शिलोच्चयम् = पर्वतम्, इन्द्रकीलसंज्ञक-
मित्यर्थः । एषः = अयं, वर्तमान इत्यर्थः । गुह्यकः = यत्तः, (कर्त्ता), त्वाम् =
अर्जुनं, क्षणात् = सत्वरमेव, नेष्यति = प्रापयिष्यति ॥ २९ ॥

समासः—गोत्रान् पर्वतान् भिनत्तीति गोत्रभिदः, तस्य गोत्रभिदः । शिला-
नामुच्चयो यत्र स शिलोच्चयस्तं शिलोच्चयम् । चारवः शिलोच्चया यस्मिन् स चारु-
शिलोच्चयस्तं चारुशिलोच्चयम् ॥ २९ ॥

व्याकरणम्—करिष्यसे = कृ + लृट् । नेष्यति = नी + लृट् ॥ २९ ॥

वाच्यान्तरम्—यत्र गोत्रभिदः प्रसक्तये सुदुश्चराणि तपांसि, त्वया करिष्यसे ।
तं चारुशिलोच्चयं शिलोच्चयम्, एतेन त्वं क्षणान्नेष्यते ॥ २९ ॥

कोषः—‘सुत्रामा गोत्रभृद्वज्री वासवो वृत्रहा वृषा’ इत्यमरः । अद्रिगोत्रगिरि-
प्राचाचलशैल-शिलोच्चया’ इत्यमरः । ‘पिशाचो गुह्यकः सिद्धोः भूतोऽमी देव-
योनय’ इत्यमरः ॥ २९ ॥

सारार्थः—यस्मिन् पर्वते तव तपःकरणं मया निश्चितं तत्रायं यत्तत्त्वां झटि-
त्येवालौकिकगत्या प्रापयिष्यति । दुर्गपर्वतारोहणश्रमो न कोऽपि ते भविष्येति ॥

भाषाऽर्थः—जहाँ (पर्वत पर) इन्द्र को खुश करने के लिए तुम कठिन तप-
स्या करोगे, उस सुन्दर शिखरवाले पर्वत पर तुझे यह यत्न तुरत ले जायगा ॥ २९ ॥

इति ब्रुवाणेन महेन्द्रसूनुं महर्षिणा तेन तिरोबभूवे ।

त राजराजानुचरोऽस्य साक्षात्प्रदेशमादेशमिवाधितष्टौ ॥ ३० ॥

इतीति ॥ इतीत्थं महेन्द्रसूनुमर्जुनं ब्रुवाणोक्तवता । ‘वर्तमानसामीप्ये’ इति
भूते वर्तमानवत्प्रत्ययस्तिरोधानस्याविलम्बसूचनार्थः । तेन महर्षिणा व्यासेन तिरो-
बभूवेऽन्तर्दधे । भावे लिट् । राजराजो यत्तराजः । ‘राजा प्रभौ नृपे चन्द्रे यत्ने
क्षत्रियशक्रयोः’ इति विश्वः । तस्यानुचरः पूर्वोक्तयत्नोऽस्य मुनेरादेशं साक्षादिव
प्रदेशमर्जुनाधिष्ठितस्थानमधितष्टौ । प्राप्त इत्यर्थः । ‘स्थादिष्वभ्यासे चाभ्यासस्य’
इति षत्वम् ॥ ३० ॥

अन्वयः—महेन्द्रसूनुम्, इति, ब्रुवाणेन, तेन, महर्षिणा, तिरोबभूवे । राज-
राजानुचरः, अस्य (मुनेः,), साक्षाद् आदेशम्, इव, तं, प्रदेशम्, अधितष्टौ ॥ ३० ॥

व्याख्या—महेन्द्रसूनुम् = अर्जुनम्, इति = एवं, ब्रुवाणेन = कथितवता,
तेन = प्रसिद्धेन, महर्षिणा = महायोगिना, व्यासनेति शेषः । तिरोबभूवे = अन्त-
र्दधे । व्यासः स्वस्थानं प्रस्थित इत्याशयः । अथ तदानीं राजराजानुचरः = कुबेर-
भृत्यः, यच्च इत्यर्थः । अस्य = व्यासस्य, मुनेः, साक्षात् = देहवान्, आदेशमिव =
अनुशासनमिव, तम् = अर्जुनाध्युषितम्, प्रदेशं = स्थलविशेषम्, अधितष्टौ = प्राप्तः,
न विलम्बो जात इति ॥ ३० ॥

सारार्थः—महाश्रासाविन्दो महेन्द्रस्तस्य महेन्द्रस्य सूनुर्महेन्द्रसूनुस्तं महेन्द्र-
सूनुम् । महाश्रासावृषिर्महर्षिस्तेन महर्षिणा राज्ञां राजा राजराजः, तस्य राज-
राजस्यानुचरः राजराजानुचरः ॥ ३० ॥

व्याकरणम्—ब्रुवाणेन = ब्रू + लट् + शानच् । तिरोबभूवे = तिरस् + भू + भावे
लिट् । अधितष्टौ = अधि + टा + लिट् ॥ ३० ॥

वाच्यान्तरम्—महेन्द्रसूनुमिति ब्रुवाणः स महर्षिस्तिरोबभूव । अस्य साक्षादादेश
इव स च प्रदेशः राजराजानुचरेण सोऽधितष्टे ॥ ३० ॥

कोषः—‘आत्मजस्तनयः सन्तः सुतः पुत्र’ इत्यमरः । मनुष्यधर्मा धनदो राजराजो धनाधिप’ इत्यमरः । ‘अनुप्लवः सहायश्चानुचरोऽभिसरः समा’ इत्यमरः ॥

सारार्थः—अर्जुनं प्रतियोगानुशासनं, तत्साहायकसाधनञ्चादिश्यगते व्यासे, व्यासप्रयुक्तो यत्तस्तमर्जुनाधिष्ठितं प्रदेशं व्यासमुनेर्मुक्तिधर आदेश इव क्षटित्येव प्राप्तः ॥

भाषार्थः—अर्जुन के प्रति ऐसे बोलते हुए व्यास, वहाँ से चल दिये । बाद में यह खासकर जैसे स्वरूपधारी व्यास का आदेश ही हो, वैसे अर्जुन जहाँ पर स्थित थे; उस स्थान पर आ पहुँचा ॥ ३० ॥

कृतानतिर्व्याहृतसान्त्ववादे जातस्पृहः पुण्यजनः स जिष्णौ ।

इयाय सख्याविव सम्प्रसादं विश्वासयत्याशु सतां हि योगः ॥ ३१ ॥

कृतेति ॥ स पुण्यजनो यत्तः कृतानतिः कृतप्रणामः सन् व्याहृतसान्त्ववादे उक्तप्रियवचने । ‘व्याहार उक्तिर्लपितम्’ इत्यमरः । जिष्णावर्जुने जातस्पृहो जाता-
नुरागः सन् । सख्यौ सुहृदीव । ‘अथ मित्रं सखा सुहृद्’ इत्यमरः । सम्प्रसादं विश्रम्भमियाय प्राप । तथा हि । सतां साधूनां योगः सङ्गतिराशु विश्वासयति विश्वासं जनयति हि । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३१ ॥

अन्वयः—कृतानतिः, व्याहृतसान्त्ववादे, जिष्णौ, जातस्पृहः, सः, पुण्यजनः, सख्यौ, इव, सम्प्रसादम्, इयाय । हि, सतां, योगः, आशु, विश्वासयति ॥ ३१ ॥

व्याख्या—कृतानतिः = कृतनमस्कारः, व्याहृतसान्त्ववादे = उक्तप्रियवचने, मृदुकथनशीले—इत्यर्थः, जिष्णौ = जयनशीले, अर्जुने, जातस्पृहः = उत्पन्नानुरागः, सः = अर्जुनमार्गदर्शकः, पुण्यजनः = यत्तः, सख्यौ = मित्रे, इव, सम्प्रसादं = विश्वासम्, इयाय = प्राप, हि = यतः, सतां = सज्जनानां, योगः = सङ्गतिः, आशु = शीघ्रं विश्वासयति = विश्वासं जनयति ॥ ३१ ॥

समासः—कृता आनतिर्येन सः कृतानतिः । सान्त्वस्य वादः सान्त्ववादः व्याहृतः सान्त्ववादो येन स व्याहृतसान्त्ववादस्तस्मिन् व्याहृतसान्त्ववादे । जाता स्पृहा यस्य स जातस्पृहः ॥ ३१ ॥

व्या०—इयाय = इण् + लिट् । विश्वासयति = वि + श्वस् + णिच् + लट् ॥ ३१ ॥

वाच्यान्तरम्—कृतानतिना, व्याहृतसान्त्ववादे जिष्णौ जातस्पृहेण तेन पुण्यजनेन सख्याविव सम्प्रसादम् ईये । सतां योगेनाशु विश्वास्यते ॥ ३१ ॥

कोषः—‘साम सान्त्वमुभे समे’ इत्यमरः । ‘स्पृहाऽभिलाषा वाञ्छा च’ इति कोषः । ‘यच्चैकपिङ्गलविलग्रीदपुण्यजनेश्वरा’ इत्यमरः । ‘अथ मित्रं सखा सुहृद्’ इत्यमरः ॥ ३१ ॥

सारार्थः—महर्षिर्व्यासादेशात्समागतः स यत्तोऽर्जुनं प्रणम्य तदीयमधुरा-
लापेनोत्पन्नानुरागः सन् प्रीतिविश्वासपात्रमेकान्तमित्रमिव तं मेने, यतः सज्जनानां
सङ्गतिर्दृष्टियेव विश्वासमुत्पादयति ॥ ३२ ॥

भाषार्थः—उस यत्तु ने अर्जुन को प्रणाम करके, मीठे बोलने वाले अर्जुन से
मित्र के समान प्रेम किया । क्योंकि सज्जनों की सङ्गति जल्द विश्वास दिलाती है ॥

अथोष्णभासेव सुमेरुकुञ्जान्विहीयमानानुदयाय तेन ।

बृहद्द्युतीन्दुःखकृतात्मलाभं तमः शनैः पाण्डुसुतान्प्रपेदे ॥ ३२ ॥

अथेति ॥ अथोष्णभासा सूर्येणोदयाय पुनरुद्गमाय विहीयमानास्त्यज्यमाना-
निति तमःप्राप्तिकारणोक्तिः । बृहद्द्युतीन् । सौवर्णत्वाद्दीप्यमानानित्यर्थः । इति
तमसः सङ्कोचकारणोक्तिः । सुमेरुकुञ्जानिव । अत्र सुमेरुग्रहणं कुञ्जानां सौवर्णत्वद्योत-
नार्थम् । तेनार्जुनेनोदयाय श्रेयसे विहीयमानान्बृहद्द्युतीननेकबुद्धिप्रकाशान् । पूर्व-
वद्विशेषणद्वयस्य प्रयोजनमनुसन्धेयम् । पाण्डुसुतान् । चतुर इति शेषः । दुःखेन
कृच्छ्रेण कृत उपपादित आत्मलाभं उत्पत्तिर्यस्य तत्तथोक्तम् । तेषां विवेकित्वात्कथ-
ञ्चिद्विधोदयमित्यर्थः । तमः शोकोऽन्धकारश्च । 'तमोऽन्धकारे स्वर्भानौ तमः
शोके गुणान्तरे' इत्युभयत्रापि विश्वः । शनैर्मन्दम्प्रपेदे । तेषां विवेकित्वाद्भीति-
मिवेति भावः । अत्र तमःशब्दस्य छिष्टत्वाच्छ्लेषानुप्राणितेयमुपमा ॥ ३२ ॥

अन्वयः—अथ उष्णभासा, उदयाय, विहीयमानान्, बृहद्द्युतीन्, सुमेरु-
कुञ्जान्, इव, तेन, (विहीयमानान् बृहद्द्युतीन्) पाण्डुसुतान्, दुःखकृतात्मलाभं,
तमः, शनैः प्रपेदे ॥ ३२ ॥

व्याख्या—अथ = युधिष्ठिरसमीपादूर्जुनस्य गमनानन्तरम्, उष्णभासा =
सूर्येण, उदयाय = समुदयलाभाय, विहीयमानान् = त्यज्यमानान्, बृहद्द्युतीन् =
काञ्चनवर्णान्, अतितेजोवतः सुमेरुकुञ्जान् काञ्चनगिरिलतागुल्मान्, इव, तेन =
अर्जुनेन, उदयाय = अभ्युदयाय, शत्रुपराजयार्थमित्यर्थः । विहीयमानान् = त्यज्य-
मानान्, बृहद्द्युतीन् = अतिविक्रमवतः, पाण्डुसुतान् = युधिष्ठिरभीमनकुलसहदेवा-
नित्यर्थः । दुःखकृतात्मलाभं = क्लेशवशजनितं, तमः = अन्धकारः शोकश्च, शनैः =
मन्दं मन्दं, क्रमशः, प्रपेदे = प्राप । इति ॥ ३२ ॥

समासः—उष्णा भासो यस्य स उष्णभास्तेनोष्णभाषा । सुमेरोः कुञ्जाः सुमेरु-
कुञ्जास्तान् सुमेरुकुञ्जान् । बृहती द्युतिर्येषां ते बृहद्द्युतयः, तान् बृहद्द्युतीन् ।
आत्मनो लाभः आत्मलाभः । दुःखेन कृत आत्मलाभो येन तद् दुःखकृतात्म-
लाभम् । पाण्डोः सुताः पाण्डुसुतास्तान् ॥ ३२ ॥

व्याकरणम्—प्रपेदे = प्र + पद + लिट् ॥ ३२ ॥

वाच्यान्तरम्—अथोष्णभासोदयाय विहीयमानाः सुमेरुकुञ्जा इव बृहद्द्युतयः पाण्डुसुता दुःखकृतात्मलाभेन तमसा प्रपेदिरे ॥ ३२ ॥

कोषः—‘भास्वद्विषस्वस्सप्ताश्वहरिदशोष्णरश्मयः’ इत्यमरः । ‘मेरुः सुमेरुर्हेमाद्री रत्नसानुः सुरालय’ इत्यमरः । ‘निकुञ्जकुञ्जौ वा क्लीबे लताऽऽदिपिहितोदरे’ इत्यमरः । ‘तमोऽन्धकारे स्वर्भानो तमः शोके गुणान्तरे’—इत्यमरः ॥ ३२ ॥

सारार्थः—पुराणे तु सूर्यः सुमेरुं परितो भ्रमतीति कथाऽस्ति, तत्र यथा सूर्येण विरहितान् मेरुशिखराग्रान् ध्वान्तमभिभवति, तथैवार्जुनविरहितानपि युधिष्ठिरादीन् शोक आक्रमत् । सूर्येणैव प्रकाशितानि प्रकाशन्ते मेरुशिखराणि, तद्वत् अर्जुनेन सहिताः सन्त एव मुदितास्त आसन् ॥ ३२ ॥

भाषार्थः—‘जैसे सूर्य से बिछुड़े हुए सुमेरुपर्वत के शिखर (चोटियों) को अन्धकार छा लेता है, वैसे ही अर्जुन से बिछुड़े हुए, पर तेजस्वी पाण्डवों को, दुःख के अधीन किया है आत्मा को जिसने ऐसा शोक ने घेर लिया ॥ ३२ ॥

असंशयालोचितकार्यनुन्नः प्रेम्णा समानीय विभज्यमानः ।

तुल्याद्विभागादिव तन्मनोभिर्दुःखातिभारोऽपि लघुः स मेने ॥ ३३ ॥

असंशयेति ॥ असंशयमसंदिग्धं यथा तथाऽऽलोचितं विवेचितं यत्कार्यं तेन नुन्नो निरस्त इति लघुत्वहेतुक्तिः । ‘नुदविदान्दन्नाग्नीह्वीभ्योऽन्यतरस्याम्’ इति निष्ठानत्वम् । कार्यगौरवमालोच्य निरस्त इत्यर्थः । तथाऽपि प्रेम्णा भ्रातृवात्सल्येन कर्त्रा समानीय पुनराकृष्य विभज्यमानः समशोकभागीक्रियमाणः । तुल्येन प्रेम्णा तुल्यदुःखत्वं भवतीति भावः । स पूर्वोक्तो दुःखमेवातिभारोऽपि । अतिभारभूतमपि दुःखमित्यर्थः । तन्मनोभिस्तेषां चतुर्णां पार्थानां मनोभिस्तुल्याद्विभागादिव । पूर्वोक्तात्प्रेमकृतात्मविभागादिवेत्यर्थः वस्तुतस्तु विवेकादेवेति भावः । पुनर्विभागग्रहणं तस्य हेतुत्वोत्प्रेक्षां मनुवादाददोषः । लघुर्मेने मतः । यथैकोऽनेकधा विभज्य बहुभिरुह्यमानो महानपि भारो लघुर्मन्यते तद्वदित्यर्थः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—असंशयालोचितकार्यनुन्नः, प्रेम्णा, समानीय, विभज्यमानाः, सः, दुःखातिभारः, अपि, तन्मनोभिः, तुल्याद्, विभागाद् इव, लघुः मेने ॥ ३३ ॥

व्याख्या—असंशयालोचितकार्यनुन्नः = निश्चयविचारितकृत्यवच्छिन्नः । अर्थादनेनार्जुनकृततपसा निश्चयं जयलाभो भविष्यतीति निःसन्देहालोचितकार्यरूपास्त्रेण खण्डितो दुःखपिण्ड इति भावः । प्रेम्णा = प्रियतया, भ्रातृसौहार्दनेत्यर्थः । समानीय = गृहीत्वा, विभज्यमानः = विभागीकृतः, सः = अर्जुनविरहजातः, दुःखातिभारः = शोकातिभारः, अपि, तन्मनोभिः = युधिष्ठिरप्रभृतिचित्तैः, तुल्यात् = समानात्, विभागात् = खण्डाद्, इव, लघुः, स्वल्पः, मेने । यथा किमपि गुरु वस्तु

केनचिदस्त्रेण बाहकजनसङ्ख्यासमं खण्डं कृत्वा, प्रत्येकजनेभ्यो दत्तं सद्बहनयोग्यं जायते । तद्वद् अर्जुनविच्छेदजन्यदुःखराशि ध्रुवसम्भावितजयफलेन तपोऽस्त्रेण विभज्य, युधिष्ठिरप्रभृतिभ्रातृचतुष्टयस्य मनोभिर्गृहीतमत एवासङ्घं नाभूदित्यर्थः ॥

समासः—न संशयो विद्यते यत्र तदसंशयम्, असंशयम् आलोचितं यत् कार्यं तदसंशयालोचितकार्यं, तेनासंशयालोचितकार्येण नुन्न इत्यसंशयालोचितकार्य-
नुन्नः । तेषां मनांसि तन्मनांसि तैस्तन्मनोभिः । दुःखस्यातिभारो दुःखातिभारः ॥

व्याकरणम्—विभज्यमानः = वि + भज् + यक् + लट् + शानच् । समानीय = सम् + आ + नी + ल्यप् । मेने = मन् + लिट् ॥ ३३ ॥

वाच्यान्तरम्—असंशयालोचितकार्यनुन्नः, प्रेम्णा समातीय विभज्यमानं, दुःखातिभारं तन्मनांसि, तुल्याद्विभागादिव लघुं मेनिरे ॥ ३३ ॥

कोषः—‘ध्रुवो भभेदे, क्लीबं तु निश्चिते शाश्वते त्रिषु’ इत्यमरः । ‘प्रेमा ना प्रियता हार्दं प्रेम स्नेहोऽथ दोहदम्’ इत्यमरः । ‘चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मन’ इत्यमरः ॥ ३३ ॥

सारार्थः—व्यासोपदिष्टतपः सम्पादनार्थं प्रस्थितेऽर्जुने, तेद्विरहजनितक्लेशं सर्वे भ्रातरः सहवासितया विभज्य गृहीतवान्, अतः स महान् दुर्वहोऽपि लघुः सङ्ख्योग्यो जातः ॥ ३३ ॥

भाषार्थः—निश्चय करके सोचा हुआ जो काम उससे टुकड़े किये हुये और प्रेमरूप तराजू से विभाग किये (तोले) गये, ऐसे अर्जुन के विरह से हुए दुःख के परम भार भी, जैसे बराबर ही बराबर हिस्सा हो ऐसे उन (युधिष्ठिर, भीम, नकुल, सहदेव) लोगों के मन से हलका (सहने योग्य) माना गया ॥ ३३ ॥

अथैवं प्रेम्णाऽऽकृष्यमाणमपि शोकं विवेको निजिगायेत्याह—

धैर्येण विश्वास्यतया महर्षेस्तीव्रादरातिप्रभवाच्च मन्योः ।

वीर्यं च विद्वत्सु सुते मघोनः स तेषु न स्थानमवाप शोकः ॥ ३४ ॥

धैर्येणेति ॥ धैर्येण तेषां निसर्गतो निर्विकारचित्तत्वेन तथा महर्षेर्व्यासस्य । प्रवर्तकस्येति शेषः । विश्वास्यतया । श्रद्धेयवचनत्वेनेत्यर्थः । अरातिप्रभवादराति-
हेतुकात्तीव्राद् दुःसहान्मन्योः क्रोधाद्धेतोस्तथाऽर्जुनप्रभावपरिज्ञानाच्चेति । हेत्वन्तरं विशेषणमुख्येनाह—मघोनः सुतेऽर्जुने वीर्यं च । ‘न लोकः—’ इत्यादिना षष्ठी-
प्रतिषेधः । विद्वत्सु । ज्ञातवस्त्विति यावत् । ‘विदेः शतुर्वसुः,’ इति वैकल्पिको
वस्वाददेशः । तेषु पार्थेषु स शोकः स्थानं स्थितिं नावाप न प्राप ॥ ३४ ॥

अन्वयः—धैर्येण, महर्षेः, विश्वास्यतया, अरातिप्रभवाद्, तीव्राद् मन्योः,
(हितोः) मघोनः, सुते, वीर्यं, विद्वत्सु, तेषु, सः, शोकः, स्थानं, न, अवाप ॥ ३४ ॥

व्याख्या—धैर्येण = चित्तस्थैर्येण, हेतुनेति शेषः । इदं महतां लक्षणं, तथोक्तं नीतौ—‘विपदि धैर्यमथाभ्युदये क्षमा’ इत्यादि । धैर्यवतां लक्षणन्तु कुमारसम्भवे—विकारहेतौ सति विक्रियन्ते येषां न चेतांसि त एव धीराः ।’ इति । महर्षेः = व्यासस्य, विश्वास्यतया = श्रद्धेयवाक्यतया, न कदापि व्यासोद्योगो विफलो भवतीति हेतोर्ममानेनोद्योगेन ध्रुवं जयलाभो भविष्यतीति हेतोः । अरातिप्रभवाद् = शत्रुजनितात्, तीव्राद् = दारुणाद्, अतिदुःसहादित्यर्थः । मन्योः = क्रोधाद्, वा, दैन्यात्, कारणाद्, मघोनः = इन्द्रस्य, सुते = पुत्रे, अर्जुन इत्यर्थः । वीर्यं = विक्रमं, विद्वत्सु = ज्ञातवत्सु, तेषु = युधिष्ठिरप्रभृतिभ्रातृषु, सः = अर्जुनविरहोत्पन्नः, शोकः = दुःखं, स्थानं = स्थित्यर्थं स्थलं, न, अवाप = न प्राप, भाविशुभफललाभमनोरथेन शोकमप्राप्ते न बभूवुरिति भावः ॥ ३४ ॥

समासः—अरातिः प्रभव उत्पत्तिस्थानं यस्य सः अरातिप्रभवः तस्मादराति-प्रभवात् ॥ ३४ ॥

व्याकरणम्—विद्वत्सु = विद् + लट् + शतृ, तस्य वस्वादेशः । अवाप = अव + आप् + लिट् ॥ ३४ ॥

वाच्यान्तरम्—धैर्येण हेतुना महर्षेर्विश्वास्यतयाऽरातिप्रभवात्तीव्रान्मन्योश्च हेतोस्तथा चार्जुनविक्रमज्ञानात्, तेन शोकेन तेषु स्थानं नावापे ॥ ३४ ॥

कोषः—‘चित्तस्थैर्यं धृतिर्धैर्यं तुष्टिस्तोष इति स्मृत’ इति कोषः । ‘तीव्रैकान्त-नितान्तानि गाढबाढढानि च’ इत्यमरः । ‘अभिघाति-पराराप्रति-त्यर्थि-परि-पन्थिन’ इत्यमरः । ‘आत्मजस्तनयःसूनुः सुतः पुत्र’ इत्यमरः । ‘इन्द्रो महत्त्वान्मघवा विडौजाः पाकशासनः’ इत्यमरः ॥ ३४ ॥

सारार्थः—यतस्ते प्रकृत्या विपदि धैर्यवन्त आसन्, तथा च व्यासप्रयासः सफल एव भविष्यति, नियतमनेनास्माकं झटित्येवाभ्युदयो भविष्यति, एवं विश्वासतः, अथ च दुष्टशत्रुकृतापमानजनितदुःखाद्, अर्जुनस्य लोकातिशायिशौर्यप्रतीत्या च, अर्जुनविरहजन्यशोकः पाण्डवेषु न वासमकरोत् ॥ ३४ ॥

भाषार्थः—स्वभावतः उन लोगों को धीरता से और व्यास के विश्वास से और बड़े दारुण दुःसह, शत्रुओं से पैदा हुए क्रोध के कारण, पाण्डवों से अर्जुन के विरह का दुःख नहीं ठहर सका ॥ ३४ ॥

तान्भूरिधास्रश्चतुरोऽपि दूरं विहाय यामानिव वासरस्य ।

एकौघभूतं तदशर्मं कृष्णां विभावरीं ध्वान्तमिव प्रपेदे ॥ ३५ ॥

तानिति ॥ तान्पार्थास्त्यक्तवत् । शर्मं सुखम् । ‘शर्मं शातसुखानि च’ इत्यमरः । तद्विरुद्धमशर्मं दुःखम् । ‘नञ्’ इति नञ्समासः । भूरिधाम्नोऽतिजोतस्विन इति

हानिहेतुत्वोक्तिः । चतुरस्तान्पार्थानपि वासरस्य भूरिधाम्नश्चतुरो यामान्प्रहरानिव । दूरं विहाय त्यक्त्वैकौघभूतमेकराशिभूतंसत् । 'श्रेण्यादयः कृतादिभिः' इत्यर्थे कर्मधारयः । 'श्रेण्यादिराकृतिगणः' इति शाकटायनः । कृष्णां विभावरीं कृष्णपक्षरात्रिं ध्वान्तमिव । कृष्णां द्रौपदीं प्रपेदे प्राप ॥ ३५ ॥

अन्वयः—एकौघभूतं, तद्, अशर्म, भूरिधाम्नः चतुरः, अपि, तान्, वासरस्य यामान्, इव, दूरं, विहाय, ध्वान्तं, विभावरीम्, इव, कृष्णां, प्रपेदे ॥ ३५ ॥

व्याख्या—एकौघभूतम् = एकत्रीभूतं, तद् = अर्जुनविरहजातम्, अशर्म = अकल्याणं, दुःखमित्यर्थः (कर्तुं) । भूरिधाम्नः = अतितेजसः, चतुरः = चतुःसङ्ख्याकान्, युधिष्ठिरभीमनकुलसहदेवान् इत्यर्थः । तान् = पाण्डवान्, भूरिधाम्नः = परमप्रकाशान्, वासरस्य = दिनस्य, यामान् = प्रहरान्, इव, दूरं विहाय = दूरं त्यक्त्वा, ध्वान्तम् = अन्धकारः, विभावरीं = रजनीं, रात्रिमित्यर्थः । इव, कृष्णां = द्रौपदीम्, प्रपेदे = प्राप । तत्र यथा दिनप्रथमयामः शान्तस्तथैव युधिष्ठिरः, यथा द्वितीयतृतीयौ दुःसहौ तथैव भीमनकुलौ महौ, चतुर्थ इव शान्तः सहदेव आसीत्, सर्वेभ्यः शान्ता घोरदुःखान्धकारवती रात्रिरूपा द्रौपदी, वर्णेन कृष्णवर्णाऽऽसीत् ॥

समासः—भूरि धाम येषां ते भूरिधामानस्तान् भूरिधाम्नः । एक ओघ एकौघः, अनेकौघ एकौघीभूतं तदेकौघभूतम् । न शर्म अशर्म ॥ ३५ ॥

व्याकरणम्—विहाय = वि + हा + क्त्वा + ल्यप् । प्रपेदे = प्र + पा + लिट् ॥

वाच्यान्तरम्—वासरस्य यामानिव तांश्चतुरः पाण्डवान् दूरं विहाय, एकौघभूतेन तेनाशर्मण, ध्वान्तेन विभावरीव कृष्णा प्रपेदे ॥ ३५ ॥

कोषः—'धाम रश्मौ गृहे वित्ते' इति कोषः । 'द्वौ यामप्रहरौ समौ' इत्यमरः । 'घस्रो दिनाहनी वा तु क्लीबे दिवसवासरौ' इत्यमरः । 'शर्म-शात-मुखानि च' इत्यमरः । 'विभावरीतमस्विन्यौ रजनी यामिनी तमो' इत्यमरः । 'अन्धकारोऽस्त्रियां ध्वान्तं तमिच्छं तिमिरं तम' इत्यमरः ॥ ३५ ॥

सारार्थः—सर्वोऽर्जुनविरहशोको द्रौपद्या एवाभवत् । यथा दिने दिवसस्य चतुरः प्रहरांस्त्यक्त्वा, रात्रावेव तमस्तिष्ठति, तथैव, पाण्डवांश्चतुरो विहाय द्रौपद्या-मेवार्जुनविच्छेदखेदो गतवानित्यर्थः ॥ ३५ ॥

भाषार्थः—बड़े प्रकाशवान दिन के चारों प्रहरों के समान, चारों पाण्डवों को छोड़ रात्रि के सदृश द्रौपदी को, अर्जुन के विछुड़ते ही शोकरूपी अन्धकार ने घेर लिया ॥ ३५ ॥

तुषारलैखाऽऽकुलितोत्पलाभे पर्यश्रुणी मङ्गलभङ्गभीरुः ।

अगूढभावाऽपि विलोकनै सा न लोचनै मीलयितुं विषेहे ॥ ३६ ॥

तुषारेति ॥ सा द्रौपदी विलोकनेऽर्जुनावलोकनेऽगूढभावाऽगूढाभिप्रायाऽपि । स्फुटाभिलाषिणीति यावत् । 'भावो लीलाक्रियाचेष्टाभूत्यभिप्रायजन्तुषु' इति वैजयन्ती । मङ्गलभङ्गभीरुर्मङ्गलहानेर्भीता सती । पर्यश्रुणी परिगताश्रुके । बाष्पावृते-इत्यर्थः । अत एव तुषारलेखाऽऽकुलितोत्पलाम्बे हिमबिन्दुसहितेन्दीवरसन्निभे इत्युपमाऽलङ्कारः । लोचने मीलयितुं न विषेहे न शशाक । अश्रुगोर्द्ध्रयावरकत्वे-ऽपि तन्निपातस्यामङ्गलत्वात्तन्निर्वर्त्तकं सा न चकारेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

अन्वयः—अगूढभावा अपि, मङ्गलभङ्गभीरुः सा, (द्रौपदी) विलोकने, तुषारलेखाऽऽकुलितोत्पलाम्बे, पर्यश्रुणी, लोचने मीलयितुं न विषेहे ॥ ३६ ॥

व्याख्या—अगूढभावाऽपि = व्यक्ताशयाऽपि, मुखदर्शनेनैव हृदतातिविरहव्यथा लभ्यत इत्यर्थः । मङ्गलभङ्गभीरुः = सिद्धिविघ्नभीता, यात्रासमये चेत्सुप्रसन्नया रमण्या जनो विलोक्यते तदा यात्राफलं सफलमेव भवति । यदि च विलपन्त्या दृश्यते तदा भ्रुवं यात्रा विफलैवातोऽतिविरहव्यथया जर्जरिताऽपि शोकवेगं धैर्यणा-च्छाद्य बहिव्याजप्रसादमेव दर्शितवतीति भावः । सा = द्रौपदी, विलोकने = अर्जु-नावलोकने, तुषारलेखाऽऽकुलितोत्पलाम्बे = हिमकणपूर्णकमलोपमे, पर्यश्रुणी = बाष्पपूरिते, लोचने, मीलयितुं = सङ्कोचयितुं, न विषेहे = न शशाक, नेत्रपुटसम्पुटी-करणेनाश्रुपातस्य नियतत्वाद्विकसित एव नयने रक्षिते द्रौपद्यति भावः ॥ ३६ ॥

समासः—तुषारस्य लेखास्तुषारलेखास्ताभिराकुलिते य उत्पले, ते तुषार-लेखाऽऽकुलितोत्पले तयोराभा इव आभा ययोस्ते तुषारलेखाऽऽकुलितोत्पलाम्बे । परिगते अश्रुणी ययोस्ते पर्यश्रुणी । मङ्गलस्य भङ्गो मङ्गलभङ्गस्तस्माद्भीरुर्मङ्गलभङ्ग-भीरुः । न गूढः इत्यगूढः अगूढे भावो यस्याः साऽगूढभावा ॥ ३६ ॥

व्याकरणम्—मीलयितुं = मील् + णिच् + तुमन् । विषेहे = वि + षह = लिट् ॥

वाच्यान्तरम्—मङ्गलभङ्गभीर्वा, अगूढभावयाऽपि तथा लोचने मीलयितुं न विषेहे ॥ ३६ ॥

कोषः—'भावो लीला क्रिया-चेष्टा-भूत्यभिप्रायजन्तुषु-इति वैजयन्ती । 'अवश्यायस्तु नीहारस्तुषारस्तुहिनं हिमम्' इत्यमरः । 'वीथ्यालिरावलिः पङ्क्तिः-श्रेणीलेखास्तु राजय' इत्यमरः । 'स्यादुत्पलं कुवलयम्' इत्यमरः । 'श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्' इत्यमरः । 'लोचनं नयनं नेत्रम्' इत्यमरः ॥ ३६ ॥

सारार्थः—यदाऽर्जुनो व्यासोपदिष्टतपः सम्पादनाय गन्तुं प्रवृत्तस्तदानीं तद्वि-रहव्यथया दीनायां द्रौपद्याः सवाष्पे नयने, गद्गदं च करणं जातम् । परन्तु यात्रा-समयेऽश्रुनिपातो रोदनञ्च यात्राफलव्यर्थं करमिति धिया तथा शीतबिन्दुभरितकमल इव निजनयने विकसित एव रक्षिते ॥ ३६ ॥

भाषार्थः—स्पष्ट अभिप्राय दिखाने वाली भी द्रौपदी, अमङ्गल (असगुन) होने के डर से अर्जुन को देखने के समय, पाला के बिन्दुओं से भरे हुए कमल के समान, आँसू से डबडबायी आँखें न मिला सकीं ॥ ३६ ॥

अकृत्रिमप्रेमरसाभिरामं रामाऽर्पितं दृष्टिविलोभि दृष्टम् ।

मनःप्रसादाञ्जलिना निकामं जग्राह पाथेयमिवेन्द्रसूनुः ॥ ३७ ॥

अकृत्रिमिति ॥ इन्द्रसूनुर्जुनः । क्रियया निर्वृत्तः कृत्रिमः । 'द्विवत् वित्रः' इति वित्रः । 'क्वत्रेर्मग्नित्यम्' इति मम् प्रत्ययः । तद्विरुद्धम् । प्रेमैव रसः । अकृत्रिमेण प्रेमरसेनाभिरामम् । अन्यत्र प्रेमरसेन मधुरादिना चाभिरामम् । रामया रमण्याऽपतम् । दृष्टि विलोभयतीति दृष्टिविलोभि दृष्टिप्रियमित्यर्थः । दृष्टं दर्शनं । 'नपुंसके भावे क्तः' । मनःप्रसादः । प्रसन्नं मन इत्यर्थः । सोऽञ्जलिरिवेत्युपमितसमासः । तेन मनःप्रसादाञ्जलिना । पथि साधु पाथेयं शम्बलमिव । 'पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्दञ्' निकाममतिशयेन जग्राह । रामाऽर्पितं पाथेयं पथि चेमाय भवतीत्यागमः ॥ ३७ ॥

अन्वयः—इन्द्रसूनुः मनःप्रसादाञ्जलिना, अकृत्रिमप्रेमरसाभिरामं, रामाऽर्पितं दृष्टिविलोभि, दृष्ट, पाथेयम्, इव, निकामं, जग्राह ॥ ३७ ॥

व्याख्या—इन्द्रसूनुः = अर्जुनः, मनःप्रसादाञ्जलिना = चिदानन्दाञ्जलिना, अकृत्रिमप्रेमरसाभिरामं = स्वाभाविकस्नेहरसरमणीयं, न कपटप्रेमसुन्दरमित्यर्थः । रामाऽर्पितं = रमणीयदत्तं, द्रौपदीवितीर्णमित्यर्थः । दृष्टिविलोभि = नयनाधीनकरं, नेत्राह्लादकमित्यर्थः । दृष्टं = दर्शनं, द्रौपद्या इति शेषः । पाथेयम् = मार्गोपयोगिवस्तुजातं, निकामं = यथेष्टं, जग्राह = गृहीतवान् । यात्रासमये श्रीदत्तं पाथेयं, शुभोदकाय भवति ॥ ३७ ॥

समासः—क्रियया निर्वृत्तः कृत्रिमः, न कृत्रिमः, अकृत्रिमः, अकृत्रिमो यः प्रेमा, स अकृत्रिमप्रेमा तस्य यो रसः स अकृत्रिमप्रेमरसस्तेनाभिरामं यत् तदकृत्रिमप्रेमरसाभिरामम् । रामयाऽर्पितं रामाऽर्पितम् । दृष्टि विलोभयतीति दृष्टिविलोभि । मनसः प्रसादो मनःप्रसादः स एवाञ्जलिरिति मनःप्रसादाञ्जलिः तेन मनःप्रसादाञ्जलिना ॥

व्याकरणम्—जग्राह = ग्रह + लिट् ॥ ३७ ॥

वाच्यान्तरम्—इन्द्रसूनुनाऽकृत्रिमप्रेमरसाभिरामं रामाऽर्पितं दृष्टिविलोभि दृष्टं मनःप्रसादाञ्जलिना पाथेयमिव निकामं जगृहे ॥ ३७ ॥

कोषः—'प्रेमा ना प्रियता हार्दं प्रेम स्नेहोऽथ दोहदम्' इत्यमरः । 'दृष्टि चक्षुर्नेत्रास्तु' इत्यमरः । 'तौ युतावञ्जलिः पुमान्' इत्यमरः । 'पाथेयं शम्बलं मार्गं भोग्यपेयादिकञ्च यत्' इति कोषः ॥ ३७ ॥

सारार्थः—यथा कश्चित्पथिकः प्रस्थानसमये स्वरमण्याः करात्पाथेयं गृहीत्वा ब्रजति, तथैवार्जुनस्तपोऽर्थं वनं गन्तुमुद्यतो द्रौपद्या नयनग्राहि दर्शनं पाथेयवद् गृहीतवान् ॥ ३७ ॥

भाषाऽर्थः—अर्जुन ने अपने दिल को खुशी रूप अञ्जलि से बिना बनावट प्रेमरस से सुन्दर आँख को लुभाने वाले द्रौपदी के लिए हुए दर्शन की पाथेय के समान ग्रहण किया ॥ ३७ ॥

धैर्यावसादेन हतप्रसादा वन्यद्विपेनेव निदाघसिन्धुः ।

निरुद्धबाष्पोदयसन्नकण्ठमुवाच कृच्छ्रादिति राजपुत्री ॥ ३८ ॥

धैर्येति ॥ वन्यद्विपेन । वन्यग्रहणमुच्छृङ्खलत्वद्योतनार्थम् । निदाघसिन्धुर्ग्रीष्म-
नदीव । निदाघग्रहणं दौर्बल्यद्योतनार्थम् । धैर्यावसादेन धैर्यभ्रंशेन कर्त्रा, हतप्रसादा
हतनैर्मल्ल्या । क्षोभं गमितेत्यर्थः । राजपुत्री क्षत्रियसुता द्रौपदी । अतः क्षात्रयुक्तमेव
वक्ष्यतीति भावः । निरुद्धबाष्पोदयं संरुद्धरोदनं सन्नकण्ठं हीनस्वरम् । अथ तयो-
भयोः कृतबहुव्रीह्यो क्रियाविशेषणयोर्विशेषणसमासः । कृच्छ्रात्कथञ्चिदिति वक्ष्य-
माणमुवाच ॥ ३८ ॥

अन्वयः—वन्यद्विपेन, निदाघसिन्धुः, इव, धैर्यावसादेन, हतप्रसादा, राजपुत्री,
निरुद्धबाष्पोदयसन्नकण्ठं (यथा स्यात्तथा), कृच्छ्राद्, इति उवाच ॥ ३८ ॥

व्याख्या—वन्यद्विपेन = आरण्यकगजेन, अशिक्षितेनापालकतयेत्यर्थः । निदाघ-
सिन्धुः = ग्रीष्मनदी, इव, धैर्यावसादेन = धृतिध्वंसेन, हेतुना, हतप्रसादा = दूरी-
कृतानन्दा, वा नदीपक्षे, अपगतनैर्मल्ल्या, उन्मथितेति यावत् । राजपुत्री = दुपद-
नृपसुता, द्रौपदीति शेषः । निरुद्धबाष्पोदयसन्नकण्ठम् = अन्तर्गताश्रुपूरव्याप्तगल-
विवरं, यथा स्यात्तथा, कृच्छ्रात् = कष्टात्, कथं कथमपीत्यर्थः । इति = वक्ष्यमाणं,
वचः, उवाच = उक्तवतीति ॥ ३८ ॥

समासः—धैर्यावसादी धैर्यावसादस्तेन धैर्यावसादेन । हतः प्रसादो यस्याः सा
हतप्रसादा । वने भवो वन्यः वन्यश्चासौ द्विपो वन्यद्विपस्तेन वन्यद्विपेन । निदाघस्य
सिन्धुर्निदाघसिन्धुः । निरुद्धाश्च ते बाष्पा निरुद्धबाष्पास्तेषामुदयो निरुद्धबाष्पोदयः,
तेन सन्नः कण्ठो यस्मिंस्तद् निरुद्धबाष्पोदयसन्नकण्ठम् । राज्ञः पुत्री राजपुत्री ॥ ३८ ॥

व्याकरणम्—उवाच = वच + लिट् ॥ ३८ ॥

वाच्यान्तरम्—वन्यद्विपेन निदाघसिन्ध्वा, इव, धैर्यावसादेन हतप्रसादया
राजपुत्र्या निरुद्धबाष्पोदयसन्नकण्ठं यथा स्यात्तथा क्वच ॥ ३८ ॥

कोषः—‘प्रसादस्तु प्रसन्नता’ इत्यमरः । ‘दन्ती दन्तावलो हस्ती द्विरदोनेकपो
द्विप’ इत्यमरः । ‘ग्रीष्म ऊष्मकः । निदाघ उष्णोपगम’-इत्यमरः । ‘देशे, नद-

विशेषेऽब्धौ सिन्धुर्ना सरिति स्त्रियाम्' इत्यमरः । 'कण्ठो गलोऽथ ग्रीवायाम् इत्यमरः ॥

सारार्थः—यथा ग्रीष्मे (ज्येष्ठाषाढयोः) प्रकृत्याऽपि स्वल्पप्रदेशा नदी वन्य-
हस्तिना मलिनीक्रियते, तथेवार्जुनविच्छेदखेदेन विमनायमाना, पूर्वतोऽपि कृशाङ्गी
द्रौपदी बाष्पगद्गदकण्ठेन कथं कथमर्जुनं प्रत्युवाचेति ॥ ३८ ॥

भाषाऽर्थः—वनैले हाथी से ग्रीष्म की नदी की भाँति, धैर्य के नाश से दूर
हो गई है प्रसन्नता जिसकी ऐसी द्रौपदी रोके हुए रोदना के आँसुओं से बँटे गले
से किसी तरह बोली ॥ ३८ ॥

मग्नां द्विषच्छन्नानि पङ्कभूते सम्भावनां भूतिमिवोद्धरिष्यन् ।

आधिद्विषां मा तपसां प्रसिद्धेरस्मद्विना मा भृशमुन्मनीभूः ॥ ३९ ॥

मग्नामिति ॥ पङ्कभूते पङ्कोपमिते । 'भूतं चमाऽऽदौ पिशाचादौ न्याय्ये सत्यो-
पमानयो' इति विश्वः । द्विषच्छन्नानि शत्रुकपटे मग्नाम् । दुरुद्धरामित्यर्थः ।
सम्भावनां योग्यताम् । गौरवमिति यावत् । भूतिं सम्पदमिव । 'भूतिर्भस्मनि
सम्पदि' इत्यमरः । उद्धरिष्यन् । उद्धारकत्वमिति शेषः । आधिद्विषां दुःखच्छिदां
तपसां मा प्रसिद्धेः सम्यक्सिद्धिपर्यन्तमस्मद्विना । अस्माभिर्विनैत्यर्थः । 'पृथ-
ग्विना—' इत्यादिना विकल्पात्पञ्चमी । भृशं मोन्मनीभूः अस्मद्विरहाद् दुर्मना
मा भूरित्यर्थः । दौर्मनस्यस्य तपःपरिपन्थित्वादिति भावः । 'माडि'—इत्याशीरर्थं
लुङ् । 'न माङ्गयोगे' इत्यादागमप्रतिषेधः । अनुन्मना उन्मनाः सम्पद्यमान उन्मनी ।
अभूततद्भावे च्चिः । 'अरुर्मनश्चक्षुश्चेतोरहोरजसां लोपश्च' इति सकारलोपः ।
'अस्य च्चौ' इतिकारः ॥ ३९ ॥

अन्वयः—पङ्कभूते, द्विषच्छन्नानि, मग्नां, सम्भावनां, भूतिम्, इव, उद्धरिष्यन्
(त्वम्) आधिद्विषां, तपसाम्, आप्रसिद्धेः, अस्मद्विना, भृशम्, मा, उन्म-
नीभूः ॥ ३९ ॥

व्याख्या—पङ्कभूते=कर्मोपमे द्विषच्छन्नानि = शत्रुकृतकपटजाले, मग्नां =
निमग्नां, सम्भावनां = योग्यतां, जनानुमानितां भाविनीमित्यर्थः । भूतिम् = ऐश्वर्य-
मिव, निधिमिवेत्यर्थः । उद्धरिष्यन् = उद्धारं कर्तुमभिलषन्, निधिपत्ते, उत्पाट-
यितुमिच्छन् । त्वमर्जुन इति शेषः । आधिद्विषां = मनोव्यथाहारकाणां, तपसां =
तपोऽनुष्ठानानाम्, आप्रसिद्धेः = सर्वथा सिद्धिपर्यन्तम्, अस्मद्विना = अस्मान्
(द्रौपदीं) विना, मा = नहि, भृशम् = अत्यर्थम्, उन्मनीभूः = विकलचेता
उत्कण्ठितचित्तो नहि भव । तपसि स्वार्थोत्कण्ठितस्य सिद्धिबाधा भवतीत्यतस्तपः
सम्पन्नतायै एवोत्कण्ठितेन भवता भाव्यमिति भावः ॥ ३९ ॥

समासः—द्विषतां छद्म द्विषच्छद्म, तस्मिन् द्विषच्छद्मनि । अधेद्विषो ये तेषामा-
धिद्विषाम् ॥ ३९ ॥

व्याकरणम्—उद्धरिष्यन् = उद + ह + लृट् + शतृ । उन्मनीभूः = उन्मनी +
भू + लुङ् ॥ ३९ ॥

वाच्यान्तरम्—पङ्कभूते द्विषच्छद्मनि मग्नां सम्भावनां भूतिमिवोद्धरिष्यता
त्वया, आधिद्विषां तपसामाप्रसिद्धेरस्मद्विना भृशं मा, उन्मनीभावि ॥ ३९ ॥

कोषः—‘रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषद्वेषणदुर्हृदः’ इत्यमरः । ‘कपटोऽस्त्रीव्याज-
दम्भोपधयश्छद्मकैतवे’—इत्यमरः । ‘निषद्वरस्तु जम्बालः पङ्कोऽस्त्री शादकदर्भौ—
इत्यमरः । ‘भूतं क्षमाऽऽसौ पिशाचादौ न्याय्ये सत्यापमानयोः’ इत्यमरः । ‘भूति-
भस्मनि सम्पदि’—इत्यमरः । पुंस्याधिर्मानसी व्यथा’ इत्यमरः । ‘अतिवेलभृशा-
त्यर्थातिमात्रोद्गाढनिर्भरम्’ इत्यमरः ॥ ३९ ॥

सारार्थः—शत्रुकपटप्रपञ्चेन हतराज्यः प्राप्तपरमक्लेशो भवौस्तत्प्रशमाय तपः
कर्तुं गच्छति, परतन्त्रे तपसि प्रवृत्तेन त्वया यावत्तपःसिद्धिर्न लभ्यते, तावदस्माकं
स्मरणं न कदाऽपि विधेयमिति ॥ ३९ ॥

भाषार्थः—शत्रु के कपट-क्रीचड़ में फँसी हुई अपनी योग्यता की गाड़ी हुई
सम्पत्ति के समान उसे उद्धार करने की इच्छा रखते हुए मन की दर्द को हटाने
वाली तपस्या की सिद्धि तक मेरे बिना अत्यन्त उत्कण्ठित (व्यग्र) नहीं होना ॥

अथानौत्सुक्यदाढ्यार्थं तस्य सर्वार्थसिद्धिनिदानत्वमाह—

यशोऽधिगन्तुं सुखलिप्सया वा मनुष्यसङ्ख्यामतिवर्तितुं वा ।

निरुत्सुकानामभियोगभाजां समुत्सुकेवाङ्कमुपैति सिद्धिः ॥४०॥

यश इति ॥ यशोऽधिगन्तुम् । कीर्तिं लब्धुमित्यर्थः । सुखस्य लिप्सया लब्धु-
मिच्छया वा । मनुष्यसङ्ख्यां मनुष्यगणनामतिवर्तितुमतिक्रमितुं वा । अमानुषं कर्म-
कर्तुं वेत्यर्थः । अभियोगभाजामभिनिवेशवतां निरुत्सुकानामनुत्सुकानाम् । अदु-
र्मनायमानानामित्यर्थः । सिद्धिः पूर्वोक्तं यशः सुखाद्यर्थसिद्धिश्च । समुत्सुकेवानुरक्त-
कान्तेवाङ्कमुत्सुङ्गमन्तिकं चोपैति । तस्मादस्मद्विरहदुःखमातपःसिद्धेः सोढव्यमिति
भावः ॥ ४० ॥

अन्वयः—यशः अधिगन्तुं, वा, सुखलिप्सया, वा, मनुष्यसङ्ख्याम्, अतिवर्तितुं,
निरुत्सुकानाम्, अभियोगभाजां, सिद्धिः, समुत्सुका, इव अङ्कम् उपैति ॥ ४० ॥

व्याख्या—यशः = ख्यातिम्, अधिगन्तुम् = प्राप्तुम्, मम यशो भवत्वित्या-
शयेत्यर्थः । वा, सुखलिप्सया = कल्याणकाङ्क्षया, वा, मङ्गललाभाशया, वा मनुष्य-

सङ्ख्याम् = मानवगणनाम्, अतिक्रमिषुं, सकलनरातिशायि-कर्म-करणाय, निरुत्सुकानाम् = औत्सुक्यहीनानाम्, अभियोगभाजाम् = अभिनिवेशवतां, कर्मण्या-सक्तानामित्यर्थः । जनानामिति शेषः । सिद्धिः = क्रियासिद्धिः, समुत्सुका = समुत्कण्ठिता, स्त्री, इव, अङ्कं = क्रोडम्, उपैति = प्राप्नोति ॥ ४० ॥

समासः—सुखस्य लिप्सा लब्धुमिच्छा या सा सुखलिप्सा, तथा सुखलिप्सया मनुष्याणां सङ्ख्या मनुष्यसङ्ख्या तां मनुष्यसङ्ख्याम् । निर्गता उत्सुकाः निरुत्सुकास्तेषां निरुत्सुकानाम् । अभियोगं भजन्ते ये तेऽभियोगभाजस्तेषामभियोगभाजाम् ॥ ४० ॥

व्याकरणम्—अधिगन्तुम् = अधि + गम् + तुमुन् । अतिवर्त्तितुम् = अति + वृत् + तुमुन् । उपैति = उप + इण् + लट् ॥ ४० ॥

वाच्यान्तरम्—निरुत्सुकानामभियोगभाजां समुत्सुकया कान्तयेव सिद्धया, अङ्क उपेयते ॥ ४० ॥

कोषः—‘यशः कीर्त्तिः समज्ञा च’ इत्यमरः । ‘स्यादानन्दधुरानन्दः शर्मशात-सुखानि च’ इत्यमरः । ‘इच्छाऽऽकाङ्क्षा स्पृहेहा वृद्ध्वा लिप्सा मनोरथः’ इत्यमरः । ‘अभियोगस्तु शपथे स्यादाद्रं च पराभवे’—इति विश्वः ॥ ४० ॥

सारार्थः—कीर्त्तिर्मे भवतु सुखं मे भवतु । मनुष्याणां गणनाया अवसरेऽहं सर्वप्रथमो भवामि, एवं मनोरथशालिभिर्जनैरुत्कण्ठां सर्वथा परित्यज्येव कर्म कर्त्तव्यं तदा स्वयं परमानुरागेणोत्कण्ठिता कामिनीव तत्कार्यसिद्धिस्तत्सकाशमागच्छति ॥

भाषार्थः—यश मिलने की इच्छा से, या सुख की चाह से, या मनुष्य की गिनती को अतिक्रमण (सब से असाधारण होना) करने की इच्छा से जो उद्योगी लोग उत्कण्ठा को दूर छोड़ कर काम करते हैं, उत्कण्ठिता स्त्री की नाई कार्यसिद्धि उनकी गोद में दौड़कर पहुँचती है ॥ ४० ॥

अथास्य मन्यूद्दीपनद्वारा तपःप्रवृत्ति प्रथयितुमरिणिकारं तावच्चतुर्भिरुद्धाटयति—

लोकं विधात्रा विहितस्य गोप्तुं क्षत्रस्य मुष्णन्वसु जैत्रमोजः ।

तेजस्विताया विजयैकवृत्तेर्निघ्नप्रियं प्राणमिवाभिमानम् ॥ ४१ ॥

लोकमिति ॥ विधात्रा ब्रह्मणा लोकं गोप्तुं विहितस्य सृष्टस्य क्षत्रस्य क्षत्रियजातेः सम्बन्धि । जयनशीलं जेतुं तदेव जैत्रम् । जेतृशब्दान्तृन्तत् ‘प्रज्ञादिभ्यश्च’ इति स्वार्थेऽणप्रत्ययः । ओजो बलं च दीप्तिर्वा । ‘ओजो बले च दीप्तौ च—’ इति विश्वः । तदेव वसु धनमिति रूपकालङ्कारः । मुष्णन्नपहरन् । अरिनिवृत्तस्य कुतः चात्रं तेज इति भावः । किञ्च विजयैकवृत्तैर्विजयैकजीवितायाः । ‘क्षत्रियस्य विजितव्यम्’ इति स्मरणादिति भावः । ‘वृत्तिर्वर्तनजीवने’ इत्यमरः । ‘तेजस्वितायास्तेजस्विनामित्यर्थः । तेजःप्राधान्यद्योतनार्थं भावप्रधानो निर्देशः । प्रियं प्राणमिव । प्राण-

सममित्यर्थः । अभिमानमहङ्कारं निघ्नन् खण्डयन् । तेजस्विनां प्राणहानिप्राया मानहानिरिति भावः ॥ ४१ ॥

अन्वयः—विधात्रा, लोकं गोप्तुं, विहितस्य, चक्षत्रस्य, जैत्रम्, ओजः, वसु, मुष्णन्, विजयैकवृत्तेः, तेजस्वितायाः, प्रियं, प्राणम्, इव, अभिमानं, निघ्नन् (निकारः, त्वद्विना मे उपशुष्यद् हृदयं नवीकरिष्यति) ॥ ४१ ॥

व्याख्या—विधात्रा = ब्रह्मणा, लोकम् = भुवनं, गोप्तुं = रक्षितुं, जगद्रक्षा-
करणायेत्यर्थः । विहितस्य = उत्पादितस्य, चक्षत्रस्य = चक्षत्रियवर्णस्य, जैत्रं = जयनशीलम्,
ओजः = तेजः, प्रभाव इत्यर्थः । तदेव, वसु = धनम्, मुष्णन् = चोरयन्, विज-
यैकवृत्तेः = विजयप्रधानव्यापारायाः, तेजस्वितायाः, ओजस्वितायाः, मनस्विताया
इत्यर्थः । प्रियम् = प्रेमपूर्णम्, प्राणमिव = असुमिव, अभिमानं = जातिकुलगौरवं,
निघ्नन् = नाशयन्, निकारः, त्वद्विना मे उपशुष्यद् हृदयं नवीकरिष्यतीति ४४
तमश्लोकात्संयोज्यम् । अर्थात्तेजस्विनां मानहानिः प्राणहरणसमैवेति भावः ॥ ४१ ॥

समासः—तेजोऽस्यास्तीति तेजस्वी, तस्य भावस्तत्ता तेजस्विता, तस्याः
तेजस्वितायाः । विजय एवैका वृत्तिर्यस्याः सा विजयैकवृत्तिस्तस्याः ॥ ४१ ॥

व्याकरणम्—गोप्तुं = गुप् + तुमुन् । जैत्रं-जि + त्रन् । मुष्णन् = मुष् +
लट् + शतृ । निघ्नन् = नि + हन् + लट् + शतृ । विहितस्य = वि + धा = क्तः ॥ ४१ ॥

वाच्यान्तरम्—विधात्रा लोकं गोप्तुं विहितस्य चक्षत्रस्य जैत्रमोजो वसु मुष्णता
विजयैकवृत्तेस्तेजस्वितायाः प्रियं प्राणमिवाभिमानं निघ्नता (निकारेण मे हृदयं
नवीकरिष्यते) ॥ ४१ ॥

कोपः—‘लोकस्तु भुवने जने’-इत्यमरः । ‘विधाता विश्वसृष्टिविधिः’ इत्यमरः ।
‘ओजो बले च दीप्तौ चेति’ विश्वः । ‘वृत्तिर्वत्तनजीवने’-इत्यमरः । ‘द्रव्यं वित्तं स्वाप-
तेयं रिक्थमृक्थं धनं वसु’-इत्यमरः । ‘पुंसिभूम्न्यसवः प्राणाः’ इत्यमरः ॥ ४१ ॥

सारार्थः—सकललोकरक्षणायैव ब्रह्मणा चक्षत्रियजातिः सृष्टा । तस्या बलं
चोरयन्, तथा च, मनस्वितायाः प्राणमिव गौरवं ध्वंसयन् मे शत्रुविहितापमानः
पूर्व-दुःखं शुष्कमतिसरसं करोति ॥ ४१ ॥

भाषार्थः—ब्रह्मा से लोगों की रक्षा के लिये पैदा की गई चक्षत्रिय जाति के
तेजोबल रूपी धन को चुराता हुआ और विजय ही मुख्य है लक्ष्य जिसका, ऐसी
मनस्विता के प्रिय प्राण समान गौरव का नाश करता हुआ मेरा दुःख तुम्हारे
बिना फिर नया होगा ॥ ४१ ॥

अधिचेपाद्यसहनं तेजः प्राणात्ययेष्वपि न त्याज्यमित्याह—

व्रीडानतैरातजनोपनीतः संशय्य कच्छ्रेण नृपैः प्रपन्नः ।

वितानभूतं विततं पृथिव्यां यशः समूहन्निव दिग्विकीर्णम् ॥ ४२ ॥

ब्रीडति ॥ पुनश्च । आसजनोपनीतः साधितः । प्रापित इत्यर्थः । तथापि संशय्य सन्दिह्य । असम्भावितबुद्धयेति भावः । ब्रीडानतैः । जुगुप्सितवृत्तान्त-श्रवणादिति भावः । नृपैर्देशान्तरस्थैः कृच्छ्रेण प्रपन्नः । आसोक्तत्वात्कथञ्चिद्विश्वस्त इत्यर्थः । यः शृण्वतामपि दुःसहः किमुतानुभवतामिति भावः । इत्येषा पूर्वेषां व्याख्या । अन्यथा च व्याख्यायते—व्यासजनोपनीतो ज्ञातिकृतः संशय्य कथमिद-मन्याय्यमुपेक्ष्यमिति विचार्य ब्रीडानतैः । जुगुप्सितकर्मदर्शनादिति भावः । नृपैस्त-त्रस्थैः कृच्छ्रेण प्रपन्नोऽङ्गीकृतः । गोत्रकलहेषु मध्यस्थैरुदासितव्यमिति बुद्धयोपेक्षित इत्यर्थः । पक्षद्वयेऽपि प्रपन्न इत्यत्रासजनोपनीतत्वस्य पदार्थभूतस्य विशेषणगत्या हेतुत्वोक्त्या काव्यलिङ्गमलङ्कारः । पृथिव्यां वितानभूतमुल्लोचोपमितम् । यद्वा—वितानभूतं वितानसमम् । उल्लोचतुल्यमिति यावत् । 'युक्ते चमादावृते भूतं प्राण्यतीते समे 'त्रिषु' इत्यमरः । 'अस्त्री वितानमुल्लोचः' इत्यमरः । दिग्विकीर्णं दिगन्तलग्नमिति भावः । वितानमपि दिगन्तलग्नमिति भावः । विततं प्रथितं यशः समूहश्चिब सङ्कोचयश्चिवेत्युत्प्रेक्षा । अरातिपरिभूतस्य कृतः कीर्तिरिति भावः ॥४२॥

अन्वयः—आसजनोपनीतः, ब्रीडानतैः, नृपैः, संशय्य, कृच्छ्रेण प्रपन्नः (नि-कारः) पृथिव्यां, वितानभूतं, विततं दिग्विकीर्णं, यशः समूहन्, इव, (सनिकारः) ॥

व्याख्या—आसजनोपनीतः=प्रत्ययितजनप्रापितः, विश्वासिजनप्रचारित एत्यर्थः । संशय्य=सन्दिह्य, अहो । पाण्डवानामपमानं दुर्योधन एवमकरोद्, न हि पाण्डवा अपमानयोग्याः, तत्कथमित्थमभूदिति सन्देहधिया पश्चात् विश्वस्ततया परिज्ञाय, ब्रीडानतैः=लज्जाऽवनम्रमुखैः, नृपैः=भूपैः, कृच्छ्रेण=कथं कथमपि, प्रपन्नः=प्राप्तः, ज्ञात इत्यर्थः । पृथिव्यां=भूमौ, वितानभूतम्=उल्लोचोपमं, विततं=विस्तृतम्, प्रसृतमित्यर्थः । दिग्विकीर्णं=दिगन्तव्याप्तं, यशः=कीर्तिः, समूहन्=सङ्कोचयन्, इव, (निकारो मे मनस्त्वद्विना खेदयति) ॥ ४२ ॥

समासः—ब्रीडया नता ये ते ब्रीडानतास्तैर्ब्रीडानतैः । आसा ये जनास्त आस-जनाः, तैरुपनीत इत्यासजनोपनीतः । दिद्भु विकीर्णं दिग्विकीर्णम् ॥ ४२ ॥

व्याकरणम्—संशय्य = सम् + शीङ् + ल्यप् । समूहन् = सम् + ऊह् + लट् + शतृ ॥ ४२ ॥

वाच्यान्तरम्—ब्रीडानतैरासजनोपनीतेन, संशय्य कृच्छ्रेण नृपैः प्रपन्नेन पृथिव्यां वितानभूतं विततं दिग्विकीर्णं यशः समूहता निकारेणेति ॥ ४२ ॥

कोषः—'मन्दाक्षं ह्रीक्षपा ब्रीडालज्जा' इत्यमरः । 'आसप्रत्ययितौ समौ' इत्यमरः । 'अस्त्री वितानमुल्लोचः' इत्यमरः । 'भूतं सत्योपमानयोः' इति विश्वः । 'विततं विस्तृतं व्याप्तम्' इति कोषः । यशः कीर्तिं समज्ञा च' इत्यमरः ॥ ४२ ॥

सारार्थः—घृतक्रीडया सभायां मां जित्वा वस्त्रापकर्षणापमानो मम दुर्योधनेन यः कृतः स इतरस्ततो लोकमुखेन प्राचरितोऽपि मध्यस्थैः पूर्वमकर्त्तव्यार्हतयाऽविश्वसितः, पश्चाद्विश्वस्तजनद्वारा परिज्ञातो लज्जानतैर्भूपैः, तत एव दिगन्तव्यासकीर्त्तिवितानं सोऽपमानस्त्वां विना पुनर्नूतन इवाविर्भवति ॥ ४२ ॥

भाषार्थः—विश्वासी लोगों के द्वारा ज्ञात, इसीलिये लज्जा (शर्म) से नीचे मुँह किये राजाओं से, किसी तरह विश्वास किया गया और दुनियाँ में चौदनी के समान फैली हुई दिगन्तव्यापी कीर्त्ति को समझे हुये के समान मेरा अपमान आप के बिना फिर नया हो जायगा ॥ ४२ ॥

वीर्यावदानेषु कृतावमर्षस्तन्वन्नभूतामिव सम्प्रतीतिम् ।

कुर्वन्प्रयामक्षयमायतीनामर्कत्विषामह इवावशेषः ॥ ४३ ॥

वीर्येति ॥ पुनश्च । वीर्याण्येवादानानि तेषु कृतावमर्षः कृतास्कन्दनः । पुरा कृतपराक्रमजातान्यपि प्रमृजन्नित्यर्थः । 'अवदानं कर्म वृत्तम्' इत्यमरः । अत एव सम्प्रतीतिं ख्यातिम् । 'प्रतीते प्रथितख्यातवित्तविज्ञातविश्रुताः' इत्यमरः । अभूतामिवद्यमानामिवेत्युत्प्रेक्षा । सतोऽप्यसत्त्वमुत्प्रेक्ष्यते । तन्वन् कुर्वन् । पुनश्चाहोऽवशेषे दिनान्तोऽर्कत्विषामिवायतीनामुत्तरकालानां प्रयामक्षयं दैर्घ्यनाशं कुर्वन्निति श्रौती पूर्णयमुपमा । अरिनिराकृतस्य कुतश्चिरावस्थानमिति भावः ॥ ४३ ॥

अन्वयः—वीर्यावदानेषु, कृतावमर्षः, अभूताम्, इव, सम्प्रतीति, तन्वन्, आयतीनाम्, अर्कत्विषां, प्रयामक्षयं, कुर्वन्, अहः, अवशेषः, इव ॥ ४३ ॥

व्याख्या—वीर्यावदानेषु = शौर्यवृत्तिकर्मसु, पराक्रमसाध्येष्वित्यर्थः । कृतावमर्षः = विहिताक्षेपः, कृताक्रमण इत्यर्थः । अर्थाश्चानादिरभ्योऽप्येकत्रीकृतानामस्माकं राजसूयावसरिकघनानामात्मायत्तीकारक इत्यर्थः । अभूताम् = अजाताम्, इव यथा पाण्डवानां वीरत्वप्रकटनं कर्म मिथ्यैवेतिरूपाभित्यर्थः । सम्प्रतीतिं = ख्यातिं, तन्वन् = विस्तारयन्, स्वमहात्म्येनेति शेषः । आयतीनाम् = उत्तरकालानाम्, भाविशुभसम्भावनामित्यर्थः । वा पक्षे, दिगन्तविस्तृतानाम्, अर्कत्विषां = सूर्यकान्तीनां, प्रयामक्षयम् = परिनाशं, सर्वथा संहारमित्यर्थः । कुर्वन् = विदधद्, निकार इति, अहः = दिनस्य, अवशेषः = दिनान्तभागः, इव ॥ ४३ ॥

समासः—वीर्याण्येवावदानानि वीर्यावदानानि तेषु वीर्यावदानेषु । कृतोऽवमर्षो येन सः कृतावमर्षः । अर्कस्य त्विषोऽर्कत्विषस्तासामर्कत्विषाम् ॥ ४३ ॥

व्याकरणम्—तन्वन् = तनु + लट् + शतृ । कुर्वन् = कृ + लट् = शतृ ॥ ४३ ॥

वाच्यान्तरम्—वीर्यावदानेषु कृतावमर्षण, अभूतामिव सम्प्रतीतिं तन्वता, आयतीनामर्कत्विषां प्रयामक्षयं कुर्वता अर्कत्विषामहोऽवशेषेणेव ॥ ४३ ॥

कोषः—‘उत्साहोऽध्यवसायः स्यात्सवीर्यमतिशक्तिभाग्’ इत्यमरः । ‘अवदानं कर्म वृत्तम्, इत्यमरः । ‘उत्तरः काल आयतिः’ इत्यमरः । ‘घन्तो दिनाहनी वा तु झुब्धे दिवसवासरौ’ इत्यमरः ॥ ४३ ॥

सारार्थः—भवतां पराक्रमसाधितेष्वपि कार्येषु मिथ्यात्वं प्रकाशयन्, दिगन्त-प्रसृतामपि कीर्त्तिमसत्यामिव प्रकटयन्, यथा दिनावशेषः सूर्यकिरणान् दिग्घो-तकानपि संहरति, तथैव भवतां सर्वतोभावेन संहारं कुर्वन् स च निकारस्त्वद्विना पुनर्नवो भविष्यति ॥ ४३ ॥

भाषार्थः—राजसूयादि यज्ञ से पूर्व जगद्विजय के अवसर में दिखाये हुये पराक्रम पर भी आक्षेप करता हुआ, और जैसे आपकी कीर्ति हुई ही नहीं, ऐसे ही लोगों में विश्वास करता हुआ और जैसे दिन का शेष सूर्य के किरणों का सर्वनाश कराता है, वैसे ही आपके सब चीजों का सर्वथा सत्यानाश करता हुआ मेरा अपमान फिर आपके वियोग से नया हो जायगा ॥ ४३ ॥

प्रसह्य योऽस्मासु परैः प्रयुक्तः स्मर्तुं न शक्तः किमुताधिकर्तुम् ।

नवीकरिष्यत्युपशुष्यदार्द्रः स त्वद्विना मे हृदयं निकारः ॥ ४४ ॥

प्रसह्यते ॥ पुनश्च परैः शत्रुभिरस्मासु प्रसह्य प्रयुक्त आचरितो यो निकारः परिभवः केशकर्षणरूपः स्मर्तुं न शक्यः अधिकर्तुमनुभवितुं किमुत । यस्य स्मरण-मपि दुःसहमनुभवस्तु दुःसह इति किमु वक्तव्यमित्यर्थः । स निकारस्त्वद्विना त्वया विना । ‘पृथग्विना’—इत्यादिना पञ्चमी । आर्द्रः सन्कृतश्चिदभिभूतात्पुराणप्रहार इव । त्वद्विरहदुःखात्पुनर्नवीकरिष्यति । नवीभविष्यतीत्यर्थः । उपशुष्यत् । त्वया विना शुष्कमिति भावः । दुःखस्तम्भनं शोषपदार्थो मे हृदयं नवीकरिष्यत्यार्दीकरिष्यति व्रणमिवेति भावः । दुःखितस्य पुनर्दुःखोपचयः प्रशान्तप्रायमपि दुःखहेतुं पुनरुद्धाटयतीत्यर्थः । अत्र शोषादिविशेषसाम्याद्ब्रणायप्रस्तुतार्थप्रतीतेः समासोक्ति-रलङ्कारः ॥ ४४ ॥

अन्वयः—परैः, अस्मासु, प्रसह्य, प्रयुक्तः, यः, (सः) स्मर्तुं, न, शक्यः, अधिकर्तुं, किमुत । सः, निकारः, त्वद्विना, आर्द्रः, (सन्) उपशुष्यद्, मे हृदयं, नवीकरिष्यति ॥ ४४ ॥

व्याख्या—परैः = शत्रुभिः, अस्मासु = पाण्डवेषु, प्रसह्य = हठाद्, बलात्, प्रयुक्तः = कृतः, यः = अस्मद्वस्त्रापकर्षण-केशग्रहण-राज्यग्रहण-वनप्रेषणादिरूपः, सः = निकारः । स्मर्तुं, स्मरणं कर्तुं, अपि, शक्यः = योग्यः, न, अधिकर्तुम् = अनुभवितुं, किमुत वक्तव्यम् । सः निकारः = अपकारः, त्वद्विना = त्वां विना आर्द्रः—सरसः, सन्, उपशुष्यद् = शुष्यत्, मे = मम, द्रौपद्या इति शेषः ।

हृदयम् = मनः, नवीकरिष्यति = पुनर्नवीनीकरिष्यति । यत्पुराऽतीतं क्लेशोष्मशुष्कं मनः, त्वद्विरहवेदनया पुनः, सन्नमिव भविष्यतीति भावः ॥ ४४ ॥

समासः—त्वां विना, त्वद्विना ॥ ४४ ॥

व्याकरणम्—प्रयुक्तः = प्र + युज् + क्तः । स्मर्तुं = स्मृ + तुमुन् । अधिकर्तुम् = अधि + कृ + तुमुन् । नवीकरिष्यति + नवी + कृ + लृट् । उपशुष्यद् = उप + शुष् + लट् + शतृ ॥ ४४ ॥

वाच्यान्तरम्—अस्मासु परैः प्रसह्य प्रयुक्तेन येन तेन निकारेण स्मर्तुं शक्येन न भूयते । अधिकर्तुं शक्येन किमुत । तद्विना, आर्द्रेण तेन निकारेण मे उपशुष्यद् हृदयं नवीकरिष्यते ॥ ४४ ॥

कोषः—‘प्रसह्य तु हठार्थकम्’ इत्यमरः । ‘चित्तं तु चेतो हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः’ इत्यमरः । निकारो विप्रकारः स्यादकारः क्षतिः स्त्रियाम्’ इति कोषः । पृथ-
ग्विनाऽन्तरेणर्त्ते,—इत्यमरः ॥ ४४ ॥

सारार्थः—शत्रुकृतापकारप्रहारघातजनितो व्रणश्चिरजातत्वाच्छुष्क इव जातः, किन्तु त्वां विना पुनः पट्टिकाविच्छेदतया पुनर्लम्बाघातेन यथा स नवो भूत्वा ततः पूयं निःसारयति, तथैव निरश्रु मे नयनं त्वद्विरहेण सजलं जायत ॥ ४४ ॥

भाषार्थः—जो कि हम लोगों का जबरदस्ती अपकार किया गया, वह याद भी करने योग्य नहीं है, अनुभव करने की बात ही क्या ? पर अब वह आप के न रहने पर, फिर नया (गीला) होकर, सूखे हुए भी मेरे दिल को दुःख से पिघलावेगा । अर्थात् उस अपमान से जो मेरे दिल में घाव हुआ था, सो धीरे-धीरे संसार को देखते-सुनते सुख गया था, पर अब आपको विरह-वेदना की चोट से फिर ताजा बन कर आँसू निकालेगा ॥ ४४ ॥

पुनः प्रकारान्तरेण मन्युद्दीपयति ‘प्राप्त’ इत्यादिभिस्त्रिभिः तत्र वक्ष्यमाणप्रत्य-
भिज्ञानहेतुभिर्धनञ्जयं विशिनष्टि—

प्राप्तेऽभिमानव्यसनादसह्यं दन्तीव दन्तव्यसनाद्विकारम् ।

द्विषत्प्रतापान्तरितोरुतेजाः शरद्धनाकीर्णं इवादिरहः ॥ ४५ ॥

प्राप्त इति ॥ अभिमानस्य व्यसनाद् अंशाद् । ‘व्यसनं विपदि भ्रंशे दोषे कामज-
कोपजे’ इत्यमरः । दन्तव्यसनादन्तभङ्गादन्तीवासह्यं विकारं वैरूप्यं प्राप्तः । अतो न प्रत्यभिज्ञायत इति भावः । एवमुत्तरत्राप्यनुसन्धेयम् । पुनश्च । द्विषत्प्रतापेन शत्रुतेजसाऽन्तरितं तिरस्कृतमुरुतेजः प्रतापो यस्य स यथोक्तः । अत एव शरद्धना-
कीर्णः शरन्मेघच्छन्नोऽह आदिः प्रत्यूष इव स्थितः । तद्वदेवाप्रत्यभिज्ञायमान इत्यर्थः । मध्याह्नस्तु मेघावरणेऽपि कथञ्चित्प्रत्यभिज्ञायत एवेत्याशयेनोक्तमादिरिति ॥

अन्वयः—अभिमानव्यसनात्, दन्तव्यसनाद्, दन्ती, इव, असह्यं, विकारं, प्रासः, द्विषत्प्रतापान्तरितोरुतेजाः, (त्वं) शरद्धनाकीर्णः, अह्नः, आदिः, इव (जातः) ॥ ४५ ॥

व्याख्या—अभिमानव्यसनात् = स्वकुलोचितसम्माननाशाद्, वा, वंशगौरव-
अंशाद् (हेतोः), (त्वं) दन्तव्यसनाद् = दशनोत्पाटनाद्, दन्ती = गजः, इव,
असह्यं ॥ सोढुमशक्यं, विकारं = चित्तक्षोभं, दुःखमिति यावत् । प्रासः = आसः ।
द्विषत्प्रतापान्तरितोरुतेजाः = अरिविक्रमपिहितमहौजाः त्वमर्जुनः, शरद्धनाकीर्णः—
शरद्वतुमेवाच्छादितः, अह्नः = दिनस्य, आदिः = आरम्भः अर्थाद् मेवाच्छादितोदय-
कालिकसूर्य इव जातः । त्वम् अन्यमाकारमाभिपन्न इव जात इत्यग्रिमश्लोका-
दानेतव्यम् ॥ ४५ ॥

समासः—अभिमानस्य व्यसनम्, अभिमानव्यसनं, तस्मादभिमानव्यसनात् ।
दन्तयोर्व्यसनं दन्तव्यसनं, तस्माद् दन्तव्यसनाद्, द्विषतः प्रतापो द्विषत्प्रताप-
स्तेनान्तरितम् उरु तेजो यस्यासौ द्विषत्प्रतापान्तरितोरुतेजाः । शरदि घन
शरद्धनः, शरद्धनेनाकीर्णः शरद्धनाकीर्णः ॥ ४५ ॥

व्याकरणम्—प्रासः = प्र + आप् + क्तः ॥ ४५ ॥

वाच्यान्तरम्—दन्तव्यसनाद् दन्तिनेव, अभिमानव्यसनादसह्यं विकारं प्राप्तेन
द्विषत्प्रतापान्तरितोरुतेजासा शरद्धनाकीर्णेनाह्न आदिनेव 'त्वया भूयते' ॥ ४५ ॥

कोषः—'अभिमानं त्वहङ्कारे स्वकुलस्य च गौरवे'—इति कोषः । 'व्यसनं
विपदि अंशे दोषे कामजकोपजे'—इत्यमरः । 'दन्ती दन्तावली हस्ती द्विरदोऽनेकपो
द्विपः, इत्यमरः । 'प्रकृतेरन्यथात्वे तु विकारः परिणामकः' इत्यमरः । 'घनजीमूत-
मुदिरजलमुग्धूमयोनय' इत्यमरः । 'घ्नो दिनाहनी वा तु क्लीबे दिवसवासरौ'
इत्यमरः ॥ ४५ ॥

सारार्थः—यथा हस्तिनो दन्तनाशाद्वैरूप्यं भवति, तथा तवापि कुलोचित-
गौरवअंशादनिर्वचनीयं दुःखजालमुपस्थितम् । एवं च मेवाच्छादितः प्रभात-
भानुर्यथा तथैवाधुना वैरिपराक्रमाच्छादितभवत्परमप्रतापभानुर्न राजत इत्यर्थः ॥

भाषार्थः—जैसे दौत के नष्ट हो जाने से हाथी, वैसे अपने सब गौरव के नाश
होने से आप भी सहन योग्य नहीं हैं, ऐसे भिन्न रूप में बन गये हैं । और जैसे
आश्विन-कार्तिक के बादलों से सुबह के सूर्य ढके रहने पर तेजहीन जान पड़ते हैं
वैसे शत्रु के प्रताप से ढके हुये विशेष तेज वाले आप भी शोभा नहीं पाते ॥ ४५ ॥

सन्वीडमन्दैरिव निष्क्रियत्वान्नात्यर्थमस्त्रैरवभासमानः ।

यशःशयाद् क्षीणजलार्णवाभस्त्वमन्यमाकारमिवाभिपन्नः ॥ ४६ ॥

सत्रीडेति ॥ पुनश्च निष्क्रियत्वादर्थक्रियाशून्यत्वात्सत्रीडमन्दैरिव सत्रीडैरित एव मन्दैरपटुभिरिव स्थितैरित्युत्प्रेक्षा । 'मूढारूपापटुनिर्भाग्या मन्दाः' इत्यमरः । अस्त्रै-
रत्यर्थं नावभासमानो न प्रकाशमानः । पूर्वं तु नैवमिति भावः । किंतु यशःक्षया-
द्धेतोः क्षीणजलो योऽर्णवस्तदाभस्तत्सदृशस्त्वमन्यमाकारमभिवन्नः प्राप्त इव स्थित
इत्युत्प्रेक्षा । तस्य क्षीणजलार्णवाभ इत्युपमासंसृष्टिः ॥ ४६ ॥

अन्वयः—निष्क्रियत्वात् सत्रीडमन्दैः, इव, अस्त्रैः, अत्यर्थं, न, अवभासमानः,
यशःक्षयात्, क्षीणजलार्णवाभः, त्वम्, अन्यम्, आकारम्, अभिपन्नः, इव
(जातः) ॥ ४६ ॥

व्याख्या—निष्क्रियत्वात् = क्रियाव्यर्थत्वात्, केवलनाममात्रतयेत्यर्थः । सत्रीड-
मन्दैः = सलज्जकुण्ठितैः, इव अस्त्रैः = आयुधैः, अत्यर्थम् = अतिमात्रं, न, अवभास-
मानः = न, शोभमानः, (त्वं) यशःक्षयात् = कीर्तिनाशाद्, हेतोरिति शेषः । क्षीण-
जलार्णवाभः = शुष्कनीरसमुद्रसदृशः, त्वम् = अर्जुनः, अन्यम् = भिन्नम्, पृथगिवे-
त्यर्थः, आकारं = स्वरूपम्, अभिपन्नः = प्राप्तः, अर्थाद्यदाऽगस्त्येन मुनिना समुद्रः
शोषितस्तदानीं समुद्रस्य यादृश आकारस्तादृश एव यशोरूपजलक्षयात्समुद्ररूपोऽपि
भवान् जात इत्यर्थः ॥ ४६ ॥

समासः—ब्रीडया सहितानि यान्यस्त्राणि, तानि सत्रीडानि, सत्रीडानि च
मन्दानि च सत्रीडमन्दानि, तैः, सत्रीडमन्दैः । निर्गता क्रिया व्यापारो यस्मात्स
निष्क्रियस्तस्य भावो निष्क्रियत्वं तस्माद् निष्क्रियत्वात् । यशसः क्षयो यशःक्षय-
स्तस्माद् यशःक्षयात् । क्षीणानि जलानि यस्य स क्षीणजलः, स चाणर्वः जलार्णवः,
तस्याभा इव आभा विद्यते यस्य स क्षीणजलार्णवाभः ॥ ४६ ॥

व्याकरणम्—अवभासमानः = अव + भास् + लट् + शानच् । अभिपन्नः = अभि +
पद् + क्तः ॥ ४६ ॥

वाच्यान्तरम्—निष्क्रियत्वात् सत्रीडमन्दैरिवास्त्रैरत्यर्थं नावभासमानेन, यशः-
क्षयात्क्षीणजलार्णवाभेन त्वयाऽन्यमाकारमभिपन्नेनेव ॥ ४६ ॥

कोषः—'मन्दाक्षं द्वीक्षपा ब्रीडा लज्जा' इत्यमरः । 'आयुधं तु प्रहरणं शस्त्रमस्त्र-
मथास्त्रियौ' इत्यमरः । 'यशः कीर्तिः समज्ञा च' इत्यमरः । 'उदन्वानुदधिः सिन्धुः
सरस्वान् सागरोऽर्णवः' इत्यमरः ॥ ४६ ॥

सारार्थः—शस्त्रस्य धारणप्रयोजनं युद्धे प्रसरणं, न तु हस्तेन शोभार्थं ग्रहणम् ।
तन्मन्ये भवदीयान्यस्त्राणि, युद्धे विक्रमादर्शकत्वेन, लज्जया मन्दानि जातानि,
तादृशैस्त्वं वस्तुतो न शोभसे । अथ यथा शुष्कः समुद्रो भवति, तथैव यशोहीनो
भवानपीति ॥ ४६ ॥

भाषार्थः—बेकार रहने के कारण शर्माये हुये और चौथे अश्वों (हथियारों) से आप नहीं शोभित होते । और यश की कमी हो जाने के कारण जैसे बिना जल का समुद्र हो वैसे आप दूसरे (जुदा) ही रूप में बन गये हैं ॥ ४६ ॥

दुःशासनामर्षरजोविकीर्णैरेभिर्विनाथैरिव भाग्यनाथैः ।

केशैः कदर्थीकृतवीर्यसारः कञ्चित्स एवासि धनञ्जयस्त्वम् ॥ ४७ ॥

दुःशासनेति ॥ पुनश्च । दुःशासनस्य कर्णरामर्ष आमर्षणमाकर्षणं स एव रजो धूलिः मालिन्यहेतुत्वादिति भावः तेन विकीर्णवित्तिसैरत एव विनाथैरिव स्थितवतां युष्माकमसत्त्वप्रायत्वादनार्थैरिव स्थितैरित्युत्प्रेक्षा । अन्यथा कथमियं दुर्दशेति भावः । किन्तु भाग्यनाथैर्देवमात्रशरणैः । अन्यथा स्वरूपमपि लुप्येतेति भावः । एभिः परिदृश्यमानैः । असंयमितैरिति भावः । केशैः शिरोरुहैः कुत्सितोऽर्थो वस्तु कदर्थः । 'अर्थोऽभिधेयैरेवस्तुप्रयोजननिवृत्तिषु' इत्यमरः । 'कोः कत्तपुरुषेऽचि' इति कुशब्दस्य कदादेशः । कदर्थीकृतौ गार्हार्थीकृतौ वीर्यसारौ शौर्यबले यस्य स तथोक्तः । इत्थं पूर्वविलणस्त्वं स एव धनञ्जोऽसि कञ्चित् । 'कञ्चित्कामप्रवेदने' इत्यमरः । स एव चेत्वं नैवमस्मानुपेक्षस इति भावः ॥ ४७ ॥

अन्वयः—दुःशासनामर्षरजोविकीर्णैः, विनाथैः, एभिः, केशैः, कदर्थीकृतवीर्यसारः, त्वं सः, एव, असि, कञ्चित् ॥ ४७ ॥

व्याख्या—दुःशासनामर्षरजोविकीर्णैः = दुर्योधनानुजक्रोधधूलिव्यासैः, दुःशासनामा दुर्योधनस्य कनिष्ठभ्राताऽऽसीत्, स एव युवराजस्तस्मिन् समये दुर्योधनाज्ञया द्रौपद्याः केशानग्रहीत्, सभायां द्यूतेन पणीकृताया इत्यर्थः । अत एव विनाथैः = अनाथैः इव, भाग्यनाथैः = देवमात्ररक्षकैः, एभिः = एतैः, शिरोलुलितैः, केशैः = शिरोरुहैः, मूर्धजैरित्यर्थः । कदर्थीकृतवीर्यसारः = धिक्कृतशौर्यबलाः, त्वम् = प्रत्यक्षदृश्यः, पुरुषः, स एव = तादृश एव, धनञ्जयः = अर्जुनः, त्वम् असि, कञ्चित् = किम् ? वा, अर्जुननामकोऽन्यः कश्चित् त्वमसि । तद्वदित्यर्थः अर्थाद्यदि स एवास्मद्दुर्दशादर्शकस्त्वं तदा तत्क्लेशसंहरणप्रतिकारं सत्वरं विधेहीति प्रोत्साहनार्थमित्युक्तिद्रौपद्या इति ॥ ४७ ॥

समासः—दुःशासनस्यामर्षा एव रजांसि तैर्ये विकीर्णास्ते दुःशासनामर्षरजोविकीर्णास्तैर्दुःशासनामर्षरजोविकीर्णैः । विगतो नाथो येषां ते विनाथास्तैर्विनाथैः । भाग्यमेव, नाथो येषां तैर्भाग्यनाथैः । कदर्थीकृतौ वीर्यसारौ यस्य सः कदर्थीकृतवीर्यसारः ॥ ४७ ॥

व्याकरणम्—कदर्थीकृतौ = न कदर्थौ कुत्सितार्थौ इत्यकदर्थौ अकदर्थौ कदर्थौ सम्पद्यमान इति कदर्थीकृतौ, अभूततद्भावेच्चिः । असि = अस + लट् ॥ ४७ ॥

कोषः—‘कोपक्रोधाभर्षरोषप्रतिघा हृदक्रुधौ स्त्रियौ’ इत्यमरः । ‘रेणुर्द्वयोः स्त्रियां धूलिः पांशुर्ना न द्वयो रजः’—इत्यमरः । ‘दैवं दिष्टं भागधेयं भाग्यं स्त्री नियति-विधिं’ इत्यमरः । ‘चिकुरः कुन्तलो बालः कचः केशः शिरोरुहः’ इत्यमरः । ‘सारो बले स्थिरांशे च’ इत्यमरः । ‘कञ्चित्कामप्रवेदने’—इत्यमरः ॥ ४७ ॥

सारार्थः—दुःशासनकरग्रहेण दूषितैर्मदीयेः कुन्तलैर्निन्दितविक्रमोऽर्जुनः किं त्वमेवासि । यदा त्वमेव तदा तत्कलङ्कप्रच्छालनाय प्रयतनः कर्त्तव्यस्त्वयेति ॥ ४७ ॥

भाषार्थः—दुःशासन के क्रोध रूपी धूरसे भरे हुए, अनाथ के समान केवल दैव ही नाथ है जिनके, ऐसे मेरे वालों से, घृणित है पराक्रम और बल जिसका ऐसे अर्जुन तुम ही हो क्या ? अगर हो तो उस कलङ्क को पखारो ॥ ४७ ॥

अथाप्युपेक्षणे दोषमाह—

स क्षत्रियस्त्राणसहः सतां यस्तत्कार्मुकं कर्मसु यस्य शक्तिः ।
वहन्द्वायं यद्यफलेऽर्थजाते करोत्यसंस्कारहतामिवोक्तिम् ॥ ४८ ॥

स इति ॥ क्षतात्त्रायत इति क्षत्रं क्षत्रियकुलम् । ‘सुपि’ इति योगविभागात्क-प्रत्ययः । पृषोदरादिवात्पूर्वपदस्यान्त्यलोपः । अथवा क्षदिति क्विबन्तोपपदात्क-प्रत्ययः । क्षत्रे जातः क्षत्रियः । ‘क्षत्राद्धः’ इति घप्रत्ययः । कर्मणे प्रभवतीति कार्मु-कम् । ‘कर्मण उक्त्वा’ इत्युक्कप्रत्ययः । एवं स्थिते वाक्यार्थः कथ्यते यः सतां-साधूनाम् । सहत इति सहः । पचाद्यच् । यस्त्राणस्य सहस्त्राणसहो रक्षणाक्षमः स एव क्षत्रियशब्दवाच्यः । तथा यस्य कार्मुकस्य कर्मसु रणक्रियासु शक्तिः । अस्तीति शेषः तदेव कार्मुकशब्दवाच्यम् । अत्रैतौ शब्दौ मुख्यौ । नान्यत्रेत्यर्थः । एवं स्थिते द्वयीं द्विविधामुक्तिम् । द्वाविमौ क्षत्रियकार्मुकशब्दावित्यर्थः । अफले पूर्वोक्ता-वयवार्थशून्ये अर्थजाते । स्वाभिधेयसामान्यजातिमात्र इत्यर्थः । ‘जातं जात्योघ-जन्मसु’ इति विश्वः । वहन्वर्तयन् । संस्कारहतामव्युत्पत्तिदूषितामिव करोतित्यु-त्पेक्षा । तस्मात्त्वमस्मद्रक्षणेनोक्तदोषादात्मानं मोक्षयस्वेत्यर्थः ॥ ४८ ॥

अन्वयः—यः, सतां, त्राणसहः, क्षत्रियः, यस्य, कर्मसु, शक्तिः, तद् (एव) कार्मुकम्, अर्थजाते, अफले, यदि, द्वयीम्, उक्तिः, वहन् (सन्) असंस्कारहताम्, इव, (तां) करोति ॥ ४८ ॥

व्याख्या—यः = कञ्चिद्, जन इति शेषः । सतां = सज्जनानां, गोब्राह्मणादीना-मित्यर्थः । त्राणसहः = रक्षणाक्षमः भवतीति शेषः । सः = सज्जनरक्षकः, क्षत्रियः उच्यते इति शेषः । तथा चोक्तं कविकुलशिरोमणिना कालिदासेन ‘क्षतात्किल त्रायत इत्युदग्रः क्षत्रस्य शब्दो भुवनेषु रुढः’ इति । यस्य = धनुषः, कर्मसु = संग्रामकृत्येषु, शक्तिः = विक्रमः, तदेव, कार्मुकं = धनुः । अर्थात्क्षत्रियोऽपि यः साधु-

संरक्षणासमर्थः स न क्षत्रियः । यस्य कार्मुकस्य रण उपयोगी नहि तत् कार्मुकमपि नेति भावः । अनयोः सार्थकता तदैव, यदा शब्दाविमौ स्वार्थं भजत इतोऽन्यथा 'विद्याधरो यथा मूर्खो जन्मान्धस्तु दिवाकरः । लक्ष्मीपतिर्दरिद्रश्चाप्येतन्नाम निरर्थकम्' इति वदेवेति । अथ, अर्थजाते = अभिप्रायजातौ, अफले = व्यर्थे, सत्यपि, यदि, द्वयी = द्विविधां, क्षत्रिकार्मुकरूपमित्यर्थः । वहन् = धारयन्, जनः असंस्कारहता = व्याकरणानुशासनवर्जिताम्, उक्तिम् = वाचं, वचनमिति यावद्, इव, करोति । तस्मात्त्वमधुना स्वजातिस्वायुधानि सार्थकानि कुरुष्वेति भावः ॥

समाप्तः—त्राणस्य सहस्राणसहः । अर्थानां जातमर्थजातं, तस्मिन्नर्थजाते । न संस्कारोऽसंस्कारः, असंस्कारेण हता, असंस्कारहता, ताम् असंस्कारहताम्

व्याकरणम्—वहन् = वह् + लट् + शत् । करोति = कृ + लट् ॥ ४८ ॥

वाच्यान्तरम्—येन सतां त्राणसहेन भूयते, तेन क्षत्रियेण भूयते । यस्य कर्मणु शक्तिस्तेन कार्मुकेण भूयते । अर्थजाते विफलेऽपि यदि द्वयी वहताऽसंस्कारहतोक्तिः क्रियते ॥ ४८ ॥

कोषः—'मूर्धाभिषिक्तो राजन्यो बाहुजः क्षत्रियो विराट्'—इत्यमरः । 'त्रातं त्राणं रक्षितमवितं गोपायितं च गुप्तश्च' इत्यमरः । 'धनुश्चापौ धन्व-शरासन-कोदण्ड-कार्मुकम्'—इत्यमरः । 'शक्तिः पराक्रमः प्राणः' इत्यमरः । 'जातिर्जातं च सामान्यम्' इत्यमरः । 'व्याहार उक्तिर्लपितं भाषितं वचनं वचः' इत्यमरः ॥ ४८ ॥

सारार्थः—यः साधुरक्षणादक्षो न, स क्षत्रियशब्देन न व्यवहर्तव्यः । येन शत्रुर्न हन्यते, न तत् कार्मुकम्, इति ज्ञात्वा स्वजात्यखे निरर्थके, तयोः सदर्थकरणाय सत्वरं प्रयासस्त्वया कर्तव्यः । न चिरमेवं नपुंसकेनेव त्वया स्थातव्यमिति ॥ ४८ ॥

भाषार्थः—जो सज्जनों की रक्षा करने में समर्थ है, वही क्षत्रिय है । जिसकी संप्राप्त के कामों में शक्ति है, वही धनुष है । इन दोनों के अर्थ-निरर्थ हो जाने पर भी धारण किये हुए लोग, व्याकरण के नियम से विरुद्ध बात के समान, उन दोनों को व्यर्थ (अर्थशून्य) करते हैं ॥ ४८ ॥

अथ त्वद्गुणा अपि नोजीवयेयुरित्याह—

वीतौजसः सन्निधिमात्रशेषा भवत्कृतां भूतिमपेक्षमाणाः ।

समानदुःखा इव नस्त्वदीयाः सरूपतां पार्थ ! गुणा भजन्ते ॥ ४९ ॥

वीतेति ॥ हे पार्थ ! वीतौजसो निष्प्रभाः सन्निधिमात्रशेषाः सत्तामानावशिष्टा भवत्कृतां भवत्ता करिष्यमाणाम् । 'आशंसायां भूतवच्च' इति भूतवत्प्रत्ययः । भूतमभ्युदयमपेक्षमाणास्त्वदीया गुणाः समानदुःखाः समदुःखभाज इव नोऽस्माकं

सरूपतां वीतौजस्त्वादिसाधर्म्यं भजन्त इत्युपमा । सा च समानदुःखा इवेत्युपेक्षा वीतौजस्त्वादिसम्भावितयाऽनुप्राणितेत्यनुसन्धेयम् ॥ ४९ ॥

अन्वयः—हे पार्थ !, वीतौजसः, सन्निधिमात्रशेषाः भवत्कृतां, भूतिम् अपेक्षमाणाः त्वदीयाः, गुणाः, नः, समानदुःखाः, इव, सरूपतां, भजन्ते ॥ ४९ ॥

व्याख्या—हे पार्थ ! = हे अर्जुन !, वीतौजसः = गततेजसः, प्रभावहीना इत्यर्थः । सन्निधिमात्रशेषाः = समीपवासमात्रावशेषाः, सत्तामात्रावशिष्टा इत्यर्थः । भवत्कृतम् = पाण्डवविहितां, त्वदाचरितामित्यर्थः । भूतिं = विभूतिम्, अभ्युदयम्, अपेक्षमाणाः = अपेक्षां कुर्वाणाः । त्वदीयाः = भवदीयाः, तावका इत्यर्थः गुणाः = शौर्याद्याः, नः = अस्माकं, समानदुःखाः = तुल्यखेदवन्त इव, सरूपताम् = एकरूपतां, सादृश्यमित्यर्थः भजन्ते = आश्रयन्ति ॥ ४९ ॥

समासः—वीतमोजो येषां ते वीतौजसः । सन्निधिरेव सन्निधिमात्रं तद् शेषो येषां ते सन्निधिमात्रशेषाः । भवता कृता भवत्कृता तां भवत्कृतम् । समानं दुःखं येषां ते समानदुःखाः । समानं रूपं इति सरूपं, तस्य भावः सरूता, तां सरूपताम् ॥ ४९ ॥

व्याकरणम्—भजन्ते = भज् + लट् ॥ ४९ ॥

वाच्यान्तरम्—वीतौजोभिः सन्निधिमात्रशेषैर्भवत्कृतां भूतिमपेक्षमाणैस्त्वदीयैर्गुणैर्न समानदुःखैरिव सरूपता भज्यते ॥ ४९ ॥

कोषः—‘वर्जितं विगतं वीतम्’ इति कोषः । ‘ओजो दीप्तौ बले स्रोत इन्द्रिये निम्नगारये’ इत्यमरः । ‘सन्निधिः सन्निकरणम्’ इत्यमरः ‘विभूतिर्भूतिरैश्वर्यमणिमादिकमष्टधा’ इत्यमरः ॥ ४९ ॥

सारार्थः—यथा वय कान्तिहीनाः समीपमात्रवर्तिनः, भवता करिष्यमाण-मभ्युदयं प्रतीक्षन्तः स्मः । तथैवास्माकं गुणा अपि विगतप्रभावाः, सत्तामात्रावशेषाः, भवत्कृतां भूतिमपेक्षन्ते । अतो भवताऽतिसत्त्वरं समभ्युदयार्थं प्रयत्नः कर्त्तव्य इति ॥ ४९ ॥

भाषार्थः—नष्ट तेज वाले और सिर्फ पास में ही रहने वाले चाप के सब गुण, आपसे किये अभ्युदय (तरफ़ी) अपेक्षा करते हुए, मेरे समान दुःख वाले की तरह मेरे स्वरूप की बराबरी करते हैं ॥ ४९ ॥

तथाऽपि ममैव कोऽयं भार इत्यत आह—

आक्षिप्यमाणं रिपुभिः प्रमादाच्चागौरिवालूनसटं मृगेन्द्रम् ।

त्वां धूरियं योग्यतयाऽधिरूढा दीप्त्या दिनश्रीरिव तिग्मरश्मिम् ॥ ५० ॥

आक्षिप्येति ॥ प्रमादात्प्रज्ञाहीनत्वाद् । न तु दौर्बल्यादिति भावः । रिपुभिरा-
क्षिप्यमाणमधिक्षिप्यमाणमत एव प्रमादाद् । नागैर्गजैः । ‘ग्रहेभाहिगजा नागाः’

इति वैजयन्ती । आलूनसटमाक्षिसकेसरम् । 'सटा जटाकेसरयोः' इत्यमरः । मृगेन्द्रं सिंहमिव स्थितम् । त्वामियं धूः कार्यभारः । तिग्मरश्मिं सूर्यं दीप्त्या दिनश्रीरिव योग्यतया निर्वाहकतयाऽधिरूढारूढवती । कर्तरि क्तः । त्वदधीनेत्यर्थः ॥ ५० ॥

अन्वयः—प्रमादाद्, रिपुभिः, आक्षिप्यमाणं, नागैः, आलूनसटं, मृगेन्द्रम्, इव त्वाम्, इयं, धूः, तिग्मरश्मिं, दीप्त्या, दिनश्रीः, इव, योग्यतया, अधिरूढा ॥ ५० ॥

व्याख्या—प्रमादाद् = अनवधानतया, बुद्धिविभ्रमतयेत्यर्थः । न तु आयोग्यतयेत्यर्थः रिपुभिः = वैरिभिः, आक्षिप्यमाणम् = अधिक्षिप्यमाणम्, अपमानितप्रायमिति यवत् । प्रमादाद् = अमाद्, नागैः = हस्तिभिः, आलूनसटम् = परिलुब्धितकेसरम्, मृगेन्द्रं = सिंहम्, इव त्वाम् = भवन्तम्, अर्जुनमित्यर्थः । इयम् = एषा । धूः = भारः । ईदृक्शत्रुकृततापनिवृत्त्यै तपःकरणरूपः कार्यभारः इत्यर्थः । तिग्मरश्मिं = सूर्यं, दीप्त्या = कान्त्या, दिनश्रीः = वासरशोभा, इव, अर्थाद्, दिनशोभा यथा दीप्तिमन्तं सूर्यमेवाश्रयति, तथैवायं कार्यभारः, योग्यतमं त्वां प्रत्येति, यथा ज्योतिषां मध्ये सूर्यस्तथैव आतृणां मध्ये भवानिति निष्कर्षाऽर्थः । योग्यतया = अधिकगुणवत्तया, अधिरूढा = आरूढवती । न त्वदन्योऽस्माकं दुःखोच्छेदकस्तेन सत्वरं विपदासुन्मूलनायायासः कर्त्तव्यस्त्वयैवेति ॥ ५० ॥

समासः—आ समन्ताद् लूना सटा यस्य स आलूनसटस्तमालूनसटम् । मृगे-
ष्विन्द्रो मृगेन्द्रस्तं मृगेन्द्रम् । दिनस्य श्रीदिनश्रीः । तिग्मा रश्मयो यस्य स
तिग्मरश्मिस्तं तिग्मरश्मिम् ॥ ५० ॥

व्याकरणम्—आक्षिप्यमाणम् = आ + क्षिप् + यक् + कर्मणि लट् + शानच् ।
अधिरूढा = अधि + रूढ + क्तः + टाप् ॥ ५० ॥

वाच्यान्तरम्—प्रमादाद् रिपुभिराक्षिप्यमाणैः नागैरालूनसटो मृगेन्द्र इव
त्वम्, अनया धुरा, तिग्मरश्मिर्दिनश्रियेवाधिरूढः ॥ ५० ॥

कोषः—'रिपौ वैरि-सपत्नारि-द्विषद्द्वेषण-दुर्हृदः' इत्यमरः । 'प्रमादोऽनव-
धानता' इत्यमरः । 'मतङ्गजो गजो नागः कुञ्जरो वारणः करी' इत्यमरः । 'छिन्नं छात-
ल्लं कृत्तं दातं दितं छित्तं वृक्कणम्' इत्यमरः । सटा जटाकेसरयोः' इति विरवः ।
'सिंहो मृगेन्द्रः पञ्चास्यो हर्यक्षः केसरी हरिः' इत्यमरः । 'स्युः प्रमारुचिस्त्विवङ्भा-
भाश्छविच्छ्रुतिदीप्तयः' इत्यमरः ॥ ५० ॥

सारार्थः—यथाऽसावधानतया सिंहस्य केसराणि नागैश्छिन्नान्याश्रयकराणि,
तथैव भवता तेजांसि शत्रुभिः क्षीणानि । अस्यां दशायां यथा तेजोवतां सूर्यमेव
दिनशोभाश्रयति, तथाऽस्माकं दुःखनाशोपायो भवतां मध्ये भवन्तमेवाश्रयितु-
मिच्छतीति ॥ ५० ॥

भाषार्थः—जैसे घोखे से हाथियों से सिंह के कन्धे पर के बाल नोचे जायँ, वैसे शत्रुओं से आप भी अपमानित हुए। पर अब जैसे दिन की शोभा सूर्य ही का आश्रय करती है, वैसे यह कार्य का भार आप ही की तरफ दौड़ता है ॥ ५० ॥

पूर्व निर्व्यवसायस्य 'स क्षत्रियः' इत्यादिना दोष उक्तः। सम्प्रति व्यवसायिनो गुणमाह—

करोति योऽशेषजनातिरिक्तां सम्भावनामर्थवतीं क्रियाभिः।

संसत्सु जाते पुरुषाधिकारे न पूरणी तं समुपैति संख्या ॥ ५१ ॥

करोतीति ॥ यः पुमानशेषजनादितरजनादतिरिक्तमधिकाम्। सर्वातिशायिनीमित्यर्थः। सम्भावनां योग्यतां क्रियाभिश्चरितैरर्थवतीं सफलां करोति। तं पुमांसं संसत्सु सभासु। 'सभासमिति संसदः' इत्यमरः। पुरुषाधिकारे योग्यपुरुषगणनाप्रस्तावे जाते सति। पूर्यतेऽनयेति पूरणी सङ्ख्या, द्वित्वादिसङ्ख्या न समुपैति न गच्छति। अद्वितीयो भवतीत्यर्थः। तस्मादसाधारणतालाभाय त्वयाऽपि महानुत्साह आस्थेय इति भावः ॥ ५१ ॥

अन्वयः—यः, अशेषजनातिरिक्तां, सम्भावनां, क्रियाभिः, अर्थवतीं, करोति, तं, संसत्सु, पुरुषाधिकारे, जाते, (सति) पूरणी, सङ्ख्या, न, उपैति ॥ ५१ ॥

व्याख्या—यः = कश्चित्, अध्यवसायी जनः। अशेषजनातिरिक्तां = सर्वलोकातिशायिनीं, सम्भावनां = योग्यतां, क्रियाभिः = आचरणैः, अर्थवतीं = फलवतीं, वा-सार्थकां, करोति = विदधाति, तं = तादृशं जनं सकललोकदुःसाध्यकर्मसाधकमित्यर्थः। संसत्सु = सभासु, पुरुषाधिकारे = सुयोग्यजनगणनाऽवसरे, पूरणी = पूरयित्री। सङ्ख्या = द्वित्वादिसङ्ख्या, न उपैति = न प्राप्नोति। अर्थात्स जनः सर्वप्रथम एव गण्यते लोकैः, अन्ये तदितराः सङ्ख्यापूरका इत्यर्थः ॥ ५१ ॥

समासः—न शेषा अशेषाः, अशेषाश्च ते जना अशेषजनाः, तेभ्योऽतिरिक्ता या साऽशेषजनातिरिक्ता, ताम् अशेषजनातिरिक्ताम्। अर्थः फलं विद्यते यस्यां साऽर्थवती ताम् अर्थवतीम्। पुरुषाणामधिकारः पुरुषाधिकारस्तस्मिन् पुरुषाधिकारे ॥ ५१ ॥

व्याकरणम्—करोति=कृ + लट्। समुपैति = सम् + उप + इण् + लट् ॥ ५१ ॥

वाच्यान्तरम्—येनाशेषजनातिरिक्ता सम्भावना क्रियाभिरर्थवती क्रियते, स संसत्सु पुरुषाधिकारे जाते पूरण्या सङ्ख्यया न समुपेयते ॥ ५१ ॥

कोषः—'सभासमिति संसदः' इत्यमरः ॥ ५१ ॥

सारार्थः—यः कश्चित् सर्वैर्जनैरनुमितं सकललोकाधिकं बलं पौरुषव्याधिगत्य क्रियाभिस्तं सार्थकं करोति, सः सर्वप्रथम एव गण्यते लोकैः ॥ ५१ ॥

भाषार्थः—जो कोई सब लोगों से ज्यादा बल, पौरुष को पाकर क्रिया से उसको पूरा सार्थक करता है, जब किसी सभा में आदमियों की गिनती होने लगती है, उस वक्त उसकी पहली ही संख्या होती है। अर्थात् सबसे पहले वही गिना जाता है ॥ ५१ ॥

अथ द्वाभ्यां सुलभविपक्षस्य प्रोषितस्यार्जुनस्य कर्तव्यमुपदिशति—
प्रियेषु यैः पार्थ ! विनोपपत्तेर्विचिन्त्यमानैः क्लममेति चेतः ।
तव प्रयातस्य जयाय तेषां क्रियादधानां मघवा विघातम् ॥ ५२ ॥

प्रियेष्विति ॥ हे पार्थ !, प्रियेष्वस्मासु विषय उपपत्तेः कारणाद्विनैव विचिन्त्यमानैरकस्मादेवाशङ्क्यमानैर्यैरघैश्चेतः क्लमं खेदमेति । जयाय प्रयातस्य तव सम्बन्धनां तेषामघानां व्यसनानाम् । 'दुःखैर्नोव्यसनेष्वघम्' इत्यमरः । मघवेन्द्रः । योऽस्माभिरुपास्यत इति भावः । विघातं निवारणं क्रियात्करोतु । आशिषि लिङ् । तस्मादस्मच्चिन्तया न चेतः खेदयितव्यं जयार्थिना त्वया । अन्यथा तद्सम्भवादिति भावः ॥ ५२ ॥

अन्वयः—हे पार्थ ! उपपत्तेः, विना, प्रियेषु, विचिन्त्यमानैः, यैः, चेतः, क्लमम्, एति, जयाय, प्रयातस्य, तव, तेषाम् अघानां विघातं मघवा, क्रियात् ॥ ५२ ॥

व्याख्या—हे पार्थ ! = पृथापुत्र अर्जुन ! इत्यर्थः । उपपत्तेः = युक्तेः, विना = अन्तरा, अकारणेनेत्यर्थः । प्रियेषु = इष्टवस्तुषु, अस्मासु विषयेष्वित्यर्थः । विचिन्त्यमानैः = सहसा शोच्यमानैः अहह !!! अस्मद्विना तत्र ते कथं वर्तन्ते ! कोऽस्मदितरस्तेषां दुःखत्रयं करिष्यत्यधुनेत्येवमाशङ्क्यमानैर्विषयैरित्यर्थः चेतः = चित्तं । क्लमं = खेदम् । एति = गच्छति तद्, जयाय = विजयकामाय, शत्रुपराजयहेतव इत्यर्थः । प्रयातस्य = प्रस्थितस्य, तव = भवतः, अर्जुनस्येति यावत् । तेषाम् = मनःखेदकराणाम्, अघानाम् = पापानां, विघातम् = उन्मूलनम्, मघवा = इन्द्रः, क्रियात् = करोतु । अर्थादधुना तदितरविषयेभ्यो मनः समाकृष्य सर्वथा शत्रुजयोपाय एव तद् योजनीयमिति भावः ॥ ५२ ॥

समासः—पृथायाः कुन्त्या अपत्यं पुमान् पार्थस्तत्सम्बुद्धौ हे पार्थ ! विशेषेण विचिन्त्यन्त इति विचिन्त्यमानानि तैर्विचिन्त्यमानैः ॥ ५२ ॥

व्याकरणम्—इति = इण् = लट् । क्रियात् = कृ + आशिषि लिङ् ॥ ५२ ॥

वाच्यान्तरम्—हे पार्थ ! प्रियेषु विचिन्त्यमानैर्यैस्तव चेतसा क्लमं ईयते । तेषां विघातो मघोना कृषीष्ट ॥ ५२ ॥

कोषः—'उपपत्तिः सुयुक्तिः स्याद्यद्धेतुप्रतिपादनम्' इति कोषः । चित्तं तु चेतो

हृदयं स्वान्तं हन्मानसं मनः' इत्यमरः । 'कलुषं वृजिनैनोऽघर्महोदुरितदुष्कृतम्' इत्यमरः । 'इन्द्रो मरुत्वान्मघवा विडौजाः पाकशासनः' इत्यमरः ॥ ५२ ॥

सारार्थः—स्वाभाविकं वस्त्वेतद् यत्परदेशे निवसतो जनस्य, स्वगृहसम्बन्धि जनघनादि वस्तु स्मृत्वा स्नेहान्मनः खिद्यते । परन्तु भवता तन्न कर्त्तव्यं तथा कृते तव प्रस्तुततपःकरणे बाधा भविष्यति, अस्माकं दुःखानां नाशं तु स एवेन्द्रः करिष्यति, यत्प्रसङ्गतार्थं भवता तपो विधातुं वनं गम्यते । अर्थादिन्द्रस्य तपस्या निश्चिन्तचित्तेन कार्या, स एव भवदीयमन्नत्यमस्मदीयं च दुःखजातं दूरी-करिष्यतीति ॥ ५२ ॥

भाषार्थः—हे अर्जुन ! प्रियों में कारणों के बिना जिसको सोचने से तुम्हारा दिल ब्रबड़ावे, जय के लिये जाते हुए तुम्हारी उस पाप-शंकाओं का नाश इन्द्र महाराज करें ॥ ५२ ॥

मा गाश्चरायैकचरः प्रमादं वसन्नसम्बाधशिवेऽपि देशे ।

मात्सर्यरागोपहृतात्मनां हि स्वलन्ति साधुष्वपि मानसानि ॥ ५३ ॥

मा गा इति ॥ असम्बाधोऽसङ्कटः । विजन इत्यर्थः । 'सङ्कटं ना तु सम्बाधः' इत्यमरः । शिवो निर्वाधः । द्वयोरन्यतरस्य विशेष्यत्वविवक्षायां विशेषणसमासः । अस्मिन्नसम्बाधशिवेऽपि देशे चिराय चिरमेकश्चासौ चरश्चेत्येकचर एकाकी वसन् प्रमादं दौर्बल्यं मा गाः । 'हृणो गा लुडि' इति गाऽऽदेशः । नतु निःस्पृहस्य ममा-किञ्चित्करः प्रमाद इति वाच्यमित्याशङ्क्याह—मात्सर्येति । मत्सर एव मात्सर्यं द्वेषो रागः स्नेहस्ताभ्यामुपहृतात्मनां रागद्वेषदूषितस्वाभावानां मानसानि मनांसि साधुषु सज्जनेष्वपि विषये स्वलन्ति विकुर्वते हि । अत्र प्रमादनिषेधलब्धाप्रमादरूप-कारणेनार्थप्राप्तिरूपकार्यस्य व्यतिरेककारणसमर्थनाद्वैधर्म्येण कार्यकारणसमर्थन-रूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ५३ ॥

अन्वयः—असम्बाधशिवे, अपि, देशे, चिराय, एकचरः, वसन्, (त्वम्) प्रमादं, मा गाः, हि, मात्सर्यरागोपहृतात्मनां, मानसानि, साधुषु, अपि, स्वलन्ति ॥ ५३ ॥

व्याख्या—असम्बाधशिवे = असङ्कटे, शङ्काविहीन इत्यर्थः । देशे = प्रदेशे, अपि चिराय = चिरकालम्, एकचरः = एकाकी, वसन् = तिष्ठन्, सन् प्रमादम् = असाव-धानतां, मा गाः = नहि गच्छ । आः ! कथमिह सज्जनमुनिजनसङ्कुले कानने लोक-कल्याणबाधका दुष्टाः केन कारणेन स्थास्यन्ति, नहि किमपि फलं तेषामन्न वासेन । अतो यत्र तत्रासावधानतयाऽपि वसतो न काऽपि मे हानिरित्येवं न कदापि भवताऽनुष्ठेयम् । सर्वत्र सर्वविधा जना वसन्त्येवातः सदा सर्वत्र सावधानेन

त्वया भाव्यमिति । हि = यस्मात्, मात्सर्यरागोपहतात्मनां = द्वेषप्रीतितूषित-
चित्तानां जनानामिति शेषः । येषामकारणमेव परोत्कर्षविषये द्वेषकरणेऽनुरागो
जायते, तादृशानामित्यर्थः । साधुषु = सज्जनेषु, शश्वत्परहिततत्परेषु, अपि मान-
सानि = मनसि, स्खलन्ति = पतन्ति । साधूनामसाधवः प्रकृत्यावैरिणो भवन्तीति ॥

समासः—एकश्चासौ चरश्च एकचरः । न सम्बाधम् असम्बाधम्, असम्बाधञ्च
शिवम् असम्बाधशिवं, तस्मिन्नसम्बाधशिवे । मत्सरस्य भावो मात्सर्यम् मात्सर्यं
च रागश्च मात्सर्यरागौ, ताभ्यां मात्सर्यरागाभ्यामुपहत आत्मा येषां तेषां मात्सर्य-
रागोपहतात्मनाम् ॥ ५३ ॥

व्याकरणम्—मा गाः = मा + इण् + लुङ् । इणो गाऽऽदेशो माङ्योगेऽभावश्च ।
वसन् = वस् + लट् + शतृ । स्खलन्ति = स्खल् + लट् ॥ ५३ ॥

वाच्यान्तरम्—असम्बाधशिवेऽपि देशे एकचरेण चिराय वसता प्रमादो मा
गायि । हि मात्सर्यरागोपहतात्मनां मानसैः साधुष्वपि स्खल्यते ॥ ५३ ॥

कोषः—‘चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थका’ इत्यमरः । ‘प्रमादोऽनव-
धानता’ इत्यमरः । ‘सङ्कटं ना तु सम्बाध’ इत्यमरः । ‘श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं
मङ्गलं शुभम्’ इत्यमरः । ‘अन्योत्कर्षं विलोक्याशु यः विद्यति स मत्सरी’ इति
कोषः ॥ ५३ ॥

सारार्थः—यत्रापि कस्यापि वाधासम्भवो न, तत्रापि न हि भवताऽसावधानेन
स्थातव्यम् । दुष्टा मत्सरिणः प्रकृत्या साधुविरोधिनो भवन्त्यतः सदैव साव-
धानेन वस्तव्यमिति ॥ ५३ ॥

भाषार्थः—जहाँ पर शंका की भी सम्भावना नहीं है, ऐसे स्थान में तुम
अकेले देर तक रहते हुए असावधानता (गफलत) नहीं करना । क्योंकि राग
और द्वेष से नष्ट है आत्मा (दिमाग) जिनका ऐसे दुष्टों का दिल सज्जनों के
ऊपर भी अनिष्टकारक हो जाता है ॥ ४३ ॥

निगमयति—

तदाशु कुर्वन्वचनं महर्षेर्मनोरथान्नः सफलीकुरुष्व ।
प्रत्यागतं त्वाऽस्मि कृतार्थमेव स्तनोपपीडं परिच्छुक्रामा ॥ ५४ ॥

तदिति ॥ तत्तस्मात्कारणात् । आशु शीघ्रं महर्षेर्वचनं कुर्वन् तपस्यन्नित्यर्थः ।
नोऽस्माकं मनोरथान्सफलीकुरुष्व । अरिनिर्घातनेनास्मान्प्रतिष्ठापयेत्यर्थः । प्रार्थ-
नायां लोट् । किञ्च कृतार्थं कृतकृत्यं प्रत्यागतमेव त्वा त्वाम् । ‘त्वमौ दितीया-
या’ इति त्वाऽऽदेशः । स्तनयोरुपपीड्य स्तनोपपीडम् । ‘सप्तम्यां चोपपीडरुधकर्षः,

इति णमुल् । परिरब्धुं कामो यस्याः सा परिरब्धुकामाऽस्मि । आलिङ्गितुमिच्छामी-
त्यर्थः । 'तुं काममनसोरपि' इति मकारलोपः । प्राक्कार्यसिद्धेः प्रमदाऽऽलिङ्गनमपि
न प्रोतिदमिति भावः ॥ ५३ ॥

अन्वयः—तद्, महर्षेः, वचनम्, आशु, कुर्वन्, नः, मनोरथान्, सफलीकुरुष्व,
कृतार्थं, प्रत्यागतम्, एव, त्वां, स्तनोपपीडं, परिरब्धुकामा, अस्मि ॥ ५३ ॥

व्याख्या—तत् = तस्मात् कारणात्, वा, तत् = पूर्वोक्तम्, आशु = सत्वरम्,
महर्षेः = व्यासस्य, वचनं = वचः, कुर्वन् = प्रतिपालयन्, त्वमिति शेषः । नः =
अस्माकं, स्वसकलपरिवाराणामित्यर्थः । मनोरथान् = अभिलाषान् = शत्रुपराजय-
पूर्वकस्वराज्यलाभरूपान्, सफलीकुरुष्व = साफल्यं गमयेत्यर्थः । अथ = ततः,
कृतार्थं = कृतकृत्यं, साधितसाध्यमित्यर्थः । प्रत्यागतम् = पुनरागतम्, एव, त्वाम्-
अर्जुनं, स्तनोपपीडं = कुचोपपीडं, स्तनयोरुपपीडयेत्यर्थः । परिरब्धुकामा = आलि-
ङ्गितुकामा, (अहं द्रौपदी) अस्मि । यदा त्वं तपः सम्पाद्य सफलकामो भूत्वाऽऽ-
गमिष्यसि, तदैव त्वां गाढालिङ्गनेन तोषयिष्यामि नहि तावत्त्वया कयाऽपि
रन्तव्यं ब्रह्मचर्येण स्थातव्यं, तदा नियतं, तपसिद्धिर्भविष्यतीति ॥ ५३ ॥

समासः—कृतोऽर्थो येन सः, कृतार्थस्तं कृतार्थम् । परिरब्धुं कामोऽभिलाषो
यस्याः साः परिरब्धुकामा । 'तुं काममनसोरपि' त्यनेन 'म' कारलोपो जातः ॥ ५३ ॥

व्याकरणम्—कुर्वन् = कृ + लट् + शतृ । सफलीकुरुष्व = सफली + कृ + लोट् ।
अस्मि = अस् + लट् । स्तनोपपीडं = स्तनयोरुपपीड्य, इत्यत्र 'सप्तम्यां चोपपीड-
रुधकर्षः' इति णमुल् । परिरब्धुकामा = 'तुं काममनसोरपि' अनेन 'म'—
कारस्य लोपः । त्वा = त्वाम्, 'त्वमौ द्वितीयायाः' इति त्वाऽऽदेशः ॥ ५३ ॥

वाच्यान्तरम्—तद् 'महर्षेर्वचनमाशु कुर्वता त्वया नो मनोरथाः सफली-
क्रियन्ताम्, प्रत्यागतं कृतार्थमेव त्वां परिरब्धुकामया मया भूयते ॥ ५३ ॥

कोषः—'सत्वरं चपलं पूर्णमविलम्बितमाशु च' इत्यमरः । 'व्याहार उक्तिर्लपितं
भाषितं वचनं वच' इत्यमरः । 'इच्छा काङ्क्षा स्पृहेहा तृड् वाङ्क्षा लिप्सा मनोरथ'
इत्यमरः । स्तनौ कुचावुरोजौ च वक्षोजावपि तौ मतावि'ति कोषः ॥ ५३ ॥

सारार्थ—तस्मात्कारणाद् व्यासोपदेशं पालयन्नस्माकमभिलाषपूर्तिं कृत्वा यदा
त्वमागमिष्यसि, तदैव प्रसन्नमुत्थाय, चिरप्रोषितं त्वां बाहुभ्यां परिपीड्यालिङ्गनं
करिष्यामि । तदैव तत्सुखानुभवः सम्यक्तया भविष्यति । अधुना तु कार्यान्तर-
विचलितचित्तस्य तव, वैरिभूतापकृतिविकृतया मयाऽऽलिङ्गितस्य न किमपि-
सुरतस्वादानुभवः स्यादिति ॥ ५३ ॥

भाषाऽर्थः—इसलिये न्यास जी की बात मानते हुए हम लोगों के मनोरथों को पूरा करो। जब तुम अपने काम को करके लौटोगे, तब तुमसे जोर से स्तन दबाकर आलिङ्गन करूँगी ॥ ५४ ॥

उदीरितां तामिती याज्ञसेन्या नवीकृतोद्ग्राहितविप्रकाराम् ।

आसाद्य वाचं स भृशं दिदीपे काष्ठासुदीचीमिव तिग्मरश्मिः ॥ ५५ ॥

उदीरितामिति ॥ सोऽर्जुन इतीत्थं यज्ञसेनस्यापत्येन स्त्रिया याज्ञसेन्या द्रौपद्यो-
दीरितामुक्ताम् । नवीकृतः पुनरुद्धाटनेन तथा प्रत्यायितोऽत एवोद्ग्राहितो मनसि
निघापितश्च विप्रकारः परिभवो यथा सा तां वाचमासाद्य । आकर्ण्येत्यर्थः । उदीचीं
काष्ठां दिशम् । 'दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरितश्च ताः' इत्यमरः । तिग्म-
रश्मिरिव । भृशं दीदीपे जज्वाल । चुक्रोधेत्यर्थः ॥ ५५ ॥

अन्वयः—सः, इति, याज्ञसेन्या, उदीरितां, नवीकृतोद्ग्राहिताविप्रकारां, तां,
वाचम्, आसाद्य तिग्मरश्मिः, उदीचीं, इव, भृशं, दिदीपे ॥ ५५ ॥

व्याख्या—सः = अर्जुनः, इति = इत्थममुना प्रकारेण, याज्ञसेन्या = द्रौपद्या,
उदीरिताञ्च = उक्ताम्, प्रतिपादितामिति यावत् । नवीकृतोद्ग्राहितविप्रकाराम् =
पुनरुद्धाटनस्मारितवैरिक्तापकारां, ताम् = इतः पूर्वोक्तां, वाचं = वाणीम्, आसाद्य =
अधिगम्य, कर्णभ्यामिति शेषः । द्रौपदीवाक्यं श्रुत्वेत्यर्थः । तिग्मरश्मिः = सूर्यः,
उदीचीम् = उत्तरां, काष्ठां = दिशम्, इव, भृशम् = अतिमात्रं, दिदीपे = जज्वाल ।
यथोत्तरायणं (मकरादितो मिथुनान्तं यावत्) प्राप्य रविः प्रज्वलितो दुःसहो
भवति, तथैवायमर्जुनोऽप्युत्तरदिगगतं तद्व्यासोपदिष्टस्थानमासाद्य तपस्तेजसा
वैरिभिर्दुःसहतेजोवान् बभूवेति भावः ॥ ५५ ॥

समासः—यज्ञसेनो द्रुपदस्तस्यापत्यं स्त्री याज्ञसेनी, तथा याज्ञसेन्या । अनवो
नवः सम्पद्यमान इति नवीकृतः, पुनरुद्धाटनेन नवीकृतः, अत एवोद्ग्राहितः, उप-
युत्थापितो विप्रकारः शत्रुकृतापकारो यथा वाचा, सा नवीकृतोद्ग्राहितविप्रकारा
तां नवीकृतोद्ग्राहितविप्रकाराम् । तिग्माः खरा रश्मयो यस्य स तिग्मरश्मिः ॥ ५५ ॥

व्याकरणम्—आसाद्य = आ + षद् + क्त्वा = ल्यप् । दिदीपे = दीप् + लट् ॥

वाच्यान्तरम्—याज्ञसेन्या वाचमासाद्य तेनार्जुनेन, तिग्मरश्मिनोदीची काष्ठेव,
दिदीपे ॥ ५५ ॥

कोषः—'ब्राह्मी तु भारती भाषा गीर्वाण्वाणी सरस्वती' इत्यमरः । 'अतिवेल-
भृशात्यर्थातिमात्रोद्वाढनिर्भरम्' इत्यमरः 'दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरि-
तश्च ता' इत्यमरः । 'भास्वद्विबस्वत्सप्ताश्वहरिद्वधोष्णरश्मय' इत्यमरः ॥ ५५ ॥

सारार्थः—तपः कर्तुं प्रयातस्यर्जुनस्य, चेतसि लक्षणे द्रौपदीपूर्वोक्तवार्त्ताश्रय-
णेन चिरकृतोऽपि वैरिचर्मापकारः सद्यः सञ्जात इवाभवद्, तेनोद्भूतामर्षेण
सोऽतिमात्रमुत्तेजितो भवंस्तपःस्थानमाप ॥ ५५ ॥

भाषार्थः—जिसके स्मरण कराने से शत्रु का अपकार पुनः नवीन होकर उमड़
पड़ा है, ऐसी द्रौपदी की बात को सुनकर अर्जुन अत्यन्त प्रदीप्त हो उठे, जैसे
उत्तर दिशा को पाकर सूर्य प्रज्वलित हो उठता है ।

अथाभिपश्यन्निव विद्विषः पुरः पुरोधसाऽऽरोपितहेतिसंहतिः ।

बभार रम्योऽपि वपुः स भीषणं गतः क्रियां मन्त्र इवाभिचारिकीम् ॥ ५६ ॥

अथेति । अथ विद्विषः शत्रून्पुरोऽभिपश्यन्निव स्थितस्तथा पुरोधसा धौम्येनारो-
पिता समन्त्रमाहिता हेतिसंहतिरायुधकलापो यस्य स तथोक्तः । 'हेतिर्ज्वालाऽङ्कु-
रायुधे' इति वैजयन्ती । सोऽर्जुनो रम्यः सौम्यः सन्नपि । अभिचारः परहिंसा-
प्रयोजनं यस्याः साऽऽभिचारिकी । 'प्रयोजनम्' इति ठञ् । तां क्रियां गतः ।
अभिचारकर्मणि नियुक्त इत्यर्थः । मन्त्र इव रम्यः प्रकृत्या । रमणीयः । भीषयत
इति भीषणम् । नन्वादित्वाङ्ग्यु प्रत्ययः । वपुर्बभार । प्रशान्तो मन्त्रः प्रयोगभेदा-
दिव । सोऽप्यवस्थाभेदाद्भीषणो बभूवेत्यर्थः ॥ ५६ ॥

अन्वयः—अथ, पुरः, विद्विषः, अभिपश्यन् इव, पुरोधसा, आरोपितहेति-
संहतिः, रम्यः, अपि, सः, अभिचारिकीं, क्रियां, गतः मन्त्र इव, भीषणं, वपुः,
बभार ॥ ५६ ॥

व्याख्या—अथ = तपःस्थानोपवेशनान्तरम्, पुरः = अग्रे, विद्विषः = शत्रून्,
दुर्योधनादीनिति शेषः । अर्थात्तथाऽधिकोत्तेजनासम्भवात्, तपसि सर्वतो भावेन
प्रवृत्तिः सूचितेति भावः । अभिपश्यन् = आलोकयन्, इव स्थित इति शेषः ।
पुरोधसा = पुरोहितेन, धौम्येनेत्यर्थः । आरोपितहेतिसंहतिः = समन्त्रप्रयोगपूर्वकनि-
कटनिवेशितायुधसमूहः, सः = अर्जुनः, रम्यः = रमणीयकलेवरः अपि, प्रकृत्येति
शेषः । तदानीम्, अभिचारिकीं = तन्त्रोक्तां मारणमोहनादिकां, क्रियां = विधानं,
गतः = प्राप्तः, प्रयुक्त इत्यर्थः, मन्त्रः = अमुकं हन २ दह २ पच २ मारय २ शोषय २
इत्यादिरूप इव, भीषणम् = भयङ्करं, वपुः = शरीरं, बभार = धारयामास ॥ ५६ ॥

समासः—हेतीनां संहतिर्हेतिसंहतिः, आरोपिता हेतिसंहतिर्यस्मिन् स आरो-
पितहेतिसंहतिः ॥ ५६ ॥

व्याकरणम्—अभिपश्यन् + अभि + इश् = लट् + शतृ । बभार = भृ + लिट् ॥ ५६ ॥

वाच्यान्तरम्—अथ पुरो विद्विषोऽभिपश्यता, आरोपितहेतिसंहतिना तेन रम्ये-
णापि (अर्जुनेन) अभिचारिकीं क्रिया गतेन मन्त्रेणैव भीषणं वपुर्बभार ॥ ५६ ॥

कोषः—‘रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषद्वेषणदुर्हृद’ इत्यमरः । ‘पुरः स्यात्पुरदोऽप्रत’ इत्यमरः । ‘पुरोधास्तु पुरोहित’ इत्यमरः । ‘गात्रं वपुः संहननं शरीरं वस्त्रं विग्रह’ इत्यमरः । ‘हिंसाकर्माभिचारः स्याद्’ इत्यमरः । ‘वेदभेदे गुप्तवादे मन्त्रः’ इत्यमरः ॥ ५६ ॥

सारार्थः—द्रौपदीवाक्यश्रवणोत्तेजितस्तथा, यथाऽग्रे विद्यमाना एव वैरिणो वर्तन्ते । तेन हेतुना धौम्येन तत्समीपं समन्त्रप्रयोगपूर्वकाणि शस्त्राणि निवेश्य गतम् । तदानीं प्रकृत्या रमणीयोऽप्यर्जुनो दर्शकानां भयङ्करो जातः । यथा मरणादिक्रियायां प्रयुक्तो मन्त्रो भाति; तद्वदिति ॥ ५६ ॥

भाषार्थः—बाद उसके आगे (सामने) शत्रुओं के देखते हुए के ऐसे और पुरोहित से रख दिया जाता है हथियारों का समूह जिसके आगे, अर्जुन सुन्दर रहने पर भी उस समय जैसे मारण आदि कर्मों का मन्त्र हो, वैसे भयङ्कर वेष को धारण किये ॥ ५६ ॥

उक्तमायुधारोपणं विवृण्वन्प्रस्थानमाह त्रिभिः—

अविलङ्घ्यविकर्षणं परैः प्रथितज्यारवकर्म कार्मुकम् ।

अगतावरिदृष्टिगोचरं शितनिस्त्रिशयुजौ महेषुधी ॥ ५७ ॥

अविलङ्घ्येति । परैः शत्रुभिरविलङ्घ्यमनतिक्रमणीयं विकर्षणं यस्य तद् । अमोघामर्षणमित्यर्थः । किञ्च प्रथितो ज्यारवो गुणध्वनिः कर्म वाणमोक्षणादिकं च यस्य तत्कार्मुकं चोद्वहन्नित्यन्वयः । तथाऽरीणां दृष्टिगोचरं दृष्टिपथमगतौ आह-वेधनिवर्तित्वादास्येति भावः । निर्गतस्त्रिशतोङ्गुलिभ्यो निस्त्रिशः खड्गः । इप्रत्यये सङ्ख्यायास्तत्पुरुषस्योपसङ्ख्यानात्समासान्तः । तेन शितेन तोक्षणेन युद्धं इति शितनिस्त्रिशयुजौ । ‘सत्सुद्विष—’ इत्यादिना क्तिप् । महेषुधी महाविषङ्गौ । इषवो धीयन्तेऽनयोरिति विग्रहः । ‘कर्मण्यधिकरणे च’ इति क्तिप्रत्ययः । ‘तूणोपासङ्गतूणीरनिषङ्गो इषुभिर्द्वयोः । तूण्यां खड्गे तु निस्त्रिशचन्द्रहासासिरिष्टयः’ । इत्यमरः ॥ ५७ ॥

अन्वयः—परैः, अविलङ्घ्यविकर्षणं, प्रथितज्यारवकर्म, कार्मुकम्, अरिदृष्टिगोचरम्, अगतौ, शितनिस्त्रिशयुजौ, महेषुधी, (उद्वहन्, तपोभृतां हृदयानि समाविवेश, इति ५९ तमरलोकेन सम्बन्धः) ॥ ५७ ॥

व्याख्या—परैः=अन्यैः, शत्रुभिश्च, अविलङ्घ्यविकर्षणम्=अनतिक्रमणीया-कर्षणम्, प्रथितज्यारवकर्म=सुविदितमौर्वीशब्दविक्रमम्, एवम्भूतं कार्मुकं=धनुः, शाण्डीवसंस्रमिति यावत् । तथा च, अरिदृष्टिगोचरं=शत्रुनयनपथम्, अगतौ=अप्राप्तौ, शितनिस्त्रिशयुजौ=तीक्ष्णखड्गयुक्तौ, महेषुधि=महानूणीरौ, उद्वहन्तपोभृतां हृदयानि समाविवेश—इति शेषः ॥ ५७ ॥

समाप्तः—न विलङ्घ्यम् अविलङ्घ्यं विकर्षणं यस्य तद् अविलङ्घ्यविकर्षणं, रवश्च कर्म च रवकर्मणी, ज्याया रवकर्मणी, ज्यारवकर्मणी प्रथिते ज्यारवकर्मणी यस्य तत् प्रथितज्यारवकर्म । अरीणां दृष्टयोऽरिदृष्टयस्तासां गोचर इत्यरिदृष्टिगोचरस्त-मरिदृष्टिगोचरम् । शितश्च निखिशः शितनिखिशः, तेन युक्ताविति शितनिखिश-युजौ । इषवो बाणा धीयन्ते ययोस्तौ इषुधी महान्ताविषुधी महेषुधी ॥ ५७ ॥

व्याकरणम्—कार्मुकं = कर्मन् + उकञ् । अगतौ = नञ् + गम् + क्तः ॥ ५७ ॥

वाच्यान्तरम्—यथावदेव ॥ ५७ ॥

कोषः—‘मौर्वी-ज्या-शिञ्जिनी-गुण’ इत्यमरः । ‘शब्दे निनाद-निनद-ध्वनि-ध्वान-रव स्वना’ इत्यमरः । ‘धनुग्रापौ धन्वशरासनकोदण्डकार्मुकम्’ इत्यमरः । रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषद्वेषणदुर्हृद’ इत्यमरः । ‘दृग्दृष्टी लोचनं नेत्रमीक्षणं चक्षुर-क्षिणी’ इत्यमरः । खड्गो तु निखिशश्चन्द्रहासासिरिष्ठय’ इत्यमरः । तृणोपासङ्ग-तूणीरनिषङ्गा इषुधिद्वयोः’ इत्यमरः ॥ ५७ ॥

सारार्थः—यस्याकर्षणं न कदाऽपि शत्रुभिस्तिरस्कृतमर्थाद्यस्मिन्नाकृष्टे शत्रवः शमनभवनातिथयः सम्पन्ना एवं गाण्डीवसंज्ञं धनुः । तथा च तीचणकरवालयुक्तौ तूणीरौ च वहन्नर्जुनो वने आः कोऽयं वीरोऽत्र किमर्थमाप्तः, अहह ! किमस्य कष्टमापपितं येन प्रायस्तपोभूमौ सुकुमारकलेवरोऽपि तपः कर्तुमागतः’ एवं साश्व-नयनं मिथो बहतां मनः प्रवेशं कृतवान् ॥ ५७ ॥

भाषाऽर्थः—शत्रुओं से नहीं आक्रमण किया हुआ है चढ़ाना जिसका, और जगद्विदित है तौत का शब्द और काम जिसका, ऐसे गाण्डीव नाम के धनुष को और वैरियों की आँख के सामने नहीं पड़ा है जो, ऐसे तेज (नौकीले) बाण से युक्त तर्कश को धारण किये अर्जुन उस वन में कुछ देरतक योगियों के दिल में पड़े ॥

यशसेव तिरोदधन्मुहुर्महसा गोत्रभिदायुधक्षतीः ।

कवचं च सरत्नमुद्भृज्ज्वलितज्योतिरिवान्तरं दिवः ॥ ५८ ॥

यशसेति । किञ्च । गोत्रभिद इन्द्रस्यायुधक्षतीर्वज्रप्रहाररन्ध्राणि । खाण्डव-दाहसम्भवादिति भावः । महसा स्वकान्त्या यशसेव मूर्तया कीर्त्यैव मुहुस्तिरोदध-दाच्छादयन् । सरत्नं रत्नसहितमत एव ज्वलितज्योतिर्दीप्तरात्मकम् । ‘ज्योतिस्ता-राऽग्निभाज्वालादृक्पुत्रार्थधरात्मसु च’ इति वैजयन्ती । दिवोऽन्तरं नमोमध्यमि-वावस्थितम् । ‘अन्तरं परिधानीये बाह्य स्वीयेऽन्तरात्मनि । क्लीबे मध्ये प्रकाशे च’ इति वैजयन्ती । कवचं चोद्ब्रह्मन् ॥ ५८ ॥

अन्वयः—गोत्रभिदायुधक्षतीः यशसा, इव, महसा, तिरोदधद् सरत्नं, ज्वलितज्योतिः, दिवः, अन्तरम्, इव कवचं, च, उद्ब्रह्मन् ॥ ५८ ॥

व्याख्या—गोत्रभिदायुधक्षतीः = इन्द्रास्त्राधातुचिह्नानि, वज्रप्रहारलक्षणातीत्यर्थः । यशसा = कीर्त्या, इव, महसा = तेजसा, तिरोदधत् = आच्छादयन्, तथा च, सरत्नम् = मणिगणालङ्कृतं, ज्वलितज्योतिः = समुदितनक्षत्रं, दिवः = आकाशस्य, अन्तरम् = मध्यं, प्रकाशवज्रक्षत्रशोभिताकाशमिवेत्यर्थः । कवचं च = वस्त्रं च, लोहनिर्मिताङ्गावरणमित्यर्थः । यत्परिधानेन परबाणादयो नान्तः प्रविशन्ति, तद् उद्ग्रहन् = धारयन्, क्षणं तपोभृतां हृदयानि समाविवेशेति पुरः पद्येन सम्बन्धः ॥ ५८ ॥

समासः—गोत्रं पर्वतं भिनत्तीति गोत्रभिद् इन्द्रस्तस्य यदायुधं वज्रं, तद् गोत्रभिदायुधं तस्य याः क्षतयस्ता गोत्रभिदायुधक्षतीः । रत्नैः सहितं सरत्नम् । ज्वलितानि ज्योतींषि यस्मिन् तद् ज्वलितज्योतिः । तद् ॥ ५७ ॥

व्याकरणम्—तिरोदधत् = तिरस् + धा + लट् + शतृ । उद्ग्रहन् = उद् + वह् + लट् + शतृ ॥ ५८ ॥

वाच्यान्तरम्—गोत्रभिदायुधक्षतीर्यशसेव महसा तिरोदधता, सरत्नं ज्वलितज्योतिर्दिवोऽन्तरमिव कवचमुद्ग्रहताऽर्जुनेन तपोभृतां हृदयानि समाविवेशिरे ॥ ५८ ॥

कोषः—‘सुत्रामा गोत्रभृद्ग्री वासवो वृत्रहा वृषा’ इत्यमरः । ‘आयुधं तु प्रहरणं शस्त्रमस्त्रम्’ इत्यमरः । ‘क्षतिः प्रहारे हानौ च’ इति विश्वः । ‘यशः कीर्तिः समञ्जा च’ इत्यमरः । ‘महस्तत्सवतेजसोः’ इत्यमरः । ‘रत्नं मणिर्द्रव्योररमजातौ मुक्ताऽऽदिकेऽपि च’ इत्यमरः । ‘उरश्छदः कङ्कटकोऽजगरः कवचोऽस्त्रियाम्’ इत्यमरः । ‘ज्योतिस्ताराग्निभाज्वालाह्वपुत्रात्मधरासु च’ इति वैजयन्ती ॥ ५८ ॥

सारार्थः—खाण्डववनदाहावसरे इन्द्रार्जुनयोः समरमभूत् तत्रैवेन्द्रेणार्जुनं प्रति वज्रं प्रक्षिप्तं, तेन तस्य चिह्नं स्वदेहकान्त्याऽऽच्छादयन् (अहो इन्द्रवज्रप्रहारोऽप्यस्मिन् वीरे व्यर्थो जातो धन्योऽयं वीरवर इत्येवम्) अलौकिकयशसेव व्याप्तः । मणिगणखचितकवचं परिदधदर्जुनो मुनिवसतिसमीपवर्तिनि वने गत इति ॥ ५८ ॥

भाषार्थः—इन्द्र के वज्र प्रहार के दागों को यशरूप अपने तेज से ढाँकते हुए, जैसे तारागण भूषित आकाश का बीच हो वैसे रत्नों सहित, कवच को धारण किये अर्जुन तपोवन में पहुँचे ॥ ५८ ॥

अलकाऽधिपभृत्यदर्शितं शिवमुर्वीधरवर्त्म संप्रयान् ।

हृदयानि समाविवेश स क्षणमुद्बाष्पदृशां तपोभृताम् ॥ ५९ ॥

अलकेति । सोऽर्जुनोऽलकाऽधिपभृत्येन यत्नेन दर्शितमतः शिवं निर्वाधमुर्वीधरवर्त्म हिमवन्मार्गं प्रति सम्प्रयान् गच्छन् । क्षणमुद्बाष्पदृशां वियोगदुःखा-

त्साश्रुनेत्राणां तपोभृतां द्वैतवर्तनवासिनां तपस्विनां हृदयानि समाविवेश, खेद-
यामासेत्यर्थः ॥ ५९ ॥

अन्वयः—अलकाऽधिपभृत्यदर्शितं, शिवम्, उर्वीधरवर्त्म, सम्प्रयान् सः,
उद्वाष्पदृशां, तपोभृतां, हृदयानि, क्षणं समाविवेश ॥ ५९ ॥

व्याख्या—अलकाऽधिपभृत्यदर्शितं = यक्षोपदिष्टम्, अलका नाम पुरी तस्या
अधिपः कुबेरस्तस्य भृत्योऽनुचरो यक्ष इति यावद् । शिवम् = मङ्गलम्, उर्वीधर-
वर्त्म = पर्वतमार्गं, सम्प्रयान् = सङ्गच्छन्, सः = अर्जुनः, उद्वाष्पदृशाम् = उद्गता-
श्रुनयनानां, तपोभृतां = तपस्विनां, हृदयानि = मनांसि, क्षणं = मुहुर्त्तं, समा-
विवेश = प्रविष्टवान्, योगिनां मनांसि खेदान्वितानि चकारेत्यर्थः ॥ ५९ ॥

समासः—अलकाया अधिपोऽलकाऽधिपस्तस्यालकाऽधिपस्य भृत्य इत्यलका-
ऽधिपभृत्यस्तेनालकाऽधिपभृत्येन दर्शित इत्यलकाऽधिपभृत्यदर्शितस्तमलका-
ऽधिपभृत्यदर्शितम् । धरतीति धर उर्वी धर उर्वीधरस्तस्य वर्त्म उर्वीधरवर्त्म ।
उद्गतानि बाष्पाणि याभ्यस्ता उद्वाष्पास्ताश्च दृशो येषां त उद्वाष्पदृशस्तेषाम्
उद्वाष्पदृशाम् । तपांसि विभ्रति ये ते तपोभृतः तेषां तपोभृताम् ॥ ५९ ॥

वाच्यान्तरम्—सम्प्रयान् + सम् + प्र + या + लट् + शतृ । समाविवेश =
सम् + आ + विश + लिट् ॥ ५९ ॥

वाच्यान्तरम्—अलकाऽधिपभृत्यदर्शितं शिवम्, उर्वीधरवर्त्म सम्प्रयाता
तेन (अर्जुनेन) तपोभृतां हृदयानि समाविविशिरे ॥ ५९ ॥

कोषः—‘कैलासः स्थानमलका पूः’ इत्यमरः । ‘भृत्ये दासेर-दासेय-दास-
गोप्यक-चेटका’ इत्यमरः । ‘श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलं शुभम्’ इत्यमरः ।
‘सर्वसहा वलुमती वसुधोर्वी वसुन्धरा’ इत्यमरः । ‘महीध्रे ‘शिखरिचमाभृदहार्य-
धरपर्वता’ इत्यमरः । अयनं वर्त्म मार्गाध्वपन्थानः पदवी सृतिः’ इत्यमरः । ‘लोचनं
नयनं नेत्रमक्षिणं चक्षुरक्षिणी’ इत्यमरः । ‘बाष्पमुष्णाश्रु कथ्यत’ इति कोषः ॥ ५९ ॥

सारार्थः—अग्रेऽग्रे यक्षेण प्रदर्शिते पर्वतमार्गे गच्छन्तमर्जुनमवलोक्य तप-
स्विनः सदयहृदयाः करुणासमाकुक्ष बभूवुः ॥ ५९ ॥

भाषार्थः—यक्ष से दिखाये (बतलाये) मङ्गलप्रद, पर्वत के रास्ते में
जाते हुए अर्जुन, कुछ देर तक आसू भरे आंखवाले मुनियों के दिल में पड़े ।
अर्थात् अर्जुन को देखकर करुणा से मुनियों की आँखों में आँसू भर आया और
अर्जुन की तरफ मन खिंच गया ॥ ५९ ॥

अनुजगुरथ दिव्यं दुन्दुभिध्वानमाशाः

सुरकुसुमनिपातैर्व्योम्नि लक्ष्मीर्वितेने ।

प्रियमिव कथयिष्यन्नालिलिङ्ग स्फुरन्तीं

भुवमनिभृतवेलावीचिबाहुः पयोधिः ॥ ६० ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये तृतीयः सर्गः ।

अनुजगुरिति । अथाशा दिशः दिवि भवं दिव्यम् । 'द्युप्रागपागुदकप्रतीचो यत्' । दुन्दुभिध्वानमनुजगुरनुदध्वनुः । गायतेलिङ् । व्योम्नि सुरकुसुमनिपातै-
लक्ष्मीवितेने । पुष्पवृष्टिश्चाजनिष्टेत्यर्थः । किञ्च । अनिभृतताश्चञ्चला वेलायां कूले या
वीचयस्ता एव बाहवो यस्य स तथोक्तः । 'वेला कूलविकारयोः' इति शाश्वतः ।
पयोधिः स्फुरन्तीमुल्लसन्तीं हर्षात्स्पन्दमानां च भुवं प्रियमिष्टं भारावतारणरूपं
कथयिष्यन्निव । कथयितुमिवेत्यर्थः । 'लृट् शेषे च' इति चकारात्क्रियाऽर्थायां
क्रियायां लृट् । आलिलिङ्ग । सर्वं चेदं शिवं देवकार्यप्रवृत्तत्वाद्दस्येति भावः । अत्र
विशेषणमात्रसाम्यादप्रस्तुतस्य गम्यत्वात्समासोक्तिरलङ्कारः । तत्र चाप्रस्तुतयोर्भूमि-
समुद्रयोः प्रतिपन्नाभ्यां नायकाभ्यां भेदेऽभेदलक्षणातिशयोक्तिवशादालिङ्गनोक्ति-
रिति रहस्यम् । एवमतिशयोक्त्यनुप्राणिता समासोक्तिः । प्रियकथनात्स्नेहमुज्जी-
वयन्ती तदङ्गभावं भजत इत्युभयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्कर इति विवेचनीयम् ॥ ६० ॥

इति श्रीमहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितायां किरातार्जुनीयकाव्य-
व्याख्यायां षण्ठापथसमाख्यायां तृतीयः सर्गः समाप्तः ।

अन्वयः—अथ, आशाः, दिव्यं, दुन्दुभिध्वानम्, अनुजगुः, व्योम्नि, सुरकुसुम-
निपातैः, लक्ष्मीः वितेने, अनिभृतवेलावीचिबाहुः, पयोधिः, प्रियं, कथयिष्यन्,
इव, स्फुरन्तीं, भुवम्, आलिलिङ्ग ॥ ६० ॥

व्याख्या—अथ = अर्जुनप्रयाणोत्तरकाले, आशाः = दिशः, दिव्यं = स्वर्ग-
सम्बन्धिनं, न तु लौकिकं, दुन्दुभिध्वानम् = भेरीशब्दम्, अनुजगुः = अनुदध्वनुः,
दिष्टु भेरीशब्दोऽभूदित्यर्थः । तथा च आशा एव कथ्यः, सुरकुसुमनिपातैः = देव-
पुष्पवर्षणैः, वा, सुरकुसुमानि पारिजातपुष्पाणि, तेषां निपातैः, व्योम्नि = गगने,
लक्ष्मीः = श्रीः, वितेने = वितस्तरे । अर्थात्तदानीं खात्पुष्पवृष्टिर्जातेति भावः । तथा
च, अनिभृतवेलावीचिबाहुः = चञ्चलतटलहरिभुजः, पयोधिः = समुद्रः, प्रियम् =
प्रेमपूर्णं वच इति शेषः । कथयिष्यन् = कथयितुमिच्छन् । इव स्फुरन्तीम् = उल्ल-
सन्तीम्, भुवन् = महीम्, आलिलिङ्ग = परिषस्वजे, आलिलिङ्गितवानित्यर्थः ॥ ६० ॥

समाप्तः—दुन्दुभेध्वानो दुन्दुभिध्वानस्तं दुन्दुभिध्वानम् । कुसुमानां निपाताः
कुसुमनिपाताः सुराणां कुसुमनिपाताः सुरकुसुमनिपातास्तैः सुरकुसुमनिपातैः ।
वेलाया वीचयो वेलावीचयः, अनिभृता या वेलावीचयोऽनिभृतवेलावीचयः, ता
एव बाहवो यस्य सोऽनिभृतवेलावीचिबाहुः ॥ ६० ॥

व्याकरणम्—अनुजगुः = अनु + गौ + लिट् । वितेने = वि + तन् + लिट् कर्मणि ।
कथयिष्यन् = कथ + णिच् + लृट् + शतृ । आलिलिङ्ग = आ + लिगि + लिट् ॥

वाच्यान्तरम्—आशाभिर्दिव्यो दुन्दुभिध्वानोऽनुजगो । सुरकुसुमनिपाता व्योम्नि
लक्ष्मीं वितेनुः । प्रियं कथयिष्यतेवानिभृतवेलावीचिबाहुना पयोधिना स्फुरन्ती
भूरालिलिङ्गे ॥ ६० ॥

कोषः—‘स्याद्यशःपटहो ढक्का भेरी स्त्री दुन्दुभिः पुमान्’ इत्यमरः । ‘शब्दे
निनाद-निनद-ध्वनि-ध्वान-रव-स्वाना’ इत्यमरः । ‘दिसस्तु ककुभः काष्ठा
आशाश्च हरितश्च ता’ इत्यमरः । ‘अमरा निर्जरा देवास्त्रिदश विबुधाः सुरा’
इत्यमरः । ‘प्रसूनं कुसुमं सुमम्’ इत्यमरः । ‘द्योदिवौ द्वे स्त्रियामभ्रं व्योम पुस्कर-
मम्बरम्’ इत्यमरः । ‘अव्ययस्त्विकृतौ वेला कालमयादयोरपि’ इत्यमरः । ‘भङ्ग-
स्तरङ्ग कर्मिर्वा स्त्रियां वीचिरथोर्मिषु’ इत्यमरः । ‘भुजबाहु प्रवेष्टो दोः’ इत्यमरः ।
‘पयोधिरब्धिः समुद्रः सागरोऽर्णव’ ॥ ६० ॥

साराधः—अर्जुनस्य तपोऽर्थं प्रस्थानसमये देवदुन्दुभयो नेदुः । आकाशात्
पुष्पवृष्टिरभूत् । हर्षेण शमुद्रोऽपि चञ्चलो बभूव । इत्थं शुभशकुनान्यभूवन् ॥ ६० ॥

भाषार्थः—दिशाओं में देव-दुन्दुभी बजने लगी, आकाश में देवता लोगों के
फूलों की वर्षा से शोभा होने लगी । चञ्चल किनारे की लहर रूप भुजा है,
जिसकी ऐसा समुन्द्र जैसे कुछ मीठी बात या शुभसमाचार कहने की इच्छा करके
चमकती हुई पृथ्वी का आलिङ्गन करने लगा ॥ ६० ॥

छन्दःरिचयः—इदं मालिनोनाम् वृत्तम् । तल्लक्षणञ्च—‘ननमयययुतेयं मालिनी
भोगिलोकैः’ । अस्यार्थः—यस्मिन्श्लोकापादे नगणनगणमगणयगणयगणास्तथा
चाष्टभिः-सप्तभिरक्षरैर्विश्राप्तोऽपि, तन्मालिनीनाम् वृत्तम् । यथाऽत्र—

न	न	म	य	य	
। । ।	। । ।	। । ।	। । ।	। । ।	एवं चतुर्ध्वपि पादेषु सम-
अ	नु	ज	गु	र	थ दि व्यं दु न्दुभिध्वा नमाशाः”

वृत्तत्वाद्दहनीयम् । तत्र समवृत्तलक्षणम् “अङ्घ्रयो यस्य चत्वारस्तुल्यलक्षण-
लक्षिताः । तच्छन्दःशास्त्रतत्त्वज्ञाः समवृत्तं प्रचक्षते ॥” एवमर्धसमवृत्तलक्षणम्—
“प्रथमाङ्घ्रिसमो यस्य तृतीयश्चरणो भवेत् । द्वितीयस्तुर्यवद्वृत्तं तदर्धसममुच्यते ॥”
अर्थात् पङ्क्तिद्वयेन प्रत्येकपद्याधे-ऊर्ध्वाधःक्रमेण लिखिते, प्रथमतृतीययोरेकलग्न-
त्वात् समलक्षणत्वं, द्वितीयचतुर्थयोरेकत्रोर्ध्वाधोवर्त्तमानत्वाद् लक्षणसाम्यं भवतीति
युक्त्युक्तमेव । एवं तदुदाहरणीभूतानि पद्यानि द्वितीयसर्गादिगतानि भीमवाक्यानि

‘विहितां प्रियया मनःप्रियाम्’ इत्यादिवाक्यानि । अस्मिन्नपि सर्गे ‘अविलङ्घ्य-
विकर्षणं परैः’ इत्यादि त्रीणि पद्यान्यर्धसमान्येव । एवं यस्मिंश्च अपि भिन्नभिन्न-
लक्षणास्तद्विषमवृत्तम् । तथा खोक्तं—‘यस्य पादे चतुष्केऽपि लक्ष्म भिन्नं परस्परम् । तदाहुर्विषमं वृत्तं छन्दःशास्त्रविशारदाः ॥’ तदुदाहरणमुद्धृतादिकमस्यैव
काव्यस्य द्वादसे सर्गे—‘अथ वासवस्य वचनेन रुचिरवदनखिलोचनम् । क्लान्ति-
रहितमभिराधयितुं विधिवत्तपांसि विदधे धनञ्जयः ॥’

नवजलनिधिकृतितुले (१८४९) शाके तैषीयपूर्णमामन्दे ।

‘गङ्गाधरेण’ रचिता सार्गत्रयिकी ‘सुधा’ पूर्णा ॥

इति मिथिलादेशान्तर्गत—भागलपुरमण्डलवर्ति—‘चयनपुर’ ग्रामनिवासिना
विद्वद्भर‘हंसराज’शर्मणस्तनयेन मिश्रोपनामकेन श्रीगङ्गाधरशर्मणा विरचि-
तया सुधाऽभिधया टीकया विभूषितं किरातार्जुनीयकाव्यस्य
सर्गत्रयं पूर्णतामगात् ।

॥ श्रीः ॥

किरातार्जुनीयम्

‘सुधा’ संस्कृत-हिन्दीव्याख्योपेतम्

चतुर्थः सर्गः

ततः स कूजत्कलहंसमेखलां, सपाकसस्याहितपाण्डुतागुणाम् ।

उपाससादोपजनं जनप्रियः, प्रियामिवासादितयौवनां भुवम् ॥ १ ॥

शरदिन्दुनिभां शुभ्रां शुभ्रवस्त्रैरलङ्कृताम् ।

कलहंसकृतावासां, वरदां शारदां भजे ॥

अन्वयः—ततः जनप्रियः सः कूजत्कलहंसमेखलां सपाकसस्याहितपाण्डुतागुणाम् भुवम् आसादितयौवनां प्रियाम् इव उपजनम् उपाससाद ।

विग्रहः—जनानां प्रियः=जन-प्रियः । कलहंसा मेखला इव, अथवा कलहंसा इव मेखला यस्यास्ताम्=कलहंसमेखलाम्, कूजन्तीं कलहंसमेखलामिति=कूजत्कलहंसमेखलाम् । सह पाकेन वर्तन्त इति सपाकानि सस्यानि तैराहितः पाण्डुतागुणो यस्यास्ताम्=सपाकसस्याहितपाण्डुतागुणाम् । आसादितं यौवनं यया ताम्=आसादितयौवनाम् । जमस्य समीपमुपजनम् ।

अर्थः—ततः=प्रस्थानान्तरम् । जनप्रियः=लोकप्रियः । स=अर्जुनः । कूजत्कलहंसमेखलाम्=कूजद्राजहंसमेखलाम् । सपाकसस्याहितपाण्डुतागुणाम्=पववान्नसम्पादितपाण्डुरङ्गयुक्ताम् । भुवम्=भूमिम् । आसादितयौवनाम्=प्राप्तयौवनाम् । प्रियां=प्रेयसीम् । इव । उपजनम्=जनसमीपे, सखीसमक्षं वा । उपाससाद=उपगतवान् । वंशस्थवृत्तम् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘कादम्बः कलहंसः स्यात्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—हिमालय को प्रस्थान के पश्चात् लोकप्रिय अर्जुन कलकूजन करते हुए राजहंस की भाँति ध्वनित मेखलायुक्त, फसलों के परिपाक से गौरवर्ण वाली

भूमि पर पहुँचे, जैसे कि कोई म्रियगुण वजरी हुई करवनी पहले अपनी प्रेयसी के समक्ष पहुँचा हो ॥ १ ॥

विनम्रशालिप्रसवौषशालिनीरपेतपङ्काः ससरोरुहाम्भसः ।

ननन्द पश्यन्नुपसीम स स्थलीरुपायनीभूतशरद्गुणश्रियः ॥ २ ॥

अन्वयः—सः विनम्रशालिप्रसवौषशालिनीः अपेतपङ्काः ससरोरुहाम्भसः उपायनीभूतशरद्गुणश्रियः उपसीम स्थलीः पश्यन् ननन्द ।

विग्रहः—विनम्राणां शालीनां प्रसवः=विनम्रशालिप्रसवस्तेषामोवास्तैः शाल्यन्ते ताः=विनम्रशालिप्रसवौषशालिनीः । अपेतानि पङ्कानि यामिस्ताः=अपेतपङ्काः । सरोरुहैः सहितानि ससरोरुहाणि, अम्भांसि यासु ताः=ससरोरुहाम्भसः । शरदो गुणः=शरद् गुणः, तस्य श्रियस्ताः=शरद्गुणश्रियः । सोमनः समीपम्=उपसीम ।

अर्थः—सः=अर्जुनः । विनम्रशालिप्रसवौषशालिनीः=अवनतशालिफल-स्तोमशोभिनीः । अपेतपङ्काः=निष्पङ्काः । ससरोरुहाम्भसः=सकमलजलाः । उपायनीभूतशरद्गुणश्रियः=उपहारीभूतशरद्गुणसम्पत्तीः । उपसीम=सीमनः समीपे । स्थलीः=भुवः । पश्यन्=अवलोकयन् । ननन्द=जहर्ष । अत्र परिणामालङ्कारः ।

कोषः—‘स्थलं स्थली’ इत्यमरः । ‘अम्भोर्णस्तोयपानीयम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन झुके हुए धान को बालियों से युक्त, कोवड़रहे, कमल तथा जलयुक्त उपहार रूप में प्राप्त, शरत्कालीन शोभावाली, ग्राम-सीमाओं में स्थित भूभागों को देखते हुए बहुत प्रसन्न हुए ॥ २ ॥

निरीक्ष्यमाणा इव विस्मयाकुलैः पयोभिरुन्मीलितपद्मलोचनैः ।

हृतप्रियादृष्टिविलासविभ्रमा मनोऽस्य जहृः शफरोविवृत्तयः ॥ ३ ॥

अन्वयः—विस्मयाकुलैः उन्मीलितपद्मलोचनैः पयोभिः निरीक्ष्यमाणा इव हृतप्रियादृष्टिविलासविभ्रमाः शफरीविवृत्तयः अस्य मनः जहृः ।

विग्रहः—विस्मयेनाकुलास्तैः=विस्मयाकुलैः । उन्मीलितानि पद्मानि=उन्मीलितपद्मानि । उन्मीलितपद्मानोव लोचनानि येषां तैः उन्मीलितपद्मलोचनैः । प्रियाणां दृष्टिः=प्रियादृष्टिः । तासां विलासास्तेषां विभ्रमाः, हृताश्रमा प्रियादृष्टि-विलासविभ्रमाः=हृतप्रियादृष्टिविलासविभ्रमाः । शफरीणां विवृत्तयः=शफरी-विवृत्तयः ।

अर्थः—विस्मयाकुलैः = आश्चर्यचकितैः । उन्मीलितपद्मञ्ज्वनैः = उत्फुल्ल-
कमलनयनैः । पयोभिः = जलैः । निरीक्ष्यमाणा इव = अवलोकयन्त्य इव । हृत-
प्रियादृष्टिविलासविभ्रमाः = अपहृतयुवतीभ्रूविक्षेपादिभ्रमाः । शफरीविवृत्यः =
मत्स्यीस्फुरितानि । अस्य = अर्जुनस्य । मनः = चित्तम् । जहृः = आचकृषुः ।
अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘विभ्रमः संशये भ्रान्तौ शोभायाञ्च’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—आश्चर्यचकित तालाब जैसे अर्जुन को विकसित कमलरूपी नेत्रों से
देख रहे थे । युवतियों के भ्रूविक्षेपादि विलासों का मानों तालाबों में उछलती हुई
छोटी दो मछलियाँ अपहरण कर रही थीं । इस प्रकार इन सब वस्तुओं ने अर्जुन
का मन अपनी ओर आकृष्ट कर लिया ॥ ३ ॥

तुतोष पश्यन् कलमस्य सोऽधिकं सवारिजे वारिणि रामणीयकम् ।

सुदुर्लभे नार्हति कोऽभिनन्दितुं प्रकर्षलक्ष्मीमनुरूपसङ्गमे ॥ ४ ॥

अन्वयः—सः सवारिजे वारिणि कलमस्य रामणीयकं पश्यन् अधिकं तुतोष ।

सुदुर्लभे अनुरूपसङ्गमे प्रकर्षलक्ष्मीम् अभिनन्दितुं कः न अर्हति ।

विग्रहः—वारिणि जातम् वारिजं = वारिजेन सह तस्मिन् = सवारिजे ।

रमणीयस्य भावो रामणीयकम् । अनुरूपः सङ्गमः = अनुरूपसङ्गमस्तस्मिन् =

अनुरूपसङ्गमे । प्रकर्षस्य लक्ष्मीः = प्रकर्षलक्ष्मीस्ताम् = प्रकर्षलक्ष्मीम् ।

अर्थः—सः = अर्जुनः । सवारिजे = सकमले । वारिणि = जले । कलमस्य =

शालिविशेषस्य । रामणीयकम् = सौन्दर्यम् । पश्यन् = अवलोकयन् । अधिकम् =

बहु । तुतोष = प्रीतो जातः । सुदुर्लभे = दुष्प्राप्ये । अनुरूपसङ्गमे = अनुकूल-

समागमे । प्रकर्षलक्ष्मीम् = उत्कर्षसम्पदम् । अभिनन्दितुम् = स्तोतुम् । कः = कः

पुरुषः । न अर्हति = नैव योग्यो भवति । अत्रार्थान्तरन्यासालङ्कारः ।

कोषः—‘शालयः कलमाद्याश्च षष्टिकाद्याश्च पुंस्यमी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन कमलयुक्त जल में कलम नामक शालिविशेष के पौधों को
सुन्दरता देखते हुए बहुत प्रसन्न हुए । दुष्प्राप्य एवं अनुकूल समागम होने पर कौन
पुरुष उत्कृष्ट सम्पत्ति का अभिनन्दन नहीं करता है ? ॥ ४ ॥

नुनोद तस्य स्थलपद्मिनोगतं वितर्कमाविष्कृतफेनसन्तति ।

अवासकिञ्जल्कविभेदमुच्चकैर्विवृतपाठीनपराहतं पयः ॥ ५ ॥

अन्वयः—आविष्कृतफेनसन्तति अवासकिञ्जल्कविभेदम् उच्चकैः विवृत्तपाठी-
नपराहतम् पयः तस्य स्थलपद्मिनीगतं वितर्कं नुनोद ।

विग्रहः—फेनानां सन्ततिः=फेनसन्ततिः । आविष्कृता फेनसन्ततिर्यस्य
तत् आविष्कृतफेनसन्तति । किञ्जल्कस्य विभेदः किञ्जल्कविभेदः । अवासः किञ्जल्क-
विभेदः येन तत्=अवासकिञ्जल्कविभेदम् । विवृत्तेन पाठीनेन पराहतं तत्=
विवृत्तपाठीनपराहतम् । स्थलस्य पद्मिनी=स्थलपद्मिनी, तस्यां गतं तत्=स्थल-
पद्मिनीगतम् ।

अर्थः—आविष्कृतसन्तति=प्रकटीकृतडिण्डीरसमूहम् । अवाप्तकिञ्जल्क-
विभेदम्=प्राप्तकेसरोपगमम् । उच्चकैः=उच्चैः । विवृत्तपाठीनपराहतम्=
लुठितमत्स्यविशेषताडितम् । पयः=जलम् । तस्य=अर्जुनस्य । स्थलपद्मिनी-
गतम्=गुलाबाख्यपुष्पगतम् । वितर्कम्=संशयम् । नुनोद=विच्छेद । अत्र
सन्देहालङ्कारः ।

कोषः—‘डिण्डीरोऽन्विकफः फेनः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सकमल सरोवरों में उठी हुई फेन, कमल-पराग के भेद तथा जोर
से उछलते हुए पाठीन नामक मत्स्य-विशेषों से ताडित जल ने अर्जुन का ‘कमलों
में गुलाब’ होने का संशय दूर कर दिया ॥ ५ ॥

कृतोमिरेखं शिथिलत्वमायता शनैः शनैः शान्तरयेण वारिणा ।

निरीक्ष्य रेमे स समुद्रयोषितां तरङ्गितक्षौमविपाण्डु सैकतम् ॥ ६ ॥

अन्वयः—सः शिथिलत्वम् आयता शनैः शनैः शान्तरयेण वारिणा कृतोमि-
रेखं तरङ्गितक्षौमविपाण्डु समुद्रयोषितां सैकतं निरीक्ष्य रेमे ।

विग्रहः—कृता ऊर्मय एव रेखाः यस्य तस्य तत्=कृतोमिरेखम् । तरङ्गा
अस्य सञ्जातास्तरङ्गितम् । तरङ्गितं तत् क्षौमम्, तद्वद् विपाण्डु=तरङ्गितक्षौम-
विपाण्डु । समुद्राणां योषितस्तासाम्=समुद्रयोषिताम् । सिकता अस्यास्तीति ।

अर्थः—सः=अर्जुनः । शिथिलत्वम्=शैथिल्यम् । आयता=गच्छता ।
शनैः शनैः=मदं मन्दम् । शान्तरयेण=शान्तजवेन । वारिणा=जलेन कृतोमि-
रेखम्=कृततरङ्गराजि । तरङ्गितक्षौमविपाण्डु=भङ्गितदुकूलवच्छुभ्रम् । समुद्र-
योषिताम्=नदीनाम् । सैकतम्=पुलिनम् । निरीक्ष्य=अवलोक्य । रेमे=
तुतोष ।

कोषः—‘तोयोत्थितं तत्पुलिनं सैकतं सिकतामयम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन प्रति-दिन क्षीण होने से धीमे बहाववाली, लहरों से रेखा बनानेवाली, नदियों के भङ्गिमायुक्त क्षौमवस्त्र के समान उज्ज्वल रेतिले तट को देखकर अतीव प्रसन्न हुए ॥ ६ ॥

मनोरमं प्रापितमन्तरं भ्रुवोरलङ्कृतं केसररेणुनाऽणुना ।

अलक्तताम्राधरपल्लवश्रिया समानयन्तीमिव बन्धुजीवकम् ॥ ७ ॥

अन्वयः—अणुना केसररेणुना अलङ्कृतं मनोरमं भ्रुवोः अन्तरं प्रापितं बन्धुजीवकम् अलक्तताम्राधरपल्लवश्रिया समानयन्तीम् इव ।

विग्रहः—केसरस्य रेणुः केसररेणुस्तेन=केसररेणुना । अलक्तवत् ताम्रस्य अधरपल्लवस्य या श्रीस्तया=अलक्तताम्राधरपल्लवश्रिया ।

अर्थः—अणुना=सूक्ष्मेण । केसररेणुना=किञ्जल्कपरागेण । अलङ्कृतम्=शोभितम् । मनोरमम्=सुन्दरम् । भ्रुवोः अन्तरम्=भ्रूमध्यम् । प्रापितम्=निवेशितम् । बन्धुजीवकम्=बन्धूकपुष्पम् । अलक्तताम्राधरपल्लवश्रिया=लाक्षारसरक्ताधरपल्लवकान्त्या समानयन्तीम्=समोकुर्वन्तीम् । इव=समम् । ‘अत्रोत्प्रेक्षा-लंकारः ।

कोषः—‘किञ्जल्कः केसरोऽस्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—घान के खेत रखाती हुई स्त्रियों ने सूक्ष्म केसररेणु से अलङ्कृत मनोरम जवाकुसुम को भीहों के मध्य में लगा रखा था । इस प्रकार पुष्पयुक्त भीहें महावर की लालिमा से रञ्जित अधर पल्लवों की मानों बराबरी कर रही थी ॥ ७ ॥

नवातपालोहितमाहितं मुहुर्महानिवेशौ परितः पयोधरौ ।

चकासयन्तीमरविन्दजं रजः परिश्रमाम्भःपुलकेन सर्पता ॥ ८ ॥

अन्वयः—महानिवेशौ पयोधरौ परितः मुहुः आहितम् नवातपालोहितम् अरविन्दजं रजः सर्पता परिश्रमाम्भःपुलकेन चकासयन्तीम् ।

विग्रहः—महान् निवेशौ ययोस्तौ=महानिवेशौ । पयसां धरौ तौ=पयोधरौ । नवेन आतपेन आलोहितं तत्=नवातपालोहितम् । अरविन्दाज्जातम् तत्=अरविन्दजम् । परिश्रमाज्जातमम्भः=परिश्रमाम्भः, तस्य पुलकस्तेन=परिश्रमाम्भःपुलकेन ।

अर्थः—महानिवेशौ=पीवरौ । पयोधरौ=स्तनौ । परितः=अभितः ।
 मृदुः=वारं वारम् । आहितं=प्राप्तम् । नवातपालोहितम्=बालातपताम्रम् ।
 अरविन्दजं=कमलजम् । रजः=परागम् । सर्पता=प्रसरता । परिश्रमाम्भः-
 पुलकेन=श्रमस्वेदोद्भेदेन । चकासयन्तीम्=शोभयन्तीम् । (निरीक्ष्य कृतार्थता
 मेने) ।

कोषः—‘स्त्रीस्तनाब्दौ पयोधरौ’ इत्यमरः ।

हिन्दी—धान के खेतों को रखाती हुई स्त्रियों ने अपने उन्नत उरोजों पर
 प्रातःकालीन धूप के समान रक्ताभ कमल-पराग लगाया था, वे स्त्रियाँ उस
 पराग रज को परिश्रम के कारण उत्पन्न हुए स्वेद-बिन्दुओं से शोभित कर
 रही थीं ॥ ८ ॥

कपोलसंश्लेषि विलोचनत्विषा विभूषयन्तीमवतंसकोत्पलम् ।

सुतेन पाण्डोः कलमस्य गोपिकां निरीक्ष्य मेने शरदः कृतार्थता ॥९॥

अन्वयः—कपोलसंश्लेषि अवतंसकोत्पलं विलोचनत्विषा विभूषयन्तीम्
 कलमस्य गोपिकां निरीक्ष्य पाण्डोः सुतेन शरदः कृतार्थता मेने ।

विग्रहः—कपोलं संश्लेषयति तत्=कपोलसंश्लेषि । अवतंसकोत्पलं तत्=
 अवतंसकोत्पलम् । विलोचनयोः त्विट्=विलोचनत्विट् तथा=विलोचनत्विषा ।
 गाः पातीति गोपः, गोपस्य स्त्री गोपिका तां=गोपिकाम् । कृतार्थस्य भावः=
 कृतार्थता ।

अर्थः—कपोलसंश्लेषि=कपोलचुम्बि । अवतंसकोत्पलम्=कर्णोत्पलम् ।
 विलोचनत्विषा=नेत्रकान्त्या । विभूषयन्तीम्=अलंकुर्वतीम् । कलमस्य=शालि-
 विशेषस्य । गोपिकां=गोप्त्रीम् । निरीक्ष्य=दृष्ट्वा । पाण्डोः=एतन्नामकस्य राज्ञः ।
 सुतेन=पुत्रेण अर्जुनेनेत्यर्थः । शरदः=शरदृतोः । कृतार्थता=सफल्यम् । मेने=
 अमानि ।

कोषः—‘गण्डौ कपोलौ’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शालिगोप्त्रियों के कपोलों को छूते हुए कर्णफूल आभूषण लटक रहे
 थे । नेत्रों की कान्ति से अलंकृत इन धान की रखवाली करनेवाली स्त्रियों को
 देखकर अर्जुन ने शरदृतु की सफलता को माना ॥ ९ ॥

उपारताः पश्चिमरात्रिगोचरादपारयन्तः पतितुं जवेन गाम् ।

तमुत्सुकाश्चक्रुरवेक्षणोत्सुकं गवां गणाः प्रस्तुतपीवरौघसः ॥ १० ॥

अन्वयः—पश्चिमरात्रिगोचरात् उपारताः जवेन गाम् पतितुम् अपारयन्तः प्रस्तुतपीवरौघसः उत्सुकाः गवां गणाः तम् अवेषणोत्सुकं चक्रुः ।

विग्रहः—पश्चिमा रात्रिः=पश्चिमरात्रिस्तस्यां यो गोचरस्तस्मात्=पश्चिमरात्रिगोचरात् । प्रस्तुतानि पीवराणि ऊर्ध्वासि येषां ते=प्रस्तुतपीवरौघसः । अवेषणा य उत्सुकस्तम्=अवेषणोत्सुकम् ।

अर्थः—पश्चिमरात्रिगोचरात्=अपररात्रौ गोचरणभूमेः । उपारताः=सन्निवृत्ताः, जवेन=वेगेन । गाम्=भुवम् । पतितुम्=घावितुम् । अपारयन्तः=अशक्नुवन्तः । प्रस्तुतपीवरौघसः=स्रवत्पीनापीनाः । उत्सुकाः=उत्कण्ठिताः । गवां गणाः=घेनूनां समूहाः । तम्=अर्जुनम् । अवेषणोत्सुकम्=दर्शनोत्सुकम् । चक्रुः=कृतवन्तः ।

कोषः—‘ऊधस्तु क्लीबमापीनम्’ इत्यमरः । ‘स्वर्गेषु पशुवाग्जदिङ्नेत्रवृणिभूजले । लक्ष्यदृष्ट्या स्त्रियां पुंसि गौः’ इत्युभयत्राप्यमरः ।

हिन्दी—सन्ध्याकाल में गोचर से लौटती हुई गायें थकी हुई होने के कारण जोर से भागने में असमर्थ थीं । उनके स्तनों से दूध टपक रहा था ऐसी उन गायों के झुण्डों ने अर्जुन को देखने की उत्सुकता पैदा कर दी ॥ १० ॥

परीतमुक्षावजये जयश्रिया नदन्तमुच्चैः क्षतसिन्धुरोघसम् ।

ददर्श पुष्टि दधत् स शारदीं सविग्रहं दर्पमिवाधिपं गवाम् ॥ ११ ॥

अन्वयः—सः उक्षावजये जयश्रिया परितम् उच्चैः नदन्तं क्षतसिन्धुरोघसम् शारदीं पुष्टि दधत् गवाम् अधिपं सविग्रहं दर्पम् इव ददर्श ।

विग्रहः—उक्षावजयस्तस्मिन् = उक्षावजये । जयस्य श्रोः जयश्रीस्तया = जयश्रिया । सिन्धोः रोघः = सिन्धुरोघः, क्षतं सिन्धुरोघो येन तम् = क्षतसिन्धुरोघसम् । शरदि भवां शारदीम् । विग्रहेण सहितस्तं = सविग्रहम् ।

अर्थः—सः=अर्जुनः । उक्षावजये=उक्षान्तरभङ्गे सति । जयश्रिया=विजयश्रिया, परीतं=वेष्टितम् । उच्चैः=उन्नतस्वरेण । नदन्तम्=गर्जन्तम् । क्षतसिन्धुरोघसम्=विक्षतसरित्पटम् । शारदीम्=शरदि भवाम् । पुष्टिम्=अवयवोपचयम् । दधत्=धारयन्तम् । गवामधिपम्=वृषभम् (अनङ्वाहम्) । सविग्रहम्=भूतिमन्तम् । दर्पम्=गर्वम् । इव । ददर्श=अपश्यत् । अत्रोत्प्रेक्षा-लंकारः ।

कोषः—‘शरीरं वर्णं विग्रहः । कायो देहः क्लोबपुंसोः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने एक साँड़ से लड़कर एवं उसे पराजित कर, दूसरे साँड़ को बिजयदर्प से नदीतट का गिराते हुए देखा । दृष्ट-गुष्ट होने के कारण वह साँड़ घमण्ड का साक्षात् मूर्ति सा दिखलाई पड़ता था ॥ ११ ॥

त्रिमुच्यमानैरपि तस्य मन्थरं गवां हिमानीविशदैः कदम्बकैः ।

शरन्नदीनां पुलिनैः कुतूहलं गलद्दुकूलैर्जवनैरिवादधे ॥ १२ ॥

अन्वयः—हिमानीविशदैः गवां कदम्बकैः मन्थरं त्रिमुच्यमानैः अपि शरन्नदीनां पुलिनैः गलद्दुकूलैः जवनैः इव तस्य कुतूहलम् आदधे ।

विग्रहः—शरद्वेनयः शरन्नद्यस्तासां=शरन्नदीनाम् । गलन्ति दुकूलानि = गलद्दुकूलानि तैः=गलद्दुकूलैः । हिमानीवद्विशदानि, तैः=हिमानीविशदैः ।

अर्थः—हिमानीविशदैः=हिमसंघातशुभ्रैः । गवाम्=घेनूनाम् । कदम्बकैः=समूहैः । मन्थरं=मन्दम् । त्रिमुच्यमानैः=मुच्यमानैः । अपि । शरन्नदीनाम्=शरत्सरिताम् । पुलिनैः=तटैः । गलद्दुकूलैः=वसनरहितैः । जवनैः=जवनस्थलैः । इव । तस्य=अर्जुनस्य । कुतूहलम्=आश्चर्यम् । आदधे=आहितम् ।

कोषः—‘हिमानी हिमसंहतिः’ इत्यमरः । ‘कदम्बकं समूहे श्रीफले पुष्प-विशेषके’ इत्यमरः ।

हिन्दी—बर्फ को चट्टानों के समान श्वेत गायों के झण्ड धीरे-धीरे शरत्कालीन नदियों के रेतीले तटों को छोड़ते हुए चले जा रहे थे जिन्हें देखकर अर्जुन उसी भाँति आश्चर्यचकित हुए जैसे कि कोई कामुक पुरुष रमणी के जवनस्थल से सरकती हुई सारी को देखकर होता है ॥ १२ ॥

गतान्पशूनां सहजन्मबन्धुतां गृहाश्रयं प्रेम वनेषु बिभ्रतः ।

ददर्श गोपानुपधेनु पाण्डवः कृतानुकारानिव गोभिरार्जवे ॥ १३ ॥

अन्वयः—पाण्डवः पशूनां सहजन्मबन्धुतां गतान् गृहाश्रयं प्रेम वनेषु बिभ्रतः आर्जवे गोभिः कृतानुकारान् इव गोपान् उपधेनु ददर्श ।

विग्रहः—सह जन्म येषां ते सहजन्मानः । सहजन्मान एव बान्धवास्तेषां भावः ताम्=सहजन्मबन्धुताम् । गृहमाश्रयो यस्य तत्=गृहाश्रयम् । अनुकुर्वन्तीत्यनुकाराः । कृता अनुकाराः यैस्तान्=कृतानुकारान् । गाः पान्तीति गोपास्तान्=गोपान् । घेनोः समीप उपधेनु ।

अर्थः—पाण्डवः=अर्जुनः । पशूनां=गवाम् । सहजन्मबन्धुताम्=सौदर-
बन्धुत्वम्, गतान्=प्राप्तान् । गृहाश्रयम्=गृहविषयम् । प्रेम=प्रीतिम् । वनेषु=
काननेषु । विभ्रतः=धारयतः । आर्जवे=विधेयत्वे । गोभिः=पशुभिः । कृतानु-
कारान्=अनुकृतान् । इव । गोशान्=गोपालान् । उपधेनु=धेनोः समीपे ।
ददर्श=अवलोकयामास । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘गहनं काननं वनमित्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने पशुओं के साथ रहने के कारण पशुओं के कुटुम्बी से बने
हुए गोपों को देखा । उन ग्वालों को घर की अपेक्षा वन अधिक प्रिय था और
सरलता तो मानो वे पशुओं से सीख रहे थे ॥ १३ ॥

परिभ्रमन्मूर्धजषट्पदाकुलै स्मितोदयादशितदन्तकेसरैः ।

मुखैश्चलत्कुण्डलरश्मिरञ्जितैर्नवातपामृष्टसरोजचारुभिः ॥ १४ ॥

अन्वयः—परिभ्रमन्मूर्धजषट्पदाकुलैः स्मितोदयादशितदन्तकेसरैः चल-
त्कुण्डलरश्मिरञ्जितैः नवातपामृष्टसरोजचारुभिः मुखैः ।

विग्रहः—मूर्धजाः षट्पदा इव तैः=मूर्धजषट्पदैः । परिभ्रमद्भिः मूर्धजषट्-
पदैः आकुलानि तैः=परिभ्रमन्मूर्धजषट्पदाकुलैः । दन्ताः केसरा इव दन्तकेसराः ।
स्मितोदयेनादशिताः दन्तकेसरा येषां तैः=स्मितोदयादशितदन्तकेसरैः । चलन्ति
कुण्डलानि=चलत्कुण्डलानि । तेषां रश्मिभिः रञ्जितानि, तैः=चलत्कुण्डलरश्मि-
रञ्जितैः । नवेनातपेनामृष्टम्=नवातपामृष्टम् । नवातपामृष्टं सरोजं तद्वच्चारुणि
तैः=नवातपामृष्टसरोजचारुभिः ।

अर्थः—परिभ्रमन्मूर्धजषट्पदाकुलैः=चलच्छिरोरुहभ्रमराकुलैः । स्मितोदया-
दशितदन्तकेसरैः=ईषदशितदन्तकेसरैः । चलत्कुण्डलरश्मिरञ्जितैः=चलत्कर्ण-
भूषणप्रभाभासितैः । नवातपामृष्टसरोजचारुभिः=बालातपस्पृष्टकमलवत्सुन्दरैः ।
मुखैः=आननैः । उपलक्षिताः ।

कोषः—‘द्विरेकगुणपलिङ्गभृङ्गषट्पदभ्रमरालयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने नाचती हुई गोपबालाओं को देखा, जिनके मुख पर लटकते
हुए बाल भीरों के समान प्रतीत होते थे । मंदहास से प्रकटित दाँत पुष्पपराग के
समान लग रहे थे । गालों पर लटकते हुए कुण्डलों की दीप्ति से रंजित मुख
प्रातःकालीन सूर्य की किरणों से विकसित कमल को भीति शोभित थे ॥ १४ ॥

निबद्धनिःश्वासविकम्पिताधरा लता इव प्रस्फुरितैकपल्लवाः ।

व्यपोढपार्श्वैरपवर्तितत्रिका विकर्षणैः पाणिविहारहारिभिः ॥ १५ ॥

अन्वयः—निबद्धनिश्वासविकम्पिताधराः प्रस्फुरितैकपल्लवाः लता इव व्यपोढ-
पार्श्वैः पाणिविहारहारिभिः विकर्षणैः अपवर्तितत्रिकाः ।

विग्रहः—निबद्धाः निश्वासाः = निबद्धनिःश्वासाः, तैः विकम्पिताः अधराः
यासां ताः = निबद्धनिःश्वासविकम्पिताधराः । प्रस्फुरितमेकं पल्लवं यासां ताः =
प्रस्फुरितैकपल्लवाः । व्यपोढानि पार्श्वानि येषु तैः व्यपोढपार्श्वैः । विहारं हरन्तीति
तैः = विहारहारिभिः, पाणिनां विहारहारिभिरिति पाणिविहारहारिभिः । अपवर्ति-
तानि त्रिकाणि यासां ताः = अपवर्तितत्रिकाः ।

अर्थः—निबद्धनिःश्वासविकम्पिताधराः = अनुरुद्धप्रश्वासकम्पितोष्ठाः । प्रस्फुरि-
तैकपल्लवाः = प्रचलितैकदलाः । लता इव = वल्लय इव स्थिताः । व्यपोढपार्श्वैः =
विपरीतपार्श्वैः । पाणिविहारहारिभिः = हस्तविशेषमनोहरैः । विकर्षणैः = मन्थगुणा-
कर्षणैः । अपवर्तितत्रिकाः = सञ्चालितनितम्बाः ।

कोषः—‘अङ्गहारोऽङ्गविक्षेपः’ इत्यमरः । ‘पृष्ठवंशधरे त्रिकम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—दही मथती हुई गोपस्त्रियों के ओष्ठ श्वास रुक जाने के कारण
काँप रहे थे, इससे वे ऐसी लता के समान दिखलाई पड़तीं जिनका एकमात्र पत्ता
ही हिल रहा हो । दधि मन्थन में हाथों के सुन्दर चालन से उनका पार्श्व भाग
खुल जाता था । उनके नितम्ब भाग भी हिल रहे थे ॥ १५ ॥

ब्रजाजिरेष्ण्बुदनादशङ्किनीः शिखण्डिनामुन्मदयत्सु योषितः ।

मूहुः प्रणुन्नेषु मथां विवर्तनैर्नदत्सु कुम्भेषु मृदङ्गमन्थरम् ॥ १६ ॥

अन्वयः—ब्रजाजिरेषु अम्बुदनादशङ्किनीः शिखण्डिनां योषितः उन्मदयत्सु
मथां विवर्तनैः मूहुः प्रणुन्नेषु कुम्भेषु मृदङ्गमन्थरं नदत्सु ।

विग्रहः—ब्रानामजिराणि तेषु = ब्रजाजिरेषु । अम्बुदानां नादोऽम्बुदनादः
अम्बुदनादस्य शङ्का यासु ताः = अम्बुदनादशङ्किनीः, मृदङ्गवद् मन्थरं मृदङ्ग-
मन्थरम् ।

अर्थः—ब्रजाजिरेषु = गोष्ठप्राङ्गणेषु । अम्बुदनादशङ्किनीः = घनगजितभ्रमवतीः ।
शिखण्डिनाम् = मयूराणाम् । योषितः = मयूरीः । उन्मदयत्सु = उन्मदाः कुर्वत्सु ।
मथां = मन्थनदण्डानाम् । विवर्तनैः = परिभ्रमणैः । मूहुः = बारं बारम् । प्रणु-

नेषु = प्रकम्पितेषु । कुम्भेषु = कलशेषु । मृदङ्गमन्थरम् = मृदङ्गवन्मन्दम् । नदत्सु सत्सु, इति । अत्र भ्रान्तिमदलङ्कारः ।

कोषः—‘ब्रजो गोष्ठाध्ववृन्देषु’ इति विश्वः । ‘वैशाखमन्थमन्थानमन्थानो मन्थदण्डके’ इत्यमरः ।

हिन्दी—ग्वालों के आँगनों में दधिमन्थन करते हुए दधिभाण्डों से मृदङ्ग के समान मन्द शब्द होने पर मयूरियों को बादल गर्जने का भ्रम हो रहा था । यह मेघगर्जन की भ्रान्ति उन मयूरियों को मतवाली बना रही थी ॥ १६ ॥

स मन्थरावलिगतपीवरस्तनीः परिश्रमकलान्तविलोचनोत्पलाः ।

निरीक्षितुं नोपरराम बल्लवीरभिप्रनृता इव वारयोषितः ॥ १७ ॥

अन्वयः—मन्थरावलिगतपीवरस्तनीः परिश्रमकलान्तविलोचनोत्पलाः अभिप्रनृता वारयोषित इव सः निरीक्षितुं न उपरराम ।

विग्रहः—मन्थरम् आवलिगताः पीवराः स्तनाः यासां ताः = मन्थरावलिगत-पीवरस्तनीः । परिश्रमेण कलान्तानि विलोचनोत्पलानि यासां ताः = परिश्रमकलान्त-विलोचनोत्पलाः ।

अर्थः—मन्थरावलिगतपीवरस्तनीः = मन्दचञ्चलघनस्तनीः । परिश्रमकलान्त-विलोचनोत्पलाः = श्रमकलान्तोन्मीलितकमललोचनाः । बल्लवीः = गोपीः । अभिप्रनृताः = नृत्यन्तीः । वारयोषितः = वेश्याः इव । सः = अर्जुनः । निरीक्षितुम् = द्रष्टुम् । न उपरराम = न विरमति स्म । अत्र संसृष्ट्यलङ्कारः ।

कोषः—‘गोपे गोपालगोसंख्यगोधुगाभीरबल्लवाः’ । ‘वारस्त्री गणिका वेश्या’ इत्यमरः ।

हिन्दी—दधिमन्थन करती हुई गोपस्त्रियों के पीन स्तन मन्द मन्द हिल रहे थे, परिश्रम से थकी होने के कारण उनके कमल जैसे नेत्र अलसा रहे थे । इस प्रकार नृत्यक्रिया में लीन वेश्याओं के समान उन गोपस्त्रियों को देखने से अर्जुन का मन नहीं हटा ॥ १७ ॥

पपात पूर्वा जहतो विजिह्वातां वृषोपभुक्तान्तिकसस्यसम्पदः ।

रथाङ्गसीमन्तितसान्द्रकदर्मान्प्रसक्तसम्पातपृथक्कृतान्पथः ॥ १८ ॥

अन्वयः—सः पूर्वा विजिह्वातां जहतः वृषोपभुक्तान्तिकसस्यसम्पदः रथाङ्ग-सीमन्तितसान्द्रकदर्मान् प्रसक्तसम्पातपृथक्कृतान् पथः पपात ।

विग्रहः—सस्यानां सम्पदः सस्यसम्पदः, वृषभैः उपभुक्ताः अन्ते भवाः सम्पदः=वृषभोपभुक्तान्तिकसस्यसम्पदः, तास्तथोक्ताः । सीमन्तवन्तः कृताः रथाङ्गैः सीमन्तिताः सान्द्राः कर्दमाः येषु तान्=रथाङ्गसीमन्तितसान्द्रकर्दमान् । प्रसक्त-सन्तापेन पृथक् कृतान्=प्रसक्तसन्तापपृथक्कृतान् ।

अर्थः—सः=अर्जुनः पूर्वाम्=प्रावृषेण्याम् । विजिह्यताम्=वक्रताम् । जहतः=त्यजतः । वृषोपभुक्तान्तिकसस्यसम्पदः=वृषभचवितप्रान्तसस्यसमृद्धौ । रथाङ्गसीमन्तितसान्द्रकर्दमान्=चक्रसीमन्तितघनपङ्क्तान् । प्रसक्तसम्पातपृथक्कृतान्=सन्ततसञ्चारपृथक्कृतान् पथः=मार्गान् । पपात=जगाम । अत्र स्वभावोक्त्य-लङ्कारः ।

कोषः—‘सुकृते वृषभे वृषः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन जिन मार्गों से होकर जा रहे थे, वर्षा से टेढ़े-मेढ़े बने हुए वे मार्ग अब सीधे एवं सरल बन चुके थे । उन मार्गों के दोनों ओर खड़ी हुई फसलों को बैलों (साँड़ों) ने चर लिया था । रथों के पहियों द्वारा उन मार्गों में घनी कोचड़ बन गई थी और लोगों के निरन्तर आवागमन से सब मार्ग स्पष्ट दिखलाई पड़ते थे ॥ १८ ॥

जनैरुपग्राममनिन्द्यकर्मभिविविक्तभावेङ्गितभूषणवृत्ताः ।

भृशं ददर्शाश्रममण्डपोपमाः सपुष्पहासाः स निवेशवीरुहः ॥ १९ ॥

अन्वयः—सः उपग्रामम् अनिन्द्यकर्मभिः विविक्तभावेङ्गितभूषणैः जनैः वृत्ताः आश्रममण्डपोपमाः सपुष्पहासाः निवेशवीरुहः भृशं ददर्श ।

विग्रहः—अनिन्द्यानि कर्माणि, तैरनिन्द्यकर्मभिः । विविक्तानि च भावाश्च इङ्गितश्च भूषणं येषां तैः=विविक्तभावेङ्गितभूषणैः । आश्रमेषु ये मंडपाः=आश्रममण्डपास्ते उपमा यासां ताः=आश्रममण्डपोपमाः । पुष्पाण्येव हासः=पुष्पहासः, पुष्पहासेन सहिताः सपुष्पहासाः । निवेशानां वीरुहः=निवेशवीरुहः, ताः=निवेशवीरुहः ।

अर्थः—सः=अर्जुनः । उपग्रामम्=ग्रामसमीपे । अनिन्द्यकर्मभिः=अनि-
षिद्धवृत्तिभिः । विविक्तभावेङ्गितभूषणैः=एकाग्रत्वभावेङ्गितालङ्कारैः । जनैः=लोकैः ।
वृत्ताः=अधिष्ठिताः । आश्रममण्डपोपमाः=मुनिस्थानमण्डपतुल्याः । सपुष्पहासाः=

पुष्पविकाससहिताः । निवेशवीरधः = गृहगुल्मिनीः । भृशम् = अत्यन्तम् । ददर्श = अवलोकयामास । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘मण्डपोऽस्त्री जनाश्रयः’ इत्यमरः । ‘वीरघौ वल्लिगुल्मिन्यौ’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—अर्जुन ने मार्ग में पड़नेवाले, विकसित फूलों से युक्त लता-गुल्मों को सादर देखा । उन ग्रामों में रहनेवाले लोग कृष्यादि कर्मों में लगे हुए एवं एकाग्रता, भाव इंगित (चेष्टादि) से युक्त थे । इस प्रकार के ग्रामवासियों से अधिष्ठित उन ग्रामों की शोभा आश्रम-मण्डपों सी प्रतीत होती थी ॥ १९ ॥

ततः स संप्रेक्ष्य शरद्गुणश्रियं शरद्गुणालोकनलोलचक्षुषम् ।

उवाच यक्षस्तमचोदितोऽपि गां न होङ्गितज्ञोऽवसरेऽवसीदति ॥२०॥

अन्वयः—ततः सः यक्षः शरद्गुणश्रियं संप्रेक्ष्य शरद्गुणालोकनलोलचक्षुषम् तम् अचोदितः अपि गाम् उवाच । हि इंगितज्ञः अवसरे न अवसीदति ।

विग्रहः—शरदः गुणः शरद्गुणस्तस्य श्रीस्ताम् = शरद्गुणश्रियम् । शरद्गुणस्य आलोकनं = शरद्गुणालोकनं तस्मिन्, शरद्गुणालोकने लोले चक्षुषी यस्य तम् = शरद्गुणालोकनलोलचक्षुषम् । न चोदितः = अचोदितः । इंगितं जानातीति = इंगितज्ञः ।

अर्थः—ततः = तदनन्तरम् । सः = पूर्वोक्तः । यक्षः । शरद्गुणश्रियं = शरच्छोभां संप्रेक्ष्य = दृष्ट्वा । शरद्गुणालोकनलोलचक्षुषम् = शरच्छोभावलोकने सतृष्णनेत्रम् । तम् = अर्जुनम् । अचोदितः = अपृष्टः । अपि । गाम् = वाचम् । उवाच = प्रह । हि = यतः । ‘इंगितज्ञः = भावज्ञः’ अवसरे काले । न अवसीदति = नैव वाचं यच्छति । अत्रार्थान्तरन्यासालंकारः ।

कोषः—‘लोलश्चलसतृष्णयोः’ इत्यमरः । ‘इङ्गितं हृद्गतो भावः’ इति विश्वः ।

हिन्दी—तदनन्तर उस यज्ञ ने शरत्कालीन शोभा को देखकर, शरदी-शोभा देखने में उत्सुक बने हुए अर्जुन से बिना पूछे ही कहना आरम्भ किया, क्योंकि अभिप्रायों को जाननेवाला व्यक्तित्व समय (अवसर) को नहीं चूकता है ॥ २० ॥

इयं शिवाया नियतेरिवायतिः कृतार्थयन्ती जगतः फलैः क्रियाः ।

जयश्रियं पार्थ ! पृथूकरोतु ते शरत्प्रसन्नाम्बुरनम्बुवारिदा ॥२१॥

अन्वयः— हे पार्थ, शिवायाः नियतेः आयतिः इव जगतः क्रियाः फलैः कृतार्थयन्ती प्रसन्नाम्बुः अनम्बुवारिदा इयं शरत् ते जयश्रियं पृथूकरोतु ।

विग्रहः—प्रसन्नानि अम्बूनि यस्यां सा = प्रसन्नाम्बुः । न सन्ति अम्बूनि येषु अनम्बवः, अनम्बवो वारिदा यस्यां सा = अनम्बुवारिदा । जयस्य श्रोः = जयश्रीस्तां = जयश्रियम् ।

अर्थः—पार्थ ! हे कुन्तीपुत्र ! शिवायाः = कल्याणकारिण्याः । नियतेः = प्रकृतेः । आयतिः = फलदानकालः । इव । जगतः = विश्वस्य । क्रियाः = कृष्यादिकर्माणि । फलैः = लाभैः । कृतार्थयन्ती = सफलयन्ती प्रसन्नाम्बुः = निर्मलोदका । अनम्बुवारिदा = शुष्कमेघा इयं दृश्यमाना । शरत् = शरदृतुः । ते = तव । जयश्रियम् = विजयलक्ष्मीम् । पृथूकरोतु = पृथुभावयुक्तां विदधातु । विस्तारयतु ।

कोषः—‘दैवं दिष्टं भागधेयं भाग्यं स्त्री नियतिविधिः’ इत्यमरः । ‘लाभो निष्पत्तियोगेषु बीजभावे घने फलम्’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—हे पार्थ ! यह शरदृतु कल्याणकारिणी प्रकृति के फलदान का समय है । यह संसार की सम्पूर्ण क्रियाओं को फल प्रदान करके सफल बनाते हैं । इसमें जल निर्मल एवं बादल जलहीन (शुष्क) होते हैं । यह शरदृतु आपको विजयश्री से शोभित करे ॥ २१ ॥

उपैति सस्यं परिणामरम्यतां नदीरनौदृत्यमपङ्कतां मही ।

नवैर्गुणैः सम्प्रति संस्तवस्थिरं तिरोहितं प्रेम घनागमश्रियः ॥ २२ ॥

अन्वयः—सस्यं परिणामरम्यताम्, अनौदृत्यम्, नदीः, मही अपङ्कताम् उपैति । सम्प्रति नवैः गुणैः संस्तवस्थिरं घनागमश्रियः प्रेम तिरोहितम् ।

विग्रहः—परिणामेन या रम्यता, ताम् = परिणामरम्यताम् । उदृतस्य भाव औदृत्यम् । न औदृत्यम् = अनौदृत्यम् । पङ्क्त्यस्य भावः पङ्कता, नास्ति पङ्कता = अपङ्कता ताम् = अपङ्कताम् । संस्तवेन स्थिरं = संस्तवस्थिरम् । घनागमस्य श्रोस्तस्याः = घनागमश्रियः ।

अर्थः—सस्यम् = व्रीह्यादिकम् । परिणामरम्यताम् = परिपाकरमणीयताम् (उपैति) अनौदृत्यम् = रम्यरूपत्वम् नदीः = सरितः । (उपैति) । मही = पृथ्वी । अपङ्कताम् = निष्पङ्कत्वम् । उपैति । सम्प्रति = इदानीम् । नवैः गुणैः =

पूर्वोक्तैः शरदगुणैः । संस्तवस्थिरम् = परिचयेन दृढम् । घनागमश्रियः = प्रावृद्धलक्ष्म्या ।
प्रेम । तिरोहितम् = निरर्थकं कृतम् । अत्र वास्तवालंकारः ।

कोषः—‘जम्बालः पंकोऽस्त्री शदकर्मौ’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शरदृतु में पकी हुई फसलें सुन्दर लगने लगती हैं, नदियाँ अपनी उच्छृङ्खलता (विनाश कार्य को) छोड़ देती हैं तथा भूमि कीचड़ रहित हो जाती है । इस समय शरत्कालीन गुणों से परिचित लोगों के परिचय से दृढ़ बना हुआ वर्षाकालीन शोभा-सम्बन्धी प्रेम तिरोहित हो जाता है ॥ २२ ॥

पतन्ति नास्मिन्विशदाः पतत्रिणो धृतेन्द्रचापा न पयोदपङ्क्तयः ।

तथापि पुष्पाति नभः श्रियं परां न रम्यमाहार्यमपेक्षते गुणम् ॥ २३ ॥

अन्वयः—अस्मिन् विशदाः पतत्रिणः न पतन्ति, धृतेन्द्रचापाः पयोदपङ्क्तयः न (पतन्ति) । तथापि नभः परां श्रियं पुष्पाति । रम्यम् आहार्यम् गुणम् न अपेक्षते ।

विग्रहः—धृतम् इन्द्रचापं याभिस्ताः धृतेन्द्रचापः । पयोदानां पङ्क्तयः = पयोदपङ्क्तयः ।

अर्थः—अस्मिन् = नभसि । विशदः = शुभ्राः । पतत्रिणः = पक्षिणः (बलाकाः) न पतन्ति = न प्रसरन्ति । धृतेन्द्रचापाः = इन्द्रचापयुताः । पयोदपङ्क्तयः = घनपङ्क्तयः । न (पतन्ति = प्रसरन्ति) । तथापि = श्रीकारणाभावेऽपि । नभः = गगनम् । परां = महतीम् । श्रियम् = शोभाम् पुष्पाति । रम्यम् = रमणोयं वस्तु । आहार्यम् = आरोप्यमाणम् । गुणम् । नापेक्षते = नैवापेक्षां करोति । अत्रार्थान्तर-न्यासालङ्कारः ।

कोषः—‘नभोऽन्तरिक्षं गगनमनन्तं सुरवर्त्म खम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शरदृतु में आकाश में न तो विशदपक्षी (बगुला) उड़ते दिखलाई पड़ते हैं और न मेघमालाएँ ही इन्द्रधनुष से शोभित होती हैं । तथापि शरत्काल में आकाश बड़ा सुन्दर लगता है । स्वभावतः सुन्दर वस्तु आलङ्कारिक सामग्रियों की अपेक्षा नहीं करती है ॥ २३ ॥

विपाण्डुभिर्मलान्तया पयोधरैश्च्युताचिराभागुणहेमदामभिः ।

इयं कदम्बानिलभर्तुरत्यये न दिग्बधूनां कृशता न राजते ॥ २४ ॥

अन्वयः—कदम्बानिलभर्तुः अत्यये म्लानतया विपाण्डुभिः च्युताचिराभागुण-

हेमदामभिः पयोधरैः दिग्वधूनाम् इयं कृशता न राजते (इति) न ।

विग्रहः—कदम्बानिल एव भर्ता, तस्य = कदम्बानिलभर्तुः । अचिराभागुणः
एव दामानि = अचिराभागुणदामानि । च्युतान्यचिराभागुणदामानि येम्यस्तैः =
च्युताचिराभागुणहेमदामभिः । दिश एव बध्वस्तासां = दिग्वधूनाम् ।

अर्थ—कदम्बानिलभर्तुः=वर्षर्तुः । अत्यये=विरहे । म्लानतया = निर्जलतया
दुर्बलतया च । विपाण्डुभिः = विशदैः । च्युताचिराभागुणहेमदामभिः = च्युतविद्यु-
लतागुणसुवर्णसूत्रालंकारैः । पयोधरैः=मेघैः स्तनैर्वा । दिग्वधूनाम् = दिशासुन्दरी-
णाम् । इयम् = एतादृशी । कृशता = क्षीणता । न राजते = न शोभते इति न ।
अर्थात् राजत एव । अत्र रूपकालंकारः ।

कोषः—‘स्तनाम्भोदौ पयोधरौ’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—वर्षा ऋतु रूपी पति के चले जाने पर दिग्वधुओं की कृशता,
निर्जलता रूपी खिलता से विद्युलता रूप सुवर्णसूत्राभरण से रहित होकर भी
मेघरूपी स्तनमण्डल से क्यों शोभित नहीं होती है ? अर्थात् अवश्यमेव सुशोभित
होती है ॥ २४ ॥

विहाय वाञ्छामुदिते मदात्ययादरक्तकण्ठस्य रुते शिखण्डिनः ।

श्रुतिः श्रयत्युन्मदहंसनिःस्वनं गुणाः प्रियत्वेऽधिकृता न संस्तवः ॥२५॥

अन्वयः—मदात्ययात् अरक्तकण्ठस्य शिखण्डिनः उदिते रुते वाञ्छां विहाय
श्रुतिः उन्मदहंसनिःस्वनं श्रयति । प्रियत्वे गुणाः अधिकृताः, न संस्तवः ।

विग्रहः—मदस्य अत्ययः = मदात्ययः, तस्मात् = मदात्ययात् । अरक्तः कण्ठः
यस्य सः अरक्तकण्ठस्तस्य अरक्तकण्ठस्य । उन्मदाश्च ते हंसाः = उन्मदहंसास्तेषां
निःस्वनम् = उन्मदहंसनिःस्वनम् ।

अर्थः—मदात्ययात् = मदक्षयात् । अरक्तकण्ठस्य = अश्राव्यस्वरस्य । शिख-
ण्डिनः = मयूरस्य । उदिते = उच्चकैः । रुते = कूजिते । वाञ्छाम् = अभिलाषम् ।
विहाय = त्यक्त्वा । श्रुतिः = श्रोत्रम् । उन्मदहंसनिःस्वनम् = मत्तमरालकूजितम् ।
श्रयति = भजते । प्रियत्वे = प्रीतिकरत्वे । गुणाः अधिकृताः = नियुक्ताः । संस्तवः =
परिचयः । नाधिकृतः । अत्रार्थान्तरन्यासालंकारः ।

कोषः—‘‘कर्णशब्दग्रहौ श्रोत्रं श्रुतिः स्त्री श्रवणं श्रवः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शरद्वृत्त में मद नष्ट हो जाने से कर्णकटुध्वनिवाले मयूर के उच्च

स्वर से कूजन को सुनने की इच्छा छोड़कर कान मदोन्मत्त हंसों की ध्वनि श्रवण करते हैं। प्रियता में गुण ही कारण होते हैं, चिरकालीन परिचय नहीं ॥ २५ ॥

अमी पृथुस्तम्बभृतः पिशङ्गतां गता विपाकेन फलस्य शालयः ।

विकासि वप्राग्भसि गन्धसूचितं नमन्ति निघ्रातुमिवासितोत्पलम् ॥ २६ ॥

अन्वयः—अमी पृथुस्तम्बभृतः फलस्य विपाकेन पिशङ्गतां गताः शालयः वप्राग्भसि विकासि गन्धसूचितम् असितोत्पलं निघ्रातुम् इव नयन्ति ।

विग्रहः—पृथून् स्तम्बान् बिभर्तीति पृथुस्तम्बभृत, तस्य = पृथुस्तम्बभृतः । वप्रस्याग्भः वप्राग्भस्तस्मिन् वप्राग्भसि । गन्धेन सूचितम् गन्धसूचितम् । असितम् च तत् उत्पलम् = असितोत्पलम् ।

अर्थः—अमी = इमे । पृथुस्तम्बभृतः = पृथुगुच्छभृतः । फलस्य = प्रसवस्य विपाकेन = परिणामेन । पिशङ्गताम् गताः = पिशङ्गत्वं प्रापिताः । शालयः = ब्रीहि-विशेषाः । वप्राग्भसि = केदारजले । विकासि = विकसितम् । गन्धसूचितम् = गन्धजापितम् । असितोत्पलम् = नीलोत्पलम् । निघ्रातुम् = आघ्रातुम् । इव । नमन्ति = नम्रतां यान्ति । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘स्तम्बो गुच्छस्तृणादिनः’ इत्यमरः । ‘पुनर्पुंसकयोर्वप्रः केदारः क्षेत्रम्’ इत्यमरः । ‘निर्वर्णनं तु निध्यानं दर्शनालोकनेक्षणम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—फल के पकने के कारण पीले बने हुए ये लच्छेदार घान के पौधे पानी से भरे हुए खेतों में खिले हुए एवं सुगन्धित नील कमलों को सूघने के लिए मानो झुक रहे हैं ॥ २६ ॥

मृणालिनीनामनुरञ्जितं त्विषा विभिन्नमम्भोजपलाशशोभया ।

पयः स्फुरच्छालिशिखापिशङ्गितं द्रुतं धनुषखण्डमिवाहिविद्विषः ॥ २७ ॥

अन्वयः—मृणालिनीनां त्विषा अनुरञ्जितम् अम्भोजपलाशशोभया विभिन्नम् स्फुरच्छालिशिखापिशङ्गितम् द्रुतम् अहिविद्विषः धनुषखण्डम् इव पयः ।

विग्रहः—अम्भोजानां पलाशानाञ्च या शोभा, तया = अम्भोजपलाश-शोभया । स्फुरद्विः शालिशिखाभिः पिशङ्गितम् = स्फुरच्छालिशिखापिशङ्गितम् । अहि विद्वेष्टीति अहिविद्विद्, तस्य = अहिविद्विषः । धनुषः खण्डं = धनुषखण्डम् ।

अर्थः—मृणालिनीनां = कमलिनीनाम् । त्विषा = कान्त्या । अनुरञ्जितम् = तद्वर्णतामापादितम् । अम्भोजपलाशशोभया = पद्मपलाशकान्त्या । विभिन्नम् = मिश्रितम् । स्फुरच्छालिशिखापिशङ्कितम् = स्फुरत्कलमाप्रपिङ्गलीकृतम् । द्रुतं = पलायितम् । अहिविद्विषः = इन्द्रस्य । धनुषखण्डम् इव = चापखण्डम् इव । पयः = वप्राश्मः । अत्र उत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘सर्वे वृत्रासुरेऽप्यहिः’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—घान के खेतों में भरा हुआ जल कमल-लताओं की कान्ति से शोभित, कमल दल की शोभा से मिश्रित तथा झूमते हुए घानों की बालियों से पीला मालूम पड़ता था । हरे, लाल एवं पीले आदि अनेक वर्णों से युक्त वह जल इस प्रकार इन्द्र धनुष की शोभा धारण करता था ॥ २७ ॥

विपाण्डु संव्यानमिवानिलोद्धतं निरुन्धतीः सप्तपलाशजं रजः ।

अनाविलोन्मीलितबाणचक्षुषः सपुष्पहासाः वनराजियोषितः ॥ २८ ॥

अन्वयः—विपाण्डु अनिलोद्धतम् सप्तपलाशजं रजः संव्यानम् इव निरुन्धतीः अनाविलोन्मीलितबाणचक्षुषः सपुष्पहासाः वनराजियोषितः ।

विग्रहः—अनिलेन उद्धतम् = अनिलोद्धतम् । सप्त पलाशानि येषां ते = सप्त-पलाशाः । तेषां पुष्पाणि = सप्तपलाशानि, तेषु जातं = सप्तपलाशजम् । अनाविलोन्मीलितानि च बाणानि चक्षुषि इव यासां ताः = अनाविलोन्मीलितबाणचक्षुषः । पुष्पाणि हासा इव तैः सह वर्तन्ते इति सपुष्पहासाः वनराजयः योषित इव = वनराजियोषितः ।

अर्थः—विपाण्डु = शुभ्रम् । अनिलोद्धतम् = पवनोत्क्षिप्तम् । सप्तपलाशजम् = सप्तपलाशजातं । रजः = परागम् । संव्यानम् = उत्तरीयम् इव । निरुन्धतीः = निवारयन्ती । अनाविलोन्मीलितबाणचक्षुषः = अकलुषोन्मीलितनीलसैरेयकचक्षुषः । सपुष्पहासाः = विकसितकुसुमाः । वनराजियोषितः = वनराजिवन्धः ।

कोषः—‘संव्यानमुत्तरीयञ्च’ इत्यमरः । ‘नीलस्त्वर्धगलो दासी बाण ओदन’ इति धन्वन्तरिः ।

हिन्दी—वनराजियाँ कामिनियों के समान हैं, उनके पुष्प हास के समान तथा बाणवृक्ष (कटेय) निर्मल, खुली हुई आँखों के सदृश हैं । वायु के द्वारा

छड़ाया हुआ छितौन का पीला पराग उनके पीले वस्त्रों सा है । मानों उस पीत रजहपी वस्त्र को वायु द्वारा उड़ाये जाने पर वे वनराजि-वधुएँ उसे रोक सी रही हैं ॥ २८ ॥

अदीपितं वैद्युतजातवेदसा सिताम्बुदच्छेदतिरोहितातपम् ।

ततान्तरं सान्तरवारिसीकरैः शिवं नभोवर्त्मं सरोजवायुभिः ॥ २९ ॥

अन्वयः—वैद्युतजातवेदसा अदीपितम् सिताम्बुदच्छेदतिरोहितातपम् सान्तर-
वारिसीकरैः ततान्तरं सरोजवायुभिः शिवं नभोवर्त्मम् ।

विग्रहः—विद्युति भवः जातवेदाः वैद्युतजातवेदास्तेन वैद्युतजातवेदसा ।
‘सिताम्बुदानां छेदैः तिरोहितम् आतपम् = सिताम्बुदच्छेदतिरोहितातपम् । वारीणां
सीकराः वारिसीकराः । अन्तरेण सहिताः वारिसीकराः, तैः सान्तरवारिसीकरैः ।
ततम् अन्तरं यस्मिन् तत् ततान्तरम् । सरोजानां वायुभिः सरोजवायुभिः । नभो-
वर्त्मम् = नभोवर्त्मम् ।

अर्थ — वैद्युतजातवेदसा = वैद्युताग्निना । अदीपितम् = अप्रकाशितम् । सिता-
म्बुदच्छेदतिरोहितातपम् = शुभ्राम्भादलण्डैस्तिरोहितधर्मम् । सान्तरवारिसीकरैः =
विरलाम्बुकणैः । ततान्तरम् = व्याप्तमध्यम् । सरोजवायुभिः = कमलगन्धयुक्त-
पवनैः । शिवम् = रम्यम् । नभोवर्त्मम् = आकाशमार्गम् । अत्र स्वभावोक्ति-
रलङ्कारः ।

कोषः—‘प्रकाशो द्योत आतपः’ इत्यमरः । ‘नभोऽन्तरिक्षं गगनम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आकाशमार्ग विद्युत्प्रकाश से प्रकाशित नहीं हो रहा था, शुभ्र-
बादलों से सूर्य की धूप भी छिप गई थी । जलकणों से युक्त तथा कमल-
सुरभि से सुगन्धित वायु के द्वारा वह (आकाशमार्ग) अतीव रमणीय बन
गया था ॥ २९ ॥

सितच्छदानामपदिश्य धावतां रुतैरमीषां प्रथिताः पतत्रिणाम् ।

प्रकुर्वन्ते वारिदरोधनिर्गताः परस्परालापमिवामला दिशः ॥ ३० ॥

अन्वयः—अपदिश्य धावताम् अमीषां सितच्छदानां प्रथिताः पतत्रिणां रुतैः
वारिदरोधनिर्गताः अमलाः दिशः परस्परम् आलापम् इव प्रकुर्वन्ते ।

विग्रहः—सिताः छदाः सन्ति येषां ते तेषाम् = सितच्छदानाम् । वारिदानां
रोधः = वारिदरोधः । वारिदरोधेन निर्गताः = वारिदरोधनिर्गताः ।

अर्थः--अपदिश्य धावताम् = गच्छताम् । अमीषाम् । सितच्छदानाम् = हंशानाम् । पतत्रिणाम् = पक्षिणाम् । रतैः = कूजनैः । प्रयिताः वारिदरोष-निर्गताः = मेघोपरोधनिर्मुक्ताः । अमलाः = मलरहिताः । दिशः = ककुभः । परस्प-रम् = अन्योन्यम् । आलापम् = वार्ताम् इव । प्रकुर्वन्ते = कुर्वन्ति । अत्रोत्प्रेक्षा-लङ्कारः ।

कोषः--'हंसास्तु श्वेतगरुतश्चक्राङ्गा मानसौकसः' इत्यमरः ।

हिन्दी—(उपर्युक्त वस्तुओं के कारण) आकाशमार्ग में दौड़ते (उड़ते) हुए श्वेत पंखों वाले पक्षियों (हंसों) के कलकूजन से युक्त दिशायें बादलों के अवरोध से मुक्त होकर निर्मल हो गई थीं । ऐसा ज्ञात होता था जैसे दिशायें आपस में वार्तालाप कर रही हों ॥ ३० ॥

विहारभूमेरभिघोषमुत्सुकाः शरीरजेभ्यश्च्युतयूथपंक्तयः ।

असक्तमूधांसि पयः क्षरन्त्यमूषपायनानीव नयन्ति धेनवः ॥ ३१ ॥

अन्वयः—विहारभूमेः अभिघोषम् उत्सुकाः च्युतयूथपंक्तयः अमूः धेनवः असक्तम् पयः क्षरन्ति । ऊर्धांसि शरीरजेभ्यः उपायनानीव नयन्ति ।

विग्रहः—विहारभूमेः = विहारस्य भूमिस्तस्याः । च्युताः यूथानां पंक्तयः यासु ताः च्युतयूथपंक्तयः । शरीरेभ्यः जाताः = शरीरजाः, तेभ्यः = शरीरजेभ्यः ।

अर्थः—विहारभूमेः = गोचरात् । अभिघोषम् = वज्रम् । उत्सुकाः = उत्क-ष्ठिताः । च्युतयूथपंक्तयः = वृटितश्चेणीबन्धाः । अमूः धेनवः = गावः । असक्तम् = अप्रतिबन्धम् । पयः = क्षीरम् । क्षरन्ति = स्रवन्ति । ऊर्धांसि = पयोधरोर्ध्वभागाः । शरीरजेभ्यः = अपत्येभ्यः । उपायनानि इव अतितोषकारीणि इव नयन्ति = प्रापयन्ति । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—'घोषः आभीरपल्ली स्यात्' इत्यमरः । 'सजातीयैः कुलं यूथम्' इत्यमरः ।

हिन्दी—चरागाहों से निवासस्थान की ओर लौटती हुई जाएँ अपने बछड़ों को देखने के लिए उत्सुक हो रहीं थीं । अतएव दौड़-दौड़ कर उन्होंने अपनी पंक्तियाँ तोड़ डालीं थीं । वे अपने बच्चों का स्मरण कर लगातार दूध टपका रही थी । दूध से भरे हुए स्तन मानों वे जाएँ अपने बच्चों को भेंट में देने के लिए ला रही थीं ॥ ३१ ॥

जगत्प्रसूतिर्जगदेकपावनी ब्रजोपकण्ठं तनयैरुपेयुषी ।

द्युतिं समग्रां समितिर्गवामसावुपैति मन्त्रैरिव संहिताहुतिः ॥ ३२ ॥

अन्वयः—जगत्प्रसूतिः जगदेकपावनी ब्रजोपकण्ठं तनयैः उपेयुषी, असी गवां समितिः मन्त्रैः संहिताहुतिः इव समग्रां द्युतिम् उपैति ।

विग्रहः—जगतः प्रसूतिः=जगत्प्रसूतिः । जगताम् एकपावनी=जगदेकपावनी । ब्रजस्योपकण्ठम्=ब्रजोपकण्ठम् । संहिता आहुतिरिव=संहिताहुतिः ।

अर्थः—जगत्प्रसूतिः=जगत्कारणम् । जगदेकपावनी=जगतां मुख्यशोधनी । ब्रजोपकण्ठम्=गोष्ठान्तिकम् । तनयैः=वत्सैः । उपेयुषी=संगता असी । गवां=धेनूनां । समितिः=संहतिः । मन्त्रैः=ऋग्यजुरादिभिः । संहिताहुतिः=योजिताहुतिः । इव, समग्रां=सम्पूर्णम् । द्युतिम्=कान्तिम् । उपैति=गच्छति ।

कोषः—‘उपकण्ठान्तिकाभ्यर्णाम्यग्राः’ इत्यमरः । ‘मन्त्रो ऋगादिगुह्याक्तिः’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी - संसार की रक्षा करने में समर्थ, संसार को एकमात्र पावन करने वाली गायें अपने बछड़ों के संग गोशालाओं में खड़ी थीं । गायों का यह समूह ऋग्यजुरादि मन्त्रों से युक्त हव्यादि के समान रक्षाकार्य एवं पवित्र बनाने का कार्य करता हुआ अपनी सम्पूर्ण शोभा को प्राप्त हो रहा था ॥ ३२ ॥

कृतावधानं जितबर्हिणध्वनौ सुरक्तगोपीजनगीतनिःस्वने ।

इदं जिघत्सामपहाय भूयसीं न सस्यमभ्येति मृगीकदम्बकम् ॥ ३३ ॥

अन्वयः—जितबर्हिणध्वनौ सुरक्तगोपीजनगीतनिःस्वने कृतावधानम् इदम् मृगीकदम्बकं भूयसीं जिघत्साम् अपहाय सस्यं नाभ्येति ।

विग्रहः—बर्हिणानां ध्वनिः बर्हिणध्वनिः । जितो बर्हिणध्वनिः येन तस्मिन्=जितबर्हिणध्वनौ । गीतस्य निःस्वनो गीतनिस्वनः, सुरक्तः यः गोपीजनः=सुरक्तगोपीजनस्तस्य गीतनिःस्वनस्तस्मिन्=सुरक्तगोपीजनगीतनिःस्वने । कृतम् अवधानम् येन तत्=कृतावधानम् । मृगीणां कदम्बकं=मृगीकदम्बकम् । अत्तुमिच्छा जिघत्साम्=जिघत्साम् ।

अर्थः—जितबर्हिणध्वनौ=केकानुकारिणि । सुरक्तगोपीजनगीतनिःस्वने=कलकण्ठवल्लवीजनगाने । कृतावधानम्=दत्तैकाग्रचित्तम् । इदम्=पुरोवर्ति । मृगीकदम्बकम्=मृगीयूथम् । भूयसीं=महतीम् । जिघत्साम्=अत्तुमिच्छाम् ।

अषहाय = विहाय । सस्यं = धान्यादिकम् । न अभ्येति = नोपैति ।

कोषः—‘मृगे कुरंगवातायुहरिणाजिनयोनयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने देखा—मयूरों की ध्वनि को जीतनेवाली कलकण्ठवाली गोप-कामिनियों के गान में दत्तचित्त होकर मृगीसमूह ने प्रबल चरने की इच्छा को ही छोड़ दिया अर्थात् गीतासक्ति से हरिगियाँ भूख-प्यास भी भूल गई ॥ ३३ ॥

असावनास्थापरयाऽवधीरितः सरोरुहिण्या शिरसा नमन्नपि ।

उपैति शुष्यन्कलमः सहाम्भसा मनोभुवा तप्त इवाभिपाण्डुताम् ॥ ३४ ॥

अन्वयः—शिरसा नमन् अपि अनास्थापरया सरोरुहिण्या अवधीरितः
अम्भसा सह शुष्यन् असौ कलमः मनोभुवा तप्त इव अभिपाण्डुताम् उपैति ।

विग्रहः—अनास्थायां परा तथा = अनास्थापरया । मनसा भवतीति मनोभूः
तेन = मनोभुवा ।

अर्थः—शिरसा = मूर्त्ता । नमन् = प्रणमन् । अपि । अनास्थापरया = अना-
दरपरया । सरोरुहिण्या = कमलिन्या । अवधीरितः = अवज्ञातः । अम्भसा =
जलेन । सह । शुष्यन् असौ कलमः = शालिविशेषः । मनोभुवा = मदनेन । तप्त
इव = कामार्त्त इव । अभिपाण्डुताम् = पाण्डुवर्णत्वम् । उपैति = गच्छति । अत्र
समाप्तोक्त्युपमयोः अङ्गाङ्गिभावेन संकरालङ्कारः ।

कोषः—‘शालयः कलमाद्याश्च षष्टिकाद्याश्च पुंस्यमी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—लटकती हुई बालियों वाला कलम नामक विशेष धान अनादर-
कारिणी कमलिनी से तिरस्कृत होकर, जल के साथ-साथ स्वयं सूखा जा रहा है
तथा कामार्त्त होकर दिन-प्रतिदिन पीला सा पड़ता जा रहा है ॥ ३४ ॥

अमी समुद्धूतसरोजरेणुना हृता हृतासारकणेन वायुना ।

उपागमे दुश्चरिता इवापदां गतिं न निश्चेतुमलं शिलीमुखाः ॥ ३५ ॥

अन्वयः—समुद्धूतसरोजरेणुना हृतासारकणेन वायुना हृताः अमी शिलीमुखाः
आपदाम् उपागमे दुश्चरिताः इव गतिं निश्चेतुं न अलम् ।

विग्रहः—सरोजानां रेणुः = सरोजरेणुः = समुद्धूता सरोजरेणुः येन, तेन =
समुद्धूतसरोजरेणुना । हृता आसारकणाः येन तेन = हृतासारकणेन ।

अर्थः—समुद्धूतसरोजरेणुना = उद्धूतकलमकेसरेण । हृतासारकणेन =

उपात्ताम्बुकणेन । वायुना = पवनेन । हताः = बाह्याः । असी शिलीमुखाः = भ्रमराः । आपद्गमः = आपत्तीनाम् । उपागमे = प्राप्ते, दुश्चरिताः = चोरादय इव, गतिम् = उपायं । निश्चेतुं = निश्चयं कर्तुं । न अलम् = न समर्थाः ।

कोषः—‘धारासम्पात आसारः’ इत्यमरः । ‘देशोपायगमे गतिः ।’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—उड़ती हुई सरोजरेणु (कमल-केसर) वाली तथा वर्षा के जलकणों से युक्त वायु द्वारा उड़ाये गये ये भौरे, आपत्ति में पड़े हुए चोरादि दुष्टों के समान अपने रक्षोपाय का कोई निर्णय नहीं कर पा रहे थे ॥ ३५ ॥

मुखैरसौ विद्रुमभङ्गलोहितैः शिखाः पिशङ्गी कलमस्य विभ्रती ।

शुकावलिव्यक्तशिरोषकोमला धनुःश्रियं गोत्रभिदोऽनुगच्छति ॥ ३६ ॥

अन्वयः—विद्रुमभङ्गलोहितैः मुखैः पिशङ्गीः कलमस्य शिखाः विभ्रती व्यक्त-शिरोषकोमला असौ शुकावलिः गोत्रभिदः धनुःश्रियम् अनुगच्छति ।

विग्रहः—विद्रुमस्य भङ्गः विद्रुमभङ्गः । विद्रुमभङ्गवल्लोहितानि तैः = विद्रुमभङ्गलोहितैः । व्यक्तशिरोषवत् कोमला = व्यक्तशिरोषकोमला । धनुषः श्रीः = धनुःश्रीस्ताम् = धनुःश्रियम् । शुकानामवलिः = शुकावलिः ।

अर्थः—विद्रुमभङ्गलोहितैः = विद्रुमखण्डवद्रवतैः । मुखैः = आननैः । पिशङ्गीः = पिशङ्गवर्णाः । कलमस्य = शालिविशेषस्य । शिखाः = शाखाग्राणि । विभ्रती = धारयन्ती । व्यक्तशिरोषकोमला = विकसितशिरोषसवर्णा, असौ शुकावलिः = शुकपङ्क्तिः । गोत्रभिदः = इन्द्रस्य । धनुःश्रियं = धनुषः शोभाम् । अनुगच्छति = अनुकरोति । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘वक्त्रास्ये वदनं तुण्डमाननं लपनं मुखम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—प्रवाल के टुकड़ों के समान अरुण मुखों (चञ्चुओं) से पीले रंग की घान की पकी हुई बालियों को धारण करते हुए विकसित शिरोष कुसुम के समान शुकों की पङ्क्ति इन्द्रधनुष की शोभा को धारण कर रही थी ॥ ३६ ॥

इति कथयति तत्र नातिदूरादथ ददृशे पिहितोष्णरश्मिबिम्बः ।

विगलितजलभारशुक्लभासां निचय इवाम्बुमुचां नगाधिराजः ॥ ३७ ॥

अन्वयः—अथ तत्र इति कथयति नातिदूरात् विहितोष्णरश्मिबिम्बः नगाधिराजः विगलितजलभारशुक्लभासाम् अम्बुमुचाम् निचयः इव ददृशे ।

विग्रहः—उष्णरश्मेः बिम्बः उष्णरश्मिबिम्बः । पिहितः उष्णरश्मिबिम्बो येन सः पिहितोष्णरश्मिबिम्बः । नगानामधिराजः=नगाधिराजः । विगलितः जलभारः येषां ते=विगलितजलभाराः, अतएव शुक्लभासः, तेषां=विगलितजलभारशुक्लभासाम् । अम्बु मुञ्चन्तीत्यम्बुमुचः, तेषामम्बुमुचाम् ।

अर्थः—अथ=अनन्तरम् । तत्र=तस्मिन् पूर्वोक्ते यक्षे, इति=इत्थं । कथयति=भणति सति । नातिदूरात्=अनतिदूरात् । पिहितोष्णरश्मिबिम्बः=तिरोहितसूर्यबिम्बः । नगाधिराजः=हिमालयः । विगलितजलभारशुक्लभासाम्=त्यक्ताम्बुभारशुभ्रभासाम् । अम्बुमुचाम्=मेघानाम् । निचयः=समूह इव दृश्ये=दृष्टः ।

कोषः—‘भास्वद्विस्वस्तसप्ताश्वहरिदश्वोष्णरश्मयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस प्रकार वार्तालाप करते हुए यक्ष ने निकट ही भगवान् भुवन-भास्कर के मण्डल को तिरोहित कर देनेवाले नगाधिराज हिमालय को देखा । यह हिमालय जलभार से रहित, शुभ्र कान्तिवाले बादलों के समूह के समान दिखलाई पड़ा ॥ ३७ ॥

तमतनुवनराजिष्यामितोपत्यकान्तं नगमुपरि हिमानीगौरभासाद्य जिष्णुः । व्यपगतमदरागस्यानुसस्मार लक्ष्मीमसितमधरवासो बिभ्रतः सीरपाणेः ॥

अन्वयः—जिष्णुः अतनुवनराजिष्यामितोपत्यकान्तम् उपरि हिमानीगौरम् तं नगम् आसाद्य व्यपगतमदरागस्य असितम् अधरवासः बिभ्रतः सीरपाणेः लक्ष्मीम् अनुसस्मार ।

विग्रहः—अतनुभिः वनराजिभिः ष्यामिताः उपत्यकान्ता यस्य तम् अतनु-वनराजिष्यामितोपत्यकान्तम् । हिमानीवद् गौरस्तम्=हिमानीगौरम् । व्यपगतो मदरागो यस्य तस्य व्यपगतमदरागस्य । सीरः पाणौ यस्य तस्य=सीरपाणेः ।

अर्थः—जिष्णुः=अर्जुनः । अतनुवनराजिष्यामितोपत्यकान्तम्=महद्वन-श्रीष्यामलासन्नभूमिप्रदेशम् । उपरि । हिमानीगौरम्=हिमसंघातशुभ्रम् । तं पूर्वोक्तम् । नगम्=पर्वतम् (हिमालयम्) । आसाद्य=प्राप्य । व्यपगतमदरागस्यः=निवृत्तमदरागस्य । असितं=नीलम् । अधरवासः=उत्तरीयवस्त्रम् । बिभ्रतः=चारयतः । सीरपाणेः=हलायुधस्य । लक्ष्मीं=शोभाम् । अनुसस्मार=स्मृतवान् । अत्र स्मरणालङ्कारः ।

कोषः—‘उपत्यकाद्वेरासन्ना भूमिरुर्ध्वमवित्यका ।’ इत्यमरः । ‘हलायुधः, नीलाम्बरो रौहिणेयस्तालाङ्को मुसलो हली । संकर्षणः सीरपाणि’ इत्यमरः ।

हिन्दी—विस्तृत वनपक्तियों से नाली बनो उपत्यकाओं (पर्वत का निचला भाग) से घिरे हुए, बर्फ की चट्टानों से ढके शुभ्र वर्ण के हिमालय पर्वत पर पहुँचकर अर्जुन ने हाला के राग से मुक्त, नील वस्त्र पहने हुए सीरपाणि बलराम की शोभा का स्मरण किया ॥ ३८ ॥

इति भारविकृतौ सुधाटोकासंवलिते किरातार्जुनीये चतुर्थः सर्गः ।

पञ्चमः सर्गः

अथ हिमवद्वर्णनमारभते । तत्र पञ्चदशभिः कुलकमाह—

अथ जयाय नु मेरुमहीभृतो रभसया नु दिगन्तदिदृक्षया ।

अभिययौ स हिमाचलमुच्छ्रितं समुदितं नु विलंघयितुं नभः ॥ १ ॥

अन्वयः—अथ सः मेरुमहीभृतः जयाय नु, रभसया दिगन्तदिदृक्षया नु, नभः विलंघयितुं नु समुदितम् उच्छ्रितं हिमाचलम् अभिययौ ।

विग्रहः—महीं बिभर्तीति महीभृत् तस्य = महीभृतः । द्रष्टुमिच्छा दिदृक्षा, दिगन्तानां दिदृक्षा तया = दिगन्तदिदृक्षया ।

अर्थः—अथ = अनन्तरम् । सः = अर्जुनः । मेरुमहीभृतः = सुमेरुपर्वतस्य । जयाय = जयार्थम् । नु (इति वितर्के) रभसया = उत्कण्ठया । दिगन्तदिदृक्षया नु = दिशावलोकवेच्छया वा । नभः = आकाशम् । विलंघयितुम् नु = लंघयितुम् वा । समुदितम् = समुत्पतितमिव । उच्छ्रितम् = अत्युन्नतम् । हिमाचलम् = एतन्नामकपर्वतम् । अभिययौ = ययौ । द्रुतविलम्बितवृत्तम् । अत्रोत्प्रेक्षा-लङ्कारः ॥ १ ॥

कोषः—‘नु पृच्छायां वितर्के च’ इत्यमरः । ‘रभसो वेगहर्षयोः’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—(शरद ऋतु की शोभा देखने के पश्चात्) अर्जुन कदाचित् हिमालय को देखने के लिए हिमालय पर्वत पर गये । यह हिमालय इतना ऊँचा था मानो वह सुमेरु पर्वत को अपनी उच्चता से जीतना चाहता हो ! अथवा वह दिशाओं के अवसान अपनी इस उच्चता से देखने को उत्कण्ठित हो रहा हो ! अथवा वह आकाश को पार करना चाहता हो ! ॥ १ ॥

तपनमण्डलदीपितमेकतः सततनैशतमोवृतमन्यतः ।

हसितभिन्नतमिस्रचयं पुरः शिवमिवानुगतं गजचर्मणा ॥ २ ॥

अन्वयः—एकतः तपनमण्डलदीपितम् अन्यतः सततनैशतमोवृतम् पुरः हसित-भिन्नतमिस्रचयम् गजचर्मणा अनुगतं शिवम् इव ।

विग्रहः—तपनमण्डलेन दीपितम् = तपनमण्डलदीपितम् । सततेन नैशेन

तमसा वृतम् = सततनैशतमोवृतम् । हसितेन भिन्नः तमिस्रचयः यस्य तम् = हसित-
भिन्नतमिस्रचयम् । गजस्य चर्म = गजचर्म, तेन गजचर्मणा ।

अर्थः—एकतः = एकस्मिन्भागे । तपनमण्डलदीपितम् = सूर्यमण्डलप्रकाशितम् ।
अन्यतः = अन्यस्मिन्भागे । सततनैशतमोवृतम् = अनवरतनिशातमसाच्छन्नम् ।
पुरः = अग्रे । हसितभिन्नतमिस्रचयम् = अट्टहासनिरस्ततमस्तोमम् । गजचर्मणा =
हस्तचर्मणा । अनुगतं = पश्चाद्व्याप्तम् । शिवम् = शङ्करम् । इव स्थितम् ।
अत्रातिशयोक्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘पश्चात्सादृश्ययोरनु’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस (हिमालय) की उच्चता के कारण सूर्यमण्डल के सामने वाला
भाग सदैव दीपित रहता है और उसका विपरीत भाग घने अन्धकार से आवृत
रहता है अर्थात् एक भाग में आकाश होता है तो दूसरे में घोर अन्धकार । इससे
प्रतीत होता है कि हाथी की खाल ओढ़े हुए, अट्टहास से अन्धकार को फाड़ते हुए
यह साक्षात् शिव हों ॥ २ ॥

क्षितिभःसुरलोकनिवासिभिः कृतनिकेतमदृष्टपरस्परैः ।

प्रथयितुं विभुतामभिनिमित्तं प्रतिनिधि जगतामिव शम्भुना ॥ ३ ॥

अन्वयः—अदृष्टपरस्परैः क्षितिभःसुरलोकनिवासिभिः कृतनिकेतम् शम्भुना
विभुतां प्रथयितुम् अभिनिमित्तं जगतां प्रतिनिधिमिव ।

विग्रहः—अदृष्टाः परस्परं यैस्ते = अदृष्टपरस्परास्तैः तथोक्तैः । क्षितौ नभसि
सुरलोके च निवसन्तीति, तैः = क्षितिभःसुरलोकनिवासिभिः । कृतं निकेतं येन
तम् = कृतनिकेतम् ।

अर्थः—अदृष्टपरस्परैः = अदृष्टान्योन्यैः । क्षितिभःसुरलोकनिवासिभिः =
भूर्भुवःस्वलोकनिवासिभिः । कृतनिकेतं = कृतावासम् । शम्भुना = शिवेन । विभुतां =
स्वसामर्थ्यम् । प्रथयितुम् = प्रस्तारयितुम् । अभिनिमित्तम् = निमित्तम् । जगतां =
लोकानां । प्रतिनिधिम् = प्रतिकृतिम् इव स्थितम् । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘प्रतिकृतिरर्चा पुंसि, प्रतिनिधिरूपमोपमानं स्यात्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—पृथ्वी, आकाश तथा सुरलोक वासी परस्पर में अदृष्ट होकर (एक
दूसरे को न देखते हुए) हिमालय पर्वत पर रहते हैं अत एव प्रतीत होता है कि
भगवान् शङ्कर ने अपने यश का प्रचार करने के लिए इस हिमालय को विश्व के
प्रतिनिधि रूप में बनाया है ॥ ३ ॥

भुजगराजसितेन नभःश्रिता कनकराजिविराजितसानुना ।

समुदितं निचयेन तडित्वतीं लघयता शरदम्बुदसंहतिम् ॥ ४ ॥

अन्वयः—भुजगराजसितेन नभःश्रिता कनकराजिविराजितसानुना तडित्वतीम्
शरदम्बुदसंहतिं लघयता निचयेन समुदितम् ।

विग्रहः—भुजगानां राजा भुजगराजः । भुजगराजवदसौ सितस्तेन = भुजग-
राजसितेन । नभः श्रयतीति तेन = नभःश्रिता । कनकस्य राजयः कनकराजयः,
ताभिः विराजिताः सानवः यस्य तेन = कनकराजिविराजितसानुना । शरदः
अम्बुदाः शरदम्बुदाः, तेषां संहतिस्ताम् = शरदम्बुदसंहतिम् ।

अर्थः—भुजगराजसितेन = शेषाहिधवलेन । नभःश्रिता = गगनस्पृशा । कनक-
राजिविराजितसानुना = स्वर्णरेखाशोभितसानुना । तडित्वतीं = विद्युद्युक्ताम् ।
शरदम्बुदसंहतिम् = शरदमेघचयम् । लघयता = लघूकुर्वता । निचयेन = समूहेन ।
समुदितम् = समुदगतम् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘कूटोऽथ शिखरं शृङ्गम्’ इत्यत्र निचयशब्दः शृङ्गवाची भवितुमर्हति ।

हिन्दी—शेषनाग के समान श्वेत तथा स्वर्ण रेखाओं से सुशोभित हिमालय
का शिखरसमूह इतना ऊँचा है कि वह विद्युद-युक्त, शरत्कालीन मेघमालाओं को
तिरस्कृत कर रहा है ॥ ४ ॥

मणिमयूखचयांशुकभासुराः सुरवधूपरिभुक्तलतागूहाः ।

दधतमुच्चशिलान्तरगोपुराः पुर इवोदितपुष्पवना भुवः ॥ ५ ॥

अन्वयः—मणिमयूखचयांशुकभासुराः सुरवधूपरिभुक्तलतागूहाः उच्चशिलान्त-
रगोपुराः उदितपुष्पवनाः भुवः पुर इव दधतम् ।

विग्रहः—मणिमयूखानां चयः अंशुकानीव, तैः भासुराः = मणिमयूखचयां-
शुकभासुराः । सुरवधूभिः परिभुक्ताः लताः गूहा इव = सुरवधूपरिभुक्तलतागूहाः ।
उच्चानि शिलान्तराणि गोपुराणीव यासु ताः = उच्चशिलान्तरगोपुराः । पुष्पाणां
वनानि पुष्पवनानि, उदितानि पुष्पवनानि यासु ताः = उदितपुष्पवनाः ।

अर्थः—मणिमयूखचयांशुकभासुराः = मणिकिरणसमूहवस्त्रभासुराः । सुरवधू-
परिभुक्तलतागूहाः = सुराङ्गनोन्मूलकलतागूहाः । उच्चशिलान्तरगोपुराः = उच्च-
शिलामध्यपुरद्वाराः । उदितपुष्पवनाः = अजितकुसुमकाननाः । भुवः = पृथिवीः ।
पुरः = नगराणि । इव = सदृशम् । दधतम् = धारयन्तम् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘किरणोत्समयूखांशुगभस्तिघृणिरश्मयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय के भूभाग नगर के समान हैं । ये नगर विविध रत्नों की किरणों से भासित तथा देवाङ्गनाओं द्वारा उपभुक्त लतागृहों वाले हैं । ऊँची-ऊँची शिलाओं के बीच के रिक्त स्थान उसके गोपुर (पुर द्वार) हैं और उनमें सुन्दर पुष्पवाटिकाएँ भी हैं ॥ ५ ॥

अविरतोऽज्झितवारिविपाण्डुभिर्विरहितैरचिरद्युतितेजसा ।

उदितपक्षमित्रारतनिःस्वनैः पृथुनितम्बविलम्बिभिरम्बुदैः ॥ ६ ॥

अन्वयः—अविरतोऽज्झितवारिविपाण्डुभिः अचिरद्युतितेजसा विरहितैः आरत-निःस्वनैः पृथुनितम्बविलम्बिभिः अम्बुदैः उदितपक्षम् इव ।

विग्रहः—अविरतम् उज्झितवारयः, अत एव विपाण्डवश्च, तैः अविरतोऽज्झित-वारिविपाण्डुभिः । अचिरद्युतेस्तेजस्तेन = अचिरद्युतितेजसा । आरतं निःस्वनं गेषां तैः = आरतनिःस्वनैः । पृथुभिः नितम्बविलम्बिभिः = पृथुनितम्बविलम्बिभिः । उदितानि पक्षाणि यस्य तम् उदितपक्षम् ।

अर्थः—अविरतोऽज्झितवारिविपाण्डुभिः = अविच्छिन्नोऽज्झितजलपाण्डुभिः । अचिरद्युतितेजसा = विद्युत्तेजसा । विरहितैः = रहितैः । आरतनिःस्वनैः = प्रशान्त-गजितैः । पृथुनितम्बविलम्बिभिः = महाकटकसङ्गिभिः । अम्बुदैः = घनैः । उदित-पक्षम् इव = सञ्जातपक्षमिव । स्थितम् । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘कटकोऽस्त्रो नितम्बोऽद्रेः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय के विपुल नितम्बभाग के समान भूभाग पर बादल उठते रहते हैं । ये उठे हुए बादल अविरल वर्षा करते रहने के कारण भूरे रंग के हो गये हैं । बिजली की चमक समाप्त हो जाने पर भी वे गम्भीर-गर्जन कर रहे हैं । वे बादल हिमालय के नये उत्पन्न हुए पर्वतों के समान दिखलाई पड़ रहे हैं ॥ ६ ॥

दधतमाकरिभिः करिभिः क्षतैः समवतारसमैरसमैस्तटैः ।

विविधकामहिता महिताम्भसः स्फुटसरोजवना जवना नदीः ॥ ७ ॥

अन्वयः—आकरिभिः करिभिः क्षतैः समवतारसमैः असमैः तटैः महिताम्भसः विविधकामहिताः स्फुटसरोजवनाः जवनाः नदीः दधतम् ।

विग्रहः—समवतारेषु समाः तैः समवतारसमैः । महितानि अम्भांसि यासुः

ताः=महिताम्भसः । विविधेभ्यः कामेभ्यः हिताः=विविधकामहिताः । स्फुटानि सरोजानां वनानि यासु ताः=स्फुटसरोजवनाः ।

अर्थः—आकरिभिः=आकरजैः । करिभिः=गजैः । क्षतैः=नष्टैः । समवतारसमैः=तीर्थसमैः । असमैः=असदृशैः । तटैः=रोधोभिः । महिताम्भसः=श्लाघ्यजलाः । विविधकामहिताः=अनेककामानुकूलाः । स्फुटसरोजवनाः=विकसितकमलकाननाः । जवनाः=वेगवतीः । नदीः=सरितः । दधतम्=धारयन्तम् । अत्र यमकालङ्कारः ।

कोषः—‘खनिः स्त्रियामाकरः स्यात्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर बहुत सी तेज बहनेवाली नदियाँ हैं । उनके तट अनेकों रत्नों की खानि तथा वे हाथियों के द्वारा नष्ट करके बराबर कर दिये गये हैं जो बड़े सुन्दर लगते हैं । हिमालय पर तीव्रता से बहने वाले नदियाँ पवित्र जलवाली एवं अनेकों कामों में हितकर हैं जिनमें खिले हुए कमलदलों के वन हैं ॥ ७ ॥

नवविनिद्रजपाकुसुमत्विषां द्युतिमता निकरेण महाश्मनाम् ।

विहितसान्ध्यमयूखमिव क्वचिन्निवितकाञ्चनभित्तिषु सानुषु ॥ ८ ॥

अन्वयः—नवविनिद्रजपाकुसुमत्विषाम् महाश्मना द्युतिमता निकरेण क्वचित् निवितकाञ्चनभित्तिषु सानुषु विहितसान्ध्यमयूखमिव ।

विग्रहः—नवानि विनिद्राणि जपाकुसुमानि=नवविनिद्रजपाकुसुमानि तेषां त्विष इव त्विषो येषां ते तेषाम्=नवविनिद्रजपाकुसुमत्विषाम् । निचिताः काञ्चनभित्तयो येषु, तेषु=निचितकाञ्चनभित्तिषु । सान्ध्यायां भवाः सान्ध्याः । विहिताः सान्ध्याः मयूखाः यस्मिन् तम्=विहितसान्ध्यमयूखम् ।

अर्थः—नवविनिद्रजपाकुसुमत्विषम् = नूतनविकसितजपापुष्पकान्तीनाम् । महाश्मनाम्=अग्नीनाम् । द्युतिमता=कान्तिमता । निकरेण=समूहेन क्वचित्=कुत्रचित् । निचितकाञ्चनभित्तिषु=संघटितस्वर्णभित्तिषु । सानुषु=श्रेणीसु । विहितसान्ध्यमयूखम्=कृतसान्ध्यकिरणम्, इव स्थितम् । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘ओष्पुष्पं जपापुष्पं रूपिका ताम्रपुष्पिका’ इति वाग्भटः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर नवीन (ताजे) खिले हुए जपापुष्प (गुडहल)

के समान कान्तिवाली मणियाँ शोभित हो रही हैं। इस प्रकार मणिसमूह के प्रकाश से युक्त, हेमयुक्त चोटियों पर कहीं-कहीं सन्ध्याकालीन किरणें सी दिखलाई पड़ती हैं ॥ ८ ॥

पृथुकदम्बकदम्बकराजितं ग्रथितमालतमालवनाकुलम् ।

लघुतुषारतुषारजलश्च्युतं धृतसदानसदाननदन्तिनम् ॥ ९ ॥

अन्वयः—पृथुकदम्बकदम्बकराजितम् ग्रथितमालतमालवनाकुलम् लघुतुषार-
तुषारजलश्च्युतं धृतसदानसदाननदन्तिनम् ।

विग्रहः—कदम्बवत् कदम्बकानि, तैः कदम्बकदम्बकैः । पृथुभिः कदम्ब-
कदम्बकैः राजितम्=पृथुकदम्बकदम्बकराजितम् । ग्रथितमालैः तमालवनैः आकुलम्=
ग्रथितमालतमालवनाकुलम् । लघुतुषारं यत्तुषारजलम्=लघुतुषारतुषारजलम् ।
लघुतुषारतुषारजलं द्रव्योत्तति यः, तम्=लघुतुषारतुषारजलश्च्युतम् । सदाननाः
दन्तिनः=सदाननदन्तिनः । सदानाः ये सदाननदन्तिनः सदानसदाननदन्तिनः ।
धृताः सदानसदाननदन्तिनः येन तम् धृतसदानसदाननदन्तिनम् ।

अर्थः—पृथुकदम्बकदम्बकराजितम्=बृहत्स्तम्बकनीपकुसुमराजितम् । ग्रथित-
मालतमालवनाकुलम्=पङ्क्तिबद्धतमालवनाकीर्णम् । लघुतुषारतुषारजलश्च्युतम्=
अल्पसीकरहिमोदकवर्षम् । धृतसदानसदाननदन्तिनम्=धृतसमदशोभनाननगजम् ।

कोषः—‘कदम्बमाहुः सिद्धार्थे नीपे च निकुरम्बके’ इति विश्वः । ‘कालस्कन्ध-
स्तमालः स्यात् तापिच्छोऽपि’ इत्यमरः । ‘तुषारो हिमसीकरो’ इति शाश्वतः ।

हिन्दी—यह हिमालय बड़े-बड़े कदम्बपुष्पों से युक्त, पुष्पमाला के सदृश
तमालवन से पूर्ण, बिन्दु-बिन्दु तुषार-कर्णों को टपकाता हुआ तथा मतवाले सुन्दर
सूड़ों वाले हाथियों से परिपूर्ण है ॥ ९ ॥

रहितरत्नचयान्न शिलोच्चयानपलताभवना न दरीभुवः ।

विपुलिनाम्बुरुहान् सरिद्वधूरकुसुमान्दधत्तं न महीरुहः ॥ १० ॥

अन्वयः—रहितरत्नचयान् शिलोच्चयान् न दधतम्, अपलताभवनाः दरीभुवः।
न (दधतम्), विपुलिनाम्बुरुहाः सरिद्वधूः न (दधतम्) अकुसुमान् महीरुहः न
दधतम् ।

विग्रहः—रत्नचयैः रहिताः तान् । अपगतानि लताभवनानि यासुस्ता-
स्तथोक्ताः । विगतानि पुलिनानि अम्बुरुहाणि च यासां ताः = विपुलिनाम्बुरुहाः ।
सरितः बध्व इव ताः = सरिद्वधूः ।

अर्थः—रहितरत्नचयान् = त्यक्तरत्नसमूहान् । शिलोच्चयान् = शिखराणि न
दधतम् । अपलताभवनाः = लतागृहरहिताः । दरीभुवः = गुहाप्रदेशान् न दधतम् ।
विपुलिनाम्बुरुहाः = विगतपुलिनजलरुहाः । सरिद्वधूः = सरितावालाः = न दधतम् ।
अकुसुमान् = पुष्परहितान् । महीरुहः = वृक्षान् न दधतम् ।

कोषः—‘दरी तु कन्दरो वा स्त्री देवखातविले गुहा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय के शिखर रत्नराशियों से रिक्त नहीं हैं । इसकी
कन्दरायें लताभवनों से हीन नहीं हैं । इसमें बहनेवाली बधूरूपी नदियाँ
पुलिनों तथा कमल पुष्पों से रहित नहीं हैं और न इसमें फल-फूलरहित वृक्ष ही
हैं ॥ १० ॥

व्यथितसिन्धुमनीरशनैः शनैरमरलोकवधूजघनैर्घनैः ।

फणभृतामभितो विततं ततं दयितरम्यलताबकुलैः कुलैः ॥ ११ ॥

अन्वयः—अनीरशनैः घनैः अमरलोकवधूजघनैः शनैः व्यथितसिन्धुं दयित-
रम्यलताबकुलैः फणभृतां कुलैः अभितः ततं विततम् ।

विग्रहः—निर्गताः रशनाः येभ्यस्तैः = नीरशनैः, न नीरशनैरनीरशनैः ।
अमरलोकानां बध्वः, तासां जघनैः = अमरलोकवधूजघनैः । व्यथिताः सिन्धवः
यस्मिंस्तम् = व्यथितसिन्धुम् । दयिताः रम्याः लताबकुलाः = दयितरम्य-
लताबकुलस्तैः दयितरम्यलताबकुलैः । फणानि बिभ्रतीति फणभृतः, तेषां =
फणभृताम् ।

अर्थः—अनीरशनैः = अनिमलैः । घनैः = निबिडैः । अमरलोकवधूजघनैः =
देवाङ्गनाजघनैः । शनैः = मन्दम् । व्यथितसिन्धुम् = क्षोभितनदीकम् । दयितरम्य-
लताबकुलैः = प्रियरम्यलताकेसरैः । फणभृतां = सर्पाणां, कुलैः = समूहैः । अभितः =
परितः । ततम् = व्यासम् । विततम् = विस्तृतम् ।

कोषः—‘विशारदो मद्यगन्धो बकुलः स च केसरः’ इति वैद्यके ।

हिन्दी—इस हिमालय के प्रदेश में बहनेवाली नदियाँ देवाङ्गनाओं के

मेखलायुक्त स्थूल जघनों के द्वारा मन्द-मन्द आकुलित रहती हैं अर्थात् उनमें सुरसुन्दरियाँ जलक्रीड़ा करती हैं। चन्दनादि की प्रिय लताओं और केसर के लिए मतवाले बने हुए साँप झुण्ड के झुण्ड हिमालय के वन में रहते हैं। इस प्रकार यह हिमालय चारों ओर फैला हुआ है ॥ ११ ॥

ससुरचापमनेकमणिप्रभैरपपयोविशदं हिमपाण्डुभिः ।

अविचलं शिखरैरुपबिभ्रतं ध्वनितसूचितमम्बुमुचां चयः ॥ १२ ॥

अन्वयः—अनेकमणिप्रभैः हिमपाण्डुभिः शिखरैः ससुरचापम् अपपयो-
विशदम् अविचलं ध्वनिसूचितम् अम्बुमुचां चयम् उपबिभ्रतम् ।

विग्रहः—अनेकाः मणिप्रभाः येषां तैः अनेकमणिप्रभैः । हिमेन पाण्डुभिः =
हिमपाण्डुभिः । सुरचापेन सहितस्तम् = ससुरचापम् । अपगतं पयः यस्मात्
सः = अपपयाः । अपपयाः अत एव विशदश्च तम् = अपपयोविशदम् ।
ध्वनितेन सूचितम् = ध्वनितसूचितम् । अम्बूनि मुञ्चन्तीत्यम्बुमुचस्तेषाम् =
अम्बुमुचाम् ।

अर्थः—अनेकमणिप्रभैः = बहुमणिप्रभैः । हिमपाण्डुभिः = हिमपीतैः ।
शिखरैः = सानुभिः । ससुरचापम् = सेन्द्रचापम् । अपपयोविशदम् = निर्जल-
विशदम् । अविचलम् = निश्चलम् । ध्वनितसूचितम् = गजितज्ञापितम् । अम्बु-
मुचाम् = मेघानाम् । चयम् = राशिम् । उपबिभ्रतम् = धारयन्तम् । अत्र
सन्देहालङ्कारः ।

कोषः—‘प्रभारुग्रुचिस्त्वङ्भाभाश्लेबिद्युतिदीप्तयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—हिमालय के शिखर अनेकों मणियों की कान्ति से युक्त तथा बर्फ
के कारण शुभ्रवर्णवाले हैं। उस पर इन्द्रधनुषयुक्त, जल से रिक्त होने के कारण
शुभ्रवर्णवाली मेघमालाएँ ढकी रहती हैं। वे मेघमालाएँ गर्ज-गर्ज कर अपना
परिचय देती हैं ॥ १२ ॥

विकचवारिरुहं दधतं सरः सकलहंसगणं शुचि मानसम् ।

शिवमगात्मजया च कृतेर्ष्यया सकलहंसगणं शुचिमानसम् ॥ १३ ॥

अन्वयः—विकचवारिरुहं सकलहंसगणं शुचि मानसं सरः (दधतम्)
कृतेर्ष्यया अगात्मजया सकलहंसगणं शुचिमानसं शिवं च दधतम् ।

विग्रहः—विकचानि वारिरुहाणि सन्ति यस्मिन् तत् = विकचवारिरुहम् ।

३ कि०

कलहंसानां गणाः कलहंसगणास्तैः सहितम् = सकलहंसगणम् । कृता ईर्ष्या यया
तया = कृतेर्ष्या । अगस्य आत्मजा, तया = अगात्मजया । कलहेन सहितं =
सकलहम् । गणैः सहितम् = सगणं । शुचि मानसं यस्य तम् = शुचिमानसम् ।

अर्थः—विकचवारिरुहम् = विकसितकमलम् । सकलहंसगणम् = कलहंस-
युतम् । शुचि = पवित्रम् । मानसं सरः = मानसरोवरं सरः (दधतम्)
कृतेर्ष्या = विहितेर्ष्या । अगात्मजया = पार्वत्या । सकलहं = सविवादम् ।
सगणम् = सप्रमथम् । शुचिमानसं = पूतमानसम् । शिवम् = शङ्करम् ।
च दधतम् = धारयन्तम् । अत्र यमकालङ्कारः ।

कोषः—‘कदम्बः कलहंसः स्यात्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—यह हिमालय पर्वत खिले हुए कमल तथा अनेक प्रकार के हंस-
पक्षियों से युक्त मानसरोवर झील को धारण किये हुए हैं । ईर्ष्या-युक्त (कुपित)
पार्वती जी व भूत-प्रेतादिकों के सहित विशुद्ध मनवाले शङ्कर जी यहीं निवास
करते हैं ॥ १३ ॥

ग्रहविमानगणानभीतो दिवं ज्वलयतौषधिजेन कृशानुना ।

मुहुरनुस्मरयन्तमनुक्षपं त्रिपुरदाहमुमापतिसेविनः ॥ १४ ॥

अन्वयः—दिवम् अभितः ग्रहविमानगणान् ज्वलयता ओषधिजेन कृशानुना
अनुक्षपम् उमापतिसेविनः त्रिपुरदाहम् मुहुः अनुस्मरयन्तम् ।

विग्रहः—ग्रहाः च विमानानि च ग्रहविमानानि, तेषां गणास्तान् = ग्रह-
विमानगणान् । ओषधिभ्यः जातस्तेन = ओषधिजेन । क्षपा क्षपा = अनुक्षपम् ।
उमायाः पतिः = उमापतिः, तं सेवन्ते ये तान् = उमापतिसेविनः । त्रयाणां
पुराणां समाहारस्त्रिपुरम्, तस्य दाहस्तम् = त्रिपुरदाहम् ।

अर्थः—दिवम् अभितः = दिवोऽभिमुखम् । ग्रहविमानगणान् = चन्द्रादि-
देवयानान् । ज्वलयता = प्रदीपयता । ओषधिजेन = तृणविशेषजन्येन, कृशानु-
ना = अग्निना । अनुक्षपम् = प्रतिक्षपम् । उमापतिसेविनः = प्रमथादीन् ।
त्रिपुरदाहम् = त्रिपुरज्वालनम् । मुहुः = बारंवारम्, अनुस्मरयन्तम् = स्मरयन्तम् ।
अत्र स्मरणालंकारः ।

कोषः—‘व्योमयानं विमानोऽस्त्री’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर चारो ओर चन्द्रादिग्रहों के विमानों का प्रकाश

तृणविशेष से उत्पन्न अग्नि से शिव के प्रमथादिगणों को त्रिपुरदाह का बारम्बार स्मरण कराता है । अर्थात् यहाँ वनौषधियों का भण्डार है ॥ १४ ॥

विततशीकरराशिभिश्छितैरुपलरोधविवर्तिभिरम्बुभिः ।

दधतमुन्नतसानुसमुद्धतां धृतसितव्यजनामिव जाल्हवीम् ॥ १५ ॥

अन्वयः—विततशीकरराशिभिः उच्छ्रितैः उपलरोधविवर्तिभिः अम्बुभिः धृतसितव्यजनाम् इव उन्नतसानुसमुद्धता जाल्हवीम् दधतम् ।

विग्रहः—विततैः शीकराणां राशिभिः = विततशीकरराशिभिः । उपलानां रोधः, उपलरोधः, तेन विवर्तिभिः = उपलरोधविवर्तिभिः । धृतम् सितं व्यजनं यथा ताम् = धृतसितव्यजनाम् । उन्नताः सानवः = उन्नतसानवस्तेषु समुद्धता ताम् = उन्नतसानुसमुद्धताम् ।

अर्थः—विततशीकरराशिभिः = विस्तृतशीकरपुञ्जैः । उच्छ्रितैः = उत्पतितैः । उपलरोधविवर्तिभिः = प्रस्तररोधविवर्तिभिः । अम्बुभिः = जलैः । धृतसितव्यजनाम् = गृहीतशुभ्रचामराम् । इव । उन्नतसानुसमुद्धताम् = उच्चपर्वतश्रेणिभागे वहन्तीम् । जाल्हवीम् = जल्लुकन्यां गङ्गाम् । दधतम् = धारयन्तम् । अत्रोत्प्रेक्षा-लंकारः ।

कोषः—‘प्रस्थः सानुरस्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर जाल्हवी गंगा बहती है । गङ्गा के प्रवाह में पत्थरों के पड़ जाने से जल टकरा कर विशाल जलकणों के द्वारा झरने फव्वारे के समान ऊर्ध्वगति से बहते लगते हैं । इस प्रकार हिमालय की ऊँची चोटियों पर बहती हुई गङ्गा शुभ्र चामर धारण किये हुए प्रतीत होती है ॥ १५ ॥

अनुचरेण धनाधिपतेरथो नगविलोकनविस्मितमानसः ।

स जगदे वचनं प्रियमादरान्मुखरताऽवसरे हि विराजते ॥ १६ ॥

अन्वयः—अथो धनाधिपतेः अनुचरेण नगविलोकनविस्मितमानसः सः आदरात् प्रियं वचनं जगदे । हि मुखरता अवसरे विराजते ।

विग्रहः—धनानामधिपतिस्तस्य = धनाधिपतेः । अनुचरतीत्यनुचरस्तेन अनुचरेण । नगस्य विलोकनं = नगविलोकनम्, तेन = नगविलोकनेन । विस्मितं मानसं यस्य सः = विस्मितमानसः ।

अर्थः—अथो = अनन्तरम् । धनाधिपतेः = कुबेरस्य । अनुचरेण = यक्षेण ।

नगाविलोकनेन = पर्वतदर्शनेन । विस्मितमानसः = चकितचेताः । सः = अर्जुनः ।
आदरात् = सम्मानात्, प्रियं = प्रियकरं, वचनं = वाक्यम् । जगदे = कथितः ।
हि = यतः । सुखरता = अपृष्टभाषित्वम् । अवसरे = उचितकाले । विराजते =
शोभते । अवार्थान्तरन्यासालङ्कारः ।

कोषः—‘मञ्जुलानन्तरारम्भप्रश्नकात्स्न्येऽथो अथ’ इत्यमरः ।

हिन्दी—तदनन्तर कुवेर के सेवक ‘यक्ष’ ने पर्वत-शोभा देखने के कारण
आश्चर्य-चकित-मन अर्जुन से सादर प्रिय वचनों में कहना आरम्भ किया । क्योंकि
अवसर पर बिना पूछे कुछ कहना भी शोभा ही देता है ॥ १६ ॥

अलमेष विलोकितः प्रजानां सहसा संहतिमंहसा विहन्तुम् ।

घनवर्त्म सहस्रधेव कुर्वन् हिमगौरैरचलाधिपः शिरोभिः ॥ १७ ॥

अन्वयः—हिमगौरैः शिरोभिः घनवर्त्म सहस्रधा कुर्वन् इव एषः अचलाधिपः
विलोकितः प्रजानाम् अंहसां संहतिम् सहसा विहन्तुम् अलम् ।

विग्रहः—हिमेन गौराणि हिमगौराणि तैः = हिमगौरैः । धनानां वर्त्म =
घनवर्त्म । अचलानामधिपः = अचलाधिपः (हिमालयः) । विशिष्टतया
लोकितः = विलोकितः ।

अर्थः—हिमगौरैः = हिमशुभ्रैः । शिरोभिः = सानुभिः । घनवर्त्म = मेघ-
मार्गम् । सहस्रधा = सहस्रसंख्यकं । कुर्वन् = विदधत् । इव = समः । एषः =
निदिष्टः । अचलाधिपः = नगाधिराजः । विलोकितः = दृष्टः । प्रजानां = जना-
नाम् । अंहसाम् = पापानाम् । संहति = समूहम् । सहसा विहन्तुं = दूरीकर्तुम् ।
अलम् = समर्थः । अवोत्रप्रक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘अत्रिगोत्रगिरिग्रावाचलशैलशिलोच्चयाः’ । इत्यमरः ।

हिन्दी—हिम-शुभ्र शिखरों से मेघमार्ग को सहस्रधा (हजारों खण्ड)
करता हुआ यह हिमालय दर्शनमात्र से ही लोगों के समस्त पापों को सहसा दूर
कर देता है ॥ १७ ॥

इह दुरधिगमैः किञ्चिदेवागमैः सततमसुतरं वर्णयन्त्यन्तरम् ।

अमुमतिविपिनं वेद दिग्व्यापिनं पुरुषमिव परं पद्मयोनिः परम् ॥ १८ ॥

अन्वयः—इह असुतरम् अन्तरम् दुरधिगमैः आगमैः किञ्चिद् एव सततं
वर्णयन्ति अतिविपिनं दिग्व्यापिनम् अमुम् परं पुरुषम् इव परं पद्मयोनि वेद ।

विग्रहः—सुतरं न भवतीत्यसुतरम् । दुःखेन अधिगमैः=दुरधिगमैः । अत्यंत विपिनम्=अतिविपिनम् । पद्यं योनिः यस्य सः=पद्ययोनिः । दिक्षु व्यापिनम्= दिग्व्यापिनम् ।

अर्थः—इह=अस्मिन् पर्वते । असुतरम्=दुस्तरम् । अन्तरम्=मध्यम्, तत्त्वं वा । दुराधिगमैः=दुरारोहैः, दुर्गैर्हैर्वा । आगमैः=शास्त्रैः । किञ्चिद् एव सततं=निरन्तरम् । वर्णयन्ति=कथयन्ति । अतिविपिनम्=अतिगहनम् । दिग्व्यापिनम्=दिक्षु व्याप्तम् । असुम्=पर्वतम् । परं पुरुषं=परमात्मानम् । इव । परम्=अव्ययम् । पद्ययोनिः=ब्रह्मा । वेद=जानाति । नान्य इति । अत्रोपमायमकयोः संसृष्टिः । क्षमावृत्तम् ।

कोषः—‘दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरितश्च ताः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर इसके आन्तरिक तत्त्व का दुर्गम्य पुराणादिकों द्वारा कुछ ही (सीमित) वर्णन किया जाता है । अतिगहन एवं दिशाओं में फैले हुए (व्याप्त) परम पुरुष (ब्रह्म) के समान इस पर्वत को ब्रह्मा जी ही जान सकते हैं, अन्य कोई नहीं ॥ १८ ॥

रुचिरपल्लवपुष्पलतागृहैरुपलसज्जलजैर्जलराशिभिः ।

नयति सन्ततमुत्सुकतामयं धृतिमतीरुपकान्तमपि स्त्रियः ॥ १९ ॥

अन्वयः—अयं रुचिरपल्लवपुष्पलतागृहैः उपलसज्जलजैः जलराशिभिः उपकान्तं धृतिमतीः अपि स्त्रियः सन्ततम् उत्सुकतां नयति ।

विग्रहः—रुचिराणि पल्लवाणि पुष्पाणि लतागृहाणि च=रुचिरपल्लवपुष्पलतागृहाणि तैः । उपलसद्भिः जलजैः=उपलसज्जलजैः । जलानां राशयस्तैः जलराशिभिः । कान्तस्य समीपे=उपकान्तम् ।

अर्थः—अयम्=हिमालयः । रुचिरपल्लवपुष्पलतागृहैः=मनोज्ञदलकुसुमलताभवतैः । उपलसज्जलजैः=शोभितकमलैः । जलराशिभिः=सरोवरादिभिः । उपकान्तं=प्रियपाश्वे । धृतिमतीः=धैर्यवतीः । अपि । स्त्रियः=नारीः । सततं=निरन्तरम् । उत्सुकताम्=औत्सुक्यम् । नयति=प्रापयति । अत्रातिशयोक्तिरलङ्कारः । द्रुतविलम्बितवृत्तम् ।

कोषः—‘पल्लवोऽस्त्रो किललयम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—रुचिर पल्लवों, पुष्पों एवं लतागृहों से तथा कमल से सुशोभित

तडागों द्वारा यह हिमालय पर्वत, प्रियतम के पास मानिनी स्त्रियों को भी सदैव उत्सुक बना देता है अर्थात् यथा मानिनी स्त्रियाँ भी अपने प्रियतम के पास पहुँचने पर मान को खोकर प्रिय-मिलन के लिये उत्कण्ठित हो जाती हैं तथैव विरक्त पुरुष भी हिमालय के सौन्दर्य को देख कर अनुरक्त हो जाता है ॥ १९ ॥

सुलभैः सदा नयवताऽयवता निधिगुह्यकाधिपरमैः परमैः ।

अमुना घनैः क्षितिभृतातिभृता समतीत्य भाति जगती जगती ॥२०॥

अन्वयः—नयवता अयवता सदा सुलभैः निधिगुह्यकाधिपरमैः परमैः घनैः अमुना क्षितिभृता अतिभृता जगती जगती समतीत्य भाति ।

विग्रहः—निधिनां गुह्यकानां च अधिपः=निधिगुह्यकाधिपः, तं रमयन्तीति तैः=निधिगुह्यकाधिपरमैः ।

अर्थः—नयवता=नीतिमता । अयवता=भाग्यवता । सदा=सर्वदा । सुलभैः=सुप्राप्यैः । निधिगुह्यकाधिपरमैः=नवनिधि-कुबेररमैः । परमैः=महद्भिः । घनैः=वित्तैः । अमुना=अनेन । क्षितिभृता=हिमालयपर्वतेन । अतिभृता=पूर्णा सती । जगती=पृथ्वी । जगती=स्वर्गपाताललोकौ । समतीत्य=अतिक्रम्य । भाति=शोभते । अत्र काव्यलिङ्गस्य यमकेन संसृष्टिः । प्रमिताक्षरावृत्तम् ।

कोषः—‘अयः शुभावहो विधिः’ इत्यमरः । ‘अस्त्री पद्मो महापद्मः शंखो मकरकच्छपौ । मुकुन्दकुन्दनीलाश्च खर्वश्च निधयो नव’ इत्यमरः ।

हिन्दी—नीतिमान् व भाग्यवान् पुरुषों से सदैव सुलभ, नवनिधियों और यक्षाधिप कुबेर के सर्वोत्तम धनों से पूर्ण इस हिमालय के द्वारा पृथ्वी, स्वर्ग तथा पाताल लोकों को भी जीत कर शोभित हो रही है ॥ २० ॥

अखिलमिदममुष्य गौरीगुरोस्त्रिभुवनमपि नैति मन्ये तुलाम् ।

अधिवसति सदा यदेनं जनैरविदितविभवो भवानीपतिः ॥ २१ ॥

अन्वयः—अमुष्य गौरिगुरोः इदम् अखिलं त्रिभुवनम् अपि तुलां न एति मन्ये । यद् एनं जनैः अविदितविभवः भवानीपतिः सदा अधिवसति ॥ २१ ॥

विग्रहः—गौर्याः गुरुः=गौरीगुरुः, तस्य=गौरीगुरोः । त्रयाणां भुवनानां

समाहार इति त्रिभुवनम् । अविदितो विभवो यस्य सः = अविदितविभवः । भवान्याः पतिः = भवानीपतिः ।

अर्थः—अमुष्य = अस्य । गौरीगुरोः = गौरीपितृहिमालयस्य । इदम् = निर्दिष्टम् । अखिलं = निखिलं । त्रिभुवनम् = स्वर्गभूपातालत्रिलोकम् । अपि । तुलां = समतां । न एति = न गच्छति । इति मन्ये । यद् = यतः । एनम् = हिमवन्तम् । जनैः = लोकैः । अविदितविभवः = अज्ञातविभवः । भवानीपतिः = शिवः । सदा = सर्वदा । अधिवसति = निवसति । अत्र प्रभावृतम् ॥ २१ ॥

कोषः—उमा कात्यायनी गौरी काली हैमवतीश्वरी' इत्यमरः ।

हिन्दी—इस गौरीगुरु (पार्वती जी के पिता) हिमालय की तुलना में यह सम्पूर्ण त्रिभुवन भी नहीं टिक सकता है क्योंकि इसपर भवानीपति शङ्कर जी का निवास है जिनकी महिमा लोग नहीं जान पाते हैं ॥ २२ ॥

वीतजन्मजरसं परं शुचि ब्रह्मणः पदमुपैतुमिच्छताम् ।

आगमादिव तमोपहादितः सम्भवन्ति मतयो भवच्छिदः ॥ २२ ॥

अन्वयः—वीतजन्मजरसं ब्रह्मणः परं शुचि पदम् उप एतुम् इच्छताम् आगमाद् इव तमोपहात् इतः भवच्छिदः मतयः सम्भवन्ति ।

विग्रहः—वीते जन्मजरसौ यस्य तद् = वीतजन्मजरसम् । तमः अपहन्तीति तमोपहस्तस्मात् = तमोपहात् । भवं छिन्दन्तीति भवच्छिदः ।

अर्थः—वीतजन्मजरसम् = निवृत्तजन्मजरसम् । ब्रह्मणः = परमात्मनः । परम् = उत्कृष्टम् । शुचि = पवित्रम् । पदम् = स्थानम् । उपैतुम् = प्राप्तुम् । इच्छताम् = अभिलाषताम् । आगमात् = शास्त्राद् इव । तमोपहात् = अज्ञाननिवर्त्तकात् । इतः = हिमाद्रेः । भवच्छिदः = संसारनिवर्तिकाः । मतयः = बुद्धयः । संभवन्ति = जायन्ते । अत्र रथोद्धतावृत्तम् ।

कोषः—'ब्रह्मात्मभूः सुरज्येष्ठः परमेष्ठी पितामहः' इत्यमरः ।

हिन्दी—जन्म तथा जरा (बुढ़ापा) से रहित ब्रह्म के परम पवित्र पद को प्राप्त करने (मोक्ष) की अभिलाषावाले पुरुषों के लिये अज्ञाननिवृत्ति करने वाले शास्त्र के समान इस हिमालय पर्वत से ही भवबन्धन से मुक्त होने वाली बुद्धियाँ उत्पन्न होती हैं अर्थात् मुमुक्षुओं को तत्त्वज्ञान की प्राप्ति इस हिमालय से ही होती है ॥ २२ ॥

दिव्यस्त्रीणां सचरणलाक्षारामा रागापाते निपतितपुष्पापीडाः ।

पीडाभाजः कुसुमचिताः साशंसं शंसन्त्यस्मिन्सुरतविशेषं शय्या ॥ २३ ॥

अन्वयः—अस्मिन् सचरणलाक्षारामाः निपतितपुष्पापीडाः पीडाभाजः कुसुमचिताः दिव्यस्त्रीणां शय्याः रागापाते साशंसं सुरतविशेषं शंसन्ति ।

विग्रहः—चरणलाक्षारामाः सः वर्तन्त इति ताः सचरणलाक्षारामाः । निप-
तिताः पुष्पापीडाः यासु ताः=निपतितपुष्पापीडाः । पीडां भजन्तीति ताः पीडा-
भाजः । कुसुमैश्चिताः=कुसुमचिताः । आशंसेन सहितं=साशंसम् । दिव्याः
स्त्रियः=दिव्यस्त्रियस्तासां=दिव्यस्त्रीणाम् ।

अर्थः—अस्मिन्=अत्र हिमालये । सचरणलाक्षारामाः=सपदलाक्षारसाः ।
निपतितपुष्पापीडाः=अष्टकुसुमशेखराः । पीडाभाजः=विमर्दभाजः, कुसुमचिताः=
पुष्पव्याप्ताः । दिव्यस्त्रीणाम्=देवाङ्गनानाम् । शय्याः=तल्पानि । रागापाते=
रागोद्रेके सति । साशंसम्=सतृष्णम् । सुरतविशेषम्=सुरतवैशिष्ट्यम् ।
शंसन्ति=सूचयन्ति । अत्र संसृष्टिरलङ्कारः, जलधरमालावृत्तश्च ।

कोषः—‘शिखास्वापीडशेखरी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर चरणों में लगाये हुए महावर से रञ्जित मुझिये
हुए फूलोंवाली, विमर्दित तथा फूलों से व्याप्त (युक्त) देवाङ्गनाओं की शय्याएँ
(तल्प) रागोद्रेक होने पर ललचाती हुई रति के विशिष्ट आनन्द को सूचित
करती हैं ॥ २३ ॥

गुणसम्पदा समधिगम्य परं महिमानमत्र महिते जगताम् ।

नयशालिनि श्रिय इवाधिपतौ विरमन्ति न ज्वलितुमोषधयः ॥ २४ ॥

अन्वयः—जगतां महिते अत्र ओषधयः नयशालिनि अधिपतौ श्रिय इव गुण-
सम्पदा परं महिमानं समधिगम्य ज्वलितुं न विरमन्ति ।

विग्रहः—नयः शीलम् अयेति तस्मिन्=नयशालिनि । गुणानां सम्पत्,
तथा=गुणसम्पदा ।

अर्थः—जगतां महिते=जगद्भिः पूजिते । अत्र=अस्मिन् हिमालये ।
ओषधयः=तृणज्योतीषि । नयशालिनि=नीतिसम्पन्ने । अधिपतौ=राज्ञि ।
श्रियः=सम्पदः । इव=सदृशम् । गुणसम्पदा=क्षेत्रगुणसम्पत्त्या । परं महिमानम्=
प्रकाशसामर्थ्यम् । समधिगम्य=प्राप्य । ज्वलितुम्=प्रकाशितुम् । न विरमन्ति =
न विरामं कुर्वन्ति । अविरामं ज्वलन्तीत्यर्थः ।

कोषः—‘ओषध्यः फलपाकान्ताः स्युः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—लोकपूज्य इस हिमालय पर्वत पर ओषधियाँ क्षेत्र-सम्पत्ति से सदैव परम शक्ति प्राप्त करके उसी प्रकार प्रकाशित होती रहती हैं यथा नीति-सम्पन्न राजा में सम्पदाएँ सन्ध्यावन्दन-पूजन-तर्पणादि गुणों से विकसित होती हैं ॥ २४ ॥

कुररीगणः कृतरवस्तरवः कुसुमानताः सकमलं कमलम् ।

इह सिन्धवश्च वरणावरणाः करिणां मुदे सनलदानलदाः ॥ २५ ॥

अन्वयः—इह कुररीगणः कृतरवः, तरवः कुसुमानताः, कमलं, सकमलम्, वरणावरणाः सनलदानलदाः सिन्धवश्च करिणां मुदे ।

विग्रहः—कुररीणां गणः = कुररीगणः । कुसुमैः आनताः = कुसुमानताः । कमलैः सहितम् = सकमलम् । वरणा आवरणं यासां ताः = वरणावरणाः । अनलं चन्तीति = अनलदाः, सनलदाश्च ताः अनलदाः = सनलदानलदाः ।

अर्थः—इह = अस्मिन् हिमालये । कुररीगणः = कुररीपक्षिमूहः कृतरवः = विहितकूजितः । तरवः = द्रुमाः । कुसुमानताः = पुष्पावनताः । कमलं = जलम् । सकमलम् = सजलजम् । वरणावरणाः = वरुणवृक्षावरणाः । सनलदानलदाः = सोशी-रसन्तापच्छिदः । सिन्धवः = नद्यः । करिणां = गजानाम् । मुदे = हर्षाय । भवन्तीति शेषः ।

कोषः—‘कमलं जलपद्मयोः’ इति विश्वः । ‘वरणो वरुणः सेतुः तित्कशाकः कुमारकः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर पक्षिगण कलरव करते रहते हैं, वृक्ष पुष्पभार से झुके रहते हैं और जल अथवा जलाशय कमलों से आच्छन्न रहते हैं । यहाँ वृक्षों से घिरी हुई, उशीर-युक्त तथा सन्ताप मिटा कर शान्ति देनेवाली सरिताएँ हाथियों को प्रसन्न बनाती हैं अर्थात् इन नदियों में हाथी जल-क्रीडाएँ करते हैं ॥ २५ ॥

सादृश्यं गतमपनिद्रचूतगन्धैरामोदं मदजलसेकजं दधानः ।

एतस्मिन् मदयति कोकिलानकाले लीनालिः सुरकरिणां कपोलकाषः ॥

अन्वयः—एतस्मिन् अपनिद्रचूतगन्धैः सादृश्यं गतं मदजलसेकजम् आमोदं दधानः लीनालिः सुरकरिणां कपोलकाषः अकाले कोकिलान् मदयति ।

विग्रहः—अपनिद्राणां चूतावां गन्धास्तैः = अपनिद्रचूतगन्धैः । मदजलस्य

सेचनं=मदजलसेचनं, तस्माज्जातं=मदजलसेकजम् । लीनाः अलयः यस्मिन् स=लीनालिः । सुराणां करिणस्तेषाम्=सुरकरिणाम् । कष्यते अनेन इति काषः । कपोलानां काषः=कपोलकाषः ।

अर्थः--एतस्मिन्=अस्मिन् हिमालये । अपनिद्रचूतगन्धैः=फुल्लाम्रपुष्प-गन्धैः । सादृश्यम्=साम्यम् । गतं=प्राप्तम् । मदजलसेकजम्=मदजलसेचनजातम् । आमोदं=परिमलं । दधानः=बिभ्राणः । लीनालिः=संसक्तभृङ्गः । सुर-करिणां=देवनागागानाम् । कपोलकाषः=कपोलकषणस्थानं, द्रुमस्कन्धादिः । अकाले=वसन्तातिरिक्ते कालेऽपि । कोकिलान्=पिकान् । मदयति=मत्ततां नयति । अत्र विभावनालङ्कारः ।

कोषः---आम्रचूतो रसालोऽसौ सहकार' इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर फूली हुई आम्रमञ्जरियों की गन्ध के सदृश मदजल बहने से उत्पन्न सुरभित पवनयुक्त, भौरों से व्याप्त तथा सुरगजों के कपोलों से घर्षित वृक्षादि स्थान वसन्त काल न होने पर भी कोयलों को मतवाली बना देते हैं । अर्थात् उपर्युक्त सुगन्ध से प्रभावित होकर अकाल में ही कोयलें कूकने लगती हैं ॥ २६ ॥

सनाकवनितं नितम्बरुचिरं चिरं सुनिनदैर्नदैर्वृतममुम् ।

मता फणवतोऽवतो रसपरापरास्तवसुधा सुधाधिवसति ॥ २७ ॥

अन्वयः—सनाकवनितं नितम्बरुचिरं सुनिनदैः नदैः वृतम् अमुम् अवतः फणवतः मता रसपरापरास्तवसुधा सुधा चिरम् अधिवसति ।

विग्रहः—नाकस्य वनिताः=नाकवनिताः । नाकवनिताभिः सहितस्तं=सनाकवनितम् । नितम्बैः रुचिरम्=नितम्बरुचिरम् । सुन्दरैः निनदैः=सुनिनदैः । रसेन परा परास्ता वसुधा=रसपरापरास्तवसुधा ।

अर्थः—सनाकवनितं=साप्सरस्कम् । नितम्बरुचिरं=कटकुरुचिरम् । सुनिनदैः=सुधोपैः । नदैः=सरिद्धिः । वृतम्=युक्तम् । अमुम्=इमं हिमालयम् । अवतः=अधोलोकरक्षकस्य । फणवतः=नागराजस्य वासुकेः । मता=इष्टा । रसपरा=स्वादोत्कृष्टा । परास्तवसुधा=त्यक्तभूलोका । सुधा=अमृतम् । चिरम् अधिवसति=वसति । अत्र समासोक्तिरलङ्कारः, जलोद्धतगतिवृत्तश्च ।

कोषः—'विहायसोऽपि नाकोऽपि द्युरपि स्यात्तदव्ययम्' । इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर अप्सराओं का निवास है, इसका मध्य भाग नितम्ब के समान रुचिर है, यहाँ कल-कल निनादिनी नदियाँ बहती हैं। पाताल लोक के रक्षक नागराज वासुकी की प्रिय, समस्त स्वादों को फीका बनानेवाली भूलोक को त्याग की हुई सुधा भी यहीं प्राप्त होती है, अन्यत्र नहीं ॥ २७ ॥

श्रीमल्लताभवनमोषधयः प्रदीपाः

शय्या नवानि हरिचन्दनपल्लवानि ।

अस्मिन् रतिश्रमनुदश्च सरोजवाताः

स्मर्तुं दिशन्ति न दिवः सुरसुन्दरीभ्यः ॥ २८ ॥

अन्वयः—अस्मिन् श्रीमल्लताभवनम् ओषधयः प्रदीपाः नवानि हरिचन्दन-पल्लवानि शय्याः रतिश्रमनुदः सरोजवाताः च सुरसुन्दरीभ्यः दिवः स्मर्तुं न दिशन्ति ।

विग्रहः—श्रीमल्लता एव भवनम् = श्रीमल्लताभवनम् । हरिचन्दनानां पल्लवानि = हरिचन्दनपल्लवानि । रतिजातः श्रमः = रतिश्रमः = तं नुदन्तीति रतिश्रमनुदः । सरोजानां वाताः = सरोजवाताः । सुराणां सुन्दर्यस्ताभ्यः = सुरसुन्दरीभ्यः ।

अर्थः—अस्मिन् = हिमाद्रौ । श्रीमल्लताभवनम् = समृद्धिमल्लतागृहम् । ओषधयः = तृणज्योतीषि एव । प्रदीपाः = दीपाः । नवानि = नूतनानि । हरिचन्दनपल्लवानि = चन्दनदलानि । एव शय्याः = तल्पानि । रतिश्रमनुदः = सुरतश्रमच्छेदकाः । सरोजवाताः = कमलगन्धपवनाः च । सुरसुन्दरीभ्यः = देवाङ्गनाभ्यः । दिवः = स्वर्गम् । स्मर्तुम् = स्मरणं कर्तुम् । न दिशन्ति । अर्थात् न विस्मारयन्ति ।

कोषः—‘हरिचन्दनमाख्यातं गीशीर्षे सुरपादपे’ इति विश्वः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर सुन्दर लताकुंज ही भवन है, औषधियाँ ही दीपक हैं, चन्दन वृक्ष के नूतन पल्लव ही शय्याएँ हैं, रतिश्रम को दूर करनेवाला कमलगन्धयुक्त वायु प्रवाहित होता रहता है। इस प्रकार सौन्दर्य युक्त हिमालय सुराङ्ग नाजों को स्वर्ग तक भुला देता है ॥ २८ ॥

ईशार्थमम्भसि चिराय तपश्चरन्त्या यादोविलंघनविलोखल्लोचनायाः ।
आलम्बनाग्रकरमत्र भवो भवान्याः इच्योतन्निदाघसलिलाङ्गुलिना करेण ॥

अन्वयः—ईशार्थं चिराय अम्भसि तपश्चरन्त्याः यादोविलंघनविलोल-
विलोचनायाः भवान्याः अग्रकरं भवः इच्योतन्निदाघसलिलाङ्गुलिना करेण अत्र
आलम्बत ।

विग्रहः—यादसां विलंघनानि = यादोविलंघनानि, तैः विलोले विलोचने
यस्याः तस्याः यादोविलंघनविलोलविलोचनायाः । इच्योतन्त्यः निदाघसलिलाः
अङ्गुलयः यस्य तेन = इच्योतन्निदाघसलिलाङ्गुलिना ।

अर्थः—ईशार्थम् = ईशाय । चिराय = चिरकालम् । अम्भसि = जले ।
तपश्चरन्त्याः = तपः कुर्वत्याः । यादोविलंघनविलोलविलोचनायाः = जलजन्तु-
विषट्कृतचकितेक्षणायाः । भवान्याः = पार्वत्याः । अग्रकरं = कराग्रभागं ।
भवः = शङ्करः । इच्योतन्निदाघसलिलाङ्गुलिना = स्रवत्स्वेदाङ्गुलिना । करेण =
हस्तेन । अत्र = अस्मिन् हिमालये । आलम्बत = गृहीतवान् । अत्र वसन्त-
तिलकावृत्तम् ।

कोषः—‘यादांसि जलजन्तवः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—भगवान् शिव को पति रूप में प्राप्त करने के लिये पर्याप्त काल
तक जल में तपस्या करती हुई, जलजन्तुओं के परिस्फुरण (उछाल) से चकित
नेत्रों वाली पार्वती जी का हाथ इसी हिमालय पर्वत पर शिवजी ने पकड़ा था ।
शिवजी के उक्त हाथ की अङ्गुलियों से स्वेद टपक रहा था ॥ २९ ॥

येनापविद्धसलिलः स्फुटनागसन्धा

देवासुरैरमृतमम्बुनिधिममन्थे ।

व्यावर्तनैरहिपतेर्यमाहिताङ्कः

खं व्यालिखन्निव विभाति स मन्दराद्रिः ॥ ३० ॥

अन्वयः—देवासुरैः येन अपविद्धसलिलः स्फुटनागसन्धा अम्बुनिधिः अमृतं
ममन्थे । अहिपतेः व्यावर्तनैः अहिताङ्कः अयं सः मन्दराद्रिः खं व्यालिखन् इव
विभाति ।

विग्रहः—देवाश्च सुराश्च तैः = देवासुरैः । अपविद्धं सलिलं यस्य सः =
अपविद्धसलिलः । स्फुटं नागसन्धं यस्मिन् सः = स्फुटनागसन्धा । अम्बूनां
निधिः = अम्बुनिधिः । अहीनां पतिस्तस्य = अहिपतेः । आहितः अङ्कः यस्मिन्
सः = आहिताङ्कः ।

अर्थः—देवासुरैः=सुरापुरैः । येन=मन्दराद्रिणा । अपविद्धसलिलः=क्षिप्तजलः । स्फुटनागसन्ना=स्फुटपाताललोकः । अम्बुनिधिः=सागरः । अमृतं ममन्थे=मथितम् । अहिपतेः=वासुकेः । व्यावर्तनैः=वेष्टनैः । आहिताङ्कः=कृतचिह्नः । अयम्=निदिष्टः । सः=पूर्वोक्तः । मन्दराद्रिः=मन्दराचलः । खम्=आकाशम् । व्यालिखन्=व्यापारयन् । इव विभाति=शोभते । अत्रोत्प्रेक्षा-लङ्कारः ।

कोषः—‘सलिलं कमलं जलम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जिस मन्दराचल से सुरों तथा असुरों ने अमृत प्राप्त करने के लिए सागर मन्थन किया था । मन्थन करते समय जल के उछलने से पाताल लोक दिखलाई देने लगता था । वह मन्दराचल वासुकि के विवर्तन से चिह्नित होकर मानो आकाशमण्डल का भेदन कर रहा है ॥ ३० ॥

नीतोच्छ्रायं मुहुरशिशिररश्मेरुसै-

रानीलाभैर्विरचितपरभागा रत्नैः ।

ज्योत्स्नाशङ्कामिह वितरति हंसश्वेनी

मध्येप्यङ्गः स्फटिकरजतभित्तिच्छाया ॥ ३१ ॥

अन्वयः—इह अशिशिररश्मेः रुसैः उच्छ्रायं नीता, आनीलाभैः रत्नैः विरचितपरभागा हंसश्वेनी स्फटिकरजतभित्तिच्छाया अङ्गः मध्ये अपि मुहुः ज्योत्स्नाशङ्कां वितरति ।

विग्रहः—अशिशिराः रश्मयः यस्य, तस्य=अशिशिररश्मैः । आनीला आभा येषां तैः=आनीलाभैः । विरचितः परभागो यथा सा=विरचितपरभागा । हंस इव श्वेनी हंसश्वेनी । स्फटिकानां रजतानाञ्च भित्तयः तासां छाया=स्फटिकरजत-भित्तिच्छाया । ज्योत्स्नायाः शङ्का, तां=ज्योत्स्नाशङ्काम् ।

अर्थः—इह=अस्मिन्मन्दरादौ । अशिशिररश्मेः=सूर्यस्य । रुसैः=किरणैः । उच्छ्रायम्=महत्त्वम् । नीता=प्रापिता । आनीलाभैः=असितप्रभैः, रत्नैः=मणिभिः । विरचितपरभागा=रचितापरभागा । हंसश्वेनी=हंसश्वेतवर्णा । स्फटिकरजतभित्तिच्छाया=स्फटिकरजतभित्तिकान्तिः । अङ्गः मध्ये=मध्याह्ने, अपि । मुहुः=भूयः । ज्योत्स्नाशङ्कां=चन्द्रिकाशङ्काम् । वितरति=जनयति । अत्र भ्रान्तिमदलङ्कारः ।

कोषः—‘विशदश्वेतपाण्डराः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस मन्दराचल पर सूर्य की किरणों द्वारा ऊँची उठी हुई, इन्द्र नील मणियों की प्रभा से प्रतिबिम्बित, स्फटिक पत्थरों व रजत से बनी हुई दीवार की छाया मध्याह्न काल में भी बारम्बार चाँदनी की शङ्का उत्पन्न कर देती है ॥ ३१ ॥

दधत इव विलासशालि नृत्यं मृदु पतता पवनेन कम्पितानि ।

इह ललितविलासिनीजनभ्रूगतिकुटिलेषु पयःसु पङ्कजानि ॥ ३२ ॥

अन्वयः—इह मृदु पतता पवनेन कम्पितानि पङ्कजानि ललितविलासिनी-जनभ्रूगतिकुटिलेषु पयःसु विलासशालि नृत्यं दधत इव ।

विग्रहः—ललितस्य विलासिनीजनस्य भ्रूगतिवत्कुटिलेषु = ललितविलासिनी-जनभ्रूगतिकुटिलेषु । विलासं शीलमस्तीति तत् = विलासशालि ।

अर्थः—इह = अस्मिन् पर्वते । मृदु = मन्द । पतता = बहता । पवनेन = वायुना । कम्पितानि = तरङ्गितानि । पङ्कजानि = कमलानि । ललितविलासिनी-जनभ्रूगतिकुटिलेषु = सुन्दरीभ्रूगतिवत्कुटिलेषु, 'ईषत्तरंगितेषु' इत्यर्थः । पयःसु = जलेषु । विलासशालि नृत्यम् = सविलासनृत्यम् । दधत इव = धारयन्ति इव, सविलासं नृत्यन्तीवम् इत्यर्थः । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः, पुष्पिताग्रावृत्तश्च ।

कोषः—'लास्यं नृत्यं च नर्तनं' इत्यमरः ।

हिन्दी—इस हिमालय पर सुन्दरियों की भौंहों के समान कुटिल गतियुक्त जल में धीरे-धीरे चलते हुए पवन के द्वारा कमल हिल रहे हैं । जैसे कि वे कम्पित कमल हाव-भाव सहित नृत्य कर रहे हों ॥ ३२ ॥

अस्मिन्नगृह्यत पिनाकभृता सलीलमाबद्धवेपथुरधीरविलोचनायाः ।

विन्यस्तमङ्गलमहौषधिरीश्वरायाः स्रस्तोरगप्रतिसरेण करेण पाणिः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—अस्मिन् पिनाकभृता अधीरविलोचनायाः ईश्वरायाः आबद्धवेपथुः विन्यस्तमङ्गलमहौषधिः पाणिः स्रस्तोरगप्रतिसरेण करेण सलीलम् अगृह्यत ।

विग्रहः—'पिनाकं बिभर्तीति पिनाकभृत् तेन = पिनाकभृता । अधीरे विलोचने यस्यास्तस्याः अधीरविलोचनायाः । आबद्धः वेपथुः यस्मिन् सः = आबद्धवेपथुः । विन्यस्तमङ्गलमहौषधिः यस्मिन् सः = विन्यस्तमङ्गलमहौषधिः । स्रस्तः उरग एव प्रतिसरः यस्य तेन = स्रस्तोरगप्रतिसरेण । लीलया सहितं सलीलम् ।

अर्थः—अस्मिन् = हिमालये । पिनाकभृता = शिवेन । अधीरविलोचनायाः =

चकितदृष्टेः । ईश्वरायाः=पार्वत्याः । आबद्धवेपथुः=प्रासकम्पः । विन्यस्तमङ्गल-
महौषधिः=धृतशुभयवाङ्कुराद्यौषधिः । पाणिः=करः । स्रस्तोरगप्रतिसरेण=
गलितोरगहस्तसूत्रेण । करेण=हस्तेन । सलीलम्=सकौतुकम् । अगृह्यत=
गृहीतः ।

कोषः—‘आहुः प्रतिसरो हस्तसूत्रे माल्ये च मण्डने’ इति बिंशः ।

हिन्दी—इसी पर्वत पर पिनाकपाणि भगवान् शिव ने अधीर नेत्रोंवाली
पार्वतीजी का काँपता हुआ यवाङ्कुरादि शुभ लक्षणोंवाला हाथ अपने उरग के
समान खिसकते हुए हस्तसूत्रवाले हाथ से सकौतुक पकड़ा था अर्थात् शिवजी ने
यहाँ पार्वतीजी के साथ विवाह किया था ॥ ३३ ॥

क्रामद्भिर्धनपदवीमनेकसंख्यैस्तेजोभिः शुचिमणिजन्मभिर्विभिन्नः ।

उत्साणां व्यभिचरतीव सप्तसप्तेः पर्यस्यन्निह निचयः सहस्रसंख्याम् । ३४ ।

अन्वयः—धनपदवीं क्रामद्भिः अनेकसंख्यैः शुचिमणिजन्मभिः तेजोभिः
विभिन्नः पर्यस्यन् इह सप्तसप्तेः उत्साणां निचयः सहस्रसंख्याम् व्यभिचरति इव ।

विग्रहः—धनानां पदवी, तां धनपदवीम् । शुचिमणिभ्यः जन्म येषां तैः
शुचिमणिजन्मभिः । सहस्रमिति संख्या=सहस्रसंख्या तां=सहस्रसंख्याम् ।

अर्थः—धनपदवीम्=आकाशम् । क्रामद्भिः=व्यशनुवानैः । अनेकसंख्यैः=
बहुसंख्यैः । शुचिमणिजन्मभिः=पूतस्फटिकजातैः । तेजोभिः=प्रकाशैः । विभिन्नः=
मिश्रः । (अत एव) पर्यस्यन्=प्रसर्पन् । इह=पर्वते । सप्तसप्तेः=सूर्यस्य ।
उत्साणां=किरणानाम् । निचयः=निकरः । सहस्रसंख्याम्=दशशतसंख्याम् ।
व्यभिचरति इव=अतिक्रामतीव । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘धनजीमूतमुदिरजलमुग्धूमयोनयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आकाशमार्ग को पार करनेवाले बहुसंख्यक पवित्र मणियों द्वारा
उत्पन्न तेजों से मिला हुआ सूर्य की किरणों का समूह इस पर्वत पर अपनी
‘सहस्रसंख्या’ को भी पार सा कर रहा है ॥ ३४ ॥

व्यधत्त यस्मिन् पुरमुच्चगोपुरं पुरां विजेतुर्धृतये धनाधिपः ।

स एष कैलास उपान्तसर्पिणः करोत्यकालास्तमयं विवस्वतः ॥ ३५ ॥

अन्वयः—यस्मिन् धनाधिपः पुरां विजेतुः धृतये उच्चगोपुरं पुरं व्यधत्त । स
एष कैलासः उपान्तसर्पिणः विवस्वतः अकालास्तमयं करोति ।

विग्रहः—धनानामधिपः=धनाधिपः । उच्चं गोपुरम्=उच्चगोपुरम् ।
उपान्ते सर्पतीत्युपान्तसर्पि तस्य=उपान्तसर्पिणः ।

अर्थः—यस्मिन्=यत्र कैलासे । धनाधिपः=कुबेरः । पुरां विजंतुः=त्रिपुर-
जेतुः, शिवस्य । धृतये=संतोषाय । उच्चगोपुरम्=उन्नतपुरद्वारम्, पुरम्=
अलकाख्यां पुरीम् । व्यधत्त=निर्मितवान् । स एषः=ईदृशः । कैलास=कैलास-
पर्वतः । उपान्तसर्पिणः=प्रान्तचारिणः । विवस्वतः=रवेः । अकालास्तमयम्=
असमयास्तमयम् । करोति=विदधाति ।

कोषः—‘पुरद्वारं तु गोपुरम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जिस पर्वत पर कुबेर ने त्रिपुरविजेता भगवान् शिव के संतोष के
लिए ऊँचे-ऊँचे गोपुरों (फाटकों) वाला नगर निर्मित (स्थापित) किया था ।
इस प्रकार का यह कैलास पर्वत समीप में पहुँचे हुए सूर्य भगवान् को समय के
पूर्व ही अस्त सा कर देता है ॥ ३५ ॥

नानारत्नज्योतिषां सन्निपातैश्छन्नेष्वन्तःसानु वप्रान्तरेषु ।

बद्धां बद्धां भित्तिशङ्काममुष्मिन्नावानावान्मातरिश्वा निहन्ति ॥ ३६ ॥

अन्वयः—अमुष्मिन् अन्तःसानु नानारत्नज्योतिषां सन्निपातैः छन्नेषु वप्रान्त-
रेषु बद्धां बद्धां भित्तिशङ्काम् आवानावान् मातरिश्वा निहन्ति ।

विग्रहः—नानारत्नानां ज्योतीषि=नानारत्नज्योतीषि, तासां=नानारत्न-
ज्योतिषाम् । भित्तेः शङ्का ताम्=भित्तिशङ्काम् ।

अर्थः—अमुष्मिन्=अस्मिन् कैलासे । अन्तःसानुः=शिखरेषु । नानारत्न-
ज्योतिषाम्=अनेकमणिकान्तीनाम् । सन्निपातैः=व्यतिकरैः । छन्नेषु=छादितेषु ।
वप्रान्तरेषु=कटकान्तरेषु । बद्धां बद्धाम्=अभीक्ष्णबद्धाम् । भित्तिशङ्काम्=
‘भित्तिः’ इति सन्देहम् । आवानावान्=अभीक्ष्णमापतन् । मातरिश्वा=पवनः ।
निहन्ति=निवर्त्तयति । अत्र सन्देहालङ्कारः ।

कोषः—‘प्रस्थः सानुरस्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस कैलास के शिखरों पर विविध रत्नों के प्रभापुञ्ज से ढूहों के
अन्तराल आच्छादित होने पर सुदृढ़ दीवार की शङ्का उत्पन्न करते हैं । किन्तु
मातरिश्वा (पवन) बार-बार सञ्चरित होकर इस दीवार की शङ्का को दूर कर
देता है ॥ ३६ ॥

रम्या नवद्युतिरपैति न शाद्वलेभ्यः

श्यामीभवन्त्यनुदिनं नलिनीवनानि ।

अस्मिन् विचित्रकुसुमस्तवकाचितानां

शाखाभूतां परिणमन्ति न पल्लवानि ॥ ३७ ॥

अन्वयः—अस्मिन् शाद्वलेभ्यः रम्याः नवद्युतिः न अपैति । नलिनीवनानि अनुदिनं श्यामीभवन्ति । विचित्रकुसुमस्तवकाचितानां शाखाभूतां पल्लवानि न परिणमन्ति ।

विग्रहः—शादाः सन्त्येष्विति=शाद्वलाः, तेभ्यः=शाद्वलेभ्यः । नवा द्युतिः=नवद्युतिः । नलिनीनां वनानि=नलिनीवनानि । दिनं दिनम्=अनुदिनम् । विचित्राणां कुसुमानां स्तवकानि, तैः आचिता विचित्रकुसुमस्तवकाचिताः, तेषां = विचित्रकुसुमस्तवकाचितानाम् । शाखाः बिभ्रतीति शाखाभूतः तेषां=शाखाभूताम् ।

अर्थः—अस्मिन्=अत्र कैलासे । शाद्वलेभ्यः=शषेभ्यः । रम्या=रमणीया । नवद्युतिः=नूतनकान्तिः । न अपैति=नापगच्छति । अनुदिनं = दिनं दिनम् । नलिनीवनानि=कमलवनानि । श्यामीभवन्ति न तु क्षीयन्ति पाण्डुरतां वा यान्ति । विचित्रकुसुमस्तवकाचितानां=चित्रितपुष्पस्तवकव्याप्तानाम् । शाखाभूतां=पादपानाम् । पल्लवानि=दलानि । न परिणमन्ति=नैव पीतानि भवन्ति पतन्ति च । अत्र । पर्यायोक्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘शाद्वलः शादहरिते’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस कैलास पर हरी घास की रम्य तथा नवद्युति नहीं मिटती है अर्थात् वह सदैव हरी बनी रहती है । यहाँ पुरैन सदैव हरी बनी रहती, पीत अथवा शीर्ष नहीं होती । रंग-विरंगे फूलों के गुच्छोंवाले पादप कभी पतझड़ नहीं लेते हैं । अर्थात् यहाँ सदैव ‘बहार’ ऋतु बनी रहती है ॥ ३७ ॥

परिसरविषयेषु लीडमुक्ता हरिततृणोद्गमशङ्कया मृगीभिः ।

इह नवशुककोमला मणीनां रविकरसंबलिताः फलन्ति भासः ॥ ३८ ॥

अन्वयः—इह परिसरविषयेषु मृगीभिः हरिततृणोद्गमशङ्कया लीडमुक्ताः नवशुककोमलाः मणीनां भासः रविकरसंबलिताः फलन्ति ।

विग्रहः—उद्गमस्य शङ्का=उद्गमशङ्का । हरितानां तृणानामुद्गमशङ्का, ४ कि०

तथा = हरिततृणोद्गमशङ्कया । पूर्व लीढाः पश्चान्मुक्ताः = लीढमुक्ताः । नवाश्च ते शुकास्तद्वत्कोमलाः = नवशुककोमलाः । रवेः कराः = रविकराः तैः संवलिताः = रविकरसंवलिताः ।

अर्थः—इह = अस्मिन्नद्वी । परिसरविषयेषु = पर्यन्तदेशेषु । मृगीभिः = हरिणीभिः । हरिततृणोद्गमशङ्कया = नीलतृणाङ्कुरभ्रान्त्या । लीढमुक्ताः = आस्वादित्यक्ताः । नवशुककोमलाः = बालशुकमृदवः । मणीनां = मरकतमणीनाम् । भासः = प्रभाः । रविकरसंवलिताः = सूर्यकिरणमिश्रिताः । फलन्ति = वर्द्धन्ते । अत्र भ्रान्तिमदलङ्कारः ।

कोषः—‘रत्नं मणिर्द्वयोरस्मजातौ मुक्तादिकेऽपि च’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस पर्वत पर आस-पास की भूमि पर मृगियों द्वारा हरी घास की शका से चरने को मुँह डालकर, त्यागी हुई (घास न होने से), शुकवद् गहरे हरे रंग की मणियों की दीप्ति सूर्य की किरणों से मिश्रित होकर और भी बढ़ जाती है ॥ ३८ ॥

उत्फुल्लस्थलनलिनीवनादमुष्मादुद्धूतः सरसिजसम्भवः परागः ।

वात्याभिवियति विवर्तितः समन्तादाघत्ते कनकमयातपत्रलक्ष्मीम् ॥३९॥

अन्वयः—वात्याभिः अमुष्माद् उत्फुल्लस्थलनलिनीवनाद् उद्धूतः वियति समन्तात् विवर्तितः सरसिजसम्भवः परागः कनकमयातपत्रलक्ष्मीम् आघत्ते ।

विग्रहः—उत्फुल्लानां स्थलनलिनीनां वनम्, तस्मात् = उत्फुल्लस्थलनलिनीवनात् । सरसि जातानि = सरसिजानि, तेभ्यः सम्भवो यस्य सः = सरसिजसम्भवः । कनकमयम् आतपत्रम् = कनकमयातपत्रम् तस्य या लक्ष्मीस्ताम् = कनकमयातपत्रलक्ष्मीम् ।

अर्थः—(अस्मिन्नद्वी) वात्याभिः = वातसमूहैः । अमुष्माद् = अस्मात् । उत्फुल्लस्थलनलिनीवनात् = फुल्लस्थलकमलिनीकाननात् । उद्धूतः = उत्थापितः । वियति = नभसि । समन्तात् = इतस्ततः । विवर्तितः = परिमण्डलितः । सरसिजसम्भवः = कमलजातः । परागः = केसरः । कनकमयातपत्रलक्ष्मीम् = सुवर्णमयच्छत्रशोभाम् । आघत्ते = दधाति । अत्र निदर्शनालङ्कारः ।

कोषः—‘परागः सुमनोरजः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—वायु के झकरोरों से इस पर्वत पर खिले हुए स्थलनलिनी (गुलाब)

के वन से उड़ाया हुआ, आकाश में चारों ओर छाया हुआ कमल-पराग सुनहली छतरी के समान सुन्दर लगता है ॥ ३९ ॥

इह सनियमयोः सुरापगायामुषसि सयावकसव्यपादरेखा ।

कथयति शिवयोः शरीरयोगं विषमपदा पदवो विवर्तनेषु ॥ ४० ॥

अन्वयः—इह उषसि सुरापगायां सयावकसव्यपादरेखा विषमपदा विवर्तनेषु पदवो सनियमयोः शिवयोः शरीरयोगं कथयति ।

विग्रहः—सुराणामापगा=सुरापगा, तस्यां=सुरापगायाम् । सव्यपादस्य रेखा=सव्यपादरेखा, सयावका सव्यपादरेखा यस्यां सा=सयावकसव्यपादरेखा । विषमाणि पदानि यस्यां सा=विषमपदा । शिवा च शिवश्च तयोः=शिवयोः । शरीरस्य योगस्तं=शरीरयोगम् ।

अर्थः—इह=अस्मिन् कैलासे । उषसि=प्रभाते । सुरापगायां=सुरनद्याम् । सयावकसव्यपादरेखा = सालक्तकवामचरणमुद्रा । विषमपदा = अत्यल्पपदा । विवर्तनेषु = प्रदक्षिणाक्रियासु । पदवो=पद्धतिः । सनियमयोः=नियमवतोः । शिवयोः = पार्वतीशङ्करयोः । शरीरयोगम्=अर्द्धाङ्गसंघटनारूपम् । कथयति=वर्णयति । अत्र काव्यलिङ्गालङ्कारः ।

कोषः—‘यावोऽलक्तो द्रुमामयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस कैलास पर प्रातःकाल गङ्गा के तट पर संव्या-वन्दनादि से सम्बन्धित प्रदक्षिणा करने से उमा और शिव के पदचिह्न दिखलाई पड़ते हैं । इनमें महावर लगे हुए बायें पैर की रेखा दाहिने पैर से छोटी है । इससे शिव और पार्वती का अर्द्धाङ्गी स्वरूप होना प्रकटित होता है ॥ ४० ॥

सम्मूर्च्छतां रजतभित्तिमयूखजालै-

रालोलपादपलतान्तरनिर्गतानाम् ।

धमंद्युतेरिह मुहुः पटलानि धाम्ना-

मादर्शमण्डलनिभानि समुल्लसन्ति ॥ ४१ ॥

अन्वयः—इह रजतभित्तिमयूखजालैः सम्मूर्च्छताम् रालोलपादपलतान्तर-निर्गतानाम् धमंद्युतेः धाम्नाम् आदर्शमण्डलनिभानि पटलानि मुहुः समुल्लसन्ति ।

विग्रहः—रजतभित्तीनां मयूखजालानि = रजतभित्तिमयूखजालानि, तैः =

रजतभित्तिमयूखजालैः । आलोलानां पादपलतानाम् अन्तराणि = आलोलपादप-
लतान्तराणि तेष्व्यः निर्गतानाम् = आलोलपादपलतान्तरनिर्गतानाम् । आदर्शस्य
मण्डलनिभानि = आदर्शमण्डलनिभानि ।

अर्थः—इह = अस्मिन् कैलासे । रजतभित्तिमयूखजालैः = रजतभित्ति-
किरणनिकरैः । सम्मूर्च्छताम् = बहुलीभवताम् । आलोलपादपलतान्तरनिर्गता-
नाम् = कम्पिततरुशाखारन्ध्रप्रसृतानाम् । धर्मद्युतेः = सूर्यस्य । धाम्नाम् =
तेजसाम् । आदर्शमण्डलनिभानि = दर्पणबिम्बसमानि । पटलानि = मण्ड-
लानि । मुहुः = भूयो भूयः । समुल्लसन्ति = स्फुरन्ति न तु सातत्येन । अत्रोष-
मालङ्कारः ।

कोषः—‘किरणोत्समयूखांशुगभस्तिवृणिरहमयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस कैलास पर चाँदी की दीवार की किरणों से उत्कर्षशाली,
शानैः शानैः काँपती (हिलती) हुई वृक्ष-लताओं के बीच से निकलती हुई
सूर्य-किरणों के समूह शीशे के प्रतिबिम्बों के समान बारम्बार शोभित हो
रहे हैं ॥ ४१ ॥

शुक्लैर्मयूखनिचयैः परिवीतमूर्ति-
वप्राभिघातपरिमण्डलितोरुदेहः ।

शृङ्गाण्यमुष्य भजते गणभर्तुरुक्षा
कुर्वन्वधूजनमनःसु शशाङ्कशङ्काम् ॥ ४२ ॥

अन्वयः—शुक्लैः मयूखनिचयैः परिवीतमूर्तिः वप्राभिघातपरिमण्डलितोरुदेहः
गणभर्तुः उक्षा वधूजनमनःसु शशाङ्कशङ्काम् कुर्वन् अमुष्य शृङ्गाणि भजते ।

विग्रहः—मयूखानां निचयास्तैः = मयूखनिचयैः । परिवीता मूर्तियस्य सः =
परिवीतमूर्तिः । परिमण्डलितः उरुदेहः = परिमण्डलितोरुदेहः । वप्राभिघातेन
परिमण्डलितोरुदेहः यस्य सः = वप्राभिघातपरिमण्डलितोरुदेहः । गणानां भर्ता,
तस्य = गणभर्तुः । वधूजनानां मनःसु = वधूजनमनःसु । शशः अङ्के यस्य सः =
शशाङ्कः, तस्य शङ्का, ताम् = शशाङ्कशङ्काम् ।

अर्थः—शुक्लैः = शुभ्रैः । मयूखनिचयैः = किरणनिकरैः । परिवीतमूर्तिः =
व्यासदेहः । वप्राभिघातपरिमण्डलितोरुदेहः = वप्रक्रीडावर्तुलीकृतबृहच्छरीरः ।

गणभर्तुः = प्रमथनाथस्य । उक्षा = वृषभः । वधूजनमनःसु = युवतिमनःसु ।
शशांकशंकांम् = चन्द्रभ्रान्तिम् । कुर्वन् = सम्पादयन् । अमुष्य = अस्य कैलासस्य ।
शृङ्गाणि = शिखराणि । भ्रजते = सेवते । अत्र भ्रान्तिमदलंकारः ।

कोषः—‘उक्षाऽड्वान् बलीवदं ऋषभो वृषभो वृषः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शुभ्र किरणों से धवलित, वप्रकीडाप्रसक्ति से वर्तुलाकार (झुका हुआ) शरीरवाला शिवजी का नादिया (बैल) युवतियों के मन में चन्द्रमा होवे का भ्रम उत्पन्न करता हुआ इसी हिमालय (कैलास) के शिखरों पर निवास करता है ॥ ४२ ॥

सम्प्रति लब्धजन्म शनकैः कथमपि लघुनि
क्षीणपयस्युपेयुषि भिदां जलधरपटले ।

खण्डितविग्रहं बलभिदो धनुरिह विविधाः,

पूरयितुं भवन्ति विभवः शिखरमणिरुचः ॥ ४३ ॥

अन्वयः—इह विविधाः शिखरमणिरुचः सम्प्रति लघुनि क्षीणपयसि भिदाम्
उपेयुषि जलधरपटले कथमपि शनकैः लब्धजन्म खण्डितविग्रहं बलभिदः धनुः
पूरयितुं विभवः भवन्ति ।

विग्रहः—शिखरेषु मणिरुचः = शिखरमणिरुचः । क्षीणं पयः = क्षीणपयस्त-
स्मिन् = क्षीणपयसि । जलधराणां पटले = जलधरपटले । लब्धं जन्म येन तत् =
लब्धजन्म । खण्डितो विग्रहो यस्य तत् खण्डितविग्रहम् ।

अर्थः—इह = अस्मिन् पर्वते । विविधाः = नानावर्णाः । शिखरमणिरुचः =
सानुमणिकान्तयः । सम्प्रति = शरदि । लघुनि = अगुरुणि । क्षीणपयसि = शुष्कजले ।
भिदां = भेदम् । उपेयुषि = गते । जलधरपटले = मेघमण्डले । कथमपि = केनापि
प्रकारेण । लब्धजन्म = उत्पन्न । खण्डितविग्रहम् = छिन्नस्वरूपम् । बलभिदः =
शक्रस्य । धनुः = चाप । पूरयितुम् = पूर्णं कर्तुम् । विभवः = समर्थाः भवन्ति ।
अत्रातिशयोक्तिरलङ्कारो वंशपत्रपतितं वृत्तञ्च ।

कोषः—‘धाराधरो जलधरस्तडित्वान्वारिदोऽम्बुभृत्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस कैलास पर विविध शिखर-मणियों की कान्ति, शरद्वृत्त में छोटे-
छोटे तथा जलरहित बादल बन जाने पर मेघमण्डल में जैसे-तैसे धीरे-धीरे सुक्ष्म
या खण्डित रूप में निकले हुए इन्द्रधनुष की पूर्ण कर देती है ॥ ४३ ॥

स्नपितनवलतातरुप्रवालैरमृतलवस्रुतिशालिभिम्यूखैः ।

सततमसितयामिनीषु शम्भोरमलयतीह वनान्तमिन्दुलेखा ॥ ४४ ॥

अन्वयः—इह शम्भोः इन्दुलेखा स्नपितनवलतातरुप्रवालैः अमृतलवस्रुतिशालिभिः म्यूखैः सततम् असितयामिनीषु वनान्तम् अमलयति ।

विग्रहः—इन्दोः लेखा = इन्दुलेखा । लतातरुणां प्रवालानि = लतातरु-प्रवालानि । स्नपितानि नवानि लतातरुप्रवालानि यैस्तैः स्नपितनवलतातरुप्रवालैः । अमृतलवस्रुत्या शालन्ते ये, तैः अमृतलवस्रुतिशालिभिः । असिताः यामिन्यः = असितयामिन्यः तासु = असितयामिनीषु । वनस्यान्तस्तं = वनान्तम् ।

अर्थः—इह = अत्रादौ । शम्भोः = शिवस्य । इन्दुलेखा = चन्द्ररेखा । स्नपित-नवलतातरुप्रवालैः = सित-नूतनशाखापादप्रवालैः । अमृतलवस्रुतिशालिभिः = अमृतबिन्दुनिष्यन्दशालिभिः । म्यूखैः = किरणैः । सततम् = निरन्तरम् । असित-यामिनीषु = कृष्णरात्रिषु । वनान्तं = वनान्तप्रदेशम् । अमलयति = धवलयति ।

कोषः—‘विभावरीतमस्विन्यौ रजनी यामिनी तमी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस कैलास पर भगवान् शंकर की शिरःस्थित चन्द्रलेखा सदैव अमृत-बिन्दु टपकाने वाली किरणों से नवलतातरु को सोंचती रहती है । तथा वह कृष्णपक्ष की अन्धेरी रात्रियों में वनान्त भाग को धवलित बना देती है ॥ ४४ ॥

क्षिपति योऽनुवनं विततां बृहद्बृहतिकामिव रौचनिकीं रुचम् ।

अयमनेकहिरण्यमयकन्दरस्तव पितुर्दयितो जगतीधरः ॥ ४५ ॥

अन्वयः—यः अनुवनं विततां रौचनिकीं रुचम् बृहद्बृहतिकाम् इव क्षिपति । अनेकहिरण्यमयकन्दरः अयम् तव पितुः दयितः जगतीधरः ।

विग्रहः—वनेवनेऽनुवनम् । रौचनया रक्तां = रौचनिकीम् । बृहती चासौ बृहतिका = बृहद्बृहतिका, ताम् = बृहद्बृहतिकाम् । अनेकाः हिरण्यमयकन्दराः सन्ति यस्मिन् सः = अनेकहिरण्यमयकन्दरः । जगत्या धरः = जगतीधरः ।

अर्थः—यः = पुरोवर्ती । अनुवनं = वनेवने वितताम् = विस्तृताम् । रौचनिकीम् रुचम् = रुचिकरां कान्तिं सौवर्णकान्तिमित्यर्थः । बृहद्बृहतिकाम् = महोत्तरासङ्गम् इव । क्षिपति = प्रसारयति । अनेकहिरण्यमयकन्दरः = बहुहिरण्यमयकन्दरायुक्तः । अयम् = विदिष्टः । तव = ते । पितुः = इन्द्रस्य । दयितः = प्रियः । जगतीधरः = सर्वतः अस्तीति शेषः । द्रुतविलम्बितवृत्तमत्र ।

कोषः—‘द्वी प्रावारोत्तरासङ्गौ समौ बृहतिका तथा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अनेक स्वर्णकन्दराओं वाला यह इन्द्रनील पर्वत तुम्हारे पिता इन्द्रदेव का मित्र (प्रिय) है । यह चरों ओर वनों में अपनी रुचिकर स्वर्ण-कान्तिरूपी चादर को फैला-सा रहा है ॥ ४५ ॥

सक्ति जवादपनयत्यनिले लतानां

वैरोचनैद्विगुणिताः सहसा मयूखैः ।

रोधोभुवां मुहुरमुत्र हिरण्मयीनां

भासस्तडिद्विलसितानि विडम्बयन्ति ॥ ४६ ॥

अन्वयः—अमुत्र अनिले जवाद लतानां सक्तिम् । अपनयति सहसा वैरोचनैः मयूखैः द्विगुणिताः हिरण्मयीनां रोधोभुवां भासः मुहुः तडिद्विलसितानि विडम्बयन्ति ।

विग्रहः—रोधसि भवन्ति, तासाम्=रोधोभुवाम् । तडितः विलसितानि=तडिद्विलसितानि ।

अर्थः—अमुत्र=अस्मिन्नद्वी । अनिले=वाते । जवाद=वेगात् । लतानाम्=शाखानाम् । सक्तिम्=अन्योन्यसङ्गम् । नयति=दूरीकुर्वति सति । सहसा=हठात् । वैरोचनैः=सावित्रैः । मयूखैः=किरणैः । द्विगुणिताः=द्विगुणीकृताः । हिरण्मयीनां=हिरण्यविकाराणाम्, रोधोभुवाम्=तटभुवाम् । भासः=प्रभाः । मुहुः=पुनः, तडिद्विलसितानि=विद्युद्विलसितानि । विडम्बयन्ति=तिरस्कुर्वन्ति । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘गुणस्त्वावृत्तिशब्दादिष्विन्द्रियामुख्यतन्तुषु’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—इस इन्द्रनील पर्वत पर वायु वेग से चलकर लताओं की परस्पर सक्ति (आपस में मिलना) को दूर कर देती है । अतः सूर्य की किरणों से द्विगुणित बनी हुई सुवर्णमयी तटभूमि की कान्ति बिजली की छटा की भी तिरस्कृत-सी करती है ॥ ४६ ॥

कषणकम्पनिरस्तमहाहिभिः क्षणविमत्तमतङ्गजवजितैः ।

इह मदस्नपितैरनुमीयते सुरगजस्य गतं हरिचन्दनैः ॥ ४७ ॥

अन्वयः—इह कषणकम्पनिरस्तमहाहिभिः क्षणविमत्तमतङ्गजवजितैः मदस्नपितैः हरिचन्दनैः सुरगजस्य गतम् अनुमीयते ।

विग्रहः—कषणेन यः कम्पस्तेन निरस्ताः महाहयः येम्यस्तैः = कषण-
कम्पनिरस्तमहाहिभिः । विमत्ता मतंगजाः विमत्तमतंगजास्तैः । क्षणं विमत्त-
मतङ्गजैः वर्जितास्तैः = क्षणविमत्तमतङ्गजवर्जितैः । मदेन स्नपितास्तैः =
मदस्नपितैः ।

अर्थः—इह = अत्र पर्वते । कषणकम्पनिरस्तमहाहिभिः = कण्डूयनकम्पदूरी-
कृतमहासर्पैः । क्षणविमत्तमतङ्गजवर्जितैः = क्षणं मत्तगजहीनैः । मदस्नपितैः =
मदजलसिक्तैः । हरिचन्दनैः = चन्दनपादपैः । सुरगजस्य = ऐरावतस्य । गतं =
गमनम् । अनुमीयते = कल्प्यते । अत्र हरिचन्दनविशेषणैः काव्यालिङ्गमुन्नेयम् ।

कोषः—‘सन्तानः कल्पवृक्षश्च पुंसि वा हरिचन्दनम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस पर्वत पर मतवाले हाथियों के (खुजली मिटाने की) रगड़
(घर्षण) से उत्पन्न कम्पन के द्वारा चन्दन पादपों से साँप पृथक् हो गये हैं तथा
क्षण भर के लिए वे मतवाले हाथी भी वहाँ से अन्यत्र चले गये हैं । ऐसी दशा में
उन हरिचन्दन पादपों से टपकते हुए मदजल को देखकर यह अनुमान हो रहा है
कि यहाँ ऐरावत आया होगा ॥ ४७ ॥

जलदजालघनैरसिताश्मनामुपहतप्रचयेह मरीचिभिः ।

भवति दीप्तिरदीपितकन्दरा तिमिरसंवलिता विवस्वतः ॥ ४८ ॥

अन्वयः—इह जलदजालघनैः असिताश्मनाम् मरीचिभिः उपहतप्रचया
अदीपितकन्दरा विवस्वतः दीप्तिः तिमिरसंवलिता इव भवति ।

विग्रहः—जलदानां जालघनैः = जलदजालघनैः । असिताः अश्मानः =
असिताश्मानस्तेषाम् = असिताश्मनाम् । उपहतः प्रचयः यया सा उपहतप्रचया ।
न दीपिताः कन्दराः यया सा = अदीपितकन्दरा । तिमिरेण संवलितः = तिमिर-
संवलिता ।

अर्थः—इह = अत्र पर्वते । जलदजालघनैः = सघनघनैः । असिताश्मनाम् =
नीलमणीनाम् । मरीचिभिः = दीधितिभिः । उपहतप्रचया = विघटितसंघाता ।
अदीपितकन्दरा = अप्रकाशितगह्वरा । विवस्वतः = भानोः । दीप्तिः = प्रकाशः ।
तिमिरसंवलिता = तिमिराच्छन्ना इव भवति । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘भानुः करो मरीचिः स्त्रीपुंसयोर्दीधितिः स्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस इन्द्रनील पर्वत पर घनी मेघमालाओं के समान नीलमणियों की किरणों द्वारा आपस में टकरा कर सूर्य की किरणें कन्दराओं को प्रकाशित नहीं कर पाती हैं । इस प्रकार वे सूर्य-किरणें तिमिराच्छन्न-सी हो जाती हैं ॥ ४८ ॥

भव्यो भवन्नपि मुनेरिह शासनेन,
क्षात्रे स्थितः पथि तपस्य हतप्रमादः ।
प्रायेण सत्यपि हितार्थकरे विधौ हि,
श्रेयांसि लब्धुमसुखानि विनान्तरायैः ॥ ४९ ॥

अन्वयः—इह भव्यः भवन् अपि मुनेः शासनेन क्षात्रे पथि स्थितः हतप्रमादः तपस्य । हि प्रायेण हितार्थकरे विधौ सति अपि अन्तरायैः विना श्रेयांसि लब्धुम् असुखानि ।

विग्रहः—हतः प्रमादः येन सः = हतप्रमादः । हितम् अर्थश्च करोति यः तस्मिन् = हितार्थकरे । नास्ति सुखं येषु तानि = असुखानि ।

अर्थः—इह = अस्मिन् पर्वते । भव्यः = शान्तः । भवन् अपि = सम्भवन्नपि । मुनेः = व्यासस्य । शासनेन = इन्द्राधनरूपज्ञया । क्षात्रे = क्षत्रियोचिते । पथि = मार्गे । स्थितः = वर्तमानः । हतप्रमादः = प्रमादरहितः । तपस्य = तपश्चर । हि = यतः । प्रायेण = प्रायः, हितार्थकरे = हितकरे । विधौ = व्यापारे । सत्यपि = भवत्यपि । अन्तरायैः विना = विघ्नैः विना । श्रेयांसि = कल्याणानि । लब्धुम् = प्राप्नुम् । असुखानि = अशक्यानि ।

कोषः—‘अयन् वर्त्म मार्गाच्चपन्यानः पदवी सूतिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—(यक्ष ने अर्जुन से कहा) हे अर्जुन ! भव्य होते हुए भी व्यास भुनि की आज्ञा के अनुसार क्षत्रिय धर्म का पालन करते हुए सावधान होकर इस इन्द्रनील पर्वत पर तुम तप करो । प्रायः कल्याण होने में अनेक विघ्न पड़ते ही हैं ॥ ४९ ॥

मा भूवक्षपथहतस्तवेन्द्रियाश्वाः
सन्तापे दिशतु शिवः शिवां प्रसक्तिम् ।
रक्षन्तस्तपसि बलं च लोकपालाः
कल्याणीमधिकफलां क्रियां क्रियासुः ॥ ५० ॥

अन्वयः—तव इन्द्रियाश्वाः अपथहृतः मा भूवन्, सन्तापे शिवः शिवां प्रसक्तिम् दिशतु । लोकपालाः तपसि बलं रक्षन्तः कल्याणीं क्रियाम् अधिकफलां क्रियासुः ।

विग्रहः—इन्द्रियाण्येवाश्वाः=इन्द्रियाश्वाः । अपथेन हरन्तीत्यपथहृतः । लोकान् पालयन्तीति लोकपालाः । अधिकं फलं यस्यां ताम्=अधिकफलाम् ।

अर्थः—तव=ते (अर्जुनस्य) इन्द्रियाश्वाः=इन्द्रियतुरगाः । अपथहृतः=अपथचालकाः । मा भूवन्=नैव भवन्तु । सन्तापे=तपःक्लेशे । शिवः=शङ्करः । शिवां=कल्याणिनीं । प्रसक्तिम्=प्रवृत्तिम् । दिशतु=प्रकाशयतु । लोकपालाः=इन्द्रादयः । तपसि=तपश्चरणे । बलं=शक्तिम् । रक्षन्तः=वर्द्धयन्तः सन्तः । कल्याणीं=साध्वीम् । क्रियाम्=अनुष्ठानम् । अधिकफलाम्=अधिकफलवन्तम् । क्रियासुः=कुर्वन्तु ।

कोषः—‘घोटको वीतितुरगतुरङ्गाश्वतुरङ्गमाः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आपकी इन्द्रियाँ घोड़ों के समान अपथगामिनी न बनें, तपःक्लेश में भगवान् आपको कल्याण में प्रवृत्त करें तथा इन्द्रादि लोकपाल तपस्या में आपकी शक्ति की रक्षा करते हुए कल्याणकारी कार्य (तपस्या) को सफल बनावें ॥ ५० ॥

इत्युक्त्वा सपदि हितं प्रियं प्रियाहं

धाम स्वं गतवति राजराजभृत्ये ।

सोत्कण्ठं किमपि पृथामुतः प्रदध्यौ

सन्धत्ते भृशमरति हि सद्वियोगः ॥ ५१ ॥

अन्वयः—प्रियाहं राजराजभृत्ये इति प्रियं हितम् उक्त्वा सपदि स्वं धाम गतवति पृथामुतः सोत्कण्ठम् किम् अपि प्रदध्यौ । हि सद्वियोगः भृशम् अरतिं सन्धत्ते ।

विग्रहः—प्रियस्यार्हः=प्रियाहं तस्मिन्=प्रियाहं । राज्ञां राजा=राज-राजः तस्य भृत्यः, तस्मिन्=राजराजभृत्ये । पृथायाः सुतः=पृथामुतः । उत्कण्ठया सहितम्=सोत्कण्ठम् । सता वियोगः=सद्वियोगः । न रतिः=अरतिस्ताम्=अरतिम् ।

अर्थः—प्रियार्हे = प्रिययोग्ये । राजराजभृत्ये = यक्षराजसेवके । इति = पूर्वोक्तम् । प्रियं = मधुरम् । हितं = हितकरम् । उक्त्वा = कथयित्वा । सपदि = द्रुतम् । स्वं = स्वकीयम् । धाम = स्थानं । गतवति = गते सति । पृथासुतः = अर्जुनः । सोत्कण्ठम् = सोत्सुकम् । किमपि प्रदध्यौ = चिन्तयामास । हि = यतः । सद्धियोगः = सतां वियोगः । भृशम् = अत्यन्तम् । अरतिम् = व्यथाम् । सन्वत्ते = करोति । अत्र अर्थान्तरन्यासः ।

कोषः—‘भृत्ये दासेरदासेयदासगोप्यकचेटकाः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस प्रकार प्रिय एवं हितकर वाक्य कहकर प्रिय यक्ष के अपने लोक (स्थान) को चले जाने पर पृथासुत अर्जुन उत्कण्ठित होकर कुछ सोचने लगे । वास्तव में प्रिय लोगों का वियोग व्यथित कर देता है ॥ ५१ ॥

तमर्नातिशयनीयं सर्वतः सारयोगा-

दविरहितमनेकेनाङ्गभाजा फलेन ।

अकृशमकृशलक्ष्मीश्चेतसाशंसितं स

स्वमिव पुरुषकारं शैलमभ्याससाद ॥ ५२ ॥

अन्वयः—अकृशलक्ष्मीः सः सर्वतः सारयोगात् अनतिशयनीयम् अनेकेन अङ्गभाजा फलेन अविरहितम् अकृशं चेतसाशंसितं तं शैलम् अभि स्वं पुरुषकारम् इव आससाद ।

विग्रहः—अकृशः लक्ष्यः यस्य सः = अकृशलक्ष्मीः । सारस्य योगस्तस्मात् = सारयोगात् । न अतिशयनीयम् = अनतिशयनीयम् । अङ्गं भजतीति अङ्गभाक्, तेनाङ्गभाजा । नास्ति । विरहितम् = अविरहितम् । पुरुषस्य कारस्तं = पुरुषकारम् ।

अर्थः—अकृशलक्ष्मीः = विशाललक्ष्मीः । सः = अर्जुनः । सर्वतः = सर्वत्र । सारयोगात् = बलप्रयोगात् । अनतिशयनीयम् = अनतिक्रमणीयम् । अनेकेन = बहुना । अङ्गभाजा = समीपं गतेन । फलेन = कार्यसिद्ध्या । अविरहितम् = अशून्यम् । अकृशम् = अतनुं । चेतसाशंसितं = प्राप्तुम् इष्टम् । तं = पूर्वोक्तम् । शैलम् अभि = नीलमणिपर्वतम् प्रति । स्वं = निजम् । पुरुषकारम् = भाग्यम् इव । आससाद = प्राप्तवान् । अत्रोपमालङ्कारः । मालिनीवृत्तम् ।

कोषः--‘सारो बले स्थिरांशे च न्यासे क्लीबं वरे त्रिषु’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जिस प्रकार अर्जुन का भाग्य सर्वथा अनतिक्रमणीय, शीघ्र होने-वाला तथा अनेक फलों से युक्त महान् था उसी प्रकार नीलमणिपर्वत भी था । पूर्ण बल लगाकर भी उसे कोई पार नहीं कर सकता था । बहुत समय से अर्जुन इस विशाल पर्वत पर जाने के लिए इच्छुक थे । इस प्रकार इन्द्रनील पर्वत पर अर्जुन पहुँच गये ॥ ५२ ॥

इति भारविष्णुतौ सुधाटीका-संवलित-किरातार्जुनीये पञ्चमः सर्गः ।

षष्ठः सर्गः

रुचिराकृतिः कनकसानुमथो परमः पुमानिव पतिं पतताम् ।

धृतसत्पथस्त्रिपथगामभितः स तमारोह पुरुहूतसुतः ॥ १ ॥

अन्वयः—अथो रुचिराकृतिः धृतसत्पथः सः पुरुहूतसुतः कनकसानुं तम् परमः पुमान् पतताम् पतिम् इव त्रिपथगाम् अभितः आरोह ।

विग्रहः—रुचिरा आकृतिर्यस्य सः=रुचिराकृतिः । धृतः सतां पन्था येन सः=धृतसत्पथः । पुरुहूतस्य सुतः=पुरुहूतसुतः । कनकस्य सानवो यस्य तम्=कनकसानुम् । त्रिभिः पथिभिर्गच्छतीति त्रिपथगा, ताम्=त्रिपथगाम् ।

अर्थः—अथो=इन्द्रनीलासादनान्तरम् । रुचिराकृतिः=सौम्यरूपः । धृत-सत्पथः=गृहीतसन्मार्गः । सः=अर्जुनः । पुरुहूतसुतः=इन्द्रपुत्रः । कनकसानुं=सुवर्णशेखरम् । तम्=इन्द्रनीलाद्रिम् । परमः पुमान्=विष्णुः । पततां=पक्षिणाम् । पतिं=स्वामिनं, गरुडम् इव । त्रिपथगाम्=भागीरथीम् । अभितः=अभिमुखम् । आरोह=आरोहणं कृतवान् । अत्र प्रमिताक्षरावृत्तम् ।

कोषः—‘समीपोभयतः शीघ्रसाकल्याभिमुखेऽभितः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इन्द्रकील पर्वत पर पहुँचने के पश्चात् सुन्दर शरीरवाले, सन्मार्ग पर चलनेवाले इन्द्रपुत्र अर्जुन ने भागीरथी के सम्मुख से सुवर्ण-शेखरों वाले उस इन्द्रनील पर्वत पर इस प्रकार चढ़ना आरम्भ किया जैसे पुराणपुरुष (विष्णु) गरुड़ पर चढ़ते हैं ॥ १ ॥

अथास्य कार्यसिद्धिनिमित्तानि सूचयन् मार्गं वर्णयति :—

तमनिन्द्यवन्दिन इवेन्द्रसुतं विहितालिनिक्वणजयध्वनयः ।

पवनेरिताकुलविजिह्वाशिखा जगतीरुहोऽवचकरुः कुसुमैः ॥ २ ॥

अन्वयः—विहितालिनिक्वणजयध्वनयः पवनेरिताकुलविजिह्वाशिखाः जगती-रुह अनिन्द्यवन्दिनः इव तम् इन्द्रसुतं कुसुमैः अवचकरुः ।

विग्रहः—विहिताः अलिनिक्वणा जयध्वनय इव यैस्ते=विहितालिनिक्वण-जयध्वनयः । पवनेन ईरिताः अतएव, आकुलाः विजिह्वाः शिखाः येषां ते=

पवनेरिताकुलविजिह्वाशिखाः । अनिन्द्याः ये वन्दिनस्ते = अनिन्द्यवन्दिनः ।
इन्द्रस्य सुतस्तम् = इन्द्रसुतम् ।

अर्थः—विहितालिनिक्वणजयध्वनयः = कृतभ्रमरविजयध्वनयः । पवनेरिता-
कुलविजिह्वाशिखाः = वायुप्रेरितलोलवक्रशाखाग्राः । जगतीरुहः = भूरुहः । अनिन्द्य-
वन्दिन इव = अनवद्यस्तुतिपाठका इव । तम् = उपर्युक्तम् । इन्द्रसुतम् =
पुरुहूतपुत्रम् (अर्जुनम्) । कुसुमैः = पुष्पैः । अवचकरुः = अभिववृषुः । अत्र
सङ्करालङ्कारः ।

कोषः—‘शिखा ज्वाला केकिमौल्योः शिखाशाखाग्रमौलिषु’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—जयध्वनि के रूप में भौरों के मधुर गुञ्जन से युक्त, वायु के द्वारा
झुकी हुई सुन्दर शाखाओं वाले वृक्षों ने प्रशस्त वन्दीजनों की भाँति इन्द्रसुत
अर्जुन का पुष्पों के द्वारा अभिषेक किया अर्थात् अर्जुन के स्वागत में वृक्षों ने
पुष्पवृष्टि की ॥ २ ॥

अवधूतपङ्कजपरागकणास्तनुजाह्वीसलिलवीचिभिदः ।

परिरेभिरेऽभिमुखमेत्य सुखाः सुहृदः सखायमिव तं मरुतः ॥ ३ ॥

अन्वयः—अवधूतपङ्कजपरागकणाः तनुजाह्वीसलिलवीचिभिदः सुखाः
मरुतः सुहृदः सखायम् इव तम् अभिमुखम् एत्य परिरेभिरे ।

विग्रहः—पङ्कजानां परागः पङ्कजपरागस्तस्य कणाः, अवधूताः पंकजपराग-
कणाः येस्ते—अवधूतपङ्कजपरागकणाः । तनुजाह्व्याः सलिलम्, तस्य वीच्य-
स्ताः भिन्दन्तीति = तनुजाह्वीसलिलवीचिभिदः । सुखयन्तीति सुखाः ।

अर्थः—अवधूतपङ्कजपरागकणाः = उद्धूतकमलकेसरकणाः । तनुजाह्वी-
सलिलवीचिभिदः = क्षीणगङ्गाजलतरङ्गभिदः । सुखाः = सुखकराः । मरुतः =
पवनाः । सुहृदः = मित्ररूपाः । सखायम् = मित्रम्, इव, तम् = अर्जुनम् ।
अभिमुखम् = सम्मुखम् । एत्य = गत्वा । परिरेभिरे = आलिङ्गितवन्तः ।

कोषः—‘भंगस्तरंग ऊर्मिर्वा स्त्रियां वीचिरथोमिषु’ इत्यमरः ।

हिन्दी—पङ्कजपराग की बिखेरते हुए, छोटी-छोटी गंगाजल की लहरों को
भेदते हुए चलनेवाले सुखदायी मित्र पवन ने उसी प्रकार अर्जुन का आलिगन
किया जैसे कोई मित्र अपने प्रियमित्र के मिलने पर करता है ॥ ३ ॥

उदितोपलस्वलनसंवलिताः स्फुटहंससारसविरावयुजः ।

मुदमस्य माङ्गलिकतूर्यकृतां ध्वनयः प्रतेनुरनुवप्रमपाम् ॥ ४ ॥

अन्वयः—उदितोपलस्खलनसंबलिताः स्फुटहंससारसविरावयुजः अनुवप्रम्
अपाम् बलयः अस्य माङ्गलिकतूर्यकृताम् मुदम् प्रतेनुः ।

विग्रहः—उदितानि उपलानि=उदितोपलानि, तेषु, स्खलनम्, तेन
संबलिताः=उदितोपलस्खलनसंबलिताः । हंसानां सारसानाञ्च विरावाः हंस-
सारसविरावास्तैः । स्फुटैः हंससारसविरावैः युज्यन्ते इति स्फुटितहंससारस-
विरावयुजः । मङ्गलं प्रयोजनं येषां ते=माङ्गलिकास्तैः । तूर्यैः कृताम्=माङ्ग-
लिकतूर्यकृताम् ।

अर्थः—उदितोपलस्खलनसंबलिताः=उन्नतपाषाणप्रतिघातचूर्णिताः । स्फुट-
हंससारसविरावयुजः=हंससारसपक्षिकूजनयुक्ताः । अनुवप्रम्=उच्चस्थानात्पत-
ताम् । अपाम्=जलानाम् । ध्वनयः=स्वराः । अस्य=अर्जुनस्य । माङ्गलिक-
तूर्यकृताम्=मङ्गलकाले तूर्यवाद्यकृताम्, मुदम्=मोदम् । प्रतेनुः=विस्तार-
यामासुः । अत्र निदर्शनालङ्कारः ।

कोषः—‘पुष्कराह्वस्तु सारसः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उन्नत पाषाणों से टकराकर छिन्न-भिन्न हुई, स्पष्ट हंसों और
सारसों के कूजन से युक्त ऊँचे से नीचे की ओर गिरने वाले जल की कलकल
ध्वनियों ने अर्जुन के माङ्गलिक काल में होनेवाले मृदङ्गादि वाद्य घोषों से
जनित मोद की अभिवृद्धि की ॥ ४ ॥

अवरुणतुङ्गसुरदास्तरौ निचये पुरः सुरसरित्पयसाम् ।

स ददर्श वेतसवनाचरितां प्रणतिं बलीयसि समृद्धिकरीम् ॥ ५ ॥

अन्वयः—सः पुरः अवरुणतुङ्गसुरदास्तरौ बलीयसि सुरसरित्पयसां निचये
वेतसवनाचरितां समृद्धिकरीं प्रणतिं ददर्श ।

विग्रहः—तुङ्गश्चासौ सुरदास्तस्तस्मिन्, अवरुणे तुङ्गसुरदास्तरौ इति =
अवरुणतुङ्गसुरदास्तरौ । सुरसरितः पयांसि = सुरसरित्पयांसि, तेषां=सुरसरि-
त्पयसाम् । वेतसवनेन आचरिता, ताम्=वेतसवनाचरिताम् । समृद्धिं करोतीति
समृद्धिकरी ताम्=समृद्धिकरीम् ।

अर्थः—सः=अर्जुनः । पुरः=अग्रे । अवरुणतुङ्गसुरदास्तरौ=भग्नोन्नत-
देवदारुवृक्षे । बलीयसि=बलवत्तरे । सुरसरित्पयसां=गङ्गाजलानाम् । निचये=
राशौ । वेतसवनाचरिताम्=वानोरवनाचरिताम् । समृद्धिकरीम्=श्रेयस्करीम् ।
प्रणतिं=नतिम् । ददर्श अवलोकयामास ।

कोषः—‘रथाभ्रपुष्पविद्वलशोतवानीरवकुलाः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने सामने ही गङ्गाजल में ऊँचे-ऊँचे देवदारु वृक्षों की टूटी हुई शाखाओं को इस प्रकार उललते-डूबते देखा जैसे कि वे झुकी हुई बेंतलताओं की भाँति कल्याणकारिणी प्रणतियाँ हों ॥ ५ ॥

प्रबभूव नालमवलोकयितुं परितः सरोजरजसारुणितम् ।

सरिदुत्तरीयमिव संहतिमत्स तरङ्गरङ्गि कलहंसकुलम् ॥ ६ ॥

अन्वयः—सः परितः सरोजरजसा अरुणितम् संहतिमत् तरङ्गरङ्गि सरिदुत्तरीयम् इव कलहंसकुलम् अवलोकयितुम् अलम् न प्रबभूव ।

विग्रहः—सरोजानां रजस्तेन = सरोजरजसा । तरङ्गैः रङ्गि = तरङ्गरङ्गि । कलहंसानां कुलम् = कलहंसकुलम् ।

अर्थः—सः = अर्जुनः । परितः = अभितः । सरोजरजसा = कमलपराणेण । अरुणितम् = पाटलितम् । संहतिमत् = नीरुध्रम् । तरङ्गरङ्गि = उमिशोभि । सरिदुत्तरीयम् इव = नदीस्तेनांशुकसदृशम् । कलहंसकुलम् = कादम्बकुलम् । अवलोकयितुम् = द्रष्टुम् । अलम् = अत्यर्थम् । न प्रबभूव = न शशाक ।

कोष—‘कादम्बः कलहंसः स्यात्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—वह (अर्जुन) चारों ओर कमलरज से रंगे हुए, अभिन्न तथा जलतरंगों से शोभित, गङ्गा के उत्तरीय के समान बने हुए हंससमूह को अधिक समय तक देखने में समर्थ नहीं हो सके ।

दधति क्षतीः परिणतद्विरदे मुदितालियोषिति मदस्रुतिभिः ।

अधिकां स रोषसि बबन्ध धृतिं महते रुजन्नपि गुणाय महान् ॥ ७ ॥

अन्वयः—सः क्षतीः दधति परिणतद्विरदे मदस्रुतिभिः मुदितालियोषिति रोषसि अधिकां धृतिं बबन्ध । महान् रुजन् अपि महते गुणाय ।

विग्रहः—परिणताः द्विरदाः यस्मिस्तस्मिन् = परिणतद्विरदे । मदानां स्रुत्यः ताभिः = मदस्रुतिभिः । मुदिताः अलियोषितः यस्मिस्तस्मिन् मुदितालियोषिति ।

अर्थः—सः = अर्जुनः । क्षतीः = क्षतानि । दधति = धारयति । परिणतद्विरदे = तिर्यग्दन्त प्रहारिद्विरदे । मदस्रुतिभिः = मदस्रवणैः । मुदितालियोषिति = प्रसन्नमरस्त्रीजने । रोषसि = तटे । अधिकां = महतीं । धृतिम् = प्रीतिम् ।

बबन्ध = बद्धवान् । महान् = साधुः । रुजन् = पीडितो भवन् । अपि । महते गुणाय = महोत्कर्षाय । भवति । अत्र अर्थान्तरन्यासात् ।

कोषः—‘तिर्यग्दन्तप्रहारस्तु गजः परिणतो मतः’ इति हलायुधः ।

हिन्दी—अर्जुन के लिए गङ्गा का तट अधिक प्रियकर बन गया । यह तट हाथियों की तिरछी दातों की चोटों से क्षत-विक्षत था । हाथियों के मदक्षरण से प्रसन्न भौर उसमें व्याप्त थे । महान् पुरुष पीड़ित होकर भी महान् उत्कर्ष के लिए प्रयत्नशील रहते हैं ॥ ७ ॥

अनुहेमवप्रमरुणैः समतां गतमूर्मिभिः सहचरं पृथुभिः ।

स रथाङ्गनामवनितां करुणैरनुबध्नतीमभिननन्द रतैः ॥ ८ ॥

अन्वयः—सः अनुहेमवप्रम् अरुणैः पृथुभिः ऊर्मिभिः समतां गतम् सहचरं करुणैः रतैः अनुबध्नती रथाङ्गनामवनिताम् अभिननन्द ।

विग्रहः—अनु (पश्चात्) हेमवप्रस्य समीपे = अनुहेमवप्रम् । सह भूतं चर = सहचरम् । रथाङ्गनाम्नां वनिता, ताम् = रथाङ्गवनिताम् ।

अर्थः—सः = अर्जुन । अनुहेमवप्रम् = हेमसानुसमीपे । अरुणैः = पाटलैः । पृथुभिः = विस्तृतैः । ऊर्मिभिः = तरङ्गैः । समतां = समत्वम् । गतम् = प्राप्तम् । सहचरं = प्रियम् । करुणैः = दानैः । रतैः = कृजितैः । अनुबध्नतीम् = अन्विष्यन्तीम् । रथाङ्गनामवनिताम् = चक्रवाकीम् । अभिननन्द = अभिनन्दनचकार । अत्र तद्गुणालंकारः ।

कोषः—सुवर्णं विस्तौ हेम्नोऽक्षे’ इत्यमरः । ‘हिरण्यं हेम हाटकम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने स्वर्ण-शिखर के निकट अरुण तथा विस्तृत तरङ्गों के द्वारा समता करनेवाले प्रिय सहचर (चक्रवाक) को करुण स्वर से कूजन करके हूँदती हुई चक्रवाकी को अभिनन्दित किया ॥ ८ ॥

सितवाजिने निजगदू रुचयश्चलवीचिरागरचनापटवः ।

मणिजालमम्भसि निमग्नमपि स्फुरितं मनोगतमिवाकृतयः ॥ ९ ॥

अन्वयः—चलवीचिरागरचनापटवः रुचयः अम्भसि निमग्नम् अपि मणिजालम् मनोगतम् स्फुरितम् आकृतयः इव सितवाजिने निजगदुः ।

विग्रहः—चलवीचिनां रागः = चलवीचिरागः, तस्य रचना = चलवीचिराग-

रचना, तस्यां पटवः = चलवीचिरागरचनापटवः । मणीनां जालम् = मणिजालम् । मनसि गतम् = मनोगतम् । सिताः वाजिनः यस्य, तस्मै = सितवाजिने ।

अर्थः—चलवीचिरागरचनापटवः=चञ्चलतरङ्गरञ्जनरचनासमर्थाः । रुचयः = प्रभाः । अम्भसि = जले । निमग्नम् = निमज्जितम् । अपि मणिजालम् = मणिसमूहम् । मनोगतम् = चेतोगतम् । स्फुरितम् = रोषादिविकारम् । आकृत्य इव = भ्रूभङ्गादिबाह्यविकारा इव । सितवाजिने = अर्जुनाय । निजगदुः = ज्ञापयामासुः ।

कोषः—‘मणिद्वयोरश्मजाती रत्ने मुक्तादिकेऽपि च ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—चञ्चल तरङ्गों के रंगों की रचना करने में कुशल, रत्नों की प्रभायें जल में डूबी हुई थीं, उन प्रभाओं ने जल में छिपे मणि-समूह की सूचना अर्जुन को उसी प्रकार दी जैसे कि मनोगत रोषादि विकार आकृतियों से ही प्रकाश (ज्ञात) हो जाते हैं ॥ ९ ॥

उपलाहतोद्धततरङ्गधृतं जविना विधूतविततं मरुता ।

स ददर्श केतकशिखाविशदं सहितः प्रहासमिव फेनमपाम् ॥१०॥

अन्वयः—उपलाहतोद्धततरङ्गधृतम् जविना मरुता विधूतविततं केतक-शिखाविशदम् अपां फेन सरितः प्रहासम् इव सः ददर्श ।

विग्रहः—उपलैः आहताः उद्धताः तरङ्गाः = उपलाहतोद्धततरङ्गाः = तैः तम् = उपलाहतोद्धततरङ्गधृतम् । विधूतं च विततं च = विधूतविततम् । केतकस्य शिखः = केतकशिखा = तद्वद् विशदं = केतकशिखाविशदम् ।

अर्थः—उपलाहतोद्धततरङ्गधृतम् = प्रस्तरताडनोद्धतवोचिधृतम् । जविना = वेगवता । मरुता = वायुना । विधूतविततम् = उद्धतविस्तृतम् । केतकशिखाविशदम् = केतकशिखाप्रधवलम् । अपाम् = अम्भसां फेनम् = अद्विकफम् । सरितः = नद्यः । प्रहासम् = अट्टहासम् । इव = सदृशम् । सः = अर्जुनः । ददर्श—अवलोकयामास । अत्रोत्प्रेक्षालंकारः ।

कोषः—‘डिण्डीरोऽद्विकफः फेन’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने केतकी पुष्प के समान श्वेत जल-फेन को नदी के अट्टहास के समान देखा । यह फेन पत्थरों से ताड़ित होकर उत्पन्न हुई तरंगों से युक्त था तथा तीव्र वायु उसे उछालकर फैला रही थी ॥ १० ॥

बहु बर्हिचन्द्रकनिभं विदधे धृतिमस्य दानपयसां पटलम् ।
अवगाढमीक्षितुमिवेभपति विकसद्विलोचनशतं सरितः ॥ ११ ॥

अन्वयः—बर्हिचन्द्रकनिभं बहु दानपयसां पटलम् अवगाढम् इभपतिम्
ईक्षितुम् विकसत् सरितः विलोचनशतम्, अस्य धृतिम् विदधे ।

विग्रहः—बर्हिणः चन्द्रकनिभम् = बर्हिचन्द्रकनिभम् । दानस्य पयस्तेषाम् =
दानपयसाम् । इभानां पतिः, तम् = इभपतिम् । विलोचनानि च तानि शतानि
तेषां समाहार इति विलोचनशतम् ।

अर्थः—बर्हिचन्द्रकनिभं = मयूरमेचकपद्मम् । बहु = अनेकधा । दानमदजला-
नाम् । पटलम् = बिन्दुसमूहम् । अवगाढम् = अन्तःप्रविष्टम् इभपतिम् = मजराजम् ।
ईक्षितुम् = द्रष्टुम् । विकसत् = उन्मिषत् । सरितः = नद्यः । विलोचनशतम् =
नेत्रशतम् इव । अस्य = अर्जुनस्य । धृतिम् = प्रीतिम् । विदधे = चकार ।
अत्रोत्प्रेक्षालंकारः ।

कोषः—‘समी चन्द्रकमेचकौ’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मयूरपिच्छ के समान, प्रचुर मदजलबिन्दु, जल में प्रविष्ट मजराज
को देखने के लिए नदी के खुले हुए संकड़ों नेत्रों के समान अर्जुन के प्रेम को
बढाते में सहायक हुए ॥ ११ ॥

प्रतिबोधजृम्भणविभिन्नमुखी पुलिने सरोरुहदृशा ददृशे ।
पतदच्छमौक्तिकमणिप्रकरा गलदश्रुबिन्दुरिव शुक्तिवधूः ॥ १२ ॥

अन्वयः—प्रतिबोधजृम्भणविभिन्नमुखी पतदच्छमौक्तिकमणिप्रकरा गलदश्रु-
बिन्दु इव शुक्तिवधूः पुलिने सरोरुहदृशा ददृशे ।

विग्रहः—प्रतिबोधे जृम्भणम् = प्रतिबोधजृम्भणम्, तेन विभिन्नम् मुखम्
यस्याः सा = प्रतिबोधजृम्भणविभिन्नमुखी । पतन् अच्छमौक्तिकमणिनां प्रकरः
यस्याः सा = पतदच्छमौक्तिकमणिप्रकरा । गलन्तः अश्रुबिन्दवः यस्याः सा =
गलदश्रुबिन्दुः । शुक्तिः वधूः इव सा = शुक्तिवधूः । सरोरुहम् इव दृक् यस्य तेन =
सरोरुहदृशा ।

अर्थः—प्रतिबोधजृम्भणविभिन्नमुखी = उद्बोधोच्छन्नविवृतास्या । पतदच्छ-
मौक्तिकमणिप्रकरा = प्रसरदच्छमौक्तिकमणिस्तोमा । गलदश्रुबिन्दुः = पतदश्रुबिन्दुः ।

हव शुक्तिवधूः=शूक्तिकावधूः । पुलिने=सैकते । सरोरुहदृशा=कमलनेत्रेणार्जुनेन ।
ददृशे=दृष्टा । अत्र सन्वेहालङ्कारः ।

कोषः—‘पुलिनं सैकतं सिकतामयम्’ इत्यमरः ।

हिन्दीः—कमल के समान नेत्रों वाले अर्जुन ने पुलिन-प्रदेश में आँसुओं की झड़ीसी लगाती हुई रमणी के समान शुक्तिका (सीपी) को देखा । यह सीपी इस प्रकार खुली हुई थी जैसे जगकर जम्भाई लेते हुए मुख खोले हुए रमणी होती है । इस सीप से मौलिक कांति फैल रही थी ॥ १२ ॥

शुचिरप्सु विद्रुमलताविटपस्तनुसान्द्रफेनलवसंवलितः ।

स्मरदायिनः स्मरयतिस्म भृशं दयिताधरस्य दशनांशुभृतः ॥ १३ ॥

अन्वयः—अप्सु शुचिः तनुसान्द्रफेनलवसंवलितः विद्रुमलताविटपः स्मर-
दायिनः दशनांशुभृतः दयिताधरस्य भृशं स्मरयतिस्म ।

विग्रहः—तनुना सान्द्रेण च फेनस्य लवेन संवलितः=तनुसान्द्रफेनलव-
संवलितः । विद्रुमलतायाः विटपः=विद्रुमलताविटपः । स्मरं दातुं शीलमस्य सः=
स्मरदायी, तस्य=स्मरदायिनः । दशनांशुं बिभर्तीति तस्य=दशनांशुभृतः ।
दयितायाः अधरस्तस्य=दयिताधरस्य ।

अर्थः—अप्सु=जलेषु । शुचिः=स्वच्छः । तनुसान्द्रफेनलवसंवलितः=
सोणसघनफेनशीकरसङ्गतः । विद्रुमलताविटपः=विद्रुमलतापल्लवः । स्मर-
दायिनः=कामोद्दीपकस्य । दशनांशुभृतः=दन्तकान्तिकलितस्य । दयिताधरस्य=
प्रियाधरस्य । भृशम्=अत्यन्तम् । स्मरयतिस्म=स्मरणं कारयति स्म । अत्र
स्मरणालङ्कारः ।

कोषः—‘विटपः पल्लवे षिङ्गे विस्तारे स्तम्बशाखयोः’ इति विश्वः ।

हिन्दीः—जल में स्वच्छ तथा छोटे व घने फेन-कणों (बिन्दुओं) से युक्त
विद्रुमलता का पल्लव, कामोद्दीपक, दशनकान्तिकलित प्रियतमा के अधर-का
स्मरण करा देता था ॥ १३ ॥

उपलभ्य चञ्चलतरङ्गधृतं मदगन्धमुत्थितवतां पयसः ।

प्रतिदन्तिनामिव स सम्बुबुधे करियादसामभिमुखान्करिणः ॥ १४ ॥

अन्वयः—सः चञ्चलतरङ्गधृतं मदगन्धम् उपलभ्य पयसः उत्थितवतां
करियादसां प्रतिदन्तिनाम् इव अभिमुखान् करिणः सम्बुबुधे ।

विग्रहः—चञ्चलैः तरंगैः धृतम् चञ्चलतरङ्गधृतम् । मदस्य गन्धस्तं = मद-
गन्धम् । कर्याकाराणां यादसाम् = करियादसाम् ।

अर्थः—सः = अर्जुनः । चञ्चलतरङ्गधृतम् = चपलोमिधृतम् । मदगन्धम् =
मदजलगन्धम् । उपलभ्य = अध्याय । पयसः = अम्भसः । उत्थितवताम् =
उदभूतानाम् । करियादसाम् = गजाकाराणां जलजन्तूनाम् । प्रतिदन्तिनां =
प्रतिगजानाम् इव । अभिमुखान् = अभियातान् । करिणः = गजान् । सम्बुबुधे =
ददर्श ।

कोषः—‘मतङ्गजो गजो नागः कुञ्जरो वारणः करो’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने चञ्चल तरङ्गों से आवृत मदनगन्ध को सूँघकर जल की
सतह से उठे हुए हाथियों के आकार के जलजन्तु जो कि प्रतिदन्तियों के समान
थे, उन्हें प्रतिदन्तियों के समान ही देखा ॥ १४ ॥

स जगाम विस्मयमुदीक्ष्य पुरः सहसा समुत्पिपतिषोः फणिनः ।

प्रहितं दिवि प्रजविभिः श्वसितैः शरदभ्रमविभ्रममपां पटलम् ॥ १५ ॥

अन्वयः—सः पुरः सहसा समुत्पिपतिषोः फणिनः प्रजविभिः श्वसितैः दिवि
प्रहितं शरदभ्रविभ्रमम् अपां पटलम् उदीक्ष्य विस्मयम् जगाम ।

विग्रहः—समुत्पितुम् इच्छोः = समुत्पिपतिषोः । शरदभ्रस्य विभ्रम इव
विभ्रमः यस्य तत् = शरदभ्रविभ्रमम् ।

अर्थः—सः = अर्जुनः । पुरः = अग्रे । सहसा = हठात् । समुत्पिपतिषोः =
समुत्पितुमिच्छोः । फणिनः = सर्पस्य । प्रजविभिः = वेगवद्भिः । श्वसितैः =
फूँकारैः । दिवि = आकाशे । प्रहितं = प्रेरितम् । शरदभ्रविभ्रमम् = शरन्मेघ-
सुन्दरम् । अपाम् = अम्भसाम् । पटलम् = रम्यम् । उदीक्ष्य = दृष्ट्वा । विस्मयम् =
आश्चर्यम् । जगाम = अगच्छत् । अत्र स्वभावोक्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘द्यौर्दिवौ द्वे स्त्रियामभ्रम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने सामने सहसा उछलने को इच्छुक सर्प की वेगवती
फुँकारों से आकाश में प्रक्षित शरत्कालीन मेघों के समान सुन्दर जलमुषमा को
देखकर बड़ा आश्चर्य किया ॥ १५ ॥

स ततार सैकतवतीरभितः शफरीपरिस्फुरितचारुदृशः ।

ललिताः सखीरिव बृहज्जघनाः सुरनिम्नगामुपयती सरितः ॥ १६ ॥

अन्वयः—सः सैकतवतीः अभितः शफरीपरिस्फुरितचारुदृशः सुरनिम्नगाम् उपयतीः बृहज्जघनाः ललिताः सखीः इव सरितः ततार ।

विग्रहः—सिकताः आमु सन्तीति ताः=सैकतवतीः । शफरीणां परिस्फुरितानि एव चारुदृशो यासां ताः=शफरीपरिस्फुरितचारुदृशः । निम्नम् गच्छतीति निम्नगा । सुराणां निम्नगा, तां=सुरनिम्नगाम् । बृहत् जघनं यासां ताः=बृहज्जघनाः ।

अर्थः—सः=अर्जुनः । सैकतवतीः=सिकतायुक्ताः अभितः=परितः । शफरीपरिस्फुरितचारुदृशः=मत्स्यीस्फुरितसुन्दरनयना । सुरनिम्नगाम्=गङ्गा-नदीम् । उपयतीः=भजन्तीः । बृहज्जघनाः=स्थूलजघनाः । ललिताः=सुन्दरीः । सखीः=प्रियाः इव । सरितः=नदीः । ततार=अतिक्रमणं चकार ।

कोषः—‘प्रोष्ठी तु शफरी द्वयोः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अर्जुन ने रेतीली और चारों ओर उछलती हुई मछलियों से युक्त नदियों को पार किया । यह कूदती हुई मछलियाँ मानो उन नदियों की सुन्दर आखें हों । गङ्गा नदी में मिलनेवाली वे नदियाँ सघनजघनों वाली गङ्गा की सहेलियों के समान थीं ॥ १६ ॥

अधिरुह्य पुष्पभरनम्रशिखैः परितः परिष्कृततलां तरुभिः ।

मनसः प्रसत्तिमिव मूर्ध्नि गिरेः शुचिमाममाद स वनान्तभुवम् ॥१७॥

अन्वयः—सः अधिरुह्य पुष्पभरनम्रशिखैः तरुभिः परितः परिष्कृततलां शुचि-मनसः प्रसत्तिम् इव गिरेः मूर्ध्नि वनान्तभुवम् आससाद ।

विग्रहः—पुष्पभरेण नम्राः शिखाः येषाम् तैः=पुष्पभरनम्रशिखैः । परिष्कृतं तलं यस्यास्ताम्=परिष्कृततलाम् । वनान्ता भुस्ताम्, वनान्तभुवम् ।

अर्थः—सः=अर्जुनः अधिरुह्य=गिरिमारुह्य । पुष्पभरनम्रशिखैः=कुसुम-भारावनतशिखैः । तरुभिः=पादपैः परितः=अभितः । परिष्कृततलाम्=शुद्धतलां भूषितस्वरूपां वा । शुचिम्=शुद्धाम् । मनसः=चेतसः । प्रसत्तिम्=प्रसादम् । इव । गिरेः=पर्वतस्य । मूर्ध्नि=शिखरे । वनान्तभुवम्=वनस्थलीम् । आससाद=प्राप्तवानिति । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘अथ स्वरूपयोरस्त्री तलम्’ इत्यमरः । ‘अन्तोऽप्यवसिते मृत्योः स्वरूपे निश्चयेऽन्तिके’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—अर्जुन ने इन्द्रनील पर्वत पर चढ़कर फलों के भार से झुके हुए वृक्षों के द्वारा शोभित चारों ओर स्वच्छ तलवाली वनस्थली को देखा । यह वनस्थली पर्वत के मस्तक पर मन को प्रसन्न करनेवाली साक्षात् मूर्ति के समान थी ॥ १७ ॥

अनुसानु पुष्पितलताविततिः फलितोरुभूरुहविविक्तवनः ।

धृतिमाततान तनयस्य हरेस्तपसेऽधिवस्तुमचलामचलः ॥ १८ ॥

अन्वयः—अनुसानु पुष्पितलताविततिः फलितोरुभूरुहविविक्तवनः अचलः हरेः तनयस्य तपसे अधिवस्तुम् अचलाम् धृतिम् आततान ।

विग्रहः—सानु सानु=अनुसानु । पुष्पिताः लताविततयः यस्मिन् सः=पुष्पितलताविततिः । फलिताः उरवः भूरुहाः येषु तानि विविक्तानि वनानि यस्मिन् सः=फलितोरुभूरुहविविक्तवनः । न चलतीत्यचलः ।

अर्थः—अनुसानु=प्रतिसानु । पुष्पितलताविततिः=कुसुमितवल्लीविततिः । फलितोरुभूरुहविविक्तवनः=फलितबहुपादपविजनकाननः । अचलः=महीधरः इन्द्रकीली नाम । हरेः=इन्द्रस्य । तनयस्य=सुतस्य, अर्जुनस्य । तपसे=तपश्चर्याम् । अधिवस्तुम्=अधिष्ठातुम् । अचलाम्=स्थिराम् । धृतिम्=उत्साहम् । आततान=विस्तारयामास ।

कोषः—विविक्तौ पूतविजनौ' इत्यमरः ।

हिन्दी—इन्द्रनील पर्वत की प्रत्येक चोटी पर पुष्पित लताओं के वितान तने हुए थे । निर्जन वनों में उपजाऊ वृक्ष फल-फुलों से लदे थे । इस प्रकार इन्द्रनील पर्वत ने तपश्चरण के लिए अर्जुन की प्रीति को और भी बढ़ा दिया ॥ १८ ॥

प्रणिधाय तत्र विधिनाऽथ धियं दधतः पुरातनमुनेर्मुनिताम् ।

भ्रममादधावसुकरं न तपः किमिवावसादकरमात्मवताम् ॥ १९ ॥

अन्वयः—अथ तत्र विधिना धियं प्रणिधाय मुनिता दधतः पुरातनमुनेः असुकरं तपः श्रमं न आदधौ । आत्मवताम् अवसादकरम् किम् इव ।

विग्रहः—पुरातनः मुनिः, तस्य=पुरातनमुनेः । न सुकरमसुकरम् । अवसादं करोतीत्यवसादकरम् ।

अर्थः—अथ=अनन्तरम् । तत्र=इन्द्रकीलपर्वते । विधिना=योगशास्त्रा-

नुसारेण, धियं = चित्तवृत्तिम् । प्रणिधाय = नियम्य । मुनितां = मुनित्वम् ।
 दधतः = धारयतः । पुरातनमुनेः = अर्जुनस्य । असुकरम् = दुष्करम् । तपःश्रमं =
 खेदम् । न आदधौ = न चकार । आत्मवताम् = मनस्विनाम् । अवसादकरं =
 खेदकरम् । किम् इव = नास्ति किञ्चिदपि । अत्रार्थान्तरालङ्कारः ।

कोषः—‘बुद्धिर्मनीषा धिषणा धोः प्रजा शेमुषी मतिः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इसके बाद इन्द्रकील पर्वत पर योगशास्त्रानुकूल चित्तवृत्ति का
 नियमन (निरोध) करके अर्जुन को कठिन तप का श्रम नहीं हुआ । मनस्वी
 पुरुषों को दुःखदायी (कष्टकर) कुछ भी नहीं होता है ॥ १९ ॥

शमयन्धृतेन्द्रियशमैकमुखः शुचिभिर्गुणैरधमयं स तमः ।

प्रतिवासरं सुकृतिभिर्ववृधे विमलः कलाभिरिव शीतरुचिः ॥ २० ॥

अन्वयः—धृतेन्द्रियशमैकमुखाः शुचिभिः गुणैः अधमयं तमः शमयन् विमलः
 प्रतिवासरं सुकृतिभिः कलाभिः शीतरुचिः इव ववृधे ।

विग्रहः—धृतमिन्द्रियशमः एव एकं सुखं येन सः = धृतेन्द्रियशमैकमुखः ।
 वासरं वासरं = प्रतिवासरम् । शीताः रुचयः यस्य सः शीतरुचिः ।

अर्थः—धृतेन्द्रियशमैकमुखः = धृतविषयव्यावृत्त्येकमुखः । शुचिभिः =
 निमलैः । गुणैः = मैत्र्यादिगुणैः । अधमयम् = पापरूपम् । तमः = अज्ञानम् ।
 शमयन् = निवर्तयन् । विमलः = अमलिनः । सः = अर्जुनः । प्रतिवासरं = प्रति-
 दिनम् । सुकृतिभिः = सुकृतैः, तपोभिरित्यर्थः । कलाभिः = किरणैः । शीतरुचिः =
 सुधांशुः । इव = समम् । ववृधे = वृद्धिं प्राप ।

कोषः—‘कला तु षोडशो भागो बिम्बोऽस्त्री’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जिस प्रकार शुभ्र चन्द्रमा इन्द्रिय-ताप को मिटाकर, अपनी कलाओं
 से अन्धकार मिटाता हुआ बढ़ता रहता है उसी प्रकार अर्जुन ने अपनी इन्द्रियों को
 नियमित कर सुख प्राप्त किया और वह अपने मैत्री आदि गुणों के द्वारा पापरूप
 अज्ञान को नष्ट करते हुए अपने सुकर्माँ से नित्य प्रति बढ़ने लगे ॥ २० ॥

अधरीचकार च विवेकगुणादगुणेषु तस्य धियमस्तवतः ।

प्रतिघातिनीं विषयसङ्गरतिं निरुपप्लवः शममुखानुभवः ॥ २१ ॥

अन्वयः—विवेकगुणात् अगुणेषु धियम् अस्तवतः तस्य निरुपप्लवः शममुखा-
 नुभवः च प्रतिघातिनीं विषयसङ्गरतिम् अधरीचकार ।

विग्रहः—विवेक एव गुणः, तस्मात्=विवेकगुणात् । निर्गतः उपप्लवः यस्मात् सः निरुपप्लवः । शम एव सुखम्=शमसुखम् तस्य अनुभवः=शमसुखानुभवः । विषयाणां सङ्गः=विषयसंगः=तस्मिन् रतिस्ताम्=विषयसङ्गरतिम् ।

अर्थः—विवेकगुणात्=तत्त्वावधारणात् । अगुणेषु=कामक्रोधादिदुर्गुणेषु । धियम्=बुद्धिम् । अस्तवतः=निवारितवतः । तस्य=अर्जुनस्य । निरुपप्लवः=निर्वाधः । शमसुखानुभवः=शान्त्यानन्दा अनुभवः । च । प्रतिधातिनीं=सोपप्लवाम् । विषयसङ्गरतिम्=शब्दाद्युपयोगरुचिम् । अधरीचकार=विषयनिःस्पृहम् चकार ।

कोषः—‘ओष्ठाधरी तु रदनच्छदौ दशनवाससी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—तत्त्वज्ञान के अवधारण से काम-क्रोधादि दुर्गुणों में लगी हुई बुद्धि को उससे अलग करनेवाले अर्जुन के निर्वाध शम-सुखानुभव ने अपनी विरोधिनी विषय-सङ्गरति को नीचे कर दिया अर्थात् तपः-कर्म के द्वारा विषयादिरति को पराजित कर दिया ॥ २१ ॥

मनसा जपेः प्रगतिभिः प्रयतः समुपेयिवानधिपतिं स दिवः ।

सहजेतरो जयशमौ दधती बिभराम्बभूव युगपन्महसी ॥ २२ ॥

अन्वयः—प्रयतः मनसा जपैः प्रगतिभिः दिवः अधिपतिं समुपेयिवान् सः सहजेतरो जयशमौ दधती महसी युगपद् बिभराम्बभूव ।

विग्रहः—सङ्गः इतरश्च=सहजेतरो । जीयते अनेन इति जयः । शम्यते अनेन इति शमः जयश्च शमश्च=जयशमौ ।

अर्थः—प्रयतः=हिंसादिविरतः । मनसा=ध्यानेन । जपैः=विशिष्टमन्त्राभ्यासैः । प्रगतिभिः=नमस्कारैः । दिवः=स्वर्गस्थ । अधिपतिम्=स्वामिनम् इन्द्रम् । समुपेयिवान्=उपसेदिवान् । सः=अर्जुनः । सहजेतरो=प्राकृतिका-गन्तुको । जयशमौ=वीरशान्तरसौ । दधती=पुष्णती । महसी=तेजसी, युगपद्=सदैव । बिभराम्बभूव=बभार ।

कोषः—‘शमथस्तु शमः शान्तिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—हिंसादि कार्यों से विरत अर्जुन ने स्वर्गाधिपति इन्द्र की प्राप्ति के लिए ध्यान से तथा जप व नमस्कारादि क्रियाओं से सहज और अजित वीर व

शान्त रसों को धारण किया । वीर और शान्तरस मय तेजों से युक्त होते हुए अर्जुन के द्वारा एक साथ ही शोभित हुए ॥ २२ ॥

शिरसा हरिन्मणिनिभः स वहन् कृतजन्मनोऽभिषवणेन जयः ।

उपमां ययावरुणदीधितिभिः परिमृष्टमूर्द्धनि तमालतरौ ॥ २३ ॥

अन्वयः—हरिन्मणिनिभः अभिषवणेन कृतजन्मनः जटाः शिरसा वहन् सः अरुणदीधितिभिः परिमृष्टमूर्द्धनि तमालतरौ उपमां ययौ ।

विग्रहः—कृतानि जन्मानि याभिप्ताः = कृतजन्मनः । अरुणैः दीधितिभिः = अरुणदीधितिभिः । परिमृष्टा मूर्द्धा यस्य तस्मिन् = परिमृष्टमूर्द्धनि । तमालस्य ततः तस्मिन् = तमालतरौ ।

अर्थः—हरिन्मणिनिभः = मरकतमणिसदृशः । अभिषवणेन = स्नानेन । कृतजन्मनः = उत्पन्नाः । जटाः = सटा । शिरसा = मूर्ध्ना । वहन् = धारयन् । सः = अर्जुनः । अरुणदीधितिभिः = अरुणकिरणैः । परिमृष्टमूर्द्धनि = व्याप्तशिरसि । तमालतरौ = तमालवृक्षे । उपमाम् = साम्यम् । ययौ = अगच्छत् ।

कोषः—‘भानुः करो मरीचिः स्त्रीपुंसयोर्दोधितिः स्त्रियाम् ।’ इत्यमरः ।

हिन्दो—मरकतमणि के समान कान्तिमान, स्नान के द्वारा पिशङ्गी बनी हुई जटाओं को शिरपर धारण किये अर्जुन अरुण-किरणों से व्याप्त तमाल वृक्ष के समान दिखलाई पड़ रहे थे ॥ २३ ॥

धृतहेतिरप्यधृतजिह्वमतिश्चरितैर्मुनीनधरयञ्शुचिभिः ।

रमयाञ्चकार विरजाः स मृगान् कमिवेशते रमयितुं न गुणाः ॥ २४ ॥

अन्वयः—धृतहेतिः अपि अधृतजिह्वमतिः शुचिभिः चरितैः मुनीन् अधरयन् विरजाः सः मृगान् रमयाञ्चकार । गुणाः कम इव रमयितुम् नेशते ।

विग्रहः—धृतः हेतिः येन सः = धृतहेतिः । न धृता = अधृता जिह्वा मतिः येन सः = अधृतजिह्वमतिः ।

अर्थः—धृतहेतिः = धृतायुधः । अपि । अधृतजिह्वमतिः = कुटिलमति-रहितः । शुचिभिः = पवित्रैः । चरितैः = चरित्रैः । मुनीन् = महर्षीन् । अधरयन् = तिरस्कुर्वन् । विरजाः = रजोगुणरहितः सः = अर्जुनः । मृगान् = हरिणान् । रमयाञ्चकार = रमयामास । गुणाः = दयादिगुणाः । कमिव रमयितुं न ईशते = कं न वशीकुर्वन्ति । अत्रायान्तरालङ्कारः ।

कोषः—‘सोमो ग्लौर्मंगाङ्कः कलानिधिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आयुध धारण किये होने पर भी सरलमति वाले, रजोगुण से रहित तथा पवित्र आचरणों से मुनियों को जीतते हुए अजुन ने हिरणों को प्रसन्न कर लिया । गुण किसे नहीं प्रसन्न कर लेते हैं ॥ २४ ॥

अनुकूलपातिनमचण्डगति किरता सुगन्धिमभितः पवनम् ।

अवधोरितार्तवगुण सुखतां नयता रुचां निचयमंशुमतः ॥ २५ ॥

अन्वयः—अनुकूलपातिनम् अचण्डगति सुगन्धि पवनम् अभितः किरता अवधोरितार्तवगुणम् अंशुमतः रुचां निचयं सुखतां नयता ।

विग्रहः—अनुकूलं पततीति तम् = अनुकूलपातिनम् । नास्ति चण्डा गतिः यस्य तम् = अचण्डगतिम् । ऋतुरस्य प्राप्त आतंवः । आतंवश्चासौ गुणः = आतवगुणः । अवधोरितः आतवगुणः यस्य तम् = अवधोरितार्तवगुणम् ।

अर्थः—अनुकूलपातिनम् = अनुसारपातिनम् । अचण्डगतिम् = चण्डगतिरहितं, मन्दगामिनमित्यर्थः । सुगन्धिम् = सुरभियुक्तम् । पवनम् = वायुम् । अभितः = परितः । किरता = प्रवर्तयता । अवधोरितार्तवगुणम् = तिरस्कृतार्तवस्वरूपम् । अंशुमतः = सूर्यस्य । रुचां = किरणानाम् । निचयम् = राशिम् । सुखतां = सुखस्पर्शताम् । नयता = प्रापयता ।

कोषः—‘इनो भगो धामनिधिश्चांशुमाल्यब्जिनीपतिः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अनुकूल चलती हुई मन्द सुगन्धित वायु को चारों ओर फैलाते हुए तपश्चरण (तपस्या) ने श्रोमकालीन गर्मी को तिरस्कृत करके सूर्य की किरण-राशि को सुखकर बना दिया । २५ ॥

नवपल्लवाञ्जलिभृतः प्रचये बृहत्तस्तर्न् गमयताऽवनतिम् ।

स्तृणता तृणैः प्रतिनिशं मृदुभिः शयनीयतामुपयतीं वसुधां ॥ २६ ॥

अन्वयः—प्रचये नवपल्लवाञ्जलिभृतः बृहत्तः तर्न् अवनति गमयता प्रतिनिशं शयनीयताम् उपयतीं वसुधां मृदुभिः तृणैः स्तृणता ।

विग्रहः—नवाः पल्लवाः एव अञ्जलयः, तान् बिभ्रतीति तान् = नवपल्लवाञ्जलिभृतः । निशि निशि = प्रतिनिशम् ।

अर्थः—प्रचये = पुष्पावचयप्रसङ्गे । नवपल्लवाञ्जलिभृतः = नूतनकुसुमाञ्जलिधारिणः । बृहत्तः = विस्तृतान् । तर्न् = पादपान् । अवनतिम् = नम्रताम् ।

शमयता = प्रापयता । प्रतिमिशं = निशिनशि । शयनीयतां = तल्पत्वम् । उपयतीं = गतवतीं, वसुधां = भूमिम् । मृदुभिः = कोमलैः । तृणैः = घासादिभिः । स्तृणयता = आच्छादयता ।

कोषः—‘वसुधोर्वी वसुन्धरा’ इत्ययः ।

हिन्दीः—तप के प्रभाव से अर्जुन के द्वारा (पूजार्थ) फूल चुनते समय ऊँचे-ऊँचे नवपल्लवों तथा फूलों से लदे हुए वृक्ष भी झुक जाते थे । शयनस्थली बनी हुई वसुधा प्रतिरात्रि कोमल घाम से आच्छादित होकर अर्जुन के लिये आनन्ददायक पलंग के समान हो जाती थी ॥ २६ ॥

पतितैरपेतजलदान्नभसः पृषतैरपां शमयता च रजः ।

स दयालुनेव परिगाढकृशः परिचर्ययानुजगृहे तपसा ॥ २७ ॥

अन्वयः—अपेतजलदात् नभसः पतितैः अपां पृषतैः रजः च शमयता तपसा दयालुना इव परिगाढकृशः सः परिचर्यया अनुजगृहे ।

विग्रहः—अपेताः जलदाः यस्मात्, तस्मात्=अपेतजलदात् । दयते तच्छीलं = दयालुः तेन = दयालुना । परिगाढः कृशः यः सः=परिगाढकृशः ।

अर्थः—अपेतजलदात् = निरभ्रात् । नभसः = आकाशात् । पतितैः = पतनशीलैः । अपां=जलानां । पृषतैः=बिन्दुभिः । रजः=धूलिम् । च । शमयता=शमनं कुर्वता । तपसा = तपश्चरणेन । दयालुना इव = कृपालुना सदृशः । परिगाढकृशः = अतीक्षीणः । सः = अर्जुनः । परिचर्यया=शुश्रूषया । अनुजगृहे=अनुगृहीतः । अव्रौत्रेक्षालङ्कारः ।

हिन्दीः—अर्जुन को तपस्या ने निरभ्राकाश से जल की बूँदें टपका कर धूल को शान्त कर दिया था । इस प्रकार सेवा-शुश्रूषा के द्वारा दयालु पुरुष के समान अत्यन्त दुर्बल बने हुए अर्जुन को उसने अनुगृहीत कर दिया ॥ २७ ॥

महते फलाय तदवेक्ष्य शिवं विकसन्निमित्तकुसुमं स पुरः ।

न जगाम विस्मयवशं वशिनां न निहन्ति धैर्यमनुभावगुणः ॥ २८ ॥

अन्वयः—सः महते फलाय तत् शिवम् विकसन्निमित्तकुसुमं पुरः अवेक्ष्य विस्मयवशं न जगाम । वशिनाम् अनुभावगुणः धैर्यम् न निहन्ति ।

विग्रहः—विकसत् तन्निमित्तम् एव कुसुमम् तत् = विकसन्निमित्तकुसुमम् । विस्मयस्य वशं = विस्मयवशम् । अनुभाव एव गुणः = अनुभावगुणः ।

अर्थः--सः=अर्जुनः महते=बृहते । फलाय=श्रेयसे, संस्थाय च । तत्=पूर्वोक्तम् । शिवम्=कलाणकारि । विकसन्निमित्तकुसुमम् = विकच-
न्निमित्तपुष्पम् । पुरः = अग्रे । अवश्यं=दृष्ट्वा । विस्मयवशं=आश्चर्यवशम् ।
न जगाम = नागच्छत् । वशिवां=जितेन्द्रियाणाम् । अनुभावगुणः=अनुभाव-
रूपो गुणः । धैर्यम्=धृतिम् । न निहन्ति = न नाशयति । अत्रार्थान्तरन्यासा-
लङ्कारः ।

कोषः--'विस्मयोऽद्भुतमाश्चर्यम्' इत्यमरः ।

हिन्दीः--अर्जुन महान् फलरूपी सिद्धि प्राप्त करने को उद्यत थे तथापि
विकसित होते हुए कार्यसिद्धि-निमित्तक कुसुम (चिह्न) को सामने देखकर
विस्मित नहीं हुए । जितेन्द्रिय पुरुषों का अनुभाव गुण उन्हें धैर्यच्युत नहीं
करता है ॥ २८ ॥

तदभूरिवासरकृतं सुकृतेरुपलभ्य वैभवमनन्यभवम् ।

उपतस्थुरास्थितविषादधियः शतयज्वनो वनचरा वसतिम् ॥ २९ ॥

अन्वयः--सुकृतैः अभूरिवासरकृतं तद् वैभवम् अनन्यभवम् उपलभ्य
आस्थितविषादधियः वनचराः शतयज्वनः वसतिम् उपतस्थुः ।

विग्रहः--अभूरिभिः एव वासरैः कृतम्=अभूरिवासरकृतम् । अन्यस्य
न भवतीत्यनन्यभवम् । आस्थितः विषादः यासु ताः=आस्थितविषादाः धियः
येषां ते = आस्थितविषादधियः । वने चरन्तीति=वनचराः । शतस्य सखानां
यज्वा, तस्य = शतयज्वनः ।

अर्थः--सुकृतैः=तपोभिः करणैः । अभूरिवासरकृतम् = कतिपयदिन-
कृतम् । तत्=पूर्वोक्तम् । वैभवम् = ऐश्वर्यम् । अनन्यभवम् = अन्यस्यासम्भ-
वम् । उपलभ्य = निश्चित्य । आस्थितविषादधियः = प्राप्तखेदबुद्धयः । वन-
चराः=काननचराः । शतयज्वनः = इन्द्रस्य । वसतिम् = वासम् । उपतस्थुः =
प्रापुः ।

कोषः--'यज्वा तु विधिनेष्टवान्' इत्यमरः ।

हिन्दी- तपश्चरण आदि सुकृतों के द्वारा थोड़े ही दिनों में जो ऐश्वर्य
प्राप्त कर लिया है वह दूसरों के लिए असम्भव है । यह बात सोच कर खिन्न
होकर वनेचर शतक्रतु इन्द्र के लोक (अमरावती) को गये ॥ २९ ॥

विदिताः प्रविश्य विहितानतयः शिथिलीकृतेऽधिकृतकृत्यविधौ ।

अनपेतकालमभिरामकथाः कथयाम्बभूवुरिति गोत्रभिदे ॥ ३० ॥

अन्वयः—इति विदिताः प्रविश्य विहितानतयः अधिकृतकृत्यविधौ शिथिली-
कृते अनपेतकालं गोत्रभिदे अभिरामकथाः कथयाम्बभूवुः ।

विग्रहः—विहिताः आनतयः यैस्ते = विहितानतयः । अधिकृतस्य कृत्यस्य
विधौ=अधिकृतकृत्यविधौ । न अपेतः कालो यस्य तदनपेतकालम् । गोत्रं भिनत्तीति
गोत्रभित्तस्मै = गोत्रभिदे । अभिरमन्ते जना यत्राभिरामाः याः कथास्ताः =
अभिरामकथाः ।

अर्थः—इति=इत्थं, वनचराः । विदिताः=ज्ञाताः । प्रविश्य, अमरावत्यामिति
शेषः । विहितानतयः = कृतप्रणतयः । अधिकृतकृत्यविधौ = नियुक्तमनुष्ठाने ।
शिथिलीकृते = शैथिल्यं याते सति । अनपेतकालम् = अनतिक्रान्तकालम् ।
गोत्रभिदे = इन्द्राय । अभिरामकथाः=भग्यवाचः । कथयाम्बभूवुः = कथयामासुः ।

कोषः—‘सुत्रामा गोत्रभिद् वज्री वासवो वृत्रहा वृषा ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उन वनचरों ने आज्ञा लेकर अमरावती में प्रवेश किया । वे
वनसुरक्षा कार्य को छोड़कर आये थे अतः व्यर्थ समय न गँवाकर इन्द्रको प्रणाम
करके कर्णसुखद वचनों को कहने लगे ॥ ३० ॥

शुचिवल्कवीततनुरन्यतमस्तिमिरच्छदामिव गिरी भवतः ।

महते जयाय मघवन्ननघः पुरुषस्तपस्यति तपञ्जगतीम् ॥ ३१ ॥

अन्वयः—मघवन् शुचिवल्कवीततनुः तिमिरच्छदाम् अन्यतमः इव अनघः
पुरुषः भवतः गिरी जगतीं तपन् महते जयाय तपस्यति ।

विग्रहः—शुचिना वल्केन बीता तनुः यस्य सः = शुचिवल्कवीततनुः ।
तिमिरं छिन्दन्तीति = तिमिरच्छिदस्तेषां = तिमिरच्छिदाम् । नास्ति अघः
यस्मिन् सः = अनघः ।

अर्थः—मघवन् ! = अयि देवराज ! । शुचिवल्कवीततनुः = पूतवल्कलाच्छा-
दितशरीरः = तिमिरच्छिदाम् = सूर्यादीनाम् । अन्यतमः = विशिष्टः । इव ।
अनघः पुरुषः = अपापो नरः । भवतः = श्रीमतः । गिरी = पर्वते इन्द्रकीले ।
जगती = पृथ्वीम् । तपन् = तापयन् । महते जयाय = बृहते जयाय । तपस्यति=
तपश्चरति । अत्रोत्प्रेक्षाबद्धारः ।

कोषः—‘भूतघात्री रत्नगर्भा जगती सागराम्बरा’ । इत्यमरः ।

हिन्दीः—हे देवराज ! स्वच्छबल्कल धारण किये हुए तिमिरनाशक सूर्या-
दिके समान ही कोई पवित्र पुरुष आपके इन्द्रकील पर्वत पर पृथ्वी को तपता
हुआ महान् विजय के लिए तपस्या कर रहा है ॥ ३१ ॥

जयाय तपस्यति इत्युक्तम् । तत्र हेतुमाह—

स बिभर्ति भीषणभुजङ्गभुजः पृथु विद्विषां भयविधायि धनुः ।
अमलेन तस्य धृतसच्चरिताश्चरितेन चातिशयिता मुनयः ॥ ३२ ॥

अन्वयः—भीषणभुजङ्गभुजः सः विद्विषां भयविधायि पृथु धनुः बिभर्ति,
अमलेन तस्य चरितेन धृतसच्चरिताः मुनयः अतिशयिता ।

विग्रहः—भीषयंते इति भीषणौ । तौ च तौ भुजङ्गौ च ताविव भुजौ यस्य
सः भीषणभुजङ्गभुजः । भयं विधीयत अनेन तत् = भयविधायि । नास्ति मल
यस्मिन्तेन = अमलेन । धृतानि सच्चरितानि यस्ते = धृतसच्चरितः ।

अर्थः—भीषणभुजङ्गभुजः = भयङ्करसर्पबाहुः । सः = तपस्वी । विद्विषां =
शत्रूणाम् । भयविधायि = भयकारकम् । पृथु = विशालम् । धनुः = चापम् ।
बिभर्ति = धारयति । अमलेन = विशुद्धेन । तस्य = तपस्विनः । चरितेन =
वृत्तेन, आचरणेन वा । धृतसच्चरिता = धृतसदाचाराः । मुनयः = महर्षयः ।
अतिशयिताः = अतिक्रान्ताः ।

कोषः—‘धनुश्चापौ धन्वशरासनकोदण्डकामुकम् ।’ इत्यमरः ।

हिन्दीः—भीषण सर्प के समान भुजाओं वाला वह तपस्वी शत्रुओं को डराने-
वाले विशाल धनुष को भी धारण किये हुए हैं । उनके स्वच्छ, पवित्र आचरण से
सच्चरित्रता को धारण करनेवाले महर्षि लोग भी पराभूत हो गये हैं ॥ ३२ ॥

अथास्य तपःसिद्धिं वर्णयति—

मरुतः शिवा नवतूणा जगती विमलं नभो रजसि वृष्टिरपायम् ।
गुणसम्पदाऽनुगुणतां गमितः कुरुतेऽस्य भक्तिमिव भूतगणः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—मरुतः शिवाः, जगति नवतूणा, नभः विमलं रजसि अपां वृष्टिः ।
अस्य गुणसम्पदा अनुगुणतां गमितः भूतगणः भक्तिम् इव कुरुते ॥ ३३ ॥

विग्रहः—नवानि तूणानि सन्ति यस्यां सा नवतूणा । गुणानां सम्पद् तया
गुणसम्पदा । भूतानां गणः = भूतगणः ।

अर्थः—मरुतः=पवनः । शिवाः=कल्याणकराः, सुखकराश्च । जगती=पृथ्वी, नवतृणा=नूतनतृणसम्पन्ना । नभः=गगनम् । विमलम्=स्वच्छम् । रजसि (सति)=धूलौ । अग्रां वृष्टिः (भवतीति शेषः) । अस्य = तपस्विनः । गुणसम्पदा = गुणसम्पत्त्या । अनुगुणतां = अनुकूलगुणत्वम् । गमितः = प्रापितः । भूतगणः = पृथग्यत्नेजोवायुपञ्चकम् । भक्ति=सेवाम् । इव कुरुते=करोति । अत्रात्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—समोरमारुतमरुज्जगत्प्राणसमीरणाः ।' इत्यमरः ।

हिन्दो—उसके तप से प्रभावित होकर पृथ्व्यादि पञ्चभूत तो लगता है कि तपस्वी के सेवक बन गये हों । यथा—वायु सुखकर ही बहती है, पृथ्वी हरी घास से आच्छादित हो गई है, आकाश निर्मल रहता है और धूल उड़ने पर जलवृष्टि हो जाती है जिससे धूल भी बैठ जाती है । अर्थात् पञ्चभूत भी उसके तप में सहायक से बन गये हैं ॥ ३३ ॥

इतरेतरानभिभवेन मृगास्तमुपासते गुरुमिवान्तसदः ।

विनयन्ति चास्य तरवः प्रचये परवान् स तेन भवतेव नगः ॥ ३४ ॥

अन्वयः—मृगाः तम् अन्तसदः गुरुम् इव इतरेतरान् अभिभवेन उपासते । प्रचये तरवः अस्य विनयन्ति । सः नगः भवता इव तेन परवान् ।

विग्रहः—अन्ते सोदन्तीत्यन्तसदः । इतरान् इतरान् = इतरेतरान् ।

अर्थः—मृगाः = हरिणादयः । तम् = तपस्विनम् । अन्तसदः = अन्तेवासिनः शिष्याः । गुरुम् इव = गुरुसदृशम् । इतरेतरान् = अन्यान् अन्यान् । अभिभवेन् = अद्रोहेण । उपासते = सेवन्ते । प्रचये = पुष्पावचये । तरवः = वृक्षाः । अस्य = तपस्विनः । विनयन्ति = नम्रतां यान्ति, करप्रचयेया भवन्ति इत्यर्थः । सः = इन्द्रकोलाहल्यः । नगः = पर्वतः । भवता = श्रीमता, शक्रेण इव । तेन = पुरुषेण । परवान् = पराधीनः । बभूवेति शेषः ।

कोषः—'मृगे कुरङ्गवातायुहरिणाजिनयोनयः ।' इत्यमरः ।

हिन्दो—हे महाराज ! हरिणादि पशु भी अपने आपसी वैरभावों को छोड़कर उसी प्रकार उस तपस्वी की सेवा करते हैं यथा विद्यार्थीगण गुरु की किया करते हैं । पूजार्थ फूल चुनते समय वृक्ष अपनी शाखाएँ झुका देते हैं जिससे कि फूल तोड़ने में उसे सरलता हो जावे । इन्द्रकील पर्वत को आपके समान ही उस तपस्वी ने भी स्वाधीन कर लिया है ॥ ३४ ॥

उरु सत्त्वमाह विपरिश्रमता परमं वपुः प्रथयतीव जयम् ।

शमिनोऽपि तस्य नवसङ्गमने विभुतानुषङ्गि भयमेति जनः ॥ ३५ ॥

अन्वयः—विपरिश्रमता उरु सत्त्वम् आह । परमं वपुः जयं प्रथयति इव शमिनः अपि तस्य नवसङ्गमने जनः विभुतानुषङ्गि भयम् एति ।

विग्रहः—परिश्रमस्य भावः परिश्रमिता । विगता परिश्रमता=विपरिश्रमता । नवं च तत् सङ्गमनं तस्मिन् = नवसङ्गमने । विभुतायाः अनुषङ्गि = विभुतानुषङ्गि ।

अर्थः—विपरिश्रमता=आयासेऽपि श्रमराहित्यम् । उरु=महत् । सत्त्वम्=अन्तःसारम् । आह=प्राह । परमं=विशालं । वपुः=शरीरम् । जयम्=विजयं । प्रथयति इव=प्रकटयतीव । शमिनः=जितेन्द्रियस्यापि । तस्य=तपस्विनः । नव-सङ्गमने=अपूर्वप्राप्ती । जनः=लोकः । विभुतानुषङ्गि=प्रभावव्यापकम् । भयम्=भीतम् । एति=गच्छति ॥ ३५ ॥

कोष—‘गात्रं वपुः संहतनं शरीरं वर्ष्म विग्रहः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—वह परिश्रम से थकता नहीं है अतएव वह बलिष्ठ है । उसके विशाल शरीर से ही यह प्रकट होता है कि विजयी पुरुष है । यद्यपि वह इन्द्रियों का शमन कर रहा है तथापि उससे प्रथम बार मिलने पर व्यक्ति उसके वैभव (ऐश्वर्य) से भयभीत हो जाता है । ३५ ॥

अथ इदृशोऽसौ कः इति चेतन्न विद्यः इत्याहुः—

ऋषिवंशजः स यदि दैत्यकुले यदि वाऽन्वये महति भूमिभृताम् ।

चरतस्तपस्तव वनेषु सहा न वयं निरूपयितुमस्य गतिम् ॥ ३६ ॥

अन्वयः—स ऋषिवंशजः, यदि वा दैत्यकुले, यदि वा भूमिभृतां महति अन्वये । तव वनेषु तपः चरतः अस्य गतिम् निरूपयितुम् वयम् न सहाः ।

विग्रहः—ऋषीणां वंशे जातः=ऋषिवंशजः । दैत्यानां कुलम् तस्मिन् = दैत्यकुले । भूमिं बिभ्रतीति तेषाम्=भूमिभृताम् ।

अर्थ—सः तपस्वी । ऋषिवंशजः = मुनिकुलोत्पन्नः । यदि वा = अथवा । दैत्यकुले = राक्षसवंशे । जातः इति शेषः । यदि वा = अथवा । भूमिभृताम् = राजां । महति = विशाले । अन्वये=वंशे । जात इति शेषः । तव = शक्रस्य । वनेषु = काननेषु । तपश्चरतः = तपस्यां कुर्वतः । अस्य = तपस्विनः । गतिम् =

स्वरूपम् । वयम् = वनरक्षकाः । निरूपयितुम् = निरूपणं कर्तुम् । न सहाः = न समर्थाः स्मः ॥ ३६ ॥

कोषः—‘राजा राट् पथिवक्ष्माभुन्नृपभूपमहीक्षितः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—हे महाराज ! न जाने वह ऋषिकुल में उत्पन्न हुआ है अथवा दैत्यकुल में, अथवा राजाओं के किसी विशाल वंश में । आपके वनों में तपस्या करते हुए उस तपस्वी की गतिविधि जान पाने में हमलोग असमर्थ हैं ॥ ३६ ॥

अपृष्टपरिभाषणापराधं परिहरन्ति—

विगण्य कारणमनेकगुणं निजयाऽथवा कथितमल्पतया ।

असदप्यदः सहितुमर्हसि नः क्व वनेचराः क्व निपुणा यतयः ॥ ३७ ॥

अन्वयः—अनेकगुणं कारणं विगण्य अथवा निजया अल्पतया कथितं नः अदः असद् अपि सहितुम् अर्हसि । वनेचराः क्व ? निपुणाः यतयः क्व ?

विग्रहः—अनेक गुणाः यस्मिस्तत् = अनेकगुणम् । यतन्त इति = यतयः ।

अर्थः—अनेकगुणम् = बहुफलम् । कारणम् = तपोरूपम् । विगण्य = विचार्य । अथवा = वा । निजया = स्वीयया । अल्पतया = अल्पज्ञानत्वेन । कथितम् = भणितम् । नः = अस्माकम् । अदः = इदम् । असत् = असाधु । अपि । सहितुम् = सोढुम् । अर्हसि = समर्थोऽसि । वनेचराः = वन्याः क्व । (वयम्) निपुणाः=प्रवीणाः । यतयः=संन्यासिनः क्व । नोभयं सङ्गच्छत इत्यर्थः । अत्रार्थान्तरन्यासोलङ्कारः ॥ ३७ ॥

कोष—‘ये निर्जितेन्द्रियग्रामा यतिनो यतयश्च ते’ इत्यमरः ।

हिन्दी—हे इन्द्रदेव ! उसके तप का क्या कारण है ? इस पर अपनी अल्प बुद्धि से अनेक प्रकार के अनुमान करके यदि हम लोगों ने कुछ अनुचित भी कह दिया हो तो आप उसे क्षमा करने में समर्थ हैं । कहाँ तो हम जङ्गली लोग ! और कहाँ वे ज्ञानी यति ? हम लोग यतियों का वर्णन करने में नितान्त अयोग्य हैं ॥ ३७ ॥

अधिगम्य गुह्यकगणादिति तन्मनसः प्रियं प्रियसुतस्य तपः ।

निजुगोप हर्षमुदितं मधवा नयवर्त्मगाः प्रभवता हि धियः ॥ ३८ ॥

अन्वयः—मधवा इति गुह्यकगणात् तन्मनसः प्रियं प्रियसुतस्य तपः अधिगम्य उदितं हर्षं निजुगोप । हि प्रभवतां धियः नयवर्त्मगाः ।

विग्रहः—तस्य मनसः = तन्मनसः । प्रियश्चासौ सुतः, तस्य = प्रियसुतस्य ।
नयस्य वर्त्म, तस्मिन् गच्छन्तीति = नयवर्त्मगाः ।

अर्थ—मधवा = इन्द्रः । इति = पूर्वोक्तम् । गुह्यकगणात् = यक्षसमूहात् ।
तन्मनसः = तच्चेतसः । प्रियं = प्रीतिकरम् । प्रियसुतस्य = अर्जुनस्य । तपः =
तपश्चर्याम् । अविगन्ध = ज्ञात्वा । उदितं=प्रकटितं । हर्षं = मोदम् । निजुगोप=
गोपयामास । हि = यतः । प्रभवताम् = प्रभूणाम् । धियः = बुद्धयः । नयवर्त्मगाः
नयपथगाः । भवन्तीति शेषः । अत्रार्थान्तरन्यासालङ्कारः ।

कोषः—‘इन्द्रो मरुत्वान् मधवा विडौजाः पाकशासनः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इन्द्र ने इस प्रकार बनेचरों के द्वारा मन को प्रिय लगनेवाली
प्रियपुत्र अर्जुन के तप की बात सुनकर अपने मन में उत्पन्न हुए हर्ष को प्रकटित
नहीं होने दिया क्योंकि महान् पुरुषों की बुद्धि न्यायपथावलम्बनी होती है । ३८ ।

प्रणिधाय चित्तमथ भक्ततया विदितेऽप्यपूर्वं इव तत्र हरिः ।

उपलब्धुमस्य नियमस्थिरतां सुरसुन्दरीरिति वचोऽभिदधे ॥ ३९ ॥

अन्वयः—अथ हरिः चित्तं प्रणिधाय तत्र भक्ततया विदिते अपि अपूर्वः
इव अस्य नित्यमस्थिरताम् उपलब्धुम् सुरसुन्दरीः इति वचः अभिदधे ।

विग्रहः—नियमस्य स्थिरता ताम् = नियमस्थिरताम् ।

अर्थः—अथ = अनन्तरं । हरिः = इन्द्रः । चित्तम् = मनः । प्रणिधाय =
नियम्य । तत्र = तस्मिन् अर्जुने । भक्ततया = भक्तत्वेन । विदिते=ज्ञाते । अपि ।
अपूर्वं इव = अज्ञात इव । अस्य = अर्जुनस्य । नियमस्थिरताम्=नियमदृढताम् ।
उपलब्धुम् = ज्ञातुम् । सुरसुन्दरीः = अप्सरसः । इति = एवं । वचः = वचनं ।
अभिदधे = कथितवान् ।

कोषः—‘व्याहार उक्तिर्लपितं भाषितं वचनं वचः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—तदनन्तर इन्द्रने ध्यान करके अर्जुन में अपनी भक्ति जानकर भी
अज्ञात के समान उनकी नियमस्थिरता को जानने के लिये सुरसुन्दरियों से इस
प्रकार कहा ॥ ३९ ॥

सुकुमारमेकमणु मर्मभिदामतिदूरगं युतमभीषतया ।

अवि पक्षमस्त्रमपरं कतमद्विजयाय यूरमिव चित्तभुवः ॥ ४० ॥

अन्वयः—मर्मभिदां यूयम् इव सुकुमारम् एकम् अणु अतिदूरगम् अमोघ-
तया युतम् अविपक्षम् चित्तभुवः विजयाय कतमद् अपरम् अस्त्रम् ।

विग्रहः—मर्माणि भिन्दन्तीति तासाम् = मर्मभिदाम् । अतिदुरं गच्छतीति =
अतिदूरगम् । नास्ति विशिष्टः पक्षः यस्य तत् = अविपक्षम् । चित्तम् एव भूः यस्य
तस्य = चित्तभुवः ।

अर्थः—मर्मभिदाम् = मर्मच्छेदिनाम् । यूयम् इव = युष्मादृशम् । सुकुमारं =
कौमलम् । एकम् = न त्वनेकम् । अणु = सूक्ष्मं न तु स्थूलम् । अतिदूरगम् =
बहुदूरगामि । अमोघतया = अमोघत्वगुणेन । युतम् = युक्तम् । अविपक्षम् =
असत्प्रतीकारं, चित्तभुवः = मनोजस्य । विजयाय = जयाय । कतमद् = अपरम् ।
अस्त्रम् = कतमदन्यदायुधम् । अस्तीति शेषः, न किञ्चिदस्तोत्यर्थः । अत्रोपमापरि-
करणयोः सङ्घट्टः ।

कोषः—‘मात्रा ऋटिः पुंसि लवलेशकणाणवः ।’ इत्यमरः

हिन्दी—हे सुरमुन्दरियों ! कामदेव का अस्त्र मर्मभेद करने में तुम्हारे
समान सुकुमार एवं एकमात्र सूक्ष्म और बहुत दूर तक जानेवाला है उसी प्रकार
तुम भी हो । एक प्रकार से काम का उपर्युक्त बाण ही हो । यह अस्त्र अचूक तथा
पक्षत्ररहित है । कामदेव को जीत के लिये उनके इस बाण (अक्षरासमूह) से
बढ़कर और क्या हो सकता है ? ॥ ४० ॥

असामर्थ्यशङ्कां परिहरति—

भववीतये हतबृहत्तमसामवबोधवारि रजसः शमनम् ।

परिपीयमाणमिव वोऽसकलैरवसादमेति नयनाञ्जलिभिः ॥ ४१ ॥

अन्वयः—भववीतये हतबृहत्तमसां रजसः शमनम् अवबोधवारि वः असकलैः
नयनाञ्जलिभिः परिपीयमाणम् इव अवसादम् एति ।

विग्रह—भवस्य बीतिस्तस्यै = भवतीतये । हतं बृहत् तपः यैस्तेषां =
हतबृहत्तपसाम् । अवबोध एव वारि = अवबोधवारि । नयनान्येवाञ्जल्यस्तैः =
नयनाञ्जलिभिः ।

अर्थः—भववीतये = संसारनिवृत्तये । हतबृहत्तमसां = निरस्तमहामोहानाम् ।
रजसः = रजोगुणस्य । शमनम् = निवर्तकम् । अवबोधवारि = ज्ञानजलम् ।
वः = युष्माकम् । असकलैः = असमग्रैः । नयनाञ्जलिभिः = नेत्राञ्जलिभिः ।

परिपीयमाणम् = पीयमानम् । इव । अवसादम् = शयम् । एति = गच्छति ।
अत्रोत्प्रेक्षारूपकयोः सङ्करः ।

कोषः—‘शमथस्तु शमः शान्तिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—संसार से छुटकारा (मोक्ष) पाने के लिए महामोह को मिटाये हुए योगियों के रजोगुण को शान्त करने वाला ज्ञानरूपी जल (तत्त्वज्ञान) तुम्हारी कुछ ही नयनाञ्जलियों द्वारा पिये जाने पर समाप्त हो जाता है । अर्थात् तुम्हारे कतिपय कटाक्षों से ही तत्त्वज्ञानियों का ज्ञान भी समाप्त हो जाता है ॥ ४१ ॥

बहुधा गतां जगति भूतसृजा कमनीयतां समभिहृत्य पुरा ।

उपपादिता विदधता भवतीः सुरसच्चयानसुमुखी जनता ॥ ४२ ॥

अन्वयः—पुरा जगति बहुधा गतां कमनीयतां समभिहृत्य भवतीः विदधता
भूतसृजा जनता सुरसच्चयानसुमुखी उपपादिता ।

विग्रहः—भूतानि सृजतीति तेन = भूतसृजा । सुराणां सच्च = सुरसच्च, सुर-
सच्चानि यानाय सुमुखी = सुरसच्चयानसुमुखी ।

अर्थः—पुरा = प्राक्काले । जगति = लोके । बहुधा गतां = नानामुखेन
विप्रकर्णाम् । कमनीयतां = लावण्यताम् । समभिहृत्य = संगृह्य । भवतीः = अस्त-
रसः । विदधता = सृजता । भूतसृजा = ब्रह्मणा । जनता = जनसमूहः प्रजा वा ।
सुरसच्चयानसुमुखी = स्वर्लोकयात्राप्रवणा । उपपादिता = कृता । अत्रातिशयोक्ति-
रलङ्कारः ।

कोषः—‘जगती लोको विष्टपं भुवनं जगत्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जगत् की रचना करते समय संसार में चंद्रमा तथा कमल आदि
अन्यान्य वस्तुओं में बिखरी हुई कमनीयता को इकट्ठा करके आप सब अप्सराओं
का निर्माण करते हुए ब्रह्मा जी ने ऐसी जनता उत्पन्न की जो कि सदैव स्वर्गलोक
को जाने के लिए उत्सुक रहती है । अर्थात् आप सब सुन्दरियों के कारण ही
जनता स्वर्गलोक पाने को लालायित रहती है ॥ ४२ ॥

अथ कार्याशमाह—

तदुपेत्य विघ्नयत तस्य तपः कृतिभिः कलासु सहिताः सचिवैः ।

हृतवीत रागमनसां ननु वः सुखसङ्गिनं प्रति सुखाऽवजितिः ॥ ४३ ॥

अन्वयः—तत् कलासु कृतिभिः सचिवैः सहिताः उपेत्य तस्य तपः विधनयत । ननु हृतवीतरागमनसां वः सुखसङ्गिनं प्रति अवजितिः सुखा ।

विग्रहः—वीतरागाणां मनांसि = वीतरागमनांसि । हृतानि वीतराग-मनांसि याभिस्तासां = हृतवीतरागमनसां । सुखाय सङ्गच्छते यस्तम् = सुखसङ्गिनम् ।

अर्थः—तत् = तस्मात् । कलासु = गीतवाद्यादिषु । कृतिभिः = कुशलैः । सचिवैः = गन्धर्वैः । सहिताः = युक्ताः । उपेत्य = गत्वा । तस्य = तपस्विनः । तपः = तपश्चरणम् । विधनयत = विधनवत्कुरुत । ननु = हे अप्सरसः ! हृतवीतराग-मनसां = वशीकृतनिःस्पृहचेतसाम् । वः = युष्माकम् । सुखसङ्गिनम् प्रति = सुखा-भिलाषिणं पुरुषं प्रति । अवजितिः = विजयः । सुखा = सुखसाध्या । न तु दुष्क-रेति । अत्रार्थान्तरन्यासोऽलंकारः ।

हिन्दी—अतएव गीतवाद्यादिकलाकुशल गन्धर्वों के सहित आप उसके (तपस्वी के) पास जाकर तप में विधन करें । हे अप्सराओ ! निस्पृह पुरुषों के चित्त को अपहरण करनेवाली तुम सब (अप्सराओं) के लिए सुखाभिलाषी पुरुष को जीतना सरल ही है ॥ ४३ ॥

अथ सुखसङ्गित्वलिङ्गमाह—

अविमृष्यमेतदभिलष्यति स द्विषतां वधेन विषयाभिरतिम् ।

भववीतये न हि तथा स विधिः क्व शरासनं क्व च विमुक्तिपथः ॥४४॥

अन्वयः—सः द्विषतां वधेन विषयाभिरतिम् अभिलष्यति एतत् अविमृष्यम् हि तथा स विधिः भववीतये न । शरासनं क्व, विमुक्तिपथः च क्व ।

विग्रहः—विषयेषु अभिरतिस्तां विषयाभिरतिम् । भवस्य वीतये = भव-वीतये । विमुक्तेः पथः = विमुक्तिपथः ।

अर्थः—सः = उपर्युक्तः । तपस्वी । द्विषतां = शत्रूणां । वधेन = नाशेन । विषयाभिरतिम् = विषयसुखम् । अभिलष्यति = वाञ्छति । एतत् = विषया-सक्तत्वम् । अविमृष्यम् = अविचार्यम् । हि = यतः । तथा = पूर्वोक्तः । सः विधिः = सः अनुष्ठानप्रकारः । भववीतये = संसारमुक्तये । न नास्ति । शरासनं = धनुः क्व = कुत्र ? विमुक्तिपथः = मोक्षमार्गः च क्व ? द्वयं परस्परं विरुद्धमिति भावः । अत्रार्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ।

कोषः—‘धनुस्वापौ धन्वशरासनकोदण्डकार्मुकम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—हे अप्सराओ ! वह तपस्वी शत्रुओ का विनाश करके विषयसुख प्राप्त करना चाहता है यह बात बिल्कुल ठीक ही है । क्योंकि उसके तप की विधि संसार-मुक्ति के लिए नहीं हो सकती है । कहाँ धनुष और कहाँ मोक्षमार्ग । अर्थात् वह धनुष धारण किये हुए तप कर रहा है अतएव हिंसावृत्ति के रहते हुए मोक्ष का मार्ग मिलना असम्भव है ॥ ४४ ॥

न च शापभयमपि सम्भाव्यं स्यात्—

पृथुधाम्नि तत्र परिबोधि च मा भवतोभिरन्यमुनिवद्विकृतिः ।

स्वयशांसि विक्रमवतामवतां न वधूष्वघानि विमृशन्ति धियः ॥ ४५ ॥

अन्वयः—पृथुधाम्नि तत्र अन्यमुनिवद् विकृतिः च भवतोभिः मा परिबोधि ।

स्वयशांसि अवतां विक्रमवतां धियः वधूषु अघानि च विमृशन्ति ।

विग्रहः—पृथु धाम यस्मिन्, तस्मिन् पृथुधाम्नि । स्वस्य यशांसि = स्वयशांसि ।

अर्थः—पृथुधाम्नि = पृथुऋतेजस्विनि । तत्र = तस्मिन् पुरुषे । अन्य-मुनिवद् विकृतिः = अन्यमुनिसमकोपादिविकारः । च भवतोभिः = अप्सरोभिः । मा परिबोधि = मा विज्ञाधि । स्वयशांसि = आत्मकीर्तिः । अवतां = रक्षताम् । विक्रमवतां = पराक्रमशालिनाम् । धियः = बुद्धयः । वधूषु = स्त्रीषु । अघानि = पापानि, हिंसादिकृत्यानि । न विमृशन्ति = नैव परिमृशन्ति । अत्रार्थान्तरन्यासालङ्कारः ।

कोषः—‘दुःखैर्नो व्यपनेष्वधम्’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—हे अप्सराओ ! आप तेजस्वी उस तपस्वी में अन्य मुनियों की भाँति क्रोधादि विकारों की बात न सोचें । अपने यश की रक्षा करने वाले वीर पुरुष कभी स्त्रीजनों के हिंसादि पापकर्मों को करने की नहीं सोचते हैं ॥ ४५ ॥

आशंसितापचितिचारु पुरःसुराणा-

मादेशमित्यभिमुखं समवाप्य भर्तुः ।

लेभे परां द्युतिममर्त्यवधूसमूहः

सम्भावना ह्यधिकृतस्य तनोति तेजः ॥ ४६ ॥

अन्वयः--अमर्त्यवधूसमूहः सुराणां पुरः आशंसितापचितिचारः अभि-
मुखं भर्तुः इति आदेशं समवाप्य परां द्युतिं लेभे । हि अधिकृतस्य सम्भावना तेजः
तनोति ।

विग्रहः--अमर्त्यवधूतां समूहः=अमर्त्यवधूसमूहः । आशंसिताभिः अप-
चितिभिः चारु यथा तथा=आशंसितापचितिचारः ।

अर्थः--अमर्त्यसमूहः=सुराङ्गनानिकरः । सुराणां=देवानां । पुरः=
अग्रे । आशंसितापचितिचारः=अपेक्षितसम्भावनाचारः । अभिमुखम्=सम्मुखम् ।
भर्तुः=स्वामिनः, इन्द्रस्य । इति=पूर्वोक्तम् । आदेशं=निर्देशम् । समवाप्य=
प्राप्य । परां=महतीम् । द्युतिं=कान्तिम् । लेभे=प्राप । हि=यतः । अवि-
कृतस्य=अधिकारे नियुक्तस्य । सम्भावना=स्वामिकृता पूजा । तेजः=कान्तिम् ।
तनोति=विस्तारयति ।

कोषः--'आदित्या ऋभवोऽस्वप्ना अमर्त्या अमृतान्धसः ।' इत्यमरः ।

हिन्दी--अप्सराओं का समूह देवताओं के समक्ष देवराज इन्द्र के आदेश
को प्राप्त करके पूर्वोक्त प्रशंसा की अपेक्षा अधिक कान्ति को प्राप्त हुआ । क्योंकि
किसी अधिकार में नियुक्त पुरुष की प्रशंसा करने पर उसके तेज की अभिवृद्धि
होती है ॥ ४६ ॥

प्रणतिमथ विधाय प्रस्थिताः सच्चनस्ताः

स्तनभरनमिताङ्गीरङ्गनाः प्रीतिभाजः ।

अचलनलिनलक्ष्मीहारि नालं बभूव

स्तिमितममरभर्तुर्द्रष्टुमक्षणां सहस्रम् ॥ ४७ ॥

अन्वयः--अथ प्रणतिं विधाय सच्चनः प्रस्थिताः स्तनभरनमिताङ्गीः प्रीति-
भाजः ताः अङ्गनाः अचलनलिनलक्ष्मीहारि स्तिमितम् अमरभर्तुः अक्षणां सहस्रं
द्रष्टुम् अलम् न बभूव ।

विग्रहः--स्तनभरैः नमितानि अङ्गानि यासां ताः=स्तनभरनमिताङ्गीः ।
प्रीतिं भजन्तीति ताः=प्रीतिभाजः । अचलनलिनानां लक्ष्म्यः, ताः हरतीति
अचलनलिनलक्ष्मीहारि । अमराणां भर्ता, तस्य=अमरभर्तुः ।

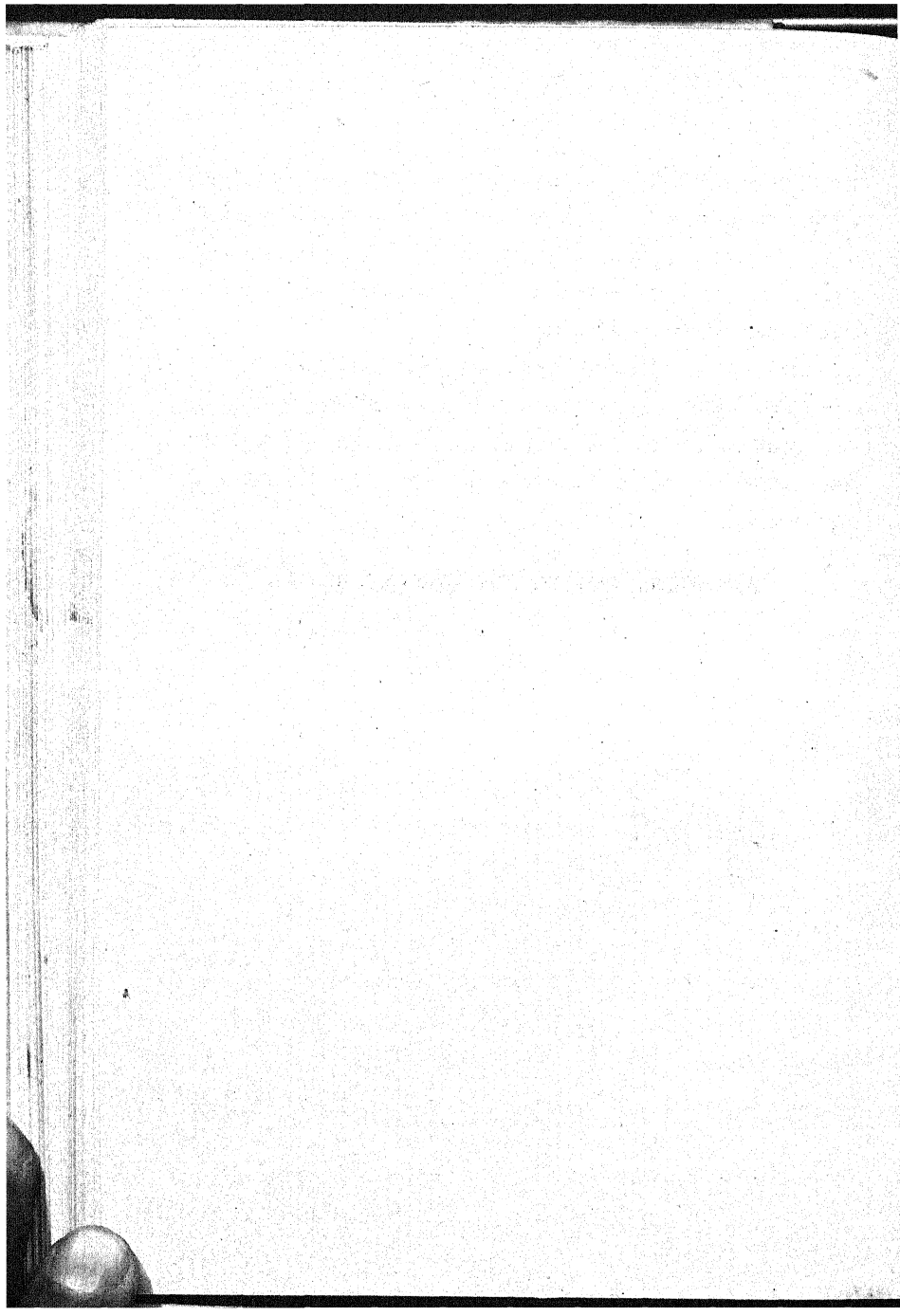
अर्थः--अथ अन्तरम् । प्रणतिं=नमस्कुति । विधाय=कृत्वा ।
सच्चनः=इन्द्रभवनात् । प्रस्थिताः=प्रचलिताः । स्तनभरनमिताङ्गी=पयोधर-

भरानमितशरीराः । प्रीतिभाजः = स्वामिसम्भावनया सन्तुष्टाः । ताः = पूर्वोक्ताः ।
अङ्गनाः = अप्सरसः । अचलनलिनलक्ष्मीहारि = स्थलकमलिनीशोभाहारि,
तद्वन्मनोहरमित्यर्थः । स्तिमितम् = विस्मयनिश्चलम् । अमरभर्तुः = इन्द्रस्य ।
अक्षणां = नेत्राणां । सहस्रं = सहस्रसंख्यकं । द्रष्टुम् = निरीक्षितुम् । अलम् न
बभूव = समर्थं नाभवत् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोष—‘अमरा निर्जरा देवास्त्रिदशा विबुधाः सुराः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—तदनन्तर इन्द्र को प्रणाम करके वे अप्सरायें इन्द्रभवन से चली
हीं । स्थलकमल (गुलाब) की शोभा को तिरस्कृत करवाते इन्द्र के विस्मय-
निश्चल हजारों नेत्र भी उन अप्सराओं की शोभा देखने में समर्थ न हो
सके ॥ ४७ ॥

इति भारविश्रुती सुधाटीकासंवलिते किरातार्जुनीये षष्ठः सर्गः

भरानमितशरीराः । प्रीतिभाजः = स्वामिसम्भावनया सन्तुष्टाः । ताः = पूर्वोक्ताः ।
 अङ्गनाः = अप्सरसः । अचलनलिनलक्ष्मीहारि = स्थलकमलिनीशोभाहारि,
 तद्वन्मनोहरमित्यर्थः । स्तिमितम् = विस्मयनिश्चलम् । अमरभर्तुः = इन्द्रस्य ।
 अक्षणां = नेत्राणां । सहस्रं = सहस्रसंख्यकं । द्रष्टुम् = निरीक्षितुम् । अलम् न
 बभूव = समर्थं नाभवत् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोष—‘अमरा निर्जरा देवास्त्रिदशा विबुधाः सुराः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—तदनन्तर इन्द्र को प्रणाम करके वे अप्सरायें इन्द्रभवन से चल
 दीं । स्थलकमल (गुलाब) की शोभा को तिरस्कृत करनेवाले इन्द्र के विस्मय-
 निश्चल हजारों नेत्र भी उन अप्सराओं की शोभा देखने में समर्थ न हो
 सके ॥ ४७ ॥

इति भारविकृतौ सुधाटीकासंवलिते किरातार्जुनीये षष्ठः सर्गः

सप्तमः सर्गः

श्रीमद्भिः सरथगजैः सुराङ्गनानां
गुप्तानामथ सचिवैस्त्रिलोकभर्तुः ।

सम्मूच्छन्तलघु विमानरन्ध्रभिन्नः

प्रस्थानं समभिदधे मृदङ्गनादः ॥ १ ॥

अन्वयः—अथ श्रीमद्भिः सरथगजैः त्रिलोकभर्तुः सचिवैः गुप्तानां सुराङ्ग-
नानां प्रस्थानम् अलघुविमानरन्ध्रभिन्नः सम्मूच्छन् मृदङ्गनादः समभिदधे ।

विग्रहः—रथश्च गजश्च=रथगजौ, तयोः समाहारः रथगजम् । सह रथगजेन
इति सरथगजास्तैः = सरथगजैः । त्रयाणां लोकानां भर्ता तस्य = त्रिलोकभर्तुः ।
सुराणामङ्गनास्तासाम्=सुराङ्गनानाम् । अलघुषु विमानरन्ध्रेषु भिन्न इति=
अलघुविमानरन्ध्रभिन्नः । मृदङ्गानां नादः=मृदङ्गनादः ।

अर्थः—अथ = प्रस्थानानन्तरम् । श्रीमद्भिः = शोभावद्भिः । सरथगजैः =
रथगजयुतैः । त्रिलोकभर्तुः = इन्द्रस्य । सचिवैः = गन्धर्वैः । गुप्तानाम् =
रक्षितानाम् । सुराङ्गनानाम्=अप्सरसाम् । प्रस्थानम् = गमनम् । अलघुविमान-
रन्ध्रभिन्नः = बृहद्विमानकुक्षिकुहरभिन्नः । सम्मूच्छन्=व्याप्नुवन् । मृदङ्गनादः=
मृदङ्गवाद्यनादः । समभिदधे=आचरन् । अत्र प्रहृषिणीवृत्तम् ।

कोषः—‘मृदङ्गा मुरजाः’ इत्यमरः । ‘मृदङ्गजो गजो नागः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इसके बाद शोभायुक्त, रथ और गजों के सहित इन्द्र के सचिवों
गन्धर्वों के साथ अप्सराओं ने प्रस्थान किया । इस बात की सूचना छोटे-छोटे
विमान-छिद्रों से निकलते हुए मृदङ्गनाद ने दी ॥ १ ॥

सोत्कण्ठैरमरगणैरनुप्रकीर्णान्निर्याय ज्वलितरुचः पुरान्मघोनः ।

रामाणामुपरि विवस्वतः स्थितानां नासेदे चरितगुणस्वमातपत्रैः ॥ २ ॥

अन्वयः—सोत्कण्ठैः अमरगणैः अनुप्रकीर्णान् ज्वलितरुचः मघोनः पुरात्
निर्याय विवस्वतः उपरि स्थितानां रामाणाम् आतपत्रैः चरितगुणत्वम् न
आसेदे ।

विग्रहः—उत्कण्ठाभिः सहिताः, तैः=सोत्कण्ठैः । अमराणां गणास्तेः=अमरगणैः । ज्वलिताः रुचः यस्य, तस्य=ज्वलितरुचः । आतपात् त्रायन्ते तैः=आतपत्रैः । गुणानां भावो गुणत्वम् । चरितानां गुणत्वम्=चरितगुणत्वम् ।

अर्थः—सोत्कण्ठैः=उत्कण्ठायुक्तैः । अमरगणैः=देवसमूहैः । अनुप्रकीर्णात्=आकीर्णात् । ज्वलितरुचः=देदीप्यमानस्य । मधोनः=इन्द्रस्य । पुरात्=नगरात्, अमरवत्या इत्यर्थः । निर्याय=निर्गत्य । विवस्वतः=भानोः । उपरि=ऊर्ध्वम् । स्थितानाम्=अवस्थितानाम् । रामाणाम्=अप्सरसाम् । आतपत्रैः=छत्रैः । चरितगुणत्वम्=सच्चरितत्वम् । न आसेदे=न प्राप ।

कोषः—‘हंमं छत्रं त्वातपत्रम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—दीप्तिमान् इन्द्र के उत्कण्ठित देवगणों से परिपूर्ण अमरावती नगरी से निकलकर वे देवाङ्गनाएँ सूर्य-मण्डल के ऊपर पहुँच गईं । देवांगनाओं के सूर्य के ऊपर स्थित होने के कारण उनके ताने हुए आतपत्र (छत्र) धूप से उन्हें बचा नहीं सके ॥ २ ॥

धूतानामभिमुखपातिभिः समीरैरायासादविशदलोचनोत्पलानाम् ।

आनिन्ये मदजनितां श्रियं वधूनामुष्णांशुद्युतिजनितः कपोलरागः ॥३॥

अन्वयः—अभिमुखपातिभिः समीरैः धूतानाम् आयासात् अविशदलोचनोत्पलानां वधूनाम् उष्णांशुद्युतिजनितः कपोलरागः मदजनितां श्रियम् आनिन्ये ।

विग्रहः—अभिमुखं पतन्तीति तैः=अभिमुखपातिभिः । लोचनानि उत्पलानीव=लोचनोत्पलानि । अविशदानि लोचनोत्पलानि यासां तासां=अविशदलोचनोत्पलानाम् । उष्णांशोः द्युतिः=उष्णांशुद्युतिः, तथा जनितः=उष्णांशुद्युतिजनितः । कपोलानाम् रागः=कपोलरागः । मदेन जनिता, ताम्=मदजनिताम् ।

अर्थः—अभिमुखपातिभिः=प्रतिकूलगामिभिः । समीरैः=पवनैः । धूतानां=उद्धूतानाम् । आयासात्=गतिप्रयासात् । अविशदलोचनोत्पलानाम्=अनुन्मीलितकमलनेत्राणाम् । वधूनाम्=अप्सरसाम् । उष्णांशुद्युतिजनितः=सूर्यधर्मजातः । कपोलरागः=कपोलपाटलत्वम् । मदजनितं=मदजाताम् । श्रियम्=शोभाम् । आनिन्ये=आनीतवान् । अत्र निदर्शनालङ्कारः ।

कोषः—‘भास्वद्-विवस्वत्-ससाश्वहरिदश्वोष्णरश्मयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मार्ग में प्रतिकूल वायु से अप्सराओं के अङ्ग शिथिल हो गये थे । थक जाने के कारण उनके कमलनयन मुरझा गये थे और गालों की अरुणिमा भी मिट गई थी । धूप से व्याकुल होने के कारण उनके गाल पुनः लाल हो गये जिससे उनकी मदजनित शोभा फिर से वापस लौट आई ॥ ३ ॥

तिष्ठद्भिः कथमपि देवतानुभावादाकृष्टैः प्रजविभिरायतं तुरंगैः ।

नेमीनामसति विवर्तने रथौघैरासेदे वियति विमानवत्प्रवृत्तिः ॥ ४ ॥

अन्वयः—कथम् अपि देवतानुभावात् तिष्ठद्भिः प्रजविभिः तुरंगैः आयतम् आकृष्टैः रथौघैः वियति नेमीनां विवर्तने असति विमानवत् प्रवृत्तिः आसेदे ।

विग्रहः—देवतानां अनुभावस्तस्मात् = देवतानुभावात् । रथानाम् ओघाः, तैः = रथौघैः ।

अर्थ—कथम् अपि = बाढम् । देवतानुभावात् = देवप्रभावात् । तिष्ठद्भिः = स्थितैः । प्रजविभिः = वेगवद्भिः । तुरङ्गैः = अश्वैः । आयतम् = दूरम् । आकृष्टैः = नीतैः । रथौघैः = रथसमूहैः । वियति = आकाशे । नेमीनाम् = चक्र-धाराणाम् । विवर्तने = भ्रमणे । असति = न भवति सति । विमानवत् = विमान-सदृशम् । प्रवृत्तिः = गतिः । आसेदे = प्राप्ता । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘कथमादि तथाप्यन्ते यत्ने गौरवबाढयोः’ इति वैजयन्ती । ‘चक्रधारा प्रधिर्नेमिः’ इति यादवः ।

हिन्दी—देवताओं के प्रभाव से किसी प्रकार देवांगनाओं के रथ आकाश में टिक गये थे । द्रुतगामी अश्व उन रथों का संचालन कर रहे थे । इस प्रकार आकाश में ऊँचे जाते हुए रथसमूह रथनेमियों के न चलने पर साक्षात् विमान लगने लगे थे ॥ ४ ॥

कान्तानां कृतपुलकः स्तनांगरागे वक्त्रेषु च्युततिलकेषु मोक्तिकाभः ।

सम्पेदे श्रमसलिलोद्गमो विभूषां रम्याणां विकृतिरपि श्रियं तनोति ॥ ५ ॥

अन्वयः—कान्तानां स्तनांगरागे कृतपुलकः च्युततिलकेषु वक्त्रेषु मोक्तिकाभः श्रमसलिलोद्गमः विभूषां सम्पेदे । रम्याणां विकृतिः अपि श्रियम् तनोति ।

विग्रहः--स्तनानाम् अंगरागस्तस्मिन् = स्तनांगरागे । कृतः पुलकः = कृतपुलकः । च्युताः तिलकाः यैः तेषु = च्युततिलकेषु । मौक्तिकानाम् आभा इव आभा यस्य सः = मौक्तिकाभः । श्रमेण जातम् सलिलम् = श्रमसलिलं, तस्य उद्गमः = श्रमसलिलोद्गमः ।

अर्थः--कान्तानाम् = अप्सरसाम् । स्तनांगरागे = पयोधरालङ्कारके । कृतः पुलकः = जनितोद्भेदः । च्युततिलकेषु = प्रमृष्टतिलकेषु । वक्त्रेषु = मुखेषु । मौक्तिकाभः = मुक्तादीप्तिः । श्रमसलिलोद्गमः = परिश्रमस्वेदोद्भेदः । विभूषाम् = भूषणम् । सम्पदे = सम्प्राप्तः । रम्याणाम् = रमणीयानाम् । विकृतिः = विकारः । अपि । श्रियम् = शोभाम् । तनोति = विस्तारयति । अत्रार्थान्तर-न्यासालङ्कारः ।

कोषः--'वक्त्रास्ये वदनं तुण्डमाननं लपनं मुखम्' इत्यमरः ।

हिन्दी--देवाङ्गनाओं के स्तनाङ्ग स्वेदबिन्दुओं से रोमाञ्चित थे । ये स्वेद-कण उनके मुखों के तिलकों को मिटाकर मोतियों के समान भासित हो रहे थे । वास्तव में स्वभावतः सुन्दर वस्तुओं में उत्पन्न हुआ विकार भी उनकी शोभा को ही बढ़ाता है ॥ ५ ॥

राजद्विः पथि मरुतामभिन्नरूपैरुल्काचिः स्फुटगतिभिर्ध्वंजांशुकानाम् ।
तेजोभिः कनकनिकाषराजिगौरैरायामः क्रियत इव स्म सातिरेकः ॥६॥

अन्वयः--मरुतां पथि राजद्विः अभिन्नरूपैः उल्काचिः स्फुटगतिभिः कनकनिकाषराजिगौरैः ध्वजांशुकानां तेजोभिः आयामः सातिरेकः क्रियते स्म इव ।

विग्रहः--अभिन्नैः रूपैः = अभिन्नरूपैः । उल्कानामर्चोषि = उल्काचोषि, तानीव स्फुटगतीनि येषां तैः = उल्काचिः स्फुटगतिभिः । कनकस्य निकाषस्तस्य राजिस्तद्वद्गौरैः = कनकनिकाषराजिगौरैः । ध्वजानाम् अंशुकानि, तेषाम् = ध्वजांशुकानाम् । अतिरेकेण सहितः = सातिरेकः ।

अर्थः--मारुताम् = पवनानाम् । पथि = मार्गे । राजद्विः = दीप्यमानैः । अभिन्नरूपैः = अविलिम्बानाकारैः । उल्काचिः स्फुटगतिभिः = ताराचिर्दीप्तिमार्गैः । कनकनिकाषराजिगौरैः = स्वर्णकषणरेखारुणैः । ध्वजांशुकानाम् = पताकावस्त्राणाम् । तेजोभिः = कान्तिभिः । आयामः = विस्तारः । सातिरेकः = सातिशयः ।

क्रियते स्म इव = कृत इव । दीर्घा ध्वजपटाः स्वतेजःप्रसारेण दीर्घतमा इव लक्ष्यन्त इत्यर्थः । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘गौरः पीतेऽरुणे स्वेते’ इति विश्वः ।

हिन्दी—विमानों पर फहराते हुए ध्वजवस्त्रों की दीप्तियां नीलाकाश में शोभित हो रही थीं । तारों की गति के समान उनकी गति दिखाई पड़ती थी । वे उल्कागतियाँ कसौटी पर खिची हुई स्वर्णरेखाओं के समान चमकती थीं । इस प्रकार ध्वजदीप्तियाँ ध्वजवस्त्रों की लम्बाई-चौड़ाई का विस्तार सा कर रही थीं ॥ ६ ॥

रामाणामवजितमाल्यसौकुमार्ये सम्प्राप्ते वपुषि सहत्वमातपस्य ।

गन्धर्वैरधिगतविस्मयैः प्रतीये कल्याणी विधिषु विचित्रता विधातुः॥७॥

अन्वयः—अवजितमाल्यसौकुमार्ये रामाणाम्, वपुषि आतपस्य सहत्वम् सम्प्राप्ते अधिगतविस्मयैः गन्धर्वैः विधातुः विधिषु कल्याणी विचित्रता प्रतीये ।

विग्रहः—मालैव माल्यम्, तस्य सौकुमार्यम् = माल्यसौकुमार्यम् । अवजितं माल्यसौकुमार्यम् येन तस्मिन् = अवजितमाल्यसौकुमार्ये । सहते इति सहः, तस्य भावः = सहत्वम् । अधिगतः विस्मयः यैस्तैः अधिगतविस्मयैः ।

अर्थः—अवजितमाल्यसौकुमार्ये = कुसुमादपि सुकुमारे । रामाणाम् = अप्सरासाम् । वपुषि = शरीरे । आतपस्य = धर्मस्य । सहत्वम् = सहनीयताम् । सम्प्राप्ते = प्राप्ते सति । अधिगतविस्मयैः = प्राप्ताश्चर्यैः । गन्धर्वैः = तज्जातिविशिष्टदेवैः । विधातुः = ब्रह्माणः । विधिषु = सृष्टिषु । कल्याणी = साध्वीयसी । विचित्रता = नानाविधित्वम् । प्रतीये = अवगता ।

कोषः—‘गात्रं वपुः संहननं शरीरं वर्त्म विग्रहः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आश्चर्य-चकित गन्धर्वों ने देखा कि अप्सराओं के शरीर फूलों की कोमलता को भी जीत रहे थे फिर भी वे घूप को सहन कर चुकी थीं इससे गन्धर्वों ने ब्रह्मा जी की रचनाक्रियाओं में कल्याणकारिणी विचित्रता का अनुमान किया ॥ ७ ॥

सिन्दूरैः कृतरुचयः सहेमकक्षयाः स्रोतोभिस्त्रिदशगजा मदं क्षरन्तः ।

सादृश्यं ययुररुणांशुरागभिन्नेवर्षद्भिः स्फुरितशतह्रदैः पयोदैः ॥ ८ ॥

अन्वयः—सिन्दूरैः कृतरुचयः सहेमकक्ष्याः स्त्रोतोभिः मदं क्षरन्तः त्रिदशगजाः
अरुणांशुरागभिन्नैः वर्षाद्भिः स्फुरितशतह्रदैः पयोदैः सादृश्यम् ययुः ।

विग्रहः—कृताः रुचयः यैस्ते = कृतरुचयः । सह हेम्नः कक्ष्याभिरिति =
सहेमकक्ष्याः । त्रिदशानां गजाः = त्रिदशगजाः । अरुणांशोः रागेण भिन्नास्तैः =
अरुणांशुरागभिन्नैः । स्फुरिताः शतह्रदाः यत्र तैः = स्फुरितशतह्रदैः ।

अर्थः—सिन्दूरैः = नागसम्भवनामरागद्रव्यैः । कृतरुचयः = अलङ्कृताः ।
सहेमकक्ष्याः = सस्वर्णमध्यगजबन्धाः । स्त्रोतोभिः = सप्तमदनाडोभिः । मदं =
मदजलम् । क्षरन्तः = वर्षन्तः । त्रिदशगजाः = देवगजाः । अरुणांशुरागभिन्नैः =
सूर्यकिरणारुण्यभिन्नैः । वर्षाद्भिः = क्षरद्भिः । स्फुरितशतह्रदैः = स्फुरिततटिकैः ।
पयोदैः = जलधरैः । सादृश्यम् । ययुः = जग्मुः । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘सिन्दूरं नागसम्भवम्’ इत्यमरः । ‘कक्ष्याः प्रकोष्ठे हृम्यदिः
काञ्च्याम् मध्येभवन्धने’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सिन्दूर से सुशोभित, स्वर्ण-शृङ्खलायुक्त, मदनाडियों से मद
टपकाते हुए देवताओं के हाथी, सूर्य की किरणों से व्याप्त, चमकती हुई बिजली
वाले बरसते हुए बादलों के समान दिखलाई दे रहे थे ॥ ८ ॥

अत्यर्थं दुरूपसदादुपेत्य दूरं पर्यन्तादहिममयूखमण्डलस्य ।
आशानामुपरचितामिवैकवेणीं रम्योमि त्रिदशनदीं ययुर्बलानि ॥ ९ ॥

अन्वयः—बलानि अत्यर्थं दुरूपसदात् अहिममयूखमण्डलस्य पर्यन्तात् दूरम्
उपेत्य आशानम् उपरचिताम् एकवेणीम् इव रम्योमिम् त्रिदशनदीं ययुः ।

विग्रहः—दुःखेनोपसदस्तस्मात् = दुरूपसदात् । अहिम् मयूखानां
मण्डलं यस्य तस्य = अहिममयूखमण्डलस्य । एकावेणी = एकवेणी ताम् =
एकवेणीम् । रम्याः ऊर्मयः यस्यास्तान् = रम्योमिम् । त्रिदशानां नदी ताम् =
त्रिदशनदीम् ।

अर्थः—बलानि = सैन्यानि । अत्यर्थम् = अत्यन्तम् । दुरूपसदात् =
दुःसहात् । अहिममयूखमण्डलस्य = तप्तकिरणमण्डलस्य सूर्यस्य । पर्यन्तात् =
समीपात् । दूरम् = दूरदेशम् । उपेत्य = गत्वा । आशानाम् = दिशाम् । उपर-
चिताम् = गुम्फिताम् । एकवेणीम् इव = एकवेणीसदृशीम् । रम्योमिम् = रमणीय-
तरङ्गाम् । त्रिदशनदीम् = मन्दाकिनीम् । ययुः = जग्मुः ।

कोषः—‘दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरितश्च ताः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अप्सरार्यों की सेनायें अत्यन्त दुःसह सूर्यमण्डल के पास से दूर जाकर मन्दाकिनी गङ्गा के निकट पहुँची । वह देव नदी रम्य तरङ्गों से युक्त होने के कारण दिग्बधू (दिशा रूप युवतियों) की लहराती हुई गुंथी हुई एकमात्र चोटी के समान शोभित हो रही थी ॥ ९ ॥

आमत्तभ्रमरकुलाकुलानि धुन्वन्नुद्धूतग्रथितरजांसि पङ्कजानि ।

कान्तानां गगननदीतरङ्गशीतः सन्तापं विरमयति स्म मातरिश्वा ॥१०॥

अन्वयः—आमत्तभ्रमरकुलानि उद्धूतग्रथितरजांसि पङ्कजानि धुन्वन् गगन-
नदीतरङ्गशीतः मातरिश्वा कान्तानां सन्तापम् विरमयति स्म ।

विग्रहः—आमत्तैः भ्रमरकुलैः आकुलानि = आमत्तभ्रमरकुलाकुलानि ।
उद्धूतानि ग्रथितानि च रजांसि येषु तानि = उद्धूतग्रथितरजांसि । पङ्के जातानि =
‘पङ्कजानि । गगनस्य नदी = गगननदी, तस्यास्तरङ्गैः शीतः सः = गगननदीतरङ्ग-
शीतः । मातरि श्वयतीति = मातरिश्वा ।

अर्थः—आमत्तभ्रमरकुलानि = मत्तालिकुलव्याप्तानि । उद्धूतग्रथितरजांसि =
उत्थापितान्योन्यसम्बद्धरजांसि । पङ्कजानि = कमलानि । धुन्वन् = कम्पयन् ।
गगननदीतरङ्गशीतः = मन्दाकिनीतरङ्गशीतलः । मातरिश्वा = पवनः । कान्तानाम् =
अप्सरसाम् । सन्तापम् = श्रमतापम् । विरमयति स्म = शमयामास ।

कोषः—‘श्वसनः स्पर्शनो वायुमातरिश्वा सदागतिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मतवाले भौरों से व्याप्त, चड़ते हुए एवं जमे हुए परागवाले कमल-
दलों को कम्पित करते हुए, आकाशगंगा की लहरों से शीतल बने हुए पवन ने
अप्सरार्यों के श्रमजनित संताप को दूर कर दिया ॥ १० ॥

सम्भिन्नैरिभतुरगावगाहनेन प्राप्योर्वीरनु पदवीं विमानपङ्क्तीः ।

तत्पूर्वं प्रतिविदधे सुरापगायाः वप्रान्तस्खलितविवर्तनं पयोभिः ॥११॥

अन्वयः—इभतुरगावगाहनेन सम्भिन्नैः सुरापगायाः पयोभिः पदवीम् अनु-
-उर्वीः विमानपङ्क्तीः प्राप्य तत्पूर्वं वप्रान्तस्खलितविवर्तनं प्रतिविदधे ।

विग्रहः—इभाश्च तुरगाश्च = इभतुरगाः, तेषाम् अवगाहनम्, तेन इभ-
-तुरगावगाहनेन । अद्भिः गच्छतीत्यापगा । सुराणामापगा, तस्याः = सुरापगायाः ।

विमानानां पंकयस्ताः = विमानपंक्तीः । वप्रान्तेयु स्खलितानि, तैः (कृतं) विवर्त-
नम् = वप्रान्तस्खलितविवर्तनम् । तदेव पूर्वम् = तत्पूर्वम् ।

अर्थः—इभतुरगावगाहनेन = गजवाज्यवलोडनेन । संभिग्नैः = संक्षुभितैः ।
सुरापगायाः = देवनद्याः । पयोभिः = जलैः । पदवीम् अनु = पदव्याम् । उर्वीः =
विपुलाः । विमानपंक्तीः = विमानराजोः । प्राप्य = लब्ध्वा । तत्पूर्वम् = इदं पूर्वं
यथा तथा । वप्रान्तस्खलितविवर्तनम् = रोधोभूमिस्खलितप्रतिवर्तनम् । प्रतिविदधे =
चक्रे । अत्रातिशयोक्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘वप्रः पितरि केदारो वप्रः प्राकाररोधसोः’ । इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—अप्सराओं के हाथियों, घोड़ों के आलोडन से गङ्गा का जल
क्षुब्ध हो गया था । तट पर खड़े हुए उनके रथों से टकरा कर जल फिर नदी
को वापस आ जाता था । इस प्रकार जल का आना-जाना उनके लिये एकदम
नवीन था । तट पर पंक्ति में खड़े उनके रथ ही सुरनदी का तट बन
गये थे ॥ ११ ॥

क्रान्तानां ग्रहचरितात्पथो रथाना-
मक्षायक्षतसुरवेश्मवेदिकानाम् ।

निःसङ्गं प्रधिभिरुपाददे विवृत्तिः

संपीडक्षुभितजलेषु तोयदेषु ॥ १२ ॥

अन्वयः—ग्रहचरितात् पथः क्रान्तानाम् अक्षायक्षतसुरवेश्मवेदिकानां रथानां
प्रधिभिः संपीडक्षुभितजलेषु तोयदेषु निःसङ्गं विवृत्तिः उपाददे ।

विग्रहः—ग्रहैश्चरितात् = ग्रहचरितात् । अक्षायामग्राणि, तैः क्षताः सुराणां
वेश्मनां वेदिकाः यैस्तेषाम् = अक्षायक्षतसुरवेश्मवेदिकानाम् । संपीडनेन क्षुभितानि
जलानि येषां तेषु सम्पीडक्षुभितजलेषु । तोयं ददतीति, तेषु = तोयदेषु ।

अर्थः—ग्रहचरितात् = सूर्याद्याश्रितात् । पथः = मार्गात् । क्रान्तानाम् =
निष्क्रान्तानाम् । अक्षायक्षतसुरवेश्मवेदिकानाम् = चक्रधाराग्रदारितदेवगृहवेदि-
कानाम् । रथानाम् = विमानानाम् । प्रधिभिः = नेभिभिः । सम्पीडक्षुभितजलेषु =
नोदनक्षुभितपानीयेषु । तोयदेषु = अभ्योदेषु । निःसङ्गम् = अप्रतिघातम् ।
विवृत्तिः = परिभ्रमणम् । उपाददे = स्वीकृता ।

कोषः—‘चक्रं रथाङ्गं तस्यान्ते नेमिः स्त्री स्यात् प्रधिः पुमान्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सूर्यादि ग्रहों के आश्रित मार्ग से निकलते हुए रथों के पहियों के अग्रभागों (घुरी) से देवताओं के घरों में बनी हुई वेदिकार्ये नष्ट-भ्रष्ट हो गईं । उन रथों की वेमियों ने बादलों को रगड़ कर उनके जल को क्षुब्ध कर बड़े वेग से आगे बढ़ना आरम्भ किया ॥ १२ ॥

तप्तानामुपदधिरे विषाणभिन्नाः

प्रह्लादं सुरकरिणां घनाः क्षरन्तः ।

युक्तानां खलु महतां परोपकारे

कल्याणी भवति रुजत्स्वपि प्रवृत्तिः ॥ १३ ॥

अन्वयः—विषाणभिन्नाः क्षरन्तः घनाः तप्तानां सुरकरिणां प्रह्लादम् उप-
दधिरे परोपकारे युक्तानां महतां रुजत्सु अपि कल्याणी खलु प्रवृत्तिः भवति ।

विग्रहः—विषाणैः भिन्नाः=विषाणभिन्नाः । सुराणां करिणस्तेषाम्=सुर-
करिणाम् । परेषामुपकारे=परोपकारे ।

अर्थः—विषाणभिन्नाः=गजदन्तक्षताः । क्षरन्तः=स्रवन्तः । घनाः=
मेघाः । तप्तानां=धर्मपीडितानां । सुरकरिणाम्=देवगजानाम् । प्रह्लादम्=
आह्लादम् । उपदधिरे=चक्रिरे । परोपकारे=परमार्थे । युक्तानाम्=लभनानाम् ।
महतां=सताम् । रुजत्स्वपि=पीडयत्स्वपि । कल्याणी=भद्रा । खलु=किल ।
प्रवृत्तिः=व्यापारः । भवति । अत्रार्थान्तरन्यासालंकारः ।

कोषः—‘विषाणं दन्तशृङ्गयोः’ इति हलायुधः ।

हिन्दी—सुरगजों ने बादलों को अपने दांतों से क्षत-विक्षत कर दिया ।
जिससे जल टपकाते हुए बादलों ने धूप से पीड़ित (तप्त) उन हाथियों को
उल्टा-प्रसन्न ही किया । परोपकार में लगे हुए महान् पुरुषों की पीड़ित होकर
भी हितकारिणी प्रवृत्ति ही बनी रहती है, वे अपने परोपकारी मार्ग को छोड़ते
नहीं हैं ॥ १३ ॥

संवाता मुहुरनिलेन नीयमाने

दिव्यस्त्रीजघनवरांशुके विवृत्तिम् ।

पर्यस्यत्पृथुमणिमेखलांशुजालं

सञ्जज्ञे युतकमिवान्तरीयमूर्ध्वोः ॥ १४ ॥

अन्वयः—संवाता अनिलेन दिव्यस्त्रीजघनवरांशुके विवृत्तिम् मुहुः नीयमाने पर्यस्यत्पृथुमणिमेखलांशुजालम् ऊर्वोः युतकम् इव अन्तरीयम् सञ्जज्ञे ॥ १४ ॥

विग्रहः—दिव्यस्त्रीणां जघनेषु वरं यद् अंशुकं तस्मिन् = दिव्यस्त्रीजघनवरांशुके । पर्यस्यतां पृथुमणिमेखलानाम् अंशुजालम् = पर्यस्यत्पृथुमणिमेखलांशुजालम् । अन्तरे भवमन्तरीयम् ।

अर्थः—संवाता = संवहता । अनिलेन = पवनेन । दिव्यस्त्रीजघनवरांशुके = अप्सरोजघनश्रेष्ठपटे । विवृत्तम् = अपसारम् । मुहुः = वारंवारम् । नीयमाने = प्राप्यमाने सति । पर्यस्यत्पृथुमणिमेखलांशुजालम् = प्रसर्पद् विशालमणि-काञ्च्यंशुसमूहम् । ऊर्वोः = जघनयोः । युतकम् = चलनम् ('लंहगा' इति हिन्ध्याम्) इव । अन्तरीयम् = अधोऽंशुकम् । सञ्जज्ञे = संज्ञातम् । अत्रोत्प्रेक्षालंकारः ।

कोषः—'युतकं संश्रये युग्मे यौतके चलनेऽपि च' इति विद्वः !

हिन्दी—चलती हुई हवा से अप्सराओं की जाँघों के ऊपर का वस्त्र बारम्बार हट जाने पर सरकती हुई विशाल मणि-मेखलाओं का अंशुजाल (किरण-समूह) जाँघों पर पड़ने हुए अधोवस्त्र युतक (पेटीकोट) के समान ज्ञात होता था ॥ १४ ॥

प्रत्यार्द्रीकृततिलकास्तुषारपातैः

प्रह्लादं शमितपरिश्रमा दिशन्तः ।

कान्तानां बहुमतिमाययुः पयोदा

नाल्पीयान् बहु सुकृतं हिनस्ति दोषः ॥ १५ ॥

अन्वयः—तुषारपातैः प्रत्यार्द्रीकृततिलकाः शमितपरिश्रमाः प्रह्लादं दिशन्तः पयोदाः कान्तानां बहुमतिम् आययुः । अल्पीयान् दोषः बहु सुकृतं न हिनस्ति ।

विग्रहः—तुषाराणां पातास्तैः = तुषारापातैः । प्रत्यार्द्रीकृताः तिलकाः यैस्ते प्रत्यार्द्रीकृततिलकाः । शमितः परिश्रमः यैस्ते = शमितपरिश्रमाः । सुष्ठु कृतम् = सुकृतम् । बहूनाम् मतयः यस्मिन् = बहुमतिम् ।

अर्थः—तुषारपातैः = शीकरवर्षैः । प्रत्यार्द्रीकृततिलकाः = मार्जितविशे-

षकाः । शमितपरिश्रमाः = दूरीकृतश्रमाः ! प्रह्लादम् = आनन्दम् । दिशन्तः = प्रकटयन्तः । पयोदाः = घनाः । कान्तानाम् = अप्सरसाम् । बहुमतिम् = सम्मानम् । आययुः = आनिन्युः । अल्पीयान् = अणुमात्रः । दोषः = अवगुणः । बहु = महत् । सुकृतम् = उपकारम् । न हिनस्ति = न हन्ति । अत्रार्थान्तरन्यासालंकारः ।

कोषः—‘तुषारौ हिमशीकरौ’ इति विश्वः ।

हिन्दी—बादलों ने पानी बरसा कर अप्सराओं के तिलक मिटा दिये थे । (फिर भी) उनकी थकावट को मिटाकर आनन्द प्रकट करते हुए बादलों ने अप्सराओं को सम्मानित किया । क्योंकि छोटा सा दोष किसी के विशाल उपकार को मिटा नहीं देता है ॥ १५ ॥

वातस्य ग्रथिततरङ्गसैकतामे विच्छेदं विपयसि वारिवाहजाले ।

आतेनुस्त्रिदशवधूजनाङ्गभाजां सन्धानं सुरधनुषः प्रभा मणीनाम् ॥ १६ ॥

अन्वयः—ग्रथिततरङ्गसैकतामे विपयसि वारिवाहजाले विच्छेदं यातस्य सुरधनुषः त्रिदशवधूजनाङ्गभाजां मणिनां प्रभाः सन्धानम् आतेनुः ।

विग्रहः—ग्रथितास्तरङ्गाः यस्मिन्, ग्रथिततरङ्गम् । ग्रथिततरङ्गं यत् सैकतम् तस्याभा इवाभा यस्य तस्मिन् = ग्रथिततरङ्गसैकतामे । विगतानि पयसां यस्मात्, तस्मिन् = विपयसि । वारिणि वहन्ति इति वारिवाहाः, तेषां जालम्, तस्मिन् = वारिवाहजाले । विशिष्टम् छेदम् तत् = विच्छेदम् । सुराणां धनुः, तस्य = सुरधनुषः । त्रिदशानां वधूजनानामङ्गानि भजन्तीति तासाम् = त्रिदशवधूजनाङ्गभाजाम् ।

अर्थः—ग्रथिततरङ्गसैकतामे = बद्धोमिसैकताप्रभे । विपयसि = निर्जले । वारिवाहजाले = घनसमूहः । विच्छेदं = वृटिम् । यातस्य = गतस्य । सुरधनुषः = इन्द्रचापस्य । त्रिदशवधूजनाङ्गभाजां = देवाङ्गनाङ्गभाजाम् । मणीनाम् = विद्रुमादीनाम् । प्रभाः = कान्तयः । सन्धानम् = पूर्णत्वम् । आतेनुः = चक्रुः । अत्रातिशयोक्तिरलंकारः ।

कोषः—‘पुलिनसैकतं सिकतामयम् ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—निर्जल मेघमाल पर तट से बार-बार टकराती हुई खण्डित लहरों का प्रतिबिम्ब पड़ता था । जिसके कारण निर्जल मेघजाल भी खण्डित सा दिखलाई पड़ रहा था । इन खण्डित प्रतीत होने वाले बादलों में इन्द्रधनुष भी खण्डित

सा लग रहा था । अप्सराओं के शरीरों पर शोभित मणियों की प्रभाओं ने उस खण्डित इन्द्रधनुष को पूरा कर दिया ॥ १६ ॥

संसिद्धाविति करणीयसन्निबद्धे-

रालापैः पिपतिषतां विलंघ्य वीथीम् ।

आसेदे दशशतलोचनध्वजिन्या

जीमूतैरपिहितसानुरिन्द्रकीलः ॥ १७ ॥

अन्वयः—संविद्धौ इति करणीयसन्निबद्धैः आलापैः दशशतलोचन-
ध्वजिन्यां पिपतिषताम् वीथीम् विलंघ्य जीमूतैः अपिहितसानुः इन्द्रकीलः
आसेदे ।

विग्रहः—‘कतु’ योग्यं करणीयम्, तेन सन्निबद्धैः = करणीयसन्निबद्धैः ।
दशशतानि लोचनानि यस्य, तस्य या ध्वजिनी, तया दशशतलोचनध्वजिन्याः ।
पतितुमिच्छन्तीति, तेषाम् = पिपतिषताम् । अपिहितानि सानूनि यस्य सः =
अपिहितसानुः । जीवस्य मूतः येषां तै जीमूतैः ।

अर्थः—संसिद्धौ = कार्यसिद्धौ । इति = इत्थम् । करणीयसन्निबद्धैः =
कर्तव्यसंयोजितैः । आलापैः = आभाषणैः । दशशतलोचनध्वजिन्या = इन्द्र-
सेनया । पिपतिषताम् = पक्षिणाम् । वीथीम् = मार्गम् । विलंघ्य = उल्लंघ्य ।
जीमूतैः = उदकपटबन्धैः मेघैः । अपिहितसानुः = आच्छादितशिखरः । इन्द्रकीलः =
तदाख्यः पर्वतः । आसेदे = प्राप्तः ।

कोषः—‘स्यादाभाषणमालापः’ इत्यमरः । ‘पित्सन्तो नभसंगमाः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—कार्य-सिद्धि के लिये क्या करना चाहिये और कैसे करना चाहिए ?
इस प्रकार कर्तव्य-सम्बन्धी आलापों को करती हुई देवराज इन्द्र की सेना ने
पक्षियों के मार्ग को पार कर बादलों से आच्छन्न शिखरों वाले इन्द्रकील पर्वत
को प्राप्त किया ॥ १७ ॥

आकीर्णां मुखनलिनैर्विलासिनीनामुद्धूतस्फुटविशदातपत्रफेना ।

सा तूर्यध्वनितगभीरमापतन्ती भूभक्तुः शिरसि नभोनदीव रेजे ॥ १८ ॥

अन्वयः—विलासिनीनां मुखनलिनैः उद्धूतस्फुटविशदातपत्रफेना तूर्यध्वनित-
गभीरम् भूभक्तुः शिरसि आपतन्ती सा नभोनदी इव रेजे ।

विग्रहः—मुखानि नलिनानीव तैः = मुखनलिनैः । उद्धूतानि स्फुटानि

विशदानि आतपत्राणि फेना इव यस्याः सा = उद्धूतस्फुटविशदातपत्रफेना ।
 पूर्याणां ध्वनितानि, तैः गभीरम् = तूर्यध्वनिगभीरम् । भुवः भर्ता तस्य =
 भूभर्तुः । नभसो नदी = नभोनदी ।

अर्थः—विलासिनीनाम् = सुन्दरीनाम् । मुखनलिनैः = मुखकमलैः ।
 आकीर्णा = व्याप्ता । उद्धूतस्फुटविशदातपत्रफेना = ऊर्वोत्क्षिप्तविकसितशुभ्र-
 च्छत्रफेना । तूर्यध्वनितगभीरम् = वाद्यघोषगभीरम् । भूभर्तुः = इन्द्रकीलस्य ।
 शिरसि = मूर्ध्नि । आपतन्ती = पतन्ती । सा = सेना । नभोनदी इव =
 आकाशगङ्गेव । रेजे = शुशुभे ।

कोषः—‘हैमं छत्रं त्वातपत्रम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सुर-सुन्दरियों के कमलमुखों से व्याप्त सुरसेना की उड़ती हुई
 खुली छतरियाँ फेन के समान शुभ्र थीं । सेना में रणवाद्यों के गभीर घोष हो
 रहे थे । इस प्रकार इन्द्रकील पर्वत के ऊपर वह सेना आकाशगंगा के समान
 शोभित हो रही थी ॥ १८ ॥

सेतुत्वं दधति पयोमुचां विताने

संरम्भादभिपततो रथाञ्जवेन ।

आनिन्युनियमितरश्मिभुग्नघोणाः

कृच्छ्रेण क्षितिमवनामिनस्तुरङ्गाः ॥ १९ ॥

अन्वयः—पयोमुचां विताने सेतुत्वं दधति संरम्भात् जवेन अभिपततः रथान्
 नियमितरश्मिभुग्नघोणाः अवनामिनः तुरङ्गाः कृच्छ्रेण क्षितिम् आनिन्युः ।

विग्रहः—पयांसि मुञ्चन्तीति, तेषाम् = पयोमुचाम् । नियमितैः रश्मिभिः
 भुग्नघोणाः येषां तैः = नियमितरश्मिभुग्नघोणाः । अवनमन्तीत्यवनामिनः ।

अर्थः—पयोमुचाम् = मेघानाम् । विताने = विस्तारे । सेतुत्वम् = सेतु-
 रूपत्वम् । दधति = धारयति सति । संरम्भात् = आटोपात् । जवेन = वेगेन ।
 अभिपततः = पततः । रथान् = रथयानान् । नियमितरश्मिभुग्नघोणाः = आकृष्ट-
 प्रग्रहाकुञ्चितप्रोथाः । अवनामिनः = अवनताङ्गाः, तुरङ्गाः = अश्वाः । कृच्छ्रेण =
 महता प्रयत्नेन । क्षितिम् = भूमिम् । आनिन्युः = आनीतवन्तः । अत्र स्वभावो-
 क्तिरलंकारः ।

कोषः—‘आविद्धं कुटिलं भुग्नं वेल्लितम् वक्रम्’ इत्यमरः, ‘घोणा तु प्रोथम-
 स्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—रथों में जुते हुए वे घोड़े आकाश से इन्द्रकील पर्वत तक पुल के समान बने हुए पनपटल से ढालू होने के कारण शीघ्रता से उतरते हुए बड़ी कठिनता से रथों को पृथ्वी पर पहुँचा सके। रस्सियों के खिचाव के कारण उन घोड़ों के नथुने टेढ़े पड़ गये थे और अंगों के अग्रभाग से रथ खींचने के कारण उनके शरीर भी झुके हुए थे ॥ १९ ॥

माहेन्द्रं नगमभितः करेणुवर्याः पर्यन्तस्थितजलदा दिवः पतन्तः ।

सादृश्यं निलयननिष्प्रकम्पपक्षैराजगमुज्जलनिघिशायिभिर्नगेन्द्रैः ॥ २० ॥

अन्वयः—माहेन्द्रं नगम् अभितः दिशः पतन्तः पर्यन्तस्थितजलदाः करेणुवर्याः निलयननिष्प्रकम्पपक्षैः जलनिघिशायिभिः नगेन्द्रैः सादृश्यम् आजगमुः ।

विग्रहः—माहेन्द्रस्यायं माहेन्द्रस्तम् = माहेन्द्रम् । पर्यन्तस्थिताः जलदाः येषां ते = पर्यन्तस्थितजलदाः । करेणुषु वर्याः = करेणुवर्याः । निष्प्रकम्पा पक्षाः येषां तैः = निष्प्रकम्पपक्षैः, निलयने निष्प्रकम्पपक्षैरिति = निलयननिष्प्रकम्पपक्षैः । जलनिधौ शेरत इति तैः = जलनिघिशायिभिः । नगानानिन्द्रास्तैः = नगेन्द्रैः ।

अर्थः—माहेन्द्रम् नगम् = इन्द्रकीलपर्वतम् । अभितः = परितः । दिवः = अन्तरिक्षात् । पतन्तः = निपतन्तः । पर्यन्तस्थितजलदाः = पार्श्वस्थितधनाः । करेणुवर्याः = श्रेष्ठगजाः । निलयननिष्प्रकम्पपक्षैः = स्थाने निश्चलपत्रैः । जलनिघिशायिभिः = समुद्रनिलीनैः । नगेन्द्रैः = मैनाकादिपर्वतैः । सादृश्यम् = साम्यम् । आजगमुः = प्रापुः । अश्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘हेमकूटयो नगाः’ इत्यमरः ।

हिन्दीः—इन्द्रकील पर्वत पर चारो ओर से उतरते हुए वे देवताओं के हाथी जिनके दोनों पाश्वर्कों में बादल चिपके हुए से दिखलाई दे रहे थे, समुद्र में शयन करने वाले पंखयुक्त पर्वतों में (नाकादि) के समान मालूम होते थे जिनके पंख अपने स्थानों पर चिपके हुए से स्थिर थे ॥ २० ॥

उत्संगे समविषमे समं महाद्रेः क्रान्तानां वियदभिपातलाघवेन ।

आमूलादुपनदि सैकतेषु लेभे सामग्री खुरपदवी तुरङ्गमाणाम् ॥ २१ ॥

अन्वयः—महाद्रेः उत्संगे समविषमे वियदभिपातलाघवेन समम् क्रान्तानां तुरङ्गमाणाम् खुरपदवी उपनदी सैकतेषु आमूलात् सामग्री लेभे ।

विग्रहः—महाश्रावावद्विस्तस्य महाद्वेः । समं च विषमं च, तयोः समाहारः, तस्मिन् = समविषमे । अभिपतनमभिपातस्तस्य लाघवम् = अभिपतनलाघवम् । वियति अभिपतनलाघवं तेन वियदभिपतनलाघवेन । खुराणां पदवी = खुरपदवी । नद्यः समीपे = उपनदि । सिकता सन्त्येषु तेषु = सेकतेषु । समग्रस्य भावः = सामग्री ।

अर्थः—महाद्वेः नगराजस्य । उत्सङ्गे = क्रोडे, मूर्ध्नि वा । समविषमे = निम्नोन्नते । वियदभिपातलाघवेन = गगनसंचारपाटवेन । समम् = एकरूपम् । क्रान्तानाम् = गच्छताम् । तुरङ्गमाणाम् = अश्वानाम् । खुरपदवी = खुरपङ्क्तिः । उपनदि = नदीसमीपे । सैकतेषु = पुलिनेषु । आमूलात् = मूलमारभ्य । सामग्री = साकल्यम् । लेभे = प्राप ।

कोषः—‘अद्रिगोत्रगिरिग्रावाचलशैलशिलोच्चयाः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उस महान इन्द्रकोल के ऊबड़-खाबड़ शिखर पर पहुँच कर वे घोड़े आकाशमार्ग से चलने में सुविधा के कारण शीघ्रता से सुरनदी तट पर पहुँच गये । सुरनदी के रेतीले तट ऊबड़-खाबड़ विषम थे अतः तट पर घोड़ों के खुर आदि से अन्त तक वहीं दिखलाई दे रहे थे ॥ २१ ॥

सध्वानं निपतितनिर्झरासु मन्द्रैः

सम्मूर्च्छन्प्रतिनिनदैरधित्यकासु ।

उद्ग्रीवैर्घनरवशङ्कया मयूरैः

सोत्कण्ठं ध्वनिरुपशुश्रुवे रथानाम् ॥ २२ ॥

अन्वयः—सध्वानं निपतितनिर्झरासु अधित्यकासु मन्द्रैः प्रतिनिनदैः सम्मूर्च्छन् रथानां ध्वनिः घनरवशङ्कया उद्ग्रीवैः मयूरैः सोत्कण्ठम् उपशुश्रुवे ।

विग्रहः—ध्वननं ध्वानस्तेन सहितम् = सध्वानम् । निपतिताः निर्झराः यासु, तासु = निपतितनिर्झरासु । निनदैः = प्रतिनिनदैः । घनानां रवः, तस्य शङ्का तथा = घनरवशङ्कया । उद् ऊर्ध्वं ग्रीवा = उद्ग्रीवैः । उत्कण्ठया सहितं सोत्कण्ठम् ।

अर्थः—सध्वानम् = सशब्दम् । निपतितनिर्झरासु = पतितप्रवाहासु । अधित्यकासु = पर्वतोच्चभूमिषु । मन्द्रैः = गम्भीरैः । प्रतिनिनदैः = प्रतिध्वानैः । सम्मूर्च्छन् = वधमानः । रथानाम् = देवाङ्गनारथयानानाम् । ध्वनिः = शब्दः ।

घनरवशङ्कया = मेघगजितभ्रान्त्या । उद्ग्रीवैः = कृतोच्चग्रीवैः । मयूरैः = केकिभिः ।
सोत्कण्ठम् = उत्कण्ठया सहितम् । उपशुश्रुवे = उपश्रुतः । अत्र भ्रान्ति-
मदलंकारः ।

कोषः—‘प्रवाहो निर्धरो क्षरः’ इत्यमरः । ‘भूमिर्ध्वंमवित्यका’ इत्यमरः ।
‘मन्द्रस्तु गम्भीर’ इत्यमरः ।

हिन्दी—कल कल निनाद करते हुए क्षरनों से युक्त, पर्वत की ऊँची भूमि
पर गम्भीर प्रतिध्वनि से बढ़ती हुई रथों की ध्वनि को घन-गर्जन की शंका से
मयूरों ने गर्दन ऊपर उठा-उठाकर बड़ी उत्कण्ठा से सुना ॥ २२ ॥

सम्भिन्नामविरलपातिभिर्मयूखै-

नीलानां भृशमुपमेखलं मणीनाम् ।

विच्छिन्नामिव वनिता नभोऽन्तराले

वप्राग्भःस्रुतिमवलोकयाम्बभूवुः ॥ २३ ॥

अन्वयः—अविरलपातिभिः उपमेखलं नीलानां मणीनां मयूखैः भृशं
सम्भिन्नां नभोऽन्तराले विच्छिन्नाम् इव वप्राग्भःस्रुतिम् वनिताः अवलोकया-
म्बभूवुः ।

विग्रहः—अविरलं पतन्तीति तैरविरलपातिभिः । मेखलानां निकटे = उप-
मेखलम् । नभसः अन्तराले = नभोऽन्तराले । वप्राणाम्भसि तेषां स्रुतिस्ताम् =
वप्राग्भःस्रुतिम् ।

अर्थः—अविरलपातिभिः = निरन्तरप्रसारिभिः । उपमेखलं = तटेषु ।
नीलानाम् = असितानाम् । मणीनाम् = विद्रुमादीनाम् । मयूखैः = किरणैः ।
भृशम् = महत् । सम्भिन्नाम् = एकीभूताम् । नभोऽन्तराले = विद्यदन्तराले ।
विच्छिन्नाम् = प्रच्छन्नाम् । इव । वप्राग्भःस्रुति = वप्रोदकधाराम् । वनिताः =
अप्सरसः । अवलोकयाम्बभूवुः = अवलोकयामासुः । अत्र सङ्कलालङ्कारः ।

कोषः—‘श्रोणिस्थानेऽद्रिकटके कटिबन्धेऽसिबन्धने’ इति यादवः ।

हिन्दी—सुरसुन्दरियों ने ऊपर से नीचे की ओर अविरल गति से बहते हुए
क्षरनों को देखा कि वे आकाश के अन्तराल में अदृश्य से दिखाई पड़ने लगे
ज्योंकि इन्द्रकील पर्वत के निचले भाग में नीलमणियों की किरणें बराबर निकल
रहीं थी अतः क्षरनों का प्रवाह भी नीला-सा लग रहा था ॥ २३ ॥

आसन्नद्विपपदवीमदानिलाय

क्रुध्यन्तो धियमवमत्य धूर्गतानाम् ।

सव्याजं निजकरिणीभिरात्तचित्ताः

प्रस्थानं सुरकरिणः कथञ्चिदीषुः ॥ २४ ॥

अन्वयः—धूर्गतानां धियम् अवमत्य आसन्नद्विपपदवीमदानिलाय क्रुध्यन्तः सव्याजं निजकरिणीभिः आत्तचित्ताः सुरकरिणः प्रस्थानं कथंचिद् ईषुः ।

विग्रहः—धुरं गतास्तेषां=धूर्गतानाम् । आसन्नायां द्विपपदव्या यो मदानिल-
स्तस्मै = आसन्नद्विपपदवीमदानिलाय । व्याजेन सहितं = सव्याजम् । निजैः
करिणीभिः = निजकरिणीभिः । आत्तानि चित्तानि येषां ते = आत्तचित्ताः । सुराणां
करिणः = सुरकरिणः ।

अर्थः—धूर्गतानाम् = नियन्तृणाम् । धियम् = बुद्धिम्, आज्ञामित्यर्थः ।
अवमत्य = तिरस्कृत्य । आसन्नद्विपपदवीमदानिलाय = आसन्नवनगजमार्गमद-
पवनाय । क्रुध्यन्तः = कुप्यन्तः । सव्याजम् = सकपटम् । निजकरिणीभिः =
स्वेभीभिः । आत्तचित्ताः = आकृष्टचित्ताः । सुरकरिणः = देवगजाः । प्रस्थानम् =
गमनम् । कथञ्चित् = कष्टेन । ईषुः = अभिलेषुः ।

कोषः—‘कुञ्जरो वारणः करी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अपने महावतों की आज्ञा का उल्लंघन कर निकटवर्ती किसी दूसरे जङ्गली हाथी की मदगन्ध को सूँघने से कुपित बने हुए वे सुरगज, अपनी हथिनियों द्वारा बहाना करके चित्त आकृष्ट हो जाने पर जैसे तैसे आगे बढ़ सके ॥

नीरन्ध्रं पथिषु रजो रथाङ्गनुन्नं पर्यस्यन्नवसलिलारुणं वहन्ती ।

आतेने वनगहनानि वाहिनी सा घर्मान्तक्षुभितजलेव जह्लुकन्या ॥ २५ ॥

अन्वयः—नीरन्ध्रं पथिषु रथाङ्गनुन्नं पर्यस्यन्नवसलिलारुणं रजः वहन्ती सा वाहिनी घर्मान्तक्षुभितजला जह्लुकन्या इव वनगहनानि आतेने ।

विग्रहः—निर्गतं रन्ध्रम् यस्मात् तत् = नीरन्ध्रम् । रथानामङ्गानि तैः नुन्नं =
रथाङ्गनुन्नम् । नवं सलिलं = नवसलिलम् । पर्यस्यत् नवसलिलमिव अरुणम् =
पर्यस्यन्नवसलिलारुणम् । घर्मस्यान्ते = घर्मान्ते क्षुभितं जलं यस्याः सा =
घर्मान्तक्षुभितजला । जह्लोः कन्या = जह्लुकन्या । वनानि च तानि गहनानि =
वनगहनानि ।

अर्थः—नीरन्द्रम् = सान्द्रम् । पयिषु = मार्गेषु । रथाङ्गनुन्नम् = चक्रप्रेरितम् । पर्यस्यन्नवसलिलारुणम् = प्रसर्पन्तूनतनजलारुणम् । रजः = धूलम् । वहन्ती = प्रापयन्ती । सा = पूर्वोक्ता । वाहिनी = सुरसेना । धर्मान्तक्षुभितजला = प्रावृष्या-कुलितनीरा । जह्नु कन्या = जाह्नवी गङ्गा । इव । वनगहनानि = जीर्णकाननानि । आतेने = व्यानशे । अत्र सङ्करालङ्कारः ।

कोषः—‘तुतनुन्नास्तनिष्ठयूताविद्धक्षिप्तेरिताः समाः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मार्ग में रथचक्रों से उड़ाई हुई तथा बहते हुए नूतन जल के समान अरुण वर्ण की घनी धूल से व्याप्त वह देवताओं की सेना वर्षा ऋतु में उमड़ते हुए जलवाली गङ्गा के समान, घने जङ्गलों में चारो ओर फैल गई ॥ २५ ॥

सम्भोगक्षमगहनामथोपगङ्गं बिभ्राणां ज्वलितमणीनि सैकतानि ।
अध्यूषुश्च्युतकुसुमाचितां सहाया वृत्रारेरविरलशाद्वलां धरित्रीम् ॥ २६ ॥

अन्वयः—अथ वृत्रारेः सहायाः उपगङ्गम् सम्भोगक्षमगहनाम् ज्वलितमणीनि सैकतानि बिभ्राणां च्युतकुसुमाचिताम् अविरलशाद्वलाम् धरित्रीम् अध्यूषुः ।

विग्रहः—वृत्रस्यारिस्तस्य = वृत्रारेः । गङ्गायाः समीपे = उपगङ्गम् । सम्भोगाय क्षमा गहना च ताम् = सम्भोगक्षमगहनाम् । ज्वलिताः मणयः येषु तानि = ज्वलितमणीनि । च्युतैः कुसुमैः आचिता ताम् = च्युतकुसुमाचिताम् । अविरलाः शाद्वलाः यस्यां सा ताम् = अविरलशाद्वलाम् ।

अर्थः—अथ = अनन्तरम् । वृत्रारे = इन्द्रस्य । सहायाः = गन्धर्वाः । उपगङ्गम् = गङ्गासमीपे । सम्भोगक्षमगहनाम् = उपभोगयोग्यवनाम् । ज्वलितमणीनि = दीप्तमणियुक्तानि । सैकतानि = पुलिनानि । बिभ्राणाम् = धारयन्तीम् । च्युतकुसुमाचिताम् = स्वयंपतितपुष्पव्याताम् । अविरलशाद्वलाम् = सान्द्रशाद्वल-प्रदेशाम् । धरित्रीम् = भूमिम् । अध्यूषुः = अधितस्थुः । अत्र काव्यलिङ्गमलङ्कारः ।

कोषः—‘शाद्वलः शाद्वरिते’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इसके बाद इन्द्रदेव के सहायक गन्धर्व गंगा नदी के निकट रमणीक घने जंगलों से युक्त, घनी घास से हरी-भरी बनी हुई स्थली पर ठहर गये जहाँ चमकती हुए मणियों से युक्त बहुत से रेतीले प्रदेश थे और वृक्षों से स्वयं गिरे हुए फूल बिखरे थे ॥ २६ ॥

भूभर्तुः समधिकमादधे तदोर्व्याः

श्रीमत्तां हरिसखवाहिनीनिवेशः ।

संसक्तौ किमसुलभं महोदयाना-

मुच्छ्रायं नयति यदृच्छयापि योगः ॥ २७ ॥

अन्वयः—तदा हरिसखवाहिनीनिवेशः भूभर्तुः समधिकम् श्रीमत्ताम् आदधे । महोदयानां संसक्तौ किम् असुलभम् । यदृच्छया योगः अपि उच्छ्रायम् नयति ।

विग्रहः—हरेः सखा=हरिसखा, तस्य या वाहिनी, तस्यः निवेशः=हरि-सखवाहिनीनिवेशः । महान्तः उदयाः येषां तेषां=महोदयानाम् । न सुलभम्=असुलभम् ।

अर्थः—तदा=तस्मिन् काले । हरिसखवाहिनीनिवेशः=गन्धर्वसेनाशिविरम् । भूभर्तुः=पर्वतस्य । उर्व्याः=भूमेः । समधिकम्=पूर्वस्मादधिकम् । श्रीमत्ताम्=श्रियम् । आदधे=जनयामास । महोदयानाम्=महताम् । संसक्तौ=सम्यक्-सम्बन्धे । किम् असुलभम्=नास्ति किमपि दुर्लभम् । यदृच्छया=दैवात् । योगः=सम्पर्कः । अपि । उच्छ्रायम्=उन्नतत्वम् । नयति=प्रापयति । अत्रार्था-पत्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘निवेशः शिविरोद्वाहविन्यासेषु प्रकीर्तितः’ इति शाश्वतः ।

हिन्दी—उस समय गन्धर्व सेना द्वारा बचाया गया सैन्य-शिविर इन्द्रकोल पर्वत की भूमि की सर्वोत्तम शोभा को उत्पन्न कर रहा था क्योंकि महान् पुरुषों का सम्यक् सम्बन्ध होने पर कुछ भी दुर्लभ नहीं होता है तथा (सज्जनों का) दैवयोग से प्राप्त सम्पर्क भी उन्नति ही करता है ॥ २७ ॥

सामोदाः कुसुमतश्रियो विविक्ताः

सम्पत्तिः किसलयशालिनीलतानाम् ।

साफल्यं ययुरमराङ्गनोपभुक्ताः

सा लक्ष्मीरूपकुरुते यया परेषाम् ॥ २८ ॥

अन्वयः—सामोदाः कुसुमतश्रियोः, विविक्ताः किसलयशालिनीलतानाम्

सम्पत्तिः, अमराङ्गनोपभुक्ताः साफल्यम् ययुः । यया परेषाम् उपकुस्ते सा-
लक्ष्मीः ।

विग्रहः—मोदेन सहिताः=सामोदाः । कुसुमतरुणाम् श्रियः=कुसुमतरु-
श्रियः । किसलयशालिन्यः लताः, तासाम्=किसलयशालिनीलतानाम् । अमराणा-
मङ्गनास्ताभिः उपभुक्ताः=अमराङ्गनोपभुक्ताः ।

अर्थः—सामोदाः=ससौरभाः । कुसुमतरुश्रियः=पुष्पवृक्षशोभाः । विविक्ताः=
विजनप्रदेशाः । किसलयशालिनीलतानाम्=नवपल्लवयुतवल्लीनाम् । सम्पत्तिः=
समृद्धिः । अमराङ्गनोपभुक्ताः=देवाङ्गनोपभुक्ताः सत्यः । साफल्यम्=सफ-
लताम् । ययुः=जग्मुः । यया=लक्ष्म्या । परेषाम्=अन्येषाम् । उपकुस्ते=
उपकारो विधीयते । सा = सैव । लक्ष्मीः । नान्या इत्यर्थः ।

कोषः—‘विविक्तविजनच्छन्ननिःशलाकारतथा रहः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सौरभसम्पन्न, फूलोंवाले वृक्षों की शोभा, विजन-प्रदेश तथा नूतन
पल्लवयुक्त लताओं की सम्पत्ति, ये सब वस्तुएँ देवाङ्गनाओं के द्वारा उपयुक्त
होने पर सफल हो गईं । परोपकार में काम आनेवाली लक्ष्मी ही वास्तविक
लक्ष्मी होती है ॥ २८ ॥

क्लान्तोऽपि त्रिदशवधूजनः पुरस्ता-

ल्लीनाहिंस्वसितविलोलपल्लवानाम् ।

सेव्यानां हतविनयैरिवावृतानां

सम्पर्कं परिहरति स्म चन्दनानाम् ॥ २९ ॥

अन्वयः—क्लान्तः अपि त्रिदशवधूजनः पुरस्तात् लीनाहिंस्वसितविलोल-
पल्लवानाम् चन्दनानां सम्पर्कं हतविनयैः आवृतानाम् सेव्यानाम् इव परि-
हरतिस्म ।

विग्रहः—त्रिदशानां वधूजनः=त्रिदशवधूजनः । लीनानाम् अहीनाम्
स्वसितानि, तैः विलोलाः पल्लवाः येषां तेषाम्=लीनाहिंस्वसितविलोल-
पल्लवानाम् । हतः विनयः यैस्तैः=हतविनयैः ।

अर्थः—क्लान्तः=श्रान्तः । अपि । त्रिदशवधूजनः=देवाङ्गनालोकः ।
पुरस्तात्=अग्रे । लीनाहिंस्वसितविलोलपल्लवानाम्=संश्रितसर्पनिःश्वासलोल-
दलानाम् । चन्दनानाम्=चन्दनवृक्षाणाम् । सम्पर्कम्=योगम् । हतविनयैः=

बुर्जनैः । आवृतानाम् = परिवृतानाम् । सेव्यानाम् = प्रभूणाम् । इव = समम् ।
परिहरति स्म = त्यजति स्म ।

कोषः—‘अमरा निर्जरा देवास्त्रिदशा विबुधाः सुराः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मार्ग में चलने से थकी होकर भी वे अप्सरायें सामने पड़नेवाले, छिपे हुए सपों की फुफकार से हिलते हुए पत्तों वाले चन्दन वृक्षों को छोड़ देती थीं अर्थात् सेव्य होकर भी वे चन्दन पादपों के नीचे विश्राम नहीं कर रही थीं । यथा—दुष्टों के साथ-साथ रहने के कारण लोग सज्जनों को भी छोड़ बैठते हैं ॥ २९ ॥

उत्सृष्टध्वजकुथकङ्कटा धरित्रीमानीता विदितनयैः श्रमं विनेतुम् ।

आक्षिप्तद्रुमगहना युगान्तवातैः पर्यस्ता गिरय इव द्विपा विरेजुः ॥ ३० ॥

अन्वयः—उत्सृष्टध्वजकुथकङ्कटाः विदितनयैः श्रमं विनेतुं धरित्रीम् आनीताः
द्विपाः युगान्तवातैः आक्षिप्तद्रुमगहनाः पर्यस्ताः गिरयः इव विरेजुः ।

विग्रहः—उत्सृष्टाः ध्वजाः कुथाः कङ्कटाश्च येभ्यस्ते=उत्सृष्टध्वजकुथकङ्कटाः ।
विदितो नयः यैस्तैः=विदितनः । युगान्ताय वाताः इव वातास्तैः = युगान्त-
वातैः । द्रुमाणां गहनानि = द्रुमगहनानि, आक्षिप्तानि द्रुमगहनानि येभ्यस्ते
आक्षिप्तद्रुमगहनाः ।

अर्थः—उत्सृष्टध्वजकुथकङ्कटाः = आक्षिप्तध्वजास्तरणतनुत्राः । विदितनयैः =
शिक्षाभिज्ञैः यन्तृभिः । श्रमम् = क्लमम् । विनेतुम् = अपनेतुम् । धरित्रीम् =
पृथ्वीम् । आनीताः = निवेश्यमानाः । द्विपाः=गजाः । युगान्तवातैः = प्रलयङ्कर-
पवनैः । आक्षिप्तद्रुमगहनाः = उद्धृतवृक्षकाननाः । पर्यस्ताः = विपर्यासिताः ।
गिरय इव = पर्वता इव । विरेजुः = शुशुभिरे ।

कोषः—‘प्रवेण्यास्तरणं वर्णः परिस्तोमः कुथो द्वयोः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—गजचालन में कुशल महावर्तों ने हाथियों की थकावट दूर करने के लिए उन पर से ध्वजा, झूल तथा कवचों को उतार कर भूमि पर रख दिया । अब वे हाथी इधर-उधर बैठे हुए उसी प्रकार से शोभित हुए जैसे कि आँधी में उखड़े हुए विशाल वृक्ष और पहाड़ शोभित होते हैं ॥ ३० ॥

प्रस्थानश्रमजनितां विहाय निद्रा-

मामुक्ते गजपतिना सदानपङ्के ।

शय्यान्ते कुलमलिनां क्षणं विलीनं

संरम्भच्युतमिव शृङ्खलं चकाशे ॥ ३१ ॥

अन्वयः—गजपतिना प्रस्थानश्रमजनितानां निद्रां विहाय आमुक्ते सदानपंके शय्यान्ते क्षणं विलीनम् अलिनां कुलं संरम्भच्युतम् शृङ्खलम् इव चकार ।

विग्रहः—गजानां पतिस्तेन = गजपतिना । प्रस्थानश्रमेण जनितान् = प्रस्थानश्रमजनितान् । दानेन जातं पङ्कम् = दानपङ्कम् । दानपङ्कतेन सहितं, तस्मिन् = सदानपङ्के । शय्यायाः अन्ते = शय्यान्ते । संरम्भेण च्युतम् = संरम्भ-च्युतम् ।

अर्थः—गजपतिना = गजेन्द्रेण । प्रस्थानश्रमजनिताम् = यात्राकलमोत्पन्नाम् । निद्राम् = स्वापम् । विहाय = त्यक्त्वा । आमुक्ते = विमुक्ते । सदानपंके = गजमद-युक्ते । शय्यान्ते = शयनीयप्रदेशे । क्षणम् = मुहुत्तम् । विलीनम् = लीनम् । अलिनाम् = भ्रमराणाम् । कुलम् = समूहम् । संरम्भच्युतम् = उत्थानसम्भ्रम-अष्टम् । शृङ्खलम् = निगडम् । इव । चकाशे = शुशुभे । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘अथ शृङ्खले । अन्दुको निगडोऽस्त्री स्यात्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सेना के किसी गजराज को मार्ग में थक जाने के कारण नींद आ गई थी । अतः वह नींद को छोड़कर मदजल से उत्पन्न कीचड़ वाले शयनीय स्थान से सहसा उठ खड़ा हुआ । मद-गन्ध के कारण मद की कीचड़ पर भौंरे मड़रा रहे थे । हाथी के सहसा उठने पर वे भौंरे उसकी टूट कर गिरी हुई सांकल के समान शोभित हुए ॥ ३१ ॥

आयस्तः सुरसरिदोषरुद्धवर्त्मा

सम्प्राप्तुं वनगजदानगन्धिरोधः ।

मूर्धानं निहितशिताङ्कुशं विधुन्वन्

यन्तारं न विगणयाश्चकार नागः ॥ ३२ ॥

अन्वयः—वनगजदानगन्धिरोधः सम्प्राप्नुम् आयस्तः सुरसरिदोषरुद्धवर्त्मा नागः निहितशिताङ्कुशम् मूर्धानं विधुन्वन् यन्तारं न विगणयांचकार ।

विग्रहः—वनस्य गजस्य दानं = वनगजदानम्, तस्य गन्धोऽस्यास्तीति रोधः यस्य सः = वनगजदानगन्धिरोधः । सुराणाम् सरित् = सुरसरित् तस्याः ओघेन

रुद्धम् वर्त्म यस्य सः = सुरसरिदोषरुद्धवर्त्मा । निहितः शितः अङ्कुशो यस्मिन्, तम् = निहितशिताङ्कुशम् ।

अर्थः—वनगजदानगन्धरोधः = वनकरिमदगन्धरोधः, परकूलम् इत्यर्थः । सम्प्राप्तुम् = गन्तुम् । आयस्तः = उत्सुकः । सुरसरिदोषरुद्धवर्त्मा = गङ्गाप्रवाह-रुद्धमार्गः । नागः = गजः । विहितशिताङ्कुशम् = दत्ततीक्ष्णसृणिम् । सूर्धानं = मस्तकम् । विधुन्वन् = कम्पयन्, रोषादिति भावः । यन्तारम् = हस्तिपकम् । न विगणयाश्चकार = न विगणयामास ।

कोषः—‘अङ्कुशोऽस्त्री सृणिः स्त्रियाम्’ । इत्यमरः ।

हिन्दी—दूसरा हाथी गङ्गा के विशाल तट को जो कि जंगली हाथियों के मदजल से सुगन्धित था, पहुँचने के लिए उत्सुक हो रहा था । परन्तु गङ्गा के प्रवाह के कारण उसका मार्ग रुका हुआ था, अतएव महावत के द्वारा तीक्ष्ण अङ्कुश मारने पर वह केवल अपना शिर हिलाकर महावत की बात न मानना प्रकट कर रहा था ॥ ३२ ॥

आरोढुः समवनतस्य पीतशेषे साशङ्कम् पयसि समीरिते करेण ।

सम्मार्जन्नरुणमदस्रुती कपोलौ सस्यन्दे मद इव शीकरः करेणोः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—समवनतस्य करेणोः करेण पीतशेषे पयसि आरोढुः साशङ्कम् समीरिते शीकरः अरुणमदस्रुती कपोलौ सम्मार्जन् मद इव सस्यन्दे ।

विग्रहः—पीतस्य शेषे = पीतशेषे । अरुणे मदस्रुती ययोस्तौ = अरुणमद-स्रुती । आशङ्क्या सहितं = साशङ्कम् ।

अर्थः—समवनतस्य = (जलपानार्थम्) आनतपूर्वकायस्य । करेणोः = हस्तिन्याः । करेण = शुण्डेन । पीतशेषे पयसि = पानशिष्टे जले । आरोढुः = हस्तिप-कात् । साशङ्कम् = सभयम् । समीरिते = क्षिप्ते सति । शीकरः = अम्बुकणः । अरुणमदस्रुती = अरुणमदधारयुती । कपोलौ = गण्डस्थलौ । सम्मार्जन् = प्रमृजन् । मद इव = मदसदृशः । सस्यन्दे = सुखाव । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘करेणुरिभ्यां स्त्री नेभे’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आगे की ओर झुके हुए (जल पीते समय) हाथी ने सृङ्ग से जल पीकर बचे हुए जल को महावत से डरकर अपने ऊपर उड़ेल लिया । उस जल के कण (बिन्दु) मद से अरुण बने हुए हाथी के दोनों गालों पर से मद के समान टपकने लगे ॥ ३३ ॥

आघ्राय क्षणमतिवृष्यतापि रोषादुत्तीरं निहितविवृत्तलोचनेन ।
सम्पृक्तं वनकरिणां मदाम्बुसेकैर्नाचमे हिममपि वारि वारणेन ॥३४॥

अन्वयः—अतिवृष्यता अपि क्षणम् आघ्राय रोषाद् उत्तीरं निहितविवृत्त-
लोचनेन वारणेन हिमम् अपि वनकरिणां मदाम्बुसेकैः सम्पृक्तं वारि न आचमे ।

विग्रहः—निहिते विवृत्ते लोचने यस्य तेन = निहितविवृत्तलोचनेन । वनस्य
करिणस्तेषां = वनकरिणाम् । मदस्याम्बूनि, तेषां सेकैः = मदाम्बुसेकैः ।

अर्थः—अतिवृष्यता अपि = अतिपिपासतापि । क्षणं = मुहूर्तम् । आघ्राय =
घ्रात्वा । रोषात् = क्रोधात् । उत्तीरं = परतीरे । निहितविवृत्तलोचनेन = धृत-
धूणितनयनेन । वारणेन = गजेन । हिमम् = शीतम् । अपि । वनकरिणां = वन-
गजानाम् । मदाम्बुसेकैः = मदजलधाराभिः । सम्पृक्तम् = संसिक्तम् । वारि =
जलम् । न आचमे = न पीतम् ।

कोषः—‘कुञ्जरो वारणः करी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उस सेना का कोई हाथी प्यास से अत्यन्त व्याकुल होकर भी
वन-गजों के मद से मिश्रित जल को क्षण भर सूँघ कर गङ्गा नदी के दूसरे तट
की ओर क्रोध से घूरने लगा । उसने शीतल होते हुए भी मद-सिक्त जल को
नहीं पिया ॥ ३४ ॥

प्रश्च्योतन्मदसुरभीणि निम्नगायाः क्रीडन्तो गजपतयः पयांसि कृत्वा ।
किञ्चल्कव्यवहितताम्रदानलेखैरुत्तेरुः सरसिजगन्धिभिः कपोलैः ॥ ३५ ॥

अन्वयः—क्रीडन्तः गजपतयः निम्नगायाः पयांसि प्रश्च्योतन्मदसुरभीणि
कृत्वा किञ्चल्कव्यवहितताम्रदानलेखैः सरसिजगन्धिभिः कपोलैः उत्तेरुः ।

विग्रहः—गजानां पतयः = गजपतयः । प्रश्च्योतद्भिः मदैः सुरभीणि =
प्रश्च्योतन्मदसुरभीणि । किञ्चल्कैः व्यवहिताः ताम्राः दानलेखाः येषु तैः = किञ्चल्क-
व्यवहितताम्रदानलेखैः । सरसि जातानि सरसिजानि तेषां गन्धिभिः = सरसिज-
गन्धिभिः ।

अर्थः—क्रीडन्तः = विहरन्तः । गजपतयः = मत्तकरिणः । निम्नगायाः =
गङ्गायाः । पयांसि = जलानि । प्रश्च्योतन्मदसुरभीणि = क्षरन्मदगन्धोनि । कृत्वा =
विधाय । किञ्चल्कव्यवहितताम्रदानलेखैः = केसरतिरोहितताम्रमदराजिभिः । सर-

सिजगन्धिभिः=कमलसुरभिभिः । कपोलैः=गण्डस्थलैः । उत्तेरुः=निर्जङ्गुः ।
अत्र परिवृत्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘स्रवन्ती निम्नगाऽपगा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—(कुल) विहार करते हुए गजपति गङ्गा जी के जल को अपने
टपकते हुए मदजल से सुगन्धित बनाते हुए जल से बाहर आ गये । केसर से
मिटाई गई (ढकी हुई) अरुण मदरेखाओं से युक्त, कमलगन्ध से उसके गाल
सुरभित हो गये थे ॥ ३५ ॥

आकीर्णं बलरजसा घनारुणेन प्रक्षोभैः सपदि तरङ्गितं तटेषु ।

मातङ्गोन्मथितसरोजरेणुपिङ्गम् माञ्जिष्ठं वसनमिवाम्बु निर्बभासे ॥ ३६ ॥

अन्वयः—घनारुणेन बलरजसा आकीर्णं सपदि प्रक्षोभैः तटेषु तरङ्गितम्
मातङ्गोन्मथितसरोजरेणुपिङ्गम् अम्बु माञ्जिष्ठं वसनम् इव निर्बभासे ।

विग्रहः—घनेनारुणेन=घनारुणेन । बलस्य रजस्तेन=बलरजसा । मातङ्गैः
उन्मथिताः सरोजरेणवः, तैः पिङ्गम्=मातङ्गोन्मथितसरोजरेणुपिङ्गम् । मञ्जिष्ठया
रक्तम्=माञ्जिष्ठम् ।

अर्थः—घनारुणेन=सान्द्रलोहितेन । बलरजसा=सेनोद्धूतरजसा । आकीर्णम्=
व्याप्तम् । सपदि=शीघ्रम् । प्रक्षोभैः=आलोढनैः । तटेषु=तीरेषु । तरङ्गितम्=
संजाततरङ्गम्, तरङ्गवद्वा कृतम् । मातङ्गोन्मथितसरोजरेणुपिङ्गम्=गजमथित-
कमलकेसरपिशङ्गम् । अम्बु=जलम् । माञ्जिष्ठम्=महारजनेनारक्तम् । वसनम्
इव=कौशेयवस्त्रमिव । निर्बभासे शुशुभे ।

कोषः—‘कौशेयं कृमिकोशोत्थम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—घनी, अरुण वर्ण की सेना द्वारा उड़ाई गई धूल से गङ्गा का जल
भर गया था । मतवाले हाथियों के द्वारा उड़ाए गये कमलपराग से अब वह पीला
हो गया । इस प्रकार का पिशङ्गी वर्ण वाला गङ्गा-जल अरुणता से मिलने पर
मञ्जिष्ठा (मंजीठ) रंग से रंगे वस्त्र के समान शोभित होने लगा ॥ ३६ ॥

श्रीमद्भिन्नियमितकन्धरापरान्तैः

संसक्तैरगुरुवनेषु साङ्गहारम् ।

सम्प्रापे निसृतमदाम्बुभिर्गजेन्द्रैः

प्रस्यन्दिप्रचलितगण्डशैलशोभा ॥ ३७ ॥

अन्वयः—श्रीमद्भिः नियमितकन्धरापरान्तैः अगुरुवनेषु साङ्गहारम् संसर्कैः
निसृतमदाम्बुभिः गजेन्द्रैः प्रस्यन्दिप्रचलितगण्डशैलशोभा सम्प्रापे ।

विग्रहः—निर्यामिताः कन्धराः अपरान्ताश्च येषां तैः = नियमितकन्धरा-
परान्तैः । अगुरुणां वनानि, तेषु = अगुरुवनेषु । अंगहारेण सहितं साङ्गहारम् ।
निसृतानि मदाम्बुनि येषां तैः = निसृतमदाम्बुभिः । गजानामिन्द्रैः = गजेन्द्रैः ।
प्रस्यन्दिनः, प्रचलिता ये गण्डशैलाः, तेषां शोभा = प्रस्यन्दिप्रचलितगण्ड-
शैलशोभा ।

अर्थः—श्रीमद्भिः = शोभायुक्तैः । नियमितकन्धरापरान्तैः = सम्बद्धकन्धरा-
पश्चिमपादैः । अगुरुवनेषु = अगुरुवनानेषु । साङ्गहारम् = साङ्गविक्षेपम् । संसर्कैः =
संलग्नैः । निसृतमदाम्बुभिः = प्रसृतमदजलैः । गजेन्द्रैः = मदगजैः । प्रस्यन्दिप्रच-
लितगण्डशैलशोभा = जलस्राविप्रचलितच्युतोपलशोभा । सम्प्रापे = प्राप्ता । अत्र
निदर्शनालङ्कारः ।

कोषः—‘अपरः पश्चिमः पादः’ इति वैजयन्ती । ‘गण्डशैलास्तु च्युताः स्थूलो-
पला गिरेः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मेना के वे मतवाले हाथी जिनके कन्धे और पिछले पैर जंजीर के
द्वारा चन्दन-वृक्षों से बाँध दिये गये थे, छूटने के लिए प्रयत्न कर रहे थे ।
उनकी मदधारायें बह रही थीं । इस प्रकार वे हाथी किसी पर्वत से शिलायें
टूटने पर बहते हुए झरनोंवाले पर्वत जैसे दिखलाई देते थे ॥ ३७ ॥

नि शेषं प्रशमितरेणु वारणानां स्रोतोभिर्मदजलमुज्जतामजसम् ।
आमोदं व्यवहितभूरिपुष्पगन्धो भिन्नैलासुरभिमुवाह गन्धवाहः ॥३८॥

अन्वयः—गन्धवाहः निःशेषं प्रशमितरेणु मदजलम् स्रोतोभिः अजसम्
उज्जताम् वारणानां व्यवहितभूरिपुष्पगन्धः भिन्नैलासुरभिम् आमोदम् उवाह ।

विग्रहः—गन्धं वहतीति = गन्धवाहः । निर्गतः शेषोः यस्मात्, तत् = निः-
शेषम् । प्रशमितो रेणुः येन तत् = प्रशमितरेणु । व्यवहितः भूरिः पुष्पगन्धः येन
सः व्यवहितभूरिपुष्पगन्धः । भिन्ना एला तद्वत् सुरभिम् = भिन्नैलासुरभिम् ।

अर्थः—गन्धवाहः = पवनः । निःशेषं = सम्पूर्णम् । प्रशमितरेणु = शान्तधूलि ।
मदजलम् = मदवारि । स्रोतोभिः = मदनाडीभिः । अजसम् = निरन्तरम् । उज्जताम्

वर्षताम् । वारणानाम् = गजानाम् । व्यवहितभूरिपुष्पगन्धः = तिरस्कृतबहुलकुसुम-
गन्धः । भिन्नैलासुरभिम् = फुल्लैलावत् सुगन्धिम् । आमोदं = परिमलम् । उवाह =
बहतिस्म ।

कोषः—‘पृथ्वीका चन्द्रवालैला’ इत्यमरः ।

हिन्दी—देवसेना के हाथी अपनी मदनाडियों से निरन्तर मदजल बहा
रहे थे जिसके कारण सेना के द्वारा उड़ाई गई सम्पूर्ण धूलि बैठ गई । इस
प्रकार हाथियों की मदगन्ध अनेक पुष्पों की सुगन्ध को भी तिरस्कृत कर रही
थी । इलायची (फूली हुई) के समान गन्ध को गन्धवाही पवन बहा रहा
था ॥ ३८ ॥

सादृश्यं दधति गभीरमेघघोषैरुन्निद्रक्षुभितमृगाधिपश्रुतानि ।

आतेनुश्चकितचकोरनीलकण्ठान् कच्छान्तानमरमहेभ्वंहितानि । ३९ ॥

अन्वयः—गम्भीरमेघघोषैः सादृश्यं दधति उन्निद्रक्षुभितमृगाधिपश्रुतानि
अमरमहेभ्वंहितानि कच्छान्तान् चकितचकोरनीलकण्ठान् आतेनुः ।

विग्रहः—गभीरैः मेघघोषैः = गम्भीरमेघघोषैः । उन्निद्राः क्षुभिताः ये मृगा-
धिपास्तैः श्रुतानि = उन्निद्रक्षुभितमृगाधिपश्रुतानि । महान्तः इभाः महेभाः ।
अमराणां महेभास्तेषां वंहितानि = अमरमहेभ्वंहितानि । चकिताश्चकोराः नील-
कण्ठाश्च येषु ताम् = चकितचकोरनीलकण्ठान् ।

अर्थः—गम्भीरमेघघोषैः = सान्द्रघनगजितैः । सादृश्यम् = साम्यम्, दधति =
धारयन्ति । उन्निद्रक्षुभितमृगाधिपश्रुतानि = प्रबुद्धसंरब्धसिंहाकर्णितानि । अमर-
महेभ्वंहितानि = सुरगजगजितानि । कच्छान्तान् = अनूपप्रदेशान् । चकितचकोर-
नीलकण्ठान् = समभ्रान्तचकोरमयूरान् । आतेनुः = चक्रुः । अत्र भ्रान्तिमदलङ्कारः ।

कोषः—‘जलप्रायमनूपं स्यात् पुंसि कच्छस्तथाविधः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—देवताओं के हाथियों की चिंगाड़े, जिन्हें जगकर और क्रुद्ध होकर
विहों ने सुना, जो मेघों के गम्भीर गर्जन के समान थीं, उन चिंगाड़ों ने गज्जा के
कछारों में रहने वाले चकोरों और मयूरों को भी चकित कर दिया ॥ ३९ ॥

शाखावसक्तकमनीयपरिच्छदाना-

मध्वभ्रमातुरवधूजनसेवितानाम् ।

जज्ञे निवेशनविभागपरिष्कृतानां

लक्ष्मीः पुरोपवनजा वनपादपानाम् ॥ ४० ॥

अन्वयः—शाखावसक्तकमनीयपरिच्छदानाम् अध्वश्रमातुरवधूजनसेवितानाम् निवेशनविभागपरिष्कृतानाम् वनपादपानाम् पुरोपवनजा लक्ष्मीः जज्ञे ।

विग्रहः—परिच्छाद्यते अनेनेति परिच्छदः । शाखासु अवसक्ताः कमनीयाः परिच्छदाः येषाम्, तेषाम्—शाखावसक्तकमनीयपरिच्छदानाम् । अध्वनि श्रमः = अध्वश्रमः, तेनातुरैः वधूजनैः सेवितानाम् = अध्वश्रमातुरवधूजनसेवितानाम् । निवेशनविभागैः परिष्कृतानाम् = निवेशनविभागपरिष्कृतानाम् । वनानां पाद-पास्तेषां = वनपादपानाम् । पुरे यद् उपवनं तत्र जाता = पुरोपवनजा ।

अर्थः—शाखावसक्तकमनीयपरिच्छदानाम् = लतावसक्तरमणीयपरिकराणाम् । अध्वश्रमातुरवधूजनसेवितानाम् = मार्गजनितश्रमपीडितदेवाङ्गनासेवितानाम् । निवेशनविभागपरिष्कृतानाम् = आवसतिकावच्छेदालङ्कृतानाम् । वनपादपानाम् = वनवृक्षाणाम् । पुरोपवनजा = पुरस्कृत्रिमवनजाता । लक्ष्मीः = शोभा । जज्ञे = जाटा । अत्र निदर्शनालंकारो वसन्ततिलकावृत्तश्च ॥ ४० ॥

कोषः—‘विटपी पादपस्तसः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—वनवृक्षों की शाखाओं में सुराङ्गनाओं के सुन्दर-सुन्दर परिधान लटक रहे थे । मार्ग की थकावट से व्याकुल होकर वे उन्हीं वृक्षों के नीचे बैठ कर विश्राम कर रही थीं । देवताओं ने उन वृक्षों के नीचे की भूमि बैठने के लिए साफ कर ली थी । इस प्रकार वे वनवृक्ष नगर में बने हुए उद्यानों (पार्कों) के समान बड़े ही सुन्दर लग रहे थे ॥ ४० ॥

इति भारविक्तौ सुधाटीकासंबलिते किरातार्जुनीये सप्तमः सर्गः ।

अष्टमः सर्गः

अथ स्वमायाकृतमन्दिरोज्ज्वलं
ज्वलन्मणि व्योमसदां सनातनम् ।
सुराङ्गना गोपतिचापगोपुरं
पुरं वनानां विजिहीर्षया जहुः ॥ १ ॥

अन्वयः—अथ सुराङ्गनाः स्वमायाकृतमन्दिरोज्ज्वलं ज्वलन्मणि व्योमसदां
सनातनं गोपतिचापगोपुरं पुरं वनानां विजिहीर्षया जहुः ।

विग्रहः—सुराणामङ्गनाः=सुराङ्गनाः । स्वमायया कृतैः मन्दिरैः उज्ज्वलम्=
स्वमायाकृतमन्दिरोज्ज्वलम् । ज्वलन्तः मणयो यस्मिंस्तत्=ज्वलन्मणि । व्योम्नि
सीदन्ति ये तेषाम्=व्योमसदाम् । गोः पतिः=गोपतिः, तस्य चापवद् वर्णानि
गोपुराणि यस्य तत्=गोपतिचापगोपुरम् । विहर्तुमिच्छा विजिहीर्षा, तया=
विजिहीर्षया ।

अर्थः—अथ=निवेशनान्तरम् । सुराङ्गनाः=देवाङ्गनाः । स्वमायाकृतमन्दिरो-
ज्ज्वलम्=निजमायानिमित्तभवनदीप्तम् । ज्वलन्मणि=दीव्यमणि । व्योमसदाम्=
गन्धर्वाणाम् । सनातनम्=सदातनम् । गोपतिचापगोपुरम्=इन्द्रधनुर्गोपुरम् ।
पुरम्=नगरम् । वनानां=काननानाम् । विजिहीर्षया=विहर्तुमिच्छया । जहुः=
तत्त्यजुः । अत्र संसृष्टिरलङ्कारो वंशस्थवृत्तश्च ।

कोषः—‘पुरद्वारं तु गोपुरम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—देवाङ्गनाओं ने अपनी माया द्वारा बनाये हुए उज्ज्वल भवनों वाले
मणियों से प्रदीप्त, इन्द्रधनुष के समान सुन्दरवर्ण वाले तथा गन्धर्वों के सनातन
नगर को वन में विहार करने की इच्छा से छोड़ दिया ॥ १ ॥

यथायथं ताः सहिता नभश्चरैः प्रभाभिरुद्धासितशैलवीरुधः ।
वनं विशन्त्यो वनजायतेक्षणाः क्षणद्युतीनां दधुरेकरूपताम् ॥ २ ॥

अन्वयः—यथायथं नभश्चरैः सहिताः प्रभाभिः उद्धासितशैलवीरुधः ताः
वनजायतेक्षणाः वनं विशन्त्यः क्षणद्युतीनाम् एकरूपतां दधुः ।

विग्रहः—नभसि चरन्तीति तैः=नभश्चरैः । उद्भासिताः शैलाः वीरुषश्च
याभिस्ताः=उद्भासितशैलवीरुषः । वनजानीवायतानि ईक्षणानि यासां ताः=
वनजायतेक्षणाः । एकरूपस्य भाव एकरूपता ताम्=एकरूपताम् ।

अर्थः—यथायथं=यथास्वम् । नभश्चरैः=गन्धर्वैः मेघैश्च । सहिताः=
युक्ताः । प्रभाभिः=दीप्तिभिः । उद्भासितशैलवीरुषः=भासितपर्वतवृक्षाः । ताः=
पूर्वोक्ताः । वनजायतेक्षणाः=कमलायतलोचनाः । वनं=विपिनं । विशन्त्यः=
प्रविशन्त्यः । क्षणद्युतोनाम्=विद्युताम् । एकरूपताम्=साम्यम् । दधुः=
धारयामासुः ।

कोषः—‘यथास्वं तु यथायथम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—गन्धर्वों के सहित, अपनी कान्ति से पर्वतों और वृक्षों को उद्भासित
करती हुई वे कमल सदृश विशाल नयनोंवाली अप्सराएँ वन में प्रविष्ट होती हुई
बिलकुल बिजली जैसी मालूम हो रही थीं ॥ २ ॥

निवृत्तवृत्तोरुपयोधरक्लमः प्रवृत्तिर्हृदिविभूषणारवः ।

नितम्बिनीनां भृशमादधे धृतिं नभःप्रयाणादवनौ परिक्रमः ॥ ३ ॥

अन्वयः—निवृत्तवृत्तोरुपयोधरक्लमः प्रवृत्तिर्हृदिविभूषणारवः अवनी
परिक्रमः नितम्बिनीनां नभःप्रयाणात् भृशम् धृतिम् आदधे ।

विग्रहः—निवृत्तः वृत्तस्योरुपयोधरस्य क्लमः यस्मिन् सः=निवृत्तवृत्तोरु-
पयोधरक्लमः । निर्हृदीनि विभूषणानि=निर्हृदिविभूषणानि, तेषामारवः । प्रवृत्तः
निर्हृदिविभूषणारवो यस्मिन् सः=प्रवृत्तिर्हृदिविभूषणारवः ।

अर्थः—निवृत्तवृत्तोरुपयोधरक्लमः=गतवत्तुलोस्तनश्रमः । प्रवृत्तिर्हृदि-
विभूषणारवः=जातनिर्हृदिनूपुरादिध्वनिः । अवनी=भूमौ । परिक्रमः=सञ्चारः ।
नितम्बिनीनाम्=अप्सरसाम् । नभःप्रयाणात्=आकाशगमनात् । भृशम्=
अधिकम् । धृतिम्=सन्तोषम् । आदधे=धृतवान् । अत्र काव्यलिङ्गमलङ्कारः ।

कोषः—‘अवनिर्मैदिनी मही’ इत्यमरः ।

हिन्दी—नितम्बिनी सुराङ्गनाओं को पृथिवी-परिभ्रमण आकाश-भ्रमण की
अपेक्षा अधिक रुचिकर लगा । इस भूपरिक्रमण से उनके गोल जांघों और स्तनों
की थकावट दूर हो गई । पहले हुए नुपुरादि आभूषणों से मधुर ध्वनि प्रकट हो
रही थी ॥ ३ ॥

वनानि कामं कुसुमानि बिभ्रतः करप्रचेयान्यपहाय शाखिनः ।

पुरोऽभिसस्रे सुरसुन्दरीजनैर्यथोत्तरेच्छा हि गुणेषु कामिनः ॥ ४ ॥

अन्वयः—वनानि करप्रचेयानि कामं कुसुमानि बिभ्रतः शाखिनः अपहाय सुरसुन्दरीजनैः पुरः अभिसस्रे । हि कामिनः गुणेषु यथोत्तरेच्छाः ।

विग्रहः—करैः प्रचेयानि = करप्रचेयानि । सुराणां सुन्दरीजनास्तैः = सुर-सुन्दरीजनैः । उत्तरमुत्तरमिच्छाः येषां ते = यथोत्तरेच्छाः ।

अर्थः—वनानि = सान्द्राणि । करप्रचेयानि = हस्तग्राह्याणि । कामम् = प्रचुरम् । कुसुमानि = पुष्पाणि । बिभ्रतः = धारयतः । शाखिनः = वृक्षान् । अप-हाय = त्यक्त्वा । सुरसुन्दरीजनैः = अप्सरोभिः । पुरः = अग्रे । अभिसस्रे = अभिसु-तम् । हि = यतः । कामिनः = कामातुराः । गुणेषु = अतिशयविषयेषु । यथोत्त-रेच्छाः = उत्तरोत्तरमभिलाषिणः । भवन्तीति शेषः । अत्रार्थान्तरन्यासालङ्कारः ।

कोषः—‘वृक्षो महीरुहः शाखी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—घने और हाथों से तोड़े जा सकनेवाले प्रचुर फूलों से लदे वृक्षों को छोड़कर सुरसुन्दरियाँ और आगे बढ़ने लगीं । क्योंकि कामीजन विषयादि गुणों की उत्तरोत्तर इच्छा बढ़ाते रहते हैं अर्थात् विषयादि-सुखों में कभी उन्हें सन्तोष नहीं होता है ॥ ४ ॥

तनूरलक्षारुणपाणिपल्लवाः स्फुरन्नखांशूत्करमञ्जरीभूतः ।

विलासिनीबाहुलता वनालयो विलेपनामोदहृताः सिषेविरे ॥ ५ ॥

अन्वयः—विलेपनामोदहृताः वनालयः तनूः अलक्षारुणपाणिपल्लवाः स्फुर-नखांशूत्करमञ्जरीभूतः विलासिनीबाहुलताः सिषेविरे ।

विग्रहः—विलेपनस्य आमोदाः, तैः हृताः = विलेपनामोदहृताः । वनानां अलयः = वनालयः । पाणयः एव पल्लवाः = पाणिपल्लवाः, अलक्तैः अरुणाः पाणिपल्लवाः यासां ताः = अलक्षारुणपाणिपल्लवाः । नखांशूनाम् उत्कराः = नखांशूत्कराः । स्फुरन्तः नखांशूत्कराः एव मञ्जर्यस्ताः बिभ्रतीति = स्फुरन्नखां-शूत्करमञ्जरीभूतः । विलासिनीनां बाहुव एव लतास्ताः = विलासिनीबाहुलताः ।

अर्थः—विलेपनामोदहृताः = लेपनहर्षाकृष्टाः । वनालयः = वनभ्रमराः । तनूः = कशाः । अलक्षारुणपाणिपल्लवाः = लाक्षारसारकपाणिपल्लवाः । स्फुर-

अखांशूत्करमञ्जरीमृतः = स्फुरन्नखकिरणपुञ्जमञ्जरीयुताः । विलासिनीबाहुलताः = सुरसुन्दरीभुजलताः । सिषेविरे = भेजिरे । अत्र रूपकालङ्कारः ।

कोषः—‘भुजबाहू प्रवेष्टो दोः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अङ्गरागादिलेपन की सुगन्ध पर आकृष्ट वनभ्रमरों ने पतली लाक्षारस से रंगे हुए हाथोंवाली सुरसुन्दरियों की भुजलताओं का सेवन किया । उनके नाखूनों से निकलती हुई किरणें मञ्जरियों के समान ज्ञात होती थीं ॥ ५ ॥

निपीयमानस्तबका शिलीमुखैः शोकयष्टिश्चलबालपल्लवा ।

विडम्बयन्ती ददृशे वधूजनैरमन्ददष्टौष्ठकरावधूननम् ॥ ६ ॥

अन्वयः—शिलीमुखैः निपीयमानस्तबका चलबालपल्लवा अमन्ददष्टौष्ठकरा-वधूननम् विडम्बयन्ती अशोकयष्टिः ददृशे ।

विग्रहः—निपीयमानः स्तबकः यस्याः सा = निपीयमानस्तबका । चलाः बालपल्लवाः यस्याः सा = चलबालपल्लवा । अमन्दं दष्ट ओष्ठो यस्मिन्, तत्करा-वधूननम् = अमन्ददष्टौष्ठकरावधूननम् । अशोकस्य यष्टिः = अशोकयष्टिः ।

अर्थः—शिलीमुखैः = भ्रमरैः । निपीयमानस्तबका = पीयमानगुच्छा । चल-बालपल्लवा = चञ्चलनूतनदला । अमन्ददष्टौष्ठकरावधूननम् = दृढदष्टौष्ठकरकम्पनम् । विडम्बयन्ती = अनुकुर्वती । अशोकयष्टिः = अशोकशाखा । ददृशे = दृष्टा ।

कोषः—‘अलिवाणौ शिलीमुखौ’ इत्यमरः ।

हिन्दी—भ्रमरों ने अशोकलता के पुष्पगुच्छों का मधुपान कर लिया था उसके नये निकले हुए पत्ते इस प्रकार हिल रहे थे जैसे तीक्ष्ण ओष्ठदंश (ओष्ठ में काटना) के कारण भौरों को उड़ाने के लिए हाथ अम्पराओं के हिल रहे हों । (यह दृश्य सुरसुन्दरियों के लिए बड़ा मनोरम था) ॥ ६ ॥

अथ कश्चिद् मधुपाक्रान्तां काञ्चिदाह—

करो धुनाना नवपल्लवाकृतो वृथा कृथा मानिनि मा परिभ्रमम् ।

उपेयुषी कल्पलताभिश्चङ्कया कथं न्वितस्त्रस्यति षट्पदावलिः ॥ ७ ॥

अन्वयः—हे मानिनि ! नवपल्लवाकृती करो धुनाना वृथा परिभ्रमं मा कृथाः कल्पलताभिश्चङ्कया उपेयुषी षट्पदावलिः कथं नु इतः त्रस्यति ।

विग्रहः—नवस्य पल्लवस्य आकृतिरिवाकृतिययोस्तौ = नवपल्लवाकृती ।
कल्पलतायाः अभिशङ्का, तया = कल्पलताभिशङ्कया । षट् पदानि सन्ति एषां
ते = षट्पदाः । षट्पदानामवलिः = षट्पदावलिः ।

अर्थः—माननि = अयि मानशीले ! नवपल्लवाकृती = नवदलरूपी । करौ =
हस्तौ । धुनाता = कम्पायमाना । व्यथा = व्यर्थम् । परिश्रमम् = श्रमम् । सा कृथाः =
सा कुरुष्व । कल्पलताभिशङ्कया = कल्पद्रुमभ्रान्त्या । उपेयुषी = उपगता । षट्-
पदावलिः = भ्रमरपंक्तिः । कथं । नु = किल । इतः = अस्मात् । त्रस्यति = विभेति ।
न त्रस्यत्येवेत्यर्थः ॥ ७ ॥

कोषः—‘द्विरेकपुष्पलिङ्गभृङ्गषट्पदभ्रमरालयः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—किसी अप्सरा को भौरों ने घेर लिया है इसपर कोई व्यक्ति कहता
है—हे मानशालिनी ! नये पत्तों के समान आकृतिवाले हाथों को हिलाहिला कर
तुम व्यर्थ परिश्रम न करो । कल्पवृक्ष की शङ्का से यह भ्रमरालि तुम्हारे पास
आई है । तुम डरती क्यों हो ॥ ७ ॥

अथ काचित्सखी काश्चित्प्रणयकुपितामाह—

जहीहि कोषं दयितोऽनुगम्यतां

पुराऽनुशेते तव चञ्चलं मनः ।

इति प्रियं काश्चिदुपैतुमिच्छतो

पुराऽनुनिन्ये निपुणः सखीजनः ॥ ८ ॥

अन्वयः—प्रियम् उपैतुम् इच्छतीं काश्चित् निपुणः सखीजनः कोषं जहीहि
दयितोऽनुगम्यताम् । चञ्चलं तव मनः पुरा अनुशेते इति पुरः अनुनिन्ये ।

विग्रहः—सखी एव जनः = सखीजनः ।

अर्थः—प्रियम् = प्रणयितम् । उपैतुम् = समीपं गन्तुम् । इच्छन्तीम् =
अभिलषन्तीम् । काश्चित् = नायिकाम् । निपुणः = चित्तज्ञः । सखीजनः = प्रिया-
जनः । कोपम् = क्रोधम् । जहीहि = त्यज । दयितोऽनुगम्यताम् = प्रियोऽनुस्रियताम् ।
चञ्चलं = चपलं । तव = ते । मनः = चित्तम् । पुरा अनुशेते = अग्रेऽनुशयिष्यते ।
इति = इत्थम् । पुरः = पूर्वम् एव । अनुनिन्ये = प्रसादयामास ।

कोषः—‘कोपक्रोधामर्षरोषप्रतिष्ठा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—किसी प्रणय-कुपिता सखी से कोई सखी कहती है :—क्रोध छोड़

दो । प्रिय का अनुसरण करो । तुम्हारा चञ्चल मन आगे चलकर समक्ष में आवेगा । इस प्रकार प्रेमी के पास जाने की इच्छुक किसी युवती सखी को एक दूसरी चतुर सखी ने पहले ही अनुकूल कर लिया ॥ ८ ॥

अथ चतुर्भिः श्लोकैः कलापकमाह—

समुन्नतैः काशदुकूलशालिभिः परिववणत्सारसपंक्तिमेखलैः ।

प्रतीरदेशैः स्वकलत्रचारुभिर्विभूषिताः कुञ्जसमुद्रयोषितः ॥ ९ ॥

अन्वयः—समुन्नतैः काशदुकूलशालिभिः परिववणत्सारसपंक्तिमेखलैः । स्व-
कलत्रचारुभिः प्रतीरदेशैः विभूषिताः कुञ्जसमुद्रयोषितः ।

विग्रहः—काशानि तानि दुकूलानि इव तैः शालन्ते इति तैः=काशदुकूल-
शालिभिः । सारसानां पंक्तयः=सारसपङ्क्तयः । सारसपङ्क्तयः मेखला इव, ताः
परिववणन्त्यः येषु ते तैः परिववणत्सारसपंक्तिमेखलैः । स्वेषां कलत्राणि, तद्वच्चार-
वस्तैः=स्वकलत्रचारुभिः । प्रतीरे देशस्तैः=प्रतीरदेशैः । कुञ्जानां समुद्र-
योषितः=कुञ्जसमुद्रयोषितः ।

अर्थः—समुन्नतैः=उच्चैः । काशदुकूलशालिभिः=अश्वबालकुसुमवस्त्र-
शालिभिः । परिववणत्सारसपंक्तिमेखलैः=नदत्सारसराजिमेखलैः । स्वकलत्र-
चारुभिः=आत्मस्त्रीजनरुचिरैः । प्रतीरदेशैः=तटप्रदेशैः । विभूषिताः=अल-
ङ्कृताः । कुञ्जसमुद्रयोषितः=वननद्यः ।

कोषः—‘स्त्रीकट्यां मेखला कांची सप्तकी रक्षणा तथा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शैल-सरितायें अत्यन्त ऊँचे-ऊँचे तटों से शोभित हो रही थीं ।
उनके तट वस्त्र (चादर) के समान लगते हुए विकसित काश कुसुमों से शोभित
थे, जिनपर ध्वनि करती हुई सारस-पंक्तियां मेखलाओं जैसी लग रही थीं । वे
तट अपनी प्रियतमा के नितम्ब भाग (ऊँचे नीचे होने से) के समान रुचिकर
प्रतीत होते थे ॥ ९ ॥

विदूरपातेन भिदामुपेयुषश्च्युताः प्रवाहादभितः प्रसारिणः ।

प्रियाङ्कुशीताः शुचिमौक्तिकत्विषो वनप्रहासा इव वारिबिन्दवः । १० ।

अन्वयः—विदूरपातेन भिदाम् उपेयुषः प्रवाहात् च्युताः अभितः प्रसारिणः
प्रियाङ्कुशीताः शुचिमौक्तिकत्विषः वनप्रहासा इव वारिबिन्दवः ।

विग्रहः—विदूरात् पातेन=विदूरपातेन । प्रियायाः अङ्कः=प्रियाङ्कुस्त-

द्वत् शीताः = प्रियाङ्गुशीताः । शुचीनां मौक्तिकानां त्विष इव त्विषः येषां ते = शुचिमौक्तिकत्विषः । वनस्य प्रहासाः = वनप्रहासाः । इव । वारीणां बिन्दवः = वारिबिन्दवः ।

अर्थः—विदूरपातेन = दूरतः पतनेन । मिदां = भेदम् । उपेयुषः = उपगतान्, प्रवाहात् = प्रवेगात् । च्युताः = अष्टाः अभितः = अभिमुखम् । प्रसारिणः = प्रसर्पन्तः । प्रियाङ्गुशीताः = प्रियोत्सङ्गशीतलाः । शुचिमौक्तिकत्विषः = शुभ्रमौक्तिकान्तयः । वनप्रहासाः = उपवनहासाः इव । वारिबिन्दवः = जलशीकराः । स्थिताः इति शेषः । अत्रोत्प्रेक्षोपमयोः संसृष्टिः ।

कोषः—‘मौक्तिकम् मुक्ताज्य’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उँचाई से गिरने के कारण नदियों के प्रवाह बिच्छिन्न हो गये थे जिससे इधर-उधर फैले हुए जल बिन्दु प्रेयसी की गोद के समान अतीव शीतल और मोतियों के समान चमक रहे थे । वे जल-बिन्दु शोभा में वन-प्रहास से लग रहे थे ॥ १० ॥

सखीजनं प्रेमगुरुकृतादरं निरीक्षमाणा इव नम्रमूर्त्यः ।

स्थिरद्विरेफाञ्जनशारितोदरैर्विसारिभिः पुष्पविलोचनैर्लताः ॥ ११ ॥

अन्वयः—स्थिरद्विरेफाञ्जनशारितोदरैः विसारिभिः पुष्पविलोचनैः प्रेमगुरुकृतादरं सखीजनं निरीक्षमाणा इव नम्रमूर्त्यः लताः ।

विग्रहः—द्वौ रेकौ येषां ते द्विरेफाः । स्थिराः द्विरेफा एव अञ्जनानि, तैः शारितानि उदराणि येषां तैः = स्थिरद्विरेफाञ्जनशारितोदरैः । पुष्पाणि एव विलोचनानि, तैः = पुष्पविलोचनैः । प्रेम्णा गुरुकृतः आदरो यस्मिन् कर्मणि तत् = प्रेमगुरुकृतादरम् । नम्राः मूर्त्यः यासां ताः नम्रमूर्त्यः ।

अर्थः—स्थिरद्विरेफाञ्जनशारितोदरैः = निश्चलभ्रमराञ्जनशबलीकृतोदरैः । विसारिभिः = विस्तृतैः । पुष्पविलोचनैः = कुसुमनयनैः । प्रेमगुरुकृतादरम् = प्रेम्णा विस्तारितसम्मानम् । सखीजनम् = सखीम् । निरीक्षमाणाः = पश्यन्त्यः इव । नम्रमूर्त्यः = अवनताङ्गयः । लताः = शाखाश्च स्थिताः इति शेषः अत्र रूपकोत्प्रेक्षयोः संकरः ।

कोषः—‘शारः शबलवातयोः’ इति विश्वः ।

हिन्दी—वृक्षलताएँ फूलों से लदी हुई झुक गई थीं । फूलों पर मुग्ध

होकर मधुप अविचल रूप से मकरन्द पान कर रहे थे । इससे यह ज्ञात होता था जैसे लतारूपी रमण्यां फूलों पर अविचल बैठे हुए काले भौरों के रूप में अञ्जन लगाये विशाल पुष्परूपी नेत्रों से प्रिय और आदरणीया सखियों को झुक-झुक कर देख रही हों ॥ ११ ॥

उपेयुषीणां बृहतोरधित्यका मनांसि जह्नुः सुरराजयोषिताम् ।

कपोलकाषैः करिणां मदारुणैरुपाहितश्यामरुचश्च चन्दनाः ॥ १२ ॥

अन्वयः—मदारुणैः करिणां कपोलकाषैः उपाहितश्यामरुचः चन्दनाः बृहतीः अधित्यका उपेयुषीणां सुरराजयोषिताम् मनांसि जह्नुः ।

विग्रहः—मदेनारुणैः । कपोलानां काषैः = कपोलकाषैः । उपाहिताः श्यामाः रुचः येषु ते = उपाहितश्यामरुचः । सुरराजस्य योषितस्तासाम् = सुरराज-योषिताम् ।

अर्थः—मदारुणैः = मदरक्तैः । करिणाम् = गजानाम् । कपोलकाषैः = गण्ड-स्थलघर्षणैः उपाहितश्यामरुचः = जनितकृष्णवर्णाः । चन्दनाः = चन्दनपादपाः । बृहतीः विपुलाः अधित्यकाः ऊर्ध्वभूमीः । उपेयुषीणाम् = उपसेवितवतीनाम् । सुर-राजयोषिताम् = अप्सरसाम् । मनांसि = चित्तानि । जह्नुः । अपहतवन्तः ।

कोषः—‘अव्यक्तरागस्त्वरुणः’ इत्यमरः । ‘गन्धसारो मलयजो भद्रश्चीश्चन्दनोऽस्त्रियाम् ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—मद से अरुण बने हुए हाथियों ने अपने गालों को खुजलाकर चन्दन-पादपों को श्यामवर्ण की कान्ति का कर दिया था । इन्द्रकील पर्वत की अधित्यकाओं पर विराजमान अप्सराओं के मन उन चन्दन-वृक्षों ने अपनी सुषमा से हर लिये थे ॥ १२ ॥

स्वगोचरे सत्यपि चित्तहारिणा

विलोभ्यमाना प्रसवेन शाखिनाम् ।

नभश्चराणामुपकर्तुमिच्छतां

प्रियाणि चक्रुः प्रणयेन योषितः ॥ १३ ॥

अन्वयः—चित्तहारिणा प्रसवेन विलोभ्यमानाः योषितः स्वगोचरे सत्यपि उपकर्तुम् इच्छताम् नभश्चराणां प्रणयेन प्रियाणि चक्रुः ।

विग्रहः—चित्तं हरतीति, तेन = चित्तहारिणा । नभसि चरन्तीति, तेषाम् = नभश्चराणाम् ।

अर्थः—चित्तहारिणा = मनोहरेण । शाखिनां = पादपानाम् । प्रसवेन = पुष्पजातेन । विलोभ्यमानाः = आकृष्यमाणाः, योषितः = अप्सरसः । स्वगोचरे = स्वविषये । सत्यपि उपकर्तुम् = परिचरितुम् । इच्छताम् = अमिलषताम् । नभश्चराणाम् = गन्धर्वाणाम् । प्रणयेन = सहायहेतुना । प्रियाणि = रुचिराणि । चक्रुः = विदधुः ।

कोषः—‘वृक्षो महोरुहः शाखी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उस इन्द्रकील पर्वत पर वृक्षों के मनोहर फूलों ने अप्सराओं के मन अपनी ओर आकृष्ट कर लिये । यद्यपि उन पुष्पों को वे स्वयं तोड़ सकती थीं तथापि परिचर्याभिलाषी प्रियजनों गन्धर्वों के द्वारा चुने हुए फूलों को ही लेकर उन अप्सराओं ने उन्हें प्रसन्न कर दिया ॥ १३ ॥

प्रयच्छतोच्चैः कुसुमानि मानिनी विपक्षगोत्रं दयितेन लम्बिता ।

न किञ्चिद् ऊचे चरणेन केवलं लिलेख बाष्पाकुललोचना भुवम् ॥ १४ ॥

अन्वयः—कुसुमानि प्रयच्छता दयितेन उच्चैः विपक्षगोत्रम् लम्बिता मानिनी न किञ्चिद् ऊचे केवलं बाष्पाकुललोचना चरणेन भुवं विलेख ।

विग्रहः—बाष्पः आकुले लोचने यस्याः सा = बाष्पाकुललोचना ।

अर्थः—कुसुमानि = पुष्पाणि । प्रयच्छता = ददता । दयितेन = प्रियेण । उच्चैः = उच्चैस्तराम् । विपक्षगोत्रम् = सपत्नीनामधेयम् । लम्बिता = प्रापिता । मानिनी = गविता प्रेयसी । न किञ्चिद् ऊचे = नैव किञ्चिदप्युवाच । केवलम् । बाष्पाकुललोचना = सजलनयना । चरणेन = पादेन । भुवम् = भूमिम् । लिलेख = रेखाकितां चकार ।

कोषः—नाम गोत्रम् कुलं गोत्रम् इति शाश्वतः ।

हिन्दी—एक अप्सरा अपने प्रियतम के द्वारा सपत्नी का नाम जोर से पुकार कर फूल देते देख कर कुछ भी नहीं बोली, बल्कि केवल आँखों में आंसू भर कर वह पैर से भूमि कुरेदने लगी ॥ १४ ॥

प्रियेऽपरा यच्छति वाचमुन्मुखी निबद्धदृष्टिः शिथिलाकुलोच्चया ।

समादधे नांशुकमाहितं वृथा विवेद पुष्पेषु न पाणिपल्लवम् ॥ १५ ॥

अन्वयः—वाचं यच्छति प्रिये निबद्धदृष्टिः उन्मुखी शिथिलाकुलोच्चया अपरा अंशुकं न समादधे । पुष्पेषु वृथा अहितम् पाणिपल्लवं च न विवेद ।

विग्रहः—निबद्धा दृष्टिः यस्याः सा = निबद्धदृष्टिः । उद् मुखं यस्याः सा = उन्मुखी । शिथलः आकुलश्च उच्चयो यस्याः साः = शिथिलाकुलोच्चया । पाणिः एव पल्लवो यस्तम् = पाणिपल्लवम् ।

अर्थः—वाचम् यच्छति = समारुपति । प्रिये = प्रियजने । निबद्धदृष्टिः = निश्चलदृष्टिः । उन्मुखी = उद्वर्णमुखी । शिथिलाकुलोच्चया = इत्यचलितनीबोबन्धा । अपरा = अन्या । अंशुकम् = परिधानम् । न समादधे = न धृतवती । पुष्पेषु = कुसुमेषु । वृथा = व्यर्थम् । अहितम् = आरापितम् । पाणिपल्लवम् च । न विवेद = न जज्ञे । अशोपमारूपकयोः संकरः ।

कोषः—‘नारीकट्यंशुकग्रन्थौ नीबो स्यादुच्चयोऽप्यथ’ इति मार्तण्डः ।

हिन्दी—प्रियतम से बात (प्रेमालाप) करती हुए कोई दूसरी अप्सरा मुख ऊपर उठाकर एकटक दृष्टि से देखती ही रह गई । उसका नारा नीबो-बन्धन नीचे खिसक गया और प्रेमालाप में मुग्ध होने के कारण वह वस्त्र तक न सुधार सकी अर्थात् नंगा हो गई । फूलों पर उसका पल्लव के समान कोमल हाथ भी नहीं पड़ रहा था ॥ १५ ॥

सलीलमासक्तलतान्तभूषणं समासजन्त्या कुसुमावतंसकम् ।

स्तनोपपीडं नुनुदे नितम्बिना घनेन कश्चिज्जघनेन कान्तया ॥ १६ ॥

अन्वयः—आसक्तलतान्तभूषणं कुसुमावतंसकं सलीलं समासजन्त्या कान्तया कश्चित् स्तनोपपीडं नितम्बिना घनेन जघनेन नुनुदे ।

विग्रहः—आसक्ता लतान्ता भूषणं यस्य तत् आसक्तलतान्तभूषणम् । लीलया सहितं = सलीलम् । स्तनाभ्याम् उपपीड्येति = स्तनापपीडम् ।

अर्थः—आसक्तलतान्तभूषणम् = पल्लवैः सह ग्रथितम् । कुसुमावतंसकं = पुष्पखेतरम् । सलीलम् = सविलासम् । समासजन्त्या = शिरसि प्रतिवधत्या । कान्तया = प्रियस्या । कश्चित् = प्रियः । स्तनापपीडम् = पयोधरोपपीडम् । नितम्बिना = नितम्बयुतेन, घनेन जघनेन = स्थूलास्थलेन । नुनुदे = नुनन्तः ।

कोषः—‘पश्चान्नितम्बः स्त्रीकट्याः बलीबे तु जघनं पुरः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—आभूषणों के रूप में फूलों को अपने शिर पर खेल-खेल में धारण

करती हुई कोई एक अक्सरा अपने वक्षस्थल की शोभा को कुछ कम समझकर अपने घनजघनों से प्रियतम को प्रसन्न कर रही थी ॥ १६ ॥

कलत्रभारेण विलोलनीविना गलदुदुकूलस्तनशालिनोरसा ।

बलिव्यपायस्फुटरोमराजिना निरायतत्वादुदरेण ताम्यता ॥ १७ ॥

अन्वयः—विलोलनीविना कलत्रभारेण गलदुदुकूलस्तनशालिना उरसा बलिव्यपायस्फुटरोमराजिना निरायतत्वात् ताम्यता उदरेण ।

विग्रहः—विलोला नीवी यस्मिन् स्तेन = विलोलनीविना । गलद् दुकूलं याम्यां स्तनाभ्यां ताम्यां शालते इति तेन = गलदुदुकूलस्तनशालिना । बलिव्यपायेन स्फुटा रोमराजिः यस्मिन् स्तेन = बलिव्यपायस्फुटरोमराजिना । कलत्रस्य भारस्तेन = कलत्रभारेण । निर्गतम् आयतत्वं यस्मात् तस्मात् = निरायतत्वात् ।

अर्थः—विलोलनीविना = विदिलिष्टवस्त्रग्रन्थिना । कलत्रभारेण = श्रोणिभारेण । गलदुदुकूलस्तनशालिना = संसमानांशुकपयोधरशालिना । उरसा = वक्षसा । बलिव्यपायस्फुटरोमराजिना = भङ्गिनिवृत्तिस्फुटलोमपङ्क्तिना । निरायतत्वात् = अप्रसारितत्वात् । ताम्यता = तनूभवता । उदरेण = उदरप्रदेशेन । (मनः समादद इति शेषः) । अत्र स्वभावोक्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘कलत्रं श्रोणिभार्ययोः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—किसी दूसरी देवाङ्गना ने जिसकी वस्त्रग्रन्थि ढीली पड़ गयी थी, जिसके स्तन वस्त्ररहित होकर वक्षस्थल की शोभा बढ़ा रहे थे और जिसके क्षीण (पतले) उदर पर त्रिवली न होने के कारण रोंये स्पष्ट दिखाई दे रहे थे, अपने प्रियतम का मन आकृष्ट कर लिया ॥ १७ ॥

विलम्बमानाकुलकेशपाशया कयाचिदाविष्कृतबाहुमूल्या ।

तरुप्रसूनान्यपदिश्य सादरं मनोऽधिनाथस्य मनः समाददे ॥ १८ ॥

अन्वयः—विलम्बमानाकुलकेशपाशया आविष्कृतबाहुमूल्या कयाचित् तरुप्रसूनानि अपदिश्य सादरं मनोऽधिनाथस्य मनः समाददे ।

विग्रहः—विलम्बमानः आकुलश्च केशपाशो यस्यास्तया = विलम्बमानाकुलकेशपाशया । आविष्कृतं बाहुमूलं यस्यास्तया = आविष्कृतबाहुमूल्या । वृक्षस्य प्रसूनानि = वृक्षप्रसूनानि । मनसोऽधिनाथस्तस्य = मनोऽधिनाथस्य ।

अर्थः—विलम्बमानाकुलकेशपाशया=विस्त्रंसमानविलुलितजटाजूटया । आवि-
ष्कृतबाहुमूलया=दशितकक्षप्रदेशया । कयाचित् कान्तया । तरुप्रसूनानि=पादप-
कुसुमानि । अपविश्य=व्याजीकृत्य । सादरं=साभिलाषम् । मनोघिनायस्य=
प्रियतमस्य । मनः=चित्तम् । समावदे=आचकर्षे ।

कोषः—‘व्याजोऽपदेशो लक्ष्यं च’ इत्यमरः ।

हिन्दी—किसी दूसरी देवाङ्गना ने जिसके लहराते हुए केश लटक रहे थे,
जिसका वक्ष भाग खुला हुआ था, वृक्ष से फूल तोड़ने के बहाने अपने प्रियतम का
मन अपनी ओर आकृष्ट कर लिया ॥ १८ ॥

व्यपोहितुं लोचनतो मुखानिलैरपारयन्तं किल पुष्पजं रजः ।

पयोधरेणोरसि काचिदन्मनाः प्रियः जघानोन्नतपीवरस्तनो ॥ १९ ॥

अन्वयः—उन्नतपीवरस्तनी काचित् लोचनतः पुष्पजम् रजः मुखानिलैः व्यपो-
हितुम् अपारयन्तं किल प्रियम् उन्मनाः पयोधरेण उरसि जघान ।

विग्रहः—उन्नतौ पीवरो च स्तनौ यस्याः सा = उन्नतपीवरस्तनी । पुष्पा-
ज्जातन्तत् = पुष्पजम् । मुखानामनिलैः = मुखानिलैः ।

अर्थः—उन्नतपीवरस्तनी=उदग्रस्थूलपयोधरी । काचित्=कान्ता । लोचनतः=
स्वनेत्रात् । पुष्पजं रजः=पुष्पजातं परागम् । मुखानिलैः=फूत्कारैः । व्यपो-
हितुम्=अपनेतुम् । अपारयन्तम्=अशक्नुवन्तं । किल = अलीकं, प्रियम् =
प्रियतमम् । उन्मनाः = उत्सुका सती । पयोधरेण = स्तनेन । उरसि = वक्षसि ।
जघान = ताडयामास ।

कोषः—‘परागः पुष्पजं रजः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—उन्नत और स्थूल पयोधरों वाली किसी दूसरी देवाङ्गनाने आँख
से पुष्परोग को फूक कर निकाल सकने में असमर्थ अपने प्रियतम के वक्षःस्थल
में मुँह ऊँचा करके (पराग निकालने के बहाने) अपने स्तन से चोट
मार दी ॥ १९ ॥

इमान्यमूनीत्यपवर्जिते शनैर्यथाभिरामं कुसुमाग्रपल्लवे ।

विहाय निःसारतयेव भूरुहान्पदं वनश्रीर्वनितासु सन्दधे ॥ २० ॥

अन्वयः—यथाभिरामं कुसुमाग्रपल्लवे इमानि अमूनि इति शनैः अपवर्जिते
वनश्रीः निःसारतया इव भूरुहान् विहाय वनितासु पदं सन्दधे ।

९ कि०

विग्रहः—कुसुमानि, अग्रपल्लवानि च कुसुमाग्रपल्लवं, तस्मिन् = कुसुमाग्र-
पल्लवे । वनस्य श्रीः = वनश्रीः । भूमौ रहन्तीति, तान् भूरुहान् ।

अर्थः—यथाभिरामम् = यथासुन्दरम् । कुसुमाग्रपल्लवे = पुष्पाग्रदले । 'इमानि
अमूनि' इति = इत्थं निदेशपूर्वकम् । शनैः = मन्दम् । अपवर्जिते = अपचिते सति ।
वनश्रीः = वनशोभाः, निःसारतया इव = नीरसतयेव । भूरुहान् = वृक्षान् ।
विहाय = त्यक्त्वा । वनितासु = अप्सरःसु । पदं सन्दधे = पदं दधौ ।

कोषः—'वामा वनिता महिला तथा' इत्यमरः ।

हिन्दी—'ये फूल मुझे दो' वे फूल मुझे दो' इस प्रकार से वनवृक्षों से फूल
और पल्लव धीरे से तोड़ लेने पर उनकी शोभा नष्ट हो गई । फिर उस वनश्री ने
तत्त्वरहित होने के कारण वृक्षों को छोड़कर उन सुरवालाओं का ही आश्रय
लिया । अर्थात् तोड़े हुए फूलों और पल्लवों को सुराङ्गनाओं ने यथास्थान अपने
अंगोंपर धारण किया ॥ २० ॥

प्रवालभङ्गारुणपाणिपल्लवः परागपाण्डुकृतपीवरस्तनः ।

महीरुहः पुष्पसुगन्धिराददे वपुर्गुणोच्छ्रायमिवाङ्गनाजनः ॥ २१ ॥

अन्वयः—प्रवालभङ्गारुणपाणिपल्लवः परागपाण्डुकृतपीवरस्तनः पुष्पसुगन्धिः
अङ्गनाजनः महीरुहः वपुर्गुणोच्छ्रायम् आददे इव ।

विग्रहः—प्रवालस्य भङ्गः = प्रवालभङ्गस्तेनारुणः पाणिपल्लवो यस्य सः =
प्रवालभङ्गारुणपाणिपल्लवः । परागेण पाण्डुकृतौ पीवरौ स्तनौ यस्य सः = पराग-
पाण्डुकृतपीवरस्तनः । पुष्पैः सुगन्धिः पुष्पसुगन्धिः । वपुर्गुणस्य उच्छ्रायः = वपु-
र्गुणोच्छ्रायस्तम् तथोक्तम् ।

अर्थः—प्रवालभङ्गारुणपाणिपल्लवः = पल्लववलयारुणकरदलः । परागपाण्डू-
कृतपीवरस्तनः = पुष्पपरजःपाण्डुपीपरपयोधरः । पुष्पसुगन्धिः = कुसुमसुरभिः ।
अङ्गनाजनः = देवाङ्गनाजनः । महीरुहः = वृक्षजातात् । वपुर्गुणोच्छ्रायम् = स्वदेह-
गुणोत्कर्षम् । आददे इव = लब्धवानिव । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—'परागः सुमनोरजः' इत्यमरः ।

हिन्दी—सुराङ्गना का पाणिपल्लव नवकिसलयों को तोड़ने से रंग गया था,
पुष्पपराग से उसके उन्नत उरोज पाण्डुरंग के हो गये थे । उसके फूलों से सुगन्धित
शरीर ने मानो वृक्ष से उच्चतारूपी गुणोत्कृष्टता प्राप्त की थी ॥ २१ ॥

पञ्चभिः कुलकमाह-—

वरोरुभिर्वारणहस्तपीवरैश्चिराय खिन्नान्नव पल्लवश्रियः ।

समेऽपि यातुं चरणाननोश्चरान्मदादिव प्रस्खलतः पदे पदे ॥ २२ ॥

अन्वयः—वारणहस्तपीवरैः वरोरुभिः चिराय खिन्नान् नवपल्लवश्रियः समे अपि यातुम् अनोश्चरान् मदात् इव पदे पदे प्रस्खलतः चरणान् ।

विग्रहः—वारणहस्त इव पीवरैः = वारणहस्तपीवरैः । वरैः उरुभिः = वरोरुभिः । नवानां पल्लवानां श्रीरिव श्रीर्येषां तान् = नवपल्लवश्रियः ।

अर्थः—वारणहस्तपीवरैः = करिकरस्थूलैः वरोरुभिः = महोरुभिः । चिराय = चिरकालाय । विन्नान् = विलन्नान् । नवपल्लवश्रियः = नवकिसलयवन्मूढन् । समेऽपि = समस्थलेऽपि । यातुम् = गन्तुम् । अनोश्चरान् = अशक्तान् । मदादिव = प्रमदादिव, पदे पदे = प्रतिपदे । प्रस्खलतश्चरणान् = स्खलतः पदान् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘जानूषावाऽण्ठीवदस्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इन्द्रकील पर्वत के शिखर-मार्गों पर अनुसरण करती हुई अप्सराओं के नवपल्लवों के समान कोमल चरण, हाथी की सूँड़ की भांति मांसल जांघों वाले थे जो कि पर्वत-शिखर की समतल भूमि पर चलने से थक गये थे अतः वे पग-पग पर इस प्रकार लड़खड़ा रहे थे जैसे वे मछपान क्रिये हों । २२।

विसारिकाञ्चीमणिरश्मिलब्धया मनोहरोच्छ्रायनितम्बशोभया ।

स्थितानि जित्वा नवसैकतद्युति श्रमातिरिक्तैर्जघनानि गौरवैः ॥ २३ ॥

अन्वयः—विसारिकाञ्चीमणिरश्मिलब्धया मनोहरोच्छ्रायनितम्बशोभया नवसैकतद्युति जित्वा स्थितानि श्रमातिरिक्तैः गौरवैः जघनानि ।

विग्रहः—विसारिभिः काञ्चीमणीनां रश्मिभिः लब्धया = विसारिकाञ्चीमणिरश्मिलब्धया । मनोहरः उच्छ्रायः येषां तेषां नितम्बानां या शोभा, तथा = मनोहरोच्छ्रायनितम्बशोभया । नवसैकतानां युतिस्ताम् = नवसैकतद्युतिम् । श्रमातिरिक्तैः = श्रमातिरिक्तैः ।

अर्थः—विसारिकाञ्चीमणिरश्मिलब्धया = प्रसारिमेखलामणिकान्तिलब्धया । मनोहरोच्छ्रायनितम्बशोभया = मनोरमोत्प्रेषनितम्बश्रिया । नवसैकतद्युतिम् = नूतनसैकतशोभाम् । जित्वा = विजित्य । स्थितानि = अवस्थितानि । श्रमा-

तिरिक्तैः परिश्रमातिशयैः । गौरवैः = गुह्यैः । उपलक्षितानीति शेषः । जघनानि = जघनस्थलानि ।

कोषः—‘मेखला कांची सप्तकी रशना तथा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—सुरागनाओं की जांघों ने जो कि करघनी में लगे हुए रत्नों की कान्ति से शोभित और मनोहर उन्नत नितम्बों की शोभा से युक्त थीं, ऊँचे कंगारों और रेत से चमकते पुलिनों की जीत लिया । चलने से थकी हुई उनकी जाँघें शिथिल हो गईं ॥ २३ ॥

समुच्छ्वसत्पङ्कजकोशकोमलैरुपाहितश्रीण्युपनीवि नाभिभिः ।
दधन्ति मध्येषु वलीविभङ्गिषु स्तनातिभारादुदराणि नम्रताम् ॥ २४ ॥

अन्वयः—समुच्छ्वसत्पङ्कजकोशकोमलैः नाभिभिः उपनीवि उपाहितश्रीणि वलीविभङ्गिषु मध्येषु स्तनातिभारात् नम्रताम् दधन्ति उदराणि ।

विग्रहः—समुच्छ्वसन्तः पङ्कजकोशास्तद्वत्कोमलैः = समुच्छ्वसत्पङ्कजकोश-कोमलैः । नोव्याः समीपे = उपनीवि । उपाहिताः श्रियः येषु तानि = उपाहित-श्रीणि । वलीनां विभङ्गो येषु तेषु = वलीविभङ्गिषु स्तनानाम् अतिभारः = स्तनातिभारस्तस्मात् = स्तनातिभारात् ।

अर्थः—समुच्छ्वसत्पङ्कजकोशकोमलैः = दलत्कमलमुकुलकोमलैः । नाभिभिः = प्रतारिकाभिः । उपनीवि = नीवीपाश्वर्यं । उपाहितश्रीणि = जनितशोभानि । वलीविभङ्गिषु = ऊर्मिमत्सु । मध्येषु । जघनस्थलेषु । स्तनातिभारात् = पयो-धरगुरुत्वात् । नम्रताम् = नम्रत्वम् । दधन्ति = बिभ्राणानि । उदराणि = उदर-स्थलानि चेति ।

कोषः—‘अथ नाभिस्तु जन्वद्गो यस्य संज्ञा प्रतारिका’ इति केशवः ।

हिन्दी—उन सुरसुन्दरियों के उदर जो कि विकसित कमलकोश के समान कोमल नाभियों से नीवीबन्धनों के पास बड़े सुन्दर लग रहे थे, स्तनभार के कारण निवलीयुक्त जघनस्थलों की अवनत बना रहे थे ॥ २४ ॥

समानकान्तीनि तुषारभूषणैः सरोरुहैरस्फुटपत्रपंक्तिभिः ।

चितानि धर्माभ्वकर्णैः समन्ततो मुखान्यनुत्फुल्लविलोचनानि च ॥ २५ ॥

अन्वयः—धर्माभ्वकर्णैः समन्ततः चितानि अनुत्फुल्लविलोचनानि तुषारभूषणैः अस्फुटपत्रपंक्तिभिः सरोरुहैः समानकान्तीनि मुखानि च ।

विग्रहः—धर्मात् जातमम्बु = धर्माम्बु, तस्य कणैः = धर्मांशुकणैः । नैव उत्फुल्लानि = अनुत्फुल्लानि । अनुत्फुल्लानि च तानि विलोचनानि = अनुत्फुल्ल-विलोचनानि । तुषारारण्येव भूषणानि येषां तैः = तुषारभूषणैः अस्फुटपत्राणां पंक्तयः येषु तैः = अस्फुटपत्रपंक्तिभिः । सरःसु रुहाणि = सरोरुहाणि, तैः = सरोरुहैः । समानाः कान्तयः येषां तानि = समानकान्तीनि ।

अर्थः—धर्मांशुकणैः = स्वेदबिन्दुभिः । समन्ततः = सर्वत्र । चितानि = व्याप्तानि । अनुत्फुल्लविलोचनानि = अविकसदक्षीणि । तुषारभूषणैः = शीकरपरिवृतैः । अस्फुटपत्रपंक्तिभिः = अविकचदलराजिभिः । सरोरुहैः = पद्मैः । समानकान्तीनि = समशोभितानि मुखानि = आननानि । च । अत्रोपमालङ्कारः ॥ २५ ॥

कोषः—‘व्याकोशविकचस्फुटाः’ इत्यमरः । ‘तुषारो हिम शीकरो’ इति शाश्वतः ।

हिन्दी—उन देवाङ्गनाओं के नेत्र तथा मुख पसीने से व्याप्त थे । वे ऐसे पद्मों की कान्ति की समानता करते थे जिनकी अविकसित कलियों पर पड़े हुए तुषारकण चमक रहे थे ॥ २५ ॥

विनिर्यतीनां गुरुखेदमन्थरं सुराङ्गनानामनुसानु वर्त्मनः ।

सविस्मयं रूपयतो नभश्चरान् विवेश तत्पूर्वमिवेक्षणादरः ॥ २६ ॥

अन्वयः—अनुसानु वर्त्मनः गुरुखेदमन्थरं विनिर्यतीनाम् सुराङ्गनानाम् सविस्मयं रूपयतः नभश्चरान् तत्पूर्वम् इव ईक्षणादरः विवेश ।

विग्रहः—गुरुणा खेदेन मन्थरमिति गुरुखेदमन्थरम् । विस्मयेन सहितं = सचिरमयम् । नभसि चरन्तीति तान् = नभश्चरान् । ईक्षणाय आदरः = ईक्षणादरः ।

अर्थः—अनुसानु = सानुषु । वर्त्मनः = मार्गात् । गुरुखेदमन्थरम् = महा-खेदालसम् । विनिर्यतीनाम् = निर्गच्छन्तीनाम् सुराङ्गनानाम् = अप्सरसाम् । सविस्मयम् = साश्चर्यम् रूपयतः = पूर्वोक्तचरणादीनि वर्णयतः । नभश्चरान् = गन्धर्वान् तत्पूर्वम् इव = तदेव प्रथमं यथा तथा । ईक्षणादरः = आलोकनकौतुकम् । विवेश = प्राविशत् ।

कोषः—‘अयनं वर्त्म मार्गाच्चपन्धानः पदवी सृतिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इन्द्रकील पर्वत की चोटियों पर चलते हुए मार्ग से अत्यन्त खेद

द्वारा बालस्य को पहुँची हुई (थकी हुई) सुराज्जनाओं की गति धीमी पड़ गई और आश्चर्यचकित होकर वर्णन करने हुए गन्धर्वों को 'यह सब पहले-पहल देखा है' इस प्रकार से देखने को कौमुक उत्पन्न हो गया ॥ २६ ॥

सम्प्रति सलिलक्रीड वर्णनमारभते—

अथ स्फुरन्मीनविधूतपङ्कजा विपङ्कतीरस्खलितोमिसंहतिः ।

पयोवगाढुं कलहंसनादिनी समाजुहावेव वधू सुरापगा ॥ २७ ॥

अन्वयः—अथ स्फुरन्मीनविधूतपङ्कजा विपङ्कतीरस्खलितोमिसंहतिः कलहंसनादिनी सुरापगा वधूः पयोऽवगाढुम् समाजुहाव इव ।

विग्रहः—स्फुरद्भिः मीनैः विधूतपङ्कजा । या सा = स्फुरन्मीनविधूतपङ्कजा । विगतं पङ्कं यस्मात् तत् = विपङ्कम्, विपङ्कं यत् तीरं तस्मिन् स्खलिता ऊपिसंहतिः यस्याः सा = विपङ्कतीरस्खलितोमिसंहतिः । कलहंसैः नदति या सा = कलहंसनादिनी । सुराणामापगा = सुरापगा ।

अर्थः—अथ = पुष्पावचयानन्तरम् । स्फुरन्मीनविधूतपङ्कजा = चलन्मत्स्यघूतकमला । विपङ्कतीरस्खलितोमिसंहतिः = पङ्करहिततटविचलिततरङ्गमंहतिः । कलहंसनादिनी = कादम्बरशब्दवती सुरापगा = गङ्गा । वधूः = अप्सरसः । पयः=जलम् । अवगाढुम् = अवगाहितुम् । समाजुहावेव = आकारयामासेव । अवोत्प्रेषालङ्कारः ।

कोषः—'हृतिराकाणाह्वानम्' इत्यमरः ।

हिन्दी—इसके बाद गङ्गानदी ने जिसमें कि मछलियों के कूदने से कमल हिल रहे थे, जिसके तट पर कोचड़ का नाम तक नहीं था, लहरों का तांता लगा हुआ था एवं हंस कल कूजन कर रहे थे, अप्सराओं का मानो जलावगाहन के लिए आवाहन किया ॥ २७ ॥

प्रशान्तधर्माभिभवः शनैर्विवान् विलासिनीभ्यः परिमृष्टपङ्कजः ।

ददौ भुजालम्बमिवात्तशीकरस्तरङ्गमालान्तरगोचरोऽनिलः ॥ २८ ॥

अन्वयः—प्रशान्तधर्माभिभवः शनैः विवान् परिमृष्टपङ्कजः आत्तशीकरः तरङ्गमालान्तरगोचरः अनिलः विलासिनीभ्यः भुजावलम्बम् ददौ इव ।

विग्रहः—धर्मस्य अभिभवः = धर्माभिभवः । प्रशान्तः धर्माभिभवो येन सः = प्रशान्तधर्माभिभवः । परिमृष्टं पंकजं येन सः = परिमृष्टपंकजः । आत्तः शीकरो येन

सः = आत्तशीकरः । तरङ्गानां माला = तरङ्गमाला, तासामन्तरे गोचर इति = तरङ्गमालान्तरगोचरः । भुजयोः अवलम्बस्तम् = भुजावलम्बम् ।

अर्थः—प्रशान्तधर्माभिभवः = शान्तोष्णबाधः । शनैः = मन्दम् । विवान् = वहन् । परिमृष्टपङ्कजः = पद्मगन्धी । आत्तशीकरः = व्यातजलकणः । तरङ्गमालान्तरगोचरः = ऊर्मिरङ्गिमध्यवामः । अनिलः = पवनः । विलासिनीभ्यः = अप्सरोभ्यः । भुजावलम्बम् = बाह्यावलम्बनम् । ददौ = दत्तवान् इव । अत्रोत्प्रे-
क्षालकारः ।

कोषः—‘मङ्गलस्तरङ्गऊर्मिर्वा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—घूप के प्रभाव को मिटानेवाला, धीमे २ बहुता हुआ कमलगन्धी पवन जलकणों में युक्त था और जो नदियों की तरङ्गों से होकर चल रहा था, उन अप्सराओं के लिए मानो अपनी भुजाओं में समेट रहा था ॥ २८ ॥

गतैः सहावैः कलहंसविक्रमं कलत्रभारैः पुलिनं नितम्बिभिः ।

मुखैः सरोजानि च दीर्घलोचनैः सुरस्त्रियः साम्यगुणान्निरासिरे ॥ २९ ॥

अन्वयः—सुरस्त्रियः सहावैः गतैः कलहंसविक्रमं नितम्बिभिः कलत्रभारैः पुलिनं दीर्घलोचनैः सरोजानि च साम्यगुणात् निरासिरे ।

विग्रहः—सुराणां स्त्रियः = सुरस्त्रियः । हावैः सहितैः = सहावैः । कलहंसानां विक्रमं = कलहंसविक्रमम् । कलत्राणां भारैः = कलत्रभारैः । दीर्घैः लोचनैः = दीर्घलोचनैः ।

अर्थः—सुरस्त्रियः = देवाङ्गना । सहावैः = सविलासैः । गतैः = गतिभिः, कलहंसविक्रमम् = हंसगतिम् । नितम्बिभिः = प्रशस्तनितम्बैः, कलत्रभारैः = जघनभारैः । पुलिनम् = नितम्बभारशून्यम् । दीर्घलोचनैः = विशालनेत्रैः । सरोजानि = कमलानि च । साम्यगुणत्वात् = समानगुणत्वात् । निरासिरे = निरस्तवत्यः ।

कोषः—‘आननं लपनं मुखम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—देवाङ्गनाओं ने अपने हावभावादि कटाक्षों एवं मन्द चाल से हंसों की चाल, नितम्बवाले जघनभार से नदी पुलिन और विशाल नेत्रों से कमल शोभा को निरस्त कर दिया ॥ २९ ॥

विभिन्नपर्यन्तगमीनपंकयः पुरो विगाढाः सखिभिर्मरुत्वतः ।

कथंचिदापः सुरसुन्दरीजनैः सभोतिभिस्तत्प्रथमं प्रपेदिरे ॥ ३० ॥

अन्वयः—विभिन्नपर्यन्तगमीनपंकयः मरुत्वतः सखिभिः पुरः विगाढाः सभोतिभिः सुरसुन्दरीजनैः तत्प्रथमं कथंचित् आपः प्रपेदिरे ।

विग्रहः—विभिन्नाः पर्यन्तगाः मीनानां पंकयः यासां ताः=विभिन्नपर्यन्तगमीनपंकयः । भोतिभिः सहितैः=सभोतिभिः ।

अर्थः—विभिन्नपर्यन्तगमीनपंकयः=भिन्नप्रान्तगतमत्स्यरेखाः । मरुत्वतः=इन्द्रस्य । सखिभिः=मित्रैः गन्धर्वैः । पुरः=पूर्वम् । विगाढाः=प्रविष्टाः । सभोतिभिः=सभयैः । सुरसुन्दरीजनैः=अप्सरोभिः । तत्प्रथमं=अवगाहनपूर्वम् । कथंचित्=यथा तथा भयात् । आपः=जलम् । प्रपेदिरे=जगाहिरे ।

कोषः—‘झषो मत्स्यो मीनो वैसारिणोऽण्डजः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—(गंगातट पर पहुँच कर) इन्द्र के मित्र गन्धर्वों ने सर्वप्रथम जल में प्रवेश किया जिससे पंक्ति में तैरती हुई मछलियों का ताँता टूट गया और वे इधर-उधर किनारों पर चली गयीं । गन्धर्वों के जलावगाहन के बाद वे सुरसुन्दरियाँ भी डरती-डरती पानी में प्रविष्ट हुई ॥ ३० ॥

विगाढमात्रे रमणीभिरम्भसि प्रयत्नसंवाहितपीवरोरुभिः ।

विभिद्यमाना विससार सारसानुदस्य तीरेषु तरंगसंहतिः ॥ ३१ ॥

अन्वयः—प्रयत्नसंवाहितपीवरोरुभिः रमणीभिः अम्भसि विगाढमात्रे विभिद्यमाना तरंगसंहतिः तीरेषु सारसान् उदस्य विससार ।

विग्रहः—प्रयत्नेन संवाहिताः पीवराः उरवः याभिस्ताभिः=प्रयत्नसंवाहितपीवरोरुभिः । तरङ्गाणां संहतिः=तरङ्गसंहतिः ।

अर्थः—प्रयत्नसंवाहितपीवरोरुभिः=यत्नसंचारितस्थूलजघनाभिः रमणीभिः=अप्सरोभिः । अम्भसि=जले । विगाढमात्रे=प्रविष्ट एव सति । विभिद्यमाना=विशौर्यमाणा । तरङ्गसंहतिः=कमिषमूहः । तीरेषु=तटेषु । सारसान्=सारसपक्षिविशेषान् । उदस्य=उत्सार्य । विससार=वितस्तार ।

कोषः—‘सारसो मैथुनी कामी गोमर्दः पुष्कराह्वयः, इति यादवः । ‘चक्राङ्गः सारसो हंसः’ इति शब्दान्वे ।

हिन्दी—देवाङ्गनाओं के बड़े प्रयत्न से स्थूल जाँघों को जल में रखते

(डुबोते) ही लहरें छिन्न-भिन्न हो गयीं और वे तटवर्त्ती सारसादि पक्षियों को हटाकर तट तक फैल गयीं ॥ ३१ ॥

शिलाघनेर्नाकसदामुरःस्थलैर्बृहन्निवेशैश्च वधूपयोधरैः ।

तटाभिनीतेन विभिन्नवीचिना रुषेव भेजे कलुषत्वमम्भसा ॥ ३२ ॥

अन्वयः—शिलाघनेः नाकसदाम् उरःस्थलैः बृहन्निवेशैः वधूपयोधरैः तटा-

भिनीतेन विभिन्नवीचिना अम्भसा रुषा इव कलुषत्वम् भेजे ।

विग्रहः—शिलावद् घनैः शिलाघनैः । नाकं सदः येषां तेषाम् = नाकसदाम् ।

बृहत् निवेशः येषां तैः = बृहन्निवेशैः । वधूनां पयोधराणि, तैः = वधूपयोधरैः ।

तटमभितः नीतेन = तटाभिनीतेन । विभिन्नाः वीचयः यस्य तेन = विभिन्नवीचिना ।

कलुषस्य भावः कलुषत्वम् ।

अर्थः—शिलाघनैः = शिलाकठिनैः । नाकसदाम् = गन्धर्वाणाम् । उरःस्थलैः

वक्षस्थलैः । बृहन्निवेशैः = अतिस्थलैः वधूपयोधरैः = देवाङ्गनास्तनैः ।

तटाभिनीतेन = तटमभितः प्रापितेन । विभिन्नवीचिना = भग्नोमिणा । अम्भसा =

जलेन । रुषा इव = रोषेणैव । कलुषत्वम् = आविलत्वम् । भेजे = प्राप । अत्रोत्प्रेक्षा-

लङ्कारः ।

कोष—‘कूलं रोधश्च तीरं च प्रतीरं च तटं त्रिषु’ इत्यमरः ।

हिन्दी—स्वर्गवासिनी देवाङ्गनाओं के पत्थर के समान कठोर वक्षःस्थलों

तथा विस्तृत उन्नत उरोजों के द्वारा खण्ड-खण्ड होकर लहरें तट तक पहुँच जाती

थीं । नदी का जल गंदला (मैला) होने से ज्ञात होता था मानों अप्सराओं के

कार्यों से गंगा रुष्ट हो गई हों ॥ ३२ ॥

विधूतकेशाः परिलोलितस्रजः सुराङ्गनानां प्रविलुप्तचन्दनाः ।

अतिप्रसङ्गाद्विहितागसो मुहुः प्रकम्पमोयुः सभया इवोर्मयः ॥ ३३ ॥

अन्वयः—विधूतकेशाः परिलोलितस्रजः प्रविलुप्तचन्दनाः अतिप्रसङ्गात्

सुराङ्गनानां विहितागसः कर्मयः सभया इव मुहुः प्रकम्पम् ईयुः ।

विग्रहः—विधूताः केशा यैस्ते = विधूतकेशाः । परिलालिताः स्रजः यैस्ते =

परिलोलितस्रजः । प्रविलुप्तानि चन्दनानि यैस्ते = प्रविलुप्तचन्दनाः । विहितम्

आगो यैस्ते = विहितागसः । भयेन सहिताः = सभयाः ।

अर्थः—विधूतकेशाः = विक्षिप्तकेशाः । परिलोलितस्रजः = विलोलितमालाः ।

प्रविलुप्तचन्दनाः = प्रमृष्टाङ्गरागाः । अतिप्रमृष्टाङ्गात् = अविच्छेदात् सुराङ्गनानाम् =
देववधूनाम् । विहितागसः = कुनमण्डनखण्डनरूपापराधाः । ऊर्मयः = तरङ्गाः ।
समयाः = भयभीतः । इव । मुहुः = वारं वारम् । प्रकम्पम् = कम्पम् । ईयुः =
ययुः ॥ ३३ ॥

कोषः—‘चिकुरः कुन्तलो बालः कचः केशः शिरोरुहः ।’ इत्यमरः ।

हिन्दी—गङ्गा की लहरों ने देवाङ्गनाओं के बालों को बिखेर दिया, उनकी
पुष्पमालाओं को अक्षोर डाला तथा शरीर में लगे चन्दन, अंगरंगादि को मिटा
दिया । इस प्रकार अपराधों की सजावट मिटाने का पाप करके अपराधिनी सी
बनी हुई लहरें लहराती हुई मानों भय से काँप रही थी ॥ ३३ ॥

विपक्षचित्तोन्मथना नखव्रणास्तिरोहिता विभ्रममण्डनेन ये ।

हृतस्य शेषानिव कुङ्कुमस्य तान् विकत्थनीयान्दधुरन्यथा स्त्रियः ॥ ३४ ॥

अन्वयः—विपक्षचित्तोन्मथना ये नखव्रणाः विभ्रममण्डनेन तिरोहिताः हृतस्य
कुङ्कुमस्य शेषान् इव विकत्थनीयान् तान् स्त्रियः अन्यथा दधुः ।

विग्रहः—विपक्षस्य चित्तानाम् उन्मथनाः = विपक्षचित्तोन्मथनाः । नखानां
व्रणाः = नखव्रणाः । विभ्रमस्य मण्डनम्, तेन = विभ्रममण्डनेन ।

अर्थः—विपक्षचित्तोन्मथनाः = सपत्नीजनचित्तव्यथकाः । ये नखव्रणाः =
यानि नखव्रणानि । विभ्रममण्डनेन = सौन्दर्यमण्डनेन, कुङ्कुमलेपादिना । तिरो-
हिताः = छन्नाः । हृतस्य = आलितस्य । कुङ्कुमस्य = कुङ्कुमनाम्नः सौन्दर्यमण्ड-
नस्य । शेषान् इव = अवशिष्टान् इव = विकत्थनीयान् = व्यञ्जकत्वेन श्लाघनीयान् ।
तान् = नखव्रणान् स्त्रियः = अप्सरसः । अन्यथा दधुः = प्रकाशम् दधुः । अत्र
उत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—‘व्रणोऽस्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—स्नान करते समय देवाङ्गनाओं के सपत्नीजन (सौतों) के चित्तों
को व्याकुल बनाने वाले नखव्रण कुङ्कुमाङ्गरागादि के लेप से जो छिपा दिये गये
थे वे पानी से धुल कर व्यक्त हो रहे थे फिर भी वे अवशिष्ट कुङ्कुम रेखा के
समान थे अतः देवाङ्गनाओं ने उन नखव्रणों को जो कि प्रशंसनीय थे, प्रकाशित
ही रखा, छिपाया नहीं ॥ ३४ ॥

सरोजपत्रे नु विलीनषट्पदे विलोलदृष्टे स्विदमू विलोचने ।

शिरोरुहाः स्विन्नतपक्षमसन्ततिद्विरेफवृन्दं नु निशब्दनिश्चलम् ॥ ३५ ॥

अन्वयः—अमू विलीनषट्पदे सरोजपत्रे नु विलोलदृष्टेः विलोचने स्वित् नतपक्षमसन्ततेः शिरोरुहाः स्वित् निशब्दनिश्चलम् द्विरेफवृन्दम् नु ।

विग्रहः—विलीनाः षट्पदाः ययोः, ते=विलीनषट्पदे । सरोजस्य पत्रे = सरोजपत्रे । विलोला दृष्टिर्यस्यास्तस्याः = विलोलदृष्टेः । नता पक्षमणां सन्ततिः यस्यास्तस्याः = नतपक्षमसन्ततेः । शिरसि रुहाः = शिरोरुहाः । निशब्दम् च निश्चलं च = निशब्दनिश्चली, तयोः समाहार निशब्दनिश्चलम् । द्विरेफाणां वृन्दम् = द्विरेफवृन्दम् ।

अर्थः—अमू = निर्दिष्टे द्वे । विलीनषट्पदे = अमरलीने । सरोजपत्रे = कमलदले । नु इति वितर्कः । विलोलदृष्टे = चञ्चलाक्षयाः । विलोचने = नेत्रे । स्वित् = नु । नतपक्षमसन्ततेः = अवनतपक्षमराजेः अवनतनेत्रायाः । शिरोरुहाः = केसाः । स्वित् = यद्वा निशब्दनिश्चलम् = नीरवस्थिरम् । द्विरेफवृन्दम् = अमर-समूहः । नु = स्वित् । अत्र निश्चयान्तसन्देहालङ्कारः ।

कोषः—द्विरेफपुष्पलिङ्गभृङ्गषट्पदअमरालयः' इत्यमरः ।

हिन्दी—कमलदल में छिपी हुई एक अप्सरा को अन्य अप्सरायें देखकर निश्चित नहीं कर सकीं—

यह सामने भौरों से व्याप्त दो कमल दल हैं अथवा चपलदृष्टि वाली सखी के दो नेत्र हैं ? नीचे को पलक डाली हुई सुन्दरी के यह काले-काले केश हैं अथवा नीरव और निश्चल रूप से बैठे हुए भौरों का वृन्द है ? । अर्थात् यह सखी ही है इस बात का उन्होंने निश्चय नहीं कर पाया ॥ ३५ ॥

अगूढहासस्फुटदन्तकेसरं मुखं स्विदेतद्विकसन्तु पङ्कजम् ।

इति प्रलीनां नलिनीवने सखीं विदाम्बभूवुः सुचिरेण योषितः ॥ ३६ ॥

अन्वयः—अगूढहासस्फुटदन्तकेसरम् मुखम्, स्वित् एतद्विकसत् पङ्कजम् नु, इति नलिनीवने प्रलीनां सखीं योषितः सुचिरेण विदाम्बभूवुः ।

विग्रहः—अगूढः हासः=अगूढहासस्तेन स्फुटाः दन्ताः केसरा इव यस्य तत् = अगूढहासस्फुटदन्तकेसरम् । नलिनीनां वनम्, तस्मिन् = नलिनीवने । प्रकर्षेण लीनाम् = प्रलीनाम् ।

अर्थः—अगूढहासस्फुटदन्तकेसरम् = व्यक्तस्मितस्फुटदर्शनकेसरम् मुखम् =
आननम् । स्वित् = इदम् । एतत् = इदम् । विकसत्पङ्कजम् = विकचकमलम् ।
नु = इति वितर्के । इति = इत्थम् । नलिनीवने = कमलिनोकानने । प्रलीनाम् =
लीनाम् । सखीम् = सहगामिनीम् । योषितः = अप्सरसः । सुचिरेण = अतिविलम्ब्य,
विदाम्बभूवुः = विदाञ्चक्रुः । अत्र संदेहालंकारः ।

कोषः—‘स्त्री योषिदबला योषा नारी सीमन्तिनी वधूः’ इत्यमरः ।

हिन्दीः—स्पष्ट हास से निकलती हुई दाँतों की ज्योति बाज़ा यह मुख है
अथवा खिलता हुआ कमल है ? इस प्रकार कमल वन में छिपी हुई किसी एक
सखी को अन्य अप्सराओं ने बहुत देर में जान पाया कि यह सखी ही है ॥३६॥

प्रियेण संग्रथ्य विपक्षसन्निधौ-

वुपाहितां वक्षसि पीवरस्तने ।

स्रजं न काचिद् विजहौ जलाविलां

वसन्ति हि प्रेम्णि गुणा न वस्तुनि ॥ ३७ ॥

अन्वयः—प्रियेण संग्रथ्य विपक्षसन्निधौ पीवरस्तने वक्षसि उपाहिताम् स्रजं
जलाविलाम् न विजहौ । हि गुणाः प्रेम्णि वसन्ति वस्तुनि न (वसन्ति) ।

विग्रहः—विपक्षस्य सन्निधौ = विपक्षसन्निधौ । पीवरौ स्तनौ यस्य तस्मिन् =
पीवरस्तने । जलेनाविलाम् = जलाविलाम् ।

अर्थः—प्रियेण = प्रियतमेन । संग्रथ्य = स्वयमेव रचयित्वा । विपक्षसन्निधौ =
सपत्नीसमक्षम् । पीवरस्तने वक्षसि = उन्नतपयोधरे वक्षःस्थले । उपाहिताम् =
पातिताम् । स्रजम् = मालाम् । जलाविलाम् = मृद्वितामपि । न विजहौ = न तत्याज ।
हि = यतः । गुणाः = दाक्षिण्यादिगुणा । प्रेम्णि = प्रीतौ । वसन्ति = तिष्ठन्ति । न
वस्तुनि = नैव वसन्तीति । अत्रार्थान्तरन्यासालंकारः ।

कोषः—‘उरो वत्सं च वक्षश्च’ इत्यमरः ।

हिन्दीः—किसी सखी के उन्नत पयोधरों वाले वक्षस्थल पर प्रियतम ने
स्वयं माला बनाकर उसकी सपत्नी के समक्ष ही पहनाई । जल के कारण मसली

हुई भी उस माला को सखी ने नहीं निकाला, पहने ही रही । गुण वास्तव में प्रेम में रहते हैं किसी वस्तु में नहीं ॥ ३७ ॥

असंशयं न्यस्तमुपान्तरक्ततां

यदेव रोद्धुं रमणीभिरञ्जनम् ।

हृतेऽपि तस्मिन् सलिलेन शुक्लतां

निरास रागो नयनेषु न श्रियम् ॥ ३८ ॥

अन्वयः—रमणीभिर्यद् अञ्जनं न्यस्तम् उपान्तरक्ततां रोद्धुम् एव असंशयं तस्मिन् सलिलेन हृते अपि रागः नयनेषु शुक्लतां निरास श्रियम् न (निरास) ।

विग्रहः—उपान्तयोः रक्तता, ताम् = उपान्तरक्तताम् ।

अर्थः—रमणीभिः = सुरवधूभिः । यद् अञ्जनम् = चक्षुःशोभार्थं यत् कज्जलं न्यस्तम् = धृतम् । तदञ्जनम् । उपान्तरक्तताम् = नेत्रप्रान्तयोः अरुणत्वम् । रोद्धुम् = प्रतिबद्धम् एव न्यस्तम् । न तु शोभार्थमित्यर्थः । असंशयम् = नात्र सशयः । तस्मिन् = अञ्जने । सलिलेन = अम्भसा । हृते = क्षालिते । अपि । रागः = रक्तत्वम् । नयनेषु = नेत्रेषु । शुक्लतां = श्वेतत्वम् । निरास = निरस्तवान् । श्रियम् = शोभाम् । न निरस्तवान् इति ।

कोषः—‘सुन्दरी रमणी रामा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जलविहार से पूर्व अप्सराओं ने अपनी आंखों में जो काजल लगा रखा था वह नेत्रों के निचले भागों की रक्तता बनाये रखने के लिए था, इसमें कोई सन्देह नहीं है क्योंकि जलावगाहन से काजल के छूट जाने पर भी नेत्र भागों की अरुणिमा ने नेत्रों की सफेदी को ही मिटाया, उसकी रमणीयता को नहीं दूर किया ॥ ३८ ॥

श्रुतिं वहन्तो वनितावतंसका हृताः प्रलोभादिव वेगिभिर्जलैः ।

उपप्लुतास्तत्क्षणशोचनीयतां च्युताधिकाराः सचिवा इवाययुः ॥ ३९ ॥

अन्वयः—श्रुतिं वहन्तः वेगिभिः जलैः प्रलोभात् हृताः उपप्लुताः वनितावतंसकाः च्युताधिकाराः सचिवा इव तत्क्षणशोचनीयताम् ययुः ।

विग्रहः—वनितानाम् अवतंसकाः = वनितावतंसकाः । च्युताः अधिकाराः यैस्ते = च्युताधिकाराः । तत्क्षणं शोचनीयतामिति तत्तथोक्ताम् ।

अर्थः—द्युतिम्=शोभां तेजश्च । बहन्तः=धारयन्तः । वेगिभिः=जविभिः
जलैः=पयोभिः, अञ्जैश्च । प्रलोभात्=मोहात् । हृताः=गृहीताः उपप्लुताः=
मृदिताः, पीडिता वा । वनितावतंसकाः=देवाङ्गनापुष्पभूषणानि । च्युताधिकाराः=
अधिकारभ्रष्टाः सचिवाः=मन्त्रिण इव । तत्क्षणम्=च्युतकाले । शोचनीयताम्
शोकत्वम् । ययुः=प्रापुः ।

कोषः—‘जलं गोकवलं नीरे ह्रीवरे च जडोऽन्यवत्’ इति विश्वः ।

हिन्दी—अप्सराओं के द्वारा जूड़ों पर बाँधे गये पुष्पाभरण जो कि देदीप्य-
मान थे, जल के वेग ने उन्हें दूर फेंक दिया । इस प्रकार फेंके गये उन पुष्पा-
भरणों की ऐसी दयनीय दशा हो गई थी जैसे कि अधिकार छिन जाने पर मन्त्रियों
की हो जाती है ॥ ३९ ॥

विपत्रलेखा निरलक्तकाधरा निरञ्जनाक्षीरपि बिभ्रतीः श्रियम् ।

निरीक्ष्य रामा बुबुधे नभश्चरैरलङ्कृतं तद्वपुषैव मण्डनम् ॥ ४० ॥

अन्वयः—विपत्रलेखाः निरलक्तकाधराः निरञ्जनाक्षीः अपि श्रियं बिभ्रतीः
रामाः निरीक्ष्य नभश्चरैः तद्वपुषा एव मण्डनम् अलङ्कृतम् बुबुधे ।

विग्रहः—विगताः पत्रलेखाः यासां ताः = विपत्रलेखाः । निरलक्तकाः अधराः
यासां ताः = निरलक्तकाधराः । निर्गतानि अञ्जनानि = निरञ्जनानि । निरञ्जनानि
अक्षीणि यासां ताः = निरञ्जनाक्षीः । तासां वपुषा = तद्वपुषा ।

अर्थः—विपत्रलेखाः = तिलकरहिताः । निरलक्तकाधराः = क्षालितरागाः ।
निरञ्जनाक्षीः = कज्जलरहितनेत्राः । अपि श्रियं = शोभाम् । बिभ्रतीः = धारयतीः ।
रामाः = सुरङ्गना । निरीक्ष्य = दृष्ट्वा । नभश्चरैः = गन्धर्वैः । तद्वपुषैव = सुराङ्गना-
देहेनैव । मण्डनम् अलङ्कृतम् = अलकरणमलङ्कृतम् । इति बुबुधे = ज्ञातम् ।

कोषः—गात्रं वपुः संहननं शरीरं वर्णं विग्रहः । इत्यमरः ।

हिन्दी—गन्धर्वों ने देखा—जलावगाहन से अप्सराओं के तिरक बल गये
हैं, उनके ओठों की लाली भी मिट गई है और आँखों में काजल नहीं रह गया
है फिर भी वे सुन्दर लग रही हैं । इससे गन्धर्वों को ज्ञात हुआ कि भूषण उन्हें
शोभित नहीं कर रहे हैं बल्कि उनसे भूषण ही शोभित होता है ॥ ४० ॥

तथा न पूर्वं कृतभूषणादरः प्रियानुरागेण विलासिनीजनः ।

यथा जलाद्रौ नखमण्डनश्रिया ददाह दृष्टोश्च विपक्षयोषिताम् ॥ ४१ ॥

अन्वयः—विलासिनीजनः पूर्वं प्रियानुरागेण कृतभूषणादरः विपक्षयोषिताम् दृष्टीः तथा न ददाह यथा जलार्द्रः नखमण्डनश्रिया ददाह ।

विग्रहः—प्रियस्यानुरागेण = प्रियानुरागेण । कृतः भूषणेषु आदरः येन सः = कृतभूषणादरः । विपक्षाः याः योषितस्तासाम् = विपक्षयोषिताम् । जलेन आर्द्रः = जलार्द्रः । नखान्येव मण्डनं, तस्य श्रिया = नखमण्डनश्रिया ।

अर्थः—विलासिनीजनः = अप्सरोजनः । पूर्वम् = जलविहारात् प्राक् । प्रियानुरागेण = प्रियतमप्रेम्णा । कृतभूषणादरः = कृताभूषणासक्तिः । विपक्ष-योषिताम् = सपत्नीनाम् । दृष्टिः = चक्षुषि । तथा न ददाह = तादृशं न दुःखी-चकार । यथा = यादृशं जलार्द्रः = जलमिक्तः सन् । नखमण्डनश्रिया = नखक्षत-शोभया, ददाह = तापयामास । अथ विपमालङ्कारः ।

कोषः—‘पुनर्भवः कररुहो नखांस्त्रि नखरोस्त्रियाम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—प्रियानुराग से रमणियों के आभूषणों को प्रियतमों ने सुधार दिया था परन्तु आभूषणों का सुधारना सपत्नियों को उतना नहीं खला जितना कि सौतों के शरीर पर नखक्षत (नाखून के चिह्न) जल से भीगा हुआ परिताप करने लगा ॥ ४१ ॥

शुभाननाः साम्बुरुहेषु भीरवो विलोलहाराश्चलफेनपङ्क्तिषु ।

नितान्तगीर्यो हृतकुङ्कुमेष्वलं न लेभिरे ताः परभागमूमिषु ॥ ४२ ॥

अन्वयः—शुभाननाः विलोलहरा नितान्तगीर्यः भीरवः ताः साम्बुरुहेषु चलफेनपङ्क्तिषु हृतकुङ्कुमेषु ऊमिषु अलम् परभागम् न लेभिरे ।

विग्रहः—शुभानि आननानि यासां ताः = शुभाननाः । विलोलाः हाराः यासां ताः = विलोलहाराः । नितान्तं गीर्यः = नितान्तगीर्यः । अम्बुरुहैः सहितेषु = साम्बुरुहेषु । चलाः फेनपङ्क्तयः येषु तेषु = चलफेनपङ्क्तिषु । हृतानि कुङ्कुमानि यैस्तेषु = हृतकुङ्कुमेषु ।

अर्थः—शुभानना = वराननाः । विलोलहाराः = लोलमालाः । नितान्तगीर्यः = अत्यन्तमरुणाः । भीरवः = भीताः । ताः = स्त्रियः साम्बुरुहेषु = सकमलेषु । चलफेनपङ्क्तिषु = चंचलफेनराजिषु, हृतकुङ्कुमेषु = दूरीकृतपरागेषु । ऊमिषु = तरङ्गेषु । अलम् = अत्यर्थम् । परभागम् = गुणोत्कर्षम् । न लेभिरे = न प्रापुः । अथ सामान्यवाचक्ययोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः ।

कोषः—‘गौरोऽक्षणे सिते पीते’ इति वैजयन्ती । ‘परभागो गुणोत्कर्षः’ इति यादवः ।

हिन्दी—सुन्दर मुखों वाली डरी हुई वे अप्सरायें जिनके वक्षःस्थल पर हार लहरा रहे थे और जो अत्यन्त गौर वर्ण की थीं, कमल-युक्त चपल तरंगित तथा कुंकुम-रज को घोने वाली लहरों में पर्याप्त गुणोत्कर्ष प्राप्त नहीं कर सकीं ॥४२॥

हृदाम्भसि व्यस्तवधूकराहते रवं मृदङ्गध्वनिधीरमुज्जति ।

मुहुः स्तनैस्तालसमं समाददे मनोरमं नृत्यमिव प्रवेपितम् ॥ ४३ ॥

अन्वयः—व्यस्तवधूकराहते हृदाम्भसि मृदङ्गध्वनिधीरम् रवम् उज्जति मुहुः स्तनैः तालसमम् मनोरमं नृत्यम् इव प्रवेपितं समाददे ।

विग्रहः—व्यस्ताभ्यां वधूकराभ्याम् आहते = व्यस्तवधूकराहते । हृदस्याम्भस्तस्मिन् = हृदाम्भसि । मृदंगस्य ध्वनिः = मृदंगध्वनिः तद्वद्भीरम् = मृदंगध्वनिधीरम् । तालस्य समम् = तालसमम् ।

अर्थः—व्यस्तवधूकराहते = विपर्यासितवधूहस्तताडिते । हृदाम्भसि = हृदजले । मृदङ्गध्वनिधीरम् = मृदङ्गवाद्यवद्गभीरम् । रवम् = ध्वनिम् । उज्जति = मुञ्चति ध्वनति सति । मुहुः = पुनः पुनः । स्तनैः = पयोधरैः, तालसमम् = तालसदृशम् । मनोरमम् = मनोहारि । नृत्यम् इव = नृत्यसमम् । प्रवेपितम् = प्रकम्पः, समाददे = स्वीकृतम् । अत्रोपमालङ्कारः ।

कोषः—‘तालः कालक्रियामानम्’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जलविहार करते समय अप्सरायें अपने व्यस्त (हथेली नीचे करके) हाथों से जल पर अभिघात (चोट) करती थीं, जिससे जल से मृदङ्ग के समान गम्भीर ध्वनि उत्पन्न हो रही थी, इस ध्वनि से तालगान्य करते हुए उन अप्सराओं के स्तन बारम्बार मनोरम नाच करते हुए से हिल रहे थे ॥ ४३ ॥

श्रिया हसद्भिः कमलानि सस्मितैरलङ्कृताम्बुः प्रतिमागतैर्मुखैः ।

कृतानुकूल्या सुरराजयोषितां प्रसादसाफल्यमवाप जाह्नवी ॥ ४४ ॥

अन्वयः—श्रिया कमलानि हसद्भिः सस्मितैः प्रतिमागतैः मुखैः अलङ्कृताम्बुः सुरराजयोषितां कृतानुकूल्या जाह्नवी प्रसादसाफल्यम् अवाप ।

विग्रहः—अलंकृतानि अम्बूनि यस्याः सा=अलंकृताम्बुः । सुरराजस्य योषितः, तासाम्=सुरराजयोषिताम् । कृतम् आनुकूल्यम् यया सा=कृतानुकूल्या, सफलस्य भावः साफल्यम्, प्रसादस्य साफल्यमिति=प्रसादसाफल्यम् ।

अर्थः—श्रिया=शोभया । कमलानि=पङ्कजानि । हसद्भिः=उपहसद्भिः । सस्मितैः=समृदुहसैः । प्रतिमागतैः=प्रतिबिम्बगतैः । मुखैः=आननैः । अलंकृताम्बुः=शोभिताम्बुः । सुरराजयोषिताम्=अप्सरसाम् । कृतानुकूल्या=कृतोपकारा । जाल्लवी=भगीरथी । प्रसादसाफल्यम्=स्वच्छन्दसफलताम्, अवाप=प्राप । अत्र काव्यलिङ्गमलङ्कारः ।

कोषः—‘प्रतिमानं प्रतिबिम्बं प्रतिमा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—शोभा से कमलदलों का उपहास करते हुए सस्मित एवं जल में प्रतिबिम्बित सुरसुन्दरियों के मुखों से शोभित जलवाली गङ्गा ने, जो कि जल-विहार में सुरसुन्दरियों की अनुकूलता कर रही थी, अपनी जलस्वच्छता का साफल्य प्राप्त किया ॥ ४४ ॥

परिस्फुरन्मीनविघटितोरवः सुराङ्गनास्त्रासविलोलदृष्टयः ।

उपाययुः कम्पितपाणिपल्लवाः सखीजनस्यापि विलोकनीयताम् ॥४५॥

अन्वयाः—परिस्फुरन्मीनविघटितोरवः त्रासविलोलदृष्टयः कम्पितपाणिपल्लवाः सुराङ्गनाः सखीजनस्य अपि विलोकनीयताम् उपाययुः ।

विग्रहः—परितः स्फुरद्भिः मीनैः विघटिताः ऊरवः यासां ताः=परिस्फुरन्मीनविघटितोरवः । त्रासेन विलोलाः दृष्टयः यासां ताः=त्रासविलोलदृष्टयः । पाणयः पल्लवाः इव=पाणिपल्लवाः, कम्पिताः पाणिपल्लवाः यासां ताः=कम्पितपाणिपल्लवाः ।

अर्थः—परिस्फुरन्मीनविघटितोरवः=परितः विघटमानमत्स्यविघटितजघनाः । त्रासविलोलदृष्टयः=भयचञ्चलनेत्राः । कम्पितपाणिपल्लवाः=कम्पितकरदलानि, सुराङ्गनाः=देवाङ्गनाः । सखीजनस्य आलीजनस्यापि । विलोकनीयताम्=सुदृष्टि-गोचरताम् । उपाययुः=अगच्छन् । अत्र स्वभावोक्तिरलङ्कारः ।

कोषः—‘क्षणौ मत्स्यो मीनो वैसारिणोऽण्डजः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जलविहार करते समय इधर-उधर उछलती हुई मछलियों से जाँचें टकरा जाने पर सुराङ्गनायें डरकर चञ्चलता से देखने लगती थीं और अपने

सुन्दर हाथ झकझोरने लगती थीं । उनका यह कौतुक सखियों तक को मनोरम लगता था, फिर प्रियजनों का तो कहना ही क्या ? ॥ ४५ ॥

भयादिवाश्लिष्य क्षपाहतेऽम्भसि प्रियं मुदानन्दयति स्म मानिनी ।

अकृत्रिमप्रेमरसाहितैर्मनो हरन्ति रामाः कृतकैरपीहितैः ॥ ४६ ॥

अन्वयः—मानिनी अम्भसि क्षपाहते भयात् इव मुदा प्रियम् आश्लिष्य आनन्दयति स्म । रामाः अकृत्रिमप्रेमरसाहितैः कृतकैः अपि ईहितैः मनः हरन्ति ।

विग्रहः—अकृत्रिमो यः प्रेमरसस्तेनाहितैः=अकृत्रिमप्रेमरसाहितैः ।

अर्थः—मानिनी=मानं कुर्वती काचित् । अम्भसि=पयसि । क्षपाहते=मत्स्यताडिते । सति भयात्=भीतेः । इव । मुदा=मोदेन । प्रियम्=प्रियजनम् । आश्लिष्य=आलिंग्य । आनन्दयतिस्म=मोदयतिस्म । रामाः=सुन्दर्यः । अकृत्रिमप्रेमरसाहितैः=अनारोपितप्रेमरसजनितैः । कृतकैः=कृत्रिमैः अपि । ईहितैः=चेष्टितैः । मनः=चित्तम् । हरन्ति=आकर्षन्ति । अत्रार्थान्तरन्यासालङ्कारः । कोषः—‘पृथुरोमा क्षपो मत्स्यः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—कोई मानिनी अप्सरा जल में क्षप (मछली) से टकराते ही डरी हुई सी उत्सुकता से अपने प्रियतम से चिपट गई । इस प्रकार प्रियतम के आनन्द की सीमा न रही । रमणियां वास्तविक प्रेम होने पर बनाबटी प्रेमचेष्टाओं द्वारा भी मन को मोह लेती हैं ॥ ४६ ॥

तिरोहितान्तानि नितान्तमाकुलैरपां विगाहादलकैः प्रसारिभिः ।

ययुर्वधूनां वदनानि तुल्यतां द्विरेफवृन्दान्तरितैः सरोरुहैः ॥ ४७ ॥

अन्वयः—अपां विगाहात् नितान्तम् आकुलैः प्रसारिभिः अलकैः तिरोहितान्तानि वधूनां वदनानि द्विरेफवृन्दान्तरितैः सरोरुहैः तुल्यतां ययुः ।

विग्रहः—तिरोहिताः अन्ता येषां=तिरोहितान्तानि । द्विरेफाणां वृन्दानि द्विरेफवृन्दानि, तैः अन्तरितानि तैः=द्विरेफवृन्दान्तरितैः ।

अर्थः—अपां=जलानाम् । विगाहात्=निमज्जनात् । नितान्तम्=नितराम् । आकुलैः=व्याकुलैः । प्रसारिभिः=आयतैः । अलकैः=केशैः । तिरोहितान्तानि=छन्नप्रान्तानि । वधूनां=देवाङ्गनानाम् । वदनानि=मुखानि । द्विरेफवृन्दान्तरितैः=अमरवृन्दच्छ्रैः । सरोरुहैः=कमलैः । तुल्यताम्=समताम् । ययुः=प्रापुः । अत्रोपमालङ्कारः । कोषः—‘आपः स्त्री भूमिं वावरी’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जलावगाहन से इधर-उधर छिटक कर फैले हुए केशजाल से अप्सराओं के मुखों पर किनारे के भाग ढक गये थे । इस प्रकार रमणियों के केशाच्छन्न मुखों से आच्छादित कमल जैसे लग रहे थे ॥ ४७ ॥

करो धुनाना नवपल्लवाकृती पयस्यगाधे किल जातसम्भ्रमा ।

सखीषु निर्वाच्यमघाष्टर्घदूषितं प्रियाङ्गसंश्लेषमवाप मानिनी ॥ ४८ ॥

अन्वयः—मानिनी पयसि अगाधे किल जातसम्भ्रमा नवपल्लवाकृती करो धुनाना सखीषु निर्वाच्यम् अघाष्टर्घदूषितं प्रियाङ्गसंश्लेषम् अवाप ।

विग्रहः—जातः सम्भ्रमो यस्यां सा=जातसम्भ्रमा । नवपल्लवानाम् इवाकृतियंस्तौ=नवपल्लवाकृती । घाष्ट्येन दूषितो न भवतीत्यघाष्टर्घदूषितस्तम्=अघाष्टर्घदूषितम् । प्रियस्य अङ्गे यः संश्लेषस्तम्=प्रियाङ्गसंश्लेषम् ।

अर्थः—मानिनी = काचित् । पयसि = अभसि । अगाधे = गम्भीरे सति, किल = आलीकम् । जातसम्भ्रमा = उत्पन्नभया । नवपल्लवाकृतीः = नवदल-सदृशी । करौ=हस्तौ । धुनाना = कम्पयन्ती । सखीषु = सखीविषये । निर्वाच्यम्=अवाच्यम् । अघाष्टर्घदूषितम् = घाष्टर्घदूषणरहितम् । प्रियाङ्गसंश्लेषम् = प्रिया-लिङ्गनम् । अवाप = प्राप ।

कोषः—‘पयः कीलालममृतं जीवनं भुवनं वनम्’ । इत्यमरः ।

हिन्दी—किसी दूसरी मानवती अप्सरा ने गहरे पानी में पहुँच जाने पर डूबने के भयसे सहसा अपने हाथों को पटक-पटककर अपने प्रिय का आलिङ्गन कर लिया । इस पर उसकी सखियों ने भी उसे घृष्ट नहीं कहा ॥ ४८ ॥

प्रियैः सलीलं करवारिवारितः प्रवृद्धनिःश्वासविकम्पितस्तनः ।

सविभ्रमाधूतकराग्रपल्लवो यथार्थतामाप विलासिनीजनः ॥ ४९ ॥

अन्वयः—प्रियैः सलीलं करवारिवारितः प्रवृद्धनिःश्वासविकम्पितस्तनः सविभ्रमाधूतकराग्रपल्लवः विलासिनीजनः यथार्थताम् आप ।

विग्रहः—लीलया सहितं सलीलम् । करयोः नीतानि यानि वारीणि=कर-वारीणि, तैः वारितः सः=करवारिवारितः । प्रकर्षेण वृद्धैः निःश्वासेः विकम्पितो स्तनो यस्य सः=प्रवृद्धनिःश्वासविकम्पितस्तनः । सविभ्रमम् आधूतानि कराग्र-पल्लवानि येन सः=सविभ्रमाधूतकराग्रपल्लवः । विलासनीलो=विलासिनी-सैव जनः विलासिनीजनः ।

अर्थः—प्रियैः = कामिभिः । सलीलम् = लीलया सहितम् । करिवारि-

वारितः = अञ्जलिजलावरुद्धः । प्रवृद्धनिःश्वासविकम्पितस्तनः = सन्ततनिःश्वास-
कम्पमानपयोधरः । सविभ्रमाधृतकराग्रपल्लवः = सविलासकम्पितपाणिपल्लवः ।
विलासिनीजनः = प्रियाजनः । यथार्थताम् = विलासत्त्वम् । आप = प्राप ।

हिन्दी—खेल-खेल में प्रियतमों ने उन अप्सराओं को अञ्जलि में भरे पानी
से छोटे मार कर रोक लिया था जिससे जोर-जोर श्वास लेने के कारण अप्सराओं
के स्तन हिल रहे थे और वे हाव-भाव सहित अपने हाथों से प्रियतमों को ऐसा
करने से रोकती हुई 'विलासिनी' शब्द को सार्थक कर रही थीं ॥ ४९ ॥

उदस्य धैर्यं दयितेन सादरं प्रसादितायाः करवारिवारितम् ।

मुखं निमीलन्नयनं नतध्रुवः श्रियं सपत्नीवदनादिवाददे ॥ ५० ॥

अन्वयः—दयितेन धैर्यम् उदस्य सादरं प्रसादितायाः नतध्रुवः करवारि-
वारितम् निमीलन्नयनं मुखं सपत्नीवदनात् इव श्रियम् आददे ।

विग्रहः—नते ध्रुवौ यस्यास्तस्याः = नतध्रुवः । करवारिवारितम् = करवारि-
भिवारितम् = करवारिवारितम् । निमीलती नयने यस्य तत् = निमीलन्नयनम् ।

अर्थः—दयितेन = प्रियेण । धैर्यम् = काठिन्यम् । उदस्य = अपनीव सादरम् =
आदरसहितम् । प्रसादिताया = प्रसन्नतां नीतायाः । नतध्रुवः = अवनतध्रुवः ।
करवारिवारितम् = अञ्जलिरुद्धम् । निमीलन्नयनम् = निमीलितनेत्रम् । मुखम् =
आननम् । सपत्नीवदनात् इव = विपक्षमुखादिव । श्रियम् = शोभाम् । आददे =
अप्राह । अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ।

कोषः—'वक्त्रास्ये वदनं तुण्डमाननं लपनं मुखम् ।' इत्यमरः ।

हिन्दी—एक प्रेमी गन्धर्व ने अधीर होकर अपनी प्रेयसी पर जल छोटाना
आरम्भ कर दिया । उस प्रेयसी ने प्रसन्न होकर मुंह नीचे झुका लिया और दोनों
हाथों से अपना मुख ढक लिया । इस प्रकार ढका हुआ उसका मुख सौत के मुख
ढकने के समान शोभित हो रहा था ॥ ५० ॥

विहस्य पाणौ विधृते धृताम्मसि प्रियेण वध्वा मदनाद्रं चेतसः ।

सखीव काञ्ची पयसा घनीकृता बभार वीतोच्चयबन्धमंशुकम् ॥ ५१ ॥

अन्वयः—धृताम्मसि पाणौ प्रियेण विहस्य विधृते मदनाद्रं चेतसः वध्वाः
वीतोच्चयबन्धम् अंशुकम् पयसा घनीकृता काञ्ची सखी इव बभार ।

विग्रहः—मदनेन आद्रं चेतः यस्यास्तस्याः = मदनाद्रं चेतसः वीतः उच्चयबन्धो
यस्य तद् = वीतोच्चयबन्धम् ।

अर्थः—धृताम्भसि = गृहीतजले । पाणी = करे । प्रियेण = गन्धर्वेण । विहस्य = हसित्वा । विधृते = अवलम्बिते सति । मदनाद्रचेतसः = मदनपरवशायाः । वध्वाः = अप्सरसः । वीतोच्चयबन्धम् = मुक्तनीविग्रन्थिम् । अंशुकम् = वस्त्रम् । पयसा = जलेन । घनीकृता = आवृता । काञ्ची = मेखला । सखी इव = सखीसदृशम् । बभार = जग्राह । कोषः—‘मदनो मन्मथो मारः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—जल का छोटा मारते समय प्रेयसी के जलभरे हाथों को प्रियतम ने हँसकर पकड़ लिया । कामसक्ता प्रेयसी का हतने में नीवीबन्धन (नारा) ढीला पड़ गया परन्तु जल से भीग कर खिची हुई कांची (करघनी) ने सखी के समान ही उसकी वस्त्रग्रन्थि को ज्यों का त्यों बना रहने दिया अर्थात् वह विवस्त्र नहीं होने पाई ॥ ५१ ॥

निरञ्जने साचिविलोकितं दृशावयावकं वेपथुरोष्ठपल्लवम् ।

नतभ्रुवो मण्डयतिस्म विग्रहे वलिक्रिया चातिलकन्तदास्पदम् ॥ ५२ ॥

अन्वयः—नतभ्रुवः विग्रहे निरञ्जने दृशौ साचिविलोकितम् अयावकम् ओष्ठ-पल्लवम् वेपथुः, अतिलकं तदास्पदं ललाटं वलिक्रिया मण्डयति स्म ॥ ५२ ॥

विग्रहः—नते भ्रुवौ यस्यास्तस्याः = नतभ्रुवः । निर्गते अञ्जने ययोस्ते = निरञ्जने । अविद्यमानं यावकमयावकम् । नास्ति तिलको यस्मिस्तत्—अतिलकम् ।

अर्थः—नतभ्रुवः = नताङ्गघाः । विग्रहे वपुषि । निरञ्जने = अञ्जनरहिते । दृशौ = नेत्रे । साचिविलोकितम् = तिर्यगीक्षणम् । अयावकं = लाक्षारसरहितम् । ओष्ठपल्लवम् = ओष्ठदलम् । वेपथुः = कम्पः । अतिलकम् । तदास्पदम् = तिलकस्थानम् । ललाटम् = भालम् । वलिक्रिया = रेखाबन्धः । मण्डयति स्म = शोभयती स्म । कोषः—‘तिर्यगर्थे साचि तिरः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अत्सराओं के शरीर में अञ्जनरहित दृष्टि को टेढ़ी चितवन शोभित कर रही थी, लाक्षारसरहित ओष्ठपल्लव को कम्पन, तिलकरहितमाथे को ललाट-रेखाओं ने शोभित किया क्योंकि कज्जलादि स्नान करने से छूट गये थे ॥ ५२ ॥

निमोलदाकेकरलोलचक्षुषां प्रियोपकण्ठं कृतगात्रवेपथुः ।

निमज्जतीनां श्वसितोद्धतस्तनः श्रमो नु तासां मदनो नु पप्रथे ॥ ५३ ॥

अन्वयः—प्रियोपकण्ठं निमज्जतीनां निमोलदाकेकरलोलचक्षुषां तासां कृत-गात्रवेपथुः श्वसितोद्धतस्तनः श्रमः नु मदनो नु पप्रथे ।

विग्रहः—निमोलन्ति आकेकराणि लोलानि चक्षुषि यासां तासाम् = निमोल-

दाकेरलोलचक्षुषाम् । कृतः गात्राणां वेपथुः येन सः = कृतगात्रवेपथुः । श्वसितैः उद्धतौ स्तनौ येन सः = श्वसितोद्धतस्तनः ।

अर्थः—प्रियोपकण्ठ=प्रियसमीपे । निमज्जतीनाम्=विगाहमानानाम् । निमील-
दाकेरलोलचक्षुषाम्=निमिषदाकेरसुन्दरचक्षुषाम् । तासां=स्त्रीणाम् । कृतगात्र-
वेपथुः=कृतशरीरकम्पः । श्वसितोद्धतस्तनः=निश्वासोत्पतितपयोधरः । अमः=खेदः ।
नु=इति तर्कः । मदनो नु=मारो नु, पप्रथे=प्रादुर्बभूव । अत्र सन्देहालंकारः ।

कोषः—आकेरलक्षणं तु नृत्यविलासे = 'दृष्टिराकेकरा किञ्चित् स्फुटापाङ्गे प्रसारिता । मीलिताधपुटा लोके ताराव्यावर्त्तनोत्तरा ॥' इति ।

हिन्दी—अपने-अपने प्रियतम के पास जलविहार करती हुई सुरांगनाओं की
अधखुली और आकेरयुक्त सुन्दर आँखें थीं, शरीर कांप रहे थे और श्वास लेने
से स्तन हिल रहे थे । न जाने अम के कारण यह सब हो रहा था या कामदेव
के कारण ॥ ५३ ॥

प्रियेण सिक्ता चरमं विपक्षतश्चुकोप काचिन्न तुतोष सान्त्वनैः ।

जनस्य रुढप्रणयस्य चेतसः किमत्यमर्षोऽनुनये भूषायते ॥ ५४ ॥

अन्वयः—काचित् प्रियेण विपक्षतः चरमं सिक्ता चुकोप, सान्त्वनैः न तुतोष ।
रुढप्रणयस्य जनस्य चेतसः अमर्षः किमपि अनुनये भूषायते ।

विग्रहः—रुढः प्रणयः यस्य, तस्य = रुढप्रणयस्य ।

अर्थः—काचित् = प्रिया । प्रियेण—गन्धर्वेण । विपक्षतः = सपत्नीतः ।
चरमं = पश्चात् । सिक्ता सती = जलाद्रा सती । चुकोप = क्रोधं चकार । सान्त्वनैः =
अनुनयैः । न तुतोष = न तुष्टा बभूव । रुढप्रणयस्य = गाढप्रेम्णः । जनस्य = लोकस्य ।
चेतसः = मनसः । अमर्षः = प्रकोपः । किमपि = कुतोऽपि हेतोः । अनुनये = विनये ।
भूषायते = गाढोभवति । कोषः—'कोपक्रोधाभर्षरोषप्रतिधा' इत्यमरः ।

हिन्दी—कोई अफ़सरा अपने पति (प्रियतम) के द्वारा सीत को भिगोया
देखकर अत्यन्त क्रुद्ध हुई, खुशामद करने पर भी प्रसन्न नहीं हुई । प्रगाढ प्रणयी
व्यक्ति के चित्त का क्रोध अनुनय-विनय करने पर और बढ़ता ही है ॥ ५४ ॥

इत्थं विहृत्य वनिताभिरुदस्यमानं पीनस्तनोरुजघनस्थलशालिनीभिः ।
उत्सर्पितोमिचयलंघिततोरदेशमौत्सुक्यनुन्नमिव वारि पुरः प्रतस्थे ॥ ५५ ॥

अन्वयः—पीनस्तनोरुजघनस्थलशालिनीभिः वनिताभिः इत्थं विहृत्य उदस्य-
यानम् उत्सर्पितोमिचयलंघिततोरदेशम् वारि औत्सुक्यनुन्नम् इव पुरः प्रतस्थे ।

विग्रहः—पीनैः स्तनैः उरुभिः जघनैः च शालन्ते ताभिः=पीनस्तनोरुजघन-
शालिनीभिः । उत्सर्पितैः कृमिचयैः लङ्घितः तीरदेशः येन तत् उत्सर्पितोर्मिनिचय-
लङ्घिततीरदेशम् । औत्सुक्येन नुन्नम्=औत्सुक्यनुन्नम् ।

अर्थः—पीनस्तनोरुजघनस्थलशालिनीभिः=पीवरपयोधरुरुजघनशोभिनीभिः ।
बनिताभिः=अप्सरोग्भिः इत्यम्=अनेन प्रकारेण । विहृत्य=जलविहारं कृत्वा ।
उद्वस्यमानं=नुद्यमानम् । उत्सर्पितोर्मिचयलङ्घिततीरदेशम्=उपरिभावं प्रापित-
तरंगनियचप्रापिततीरदेशम् । वारि=जलम् । औत्सुक्यनुन्नम्=विहारसहिष्णुत्व-
प्रेरितम् । इव । पुरः=अग्रे । प्रतस्थे=प्रस्थितम् ।

कोषः—‘भङ्गस्तरङ्ग कृमिर्वा स्त्रियां वीचिः’ इत्यमरः ।

हिन्दी—इस प्रकार उन्नत उरोजों और विशाल जांघों वाली अप्सराओं के
द्वारा जल विहार करने पर झुबझुकी होकर सुरसरिता का जल ऊँची ऊँची लहरों में
उठकर तट को पार करता हुआ इस प्रकार आगे बढ़ गया जैसे कि वह रमणियों
के वियोग को कौतुक के कारण सहन न कर पा रहा हो ॥ ५५ ॥

तीरान्तराणि मिथुनानि रथाङ्गनाम्नां

नीत्वा विलोलितसरोजवनश्रियस्ताः ।

सरेजिरे सुरसरिज्जलधौतहारा-

स्तारावितानतरला इव यामवत्यः ॥ ५६ ॥

अन्वयः—रथाङ्गनाम्नां मिथुनानि तीरान्तराणि नीत्वा विलोलितसरोज-
वनश्रियः ताः सुरसरिज्जलधौतहारा ताः तारावितानतरलाः यामवत्यः इव
सरेजिरे ।

विग्रहः—अन्यानि तीराणि = तीरान्तराणि । सरोजवनानां श्रियः सरोज-
वनश्रियः । विलोलिताः सरोजवनश्रियः यामिस्ताः=विलोलितसरोजवनश्रियः ।
सुरसरितः जलैः धौता हाराः यासां ताः=सुरसरिज्जलधौतहाराः । ताराणां
वितानैः तरलाः याः ताः=तारावितानतरलाः ।

अर्थः—रथाङ्गनाम्नां=चक्रवाकानाम् । मिथुनानि=युग्मानि । तीरान्त-
राणि=अन्यानि तीराणि । नीत्वा=नियोज्य । विलोलितसरोजवनश्रियः=
विलोलितकमलनयनशोभाः । सुरसरिज्जलधौतहाराः=गङ्गाजलशालितमुक्तावलयः ।
ताः=स्त्रियः । तारावितानतरलाः=उडुगणभासुराः । यामवत्यः=यामिन्यः ।
इव सरेजिरे=विरेजिरे ।

कोषः—‘तरलो भासुरो हीरे चञ्चलेऽपि’ इति वैजयन्ती ।

हिन्दी—जलक्रीड़ा में अप्सराओं ने चकई-चकवाओं को दूसरे तटों पर भगा दिया । कांपती हुई वे अप्सरायें हिलते हुए कमल जैसी सुन्दर लग रही थीं । गङ्गाजल से उनके घबल हार घुल गये थे । इस प्रकार वे अप्सराएँ नक्षत्रों से चमकने वाली रात्रि जैसी सुन्दर लग रही थीं ॥ ५६ ॥

संक्रान्तचन्दनरसाहितवर्णभेदं विच्छिन्नभूषणमणिप्रकारांशुचित्रम् ।
बद्धोमिनाकवनितापरिभुक्तमुक्तं सिन्धोर्बभार सलिलं शयनीयलक्ष्मीम् ॥

अन्वयः—संक्रान्तचन्दनरसाहितवर्णभेदं विच्छिन्नभूषणमणिप्रकारांशुचित्रम्
बद्धोमिनाकवनितापरिभुक्तमुक्तं सिन्धोः सलिलं शयनीयलक्ष्मीं बभार ।

विग्रहः—संक्रान्तः चन्दनरसैः आहितः वर्णभेदो यस्य तत् = संक्रान्तचन्दन-
रसाहितवर्णभेदम् । विच्छिन्नानि भूषणानि = विच्छिन्नभूषणानि । तेषां ये मणि-
प्रकाराः तेषामंशुभिः चित्रम् इति = विच्छिन्नभूषणमणिप्रकारांशुचित्रम् । बद्धा
उर्मयः यस्मिस्तत् = बद्धोमि । नाकवनिताभिः पूर्वं परिभुक्तं पश्चात् मुक्तम् तत् =
नाकवनितापरिभुक्तमुक्तम् शेरतेऽन्नेति शयनीयम्, तस्य या लक्ष्मीः ताम् =
शयनीयलक्ष्मीम् ।

अर्थः—संक्रान्तचन्दनरसाहितवर्णभेदम् = संक्रान्तमलयजद्रवरहितरूपान्तरम् ।
विच्छिन्नभूषणमणिप्रकारांशुचित्रम् = त्रुटिताभूषणमणिगगकिरणनानावर्णम् ।
बद्धोमि = तरंगितम् । नाकवनितापरिभुक्तमुक्तं = सुराङ्गनाभिः पूर्वं परिभुक्तम्
पश्चात् मुक्तम् । सिन्धोः = गङ्गानद्याः । सलिलम् = जलम् । शयनीयलक्ष्मीम् =
तुल्यशोभाम् । बभार = दधार । अत्र निदर्शनालङ्कारः ।

कोषः—‘प्रतीपदर्शिनी वामा वनिता महिला तथा’ इत्यमरः ।

हिन्दी—अप्सराओं की जलक्रीड़ा से उनके अंगों में लगे हुए चन्दन
अंगरागादि से गङ्गाजल का रंग बदल गया तथा उनकी टूटी हुई मणियों के
किरणजाल से वह अनेक वर्ण का दिखाई पड़ने लगा । इस भाँति तरंगित और
देवांगनाओं के परिभोग से छूटा हुआ गङ्गाजल सुन्दर पलंग के समान लग
रहा था ॥ ५७ ॥

इति भारविद्वयौ सुधाटीकासंवलिते किरातार्जुनीये अष्टमः सर्गः ।

नवमः सर्गः

वीक्ष्य रन्तुमनसः सुरनारोरात्तच्चित्रपरिधानविभूषाः ।

तत्प्रियार्थमिव यातुमथास्तं भानुमानुपपयोधि ललम्बे ॥ १ ॥

मल्लि०—वीक्ष्येति ॥ अथ जलक्रीडानस्तरं भानुमानं शुमान् आत्तचित्र-
परिधानविभूषाः स्वीकृतविविधवस्त्राभरणाः । सुरतसंनाहतीरित्यर्थः । अत एव
रन्तुमनसः । 'समानकर्तृकेषु तुमुन्' । 'लुम्पेदवश्यमः कृत्ये तुं काममनसोरपि' इति
मकारलोपः । सुरनारीः वीक्ष्य तासां प्रियार्थं तत्प्रियार्थमिव-। अवसरदानरूपं प्रियं
कर्तुमिवेत्यर्थः । फलोत्प्रेक्षेयम् । अस्तमदर्शनम् । मकारान्तमव्ययमेतत् । यातुं
प्राप्तुम् । उपपयोधि पयोधिसमीपे ललम्बे सस्त्रंसे । अस्मिन्सर्गे स्वागतावृत्तम्-
'स्वागतेति रनभाद् गुरुयुग्मम्' इति लक्षणात् ।

हिन्दी—जलक्रीडाके बाद विचित्र वस्त्र और अलङ्कारोंको पहनी हुई
सुरसुन्दरियोंको रमणके अभिलाषसे युक्त देखकर भगवान् सूर्य मानों उनकी प्रीतिके
लिए अस्त होनेके लिए समुद्रके पास लटक गये ॥ १ ॥

मध्यमोपलनिभे लसदंशावेकतश्च्युतिमुपेयुषि भानौ ।

द्यौरुवाह परिवृत्तिविलोलां हारयष्टिमिव वासरलक्ष्मीम् ॥ २ ॥

मल्लि०—मध्यमेति ॥ मध्यमोपलनिभे नायकमणिसदृशे । 'निभसंकाशनी-
काशप्रतीकाशोपमादयः' इत्यमरः । 'शर्करायां स्त्रियां प्रोक्तः पुंस्यश्मन्युपलो मणौ'
इति वैजयन्ती । लसदंशौ प्रसरद्रश्मौ भानौ । एकत एकस्मिन्भागे च्युति सस्तता-
मुपेयुषि प्राप्ते सति द्यौः परिवृत्त्या मध्याह्नातिक्रमेण विलोलां गत्वरीम् । अन्यत्र,
गात्रस्य तिर्यगावृत्त्या मुहुश्चलन्तीम् । वासरलक्ष्मीं हारयष्टि मुक्तावलीमिवोवाह
बहति स्म ।

हिन्दी—हारकी नायकमणिके सदृश किरणसे शोभित सूर्यके एक भागमें
पतनको प्राप्त होनेपर द्यौ (आकाश) रूप बालाने मध्याह्न समयके अतिक्रमण
करनेसे गमनशील (दूसरे पक्षमें) शरीर को तिरछा करनेसे बारंवार चलती
हुई दिनकी शोभाको मानों मोतियोंकी मालाकी तरह धारण कर लिया ॥ २ ॥

अंशुपाणिभिरतीव पिपासुः पद्मजं मधु भृशं रसयित्वा ।

क्षीबतामिव गतः क्षितिमेष्यल्लोहितं वपुरुवाह पतङ्गः ॥ ३ ॥

मल्लि०—अंशुपाणिभिरिति ॥ पतङ्गः सूर्यः । 'पतङ्गः पक्षिसूर्ययोः' इत्यमरः । अतीव निर्भरम् । 'अत्यतीव च निर्भरे' इत्यमरः । पातुमिच्छुः पिपायुस्तुषितः सन् । पिबतेः सन्नस्तादुप्रत्ययः । अंशव एव पाणयस्तैः पद्मेषु जातं पद्मजं मधु मध्वेव । मध्विति श्लिष्टं रूपकम् । मकरन्दमद्यमित्यर्थः । 'मधु मध्वे पुष्परसे' इत्यमरः । भृशमत्यन्तं रसयित्वास्वाद्य क्षीबतां मत्तत्वं गत इवेत्युत्प्रेक्षा । 'मत्ते शोण्डोक्तक्षीबा' इत्यमरः । क्षितिमेष्यन् गमिष्यम् लोहितं रक्तं वपुरुवाह । यथा मत्तः क्षीबतया क्षितौ लुठति रज्यते च तद्वदिति भावः । सूर्यस्य क्षितिविलयनमस्तमय इत्यागमः । अत्र रूपकोत्प्रेक्षयोः सापेक्षत्वादङ्गाङ्गिभावेन संकरः ।

हिन्दी—सूर्यने अत्यन्त तृषासे युक्त होकर अपने किरण रूप हाथोंसे कमलोंमें उत्पन्न मधु (मद्य) का अत्यन्त आस्वाद कर मतवाले-से होकर जमीतपर गिरते हुए लाल शरीरको धारण कर लिया ॥ ३ ॥

गम्यतामुपगते नयनानां लोहितायति सहस्रमरीचौ ।

आससाद विरह्य्य धरित्रीं चक्रवाकहृदयान्यभितापः ॥ ४ ॥

मल्लि०—गम्यतामिति ॥ सहस्रमरीचौ सूर्ये । लोहितौ भवतीति लोहितायति । 'लोहितादिडाज्ज्यः क्यष्' इति क्यष् । 'वा क्यष्ः' इति परस्मैपदे शतृप्रत्ययः । अत एव नयनानां गम्यतामुपगते दर्शनीयतां प्राप्ते सति । अभितापो धरित्रीं विरह्य्य विहाय । 'त्यपि लघुपूर्वात्' इत्यादेशः । चक्रवाकहृदयान्याससाद प्राप । अत्र धरित्र्या यादृशस्तौवार्ककरकृतसंतापस्तादृक्चक्रवाकहृदयेषु विरहसंतापः संजात इति परमार्थः । परंतु तद्वृत्तमानन्तरमेतस्याविर्भावात् स एवात्र संक्रान्त इत्यभेदाध्यवसायेनोपदेशः । अत एव भेदेऽभेदरूपातिशयोक्तिरलङ्कारः ।

हिन्दी—सूर्यके लाल होकर देखनेके योग्य होने पर तापने पृथ्वीको छोड़कर चक्रवाक (चक्रवा) पक्षीके हृदयको प्राप्त कर लिया ॥ ४ ॥

मुक्तमूललघुवृज्झितपूर्वपदिचमे नभसि संभूतसान्द्रः ।

सामिमज्जति रवौ न विरेजे खिन्नजिह्वा इव रश्मिसमूहः ॥ ५ ॥

मल्लि०—मुक्तेति ॥ रवौ सामिमज्जति अर्धास्तिमिते सति । 'सामि त्वर्धे'

जुगुप्सयाम्' इत्यमरः । मुक्तं त्यक्तप्रायं मूलमाश्रयभूतो रविः । अन्यत्र, स्वामी, येन सोऽत एव लघुरल्पकश्च मुक्तमूललघुरुज्झितपूर्वस्त्यक्तपूर्वदिक्कः । अन्यत्र—त्यक्तपूर्व-जनः । पश्चिमे नभसि नभोभागम् । अन्यत्र—नवचिन्नीचस्थले । संभूतः संहतः सन् । अत एव सान्द्रश्च रश्मिसमूहः आश्रितजनश्च ध्वन्यते । खिन्नश्रासौ जिह्वाश्च, खिन्नेन दुःखेन जिह्वो वा, दीन इव न विरेजे । अत्र मुक्तमूलत्वादिप्रस्तुतविशेषणसाम्याद-प्रस्तुताश्रितजनप्रतीतेः समासोक्तिः । तत्र वाच्यस्य रश्मिसमूहस्याचेतनस्यापि प्रतीयमानेन चेतनेनाभेदाभिधानाद् दुःखितत्वाद्युत्प्रेक्षेति तयोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः ।

हिन्दी—सूर्यबिम्बके आगे भागका अस्त होनेपर मूल (आश्रयभूत सूर्य)-का अथवा स्वामीका परित्याग किया हुआ लघु और पूर्वदिशाका परित्याग किया हुआ अथवा पहलेके जनका त्याग किया हुआ आकाशके पश्चिम भागमें अथवा किसी नीचे स्थलमें इकट्ठा होता हुआ गाढ किरणसमूह वा आश्रितजन दुःखसे दीन सा होता हुआ शोभित नहीं हुआ ॥ ५ ॥

कान्तदूत्य इव कुङ्कुमताम्राः सायमण्डलमभित्वरयन्त्यः ।

सादरं ददृशिरे वनिताभिः सौधजालपतिता रविभासः ॥ ६ ॥

सलिल०—कान्तेति ॥ कुङ्कुमवत् कुङ्कुमेन वा ताम्राः । सायस्य सायंकालस्य । 'सायं साये प्रगे प्रातः' इत्यमरः । यन्मण्डलं तत् अभि तदुद्दिश्य त्वरयन्त्यस्त्वरं कारयन्त्यः सौधानां जालैर्गवाक्षैः पतिताः प्रविष्टाः । 'जाल गवाक्ष आनाये' इति वैजयन्ती । रविभासः सूर्यरश्मयः कान्तानां प्रेयसां दूत्य इव वनिताभिः सादरं यथा तथा ददृशिरे दृष्टाः । सायंतनार्कभासां प्रियसमागमसूचकत्वादेव तासु स्त्रीणामादरोऽभवदित्यर्थः ।

हिन्दी—कुङ्कुमके सदृश लाल सायंकालके सूर्यमण्डलको उद्देश्य कर शीघ्रता कराती हुई महलोंकी खिड़कियोंसे प्रविष्ट सूर्यकी किरणोंको स्त्रियोंके प्रियकी दूतियोंके समान आदरसे देख लिया ॥ ६ ॥

अग्रसानुषु नितान्तपिशङ्गेर्भूहान्मुदुकरैरवलम्ब्य ।

अस्तशैलगहनं नु विवस्वानाविवेश जलधि नु महीं नु ॥ ७ ॥

सलिल०—अग्रेति ॥ विवस्वान् सूर्योऽग्रेऽस्तशैलशिखरे ये सानवस्तेषु ये मू-रहास्तान्नितान्तपिशङ्गैरत्यन्तारुणैर्मृदुभिः करैरिव करैरंगुहैस्तरिति श्लिष्टरूपकम् ।

‘बलिहस्तांशवः कराः’ इत्यमरः । यद्वा—करैर्मृदुलथमवलम्ब्य । अस्त इति शैलोऽस्तशैलः । ‘अस्तस्तु चरमक्षमाभूत्’ इत्यमरः । तस्य गहनं तु जलधिं तु महीं न्वाविवेश । तपनस्य पतनसंदेह एव दृष्टः । पतनं तु क्व चास्य तन्न ज्ञायते । शीघ्रभावादिति भावः । अत्र तपने पतनस्यारोप्यमाणस्य गहनाद्यनेकविषयत्वेन संदेहात्संदेहालंकारः ।

हिन्दी—सूर्य अस्तपर्वतके शिखरोंमें समथर जमीनोंमें वृक्षोंको बहुत ही पीछे कोमल करोंसे हाथोंके समान किरणोंसे शिथिलरूपसे अवलम्बन कर अस्तपर्वतके वनमें वा समुद्रमें अथवा पृथ्वीमें घुस गया ॥ ७ ॥

आकुलश्चलपतत्रिकुलानामारवैरनुदितीषसरागः ।

आययावहरिदश्वविपाण्डुस्तुल्यतां दिनमुखेन दिनान्तः ॥ ८ ॥

मल्लि०—आकुल इति ॥ चलानां कुलायेभ्यः कुलान्प्रति चलतां पतत्रि-कुलानां पक्षिसमूहानामारवैः शब्दैराकुलो व्याप्तः । ‘अनुदित’ शब्देनाभावमात्रम्, ‘उषः’ शब्देन संध्यामात्रं च विवक्ष्यते । उषसि भव औषसः ‘संविबेला—’ इत्यादिना योगविभागादण्प्रत्ययः । अन्यथा कालाठुञ्ज्यात् । तथा च अनुदितीषसरागोऽविद्यमानसंध्याराग इत्यर्थः । एकत्रापगमादन्यत्रनुदयाच्चेति भावः । अहरिदश्वोऽविद्यमानसूर्यः । एकत्रानुदयात्, अन्यत्रास्तमयाच्चेति भावः । अत एव विपाण्डुः । तिमिरानुदयादिति शेषः । दिनान्तः सायंकालो दिनमुखेन प्रातःकालेन तुल्यतामाययी । तद्वद्वभूवेत्यर्थः । अत एवोपमालङ्कारः ।

हिन्दी—घोंसलेसे घोंसलोंमें चलते हुए पक्षियोंके शब्दोंसे व्याप्त सुबह सन्ध्याकालकी लालियोंसे रहित और सन्ध्यामें सूर्यकी स्थितिसे रहित अतएव पाण्डुतासे रहित सायंकाल प्रातःकालके समान हो गया ॥ ८ ॥

आस्थितः स्थगितवारिदपङ्क्त्या संध्यया गगनपश्चिमभागः ।

सोमिविद्रुमवितानविभासा रञ्जितस्य जलधेः श्रियमूहे ॥ ९ ॥

मल्लि०—आस्थित इति ॥ स्थगितवारिदपङ्क्त्या पिहितभेदवृन्दया संध्यया-ऽऽस्थित आक्रान्तो व्याप्तो गगनपश्चिमभागः । सोमिः । उमिसंक्रान्त इत्यर्थः । तथा विद्रुमवितानविभासा प्रवालप्रकरकान्त्या रञ्जितस्य स्वसावर्ण्यमापादितस्य जलधेः श्रियमूहे । संध्यया रक्तवर्णत्वादिति भावः । वहतेः कर्तरि लिट् । तत्सदृशीं श्रिय-मुवाहेत्यर्थः । अत एव निदर्शनालङ्कारः ।

हिन्दी—मेघसमूहको आच्छादित करनेवाली सन्ध्यासे व्यास आकाशके पश्चिम भागमें तरंगोंमें संक्रान्त होकर प्रवालसमूहकी कान्तिसे रञ्जित समुद्रकी शोभाको धारण किया ॥ ९ ॥

प्राञ्जलावपि जने नतमूर्ध्नि प्रेम तत्प्रवणचेतसि हित्वा ।

संध्ययाऽनुविदधे विरमन्त्या चापलेन सुजनेतरमैत्री ॥ १० ॥

मल्लि०—प्राञ्जलाविति ॥ प्रबद्धोऽञ्जलिर्येन तस्मिन् प्राञ्जली बद्धाञ्जली । 'सौ युतावञ्जलिः पुमान्' इत्यमरः । 'प्रादिभ्यो धातुजस्य बहुव्रीहिर्वाच्यो वोत्तरपदलोपश्च ।' नतमूर्ध्नि नमस्कुर्वाणे तत्प्रवणं तत्र संध्ययामेवाहितं चेतो यस्य तस्मिन्नेवंविधेऽपि जने विषये प्रेम हित्वा बिहाय विरमन्त्या निवर्तमानया । 'व्याहृ-परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् । संध्यया चापलेनास्थैर्येण । युवादित्वादप्रत्ययः । सुजनादितरो दुर्जनस्तस्य मैत्री सख्यमनुविदधेऽनुचक्रे । कर्मणि लिट् । यथा दुर्जन-मैत्री स्निह्यन्तमपि जहाति तद्वत् संध्यापि सेवमानं जनमहासीदित्यर्थः । मित्रस्य कर्म मैत्री । अगन्तान्डीप् । अत्र संध्यादुर्जनमैत्र्योश्चापलं समानधर्मोऽनुविधानम् । अत एवार्थरूपेणैवमुपमा ।

हिन्दी—हाथ जोड़नेवाले, नमस्कार करनेवाले और सन्ध्यामें चित्त देने-वाले जनमें भी प्रेम छोड़कर लौटती हुई संध्याने अस्थिरतासे दुर्जनकी मैत्रीका अनुकरण कर लिया ॥ १० ॥

औषसातपभयादपपलीनं वासरच्छविविरामपटीयः ।

सन्निपत्य शनकैरथ निम्नादन्धकारमुदवाप समानि ॥ ११ ॥

मल्लि०—औषसेति ॥ औषसात् प्राभातिकादातपाद्भूयं तस्मादिवेत्युत्प्रेक्षा । अपलीनं ववचिदगूढं वासरच्छवेरातपस्य विरामाद्धेतोः पटीयः प्रभविष्णुतरम् । अन्धं करोतीत्यन्धकारं ध्वान्तम् । 'अन्धकारोऽस्त्रियां ध्वान्तम्' इत्यमरः । अथ संध्यापगमनानन्तरं शनकैर्मन्दमन्दं निम्नात् सन्निपत्यागत्य समानि समस्थलानि । उदवाप व्यानशे । अत्र प्रस्तुतान्धकारविशेषणसाम्यादप्रस्तुतार्थप्रतीतिः समासोक्तिर-लङ्कारः । उत्प्रेक्षा त्वङ्गतः स्यात् ।

हिन्दी—प्रातःकालकी धूपकी डरसे कहीं छिपे और धूपके दूर होनेसे जबर्दस्त होकर अन्धकारने सन्ध्या बीतनेके बाद धीरे-धीरे नीचेकी ओरसे आकर समस्थलों-को व्याप्त कर डाला ॥ ११ ॥

एकतामिव गतस्य विवेकः कस्यचिन्न महतोऽप्युपलेभे ।

भास्वता निदधिरं भुवनानामात्मनीव पतितेन विशेषाः ॥ १२ ॥

मल्लि०—एकतामिति ॥ एकतामभेदं गतस्येव । तमोव्याप्त्या तथा प्रतीते-
रियमुत्प्रेक्षा । महतः शैलादेरपि कस्यचित् कस्यापि पदार्थस्य विवेको भेदो
नोपलेभे न गृहीतः । अत एवोत्प्रेक्षते—पतितेनास्तमितेन भास्वता सूर्येण । 'भास्व-
द्विवस्वत्सप्तशब्द' इत्यमरः । भुवनानाम् । भुवनस्य पदार्थानामित्यर्थः । विशेषा
भूषरादिभेदा आत्मनि स्वस्मिन्नेव निदधिर इव निहिता इव । कथमन्यथा
नोपलभ्येरन्नित्यर्थः । अत्रोत्प्रेक्षयोः सजातीययोः सापेक्षत्वादङ्गाङ्गिभावेन
सङ्करः ।

हिन्दी—अन्धकार व्याप्त होनेके कारण मानों अभेदको प्राप्त कर विशाल
पदार्थका भी भेद नहीं लिया गया । अस्त होनेवाले भगवान् सूर्यने भुवनस्थ पर्वत
आदिके भेदोंको भी मानों अपनेमें रख दिया ॥ १२ ॥

इच्छतां सह वधूभिरभेदं यामिनीविरहिणां विहगानाम् ।

आपुरेव मिथुनानि वियोगं लङ्घयते न खलु कालनियोगः ॥ १३ ॥

मल्लि०—इच्छतामिति ॥ वधूभिः स्वकामिनीभिः सह । अभेदमवियोग-
मिच्छताम् । तथा संकल्पवतामपीत्यर्थः । यामिनीषु विरहिणाम् । नियतवियोगाना-
मित्यर्थः । रहतेरावश्यकेऽर्थे णिनिः । यद्वा—निन्दायामिनिः । तेषां विहगानां
चक्रवाकाणां मिथुनानि वियोगमापुरेव । न तु नापुरित्ययोगव्यवच्छेदः । तथा हि—
कालनियोगो दैवाज्ञा न लङ्घयते खलु । दुर्वार इत्यर्थः ।

हिन्दी—अपनी भायसि वियोगकी इच्छा न करनेवाले रातमें सदा बिछुड़ने-
वाले चक्रवर्तियोंके जोड़ोंने बिछोहको पा ही लिया । दैवकी आज्ञाका कोई लङ्घन कर
सकता है ? ॥ १३ ॥

यच्छति प्रतिमुखं दयितायै वाचमन्तिकगतेऽपि शकुन्तौ ।

नीयते स्म नत्तिमुज्झितहर्षं पङ्कजं मुखमिवाम्बुसहिष्ण्या ॥ १४ ॥

मल्लि०—यच्छतीति ॥ शकुन्तौ चक्रवाकपक्षिणि । सामान्यस्य प्राकरणिक-
विशेषपर्यवसानात् । 'शकुन्तिपक्षिशकुनिशकुन्तशकुनद्विजाः' इत्यमरः । अन्तिकगते
समीपस्थेऽपि दयितायै चक्रवाक्यै प्रतिमुखप्रतिमुखं यथा तथा वाचं यच्छति वाचमेव
यदानी । न तु संगच्छमाने सतीत्यर्थः । पाष्ठाभ्यां—' इत्यादिना दाशो यच्छादेशः ।

अम्बुरुहिण्या नलिन्या । उज्जितहर्षं चक्रवाकदुर्दशादर्शनादिव त्यक्तविकासं पङ्कजं
मुखमिव नतिं नम्रत्वं नीयते स्म नीतम् । 'प्रधानकर्मण्याख्ये लादीनाहुद्विकर्मणाम्' ।
इति नयतोद्विकर्मकत्वात्प्रधाने कर्मणि लिट् । प्रायेण दुःखदर्शनात्स्त्रियः खिद्यन्ते ।
विशेषेण विरहदर्शनादिति भावः । अत्र पङ्कजावनतेश्चक्रवाकविक्रोशानन्तर्यात्तद्वेतु-
कत्वमुत्प्रेक्ष्यते । तच्च मुखोपमेयमम्बुरुहिण्या कामिनीसाम्बं गमयन्त्या निरुह्यत
इत्युपमोत्प्रेक्षयोरङ्गाङ्गि भावेन संकरः । व्यञ्जकाप्रयोगात्प्रतीयमानोत्प्रेक्षा ।

हिन्दी—पक्षी (चकवें) के समीप रहने पर भी अपनी प्रिया चकवीको
सामने बचनमात्र देते हुए देखकर कमलिनीने हर्ष (विकास) से रहित कमलको
मुखके समान झुका दिया (संकुचित कर दिया) ॥ १४ ॥

रञ्जिता नु विविधास्तरुशैला नामितं नु गगनं स्थगितं नु ।

पूरिता नु विषमेषु धरित्री संहता नु ककुभस्तिमिरेण ॥ १५ ॥

मल्लि०—रञ्जिता इति । तिमिरेणान्धकारेण विविधास्तरवः शैलाश्च रञ्जिताः
स्वसावर्ण्यमापादिता नु । अन्यथा कथमेषां नीलाढ्यत्वमिति भावः । गगनं नामितं
नु । आभूतलादिति शेषः । 'मितां ह्रस्वः' इत्यत्र वा शब्दानुवृत्त्या व्यवस्थित-
विभाषाश्रयणात् ह्रस्वः । यद्वा—गगनं स्थगितमाच्छादितं नु । उभयत्रापि तमसा-
वृतत्वात् दृश्यत इति भावः । तथा धरित्री विषमेषु निम्नोन्नतेषु पूरिता समीकृता
नु । अन्यथा तद्विवेकः कथं न स्यादिति भावः । ककुभो दिशश्च संहता नु लुमाः किम् ।
'दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरितश्च ताः' । इत्यमरः । कथमन्यथा न दृश्यन्त ।
इति भावः । अत्र तिमिरे तरुशैलाद्यनेकविषयरञ्जकत्वादिकमारोप्य संदिग्ध इति
संदेहालङ्कारः । अनेन 'नु' शब्दस्य संभावनाद्योतकत्वमत्रोत्प्रेक्षाप्रकारमित्यलङ्कार-
सर्वस्वकारः ।

हिन्दी—अन्धकारने अनेक वृक्षों और पर्वतोंको रंगा दिया क्या ? आकाशको
जमीनकी तरफ झुका तो नहीं दिया ? आकाशपर काले वस्त्रसे आच्छादन तो नहीं
किया ? धरतीको ऊँच-नीच स्थानोंमें सम तो नहीं कर दिया ? दिशाओंको लुप्ततो
नहीं कर डाला ? (नहीं तो ये सब क्यों नहीं देखे जा रहे हैं ?) ॥ १५ ॥

रात्रिरागमलिनानि विकासं पङ्कजानि रहयन्ति विहाय ।

स्पष्टतारकमियाय नभः श्रीर्वस्तुमिच्छति निरापदि सर्वः ॥ १६ ॥

मल्लि०—रात्रीति ॥ श्रीः शोभा कर्त्री रात्रेः संध्याया रागेण स्वच्छायोपर-

वज्रनेन मलिनानि अत एव विकासं रह्यन्ति त्यजन्ति । रहतेस्त्यागार्थाच्छ्रु-
प्रत्ययः । पङ्कजानि विहाय त्यक्त्वा स्पष्टतारकं नभः खम् । इयाय प्राप । तथा हि—
सर्वो जनो निरापदि निर्बाधस्थले वस्तुं स्थातुम् । 'एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्' इतीट्-
प्रतिषेधः । 'धसिश्च सान्तेषु वसिः प्रसारिणि' इति वचनात् । इच्छति ।

हिन्दी—श्री (शोभाकी अधिष्ठात्री देवी) ने सन्ध्याके रागसे मलिन अतएक
विकासको छोड़ते हुए कमलका परित्याग कर स्पष्ट ताराओंसे युक्त आकाशको
प्राप्त कर लिया । सभी जन बाधासे रहित स्थलमें रहनेकी इच्छा करते हैं ॥ १६ ॥

व्यानशे शशधरेण विमुक्तः केतकीकुसुमकेसरपाण्डुः ।

चूर्णमुष्टिरिव लम्बितकान्तिर्वासवस्य दिशमंशुसमूहः ॥ १७ ॥

मल्लि०—व्यानश इति ॥ शशधरेण चन्द्रेण विमुक्तः क्षिप्तः केतकीकुसुम-
केसर इव पाण्डुलम्बिता प्रापिता कान्तिर्यस्य सौमंशुसमूहो रश्मिसमूहः । चूर्णस्य
कर्पूरस्रोतस्य मुष्टिरिव । 'मुष्टि' शब्दस्य द्विलिङ्गत्वेऽप्यत्र पुल्लिङ्गत्वैव ग्राह्यम् ।
उपमेयानुसारात् । वासवस्येन्द्रस्य दिशं प्राचीं व्यानशे व्याप । अनेन दिशानिशा-
करयोर्नायिकानायकौपम्यं गम्यते ।

हिन्दी—चन्द्रमासे छोड़े गये केतकीके फूलके केसरके समान सफेद कान्तिको
प्राप्त कराये गये किरणसमूहने कर्पूरचूर्णकी मुष्टिके समान इन्द्रकी दिशा (पूर्व)-
को व्याप्त किया ॥ १७ ॥

उज्जती शुचिभिवाशु तमिस्रामन्तिकं व्रजति तारकराजे ।

दिवप्रसादगुणमण्डनमूहे रश्मिहासविशदं मुखमैन्द्री ॥ १८ ॥

मल्लि०—उज्जतीति ॥ इन्द्रस्येयमैन्द्री दिक् प्राची तारकराजे नक्षत्रनाथे ।
'कनीनिकायां नक्षत्रे तारकं तारकापि च' । इति विश्वः । अन्तिकं समीपं व्रजति
सति । आशु तमिस्रामन्धतमसम् । 'तमिस्रा स्त्री ध्वान्तनिशि निश्यन्धतमसे न ना'
इति वैजयन्ती । शुचिमेव । विरहदुःखमिवेत्यर्थः । उज्जती विजहती । प्रसादो
नैर्मल्यमेव गुणः स एव मण्डनं यस्य तत् । रश्मयो हास इव तेन विशदं मुखमिव
मुखमग्नमागम् । द्रिष्टोपमेयम् । ऊहे वहति स्म । अत्र दिवचन्द्रयोर्नायिकानायकौ-
पम्यं गम्यते ।

हिन्दी—इन्द्रकी दिशा (प्राची) ने नक्षत्रके स्वामी चन्द्रमाको समीप आते
हुए देखकर शीघ्र गाढ अन्धकारकी तरह शोक (विरहके दुःख) को भोगने छोड़ती

हुई प्रसाद (निर्मलता) रूप गुणरूप अलंकारवाले हास्यके समान किरणसे विशद मुखके समान अग्रभागको धारण करती थी ॥ १८ ॥

नीलनीरजनिभे हिमगौरं शैलरुद्रवपुषः सितरश्मेः ।

खे रराज निपतत्करजालं वारिधैः पयसि गाङ्गमिवाम्भः ॥ १९ ॥

मल्लि०—नीलेति । शैलरुद्रवपुष उदयगिरितिरोहितमण्डलस्य सितरश्मेरिन्दोः संबन्धि नीलनीरजनिभे श्यामकमलतुल्ये खे आकाशे निपतत् प्रसरत् हिमवद् गौरं शुभ्रं करजालमंशुसमूहो वारिधेः पयसि निपतद् गाङ्गमम्भ इव रराज । उपमानेऽपि विशेषणानि योज्यानि ।

हिन्दी—उदयपर्वतसे तिरोहित मण्डलवाले चन्द्रमाके नीलकमलके समान आकाशमें फैलता हुआ बर्फके समान सफेद किरणसमूह समुद्रके जलमें पड़कर गङ्गाजलके समान शोभित हो गया ॥ १९ ॥

द्यां निरुन्धदतिनीलघनाभं ध्वान्तमुद्यतकरेण पुरस्तात् ।

क्षिप्यमाणमसितेतरभासा शंभुनेव करिष्वर्म चकासे ॥ २० ॥

मल्लि०—द्यामिति । द्यां निरुन्धत् आकाशमावृण्वत् । अतिनीलघनाभं मेघकम् । उद्यन्तः करा अंशवो हस्ताश्च यस्य तेन । असिताम्य इतराः शुभ्रा भासो यस्य तेन चन्द्रेण पुरस्तात् प्राच्यामग्रे च क्षिप्यमाणं नुद्यमानं ध्वान्तं शंभुना क्षिप्यमाणं करिष्वर्मैव चकासे । उपमानेऽपि विशेषणानि योज्यानि ।

हिन्दी—आकाशको आच्छादित करता हुआ, अत्यन्त नीलवर्णवाले मेघके समान नीलवर्ण, उगते हुए कर (किरणों) और हाथोंवाले सफेद कान्तिवाले चन्द्रमासे पूर्व दिशा और अग्रभागमें हटाया जाता हुआ अन्धकार, ताण्डवनृत्यमें शिवजीसे फेंके जाते हुए हाथीके चमके समान शोभित हुआ ॥ २० ॥

अन्तिकान्तिकगतेन्दुविसृष्टे जिह्मतां जहति दीधितिजाले ।

निःसृतस्तिमिरभारनिरोधादुच्छ्वसन्निव रराज दिगन्तः ॥ २१ ॥

मल्लि०—अन्तिकेति । अन्तिकान्तिकेऽतिसमीपे । 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति द्विर्भावः । कर्मधारयवद्भावात्सुपो लुक् । अन्तिकान्तिकगतेनेन्दुना विसृष्टे मुक्ते दीधितिजाले किरणसमूहे जिह्मतां संकोचं जहति त्यजति सति तिमिरभारैस्तमः स्तोमैरनिरोधादुपरोधात् । निःसृतो निर्गतो दिगन्त उच्छ्वसन् प्राणन् इव रराजेत्युत्प्रेक्षालङ्कारः ।

हिन्दी—अतिशय समीप आये हुए चन्द्रमासे छोड़े गये किरणसमूहके संकोच-
को छोड़नेपर अन्धकारसमूहोंकी रूकावटसे निकला हुआ होकर दिशाका भाग
मानों उच्छ्वास लेता हुआ सुशोभित हुआ ॥ २१ ॥

लेखया विमलविद्रुमभासा संततं तिमिरमिन्दुरुदासे ।

दंष्ट्रया कनकटङ्कपिशङ्गघा मण्डलं भुव इवादिवराहः ॥ २२ ॥

मल्लि०—लेखयेति । इन्दुविमलविद्रुमभासा स्वच्छप्रवालसवर्णया लेखया
कलया संततं सान्द्रं तिमिरमादिवराहः कनकस्य टङ्कः शिलाभेदकं शस्त्रम् । 'टङ्कः
पाषाणदारणः' इत्यमरः । तद्वत् पिशङ्गघा लोहितवर्णया । 'पिशङ्गादुपसंख्यानम्'
इति ङीप् । दंष्ट्रया भुवो मण्डलमिव । उदास उच्चिक्षिपे । अस्यतेः कर्तरि लिट् ।
सोपसर्गादस्यतेरात्मनेपदं विकल्पात् ।

हिन्दी—चन्द्रमाने निर्मल प्रवालके समान कलासे गाढ अन्धकारको उस तरह
फेंक दिया जैसे आदिवराहने सुवर्णके शिलाभेदक शस्त्रके समान पीली वर्णवाली
दाढ़ से भूमण्डल उठाकर फेंक दिया था ॥ २२ ॥

दीपयन्मथ नभः किरणौघैः कुङ्कुमारुणपयोधरगौरः ।

हेमकुम्भ इव पूर्वपयोधेरुन्ममज्ज शनकैस्तुहिनांशुः ॥ २३ ॥

मल्लि०—दीपयन्मिति । अथ उदयानन्तरं किरणौघेनभो दीपयन् प्रकाशयन्
कुङ्कुमेनारुणो यः पयोधरः कुचस्तद्वत् गौरोऽरुणः । उदयरागादिति भावः ।
तुहिनांशुरिन्दुः शनकैः पूर्वपयोधेः पूर्वसागरात् हेमनः कुम्भ इव उन्ममज्ज उज्जगा-
मेत्युत्प्रेक्षा ।

हिन्दी—उदयके बाद किरणसमूहसे आकाशको प्रकाशित करता हुआ
कुङ्कुमसे लाल कुचके समान अरुणवर्णवाला चन्द्रमा धीरे-धीरे पूर्वसमुद्रसे सुवर्ण-
कलशके समान ऊपर उठ गया ॥ २३ ॥

उदगतेन्दुमविभिन्नतमिस्रां पश्यति स्म रजनीमवितृप्तः ।

व्यंशुकस्फुटमुखीमतिजिह्वां व्रीडया नववधूमिव लोकः ॥ २४ ॥

मल्लि०—उदगतेन्दुमिति ॥ लोको जनः । 'लोकस्तु भुवने जने' इत्यमरः ।
उदगतेन्दुमुदितचन्द्राम् । अविभिन्नतमिस्रामनिःशेषितध्वान्तां रजनीं व्यंशुकमपनी-
तावगुण्ठनमत एव स्फुटं दृश्यमानं मुखं यस्याः सा तथापि व्रीडयातिजिह्वां वक्रां

नववधूं नवोढाम् । 'वधूर्नवोढयोषायां स्नुषाभार्याङ्गनामु च' । इति धरणिः ।
स्त्रियमिवावित्तः सन् पश्यति स्म ।

हिन्दी—चन्द्रमाके उदित होनेपर भी लोकने असमाप्त अन्वकारवाली रातको
चूँष्ट छूटनेपर स्पष्ट मुखवाली परन्तु लज्जासे अतिशय वक्र नयी वधूकी तरह
तृप्त न होकर देखा ॥ २४ ॥

न प्रसादमुचितं गमिता द्यौर्नोद्धृतं तिमिरमद्रिवनेभ्यः ।

दिङ्मुखेषु न च धाम विकीर्णं भूषितैव रजनी हिमभासा ॥ २५ ॥

मल्लि०—नेति ॥ हिमभासा चन्द्रेण द्यौराकाशम् । उचितं योग्यं प्रसादं न
गमिता अद्रयो वनानि च तेभ्यः । तिमिरं मोद्धृतं मोदसारितम् । दिशा मुखेषु
धाम तेजश्च न विकीर्णं न पर्यस्तम् । तथापि रजनी भूषितैव । उक्तगुणासम्पत्ता-
विति भावः । अत्र प्रसाधनकारणाऽभावेऽपि तत्कार्यभूषणोक्त्या विभावना-
लङ्कारः ।

हिन्दी—चन्द्रमाके कारण आकाश उचित निर्मलताको प्राप्त नहीं हुआ ।
पर्वतों और वनोंसे अन्वकार दूर नहीं किया गया । दिशाओंके अग्रभागोंमें तेज भी
नहीं फैला तो भी रात अलंकृत ही है ॥ २५ ॥

मानिनीजनविलोचनपातानुष्णबाष्पकलुषान् प्रतिगृह्णन् ।

मन्दमन्दमुदितः प्रययौ खं भीतभीत इव शीतमयूखः ॥ २६ ॥

मल्लि०—मानिनीति ॥ उदितः शीतमयूख उष्णेन विरहतप्तेन बाष्पेण
कलुषादाविलान् । मानिनीजनस्य कलहान्तरितनायिकाजनस्य विलोचनपातान् ।
मानभङ्गजनितरोषेण भीषणानिति भावः । 'कोपात्कान्तं पराणुष्ट पश्चात्ताप-
समन्विता । कलहान्तरिता' इति दशरूपके । प्रतिगृह्णन् स्वीकुर्वन् । अपरिहार्य-
त्वादिति भावः । अत एव भीतभीतो भीतप्रकार इवेत्युत्प्रेक्षा । मन्दमन्दं मन्द-
प्रकाशम् उभयत्रापि 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति द्विभवि कर्मधारयवद्भावात्सुलोपः ।
खमाकाशं प्रययौ ।

हिन्दी—उगे हुए चन्द्रमा विरहके कारण गर्म आँसूसे मलिन मानिनी
(कलहके कारण पतिसे बिछुड़ी हुई) नायिकाके दृष्टिपातको लेते हुए डरे हुए-से
होकर मन्द प्रकाशवाले आकाशमें पहुँच गये ॥ २६ ॥

श्लिष्यतः प्रिवधूरूपकण्ठं तारकास्ततकरस्य हिमांशोः ।
उद्धमन्नभिरराज समन्तादङ्गराग इव लोहितरागः ॥ २७ ॥

महिल०—श्लिष्यत इति ॥ तताः प्रसारिताः करा अंशुहस्ता येन तस्य तत-
करस्य तारका एव प्रियवधूरूपकण्ठमन्तिके कण्ठे वा । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ।
विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । श्लिष्यतः प्रत्यासीदत आलिङ्गितश्च हिमांशोः सम्बन्धी
समन्तादुद्धमन् उत्सर्पन् । अर्थान्तरत्वादकर्मकत्वम् । 'धातोरर्थान्तरे वृत्तेः' इति
वचनात् । लोहितरागोऽरुणप्रभः । अङ्गराग इवाभिरराज । आलिङ्गनाद्रागो
गलतीति प्रसिद्धिः । अत्र रूपकोपमयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ।

हिन्दी—फैले हुए कर (किरणरूप हाथोंवाले) तथा तारारूप प्रिय वधुओंको
समीपमे वा कण्ठमे आलिङ्गन करनेवाले चन्द्रमाके चारो ओर फैलते हुए लाल
कान्तवाले अङ्गरागके समान शोभित हुई ॥ २७ ॥

प्रेरितः शशधरेण करीषः संहतान्यपि नुनोद तमांसि ।
क्षीरसिन्धुरिव मन्दरभिन्नः काननान्यविरलोच्चतरुणि ॥ २८ ॥

महिल०—प्रेरित इति ॥ शशधरेण चन्द्रेण प्रेरितो विसृष्टः करीषः संहतानि
शान्द्राणि अपि तमांसि मन्दरेण मन्दराचलेन भिन्नो नुनः क्षीरसिन्धुरविरलाः
शान्द्रा उच्चा उन्नताश्च तरवो येषु तानि काननानीव नुनोद दूरीचकार ।

हिन्दी—मन्दर पर्वतसे प्रेरित क्षीरसमुद्रने जैसे समुद्रमन्थनके समयमें गाढ
और लेंचे पेड़ोंवाले वनोंको दूर कर दिया वैसे ही चन्द्रमासे प्रेरित किरणसमूहने
गाढ अन्वकारोंको दूर कर दिया ॥ २८ ॥

शारतां गमितया शशिपादैश्छायया विटपिनां प्रतिपेदे ।
न्यस्तशुक्लबलिचित्रतलाभिस्तुल्यता वसतिवेश्ममहाभिः ॥ २९ ॥

महिल०—शारतामिति । शशिपादैश्चन्द्ररश्मिभिः । 'पादा रश्म्यङ्घ्रितुयीशाः'
इत्यमरः । शारतां शबलतां गमितया । 'शारः शबलपीतयोः' इति विश्वः ।
विटपिनां तरूणां छायाया न्यस्तैर्निक्षिप्तैः शुक्लबलिभिः श्वेतपुष्पाद्युपहारैश्चित्राणि
तलानि उपरिभागा यासां ताभिः । 'करोपहारयोः पुंसि बलिः प्राण्यङ्गजे स्त्रियाम्'
इत्यमरः । वसतिवेश्ममहीभिर्निवासगृहभूमिभिः । तुल्यता साम्यं प्रतिपेदे प्राप्ता ।
कर्मणि लिट् । आर्थीयमुपमा ।

हिन्दी—चन्द्रमाकी किरणोंसे चित्र-विचित्र वर्णको प्राप्त पेड़ोंकी छायासे

रक्खे गये सफेद पुष्प आदि उपहारोंसे चित्र-विचित्र ऊर्ध्वभागवाली निवासगृहकी भूमिसे समानताको प्राप्त किया ॥ २९ ॥

आतपे धृतिमता सह वध्वा यामिनीविरहिणा विहगेन ।

सेहिरे न किरणा हिमरश्मेर्दुःखिते मनसि सर्वमसह्यम् ॥ ३० ॥

मल्लि०—आतप इति ॥ आतपे । दुःखकरेऽपीति भावः । वध्वा चक्रवाक्या सह । अत एव धृतिमता संतोषवता यामिनीषु विरहिणा नियतविरहेणात एव विहगेन चक्रवाकेण हिमरश्मेश्चन्द्रस्य किरणा न सेहिरे । तथा हि—दुःखिते संजात-दुःखे मनसि सर्वम् । मनोहरमपीति भावः । असह्यं सोढुमशक्यम् । 'शक्तिसहोश्च' इति यत्प्रत्ययः । पूर्व तु 'आतपाः' इति पठुः । तत्र वध्वा सहातपा अपि सेहिरे । तद्विरहिणा तु शशिकिरणा अपि न सेहिरे इति योज्यम् । फलं तु समानम् ।

हिन्दी—दुःख देनेवाले सूर्यके आतप (धूप) में भी मादा (चकवी) के साथ सन्तोषवाले परन्तु रातमें मादाके विरह वाले पक्षी (चकवे) ने शीतल किरणवाले (चन्द्रमा) के किरणोंको सहन नहीं किया क्योंकि मनके दुःखित होनेपर सभी वस्तु असह्य होती हैं ॥ ३० ॥

गन्धमुद्धतरजः कणवाही विक्षिपन्विकसतां कुमुदानाम् ।

आदुधाव परिलीनविहङ्गा यामिनीमरुदपां वनराजी ॥ ३१ ॥

मल्लि०—गन्धमिति ॥ अपां कणवाही । योग्यान्वये व्यवधानमपि सोढव्यम् । विकसतां कुमुदानां गन्धं सौरभम्, उद्धतं रजः परागो यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथा । 'शेषाद्विभाषा' इति विकल्पान्न कप् । विक्षिपन् विकिरन् । इत्थं शिशिरः सुरभिः । यामिनीमरुत् रात्रिवायुः । परितो लोनाः शयिता विहङ्गा यासु ता वनराजीः । आदुधाव ईषदकम्पयामास । विहङ्गशयनाविरोधेन वनराजिः किञ्चित्कम्पितेत्यर्थः । 'आङीषदर्थेऽभिख्यासौ' इत्यमरः । यथा कश्चित् कामिनीं गन्धोदकादिना सिञ्चन्नाकर्षति तद्वदिति भावः ।

हिन्दी—जलके कणोंका वहन करनेवाले, खिलते हुए कुमुदोंके सुगन्ध- (खुशबू) को उड़े हुए परागको बिखेरते हुए रात्रिके वायुने चारों ओर सोये हुए पक्षियोंवाली वनपङ्क्तिको कुछ कम्पित कर दिया ॥ ३१ ॥

संविधातुमभिषेकमुदासे मन्मथस्य लसदंशुजलोषः ।

यामिनीवनितया ततचिह्नः सोत्पलो रजतकुम्भ इवेन्दुः ॥ ३२ ॥

मल्लि०—संविधातुमिति ॥ यामिनी वनितेव तथा रात्रिरूपया कान्त्या मन्मथस्याभिषेकं त्रिभुवनजैत्रयात्राभिषेकं संविधातुं सम्पत्कर्तुम् । अंशवो जलानीव तेषामोघः पूरो लसन् यस्मिन्सः । ततचित्तः स्फुटलाञ्छन इन्दुः सोत्पलो रजतकुम्भ इव । उदास उत्क्षिप्तः । अस्यतेः कर्मणि लिट् । अत्र संविधातुमिति तुमुना प्रतीयमानोत्प्रेक्षयानुप्राणितोऽयमुपमोत्प्रेक्षयोः संकरः ।

हिन्दी—रात्रिरूप स्त्रीके समान रात्रिने कामदेवका अभिषेक करनेके लिए जलके समान किरणोंसे शोभित हुए समूहवाले, स्पष्ट लङ्ककवाले चन्द्रमाको नील-कमलसे युक्त चाँदीके घड़ेके समान उठा लिया ॥ ३२ ॥

ओजसापि खलु नूनमनूनं नासहायमुपयाति जयश्रीः ।

यद्विभुः शशिमयूखसखः सन्नाददे विजयि चापमनङ्गः ॥ ३३ ॥

मल्लि०—ओजसेति ॥ ओजसा । अनूनं संपूर्णमपि । असहायं सहायरहितम् । पुरुषमिति शेषः । जयश्रीर्नोपयाति खलु नूनम् । कुतः । यत् यस्मात् । विभुः समर्थोऽप्यनङ्गः शशिमयूखानां सखा सहचरस्तथोक्तः । ससहायः सन्निवर्त्यः । विजयि विजयशीलम् । 'जिदृक्षि—' इत्यादिनेतिप्रत्ययः । चापमाददे । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ।

हिन्दी—तेजसे पूर्ण होने पर भी सहायरहित (पुरुष) के पास विजलक्ष्मी नहीं जाती यह निश्चित है । क्योंकि समर्थ होकर भी कामदेवने चन्द्रकिरणोंका मित्र होकर ही विजयशील धनुको ले लिया ॥ ३३ ॥

सद्यनां विरचनाहितशोभैरागतप्रियकथैरपि दूत्यम् ।

सन्निकृष्टरतिभिः सुरदारैर्भूषितैरपि विभूषणमौषे ॥ ३४ ॥

मल्लि०—सद्यनामित्यादि ॥ सन्निकृष्टरतिभिरासन्नसुरतोत्सवैरत एव सुरदारैः सुरवधूभिः । आहितशोभैः प्रागेव विहितकेलिगुहमण्डनैरपि पुनः सद्यनां केलिगुहाणां विरचना मण्डनम् । ईषेऽभिलेखे । ईषेः कर्मणि लिट् । आगतप्रियकथैः प्राप्त-प्रियजनवृत्तान्तैरपि दूतस्य कर्म दूत्यं दूतीव्यापार ईषे । दूतस्म भावकर्मणोर्यत् प्रत्ययः । तथा भूषितैरपि विभूषणं प्रसाधनम् । ईषे । औत्सुक्यातिरेकादिति भावः ।

हिन्दी—निकट सुरतक्रीडावाली सुरसुन्दरियोंने पहले ही क्रीडागृहको सजाने पर भी फिर क्रीडागृहोंकी रचना करनेका अभिलाष किया । प्रियजनका वृत्तान्त सुनकर भी दूतीको भेजनेकी इच्छा की, तथा भूषित होकर भी भूषण करनेका अभिलाष किया ॥ ३४ ॥

न स्रजो रुचिरे रमणीभ्यश्चन्दनानि विरहे मदिरा वा ।

साधनेषु हि रतेरुपघत्ते रम्यतां प्रियसमागम एव ॥ ३५ ॥

मल्लि०—नेति ॥ विरहे वियोगावस्थायां स्रजो माल्यानि चन्दनानि गन्धा मदिरा मद्यानि वा रमणीभ्यः । ‘रुच्यर्थीनां प्रीयमाणः’ इति संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । न रुचिरे न रोचन्ते स्म । हि यस्मात् प्रियसमागम एव रतेः साधनेषु स्रगादिषु रम्यतां मनोहरत्वम् । रुचिकरत्वमिति यावत् । उपाघत्त आदत्ते । तदभावादरुचि-युक्तैवेत्यर्थः । अत एव वैधर्म्यात्कारणेन कार्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः । रम्यन्त एष्विति रम्याणि । ‘पोरदुपघात्’ इति यत्प्रत्ययः, ‘कृत्यल्युटो बहुलम्’ इत्यधि-करणात् ।

हिन्दी—सुरसुन्दरियों (अप्सराओं) को वियोगकी अवस्थामें न मालाओं-की, न चन्दनोंकी और न मदिराकी ही रुचि थी, क्योंकि प्रियका समागम ही रतिके साधनोंमें मनोहरताको प्राप्त करता है ॥ ३५ ॥

प्रस्थिताभिरधिनाथनिवासं ध्वंसितप्रियसखीवचनाभिः ।

मानिनीभिरपहृस्ततर्धैर्यः सादयन्नपि मदोऽवलम्बे ॥ ३६ ॥

मल्लि०—प्रस्थिताभिरिति । अधिनाथनिवासं प्रियगृहं प्रति प्रस्थिताभिः प्रच-लिताभिर्ध्वंसितानि खण्डितानि प्रियसखीवचनानि स्वयं प्रस्थानं लाघवाद्येत्येवं-रूपाणि यामिस्ताभिः । मानिनीभिः । कोपनाभिः । ‘स्त्रीणाभीर्घातः कोपो मानोऽ-न्यासज्झनि प्रिये’ इति लक्षणात् । अपहृस्तितं निरस्तं धैर्यं येन सः । तथा साद-यन् मानं शरीरं च कर्षयन्नपि सदोषोऽपीत्यर्थः । मदोऽवलम्बे स्वीकृतः । अज्ञान-व्याजेन लाघवापह्लावसौकर्यादिति भावः ।

हिन्दी—पहले प्रियसखीके मिलापके लिए किये गये वचनोंको भी ठुकरानेवाली मानिनी स्त्रियोंने प्रियके निवासस्थानमें प्रस्थान कर धैर्यको दूर करनेवाले, अभि-मान और शरीरको कुश करनेवाले मद (मद्य) का अवलम्बन किया ॥ ३६ ॥

कान्तवेश्म बहु सन्दिशतीभिर्यातिमेव रतये रमणीभिः ।

मन्मथेन परिलुप्तमतीनां प्रायशः स्खलितमप्युपकारि ॥ ३७ ॥

मलि०—कान्तेति ॥ रतये सुरताय बहु संदिशतीभिरनेकं कथयन्तीभिः । संदेशव्यसनाद् गन्तव्यमप्यज्ञानतीभिरित्यर्थः । रमणीभिः । कान्तवेश्म यातं प्राप्त-

मेव । न तु मध्येमार्गान्निवृत्तमित्यर्थः । तथा हि—मन्मथेन परिलुप्तमतीनां
स्खलितं विरुद्धाचरणमपि प्रायश उपकारि भवति ।

हिन्दी—रतिक्रीडाके लिए अनेक सन्देशोंको भेजती हुई अप्सराओंने प्रिय-
भवनको प्राप्त ही कर लिया, कामदेवसे लुप्त बुद्धिवालोंका विरुद्ध आचरण भी
प्रायः उपकार करनेवाला होता है ॥ ३७ ॥

आशु कान्तमभिसारितवत्या योषितः पुलकखण्डकपोलम् ।

निर्जिगाय मुखमिन्दुमखण्डं खण्डपत्रतिलकाकृति कान्त्या ॥ ३८ ॥

मल्लि०—आश्रिति ॥ आशु कान्तमभिसारितवत्याः अभिगतवत्याः । स्वार्थे
णिच् । योषितः सम्बन्धि पुलकै रद्धावावृत्तौ कपोलौ यस्य तत् । खण्डा प्रमृष्टा
पत्राणां पत्रलेखानां तिलकस्य च आकृतिः संनिवेशो यस्य तत्तत्तुमुत्तं मुखं कान्त्याः
खण्डं पूर्णम् । इन्दुं निर्जिगाय जयति स्मेत्यर्थीयमुरमा । “जयति द्वेष्टि” इति
दण्डिना सादृश्यार्थेषु गणनात् ।

हिन्दी—शीघ्र प्रियके पास अभिसार करनेवाली स्त्रोका रोमांचसे आवृत
कपोलवाले, और मिटी हुई पत्रलेखाओं और तिलकके आकृतिवाले मुखने अपनी
कान्तिसे पूर्णचन्द्रको जीत लिया ॥ ३८ ॥

उच्यतां स वचनीयमशेषं नेश्वरे परुषता सखि ! साध्वी ।

आनयेनमनुनीय कथं वा विप्रियाणि जनयन्ननुनेयः ॥ ३९ ॥

मल्लि०—उच्यतामिति । तत्र नायिकाह—स घूर्तोऽशेषमखिलं वचनीयं वक्तव्य-
मुच्यताम् । निःसङ्कमुपालम्भ्यतामित्यर्थः । ब्रूओ दुहादित्वाद्प्रधाने कर्मणि लोट् ।
अथ सख्याह—हे सखि, ईश्वरे भर्तरि नायके विषये परुषता पारुष्यं न साध्वी न
हिता । अथ नायिकाह—तर्हि एनमनुनीय सान्त्वयित्वा, आनय । पुनः सख्याह—
विप्रियाणि जनयन् अप्रियाणि कुर्वन् स कथं वाऽनुनेयोऽनुनयार्हः ।

हिन्दी—नायिका कहती है—उस घूर्तको सब कुछ कहना चाहिए (उलहना
देना चाहिए) ।

सखी कहती है—नायकके विषयमें कठोरता हित करनेवाली नहीं होती है ।

नायिका कहती है—तब उनको सान्त्वना देकर ले आओ ।

सखी कहती है—अप्रिय करते हुए वे कैसे सान्त्वनाके योग्य होंगे ? ॥ ३९ ॥

किं गतेन न हि युक्तमुपेतुं, कः प्रिये सुभगमानिनि ! मानः ।

योषितामिति कथासु समेतैः कामिभिर्बहुरसा धृतिरूहे ॥ ४० ॥

मल्लि०—किमिति । पुनर्नायिकाह—तर्हि गतेन तं प्रति गमनेन किम् । कोऽर्थ इत्यर्थः । अत उपेतुं गन्तुं न युक्तं हि । पुनः सख्याह—हे सुभगमानिनि सौन्दर्य-मानिनि । सुभगमात्मानं मन्यत इति । 'आत्ममाने खञ्च' इति चकाराणिनिप्रत्ययः । तस्मिन्, प्रिये विषये को मानः । मानो न कर्तव्य इत्यर्थः । यद्वा—नहीत्यादि सखीवाक्यम् । तत्र नहीत्येकं वाक्यम् । यदुक्तं सखीत्यर्थः । हे सखि, किं तूपेतुं युक्तम् । कुतः । सुभगमानिनि प्रिये को मानः । तादृग्जनस्य दुर्लभत्वदिति भावः । इति एवरूपासु योषितां कथासु विषये समेतैः । समीपमागत्याकर्णयद्विरित्यर्थः । कामिभिर्बहुरसाऽनेकास्वादा धृतिः संतोष ऊहे उढा । अत्र परोक्षोत्प्रेक्ष्यनिर्वेदाद्य-नेकभावशाब्दपरिपूर्णकान्ताकथाकर्णनादुत्तरोत्तरमपूर्वहृदयानन्दनिष्पन्नमानन्दसंदो-हमविन्दन्मित्यर्थः । प्रायेणात्र प्रौढाः कलहान्तरिताश्च नायिकाः ।

हिन्दी—फिर नायिका कहती है—तब फिर उनके पास जाना ठीक नहीं है । सखी कहती है—अरे ! अपने सौन्दर्यका अभिमान करनेवाली ! प्रियके विषयमें क्या मान (अभिमान) करती हो ? इस प्रकारके स्त्रियोंके वचनोंमें समीप आकर सुनते हुए प्रियजनोंने अनेक आस्वादवाले संतोषको प्राप्त किया ॥ ४० ॥

योषितः पुलकरोधि दधत्या धर्मवारि नवसङ्गमजन्म ।

कान्तवक्षसि बभूव पतन्त्या मण्डनं लुलितमण्डनतैव ॥ ४१ ॥

मल्लि०—योषित इति । पुलकरोधि रोमाञ्चव्यापि नवसंगम एव जन्म यस्य तत् । धर्मवारि स्वेदोदकं दधत्या इति सात्त्विकोक्तिः । कान्तवक्षसि पतन्त्या इत्येतदुक्त्योक्तिः । योषितो या लुलितमण्डनता उत्सृष्टप्रसाधनत्वम् । भावे तत् । सैव मण्डनं बभूव । तादृशफलत्वात्तस्येति भावः ।

हिन्दी—रोमाञ्चको व्याप्त करनेवाले, नव समागमसे उत्पन्न श्रमजल- (पसीने) को धारण करती हुई और प्रियके वक्षःस्थल (छाती) पर पड़ती हुई स्त्रीको शरीरकी सजावट मिटना भी भूषणरूप हो गया ॥ ४१ ॥

शीघ्रपानविधुरासु निगृह्णमानमाशु शिथिलीकृतलज्जः ।

सङ्गतासु दयितैरुपलेभे कामिनीषु मदनो नु मदो नु ॥ ४२ ॥

मल्लि०—शीघ्रचित्ति ॥ शेरतेऽनेनेति शीघ्र पक्वक्षुरसविकारो मद्यविशेषस्तस्य

पानेन विधुरासु विमूढासु । तथा दयितैः संगतासु स्वयंप्राप्तासु च कामिनीषु अति-
मानवतीषु । आशु मानं कोपं निगृह्णन् निवर्तयन् शिथिलीकृता लज्जा येन स मदनो
नु मदो नु । उपलेभे । लक्ष्यते स्मेत्यर्थः । प्रियसमागमशीघ्रपानरूपोभयकारणा-
भङ्गादुभयथा माननिग्रहाद्यनुभावसाधारण्याच्च सन्देहः । स एवालङ्कारः

हिन्दी—शीघ्र (मदिराविशेष) पीनेसे मतवाली और अपने प्रियके पास पहुँची हुई मानवती अप्सराओंमें शीघ्र मान (कोप) को दूर करता हुआ और लज्जाको भी शिथिल करनेवाला कामदेव है या मद है ? (नहीं कह सकते हैं ।)

द्वारि चभ्रुरधिपाणि कपोलौ, जीवितं त्वयि, कुतः कलहोऽस्याः ?

कामिनार्मिति वचः पुनरुक्तं प्रीतये नवनवत्वमियाय ॥ ४३ ॥

मल्लि०—द्वारीति ॥ द्वारि त्वदागमनमार्ग एव चक्षुः, इत्यौत्सुक्योक्तिः ।
अधिपाणि पाणौ करे कपोलौ इति चिन्तोक्तिः । किं बहुना, जीवितं त्वयि
त्वदधीनम् । त्वां विना न जीवतीत्यर्थः । इति गाढानुरागोक्तिः । अतोऽस्याः कलहो
विग्रहः कुतः । इति एवं कामिनां प्रीतये पुनरुक्तं पुनःपुनःरुच्यमानं वचो दूती-
वाक्यं नवनवत्वं नवप्रकारत्वमपूर्ववद्भावम् । इयाय । प्रकारार्थे द्विर्भावः । कर्मधार-
यवद्भावात्सुपो लुक् । कान्तानुरागप्रकटनात् कामिनः प्रहृष्यन्तीति भावः । कल-
हान्तरित्यम् ।

हिन्दी—कलहान्तरिता नायिकाओंकी सखियाँ उनके प्रिय नायकोंसे कहती
हैं—‘आपकी प्रियाकी दरवाजेमें दृष्टि, हाथमें कपोल, और आपमें अधीन
जीवन है, इस कारण इनका कलह (शगड़ा) ही कहाँ है ?’ इस प्रकार कामुक
नायकोंकी प्रीतिके लिए वारंवार कहा गया दूतीका वाक्य अपूर्व भावको प्राप्त
हुआ ॥ ४३ ॥

साचि लोचनयुगं नमयन्ती रुन्धती दयितवक्षसि पातम् ।

सुभ्रुवो जनयति स्म विभूषां, सङ्गतावुपरराम च लज्जा ॥ ४४ ॥

मल्लि०—साचीति ॥ लोचनयुगं साचि तिर्यक् नमयन्ती प्रिये तिर्यक् पात-
यन्ती । न तु समरेख्येत्यर्थः । दयितवक्षसि पातं रुन्धती इष्टमपि प्रतिबन्धनी
लज्जा सुभ्रुवो नायिकाया विभूषां शोभां जनयति स्म । सङ्गतो सुरतप्रसङ्गे सति,
उपरराम च । एवं यतस्तदा चाभूषणमेवेति भावः । ‘विभाषाकर्मका’ इति परस्मै-
पदम् ।

हिन्दी—दोनों नेत्रोंको नायकमें तिरछे (सीधे नहीं) डालती हुई, प्रियके वक्षःस्थल (छाती) में पतनको रोकती हुई लज्जा सुन्दरीकी शोभाको उत्पन्न करती थी; परन्तु संभोगके प्रसङ्गमें वह (लज्जा) भी दूर हो गई ॥ ४४ ॥

सव्यलीकमवधीरितखिन्नं प्रस्थितं सपदि कोपपदेन ।

योषितः सुहृदिव स्म रुणद्धि प्राणनाथमभिवाष्पनिपातः ॥ ४५ ॥

मल्लि०—सव्यलीकमिति । सव्यलीकं सापराधम्, अत एव अवधीरितोऽवज्ञातः सन् खिन्नस्तम् । 'पूर्वकाल'— इत्यादिना तत्पुरुषः । सपदि कोपस्य पदेन व्याजेन प्रस्थितं निर्गच्छन्तं प्राणनाथं प्रियं योषितः संबन्धो अभिवाष्पनिपात आभिसुख्येनाश्रुमोक्षः सुहृदिव रुणद्धि स्म करोध । वाष्पपातस्य मन्थुमोक्षलिङ्गतया प्रस्थानप्रतिबन्धकत्वात् सुहृदौपम्यम् । इयमधीरा खण्डिता—ज्ञातेऽन्यासङ्गिनि पतौ खण्डितेऽर्थाक्षयिता । अधीराश्रु बिमुञ्चन्ती विज्ञेया चात्र नायिका ॥' इति दशरूपके ।

हिन्दी—किसी (अधीरा खण्डिता) नायिकाके अपराधी होनेसे तिरस्कृत, खिन्न और उसीक्षण क्रोधके बहाने प्रस्थान करते हुए प्राणनाथको सामने ही किये गये नायिकाके अश्रुपातने मित्रके समान रोक डाला ॥ ४५ ॥

शङ्कृताय कृतवाष्पनिपातामोष्यया विमुखितां दयिताय ।

मानिनीर्माभमुखाहितचित्तां शंसति स्म घनरोमविभेदः ॥ ४६ ॥

मल्लि०—शङ्कृतायेति ॥ शङ्कृताय दयितायाविश्वस्ताय नायकाय । ईष्यया विमुखितां विमुखीकृतम् । अत एव कृतवाष्पनिपातां मानिनीं घनरोमविभेदः सान्द्रपुलकोदयोऽभिमुखमाहितं चित्तं यथा ताम् । निष्कोपामित्यर्थः । शंसति स्म । व्यनक्तिस्मेत्यर्थः । अन्यथा सार्विकानुदयादिति भावः । अत्रापि पूर्वोक्तेव नायिका ।

हिन्दी—अविश्वस्त नायकके लिए ईष्यसे पराङ्मुख की गई मानिनीको गाढ रोमाञ्चकी उत्पत्तिने यह अब कोपरहित है ऐसी सूचना दे दी ॥ ४६ ॥

अथ संभोगशृङ्गारमाह, तत्रापि बाह्यरतमाह—

लोलदृष्टि वदनं दयितायाश्चुम्बति प्रियतमे रभसेन ।

ब्रीडया सह विनीवि नितम्बादंशुकं शिथिलतामुपपदे ॥ ४७ ॥

मल्लि०—लोलेति ॥ प्रियतमे लोलदृष्टि चञ्चलेक्षणं दयिताया वदनं रभसेन बलात्कारेण चुम्बति सति विनीवि निर्गतबन्धनम् । अंशुकं नितम्बाद् ब्रीडया सह

शिथिलतामुपपेदे । उभयमपि शिथिलमासीदित्यर्थः । अत्र व्रीडांशुकरूपसंबन्धिभेद-
भिन्नवृत्तिसंस्मरणरूपशैथिल्यस्याभेदाध्यवसायनिबन्धनातिशयोक्तिमूलः—सहोक्तिविशे-
षोऽलङ्कारः । अत एव व्रीडांशुकोपम्यं च कल्प्यम् । अत्र वात्स्यायनः—‘बाह्यमा-
भ्यन्तरं चेति द्विविधं रतमुच्यते । तत्राद्यं चुम्बनाश्लेषनखदन्तक्षतादिकम् ॥ द्वितीयं
सुरतं साक्षान्नानाकरणकल्पितम् ॥’ इति ।

हिन्दी — चञ्चल नेत्रोंवाले प्रियाके मुखको प्रियतमके बलात्कारपूर्वक चुम्बन
करने पर नीवी (वस्त्रग्रन्थि) से रहित वस्त्र (साड़ी) नितम्बसे लज्जाके साथ
साथ शिथिल हो गया ॥ ४७ ॥

ह्रीतया गलितनीवि निरस्यन्नन्तरीयमवलम्बितकाञ्चि ।

मण्डलीकृतपृथुस्तनभारं सस्वजे दयितया हृदयेशः ॥ ४८ ॥

मल्लि०—हृतयेति ॥ गलितनीवि गलितबन्धं तथापि अवलम्बिता काञ्ची
येन तत् । काञ्चीलम्पनमित्यर्थः । तत्, अन्तरीयमधोऽंशुकम् । ‘अन्तरीयोपसंख्यान-
परिधानान्यधोऽंशुके’ इत्यमरः । निरस्यन् आक्षिपन् । हृदयेशः प्रियो ह्रीतया
वस्त्रोपगमाललज्जितया । ह्रीतातोः कर्तरि क्तः । दयितया मण्डलीकृतो वर्तुलीकृतः
पृथुस्तनभारो यस्मिन्कर्मणि तद्वया तथा । गाढमित्यर्थः । सस्वज आश्लिष्टः ।
प्रियदृष्टेः प्रतिबन्धार्थमित्यर्थः ।

हिन्दी — नीवी (वस्त्रग्रन्थि) से रहित तथापि काञ्चीका अवलम्बन किये
हुए नायिकाके अधोवस्त्रको खींचते हुए प्राणेश्वर (नायक) को लजाई हुई प्रियाने
स्तनभारको गोल कर आलिंगन कर डाला ॥ ४८ ॥

आहता नखपदैः परिरम्भा आलिङ्गतानि घनदन्तनिपातैः ।

सौकुमार्यगुणसंभृतकीर्तिर्नाम एव सुरतेष्वपि कामः ॥ ४९ ॥

मल्लि०—आहता इति ॥ परिरम्भा आलिङ्गतानि नखपदैर्हेतुभिः । आहता
अभिमताः । ‘हेतो’ इति तृतीया । तथा चुम्बितानि चुम्बनानि घनदन्तनिपातैर्गाढ-
दन्तक्षतैर्हेतुभिराहतानीति लिङ्गविपरिणामः । रतसुखोदीपकत्वाग्रखदन्तक्षतपूर्वके-
ष्वालिङ्गनचुम्बनेष्वभेदः संवृत्तइत्यर्थः । ननु सुकुमारे कामतन्त्रे कथं पीडाकरेष्व-
भेद इति न वाच्यमित्याह—सौकुमार्येति । सौकुमार्यमेव गुणस्तेन संभृतकीर्तिर्लब्ध-
यशाः कामः सुरतेषु संभोगेष्वपि । न केवलं विप्रलम्बेष्विति भावः । वामः क्रूर एव ।

सुकुमारः काम इति प्रवादमात्रम् । वस्तुतस्तु पीडयन्नेव सुखमावहतीति भावः ।
सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ।

हिन्दी—आलिङ्गन नखक्षतरूप कारणोंसे सत्कृत हो गये । चुम्बन गाढ़े दन्त-
क्षतरूप कारणोंसे सत्कृत हो गये । सुकुमारतारूप गुणसे यश पाया हुआ कामदेव
संभोगोंमें भी न कि केवल विप्रलम्भमें क्रूर ही होता है ॥ ४९ ॥

अथाम्बन्तरं रतमाह—

पाणिपल्लवविधूननमन्तः सीत्कृतानि नयनार्धनिमेषाः ।

योषितां रहसि गद्गदवाचामस्रतामुपययुर्मदनस्य ॥ ५० ॥

मल्लि०—पाणीति ॥ रहसि एकान्त इति विश्रम्भातिशयोक्तिः । गद्गदवाचां
स्वलदिगरां योषितां संबन्धीनि पाणिपल्लवयोविधूननं कस्पनम् । अन्तः सीत्कृतानि
सीत्काराः । एतेन कुट्टमिताख्यो भाव उक्तः । अधरपीडनादौ सुखेऽपि 'दुःखदु-
पचारः कुट्टमितम्' इति लक्षणात् । नयनानामर्धनिमेषा अर्धनिमीलितानि । रहस्ये-
कान्ते गद्गदवाचां योषितामिति विशेषणसामर्थ्याद् गद्गदकण्ठत्वं चेत्येतानि मदन-
स्यास्रतामुपययुः । अस्त्रवत् पुंसामुद्दीपनान्यासन्नित्यर्थः । सीत्कारार्धनिमेषादिना
सुखपारवश्यं व्यज्यते । तदुक्तं रतिरहस्ये—'स्रस्तता वपुषि, मीलनं दृशोर्मूर्च्छना
च रतिलालसाक्षणम् । श्लेषयेत्स्वजघनं मुहुर्मुहुः सीत्करोति गतलज्जिताकुला ॥'
इति ॥ ५० ॥

हिन्दी—एकान्तमें गद्गद् वाणीवाली स्त्रियोंके पल्लवोंके समान हाथों-
का हिलाना, भीतर सीत्कार ध्वनि, नेत्रोंका अर्ध मुद्रण (मूदना) ये सब काम-
देवके अस्त्ररूप हो गये ॥ ५० ॥

अथ मधुपानवर्णनमारभते—

पातुमाहितरतीन्यभिलेषुस्तर्षयन्त्यपुनरुत्तरसानि ।

सस्मितानि वदनानि वधूनां सोत्पलानि च मधूनि युवानः ॥ ५१ ॥

मल्लि०—पातुमिति ॥ युवान आहितरतीनि वधितरागाण्यत एव अपुनरुत्त-
रसानि पुनः-पुनः पानेनाप्यपूर्वस्वादान्यत एव तर्षयन्ति तृष्णीत्पादकानि । अतृप्ति-
कराणीत्यर्थः । सस्मितानि वधूनां वदनानि सोत्पलानि मधूनि च पातुमभिलेषुरि-
च्छन्ति स्म । अत्र प्रस्तुतानामेव वदनानां मधूनां च पानक्रियौपम्यस्य गम्यत्वा-

‘केवलं प्राकरणिकविषयतया तुल्ययोगितालङ्कारः । ‘प्रस्तुतानां तथान्येषां केवलं तुल्यधर्मतः । औपम्यं गम्यते यत्र सा मता तुल्ययोगिता ।’ इति लक्षणात् ।

हिन्दी—तरुण गन्धर्वोंने अनुरागको बढ़ाये हुए, अपूर्व आस्वादवाले, तृष्णाको उत्पन्न करनेवाले, मन्दहास्यसे युक्त अप्सराओंके मुखोंको और उत्पलयुक्त मद्योंको भी पीनेका अभिलाष किया ॥ ५१ ॥

कान्तसंगमपराजितमन्यौ वारुणोरसनशान्तविवादे ।

मानिनीजन उपाहितसंधौ संदधे धनुषि नेषुमनङ्गः ॥ ५२ ॥

मल्लः—कान्तेति ॥ कान्तसंगमेन पराजितमन्यौ त्यक्तरुषे । तदवधिकत्वात्स्येति भावः । किंच, वारुणोरसनेन मन्दास्वादेन शान्तो विवादो वाक्कलहादिर्यस्य तस्मिन् । अत उपाहितसंधौ प्रियैः सह कृतसंधाने मानिनीजने विषयेऽनङ्गो धनुषीषु न संदधे संधानं नाकरोत् । सिद्धसाध्ये साधनवैयर्थ्यादिति भावः ।

हिन्दी—प्रियके समागमसे क्रोधको छोड़ी हुई, मदिराके आस्वाद करनेसे शान्त विवाद (कलह) वाली प्रियके साथ सन्धि करनेवाली मानिनी नायिकाके विषयमें कामदेवने धनुमें बाणका सन्धान नहीं किया ॥ ५२ ॥

कुप्यताशु भवतानतचित्ताः कोपितांश्च वरिवस्यत यूनः ।

इत्यनेक उपदेश इव स्म स्वाद्यते युवतिभिर्मधुवारः ॥ ५३ ॥

मल्लः—कुप्यतेति ॥ यूनः प्रियान कुप्यत यूनां कोपं जनयत । नात्र ‘कुप्यद्गृहे—’त्यादिना यूना संप्रदानत्वे चतुर्थी । तस्य ‘यं प्रति कोपः’ इति नियमात् । अत्र कोपस्तावत्कुत्रिम इति आशु आनतचित्ता भवत । किंच, कोपितांस्तान् वरिवस्यत परिचरत । ‘नमोवरिवश्चित्रङ्गः क्यच्’ इति क्यच् । वरिवसः परिचर्यायामित्यर्थे तस्य नियमश्च । इति एवम् । अनेकोऽनेकप्रकारो यः उपदेशः प्रवर्तकवाक्यं स इव मधुवारो मधुपानावृत्तिः । ‘मधुवारा मधुक्रमाः’ इत्यमरः । युवतिभिः स्वाद्यते स्म । मधुवारस्य कोपादिकार्यप्रवर्तकत्वमाभ्यादुपदेश इत्येयुस्त्रेधा । अनियता खलु मत्तचेष्टा इति भावः ।

हिन्दी—जवानों (अपने प्रणयी जनों) को कुपित करा दो, शीघ्र अनुकूल चित्तवाली हो जाओ, कुपित कराये गये अपने प्रणयी जनोंकी सेवा कर लो इस प्रकार अनेक प्रकारके उपदेशके समान युवतियोंने बारंबार मद्यका आस्वादन किया ॥ ५३ ॥

भर्तृभिः प्रणयसंभ्रमदत्तां वारुणीमतिरसां रसयित्वा ।

ह्रीविमोहविरहादुपलेभे पाटवं नु हृदयं नु वधूभिः ॥ ५४ ॥

मल्लि०—भर्तृभिरिति ॥ भर्तृभिः प्रणयसंभ्रमाभ्यां प्रेमादराभ्यां दत्ताम् ।

‘संभ्रमः साध्वसेऽपि स्यात्संवेगादरयोरभि’ इति विश्वः । अत एव, अतिरसामधिक-
स्वादां वारुणीं वरुणात्मजाम् गुरा हलिप्रियां हालां परिस्रुदरुणात्मजां इत्यमरः ।
रसयित्वाऽऽस्वाद्य वधूभिर्ह्रीविमोहविरहाद् मदेन लज्जाजाड्यापगमादेतोः पाटवं
पटुत्वं नु हृदयं ज्ञानविशेषं नु उपलेभे । अत एव हृदयस्य तत्कार्यज्ञानसामर्थ्याद्-
वृद्धयपेव प्रागसत्पञ्चाल्लम्बमिति संदेहः । अन्यथा कथं प्रियं प्रति वक्रोक्त्याद्यर्थेषु
प्रवृत्तिरिति भावः । संदेहालङ्कारः ।

हिन्दी—अप्सराओंने अपने प्रणयीसे प्रेम और आदरसे दी गई, अधिक
आस्वादवाली मदिराका पान कर मदेके कारण लज्जा और मोह (जडता) के
चले जानेसे पटुता वा ज्ञानविशेषको पा लिया ॥ ५४ ॥

स्वादितः स्वयमथैषितमानं लम्बितः प्रियतमैः सह पीतः ।

आसवः प्रतिपदं प्रमदानां नैकरूपरसतामिव भजे ॥ ५५ ॥

मल्लि०—स्वादित इति ॥ स्वयं स्वादितः । आदौ स्वयमेवादाय पीतः,

अनन्तरं प्रियतमैरेषितमानं बन्धनबहुसंमानं यथा तथा लम्बितो ग्राहितः स्वहस्तेन-
पायित इत्यर्थः । ततः प्रियतमैः सह पीतः । युगपदेकपात्रेण पीत इत्यर्थः । आसवः
प्रमदानां प्रतिपदं प्रतिवारं नैकरूपरसतामनैकविधस्वादुत्वम् । नवार्थस्य ‘नशब्दस्य
सुप्सुपेति समासः । नञ्समासे नलोपः स्यात् । भेज् इव प्रापेव । उाचारविशेषा-
द्भोज्येषु रसविशेषः स्यादिति भावः । आस्वादानादिपदार्थानामनेकरसताप्राप्ति-
हेतुत्वात् काव्यलिङ्गं तावदेकं स्वादनादीनामनेकधर्माणामेकस्मिन्नेव सर्वक्रमेण
संबन्धात्पर्यायभेदश्च, तयोश्च संसृष्टयोनेकरसत्वोत्प्रेक्षाबीजत्वात्तया सहाङ्गाङ्गिभावेन
सङ्करः ।

हिन्दी—पहले स्वयम् लेकर पी गई, अनन्तर प्रियतमसे संमान बढ़ाकर ग्रहण
कराई गई, तब प्रियतमके साथ एक ही पात्रमें पी गई मदिराने सुन्दरियोंके लिए
प्रतिवार मानों अनेक प्रकारकी स्वादुता (मिठास) को प्राप्त किया ॥ ५५ ॥

भ्रूविलाससुभगाननुकर्तुं विभ्रमानिव वधूनयनानाम् ।

आददै मृदुविलापलाशैस्तपलेक्षकवोचिषु कस्यः ॥ ५६ ॥

मल्लि०—भ्रुविलासेति ॥ भ्रुविलासैः सुभगान् सुन्दरान् । वधूनयनानां विभ्रमाननुक्तुं तैरात्मानं समीकर्तुमिवेति फलोत्प्रेक्षार्थत्वात् । मृदुविलोलपलाशै-
रीषचञ्चलदलैः । उत्पलैः । चषकेषु या वीचयो मधूमयस्तासु यः कम्पः आददे स्वीकृतः । न तु स्वकम्पस्तस्य विलोलविशेषणेनैवोक्तत्वात्तत्स्वीकारश्च तद्योग एव ।
पूर्वं नेत्रमात्रसाम्यभाजामुत्पलानां कम्पमानवीचियोगात्सुभ्रुविलासनेत्रसाम्यं जात-
मित्यर्थः ।

हिन्दी—भ्रुविलासोंसे सुन्दर, मानों अप्सराओंके नेत्रोंके विलासोंका अनुकरण करनेके लिए कोमल और चञ्चल पत्तेवाले कमलोंसे पानपात्रोंमें मदिराकी तरङ्गोंमें कम्प स्वीकृत हुआ ॥ ५६ ॥

ओष्ठपल्लवविदंशरुचीनां हृद्यतामुपययौ रमणानाम् ।

फुल्ललोचनविनीलसरोजैरङ्गनास्यचषकैर्मधुवारः ॥ ५७ ॥

मल्लि०—ओष्ठेति । ओष्ठ एव पल्लवस्तस्य विदंशे दंशने रुचिरभिलाषो येषां तेषाम् । मुखसुरापानमिषेणाधरं पिपासतामित्यर्थः । रमणानां फुल्लानि लोचनान्येव विनीलसरोजानि येषु तैः अङ्गनास्यचषकैः मधुवारो मधुपानवृत्तिर्हृद्यतां हृद्यप्रियतामुपययौ । 'हृद्यस्य प्रिय' इति यत्प्रत्ययः । 'हृल्लेख्यदण्लासेषु—' इति ह्रद्वावः । रमणविशेषणार्थं हेतुककाव्यलिङ्गसङ्कीर्णरूपकालङ्कारः ।

हिन्दी—पल्लवरूप ओष्ठको अत करनेके लिए अभिलाष करनेवाले प्रियतमों-
के विकसित नेत्ररूप नीलकमलोंसे युक्त सुन्दरियोंके मुखरूप चषकों (पानपात्रों)-
से मदिरापानका व्यापार चित्तका प्रिय हो गया ॥ ५७ ॥

प्राप्यते गुणवतापि गुणानां व्यक्तमाश्रयवशेन विशेषः ।

तत्तथा हि दयिताननदत्तं व्यानशे मधु रसातिशयेन ॥ ५८ ॥

मल्लि०—प्राप्यत इति ॥ गुणवताप्याश्रयवशेन गुणानां विशेषः प्रकर्षः प्राप्यते व्यक्तम् । तत्तथा । यदुक्तं तत्तथैवेत्यर्थः । हि यस्मात् दयितानामाननेन करणेन दत्तं मधु रसातिशयेन स्वादुप्रकर्षेण कर्त्री व्यानशे व्याप्तम् । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरस्यासः ।

हिन्दी—गुणोंसे सम्पन्न भी आश्रयके कारण गुणोंका उत्कर्ष प्राप्त करता है यह स्पष्ट है । क्योंकि प्रियतमाके मुखसे दी गई मदिरा आस्वादके उत्कर्षसे व्याप्त हो जाती है ॥ ५८ ॥

वीक्ष्य रत्नचषकेऽवतिरिक्तां कान्तदन्तपदमण्डनलक्ष्मीम् ।

जज्ञिरे बहुमता प्रमदानामोष्ठयावकनुदो मधुवाराः ॥ ५९ ॥

मल्लि० — वीक्ष्येति ॥ रत्नचषकेषु स्फटिकादिमणिपात्रेषु । अतिरिक्तां याव-
कापगमात्पूर्वाम्यधिकां कान्तस्य यत् दन्तपदमण्डनं तस्य लक्ष्मीं शोभाम् । प्रति-
बिम्बतामिति शेषः । वीक्ष्य । ओष्ठयावकनुदोऽधरलाक्षारगहारिणो मधुवारा
मधुपानाभ्यासाः प्रमदानां बहुमता अभिमताः । वर्तमाने कः । तद्योगात्षष्ठी ।
जज्ञिरे जाताः । तेषां प्रियानुरागचिह्नप्रकाशकत्वादिति भावः ॥ ५९ ॥

हिन्दी—स्फटिक आदि रत्नोंके पात्रों (प्यालों) में लालीके छूटचेसी
पहलेसे भी अधिक, प्रियके दन्तक्षतरूप अलंकारकी शोभाको देखकर ओष्ठकी
लालीको मिटानेवाला मदिरापानका अभ्यास सुन्दरियोंको अभीष्ट हुआ ।

लोचनाधरकृताहूतरागा वासिताननविशेषितगन्धा ।

वारुणी परगुणात्मगुणानां व्यत्ययं विनिमयं नु वितेने ॥ ६० ॥

मल्लि० — लोचनेति ॥ लोचने चाधरश्च लोचनाधरम् । 'समुद्राभ्रादः—'
इति व्यभिचारज्ञापकास्त्राधरशब्दस्य पूर्वनिपातः । कृतश्चासावाहूतश्चेति विशेषण-
समासः । लोचनाधरस्य कृताहूतो रागो यया सा तथोक्ता । लोचनयोः कृतरागाऽ-
धरादासमन्ताद्धूतरागा चेत्यर्थः । षष्ठ्याश्चार्थसंबन्धात्सामान्यस्य योगविशेषे
पर्यवसाननियमेनाविकरणापादानार्थयोरालक्षेपात् । तथा चाधरलोचनगुणयो रागत-
द्विरहयोः स्थानपरिवृत्ति कृतवतीत्यर्थः । तथा वासितेन स्वगन्धसंक्रान्तिसुरभितेन
आननेन विशेषितोऽतिशयितो गन्धो यस्याः सा । यद्वा—वासितानना चासवार्था-
दानेनैव विशेषितगन्धा चेति कृतबहुव्रीहिविशेषणसमासः । उभयथाप्याननसंक्रान्ता-
स्वगन्धा स्वसंक्रान्ताननगन्धा चेत्यर्थः । एवंभूता वारुणी मदिरा परगुणात्मगुणानां
परयोर्लोचनाधरयोर्गुणौ च परस्याननस्य गुण आत्मनो वारुण्या गुणश्च परगुणात्म-
गुणानां व्यत्ययं विनिमयं नु वितेने विस्तारयामास । चित्तेन प्रामादिकी वस्तुपरि-
वृत्तिर्व्यत्ययः । बुद्धिपूर्वा तु विनिमयः । अत्र तन्त्रोच्चरितस्य 'परगुण' शब्दस्या-
वृत्या परगुणौ च परगुणात्मगुणौ चेति विग्रहः कथंचिदगत्या सोढव्यः । उपमान-
पूर्वपदबहुव्रीहिवत् । तथा चायमर्थः—परगुणयोरधरलोचनगुणयो रागतद्विरहयो-
र्व्यत्ययं नु विनिमयं नु वितेने, तथा परगुणात्मगुणयोराननगन्धात्मगन्धयोश्च
व्यत्ययं नु वितेने । अन्यथा कथमन्यस्मिन्नन्यधर्मोपलम्भः संभवतीति भावः । अत्र

लोचनाधररागयोस्तदभावयोर्वा भेदेऽयभेदाध्यवसायादेकत्ववाचोयुक्तिः । तस्मात्-
नूलातिशयोक्त्यनुप्राणिता चेयं व्यत्ययविनिमययोरन्यतरकरणादुत्प्रेक्षेति संक्षेपः ।
सा च प्रतीयमाना व्यञ्जकाप्रयोगात् । 'नु' शब्दस्तु संशये ॥ ६० ॥

हिन्दी—नेत्रोंमें राग (लौहित्य) करनेवाली और अधरकी लालिमाके
मिटा देनेवाली, अपने गन्धकी संक्रान्तिसे सुरभित मुखसे विशेष गन्धवाली मदिराने
दूसरे (नेत्रों और अधरों) के और अपने गुणोंका व्यत्यय (उलटफेर) वा
विनिमय (अदल बदल) कर डाला अर्थात् नेत्रों और अधरोंका राग (लालिमा)
मिटा दिया वा मुखकी सुगन्धिसे स्वयम् सुगन्धित हो गई ।

तुल्यरूपमसितोत्पलमक्षणोः कर्णं निरुपकारि विदित्वा ।

योषितः सुहृदिव प्रविभजे लम्बितेक्षणरुचिर्मदरागः ॥ ६१ ॥

मल्लि०—तुल्येति । अक्षोस्तुल्यरूपमक्षितुल्याकृति योषितः कर्णं कर्णाव-
तंसीकृतम् । असितोत्पलं निरुपकारि अनुपकारकं विदित्वा ज्ञात्वा । तत्कार्य-
शोभायाः कर्णान्तविश्रान्तेनाक्षेव कृतत्वादिति भावः । मदरागः सुहृदिव उत्पलस्य
बन्धुरिव । अनिष्टवारकत्वादिति भावः । लम्बितेक्षणरुचिराहितनयनकान्तिः सन् ।
प्रविभजे वर्णान्तरापादनेन प्रविभक्तवान् । अवैलक्षण्यकरादक्ष्णो व्यावर्तयामास ।
ततो विच्छित्तिकरत्वादिति भावः ॥ ६१ ॥

हिन्दी—अपसराओंकी आँखोंके समान रूपवाले कानका भूषण बनावे गये
नीलकमलको उपकार न करनेवाला समझकर मदरागने कमलके मित्रके सजान
होकर नेत्रोंमें कान्ति प्राप्त कराकर (दूसरा ही वर्ण बनानेसे) दोनोंका विभाग
कर डाला ।

क्षीणयावकरसोऽप्यतिपानैः कान्तदन्तपदसंभृतशोभः ।

आययावतितरामिव वध्वाः सान्द्रतामधरपल्लवरागः ॥ ६२ ॥

मल्लि०—क्षीणेति ॥ अतिपानैः क्षीणयावकरसः क्षीणलाक्षारगोऽपि कान्तस्य-
दयितस्य दन्तपदेन दन्तक्षतेन संभृता शोभा यस्य सः । वध्वा अधरपल्लवरागो-
ऽतितरामतिमात्रम् । 'अति' शब्दात्तरप्प्रत्यये 'किमेतिङव्यये'—त्यादिनाम्प्रत्ययः ।
'तद्वितश्चासर्वविभक्तिः' इत्यव्ययसंज्ञा । सान्द्रता घनत्वम् । आययाविव । प्रियो-
पभोगचिह्नमण्डितानां कामिन्यवयवानां किमन्यैर्मण्डनैरिति भावः । तत्र क्षीणस्यापि

सान्द्रतेति विरोधात् कान्तदन्तेत्यादिविशेषणगत्या सान्द्रत्वे हेतुक्त्या काव्यलिङ्गं तत्संकीर्णं चोत्प्रेक्षा ॥ ६२ ॥

हिन्दी—मदिराका अधिक पान करनेसे लाक्षारागसे रहित होकर भी प्रियके दन्तव्रतके चिह्नकी शोभासे सम्पन्न, अप्सराके अक्षरपल्लवकी लाली अत्यन्त गाढ़ी हो गई ।

रागकान्तनयनेषु नितान्तं विद्रुमारुणकपोलतलेषु ।

सर्वगापि ददृशे वनितानां दर्पणेष्विव मुखेषु मदश्रीः ॥ ६३ ॥

मल्लि०—रागेति ॥ वनितानां सर्वगाऽपि सर्वाङ्गगतापि । 'अन्तात्यन्त—' इत्यादिना डः । मदश्री रागेण कान्तानि नयनानि येषु तेषु । विद्रुमबद्धशानि कपोलतलानि येषु तेषु । मुखेषु दर्पणेष्विव नितान्तं ददृशे । तेषां नयनादिनैर्मल्येन रागाभिर्व्यक्तिसंभवादिति भावः । अत्र मदश्रीः सर्वगतापि मुखेष्वेव ददृशे इति विरोधः । तस्य मुखविशेषणः समाधानात् काव्यलिङ्गानुप्राणितो विरोधवदाभासोऽलङ्कारः । स चोपमया संसृज्यते ॥ ६३ ॥

हिन्दी—सुन्दरियोंके समस्त अङ्गोंमें प्राप्त मदकी शोभा रागसे सुन्दर नेत्रोंवाले, प्रवालके समान अरुण (लाल) कपोलोंसे युक्त मुखोंमें दर्पणोंके समान अधिक दिखाई पड़ी ।

बद्धकोपविकृतीरपि रामाश्चारुताभिमततामुपनिन्ये ।

वश्यतां मधुमदो दयितानामात्मवर्गहितमिच्छति सर्वः ॥ ६४ ॥

मल्लि०—बद्धेति ॥ बद्धा कोपेन विकृतिर्यामिस्तास्तथाभूता अपि रामाः कर्म चारुता तासां सौन्दर्यं कर्त्री अभिमततां प्रियबाल्लभ्यम् उपनिन्ये । सौन्दर्ये हि विकृतिमपि रोचयत इति भावः । मधुमदो दयितानां वश्यतां विधेयत्वमुपनिन्ये । तथाहि सर्व आत्मवर्गहितमिच्छति । अतश्चारुता स्त्रीत्वात् स्त्रीणामुपचकार । मधुमदस्तु पुंस्त्वात् पुंसामिति युक्तमित्यर्थः । अत्र विकृता अप्यभिमतताः कुपिता अपि वश्या इति विरोधस्य चारुतामदाभ्यां समाधानादुभयथापि विरोधाभासो भवन्नर्थान्तरन्यासेन संसृज्यते ॥ ६४ ॥

हिन्दी—क्रोधसे कुछ विकार होनेपर भी सुन्दरियोंको सुन्दरताने नायकके प्रियभावको प्राप्त करा दिया । सभी अपने वर्गका हित चाहते हैं, अतः मदिराके मदने भी (पुरुष होनेसे) उन सुन्दरियोंको अपने पतिके वशमें कर दिया ।

वाससां शिथिलतामुपनाभि ह्रीनिरासमपदे कुपितानि ।

योषितां विदधती गुणपक्षे निर्ममार्ज मदिरा वचनीयम् ॥ ६५ ॥

मल्लि०—वाससामिति ॥ उपनाभि नाभिसमीपे वाससां शिथिलतां ह्रीनि-
रासं लज्जात्यागम् । अपदे कुपितानि अस्थानकोपांश्च गुणकोटौ विदधती, निवेश-
यन्ती । दोषानप्येतान्गुणात्कुर्वतीत्यर्थः । मदिराऽपि योषितां वचनीयम् 'न नाभि
दर्शयेत्' इति शास्त्रनिषिद्धाचरणनिन्दा निर्ममार्ज । तथा दोषाणामपि वस्त्रशैथिल्या-
दीनां तदानीं गुणत्वात् कश्चिद्वचनीयावकाश इत्यर्थः ॥ ६५ ॥

हिन्दी—नाभिके समीपमें वस्त्रोंकी शिथिलता, लज्जाका त्याग अस्थानमें
क्रोध दोषस्वरूप होनेपर भी गुणकी कोटिमें रखती हुई मदिराने सुन्दरियोंके
शास्त्रनिषिद्ध आचरणकी निन्दाका परिमार्जन कर दिया ॥ ६५ ॥

भर्तृषूपसखि निक्षिपतीनामात्मनो मधुमदोद्यमितानाम् ।

व्रीडया विफलया वनितानां न स्थितं न विगतं हृदयेषु ॥ ६६ ॥

मल्लि०—भर्तृष्विति ॥ उपसखि सखीसमीपे । समीपार्थेऽव्ययीभावः ।
आत्मनः स्वदेहान् । 'आत्मा जीवे धृतौ देहे स्वभावे परमात्मनि' । इति वैजयन्ती ।
भर्तृषु निक्षिपतीनां निपातयन्तीनाम् । भर्तृणामुपरि पतन्तीनामित्यर्थः । 'आच्छी-
नघोर्नुम्' इति विकल्पान्तुमभावः । कुतः । मधुमदेनोद्यमितानां प्रेरितानाम् । न
तु स्वच्छयेति भावः । वनितानामनुरक्तस्त्रीणाम् । 'वनिता जनितात्यर्थानुरागायां च
योषिति' । इति विश्वः । हृदयेषु विफलया । अनुचिताचरणादिति भावः । व्रीडया
न स्थितं न विगतम् । वैफल्यात्तस्या मदोपाधिकत्वाच्चेति भावः । अत एव नोभय-
निषेधविरोधः ॥ ६६ ॥

हिन्दी—सखियोंके समीपमें अपने शरीरको पतिके ऊपर डालती हुई, मदिरा
के मदसे प्रेरित स्त्रियोंके हृदयोंमें निष्फल व्रीडाने न तो स्थाव पा लिया न गमन
ही किया ॥ ६६ ॥

रुन्धती नयनवाक्यविकासं सार्दितोभयकरा परिरम्भे ।

व्रीडितस्य ललित युवतीनां क्षीबता बहुगुणैरनुजह्ने ॥ ६७ ॥

मल्लि०—रुन्धतीति ॥ नयनानां वाक्यानां च विकासं प्रागल्भ्यं रुन्धती
प्रतिवध्नुन्ती । तथा परिरम्भ आलिङ्गने सार्दितौ स्तम्भितौ उभौ करौ यया सा
युवतीनां संबन्धिनी क्षीबता मत्तता । कर्तरि क्तः । 'अनुपसर्गात्फुल्लक्षीबकुशो-

स्लाघाः' इति निपातनात्साधुः । क्षीबो मत्तः तस्य भावः क्षीबता । त्वतलो गुण-
वचनस्य पुंवद्भावो वक्तव्यः । बहुगुणैर्दृष्टिसङ्कोचादिभिर्वीडितस्य व्रीडायाः । भावे
वतः । ललितं विलासम् । अनुजह्नेनुचके । कर्तरि लिट् । व्रीडाकार्यकरत्वाद् व्रीडा-
नुकरणमित्युपमालङ्कारः ॥ ६७ ॥

हिन्दी--नेत्रों और वाक्योंके विकासको रोकती हुई तथा आलिङ्गनमें दोनों
हाथोंको स्तब्ध (निश्चल) बनानेवाली युक्तियोंकी मदिराकी मत्तताने नेत्र-
संकोच आदि बहुतसे गुणोंसे लज्जाके विकासका अनुकरण कर लिया ॥ ६७ ॥

योषिदुद्धतमनोभवरागा मानवत्यपि ययौ दयिताङ्कम् ।

कारयत्यनिभृता गुणदोषे वारुणो खलु रहस्यविभेदम् ॥ ६८ ॥

महिल०—योषिदिति ॥ उद्धत उत्कटो मनोभवेन यो रागः प्रीतिः स यस्याः
सा योषित् मानवत्यपि दयितस्याङ्कं ययौ । यतो मानाद्रागो बलीयानिति भावः ।
लाघवदोषं परिहरति—कारयतीति । अनिभृता चपला । न कार्यकारिणीत्यर्थः ।
वारुणो मदिरा गुणेषु दोषेषु च विषये । सर्वोऽपि द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवति । रहस्य-
विभेदं रहस्यभङ्गं कारयति खलु । बलान्निगूहितावपि गुणदोषो प्रकाशयतीत्यर्थः ।
यतोऽतिगूढरागप्रकटनं प्रकटमानत्यागश्च प्रमत्ताया न लाघवमावहति । अबुद्धि-
पूर्वकत्वादिति भावः ॥ ६८ ॥

हिन्दी—कामदेवके कारण उत्कट प्रीतिवाली स्त्री मानवती (प्रणयसे कोप
करनेवाली) होकर भी प्रियके उत्सङ्गमें स्वयम् चली गई । चञ्चल मदिरा गुणों
और दोषोंके विषयमें भी रहस्य भङ्ग करा देती है ॥ ६८ ॥

आहिते नु मधुना मधुरत्वे चेष्टितस्य गमिते नु विकासम् ।

आवभौ नव इवोद्धतरागः कामिनीष्ववसरः कुसुमेषोः ॥ ६९ ॥

महिल०—आहित इति ॥ मधुना मद्येन चेष्टितस्य रतिव्यापारस्य मधुरत्वे
साधुर्यं आहिते नु संपादिते नु प्रागसत्येव मनोहरत्वे संप्रत्युत्पादिते वा । विकासं
गमिते नु प्रागसत्येव साधुर्यं प्रकर्षं प्रापिते वा । उद्धतराग उद्विग्नतरागः । अत एव
कुसुमेषोः कामिनीषु अवसरः प्रवेशो नव इवावभौ । नित्यसन्निहितोऽपि मदनः
कामिनीषु मदकृततात्कालिकचेष्टासाधुर्याद्रागोदये सत्यपूर्ववदुद्दीप्तोऽभुवित्यर्थः ।
संशयानुप्राणितेयमुत्प्रेक्षा ॥ ६९ ॥

हिन्दी—मद्यसे रमण क्रियाकी मधुरताको सम्पादन करने पर वा विकासको

प्राप्त करने पर अधिक रागवाला कामदेवका स्त्रियोंमें प्रवेश नया-सा होकर शोभित हुआ ॥ ६९ ॥

मा गमन्मदविमूढधियो नः प्रोज्झ्य रन्तुमिति शङ्कितनाथाः ।

योषितो न मदिरा भृशमीषुः प्रेम पश्यति भयान्यपदेऽपि ॥ ७० ॥

मल्लि०—मा गमन्निति । शङ्कितनाथा अविश्वस्तपुरुषा योषितो मदेन विमूढ-
धियः स्तब्धबुद्धयो नोऽस्मान् प्रोज्झ्य विसृज्य । प्रपूर्वाहुञ्जतेः समासेऽनञ्पूर्वे
क्तवो ल्यप् । रन्तुं मा गमन् न गच्छन्तु इति । मनीषयेति शेषः । गमेर्माङि
लुङ् । 'न माङ्योगे' इत्यङागमप्रतिषेधः । मदिरां भृशमतिमात्रं नेषुर्नेच्छन्ति स्म ।
किंतु भर्तृवियोगभयादीषदेव पपुरित्यर्थः । तथा हि—प्रेम स्नेहः । अपदेऽस्थानेऽपि
भयानि अनिष्टानि पश्यत्युत्प्रेक्षते । शङ्कत इति यावत् । शङ्काहेतौ प्रेम्णि कर्तृ-
त्वोपचारः ॥ ७० ॥

हिन्दी—पुरुषमें विश्वास न करनेवाली स्त्रियाँ मदसे स्तब्ध बुद्धिवाली होकर
हमलोगोंको छोड़कर प्रियतम रमण करनेके लिए अन्यत्र न जायें ऐसी बुद्धिसे
मदिराकी व्यादा इच्छा नहीं करती थीं, जैसे कि प्रेम अस्थानमें भी अनिष्टोंको
देखता है ॥ ७० ॥

चित्तनिर्वृतिविधायि विविक्तं मन्मथो मधुमदः शशिभासः ।

संगमश्च दयितैः स्म नयन्ति प्रेम कामपि भुवं प्रमदानाम् ॥ ७१ ॥

मल्लि०—चित्तेति ॥ चित्तस्य निर्वृतिविधायि सुखकरं विविक्तं रहः ।
'विविक्तं रहसि स्मृतम्' इति विश्वः । मन्मथो मधुमदो मद्यमदः शशिभासश्चन्द्रिका
दयितैः सह संगमश्च । 'बुद्धो यूना—'मिति निर्देशात् 'सह' शब्दाप्रयोगेऽपि सहाय्ये
तृतीया । एतानि प्रमदानां स्त्रीणां प्रेम वियोगसहत्वावस्थासंभोगं कामपि भुवं
काश्चिद्दशां नयन्ति स्म । रत्यवस्थामप्यतिक्रम्य शृङ्गारावस्थां क्रीडाभयं निन्यु-
रित्यर्थः । 'प्रेमाभिलाषो रागश्च स्नेहः प्रेमरतिस्तथा । शृङ्गारश्चेति संभोगः
सप्तावस्थः प्रकीर्तितः ॥' इत्युक्तं रसरत्नाकरे । 'प्रेक्षा दिदृक्षा रम्येषु तच्चिन्ताप्य-
भिलाषकः । रागस्तत्सङ्गबुद्धिः स्यात्स्नेहस्तत्प्रवणक्रिया । तद्वियोगासहं प्रेम रति-
स्तत्सहवर्तनम् । शृङ्गारस्तत्समं क्रीडा संभोगः सप्तधा क्रमः ॥' इति ॥ ७१ ॥

हिन्दी—चित्तको सुख देनेवाला एकान्तमें कामदेव, मदिराका मद, चांदनी

और प्रियके साथ समागम ये सब स्त्रियोंके प्रेमको किसी (अनिर्वाच्य) अवस्थामें पहुँचा देते थे ॥ ७१ ॥

षाष्टर्धलङ्घितयथोचितभूमी निर्दयं विलुलितालकमालये ।

मानिनीरतिविधौ कुसुमेषुर्मत्तमत्त इव विभ्रममाप ॥ ७२ ॥

मल्लि०—षाष्टर्धेति ॥ षाष्टर्धेनगप्रागल्भ्येन लङ्घिताऽतिक्रान्ता यथोचिता योग्या भूमिर्मर्यादा यस्मिंस्तथोक्ते । चुम्बनताडनमणितसीत्कारपुरुषायितादौ स्वयमुच्छृङ्खलवृत्तिरिति भावः । निर्दयं यथा तथा विलुलितानि आकर्षणाकुलितानि अलका माल्यानि च यस्मिंस्तस्मिन् । मानिनीरतिविधौ सुरते कुसुमेषुः कामो मत्त-मत्तो मत्तप्रकार इव विभ्रमं विजृम्भणम् । आप प्राप । मत्तः किं न करोतीति भावः । कारयितरि कर्तृत्वोपचारादुत्प्रेक्षा ॥ ७२ ॥

हिन्दी—घृष्टतासे योग्य मर्यादाके लङ्घनवाले, निर्दयताके साथ आकर्षणसे आकुल केशपाश और मालासे युक्त ऐसे मानवतीके रमणविधानमें कामदेव स्वयम् मत्त-सा होकर वृद्धिको प्राप्त हुआ ॥ ७२ ॥

शीघ्रुपानविधुरेषु वधूनां निघ्नतामुपगतेषु वपुःषु ।

ईहितं रतिरसाहितभावं वीतलक्ष्यमपि कामिषु रेजे ॥ ७३ ॥

मल्लि०—शीघ्रवति ॥ शीघ्रुपानेन मद्यपानेन विधुरेषु विद्वलेषु । 'मरेय-मासवः शीघ्रः' इत्यमरः । अत एव वपुःषु अङ्गेषु निघ्नतां प्रियपराधीनताम् । उपगतेषु सत्सु । 'अधीनो निघ्न आयत्तः' इत्यमरः । वधूनां संबन्धिनि रतिरसे सुरतरसास्वाद आहितभावं दत्तचित्तं कामिषु विषय ईहितं चुम्बनताडनादिचेष्टितं वीतलक्ष्यं निविषयम् । अस्थानकृतमपीत्यर्थः । रेजे । रागिणां स्खलितमपि शोभते इति भावः ॥ ७३ ॥

हिन्दी—मदिरा पीनेसे विद्वल सुन्दरियोंके अंगोंके प्रियतमके अधीन होनेपर उनके सुरतरसके आस्वादमें दत्तचित्त कामुकोंकी चेष्टा अस्थानमें किया गया होकर भी शोभित हुआ ॥ ७३ ॥

अन्योन्यरक्तमनसामथ बिभ्रतोनां चेतोभुवो हरिसखाप्सरसां निदेशम् ।

वैबोधिकध्वनिविभावितपश्चिमार्धा सा संहृतेव परिवृत्तिमियाय रात्रिः ॥

मल्लि०—अन्योन्येति ॥ अथ हरिसखा इन्द्रसचिवा गन्धर्वास्तेषाम् । अप्स-रसां चान्योन्यरक्तमनसां परस्परानुरक्तचित्तानां चेतोभुवः कामस्य निदेशमाज्ञा

विभ्रतीनां स्मरविधेयानाम् । तामु रममाणस्येवेत्यर्थः । 'षष्ठी चानादरे' इति षष्ठी । विबोधः प्रबोधनं शीलमेषां ते वैबोधिका वैयालिकाः । 'शीलम्' इति ठक् । तेषां ध्वनिभिर्मङ्गलरवैविभाविताऽभ्यूहितो जातः पश्चिमार्धश्चरमभागे यस्याः सा तथोक्ता सा रात्रिः संहृता संक्षिप्तेत्युत्प्रेक्षा । सुखिनां भूयानपि कालो लघोयानिव भवतीति भावः । परिवृत्तिं विवृत्तिम् । इयाय । प्रभातकल्पाऽभूदित्यर्थः ॥ ७४ ॥

हिन्दी—परस्पर अनुरक्त चित्तवाले और कामदेवकी आज्ञाका पालन करते हुए अप्सराओं तथा गन्धर्वोंको वैयालिकोंकी आवाजोंसे जाने जातेहुए अन्तिम भाग वाली रात संकुचित सी होकर परिवर्तनको प्राप्त हुई ॥ ७४ ॥

निद्राविनोदितनितान्तरतिकलमानामायामिमङ्गलनिनादविबोधितानाम् । रामासु भाविविरहाकुलितासु यूनां तत्पूर्वतामिव समादधिरे रतानि ॥

सलिल०—निद्रेति ॥ निद्रया विनोदितोऽपनीतो नितान्तमत्यर्थं यो रत्याः क्लमः स येषां तेषाम् । आयामिभिरायामवद्भिर्दीर्घमङ्गलनिनादैर्वैबोधिकध्वनिभिर्विबोधितानां यूनां रामासु । 'सुन्दरी रमणी रामा' इत्यमरः । भाविविरहेणाकुलितासु सतीषु रतानि तान्येव पूर्वाणि प्रथमानि तत्पूर्वाणि तेषां भावः तत्पूर्वता ताम् । भावे तत्प्रत्ययः । समादधिरे प्राप्तिरित्युत्प्रेक्षा । आद्यसुरतवदादरात्प्रवर्तन्त इत्यर्थः । यदुत्तरकालं दुर्लभं तदतितृष्णयानुभूयत इत्यर्थः ॥ ७५ ॥

हिन्दी—निद्रासे जिनके सम्भोगकी ग्लानि दूर की गई है, दीर्घ मङ्गल ध्वनिसे जगाये गये उन तरुण पुरुषोंका सुन्दरियोंके भावी विरहसे आकुल होनेपर संभोग क्रिया मानों पहलेकी अवस्था (नवीनता) को प्राप्त हुई ॥ ७५ ॥

कान्ताजनं सुरतखेदिनीमीलितार्क्षं संवाहितुं समुपयानिव मन्दमन्दम् । हर्म्येषु माल्यमदिरापरिभोगगन्धानाविश्चकार रजनीपरिवृत्तिवायुः ॥

सलिल०—कान्तेति ॥ सुरतखेदिनी विमीलितान्यक्षीणि येन तं स्त्रीसमूहं संवाहितुं सेवितुमिव । खेदापनोदार्थमङ्गमर्दनं कर्तुमिवेत्यर्थः । 'संवाहनं वाहनेऽपि नरादेरङ्गमर्दनं' इति विश्वः । 'वाह प्रयत्ने' इति धातोर्ण्यतात्तुमुन् । अन्यथा णिजग्रहणे संवाहयितुमिति स्यात् । मन्दमन्दं मन्दप्रकारम् । 'प्रकारे गुणवचनस्य' इति द्विभावे कर्मधारयवद्भावात्सुपो लुक् । समुपयात् संवान् । रजनीपरिवृत्तिवायु-निशावसानमस्तु । हर्म्येषु माल्यानि च मदिरा च परिभोगो विमर्दश्च तेषां गन्धा-

नाविश्रकार । वहिःप्रवारयामासेत्यर्थः । अत्र संवाहितुमिवेत्युत्प्रेक्षा । मान्द्यगुण
मूलत्वाद् गुणनिमित्तक्रियाफलोत्प्रेक्षा ॥ ७६ ॥

हिन्दी—संभोगके परिश्रमसे आँखोंको मूँदनेवाली स्त्रियोंकी मानों सेवा
करनेके लिये धीरे-धीरे बहती हुई रात्रिके अवसानकी हवाने महलोंपर माला,
मदिरा और परिभोगकी सुगन्धियोंको बाहर फैला दिया ॥ ७६ ॥

आमोदवासित्पल्लाधरपल्लवेषु निद्राकषायितविपाटललोचनेषु ।

व्यामृष्टपत्रतिलकेषु विलासिनीनां शोभां बबन्ध वदनेषु मदावशेषः ॥ ७७ ॥

आमोदेति ॥ आमोदेन मशगन्धेन वासिताः सुरभिताश्चला दष्टशुक्त्वात्स्फु-
रन्तश्चाधरपल्लवा येषु तेषु निद्रया कषायितानि अपटुकृतानि विपाटलानि लोच-
नानि येषु तेषु । 'कषायैस्तुवरे न स्त्री निर्यापे रज्जुकादिके । सुरभावपटी रक्ते
मुन्दरे लवणेऽपि च' इति केशवः । व्यामृष्टानि प्रमृष्टानि पत्राणि तिलकाश्च येषां
तेषु विलासिनीनां वदनेषु मदावशेषः शोभां बबन्ध । मण्डनान्तरापाये मदशेष एव
मण्डनं बभूवेत्यर्थः । स्त्राणां मद एव विभूषणमिति भावः ॥ ७७ ॥

हिन्दी—मदिराके गन्धसे सुगन्धित चञ्चल अधरपल्लवोंवाले, नींदसे अलसाये
लाल नेत्रोंवाले जिनके पत्र और तिलक मिट गये हैं सुन्दरियोंके ऐसे मुखमें मदके
अवशिष्ट भागने शोभाको सम्पन्न किया ॥ ७७ ॥

गतवति नखलेखालक्ष्यतामङ्गरागे समददयितपीतांताम्बिम्बाधराणाम् ।

विरहविधुरमिष्टासत्सखीवाङ्गनानां हृदयमवललम्बे रात्रिसंभोगलक्ष्मीः ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये नवमः सर्गः ।

मल्लि०—गतवतीति ॥ अङ्गरागेऽङ्गविलेने नखलेखासु नखपदेषु लक्ष्यतां
दृश्यतां गतवति सति । विमर्दसन्मात्रावशेषे सतीत्यर्थः । 'किंच बिम्बमुल्या अधरा
बिम्बाधरा । 'शाकपाथिवादित्वान्मद्यमपदलोपी समानाधिकरणसमासः' इति
वामनः । समदैर्घ्यितैः पीताः पीडिता अत एवातिपीडनात् आताम्रा आसमन्ताद्रक्ता
बिम्बाधरा यासां तासामङ्गनानां संबन्धि विरहेणाह्लिकेन वियोगेन विधुरं विह्वलं
हृदयम् । रात्रिसंभोगलक्ष्मीः । नखपदादिशोभेत्यर्थः । इष्टासा सत्सखीव निपुण-
सहचरीवावललम्बे धारयामास । प्रियसंभोगचिह्नशोभा स्पष्टा बभूवेत्यर्थः । प्रियो-

पभोगचिह्नशोभावलोकनलालसाः कथं विरहमसहन्तेत्यर्थः । श्रुतिपूर्णोपमालङ्कारः ।
मालिनीवृत्तम् । लक्षणं तूक्तम् ॥ ७८ ॥

इति किरातार्जुनीयकाव्यव्याख्यायां षण्ठापथ्यसमाख्यायां नवमः सर्गः समाप्तः ।

हिन्दी—अत्सराओंके अङ्गरागमें विमर्दके कारण नखक्षतचिह्नभावके दृश्य होनेपर मदबाल प्रियके अत्यन्त पीडा करनेसे बिम्बफलके समान लाल अधरवाली सुन्दरियोंके विरहके कारण विह्वल हृदयको रातकी संभोगशोभाने प्रिय सखीको तरह अवलम्बन (सहारा) दिया ॥ ७८ ॥

किरातार्जुनीय महाकाव्यका नवम सर्गका अनुवाद समाप्त हुआ ॥

दशमः सर्गः

अथागन्तुकसहजशोभासंपन्नतया समग्रसाधनाः स्त्रियो मुनिमनःप्रलोभनार्थं
प्रास्थन्नित्याह—

अथ परिमलजामवाप्य लक्ष्मीमवयवदीपितमण्डनश्रियस्ताः ।

वसतिमभिविहाय रम्यहावाः सुरपतिसूनुविलोभनाय जग्मुः ॥ १ ॥

मल्लि०—अथेति ॥ अथ प्रभाते परिमलजां संभोगसंभूतां लक्ष्मीं शोभाम् ।
अवाप्य । 'संभोगः स्यात्परिमले' इति वैजयन्ती । संभोगात्स्त्रियः शोभन्त इति
भावः । एतेनागन्तुकशोभासंपत्तिरुक्ता । अत एव सुरतादिवर्णनस्य प्रस्तुतोपयोगित्वं
चोक्तम् । अथ सहजशोभासंपत्तिमाह—अवयवेति । अवयवैः स्तनादिभिर्दीपिता
मण्डिता च मण्डनश्रीः प्रसाधनशोभा याभिस्ताः । रम्यहावा मनोहरविलसास्ताः
स्त्रियः । 'हावो विलासश्चेष्टायाम्' इति विश्वः । वसतिं शिविरम् । अभिविहाय
सर्वतस्त्यक्त्वा सुरपतिसूनोरर्जुनस्य विलोभनाय जग्मुः । अत्रावयवदीपकतया
प्रसिद्धस्य मण्डनस्य तद्दीप्यत्वासंबन्धेऽपि संबन्धामिमानादवयवसौन्दर्यातिशयद्योत-
नार्थत्वादतिशयोक्तिरलङ्कारः । अस्मिन्सर्गे पुष्पिताग्रावृत्तम्—'अयुजि नयुगरेफतो
यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा' । इति लक्षणात् ॥ १ ॥

हिन्दी—तब (प्रातःकालमें) संभोगसे उत्पन्न शोभा पाकर स्तन आदि अवयवोंसे प्रसाधनकी शोभाको प्रकाशित और अलंकृत करती हुई मनोहर विलास-वाली स्त्रियां निवासस्थान छोड़कर अर्जुनको लुभानेके लिए चलीं ॥ १ ॥

द्रुतपदमभियातुमिच्छतीनां गगनपरिक्रमलाघवेन तासाम् ।

अवनिषु चरणैः पृथुस्तनीनामलघुनितम्बतया चिरं निषेदे ॥ २ ॥

मल्लि०—द्रुतेति ॥ गगनपरिक्रमलाघवेन गगनगमनवेगेन द्रुतपदं यथा तथा, अभियातुं गन्तुमिच्छतीनाम् । किञ्च, पृथुस्तनीनां तासामप्सरसाम् । किञ्च, अलघुनितम्बया न लघवो नितम्बा यासां तासां भावस्तत्ता तथा स्थूलनितम्बतया चरणैरवनिषु चिरं निषेदे स्थितम् । अभ्यासपाटवेन मनसा त्वरमाणानामपि तासां स्तनग्रथनभाराच्चरणा नोत्स्थिरित्यर्थः ॥ २ ॥

हिन्दी—आकाशमें गमनके वेगसे शीघ्रतापूर्वक अभिमान करनेकी इच्छा करती हुई स्थूल स्तनोंवाली उन अप्सराओंके नितम्बके भारी होनेसे पैर जमीनपर बहुत समय रह गये ॥ २ ॥

निहितसरसयावकैर्बभासे चरणतलैः कृतपद्धतिर्वधूनाम् ।

अविरलवितसेव शक्रगोपैरुणितनीलतृणोलपा धरित्री ॥ ३ ॥

मल्लि०—निहितेति ॥ निहिता आरोपिताः सरसयावकाः सान्द्रलाक्षारागा येषु तैर्वधूनां चरणतलैश्चरणन्यासैः कृतपद्धतिः कृतमागरेखा । अत एव अरुणिता अरुणीकृता नीलास्तृणोलपास्तृणानि दूर्वादीन्युलपा बल्लजाल्यास्तृणविशेषाश्च यस्याः सा । 'उलपा बल्लजाः प्रोक्ताः' इति हलामुघः । 'उलपा उशीरतृणानि' इति क्षीरस्वामी । ब्राह्मणपरिव्राजकवदुलपानां पृथङ्निर्देशः । धरित्री शक्रगोपैरिन्द्रगोपाद्यैः कीटकैः । 'इन्द्रगोपस्त्वग्निरजः' इति हेमः । अविरलं यथा तथा वितता व्याप्तेवेत्युत्प्रेक्षा । बभासे ॥ ३ ॥

हिन्दी—गीले लाक्षारागवाले रक्खे गये अप्सराओंके चरणन्यासोंसे मागरेखा बनाई गई अतएव लाल किये गये नीले रंगके दूर्वा आदि तृण और बल्लजवाली धरती इन्द्रगोपों (वीरवहूटियों) से निरन्तर व्याप्त-सी होकर शोभित हुई ॥ ३ ॥

ध्वनिरगविवरेषु नूपुराणां पृथुरशनागुणशिञ्जितानुयातः ।

प्रतिरवविततो वनानि चक्रे मुखरसमुत्सुकहंससारसानि ॥ ४ ॥

मल्लि०—ध्वनिरिति ॥ अगविवरेषु नगरन्ध्रेषु । गुहास्वित्यर्थः । प्रतिरवैः

प्रतिध्वनिभिर्विततः संमूर्च्छितः पृथुभी रशनागुणानां शिञ्जितैः स्वनितैरनुयातोऽनु-
गतः । मिलित इति यावत् । 'स्वनिते वस्त्रपर्णानां भूषणानां तु शिञ्जितम्' इत्यमरः
नूपुराणां ध्वनिभिध्वानैर्वनानि मुखराः शब्दायमानाः समुत्पुका उत्कण्ठिता हंसाः
सारसाश्च येषां तानि चक्रे । अत्र हंसादिषु मुखरसमुत्पुकीकरणरूपेण वस्तुना तेषां
नूपुरादिध्वनौ सादृश्यादसंसारसान्तरकूजितभ्रान्तिप्रतीतेभ्रान्तिमदलङ्कारो व्यज्यते ।

हिन्दी—गुफाओंमें प्रतिध्वनियोंसे बड़े हुए अप्सराओंकी मोटी करधनीके
रस्सियोंकी आवाजोंसे मिली हुई नूपुरोंकी आवाजने वनोंकी शब्द करते हुए
उत्कण्ठित हंसों और सारसोंसे युक्त बना डाला ॥ ४ ॥

अवचयपरिभोगवन्ति हिंसैः सहचरितान्यमृगाणि काननानि ।

अभिदधुरभितो मुनि वधूभ्यः समुदितसाध्वसविकलवं च चेतः ॥ ५ ॥

मल्लि०—अवचयेति ॥ अवचयः पुष्पफलादिच्छेदनं परिभोग उपभोगस्त-
द्वन्ति । हिंसा घातुका व्याघ्रादयः । 'साराख्यातुको हिंसः' इत्यमरः । तै सहच-
रिताः सहचरन्तः । कर्तरि क्तः । 'मतिबुद्धी—'त्यादिसूत्रेण चकारात् शीलिता-
दिवद्वर्तमानार्थता । अन्ये हिंसैतरे मृगा हरिणादयो येषु तानि सहचरितान्यमृगाणि
काननानि । तथा समुदितेन साध्वसेन विकलवं विवशं चेतश्च वधूभ्यः । 'क्रिया-
ग्रहणमपि कर्तव्यम्' इति संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । अभितो मुनिमभिदधुः । आसन्नं
सूचयामासुरित्यर्थः । अवचयादिलिङ्गचतुष्टयेनासन्नो मुनिरित्यन्वमायतेत्यर्थः । ५ ।

हिन्दी—फूल और फल आदियोंका छेदन (तोड़ना) और उपभोगसे युक्त,
व्याघ्र आदि हिंस जन्तुओंके साथ चलते हुए, अन्य (हिंस जन्तुओंसे भिन्न)
मृगोंवाले वनने तथा उत्पन्न हुए भयसे बिह्वल चित्तने भी अप्सराओंकी मुनि
(अर्जुन) पास ही है ऐसी सूचना दे दी ॥ ५ ॥

नृपतिमुनिपरिग्रहेण सा भूः सुरसचिवाप्सरसां जहार तेजः ।

उपहितपरमप्रभावधाम्नां न हि जयिनां तपसामलङ्घ्यधमस्ति ॥ ६ ॥

मल्लि०—नृपतिमुनिपरिग्रहेणेति । सा भूर्नृपतिरेव मुनिस्तस्य परिग्रहेणाऽ-
धिष्ठानेन हेतुना सुरसचिवानां गन्धर्वाणामप्सरसां च तेजो जहार । तदाश्रमप्रवेशादिव
निस्तेजस्का अमूवसित्यर्थः । ननु कथं सानुषेण तेजसाऽमानुषं तेजो निरस्तमित्या-
शङ्क्याह—हि यस्मात् उपहित आहिते परमे प्रभावधाम्नी सामर्थ्यतेजसी येषां

तेषां जयिनां जयनशीलानाम् । 'महताम्' इति पाठे महतामुत्कटानाम् । तपसा-
मलङ्घ्यं नास्ति । किमप्यसाध्यं नास्तीति भावः ॥ ६ ॥

हिन्दी—राजमुनि (अर्जुन) के अधिष्ठानसे उस भूमिने गन्धर्वों और
अप्सरारोंके तेजका अपहरण कर डाला, क्योंकि उत्तम सामर्थ्य और तेजवाले
जयशील पुरुषोंकी तपस्याओंसे कुछ भी असाध्य नहीं है ।

सचकितमिव विस्मयाकुलाभिः शुचिसिकतास्वतिमानुषाणि ताभिः ॥

क्षितिषु ददृशिर पदानि जिष्णोरुपहितकेतुरथाङ्गलाञ्छनानि ॥ ७ ॥

मल्लि०—सचकितमिति ॥ विस्मयाकुलाभिस्ताभिः स्त्रीभिः कर्त्रीभिः
शुचयः सिकता यामु तामु । पादरेखाभिव्यक्तियोग्यास्वित्थयः । क्षितिषूपहितानि
विन्यस्तानि केतुरथाङ्गलाञ्छनानि रेखास्वरूपध्वजचक्राण्येव चिह्नानि येषु तान्यत
एव, अतिमानुषाणि जिष्णोरर्जुनस्य पदानि सचकितमिव सभयमिव यथा तथा
ददृशिर दृष्टानि । अद्भुतवस्तुदर्शनाद्भयविस्मयी भवत इति भावः ॥ ७ ॥

हिन्दी—आश्चर्यसे आकुल उन अप्सराओंने पवित्र बालसे युक्त पृथ्वीमें
रक्खे गये ध्वज और चक्रके रेखारूप चिह्नोंवाले अर्जुनके मनुष्येतर पदचिह्नोंको
आश्चर्य और भयसे देखा ।

अतिशयितवनान्तरद्युतीनां फलकुसुमावचयेऽपि तद्विधानाम् ।

ऋतुरिव तरुवीरुधां समृद्ध्या युवतिजनैर्जगृहे मुनिप्रभावः ॥ ८ ॥

मल्लि०—अतिशयितेति ॥ अतिशयिता अतिक्रान्ता वनान्तराणां द्युति-
र्याभिस्तासाम् । कुतः । फलानां कुसुमानां चावचयेऽपि लवनेऽपि सैव विधा प्रकारो
यासां तद्विधानाम् । तथैव समग्राणामित्यर्थः । तरुणां वीरुधां च समृद्ध्या लिङ्गेन
युवतिजनैर्मुनिप्रभावः ऋतुरिव जगृहे निम्नितः । कारणतयेति शेषः । उपमा-
लङ्कारः ॥ ८ ॥

हिन्दी—अन्य वनोंकी कान्तिको मात करनेवाली, फलों और फूलोंको चुन
लेनेपर भी पहलेकी तरह परिपूर्ण पेड़ों और फली हुई लताओंकी समृद्धिसे
अप्सरारोंने 'ऋतुके समान' यह मुनिका प्रभाव है' ऐसा निश्चय किया ।

मृदितकिसलयः सुराङ्गनानां ससलिलवल्कलभारभुग्नशाखः ।

बहुमतिमधिकां ययावशोकः परिजनतापि गुणाय सद्गुणानाम् ॥ ९ ॥

मल्लि०—मृदितेति ॥ ससलिलमाद्रं यद्वल्कलं तदेव भारस्तेन भुग्नशाखो

नम्रशास्त्रः 'वल्कं वल्कलमस्त्रियाम्' इत्यमरः । अत एव मृदितकिसलयो विलुलित-
पल्लवः । 'ववचिन्न' इति प्रतिषेधान्न मृदेर्गुणः । अशोको वृक्षविशेषः । सुराङ्गना-
नामप्सरसां सम्बन्धिनीम् । अविकां बहुमतिं तत्कर्तृकसम्मानं सज्जनसेवी धन्योऽय-
मिति ययौ प्राप । ननु सेवकेषु का श्लाघेत्यत्राह—परीति । सद्गुणानां महतां
परिजनतापि अनुचरत्वमपि । भावे तल् । गुणायोत्कर्षाय । भवतीति शेषः । एतेन
तासां मुनेः प्रभावदर्शनादेव तत्पारवश्यं गम्यते ॥ ९ ॥

हिन्दी—जलसे युक्त (आर्द्र) वल्कलके भारसे झुकी हुई शाखासे युक्त
अतएव मृदित पल्लवोंवाला अशोक वृक्ष अप्सराओंका अधिक सम्मानका पात्र
हुआ, क्योंकि महापुरुषोंका अनुचर होना भी उत्कर्षका कारण हो जाता है ।

यमनियमकृशीकृतस्थिराङ्गः परिददृशे विधृतायुधः स तामिः ।

अनुपमसमदीप्ततागरीयान् कृतपदपङ्क्तिरथर्वणेव वेदः ॥ १० ॥

मल्लि०—यमेति ॥ यमो देशकालाद्यनपेक्षया शुद्धिहेतुरहिषादिः नियमस्त-
दपेक्षया शुद्धिहेतुस्तपःस्वाध्यायादिः ताभ्यां कृशीकृतान्यपि स्थिराणि दृढान्यङ्गानि
यस्य सः । विधृतायुधो घृतशस्त्रोऽत एव तपःज्ञानयुक्तः सोर्जुनः शमः शान्तिरभ्यु-
दयकाण्डे दीप्तता उग्रताऽभिचारकाण्डे ताम्यामनुपमाभ्यां गरीयानुदग्रः । अथर्वणा
वसिष्ठेन कृता रचिता पदानां पङ्क्तिरानुपूर्वी यस्य स वेदः । चतुर्थवेद इत्यर्थः ।
अथर्वणस्तु मन्त्रोद्धारो वसिष्ठकृत इत्यागमः । स इव तामिः स्त्रीभिः परिददृशे
दृष्टः ॥ १० ॥

हिन्दी—यम (अहिंसा आदि) और नियम (तपस्या आदि) से कृश किये
गये परन्तु दृढ अङ्गोंवाले तथा आयुध लिये हुए अर्जुनको अनुपम शान्ति और
उग्रतासे उन्नत अथर्वा (वशिष्ठ) से की गई पदोंकी आनुपूर्वी वाला अथर्ववेदके
समान अप्सराओंने देखा ।

अथ चतुर्भिस्तमेव विशिनष्टि शशधर इत्यादिभिः—

शशधर इव लोचनाभिरामैर्गङ्गनविसारिभिरंशुभिः परीतः ।

शिखरनिचयमेकसानुसद्धा सकलमिवापि दधन्महोदरस्य ॥ ११ ॥

मल्लि०—शशधर इति ॥ शशधरश्चन्द्र इव लोचनाभिरामैर्नैत्राह्लादकरैर्गङ्ग-
नविसारिभिरंशुभिस्तेजोभिः परीतो व्याप्तोऽम्बरवदेकं सानु सद्य यस्य सः । एकदेश-

स्थोऽपीत्यर्थः । महीधरस्येन्द्रकोलस्य सकलं शिखरनिचयमपि दधत् आवृण्वन्निवे-
त्युत्प्रेक्षा ॥ ११ ॥

हिन्दी—चन्द्रमाके समान नेत्रोंको सुखदेने वाले आकाशमें फँले हुए तेजसे
व्याप्त, आकाशके समान एकदेशमें स्थित होकर भी अर्जुन इन्द्रकाल पर्वतके
समस्त शिखर-समूहको व्याप्त करते हुए-से प्रतीत हो रहे थे ।

सुरसरिति परं तपोऽभिगच्छत् विधृतपिशङ्गवृहज्जटाकलापः ।

हविरिव विततः शिखासमूहैः समभिलषन्नुपवेदि जातवेदाः ॥ १२ ॥

मल्लि०—सुरेति ॥ पुनः, सुरसरिति गङ्गाकूले परं तपोऽभिगच्छअर्जयन् ।
कलामिलाषेणेति शेषः । हविः समभिलषन्नित्युपमानविशेषणसामर्थ्यात् । तथा
विधृतः पिशङ्गवृहज्जटाकलापो येन सः । अत एव उपवेदि वेद्याम् । विभक्त्यर्थे-
व्ययीभावः । शिखासमूहैर्जालाजालैर्विततो विस्तृतो हविराज्यादिकं समभिलषन् ।
जातवेदो हिरण्यम् । भोज्यं कर्मफलमिति यावत् । यस्मादिति जातवेदा वल्लिरिव
स्थितः ॥ १२ ॥

हिन्दी—गङ्गाके तटपर कठिन तपस्या करते हुए पीले लम्बे जटाकलापको
धारण किये हुए अर्जुन अतएव वेदिके समीप ज्वालासमूहसे विस्तृत हविका
अभिलाष करते हुए अग्निदेवके समान प्रतीत हो रहे थे ।

सदृशमतनुमाकृतेः प्रयत्नं तदनुगुणामपरेः क्रियामलङ्घ्याम् ।

दधदलघु तपः क्रियानुरूपं विजयवतीं च तपःसमां समृद्धिम् ॥ १३ ॥

मल्लि०—सदृशमिति ॥ पुनः, आकृतेर्वपुषः । 'आकृतिः कथिता रूपे सामान्य-
वपुषोरपि' इति विश्वः । सदृशं तुल्यमतनुं महान्तं प्रयत्नमुद्योगं दधत् । तथा तदनु-
गुणां प्रयत्नानुकूलामपरैरल्पैरलङ्घ्याम् । कर्तुमशक्यामित्यर्थः । क्रियां व्यापारं
दधत् । तथा क्रियानुरूपं क्रियानुगुणमलघु गुरु तपो दधत् । तथा विजयवतीं सर्वो-
त्कर्षवतीं विजयफलां वा तपःक्रियानुरूपां तपःसमां समृद्धिमैश्वर्यं दधत् । अत्र पूर्वं
प्रत्युत्तरस्य विशेषणतया स्थापनात्प्रथमैकावत्यलंकारः—'यथापूर्वं परस्य विशेषण-
तया स्थानं एकावली' इति सर्वस्वसूत्रात् ॥ १३ ॥

हिन्दी—शरीरके समान महान् उद्योगको करते हुए उसीके अनुकूल दूसरोंसे
अलङ्घनीय कर्मको करते हुए और धर्मके अनुकूल बड़ी तपस्याको करते हुए उसी

तरह विजय युक्त तपस्याके समान ऐश्वर्यको धारण करते हुए (अर्जुन विद्यमान थे) ।

चिरनियमकृशोऽपि शैलसारः शमनिरतोऽपि दुरासदः प्रकृत्या ।

ससचिव इव निर्जनेऽपि तिष्ठन्मुनिरपि तुल्यरुचिस्त्रिलोकभर्तुः ॥ १४॥

मल्लि०—चिरनियमेति ॥ पुनश्च, चिरनियमेन दीर्घकालतपसा कृशः क्षीण-
ज्जोऽपि शैलसारः । उपमानपूर्वपदो बहुव्रीहिः । शमे निरतोऽपि प्रकृत्या स्वभावेन
दुरासदो दुर्घर्षो निर्जने विजने देशे तिष्ठन्नपि ससचिवः सपरिवार इव । किञ्च,
मुनिरपि ऐश्वर्यरहितोऽपीत्यर्थः । त्रयाणां लोकानां भर्तुरिन्द्रस्य । 'तद्वितार्थे—'
त्यादिनोत्तरपदसमासः । तुल्यरुचिः समानतेजाः 'अपि' शब्दः सर्वत्र विरोधद्योत-
नार्थः । स च मुनेरतर्क्यमहिमत्वेन निरस्त इति विरोधालंकारः—'विरोधाभासत्वं
विरोधः' इति सूत्रात् ॥ १४ ॥

हिन्दी—अर्जुन दीर्घकालकी तपस्यासे दुर्बल होकर भी पर्वतके समान सारसे
युक्त थे, शान्तिमें तत्पर होकर भी स्वभावसे दुर्घर्ष थे, एकान्तमें रहते हुए भी
परिवारवाले-से थे और मुनि होकर भी त्रैलोक्यके स्वामी (इन्द्र)के समान
तेजस्वी थे ।

तनुमवजितलोकसारघाम्नीं त्रिभुवनगुप्तिसहां विलोकयन्त्यः ।

अवययुरमरस्त्रियोऽस्य यत्नं विजयफले विफलं तपोधिकारे ॥ १५ ॥

मल्लि०—तनुमिति ॥ अवजिते तिरस्कृते लोकानां सारघाम्नी सत्वतेजसी
यया ताम् । 'अन उपधा—' इत्यादिना डीप् । त्रयाणां भुवनानां समाहारः त्रिभु-
वनम् । 'तद्वितार्थे—'त्यादिना समाहारार्थे तत्पुरुषः । पात्रादित्वात्स्त्रीत्वप्रतिषेधः ।
तस्य गुप्तौ रक्षणे सहां समर्थम् । पचाद्यच् । तनुं मूर्ति विलोकयन्त्योऽमरस्त्रियो-
ऽस्सरसो विजयफले विजयार्थे तपोधिकारे तपोनुष्ठानेऽस्यार्जुनस्य यत्नं विफलमवय-
युर्मिरे । त्रैलोक्याधिपत्यादिमहाफलसाधनसमर्थस्य तुच्छफलाभिलाषा मत्तमातङ्ग-
मांसभोगोचितस्य कण्ठीरवस्य जीर्णतृणचर्वणोत्कण्ठेव न शोभामावहतीति भावः ।
अत्र विशिष्टतनुविलोकनस्य स्त्रीविशेषणवैफल्यजननहेतुत्वोक्त्या पदार्थहेतुकं काव्य-
लिङ्गमलंकारः ॥ १५ ॥

हिन्दी—तीन लोकोंके सार और तेजको तिरस्कार करनेवाली मूर्तिको देखती

हुई अप्सराएँ विजयरूप फलवाली तपस्याके अनुष्ठानमें इन (अर्जुन) के यत्नको विफल समझने लगीं ॥ १५ ॥

मुनिदनुत्तनयान् विलोभ्य सद्यः प्रतनुबलान्यधितिष्ठतस्तपांसि ।

अलघुनि बहु मेनिरे च ताः स्वं कुलिशभृता विहितं पदे नियोगम् ॥१६॥

मल्लि०—मुनीति ॥ प्रतनुबलानि अनुत्कृष्टसाराणि तपांस्यधितिष्ठतोऽनु-
तिष्ठतो मुनीन् दनुत्तनयान् दानवांश्च सद्यस्तत्क्षणमेव विलोभ्याकृष्य चिरात् कुलिश-
भृता शक्रेण । अलघुनि महति पदे स्थाने विहितं दत्तं स्वं स्वकीयं नियोगमधिकारं
ताः स्त्रियो बहु यथा तथा मेनिरे । निष्कृष्टपदवृत्तीनामुत्कृष्टपदलाभो महात् ।
बहुमानमूलमिति भावः । विलोभ्य मेनिरे इत्यन्वयः । यद्वा—विलोभ्य लोभं
कारयित्वा विहितं शक्रेणेत्यन्वयात् समानकर्तृत्वनिर्वाहः ॥ १६ ॥

हिन्दी—उत्कर्षसे रहित झारवाली तपस्या करते हुए मुनि और दानवों-
(असुरों) को शीघ्र ही लुभाकर इन्द्रसे उत्कृष्ट स्थानमें दिये गये अपने अधिकार-
को उन अप्सराओंने बहुत समझा ॥ १६ ॥

अथ कृतकविलोभनं विधित्सौ युवतिजने हरिसूनुदर्शनेन ।

प्रसभमवततार चित्तजन्मा हरति मनो मधुरा हि यौवनश्रीः ॥ १७ ॥

मल्लि०—अथेति ॥ अथ अनन्तरं कृतकविलोभनं कृत्रिमं विलोभनं विधित्सौ
विधातुमिच्छौ । वि-पूर्वाद्धातेः सप्तन्तादुप्रत्ययः । युवतिजने हरिसूनोरर्जुनस्य
दर्शनेन चित्तजन्मा कामः प्रसभं बलात् अवततार । देवतत्वरं वञ्चयितुमागतस्य
मोहो भवति, यतः स्वयं मुनिवञ्चनप्रवृत्ताः स्त्रियस्तेन वञ्चिता इत्यर्थः । युक्तं
चेतत् । हि यस्मात् । मधुरा मनोहरा यौवनश्रीर्मनो हरति । बलादिति शेषः । १७ ।

हिन्दी—अनन्तर कृत्रिम मोहनकर्म करने की इच्छा करनेवाली अप्सराओंने
अर्जुनके दर्शनसे चित्तजन्मा (कामदेव) अकस्मात् अवतीर्ण हो गया, क्योंकि
मधुर यौवनकी शोभा मनको हर लेती है ॥ १७ ॥

सपदि हरिसखैर्वधूनिदेशाद् ध्वनितमनोरमवल्लकीमृदङ्गैः ।

युगपदहतुगणस्य संनिधानं वियति बने च यथायथं वितेने ॥ १८ ॥

मल्लि०—सपदीति ॥ सपदि वधूनां निदेशान्नियोगात् ध्वनिता नाविता
मनोरमा वल्लक्यो वीणा मृदङ्गाश्च यैस्तैर्हरिसखैर्गन्धर्वैर्वियति आकाशे बने च
युगपदहतुगणस्य ऋतुषट्कस्य संनिधानमाविर्भावो यथायथं यथास्वम् । असंकरेणे-

त्यर्थः । 'यथास्वं तु यथायथम्' इति निपातः । वितेने विस्तरे । उद्दीपनसामग्री संपादितेत्यर्थः ॥ १८ ॥

हिन्दी—उसी क्षण अप्सराओंकी आज्ञासे मनोहर बीन और पखावज बजाकर गन्धर्वोंने आकाश और वनमें एक ही बार वसन्त आदि छः ऋतुओंका अविभावि अलग-अलग विस्तृत कर दिया ॥ १८ ॥

अथ वर्षाक्रमेण ऋतुन्वर्णयति — सजलेत्यादि—

सजलजलधरं नभो विरेजे विवृतिमियाय रुचिस्तडिल्लतानाम् ।

व्यवहितरतिविग्रहैर्वितेने जलगुरुभिः स्तनितैर्दिगन्तरेषु ॥ १९ ॥

मल्लि०—सजलेति । सजला जलधरा यस्मिंस्तत् । नभो विरेजे । तडितो लता इव तासां रुचिः प्रभा विवृति विजृम्भणम् । इयाय । तथा व्यवहितरतिविग्रहैर्दूरीकृतरतिप्रकल्पितप्रणयकलहैर्जलगुरुभिः । जलभासाद् गम्भीरैरित्यर्थः । स्तनितैर्गर्जितैः । दिगन्तरेषु वितेने विततैरभावि भावे लिट् । अकर्मकत्वं वैवक्षिकम् । अत एव दिगन्तरेष्वित्यधिकरणत्वेन प्रयोगः । अन्यथा कर्मत्वमेव स्यात् ॥ १९ ॥

हिन्दी—जलसे पूर्ण मेघवाला आकाश शोभित हुआ । लताकी तुल्य बिजलियोंकी चमक समृद्धिको प्राप्त हुई । रमण क्रियामें कलह हटानेवाले जलके भारसे गम्भीर मेघगर्जन दिगन्तोंमें विस्तृत हो गया ॥ १९ ॥

परिसुरपतिसूनुधाम सद्यः समुपदधन्मुकुलानि मालतीनाम् ।

विरलमपजहार बद्धबिन्दुः सरजसतामवनेरपां निपातः ॥ २० ॥

मल्लि०—परीति ॥ परिसुरपतिसूनुधाम अर्जुनाश्रम प्रति । परीति लक्षणार्थे कर्मप्रवचनीयस्य योगाद् द्वितीया । यद्वा—वर्जनार्थस्य तस्यात्र विरोधाद्विभक्त्यर्थे-ऽव्ययीभावः । तथा च सुरपतिसूनुधाम्नीत्यर्थः । सद्यो मालतीनां जातीलतानाम् । 'सुमना मालती जातिः' इत्यमरः । मुकुलानि समुपदधत् जनयन् । विरलं यथा तथा बद्धबिन्दुरपां निपातो वृष्टिरवनेः संबन्धिनीं सरजसतां सरजस्कत्वम् । 'अव्ययं विभक्ती'त्यादिसूत्रेण साकल्यार्थेऽव्ययीभावः 'समासान्तनिपातश्च बहुव्रीह्यार्थस्तु लक्ष्यते । अव्ययीभावदर्शनं तु प्रायिकम्' इति केचित् । अपजहार । घूर्लि शमयामासेत्यर्थः ॥ २० ॥

हिन्दी—अर्जुनके आश्रममें चमेलीके पुष्पोंके मुकुलोंको उत्पन्न करती हुई विरलरूपसे बिन्दुको टपकानेवाली जलघृष्टिने भूमिकी घूलको मिटा दिया ॥ २० ॥

प्रतिदिशमभिगच्छताभिमृष्टः ककुभविकाससुगन्धिनानिलेन ।

नव इव विबभौ सचित्तजन्मा गतघृतिराकुलितश्च जीवलोकाः ॥ २० ॥

मल्लि०—प्रतिदिशमिति । दिशि दिशि प्रतिदिशम् । यथार्थेऽयमीभावः ।

शरत्प्रभृतिवत्त्वात् समासान्तनिपातः । अभिगच्छता संवाता ककुभानि अर्जुनकुसुमानि । 'इन्द्रद्रुः ककुभोऽर्जुनः' । तेषां विकासेन सुगन्धिना मनोजगन्धेन गन्धस्येत्वे तदेकान्तग्रहणं प्रायिकम् । अनिलेनाभिमृष्टः संस्पृष्टोऽत एव सचित्तजन्मा । कामाक्रान्त इत्यर्थः । अत एव गतघृतिर्गतघैर्यं आकुलितः क्षोभितश्च । रतिं प्रतीतिभावः । एवंभूतो जीवलोको नव इव अवस्थान्तरप्राप्त्या अपूर्व इव विबभौ भाति स्मेत्युत्प्रेक्षा ॥ २१ ॥

हिन्दी—अर्जुन वृक्षके फूलोंके विकाससे सुगन्धवाली प्रतिदिशामें बहती हुई हवासे स्पर्श किया गया अतएव कामावेशसे आक्रान्त, घैर्यरहित और क्षुब्ध किया गया जीवलोक अपूर्व-सा होकर क्षोभित हो गया ॥ २१ ॥

व्यथितमपि भृशं मनो हरन्ती परिणतजम्बुफलोपभोगहृष्टा ।

परभृतयुवतिः स्वनं वितेने नवनवयोजितकण्ठरागरम्यम् ॥ २२ ॥

मल्लि०—व्यथितमिति । व्यथितं दुःखितमपि मनो भृशं हरन्ती । किमुत सुखितमिति भावः । जम्बवाः फलं जम्बु । 'वार्हतं च फले जम्बवा जम्बुः स्त्री जम्बु जाम्बवम्' इत्यमरः । 'जम्बवा वा' इत्यणभावपक्षेऽपि 'फले लुक्' इति लुक् । 'लुक्कदितलुकि' इति स्त्रीप्रत्ययनिवृत्तिः । जम्बु च तत्फलं चेति सामान्यविशेषयोः सहनिर्देशः । यद्वा—जम्बवाः फलमिति विग्रहः । 'इको ह्रस्वोऽङ्घो गालवस्य' इति ह्रस्वः । तस्य परिणतस्योपभोगेन हृष्टा । अत एव परभृतयुवतिः कोकि-लाङ्गना नवनवं नवप्रकारं यथा तथा योजितेन संपादितेन कण्ठरागेन कण्ठमाधुर्येण रम्यम् । सौम्यमित्यर्थः । स्वनं स्वरं वितेने । वर्षास्वपि मधुराः स्वराः कोकिलाया इति प्रसिद्धिः ॥ २२ ॥

हिन्दी—दुःखित चित्तको भी बार-बार हरण करती हुई पके हुए जम्बूफलके उपभोगसे प्रसन्न कोयलने नये ढंगसे सम्पादित कण्ठकी मधुरतासे मनोहर स्वरका विस्तार किया ॥ २२ ॥

अभिभवति मनः कदम्बवायी मदमधुरे च शिखण्डिनां जिनादे ।

जन इव न धृतेश्चचाल जिष्णुर्न हि महतां सुकरः समाधिभङ्गः ॥ २३ ॥

मल्लि०—अभिभवतीति । कदम्बवायौ कदम्बसंबन्धिनि मारुते मदमधुरे शिखण्डिनां निनादे च मनोऽभिभवति अभिहरति सति जिष्णुर्जयनशीलोऽर्जुनो जनः पृथग्जन इव घृतेर्धैर्याच्च चाल । वर्षा अपि तदुद्दीपनाय न शेकुरित्यर्थः । हि यस्मात्, महतां समाधिभङ्गो न सुकरः । न केनापि कर्तुं शक्यत इत्यर्थः ॥ २३ ॥

हिन्दी—कदम्ब वृक्षकी हवाके और मदसे मधुर मयूरीकी आवाजके भी मनको हरण करनेपर जयशील अर्जुन साधारण पुरुषकी तरह धैर्यसे विचलित नहीं हुए, क्योंकि महापुरुषोंको समाधिका भङ्ग होना आसान नहीं है ॥ २३ ॥

घृतबिसवलययावलिर्वहन्ती कुमुदवनैकदुकूलमात्तबाणा ।
शरदमलतले सरोजपाणौ धनसमयेन वधूरिवाललम्बे ॥ २४ ॥

मल्लि०—घृतेति । बिसानि बलयानीव तेषामावलिर्धृता यया सा । कुमुदवनमेकं मुख्यं दुकूलमिव तद्वहन्ती । आत्ता गृहीता बाणा नीलक्षिण्टी यया सा आत्तबाणा, घृतशरा च 'गृह्णीयात्सत्रिया शरम्' इति स्मरणात् । 'बाणोक्ता नीलक्षिण्टी च' इति वैजयन्ती । शरद्वधूजयिव धनसमयेन वर्षर्तुना । वरणेति शेषः । अमलतले निर्मलतले सरोजं पाणिरिव तस्मिन् । आललम्बे जगृहे । कर्मणि लिट् । वधूवरसमागमवदुत्संघिरशोभतेत्यर्थः । अत्र 'आत्तबाणा' इति क्षिण्टीशरयोरभेदाप्यवसायाच्छ्लेषमूलातिशयोक्तिरूपमाङ्गमित्यनयोः संकरः ॥ २४ ॥

हिन्दी—कङ्कणोंके समान मृणालदण्डोंको धारण करनेवाली, कुमुदवनको ही एक मुख्य दुकूलको धारण करती हुई नील क्षिण्टीको पहनती हुई शरत्की वधूकी तरह वर्षाश्रुतरूप वरने निर्मल तलवाले हाथके समान कमलमें ग्रहण कर लिया ॥ २४ ॥

अथ ऋतुसन्धि वर्णयति—

समदशिखिरुतानि हंसनादेः कुमुदवनानि कदम्बपुष्पवृष्ट्या ।

श्रियमतिशयिनीं समेत्य जग्मुर्गुणमहतां महते गुणाय योगः ॥ २५ ॥

मल्लि०—समदेति । समदशिखिरुतानि मत्तमयूरकूजितानि हंसनादेः समेत्य तथा कुमुदवनानि कदम्बपुष्पवृष्ट्या कदम्बपुष्पसंपदा समेत्य । अतिशयिनीमतिशयवतीं श्रियं जग्मुः । तथा हि—गुणमहतां गुणाधिकानां योगः परस्परसमागमो महते गुणायोत्कर्षाय भवतीति शेषः । अत्र त्रिपाद्यां समालंकारः—सा समालं-

कृतियोंगवस्तुनीरुमयोरपि' इति लक्षणात् । सोऽपि चतुर्थेनार्थान्तरन्यासेन स्व-
समर्थकेनाङ्गाङ्गिभावेन संकीर्यते ॥ २५ ॥

हिन्दी — मदवाले मयूरोके शब्द हंसोके शब्दोंके साथ और कुमुदवन कदम्ब
पुष्पोंकी सम्पत्तिके साथ उत्कर्षवाली शोभाको प्राप्त हो गये, क्योंकि ज्यादा गुण-
वालोंका परस्पर समागम महान् उत्कर्षके लिए होता है ॥ २५ ॥

सरजसमपहाय केतकीनां प्रसवमुपान्तिकनीपरेणुकीर्णम् ।

प्रियमधुरसनानि षट्पदाली मलिनयति स्म विनीलबन्धनानि ॥ २६ ॥

मल्लि० — सरजसमिति । प्रियमधुरिष्टमकरन्दा । नात्र कप्समासान्तः ।
'पुल्लिङ्गोत्तरपदो बहुव्रीहिः' इति केचित् नपुंसकलिङ्गस्यैव 'मधु' शब्दस्योरःप्रभृतिषु
पाठात् मकरन्दस्य मद्यस्य भाक्षिकस्यापि वाचकः । अर्धर्चादिगणे पाठात्पुंनपुंसकयो-
र्मधुः ॥ इत्यभिधानात् । षट्पदाली । उपान्तिके यानि नीपानि कदम्बकुसुमानि
तेषां रेणुभिः परागैः कीर्णं व्याप्तम् । किञ्च, स्वतोऽपि सह रजसा सरजसम् । न
त्वरजस्कमिति भावः । साकल्येऽव्ययीभावः । 'अचतुरे—'त्यादिना निपातः ।
केतकीनां प्रसवं पुष्पम् । अपहाय । विनीलबन्धनानि मलिनवृन्तानि । असनानि
प्रियकगुष्पाणि । मकरन्दभरितानीति भावः । 'सर्जकासनबन्धूकपुष्पप्रियकजीवकाः'
इत्यमरः । मलिनयति स्म । यथा वृन्तादन्यत्रापि मालिन्यं स्यात्तथा मधुलोभाच्छा-
दयामासेत्यर्थः । न हि मध्वासक्तो मधुलामोऽसति विभूतिष्वासजतीति भावः ॥ २६ ॥

हिन्दी — पुष्परसको पसन्द करनेवाली झमरपङ्क्ति निकट स्थित कदम्ब-
पुष्पोंके परागसे व्याप्त और स्वतः परागसे युक्त केतकीके पुष्पको छोड़कर मलिन
वृन्तवाले प्रियक पुष्पोंको मलिन कर देती थी (पुष्परसके लोभसे आच्छादित कर
देती थी) ॥ २६ ॥

मुकुलितमतिशय्य बन्धुजीवं धृतजलबिन्दुषु शाद्वलस्थलीषु ।

अविरलवपुषः सुरेन्द्रगोपा विकचपलाशचयश्रियं समीयुः ॥ २७ ॥

मल्लि० — मुकुलितमिति । धृता जलबिन्दवो यासु तासु शाद्वलस्थलीषु शाद-
हरितप्रदेशेषु । अविरलवपुषः स्थूलमूर्तयः सुरेन्द्रगोपाः कीटविशेषा मुकुलीकृतं
बन्धुजीवम् । बन्धजीवकमुकुलमित्यर्थः । 'बन्धूको बन्धुजीवकः' इत्यमरः । अति-
शय्यातिक्रम्य विकचपलाशचयो विकसितकिशुकराशिः । 'पलाशे किशुकः पर्णः'
इत्यमरः । तस्य श्रियम् । तत्सदृशीं श्रियमित्यर्थः । अत एव निबर्शनालंकारः ।
समीयुः प्रापुः ॥ २७ ॥

हिन्दी—जल बिन्दुओंको धारण करनेवाली हरे तृणों (घासों) से व्याप्त भूमिमें मोटे शरीरवाले इन्द्रगोप (वीरबहूटी नामके) कीड़े बन्धूक (दोपहरिया) पुष्पके मुकुलकी शोभाका अतिक्रमण (मात) करके विकसित पलाशपुष्पोंके समान शोभाको प्राप्त हो गये ॥ २७ ॥

अथ हेमन्तवर्णनमाह—

अविरलफलनीवनप्रसूनः कुसुमितकुन्दसुगन्धिगन्धवाहः ।

गुणमसमयजं चिराय लेभे विरलतुषारकणस्तुषारकालः ॥ २८ ॥

मल्लि०—अविरलेति । अविरलानि घनानि फलिनीवनानां प्रियङ्गुवनानां प्रसूनानि यस्मिन् सः । 'प्रियङ्गुः फलिनी फली' इत्यमरः । कुसुमितैः कुन्दैर्मध्य-कुसुमैः सुगन्धिगन्धवाहो यस्मिन् सः । 'माध्यं कुन्दम्' इत्यमरः । शैशिराणामपि कुन्दानां हेमन्ते प्रादुर्भावादविरोधः । विरलतुषारकण इति प्रारम्भोक्तिः । तुषार-काली हेमन्तः । चिरायासमयजमकालसम्भवं गुणमुत्कर्षं लेभे ॥ २८ ॥

हिन्दी—प्रियङ्गु वनके घने फूलोंसे युक्त, खिले हुए कुन्दपुष्पोंसे सुगन्धित वायुवाला, प्रारम्भके कारण विरल हिमकणसे युक्त हेमन्त ऋतुने बहुत कालतक असमयमें उत्पन्न उत्कर्षको पा लिया ॥ २८ ॥

निचयिनि लवलीलताविकासे जनयति लोघ्रसमीरणे च हर्षम् ।

विकृतिमुपययौ न पाण्डुसूनुश्चलति नयान्न जिगीषतां हि चेतः ॥ २९ ॥

मल्लि०—निचयिनीति । निचयिनि उपचयवति लवलीलतानां विकासे पुष्पविजृम्भणे तथा लोघ्रसमीरणे हर्षं चोत्कण्ठां जनयति सति पाण्डुसूनुर्विकृतिं नोपययौ । कुतः । हि यस्मात्, जिगीषतां जेतुमिच्छतां चेतो नयाच्चीतेन चलति । न हि क्रोधाक्रान्ते चेतसि शृङ्गाररसस्य विकासः । तद्विरुद्धत्वाद्दोषस्येति भावः । ॥ २९ ॥

हिन्दी—लवली लताओंके समृद्धि युक्त विकासमें तथा लोघपुष्पकी हवाके हर्ष उत्पन्न करनेपर भी अर्जुनको विकार नहीं हुआ, क्योंकि जयका अभिलाष करनेवालोंका मन नीतिसे विचलित नहीं होता है ॥ २९ ॥

कतिपयसहकारपुष्परम्यस्तनुतुहिनोऽल्पविनिद्रसिन्दुवारः ।

सुरभिमुखहिमागमान्तशंसी समुपययौ शिशिरः स्मरैकबन्धुः ॥ ३० ॥

मल्लि०—कतिपयेति । कतिपयैरेव सहकारपुष्पैश्चूतकुसुमै रम्यः न तु वसन्त-
वत्समग्रैः, नापि हेमन्तवत्तद्ग्रहिवैरिति भावः । तनुतुहिनोऽल्पहिमः । न तु हेमन्त-
वद्बहुतुहिनः, नापि वसन्तवद्विरलतुहिन इति भावः । अल्पानि कतिपयानि विनि-
द्राणि सिन्दुवाराणि विकसितनिर्गुण्डोकुसुमानि यस्मिन् सः । अत्रापि सहकारवद-
भिप्रायो द्रष्टव्यः । 'सिन्दुवारेन्द्रसुरसौ निर्गुण्डोन्द्राणिकेत्यपि' । इत्यमरः । इत्थं
सुरभिमुखं वसन्तप्रारम्भं हिमागमान्तं हेमन्तावसानं शंसति सूचयतीति स तथोक्तः
स्मरस्यैकबन्धुः सहकारी । उभयर्तुधर्मसंपत्तेरिति भावः शिशिरः समुपययौ ॥ ३० ॥

हिन्दो—कतिपय ही सहकार (आम्नविशेष) के फूलोंसे रमणीय, अल्प
हिमवाला, विकसित थोड़े-से निर्गुण्डोके फूलोंसे युक्त इस प्रकार वसन्तका प्रारम्भ
और हेमन्तकी समाप्तिकी सूचना करनेवाला, कामदेवका एकमात्र बन्धु (सहकारी)
शिशिर ऋतु प्रादुर्भूत हो गया ॥ ३० ॥

अथ वसन्तप्रारम्भमाह—

कुसुमनगवानन्युपेतुकामा किसलयिनीमवलम्ब्य चूतयष्टिम् ।

क्वणदलिकुलनूपुरा निरासे नलिनवनेषु पदं वसन्तलक्ष्मीः ॥ ३१ ॥

मल्लि०—कुसुमेति । कुसुमप्रधानानां नगानां वृक्षाणां, कुसुमानां नगा वृक्षा
वा तेषां वनानि । उपेतुमारोढुं कामो यस्याः सा । 'शैलवृक्षौ नगावगौ' इत्यमरः ।
'लुम्पेदवश्यमः कृत्ये तु काममनसोरपि' । इति मकारलोपः । वसन्तलक्ष्मीः किसल-
यिनीं पल्लविनीं चूतयष्टिम् । चूतशाखामिवेति भावः । अवलम्ब्यावष्टम्भ्य । अन्य-
थारोढुमशक्यत्वादिति भावः । क्वणत् शिञ्जमानं शब्दायमानमलिकुलं नूपुरमिव
यस्याः सा तथोक्ता सती । 'क्वणदलिकुलनूपुरम्' इत्यपि पाठः । अन्यत्र—अलि-
कुलवन्नूपुरम् । नलिनवनेषु पदं निरासे निदधे । तेषु प्रथमं प्रादुरासीदित्यर्थः ।
'उपसर्गादस्यत्यूहोर्वा' इति वचनादात्मनेपदम् । अत्र प्रक्रान्तवसन्तलक्ष्मीविशेषण-
सामर्थ्यादप्रस्तुतनायिकाकाव्यवहारसमारोपात्समासोक्तिरलंकारः ॥ ३१ ॥

हिन्दो—पुष्पप्रधान वृक्षोंके वनमें पहुँचनेका अभिलाष करनेवाली वसन्त-
लक्ष्मीने पल्लवोंसे युक्त आम्रकी शाखाका अवलम्बव कर शब्द करते हुए नूपुरके
समान भ्रमरसमूहवाली होकर (भ्रमरसमूहके तुल्य नूपुरवाली होकर) कमलवनों-
में पदार्पण किया ॥ ३१ ॥

विकसितकुसुमाधरं हसन्तीं कुरबकराजिवधूं विलोकयन्तम् ।

ददृशुरिव सुराङ्गना निषण्णं सशरमनङ्गमशोकपल्लवेषु ॥ ३२ ॥

मल्लि०—विकासतेति । विकसितो विरिलिष्टः कुसुममेवाधरो यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा हसन्तीं स्मयमानां कुरबकराजिरेव वधूस्तां विलोकयन्तम् । कामुक-
तयेति भावः । अत एव, अशोकपल्लवेषु पल्लवसंस्तरेषु निषण्णम् । स्थित-
मित्यर्थः । रिरंसयेति शेषः । सशरम् । नित्यविजयित्वादिति भावः । इत्थं
शुङ्गारवीरयोरेकाधिकरणभूतम्, अनङ्गं सुराङ्गना ददृशुरिवेत्युत्प्रेक्षा । अशोकाद्य-
वलोकनान्मदनसाक्षात्कारादिव महान्मनःक्षोभस्तासामासीदित्यर्थः । अत्र रूपको-
त्प्रेक्षयोः संसृष्टिः ॥ ३२ ॥

हिन्दी—विकसित पुष्परूप अधरको बनाकर हँसती हुई कुरबक पङ्क्तिरूप
वधूको देखते हुए अतएव अशोक-पल्लवों पर बैठे हुए बाणयुक्त कामदेवको मानों
अप्सराओंने देख लिया ॥ ३२ ॥

मुहुरनुपतता विधूयमानं विरचितसंहति दक्षिणानिलेन ।

अलिकुलमलकाकृति प्रपेदे नलिनमुखान्तविसर्पि पङ्कजिन्याः ॥ ३३ ॥

मल्लि०—मुहुरिति । अनुपतताऽनुधावता दक्षिणानिलेन मलयमारुतेन मुहु-
विधूयमानं कम्पितम्, अत एव विरचिता संहतिर्येन । तत्संभूतमित्यर्थः । पङ्कजिन्या
यत्नलिनं मुखमिव तस्य अन्तर्विसर्पि प्रान्तचारि । अलिकुलं कर्तुं अलकाकृतिमलक-
सादृश्यं प्रपेदे ॥ ३३ ॥

हिन्दी—बहती हुई दक्षिण दिशाकी हवासे वारंवार कम्पित, अतएव समूह-
की रचना करनेवाले; कमलिनीके मुखके समान कमलके आस-पास चलनेवाले
ध्रुवरसमूहने अलकका सादृश्य प्राप्त किया ॥ ३३ ॥

श्वसनचलितपल्लवाधरोष्ठे नवनिहितेभ्यमिवावधूनयन्ती ।

सुधुसुरभिणि षट्पदेन पुष्पे मुख इव शाललतावधूश्चुचुम्बे ॥ ३४ ॥

मल्लि०—श्वसतेति । षट्पदेन अलिना । शाललता सर्जतश्शाखा वधूरिव
शाललतावधूः । 'प्रकारग्रहयोः शालः शालः सर्जतसः स्मृतः' इति शाश्वतः ।
श्वसनेन वायुना निःश्वासेन च चलितः पल्लवोऽधरोष्ठ इव पल्लवाधरोष्ठो यत्र
तस्मिन् । 'ओत्वोष्ठयोः समासे वा पररूपं वक्तव्यम्' । मधुना मकरन्देन मद्येन च
सुरभिणि सुगन्धिनि पुष्पे मुख इव नवं यथा तथा निहितेभ्यं कृतकोपमिवेति

क्रियाविशेषणम् । तथा, अवधूतयन्ती कम्पयन्ती । 'धू' प्रीतिर्नृगन्तव्यः' इति
णिचि नृगागमः । चुचुम्बे चुम्बिता । अत्र 'इवसन' शब्दार्थ- 'मधु' शब्दार्थयोश्च
स्वस्वभेदाध्यावसायाच्छ्लेषमूलातिशयोक्तिः । सा चोपमाङ्गमित्यनयोः
संकरः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—भ्रमरने निःश्वाससे जिसके पल्लव अधरोष्ठके समान हिल रहे थे,
पुष्परस और मधुसे सुगन्धित, मानों नूतनरूपसे कोप करके काँपती हुई शालवृक्ष-
की शाखारूप वधूके पुष्परूप मुखमें चुम्बन कर लिया ॥ ३४ ॥

प्रभवति न तदा परो विजेतुं भवति जितेन्द्रियता यदात्मरक्षा ।

अवजितभुवनस्तथा हि लेभे सिततुरगे विजयं न पुष्पमासः ॥ ३५ ॥

मल्लि०—प्रभवतीति । परः शत्रुः । तदा तस्मिन्काले विजेतुं न प्रभवति न
शक्नोति । यदा जितेन्द्रियता इन्द्रियजयित्वम् । आत्मरक्षा भवति जायते । तथा
हि—अवजितभुवनस्त्रैलोक्यविजयी पुष्पमासो वसन्तः । सिततुरगेऽर्जुने विषये
विजयं न लेभे । अतो जितेन्द्रिया दुर्जया इत्यर्थः । विशेषेण सामान्यार्थसमर्थनरूपोऽ-
र्थान्तरन्यासोऽलंकारः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—शत्रु उस समय जीतनेके लिए समर्थ नहीं होता है जिस समय
आत्मरक्षा करनेवाली जितेन्द्रियता रहती है, जैसेकि वसन्त-ऋतु अर्जुनके विषयमें
विजयको प्राप्त नहीं कर सका ॥ ३५ ॥

कथमिव तव संमतिर्भवित्री सममृतुभिर्मुनिनावधीरितस्य ।

इति विरचितमल्लिकाविकासः स्मयत इव स्म मधुं निदाघकालः ॥ ३६ ॥

मल्लि०—कथमिति । विरचितमल्लिकाविकासो निदाघकालो ग्रीष्मो ऋतुभि-
र्वर्षादिभिः समं मुनिनाऽवधीरितस्य तिरस्कृतस्य तव संमतिर्लोक्ये योग्यत्वेनानुमति-
र्मान्यत्वं कथमिव भवित्री ? न संभावः कथंचिद्भविष्यतीत्यर्थः । इति इत्थं 'मधु'
वसन्तम् । 'चैत्रे दैत्ये वसन्ते च जीवे कोके मधुः स्मृतः' इति विश्वः । स्मयते स्मेव
जहास किमित्युत्प्रेक्षा । 'लट् स्मे' इति भूतार्थे लट् । प्रहासस्य शुभ्रत्वेन कविप्रसि-
द्धेर्मल्लिकाविलासे हासत्वाध्यवसायः । अत्रर्तुभिः सममवधीरितस्येत्यत्राभेदाध्य-
वसायमूला सहोक्तिरलंकारः । संबन्धभेदभिन्नस्यावधीरणस्याभिन्नतयाध्यवसायात्
तदेवावधीरणमसंमतिद्वारा स्मयोत्प्रेक्षेत्यनयोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः ॥ ३६ ॥

हिन्दी—मल्लिका (बेली) पुष्पका विकास करनेवाला ग्रीष्म (ऋतु) ऋतु (वर्षा आदि)ओंके साथ मुनि (अर्जुन)से तिरस्कृत तुम्हारी मान्यता लोकमें कैसे होगी ? इस प्रकार वसन्त-ऋतुका मानों उपहास करता हुआ प्रकट हुआ ॥ ३६ ॥

बलवदपि बलं मिथोविरोधि प्रभवति नैव विपक्षनिर्जयाय ।

भुवनपरिभवी न यत्तदानीं तमृतुगणः क्षणमुन्मनीचकार ॥ ३७ ॥

मल्लि०—बलवदिति । बलवदपि प्रबलमपि । प्रकृष्टाङ्गमिति यावत् । मिथो-विरोधि परस्परस्पर्धि बलं सैन्यम् । 'वरुथिनी बलं सैन्यम्' इत्यमरः । विपक्ष-निर्जयाय शत्रुविजयाय । 'तुमर्थाच्चे'—त्यादिना चतुर्थी । शत्रुञ्जेतुमित्यर्थः । न प्रभवति न शक्नोत्येव । कुतः । यत् यस्मात् कारणात्, भुवनानां परिभवी जेतापि । 'जिदृक्षी'—त्यादिनैनिप्रत्ययः । ऋतुगणस्तदानीम् । तम् अर्जुनं क्षणमपि नोन्मनीचकारानुन्मनसमुन्मनसं न चकार । 'अरुर्मनश्चक्षु'—'रित्यादिनाऽभूततद्भावे च्विप्रत्ययः सलोपश्च । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३७ ॥

हिन्दी—प्रबल (जबर्दस्त) होकर भी परस्पर स्पर्धा करनेवाली सेना शत्रुको जीतनेके लिए समर्थ नहीं होती है, क्योंकि लोकोंको जीतनेवाला होकर भी ऋतु-समूह उस समय अर्जुनको विषयमें उत्कण्ठित चित्तवाला नहीं कर सका ॥ ३७ ॥

एवं तटस्थस्योद्दीपनसामग्री विफलेत्युक्तम्, संप्रति विपरीता जातेत्याह—

श्रुतिसुखमुपवीणितं सहायैरविरललाञ्छनहारिणश्च कालाः ।

अविहितहरिसूनुविक्रियाणि त्रिदशवधूषु मनोभवं वितेतुः ॥ ३८ ॥

मल्लि०—श्रुतीति । सहायैस्तासां सहचरैर्गन्धर्वैः । कृतमिति शेषः । 'नलोके'—त्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । कर्तरि तृतीया । श्रुतिसुखं श्रोत्रमधुरम् । उपवीणितं वीणयोपगानम् । 'सत्यापपाशे'—त्यादिना 'वीणा'शब्दाणिजन्ताद्भावे क्तः । अविरलंभूयोमिरालाञ्छनैः पूर्वोक्तैः फलकुसुमादिभिश्चिह्नैर्हारिणो मनोहराः काला वसन्तादिऋतवः । अविहिताऽकृता हरिसूनोरर्जुनस्य विक्रिया मनोविक्रितिर्ये-स्तानि तथाभूतानि सन्ति । 'नपुंसकमनपुंसके'—यादिना नपुंसकैकशेषः । त्रिदश-वधूषु मनोभवं वितेतुर्विस्तारयामासुः । सौख्यं परप्रहारार्थमुद्यतमायुधं स्वात्मानमेव प्रहरतीति न्यायवज्जात इति भावः । अत्र मुनिविक्रियार्थं स्त्रीणां विक्रियारूपा-

नर्थोत्पत्तिकथनाद्वितीयो विषमालंकारः । तथा च सूत्रम्—‘विरूपकार्यानिर्धयो-
रूपतिरूपसंघटनाद्विषमालंकारः’ इति ॥ ३८ ॥

हिन्दी—सहायक गन्धर्वोंसे किया गया कानमें मधुर बीनके साथ गाना,
प्रचुर फल पुष्प आदि चिह्नोंसे मनोहर समय (वसन्त आदि ऋतुकाल) ये सब
भी अर्जुनके मनमें विकार उत्पन्न करनेमें असमर्थ होकर उलटा अप्सराओंपर
ही कामावेशका विस्तार करने लगे ॥ ३८ ॥

तदस्थवदालम्बनगणोऽपि विपरीतोऽभूदिति श्लोकद्वयेनाह—

न दलति निचये तथोत्पलानां न च विषमच्छदगुच्छयूषिकामु ।

अभिरतिमुपलेभिरे यथासां हरितनयावयवेषु लोचनानि ॥ ३९ ॥

मल्लि०—नेत्यादि । आसां लोचनानि हरितनयावयवेषु यथा तथा दलति
विकसति उत्पलानां निचयेऽभिरति नोपलेभिरे न प्रापुः । तथा च विषमच्छदगुच्छाः
सप्तपर्णस्तवका यूषिका मल्लिकाश्च तास्वभिरति नोपलेभिरे । ‘सप्तपर्णो विशाल-
त्वक्शारदो विषमच्छद’ । इत्यमरः । तथा रमणीयत्वात्तदवयवानामित्यर्थः । इति
चक्षुःप्रीतिरुक्ता ॥ ३९ ॥

हिन्दी—अप्सराओंके नेत्रोंने अर्जुनके अङ्गोंको देखकर जिस तरह प्रीतिको
प्राप्त किया उस तरह कमलसमूहमें, सप्तपर्णके गुच्छोंमें और मूषिका (जूही)
पुष्पोंमें प्रीतिको प्राप्त नहीं किया ॥ ३९ ॥

अथ मनःसङ्गं सूचयति—

मुनिमभिमुखतां निनीषवो याः समुपययुः कमनीयतागुणेन ।

मदनमुपदधे स एव तासां दुरधिगमा हि गतिः प्रयोजनानाम् ॥ ४० ॥

मल्लि०—मुनिमिति । याः स्त्रियः कमनीयता सौन्दर्यं सैव गुणस्तेन । मुनि-
मर्जुनम् । अभिमुखतां वक्ष्यतां निनीषवो नेतुमिच्छवः समुपययुः । तासां स्त्रीणां
स मुनिरेव मदनमुपदधे जनयामास । तथा हि—प्रयोजनानामुद्देशानां गतिः
परिणतिर्दुरधिगमा हि दुर्ज्ञेया खलु । अतः ‘क्वचिद्भवति, क्वचिन्न भवतीति
भावः ॥ ४० ॥

हिन्दी—जो अप्सराएँ सौन्दर्यरूप गुणसे मुनि (अर्जुन) को वशमें करना
चाहती हुई गई थीं, मुनि (अर्जुन) ने उन्हीं अप्सराओंमें कामावेशको उत्पन्न
कर दिया’ उद्देश्यका परिणाम नहीं जाना जाता है ॥ ४० ॥

अथासामनुरागमेव कार्यतः प्रपञ्चयति—

प्रकृतमनुससार नाभिनेयं प्रविकसदङ्गुलि पाणिपल्लवं वा ।

प्रथममुपहितं विलासि चक्षुः सिततुरगे न चचाल नर्तकीनाम् ॥ ४१ ॥

मल्लि०—प्रकृतमिति । विलासि सविलासं नर्तकीनां संबन्धि । 'शिल्पिनि ष्वुन' इति ष्वुन्प्रत्ययः—'नृत्तिखनिरङ्घ्रिम्य एव' इति नियमः । चक्षुः कर्तुं प्रकृतं प्रक्रान्तं अभिनेयमभिनेतव्यं रसभावादिव्यञ्जकं नानुससार । तद्दूषणं तदानुगुण्येनैव दृष्टिप्रयोगनियमादिति भावः । तथा प्रविकसदङ्गुलि चञ्चलाङ्गुलि पाणिपल्लवं वा नानुससार । स च दोषः 'यतो हस्तस्ततो दृष्टिः' इति नियमादिति भावः । 'पल्लवोऽस्त्री किसलयम्' इत्यमरः । 'वा स्याद्विकल्पोपमयोरेवार्थेन समुच्चये' । इति विश्वः । किंतु, प्रथमं प्रवेश एव सिततुरगेऽर्जुन उपहितं सन्न चचाल तत्रैव लभनं तस्थौ । रागार्तर्तनं किञ्चित्करणीयमनुसंधेयमिति भावः ॥ ४१ ॥

हिन्दी—नाचनेवाली अप्सराओंके नेत्रने आरम्भ किये गये रस भाव आदिका व्यञ्जक अभिनय विषयका अनुसरण नहीं किया वा विकसित होती हुई अंगुलियों-वाले पाणिपल्लवका अनुसरण नहीं किया, किन्तु प्रवेश समयमें ही अर्जुनमें दिया जाता हुआ उनका नेत्र विचलित नहीं हुआ, उन्हीं में लगकर स्थित हुआ ॥ ४१ ॥

अभिनयमनसा सुराङ्गनाया निहितमलक्तकवर्तनाभिताम्रम् ।

चरणमभिपपात षट्पदाली धृतनवलोहितपङ्कजाभिशङ्का ॥ ४२ ॥

मल्लि०—अभिनयेति । अभिनयो रसभावादिव्यञ्जकचेष्टाविशेषः । 'व्यञ्जकाभिनयो समौ' इत्यमरः । तत्र मनो यस्यास्तस्याः । व्यासङ्गाद् भृङ्गापातमजानत्या इत्यर्थः । सुराङ्गनायाः संबन्धि अलक्तकवर्तनेन लाक्षारसरञ्जनेन अभिताम्रं निहितं न्यस्तं चरणं षट्पदाली कर्त्री धृता नवलोहितपङ्कजानामभिशङ्का प्रत्यग्र-कोकनदभ्रमो यया सा । अभिपपाताभिधावति स्म । अत्र षट्पदाल्याः स्त्रीचरणे पङ्कजभ्रमाभिधानाद् भ्रान्तिमदलङ्कारः । तेन चोपमा व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ४२ ॥

हिन्दी—अभिनयमें मन देनेवाली अप्सराके लाक्षारसके रागसे लाल चरणोंमें भ्रमरपङ्क्ति 'इसमें नया रक्तकमल रखा गया है' ऐसे भ्रम= पङ्क गई ॥ ४२ ॥

अविरलमलसेषु नर्तकीनां द्रुतपरिषिक्तमलक्तकं पदेषु ।

सवपुषमिव चित्तरागमूढनर्मितशिवानि कदम्बकेसराणि ॥ ४३ ॥

मल्लि० — अविरलमिति । नमितशिखानि नर्तकीपादपीडनाश्रमिताग्राणि कदम्बकेसराणि । रङ्गपूजादत्तानीति शेषः । अविरलं सान्द्रं यथा तथा द्रुतः रागो-
ष्मणा विगलितोऽत एव परिषिक्तः प्रसृतस्तं द्रुतपरिषिक्तं नर्तकीनामलसेषु पदेषु
पादन्यासेषु । अलक्तकं लाक्षारागं सबपुष्पं मूर्तिमन्तं चित्तरागमुत्कटतया काया-
द्वहिर्नि सृतं मुनिविषयकं रागमिवेत्युत्प्रेक्षा । ऊर्ध्वहन्ति स्म ॥ ४३ ॥

हिन्दी — नर्तकियोंके पैर पड़नेसे झुके हुए कदम्बपुष्पके केसर, गाढरूपसे
विगलित अतएव परिषिक्त नर्तकियोंके पादन्यासोंमें रहे हुए लाक्षारागको मूर्तिमान्
चित्तरागके समान धारण करते थे ॥ ४३ ॥

अथासां शृङ्गारवेषां कथयति—

नृपसुतमभितः समन्मथायाः परिजनगात्रतिरोहिताङ्गयष्टेः ।

स्फुटमभिलषितं बभूव वध्वा वदति हि संवृतिरेव कामितानि ॥ ४४ ॥

मल्लि० — नृपेति । नृपसुतमर्जुनम् । अभितः संमुखं परिजनस्य सखीजनस्य
गात्रेण तिरोहिता लज्जया स्वाकारगोपनायान्तहिताऽङ्गयष्टिर्यस्याः सा तस्याः
समन्मथाया वध्वाः अभिलषितं मुनि प्रत्यनुरागः स्फुटो बभूव । न च संन्रियमाण-
स्यामिष्यक्तिर्विद्वेति वाच्यमित्याह—यतः संवृतिः सम्यग्गोपनमेव कामितानि
अनुरागान् । कामयतेभवि क्तः । वदति हि । प्रकटयतीत्यर्थः । अयमनुरागस्य
स्वभाव उक्तः । यया चेष्टया रागः संन्रियते सैवास्य प्रकाशिका जातेति
भावः ॥ ४४ ॥

हिन्दी — अर्जुनके सम्मुख सखीके शरीरसे तिरोहित अङ्गयष्टिवाली कामावेश-
से युक्त अश्रुका अर्जुनके प्रति अनुराग स्पष्ट हो गया, क्योंकि गोपन
(छिपाना) ही अनुरागोंको प्रकट करता है ॥ ४४ ॥

अभिमुनि सहसा हृते परस्याः घनमरुता जघनांशुकैकदेशे ।

चकितमवसनोर सत्रपायाः प्रतियुवतीरपि विस्मयं निनाय ॥ ४५ ॥

मल्लि० — अभिमुनीति । अभिमुनि मुनिसमक्षं घनेन मस्ता जघनांशुकस्यैकदेशे
सहसा हृते सति सत्रपायाः सलज्जयाः परस्याः संबन्धि अवसनो निरावरणो ऊरु
यस्मिस्तत् । चकितं भयसंभ्रमः प्रतियुवतीरपि सपत्नीरपि विस्मयं निनाय ।
किमुतान्यजनमित्यपिशब्दार्थः । न तु मुनिमित्याशयः ॥ ४५ ॥

हिन्दी — मुनि (अर्जुन)के सम्मुख बायुके वेगसे जघनवस्त्रके एकभागके

सहसा उड़ाये जाने पर लज्जावती दूसरी अप्सराके वस्त्रहीन ऊहवाले भयके संभ्रम (घबराहट) ने सपत्नी जनकों भी आश्चर्यित कर दिया ॥ ४५ ॥

वृतबिसवलये निधाय पाणौ मुखमधिरूपितपाण्डुगण्डलेखम् ।

नृपसुतमपरा स्मराभितापादमधुमदालसलोचनं निदध्या ॥ ४६ ॥

मल्लि०—घृतेति । अपरा स्त्री स्मराभितापाद् हेतोः । घृतानि बिसायेव वलयानि येन तस्मिन् पाणावधिरूपिते चन्दनादिचर्चिते पाण्डू गण्डलेखे गण्डस्थले यस्य तत् । मुखं निधायारोप्य । अमधुमदे मधुमदरहिते तथापि अलसे लोचने यस्मिन्कर्मणि तद्यथा तथा तं नृपसुतं निदध्या पश्यति स्म । 'निर्वर्णनं तु निध्यानं दर्शनालोकनेक्षणम्' इत्यमरः ॥ ४६ ॥

हिन्दी—अन्य अप्सरा कामसन्तापके कारण कमलदण्डरूप कङ्कणको धारण किये हुए हाथमें चन्दन आदिसे लिप्त सफेद गण्डस्थलवाला मुख रख कर मदिराके मदसे रहित होकर भी नेत्रोंको आलस्यपूर्ण बनाकर अर्जुनमें रखती थीं (देखती थी) ॥ ४६ ॥

अथ पञ्चभिर्मुनि प्रति दूतीवाक्यमाह—

सखि ! दयितमिहानयेति सा मां प्रहितवती कुसुमेषुणाभितप्ता ।

हृदयमहृदया न नाम पूर्वं भवदुपकण्ठनुपागतं विवेद ॥ ४७ ॥

मल्लि०—सखीति । कुसुमेषुणा कामेनाभितप्ता पीडिता सा नायिका । हे सखि ! दयितं मुनिम् । इहानयेति मां प्रहितवती भवदन्तिकं प्रेषितवती । किंत्व-विमृश्यकारिणीयमित्याह—हृदयमिति । अहृदयाऽमनस्का । तस्यास्त्वद्गतत्वादिति भावः । अत एव सा पूर्वं प्रागेव भवदुपकण्ठं त्वत्समीपम् । उपागतं हृदयं मनो च विवेद । नाम संभावनायाम् । अतो मत्प्रेषणं व्यर्थं तस्यान्तरङ्गत्वाद्धिरङ्गस्य दुर्बलत्वादिति भावः । एतेन मनःसङ्गः उक्तः । चक्षुःप्रीतिस्तु प्रागेव सर्वासामुक्तेति न पृथगुच्यते ॥ ४७ ॥

हिन्दी—कामदेवसे सन्तप्त नायिकाने हे सखि ! 'प्रिय (मुनि) को यहाँ ले आओ' ऐसा कह कर मुझे यहाँ भेजा है, चित्तको आपके पास भेजनेसे सम्प्रति चित्तरहित उसने पहले ही आपके पास पहुँचे हुए उसको नहीं जाना ॥ ४७ ॥

'दृढमनःसङ्गसंकल्पा जागरः कृशता रतिः । ह्रीत्यागोन्मादमूर्च्छान्ता इत्यन-ज्जदशा दश ॥' इति । तत्राद्यमवस्थाद्वयमभ्यवायि । संप्रति काचित् क्रमनैरपेक्ष्येण सूचयति—

चिरमपि कलितान्यपारयन्त्या परिगदितुं परिशुष्यता मुखेन ।

गतघृण ! गमितानि मत्सखीनां नयनयुगैः सममार्द्रतां मनांसि ॥ ४८ ॥

सलिल०—चिरमिति । चिरं कलितान्यपि संदेशार्थं बुद्ध्या योजितान्यपि । वचनानीति शेषः । परिशुष्यता मुखेनेति जागरोक्तिः । परिगदितुमपारयन्त्याऽशक्नु-
वत्या तथा । हे गतघृण ! अद्यापि तां नानुकम्पस इति भावः । मत्सखीनां मनांसि
नयनयुगैः सममार्द्रतां गमितानि । उपचयं गमितानीत्यर्थः । शोकबाष्पैरिति भावः ।
अत्र सखीशोकोक्त्या मूर्च्छावस्था सूच्यते । अत्र शोकबाष्प रूपकारणभेदात् प्रतियोगि-
भेदाच्चाद्र्द्रत्वभेदेऽप्यभेदाध्यवसायः । तन्मूला चेयं नयनयुगैः सममिति सहोक्ति-
रलंकारः ॥ ४८ ॥

हिन्दी—बहुत दिनोंसे सोचे हुए वचनोंको सूखे हुए मुखसे कहनेके लिए
असमर्थ हो रही 'हे निर्दय ! (अभी भी उसपर दया नहीं करते हो ?) मेरी
सखियोंके मन दोनों आँखोंके साथ आर्द्र बनाये गये हैं ॥ ४८ ॥

अचकमत सपल्लवां धरित्रीं मृदुसुरभिं विरहय्य पुष्पशय्याम् ।

भृशमरतिमवाप्य तत्र चास्यास्तव सुखशीतमुपेतुमिच्छा ॥ ४९ ॥

सलिल०—अचकमतेति । किं वाच्यं चेत्याह—सा स्त्री मृद्वी सुरभिश्च या तौ
मृदुसुरभिं पुष्पशय्यां विरहय्य विहाय सपल्लवां धरित्रीम् । अचकमत ऐच्छत् ।
तस्यास्ततोऽपि शीतलत्वादिति भावः । कर्मणिङन्ताल्लुङ् । 'णिश्चिदुसुभ्यः कर्तरि
चङ्' इति द्विर्भाव इति केचित् । तन्न । अचकमतेति प्रसङ्गात् । अतो णिङभाव-
पक्षे 'कर्मश्चलेश्चङ् वक्तव्यः' इति वक्तव्याच्चङि रूपमेतत् । अस्या नयिकायाः ।
तत्र धरित्र्यामपि भृशमरतिं दुःखम् । अवाप्य । सुखयतीति सुखः शीतः शीतलश्च
तं सुखशीतं तवाङ्कुमुत्सङ्गम् । उपेतुमिच्छा । वर्तते इति शेषः । अस्याश्चोत्सुक्यं
कथितम् । अत्रारतिजागरी सुव्यक्तावित्यस्या नयिकायाः क्रमेण पुष्पशय्याद्यनेका-
धारसंबन्धकथनात् प्रथमः पर्यायालंकारः । तदुक्तम्—'क्रमेणैकमनेकस्मिन्नाधारे
वर्तते यदि । एकस्मिन्मर्थवानेकं पर्यायालंकृतिद्विधा ॥' इति लक्षणात् ॥ ४९ ॥

हिन्दी—वह वियोगिनी कोमल और सुगन्धित फूलोंकी सेज छोड़कर पल्लव-
वाली धरतीको चाहती है । उस धरतीमें भी प्रीति न पाकर सुखजनक ठण्डी
आपकी गोदकी पानेकी इसकी इच्छा है ॥ ४९ ॥

तदनघ ! तनुरस्तु सा सकामा व्रजति पुरा हि परासुतां त्वदर्थे ।

पुनरपि सुलभं तपोऽनुरागी युवतिजनः खलु नाप्यतेऽनुरूपः ॥ ५० ॥

मल्लि०—तदिति । तत् तस्मात्कारणात् तस्या दुरवस्थत्वाद्धेतोः । हे अनघ ! निष्पाप ! तनुः कृषेति काश्यविस्थाकथनम् । सा नायिका सकामा सफलमनोरथा अस्तु । हि यस्मात्, त्वमेवार्थः प्रयोजनं वा तस्मिन् त्वदर्थे निमित्ते, सतीति शेषः । त्वामुद्दिश्येत्यर्थः । परासुतां निष्प्राणत्वं पुरा व्रजति व्रजिष्यति । मरिष्यतीत्यर्थः । तथा च तेऽनिमित्तहृत्ययाऽनघत्वव्याघातः स्यादिति भावः । 'यावत्पुरा निपातयोर्लट्' इति भविष्यदर्थे लट् । इदं च दशमावस्थाप्रदर्शनम् । न च तपोनिष्ठत्वाद् भेतव्यमित्याह—पुनरिति । पुनरपि पश्चादपि । 'पुनरप्रथमे भेदे' इति विश्वः । तपः सुलभम् । अनुरागी अनुरूपो योग्यश्च युवतिजनस्तु नाप्यते न लभ्यते खलु ॥ ५० ॥

हिन्दी—इस कारणसे हे निष्पाप ! उस दुर्बल नायिकाका अभिलाष सफल हो जाय, क्योंकि वह आपके कारण प्राणहीन हो जायगी । तपस्या फिर भी सुलभ है परन्तु अनुराग और योग्य युवती प्राप्त नहीं होती है ॥ ५० ॥

एवं प्रलोभितस्यापि मुनेर्मानं न भग्नमित्याह—

जहिहि कठिन्तां, प्रयच्छ वाचं, ननु करुणामूढु मानसं मुनीनाम् ।

उपगतमवधीरयन्त्यभग्न्याः स निपुणमेत्य कयाचिदेवमूचे ॥ ५१ ॥

मल्लि०—जहिहीति । कठिन्तां निःस्पृहतां जहिहि । त्यजेत्यर्थः । जहातेः 'आ च हौ' इतीकारः । वाचं प्रयच्छ । संघत्स्वेत्यर्थः । मुनीनां मानसं मनः करुणामूढु ननु दयाद्रं खलु । 'स्वान्तं हृन्मानसं मनः' इत्यमरः । किञ्च, अभग्न्या निर्भग्न्या उपगतं प्राप्तम् । विषयमिति शेषः । अवधीरयन्ति अवमन्यन्ते । एवमुक्त-प्रकारेण सोऽर्जुनः कयाचिदेत्य समीपमागत्य निपुणं चतुरं यथा स्यात्तथा ऊच उक्तः । नायिकया द्वतीं प्रति वचनमुक्तम्, तथा द्वत्या च मुनिं प्रति कथितमित्यर्थः । अत्र पञ्चश्लोकां विप्रलम्भशृङ्गारस्योत्प्रेक्षयान्मो व्यभिचारिभावस्य चापुनरुक्तिः । अनौचित्येन नायिकायाः प्रवृत्तेराभासत्वमनुसंधेयम् । तदुक्तम्—'एकत्र चेन्नानुरागस्तिर्यङ्म्लेच्छगतोऽपि वा । योषितां बहुसक्तिश्चेद्रसाभासस्त्रिधा मतः ॥' इति । तन्निबन्धनादूर्जस्वलमलंकारः । तथा च सूत्रम्—'रसभेदतदाभास-तत्प्रकाशमानां निबन्धने रसवत्प्रेयोर्जस्विसमाहितानि' इति । [समाहितातिरसबन्धे रसवदलंकारः । भावनिबन्धने प्रेयोऽलंकारः । रसभावनिबन्धने तूर्जस्वलालंकारः । तत्प्रशमनिबन्धने समाहितालंकार इति । सूत्रार्थः] ॥ ५१ ॥

हिन्दी—'कठोरता छोड़ दोजिए, वचन दें । मुनियोंका चित्त कोमल होता

है । साग्नहीन पुरुष पाये हुए पदार्थका तिरस्कार करते हैं । इस प्रकार किसी द्वीपके अर्जुनको कहा ॥ ५१ ॥

सललितचलितत्रिकाभिरामा शिरसिजसंयमनाकुलैकपाणिः ।

सुरपतितनयेऽपरा निरासे मनसिजजैत्रशरं विलोचनार्वसु ॥ ५२ ॥

मल्लि०—सललितेति । सललितं सविलासं यथा तथा चलितेन विवर्तितेन त्रिकेण कटिभागेन । 'पृष्ठं बाधरे त्रिकम्' इत्यमरः । अभिरामा । शिरसि आसत् । शिरसिजाः । 'सप्तम्यां जनेर्ङः' । 'अमूर्धमस्तकात्स्वाङ्गादकामे' इत्यलुक् । 'अप्यपद-मतिङ्' इति समासः । एतेन मनसिजो व्याख्यातः । तेषां संयमने बन्धन आकुलो व्यग्र एकः पाणिर्गत्याः सा । अपरा स्त्री सुरपतितनयेऽर्जुने । जैतृव जैत्रः । जेतृ-शब्दात्पुञ्जन्तात् 'प्रज्ञादिभ्यश्च' इत्यष्टप्रत्ययः । मनसिजस्य जैत्रः शरस्तं तथाभूतम् । विलोचनस्याट्टमेकदेशम् । कटाक्षमित्यर्थः । निरासे विसर्ज ॥ ५२ ॥

हिन्दी—विलासके साथ चले हुए कटिभागके कारण केशके बन्धनमें व्यग्र एक हाथवाली अन्य अप्सराने अर्जुनपर कामदेवके जयश्रील बाणरूप नेत्रका आधा भाग (कटाक्ष) छोड़ा ॥ ५२ ॥

कुसुमितमवलम्ब्य चूतमुच्चैस्तनुरभकुम्भपृथुस्तनानताङ्गी ।

तदभिमुखमनज्जचापयष्टिविस्तृतगुणैव समुन्ननाम काचित् ॥ ५३ ॥

मल्लि०—कुसुमितमिति । इसकुम्भवत् पृथुभ्यां स्तनाभ्यामानतमङ्गं यस्याः सा । 'अङ्गगात्रकण्ठम्यश्च' इति ङीष् । काचित् तनुस्तन्वी । 'वोतो गुणवचनात्' इति विकल्पाङ्ग ङीष् । कुसुमितमुच्चैस्तनतं चूतमवलम्ब्य । अत एव चूतलताबोना-द्विस्तृतो विस्तृतो गुणो ज्या यस्याः सा । 'विस्तृतं विस्तृतं ततम्' इति, 'सीर्वी ज्या शिञ्जनी गुणः' इति चामरः । अनज्जचापयष्टिरिव । आकृष्टमुक्तेति भावः । तदभिमुखं समुन्ननाम समुज्जजम्भे । अङ्गभङ्गं चकारेत्यर्थः ॥ ५३ ॥

हिन्दी—हाथीके मस्तकपिण्डोंके समान विशाल स्तनोंसे झुके हुए शरीरवाली किसी पतली अप्सराने खिली हुई आम्रलताका अवलम्बन कर विस्तृत प्रत्यङ्ग-वाली कामदेवकी स्त्रीचकर छोड़ी गई वनुर्याष्टिका समान अर्जुनके सम्मुख अङ्ग-भङ्ग किया ॥ ५३ ॥

सरभसमवलम्ब्य नीलमन्या विगलितनीवि विलोलमन्तरीयम् ।

अभिपतितुमनाः ससाध्वसेन च्युतरशनागुणसंदितावतस्थे ॥ ५४ ॥

मल्लि०—सरभसमिति । अन्याऽपरा विगलितनीवि इत्यग्रबन्धनमत एव

बिलोलं स्यान्विलितम् । नील्या रक्तं नीलम् । 'नील्या अन्वक्तव्यः' इत्यन्वत्ययः ।
अन्तरीयं परिवानम् । अवलम्ब्य हस्तेन गृहीत्वा । सरभन् सत्वरम् । अभिमतितुं
भनो यस्याः सा तथोक्ता । अपगन्तुमुद्युक्त्यर्थः । तथापि ससाध्वसेव । ननु वस्तुतः
ससाध्वता, किन्तु च्युतेन गलितेन रशनागुणेन संदिता सती । अवस्थे स्थिता ।
'बद्धे संदानितं मूत्रमुदितं संदितं सितम्' । इत्यमरः । कर्मणि क्तः । 'द्युतिस्पति-
मास्यामि—'तोकारः ॥ ५४ ॥

हिन्दी—अन्य अप्सरा शिथिल रसनावालो अतएव चञ्चल नीली साड़ोको
हाथसे पकड़कर शीघ्र जानेका मन करके तो भी डरो हुई-सी होंकर गिरे हुए
रसनागुणसे बँधकर स्थित हुई ॥ ५४ ॥

काचिशृंगेनाह—

यदि मनसि शमः किमङ्ग ! चापं शठ ! विषयास्तव वल्लभा न मुक्तिः ।
भवतु दिशति नान्यकामिनीभ्यस्तव हृदये हृदयेश्वरावकाशम् ॥ ५५ ॥

सलिल०—यदोत्यादि । तव मनसि शमः शान्तिर्यदि । अस्तीति शेषः । अङ्ग
शोः ! चापं किम् । किमर्थमित्यर्थः । किन्तु हे शठ हे वञ्चक ! तव विषयाः
शब्दादयो वल्लभाः प्रियाः । न तु मुक्तिः । तदेव द्रढयितुमाह—भवतु । को दोष
इति शेषः । यद्यहं रागी तर्हि किमिति भवतीर्न गणयामोति शङ्कां निवारयति—
दिशतीति । तव हृदये मनसि हृदयेश्वरा काचित्तव प्रेयसी । अन्यकामिनीभ्यः
स्वयन्तरेभ्योऽवकाशं न दिशति न प्रयच्छति । स्वयान्तरावक्या नास्मान्गणयसि न
तु वैराग्यात् । तदर्थमेवायं ते सकलः प्रयासोऽपीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

हिन्दी—किसी अप्सराने कहा—'हे महाशय ! तुम्हारे मनमें शान्ति है तो
धनुकोकशों धारण करते हो ? हे धूर्त ! शब्द आदि विषयही तुम्हारे प्रिय हैं मुक्ति
नहीं । तुम्हारे हृदयमें कोई हृदयेश्वरी रहती है जो अन्य स्त्रियोंको स्यान् नहीं
देती है' ॥ ५५ ॥

इति विषमितचक्षुषाभिधाय स्फुरदधरोष्ठमसूयया कयान्नित् ।

अगणितगुरुमानलज्जयाऽसौ स्वयमुरसि श्रवणोत्पलेन जघने ॥ ५६ ॥

सलिल०—इतीति । इतीत्यम् । असूयया भस्मरेण स्फुरदधरोष्ठो यस्मिन्कर्मणि
तदभा तयाभिधायोत्वा विवभिज्जक्षुषा कुदिलोक्तदृष्ट्याऽगणिता गुरव आवापि-

द्यो मानोऽभिमानो लज्जा च यथा तथा । कयाचित् । असौ मुनिः । उरसि स्वयं
स्वहस्तेनैव श्रवणोत्पलेन जघने हतः ॥ ५६ ॥

हिन्दी—इस प्रकार ईर्ष्यासे ओष्ठको स्फुरितकर ऐसा कटकर कुटिल बनाई
गई दृष्टिसे आचार्य आदि, अभिमान और लज्जाकी परवाह न कर किसी अप्सराने
मुनि (अर्जुन)को कानमें रखे गये कमलसे ताडन किया ॥ ५६ ॥

सविनयमपराभिसूत्य साचि स्मितमुभयैकलसत्कपोललक्ष्मीः ।

श्रवणनियमितेन तं निदध्यौ सकलमिवाप्तकलेन लोचनेन ॥ ५७ ॥

मल्लि०—सविनयमिति । अपरा सविनयमनीद्वयेन । साचि तिर्थक् । अभि-
सूत्य समीपं गत्वा स्मितेन मन्दहासेन सुमया एकस्य लज्जतः कपोलस्य लक्ष्म्यो
यस्याः सेति बहुवचनपदोत्तरो बहुबोहिः । अन्यथा कण्ठप्रत्ययः स्यादित्युक्तं प्राक् ।
श्रवणनियमितेन कर्णान्तप्रापितेन श्रोत्रद्वप्रसरेण । तावदायतेनेत्यर्थः । असकतेनाऽ-
संपूर्णेन, कटाक्षेणेति यावत् । लोचनेन तं मुनि धनंजयं सकलमिव समग्रप्रायं यथा
तथा निदध्यौ पश्यति स्म । कटाक्षेणैव गाढमद्राक्षोदित्यर्थः । एषु श्लोकेषु आत्रा-
भासनिबन्धादूर्जस्वलालंकारः । औत्सुक्यमत्र भावः । आभासत्वं चास्य विरक्त-
मुनावनीचित्यादित्युक्तं प्रागेवेति ॥ ५७ ॥

हिन्दी—अन्य अप्सराने नम्रताके साथ तिरछे भागसे पास जाकर मन्दहास्यसे
सुन्दर शोभित कपोलकान्तिसे युक्त होकर कानतक पहुँचाये गये अर्जुन नेत्र-
(कटाक्ष)से मुनि (अर्जुन)को पूर्णरूपसे देख लिया ॥ ५७ ॥

अथ तासां मुनिविलोभनमुपसंहरति—

कण्ठमभिहितं, त्रया निरस्ता, तदभिमुखं च विमुक्तमश्रुताभिः ।

प्रकुपितमभिसारेणेषुनेतुं प्रियमियतो ह्यवलाजनस्य भूमिः ॥ ५८ ॥

मल्लि०—कण्ठमिति । ताभिः स्त्रीभिः । तदभिमुखं मुनिसमक्षं कण्ठं दोन-
मभिहितमुक्तम् । त्रया निरस्ता लज्जा त्यक्ता । किमहुना, अश्रु च विमुक्तम् । ततः
परं न किञ्चिद्विषयमासीदिति भावः । कुतः । हि यस्मात्, अवलाजनस्याभिसारेण
समागमविषये प्रकुपितमननुकूलं प्रियमनुनेतुमनुकूलयितुम् । इयतो भूमिरित्येतावती
सीमा । सावनायां परमाविवरिति भावः । अर्थात्तरस्याखण्डलकारः ॥ ५८ ॥

हिन्दी—उस अप्सराओंने अर्जुनके सम्मुख दोनतात्परक कहा—उज्ज्वल छोड़

दो, कि बहुना आसु भी छोड़ दिया, क्योंकि स्त्रीके अभिसारके विषयमें कुपित प्रियको अनुनय करवेके लिए इतनी ही सीमा (हद) है ॥ ५८ ॥

अथासामनुरागदाढ्यं निगमयति—

असकलनयनेक्षितानि, लज्जा, गतमलसं, परिपाण्डुता, विषादः ।

इति विविधमियाय तासु भूषां प्रभवति मण्डयितुं वधूरनङ्गः ॥ ५९ ॥

मल्लि०—असकलेति । असकलनयनेक्षितानि नयनार्धविलोकितानि लज्जाऽलसं गतं मन्दगमनं परिपाण्डुता पाण्डुरवर्णत्वं विषाद इष्टानवाप्तिनिमित्तश्चेतोमङ्गः । इति एवं प्रकारं विविधं नानाविचेष्टितम् । 'नपुंसकमनपुंसकेने'त्यादिना नपुंसक-शेषत्वम् । तासु भूषामियायेति भावप्राधान्येन योज्यम् । तथा हि—अनङ्गी मदनो वधूर्मण्डयितुं प्रभवति । सर्वावस्थास्त्विति शेषः । अतस्तासामनङ्गभूषितानामखिलं भूषणमेवेति भावः ॥ ५९ ॥

हिन्दी—नेत्रके आधे भागसे देखना, लज्जासे मन्द गति, पीला वर्ण, विषाद (खिन्नता) इस प्रकारसे अनेक प्रकारकी चेष्टाने अम्बराओमें आभूषणके भावको प्राप्त किया ॥ ५९ ॥

इदानीं तासां त्रिभिर्मुनिविलोभने प्रयासवैकल्यमाह—

अलसपदमनोरमं प्रकृत्या जितकलहंसवधूगति प्रयातम् ।

स्थितमुरुजघनस्थलतिभारादुदितपरिश्रमजिह्मतेक्षणं वा ॥ ६० ॥

भृशकुसुमशरेषुपातमोहादनवसितार्थपदाकुलोऽभिलापः ।

अधिकविततलोचनं वधूनामयुगपदुन्नमित्तध्रु वीक्षितं च ॥ ६१ ॥

मल्लि०—अलसेति । वधूनां संबन्धि प्रकृत्यालसैः पदैर्मनोरमं मनोज्ञमत एव जिता कलहंसवधूनां गतिर्येन तत् । प्रयातं गमनम् । भावे क्तः । तथा उरुणोऽतिविपुलस्य जघनस्थलस्यातिभारादुदितपरिश्रमेणोद्गतश्रमेण जिह्मते घूर्णिते रीक्षणे यस्मिन्, स्थितं वा स्थितिश्च । सर्वत्र 'वा' शब्द समुच्चये ॥ ६० ॥

मल्लि०—भुगेति । तथा भूषेन गाढेन कुसुमशरस्य कामस्य वृषोनिपातेन यो मोहो मूर्च्छा तस्माद्धेतोः, अनवसितार्थरस्फुटोच्चारणादनवधारिताभिधेयैः पदैः सुसिद्धन्तादिभिः क्षुभितशब्देराकुलः संकीर्णोऽभिलापो वाक्यप्रयोगश्च । अधिकं वितते विस्तृते लोचने यस्मिस्तदयुगपत् । पययिण । उन्नमिते ध्रुवौ । यस्मिस्तत्त-थोक्तम् । 'ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य' इति ह्रस्वः । वीक्षितं वीक्षणं च ॥ ६१ ॥

हिन्दी—अपसराओंके सवभावसे आलस्यपूर्ण चरणन्यासोंसे मनोहर अतएव
हंसवधूओंकी गतिके जीतनेवाला गमन तथा अति स्थूल जन्मस्थलके अधिक भारसे
उत्पन्न परिश्रमसे कुटिल दृष्टिवाली स्थिति तथा कामरागके नाह प्रहारसे उत्पन्न
मूच्छिके कारण अस्पष्ट उच्चारणसे अनिश्चितपदोंसे आकुल वाक्यप्रयोग, अधिक
विस्तृत नेत्रोंवाले पारोपारीसे ऊँची की गई भीहोंवाला दर्शन ॥ ६०-६१ ॥

रुचिकरमपि नार्थवद् बभूव स्तिमितसमाधिशुचौ पृथातनूजे ।

ज्वलयति महतां मनोऽस्यमर्षे न हि लभतेऽवसरं सुखामिलाषः ॥ ६२ ॥

मल्लि०—रुचिकरमिति । पूर्वोक्तं रुचिकरं स्पृहाजनकमपि । 'रुचिः कान्त्य-
र्चिषोर्भासि स्थियां शोभास्पृहाद्यर्थयोः' इति वैजयन्ती । स्तिमितेन स्थिरेण समाधिना
तपोयोगेन शुचौ शुद्धे । निर्विकारचेतसीत्यर्थः । पृथातनूजेऽर्जुनविषये । अर्थवत्
सप्रयोजनं न बभूव । तथा हि—महतां धीराणां मनोऽस्यमर्षं क्रोधे ज्वलयति सति
सुखामिलाषोऽवसरमवकाशं न लभते । रौद्रस्य शृङ्गारविरोधित्वादिति भावः ।
अत्र विशेषकेऽर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ॥ ६२ ॥

हिन्दी—पूर्वोक्त विषय रुचि करनेवाला होकर भी निश्चल समाधिसे शुद्ध
(निर्विकार) अर्जुनके विषयमें सकल नहीं हुआ, क्योंकि धीर पुरुषके मनके
क्रोधसे प्रज्वलित होनेपर सुखका अमिलाष अवकाश (स्थान) को नहीं पाता
है ॥ ६२ ॥

स्वयं संराध्यैवं शतमखमखण्डेन तपसा

परोच्छित्या लभ्यामभिलषति लक्ष्मीं हरिपुते ।

मनोभिः सोद्वेगैः प्रणयविहतिष्वस्तुचयः

सगन्धर्वा घाम त्रिदशवनिताः स्वं प्रतिययुः ॥ ६३ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनोद्ये दशमः सर्गः ।

मल्लि०—स्वयमिति । एवं हरिपुतेऽर्जुने स्वयमखण्डेनाविलुप्तेन तपसा शत-
मखमिन्द्रं सराध्य ग्रीणयित्वा परोच्छित्या शत्रुवधेन लभ्यां साध्यां लक्ष्मीं राज्य-
लक्ष्मीम् । अभिलषति सति सोद्वेगैः कार्यविद्वेषमावात्सर्गित्वैर्दमैर्गोभिरलक्षिताः ।
किंच, प्रणयविहत्या प्रार्थनासङ्गेन अवसरमयो नष्टकान्तवः सगन्धर्वा गन्धर्वसहिता-

त्रिदशवर्णिताः स्वं धाम स्वरथानं प्रतिययुः । शिखरिणीवृत्तमेतत्—'रसं रुद्र-
शिलघ्ना यमनसभलागः शिखरिणी'ति लक्षणात् ॥ ६३ ॥

इति किरातार्जुनीयकाव्यव्याख्यायां घण्टापथसमाख्यायां दशमः सर्गः समाप्तः ।

हिन्दी—इस प्रकार अटूट तपस्यासे इन्द्रकी आराधना करके शत्रुओंके वधसे
प्राप्त होनेको योग्य राज्यलक्ष्मीका अभिलाष करनेपर उद्वेगयुक्त अर्जुनके मनसे
उपलक्षित और प्रार्थनाके भङ्गसे नष्ट कान्तिवाली अप्सराएँ गन्धर्वोंके साथ अपने
स्थान (स्वर्ग)को चली गईं ॥ ६३ ॥

इति किरातार्जुनीये महाकाव्ये दशमः सर्गः ।

एकादशः सर्गः

अथामर्षान्निसर्गाच्च जितेन्द्रियतया तया ।

आजगामाश्रमं जिष्णोः प्रतीतः पाकशासनः ॥ १ ॥

मल्लि०—अथेति । अथ अप्सरासां प्रतिप्रयाणानन्तरम् । पाको नाम कश्चि-
द्राक्सस्तस्य शासन इन्द्रः । नन्वादित्वाल्ल्युप्रत्ययः । तथाऽप्सरामुखाच्छ्रुतया
अमर्षाद् द्विषद्द्वेषान्निसर्गाच्च या जितेन्द्रियता तयाऽऽगन्तुकानागन्तुकोभयविषहेतुकया
प्रतीतो हृष्टः सन् । 'ख्याते हृष्टे प्रतीतः' इत्यमरः । जिष्णोरर्जुनस्य । 'जिष्णुः
शक्रे धनंजये' इत्यमरः । अथममाजगाम । अथामर्षान्निसर्गयोजितेन्द्रियताहेतुकं
काव्यलिङ्गं स्फुटमवगम्यते ॥ १ ॥

हिन्दी—तब गन्धर्व और अप्सराओंके लौटकर आनेके बाद इन्द्रदेव शत्रुओंके
प्रति विद्वेषसे और स्वभावसे भी अर्जुन जितेन्द्रिय होनेसे प्रसन्न होकर अर्जुनके
आश्रममें आये ॥ १ ॥

मुनिरूपोऽनुरूपेण सूनुना दहशे पुरा ।

द्राघीयसा वयोतीतः परिक्रान्तं किलाध्वना ॥ २ ॥

मल्लि०—मुनिरूप इति । मुने रूपमिव रूपं यस्य स मुनिरूपः । मुनिवेश-
वारीत्यर्थः । इन्द्रोऽनुकषेण दर्शनप्रदानयोजनेत्यर्थः । सूनुना पुत्रेणार्जुनेन पुरोऽङ्गे
ददुषो दृष्टः । कथंमृतः । वयो यौवनादिकमतीतो वृद्धः । 'द्वितीया अथे—'त्यादि-
दिना द्वितीयासमांसः । द्वाधीयसांतिदीर्घेण । 'प्रियस्थिरे'—त्यादिना दीर्घ-
शब्दस्य द्वाधादेशः । अथ्वना । अथ्ववशमनेनेत्यर्थः । परिवलान्तः परिव्रान्तः ।
किलेत्यलीके । 'किल संभाव्यवार्तयोः । हेत्वस्योरलीके च' इति हेमचन्द्रः ।
वृद्ध एव दूराध्वश्चान्त इव स्थित इत्यर्थः । 'इव' इति पाठे स्पष्टार्थः ॥ २ ॥
हिन्दी—मुनिका वेष लिये हुए तथा बहुत दूर मार्गमें गमन करनेसे थकेभांसे
वृद्ध इन्द्रदेवको पुत्र अर्जुनने सामने देखा ॥ २ ॥

जटानां कीर्णया केशीः संहृत्या परितः सितैः ।

पृक्तयेन्दुकरेरहः पर्यन्त इव संध्यया ॥ ३ ॥

मल्लि०—जटानामिति । परितः सितैः केशीः कीर्णया व्याप्तया जटानां संहृत्या
समूहेनोपलक्षितः । अत एव, इन्दुकरीः पृक्तया युक्तया संध्योपलक्षितोऽहः पर्यन्तो
दिनान्त इव स्थितः । तस्याप्युपपरिणतरूपत्वाद् वृद्धोपमानत्वम् । जटानां संहृत्ये-
त्युक्तत्वात् संध्यासाम्यम् ॥ ३ ॥

हिन्दी—जटों औरसे सफेद केशोंसे व्याप्त जटासमूहसे युक्त अतएव चन्द्र-
किरणोंसे युक्त संध्यासे उपलक्षित दिनके अत्रसान कालके समान इन्द्रदेवको पुत्र
अर्जुनने देखा ॥ ३ ॥

विशदभ्रयुगच्छन्नवलितपाङ्गुलोचनः ।

प्रालेयावततिम्लानपलाशान्ज इव ह्रदः ॥ ४ ॥

मल्लि०—विशदेति । पुनश्च विशदेन पलितपाण्डुरेण भ्रूयुगेन छन्ने वलिता-
पाङ्गे वलिमत्प्रान्ते लोचने यस्य स तथोक्तः । 'अपाङ्गौ नेत्रयोरप्यौ' इत्यमरः ।
प्रालेयत्वाल्लोमादिसूत्रेण श्लक्ष्णप्रत्ययः । प्रालेयावतत्या हिमसंहृत्या म्लानपलाशानि
क्लान्तदलानि अब्जानि यस्मिन्स ह्रद इव स्थितः ॥ ४ ॥

हिन्दी—जरासे सफेद भौंहोंसे व्याप्त नेत्रोंवाले इन्द्रदेवको अर्जुनने हिमसमूह-
से मुरझाये हुए पत्तोंवाले कमलोंसे युक्त तालाबके समान देखा ॥ ४ ॥

आसक्तभरतीकाशेरङ्गीः परिकुशोरपि ।

आसूनः सद्गृहिण्येव प्रायो यद्व्यावृत्तमिव ॥ ५ ॥

मल्लि०—आसक्तंति । पुनश्च, परिक्रुवोः परिक्षीर्णरपि, आसक्तभरनीकाशै-
भीराकान्तसदृशै । सभारवद्गुरुभवद्विरित्यर्थः । 'इकः कावो' इति दीर्घः । अङ्गै-
रुपलक्षितः । काश्याल्लवून्यपि स्वाङ्गानि स्वयं बोधुमसमर्थ इत्यर्थः । अत एव
आद्यून औदरिकः । 'आद्यूनः स्यादौदरिको विजिगीषाविर्जिते' इत्यमरः ।
आद्युपूर्वादीभ्यतेः क्तः । 'च्छवोः शूडनुनासिके च' इत्युदादेशः । 'दिवोऽविजिगीषा-
याम्' इति निष्ठानत्वम् । सद्गुहिण्याऽनुकूलकलत्रेण इव प्रायः प्राचुर्येण यष्ट्याऽन्न-
लम्बनदण्डेन । अवलम्बितो धारितः । न तु स्वशक्त्येति भावः ॥ ५ ॥

हिन्दी—दुबले होते हुए भी भारसे आक्रान्तके समान अङ्गोंवाले अतएव
जीतनेकी इच्छासे रहित खाली पेट भरना ही चाहनेवाले अतएव अनुकूल पत्नीके
समान प्रायः दण्डका अवलम्बन करनेवाले इन्द्रदेवको पुत्र अर्जुनने देखा ॥ ५ ॥

गूढोऽपि वपुषा राजन् धाम्ना लोकाभिभाविना ।

अंशुमानिव

तन्वभ्रपटलच्छन्नविग्रहः ॥ ६ ॥

मल्लि०—गूढ इति । वपुषा गूढोऽपि । प्रच्छन्नरूपोऽन्येत्यर्थः । प्रकृत्यादिभ्य
उपसंख्यानात्तृतीया । तन्वभ्रपटलच्छन्नविग्रहः स्तोकाभ्रवृन्दाऽन्तरितमूर्तिः ।
अंशुमानिव लोकाभिभाविना लोकव्यापिना धाम्ना तेजसा । 'धाम रस्मी गृहे देहे
स्थाने जन्मप्रभावयोः' इति हेमचन्द्रः । राजन् दीप्यमानो ददृश इति पूर्वैण
संबन्धः ॥ ६ ॥

हिन्दी—शरीरसे प्रच्छन्न रूपवाले होकर भी थोड़ेसे मेघोंसे व्यवहित मूर्ति-
वाले सूर्यके समान लोकको व्याप्त करनेवाले तेजसे प्रकाशित होते हुए इन्द्रकी
अर्जुनने देखा ॥ ६ ॥

जरतीमपि

बिभ्राणस्तनुमप्राकृताकृतिः ।

चकाराक्रान्तलक्ष्मीकः ससाध्वसमिवाश्रमम् ॥ ७ ॥

मल्लि०—जरतीमिति । जरतीं जीर्णाम् । 'जीनी जीर्णो जरन्नपि' इत्यमरः ।
जीर्यतेरतीतार्थे शत्रुप्रत्ययः । 'उगितश्च' इति डोप् । तनुं शरीरं बिभ्राणोऽपि
दधदपि अप्राकृताऽलोकसामान्या आकृतिर्मूर्तिर्यस्य स इन्द्र आक्रान्ताऽभिभूता
लक्ष्मीराश्रमशोभा येन स आक्रान्तलक्ष्मीकः । अत्र 'उरःप्रभृतिभ्यः कप्' इति
नित्यकवाश्रयणम् । एकवचनोत्तरपदस्यैव 'लक्ष्मी' शब्दस्योत्तरपदेषु पाठात् ।
'शेषादिभाषा' इति विकल्पाश्रयणे तु बहुवचनोत्तरपद इति वितेकः । आश्रमं

ससाध्यसमिव चकार । तेजस्विदर्शनाद्भवं भवति । यत्तु न दुःखजनकं तस्यामानुष-
त्वादिति सूचयितुम् 'इव' शब्दः ॥ ७ ॥

हिन्दी—जीर्ण शरीरको धारण करते हुए भी अलौकिक आकारवाले इन्द्रने
आश्रमशोभाको आक्रान्त करके आश्रमको भग्यभीत-सा कर दिया ॥ ७ ॥

अभितस्तं पृथासूनुः स्नेहेन परितस्तरे ।

अविज्ञातेऽपि बन्धौ हि बलात्प्रह्लादते मनः ॥ ८ ॥

मल्लि०—अभित इति । पृथासूनुरर्जुनः । तम् इन्द्रम् । अभितस्तं प्रति
स्नेहेन परितस्तरे । तद्गोचरेण प्रेम्णा पर्यावृतः । स्तृगोतेः कर्मणि लिट् । 'ऋतश्च
संयोगादेर्गुणः' इति गुणः । नन्वज्ञातसम्बन्धविशेषस्य तस्येन्द्रे कश्च स्नेहोदय
इत्यत आह—अविज्ञात इति । बन्धौ सुहृदि । अविज्ञातेऽपि बन्धुरयमित्यज्ञातेऽपि
बलाद्बान्धवमत्तावशादेव मनः प्रह्लादते हि स्निह्यतोत्यर्थः ॥ ८ ॥

हिन्दी—पृथापुत्र (अर्जुन) इन्द्रके प्रति स्नेहसे व्याप्त हो गये, क्योंकि
बन्धुके अपरिचित होनेपर भी मत्र हठात् स्नेह करता है ॥ ८ ॥

आतिथेयीमथासाद्य सुतादपचिन्ति हरिः ।

विश्रम्य विष्टरे नाम व्याजहारेति भारतीम् ॥ ९ ॥

मल्लि०—आतिथेयीमिति । अथ हरिरिन्द्रः सुतादर्जुनात् । आतिथेयीम् ।
अतिथिषु साध्यीम् । 'पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ्' अपचिन्ति पूजाम् । आसाद्य प्राप्य
'पूजा नमस्याऽपचिन्तिः' इत्यमरः । विष्टर आसने । 'ऋदोरप्' इति स्तृणातेर-
प्रत्ययः । 'वृक्षासनयोर्विष्टरः ।' इति पत्वम् । विश्रम्य नाम विश्रम्य किल । श्रमम-
पनीयेत्यर्थः । इति वक्ष्यमाणप्रकारां भारतीं व्याजहार उक्तवान् । 'व्याहार उक्ति-
र्लपितम्' इत्यमरः ॥ ९ ॥

हिन्दी—तदनन्तर इन्द्रने पुत्र (अर्जुन) से अतिथिसत्कार पाकर आसनमें
विश्राम कर अर्जुनके प्रति ऐसी वाणीको प्रकाश किया ॥ ९ ॥

त्वया साधु समारम्भि नवे वयसि यत्तपः ।

ह्रियते विषयैः प्रायो वर्षीयानपि मादृशः ॥ १० ॥

मल्लि०—त्वयेति । त्वया साधु समारम्भि सम्यगुपक्रान्तम् । रभेः कर्मणि
लुङ् । कुतः । यद् यस्मात् । नवे वयसि यौवने । तपश्चर्यते इति शेषः । तथा

हि—अहमिव दृश्यतेऽसौ मादृशो वर्षीयानतिवृद्धोऽपि । 'प्रियस्थिरे—'त्यादिना 'वृद्ध' शब्दस्य वषदिशः । प्रायो विषयैर्ह्रियत आकृष्यते । किमु भवादृशो यवीया-
निति भावः ॥ १० ॥

हिन्दी—'हे वत्स ! नई उम्रमें जो तपस्या कर रहे हो, यह तुमने उत्तम कार्यका आरम्भ किया है, क्योंकि मेरे समान अत्यन्त वृद्ध पुरुष भी विषयोंसे प्रायः खींचा जाता है ॥ १० ॥

अथैवमनारम्भे तव स्वाकारलाभोऽपि विफलः स्यादित्याशयेनाह—

श्रेयसीं तव संप्राप्ता गुणसंपदमाकृतिः ।

सुलभा रम्यता लोके दुर्लभं हि गुणार्जनम् ॥ ११ ॥

मल्लि०—श्रेयसीमिति । तवाकृतिर्मूर्तिः । रम्येति शेषः । श्रेयसीं श्रेष्ठां गुणसंपदं तपःसमारम्भरूपां संप्राप्ता । अतो न निष्फलेति भावः । न च स्वाकारा गुणाढ्याश्च कियन्तो न सन्तीति वाच्यमित्याह—लोक इति । लोके रम्यता रम्याकारता सुलभा हि, गुणार्जनं गुणसंपादनं दुर्लभम्, त्वयि तूभयं संपद्यत इति हेम्नः परमामोदः इति भावः ॥ ११ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) तुम्हारे आकारने श्रेष्ठ गुणसम्पत्तिको प्राप्त कर लिया है, क्योंकि लोकमें सुन्दर आकार सुलभ है, पर गुणका उपार्जन करना दुर्लभ है ॥ ११ ॥

यदुक्तम् 'त्वया साधु समारम्भ' (श्लो० १०) इति, तदेव साधुत्वं संसार-
निःसारताख्यापनाय युग्मेनोपपादयति—

शरदम्बुधरच्छायागतवर्धो यौवनश्रियः ।

आपातरम्या विषयाः पयन्तपरितापिनः ॥ १२ ॥

मल्लि—शरदिति । यौवनश्रियस्तावत् शरदम्बुधरच्छाया इव गत्वयंश्चलाः 'गत्वरश्च' इति क्ववरबन्तो निपातः । 'टिड्ढाणञि—'त्यादिना डोप् । विषयाः शब्दादयस्तु आपातरम्यास्तत्कालरमणीयाः । 'तदात्वे पात आपातः' इति वैयाज्यन्ती । पर्यन्तेऽवसाने परितापयन्ति दुःखं कुर्वन्तीति तथोक्ताः ॥ १२ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) यौवनकी शोभा शरत् ऋतुके मेघकी छायाके समान चञ्चल है, विषय (शब्द स्पर्श आदि) उसी समय (भोगकाल) में ही रमणीय है परन्तु परिणाममें दुःख उत्पन्न करनेवाले हो जाते हैं ॥ १२ ॥

अन्तकः पर्यवस्थाता जन्मिनः सततापदः ।

इति त्याज्ये भवे भव्यो मुक्तावृत्तिष्ठते जनः ॥ १३ ॥

मल्लि०—अन्तक इति । किंच, सतता अनवच्छिन्ना आपदः क्लेशा यस्य तस्य जन्मिनः प्राणिनः । 'प्राणी तु चेतनो जन्मी' इत्यमरः । त्रीह्यादित्वादिनिः । अन्तको मृत्युः पर्यवस्थाता प्रतिरोद्धा । प्रथमं तावज्जन्मिनो जन्मदुःखमेव दुस्तरम्, ततो जातस्य जीवनमपि सततं दुःखसंभिन्नतया विषयुक्तान्नप्रायम्, तदपि मृत्यु-ग्रस्तमिति सोऽयम् 'काकमांसं क्षुनोच्छिष्टं [दुर्गन्धं क्रिमिसंकुलम् । म्लेच्छपक्वं सुरासिक्तम्] स्वल्पं तदपि दुर्लभम् ।' इति न्यायादिति भावः । इति उक्तहेतोः । त्याज्येभवे संसारे । भवतीति भव्यो योग्यो जनः । भवादुश इति शेषः । 'भव्यं सुखे क्षुभे चापि भेद्यवद्योग्यभाविनोः' इति विश्वः । 'भव्यगेये—'त्यादिना कर्तरि निपातः । मुक्तौ मोक्ष उत्तिष्ठत उद्युक्तो भवति । 'उदोऽनूर्ध्वकर्मणि' इत्यात्मनेपदम् ॥ १३ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) निरन्तर आपत्तिवाले प्राणीका यमराज प्रतिरोध करनेवाला है, इस कारणसे त्यागके योग्य संसारमें तुम-सा योग्यजन मुक्तिके लिए उद्योग करता है ॥ १३ ॥

संप्रति प्रशंसापूर्वकं स्वाभिसन्धिं दर्शयति—

चित्तवानसि कल्याणी यत्त्वां मतिरुपस्थिता ।

विरुद्धः केवलं वेषः संदेहयति मे मनः ॥ १४ ॥

मल्लि०—चित्तवानिति । चित्तवान् प्रशस्तचित्तोऽसि । प्रशंसायां मतुप् । कृतः । यत् यतः, त्वां कल्याणी साध्वी । 'बह्नादिभ्यश्च' इति ङीष् । मतिरुपस्थिता संगता । किंतु केवलमेकं यथा तथा विरुद्धो वेषो मे मनः संदेहयति संशय-युक्तं करोति । यद्वा—वेषः केवलम् । वेष एवेत्यर्थः । 'केवलः कृत्स्न एके च केवलं चावधारिते' । इत्युभयत्रापि शाश्वतः ॥ १४ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) तुम प्रशस्त चित्तवाले हो, जो कि तुमको कल्याणमयी बुद्धि उपस्थित हो गई है; परन्तु तुम्हारा (परस्पर) विरुद्ध वेष ही मेरे मनको संदेहयुक्त कर रहा है ॥ १४ ॥

वेषविरोधमेवाह—

युयुत्सुनेव कवचं किमामुक्तमिदं त्वया ।

तपस्विनो हि वसते केवलाजिनवल्कले ॥ १५ ॥

मल्लि०—युयुत्सुनेति । युयुत्सुनेव शोद्धुमिच्छुनेव त्वया । युधेः सन्नज्ञादु-
प्रत्ययः । किमिदं कवचं वर्म । आमुक्तमपितम् । तत्र को विरोध इत्यत्राह—हि
यस्मात् तपस्विनः केवले एके । कवचाद्यसहचरिते इति यावत् । ते च ते अजिन-
वल्कले च । 'निर्णीते केवलमिति त्रिलिङ्गं त्वेककृत्स्नयोः' इत्यमरः । वसत आच्छा-
दयन्ति । अतस्तपस्विनस्ते कवचधारणं विरुद्धमित्यर्थः ॥ १५ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) लड़नेकी इच्छा करनेवालेके समान तुमने इस
कवचको क्यों धारण किया है ? क्योंकि तपस्वी पुरुष तो केवल मृगवर्म और
वल्कलको धारण करते हैं ॥ १५ ॥

प्रपित्सोः किं च ते मुक्तिं निःस्पृहस्य कलेवरे ।

महेषुषो धनुर्भीमं भूतानामनभिद्रुहः ॥ १६ ॥

मल्लि०—प्रपित्सोरिति । किं च, मुक्तिं प्रपित्सोः प्राप्तुमिच्छोः । 'सनि-
सीमे—'त्यादिनेसादेशः । अत्र 'लोपोऽभ्यासस्य' इत्यभ्यासलोपः । अतो मुमुक्षु-
त्वादेव कलेवरे शरीरे गतस्पृहस्य निःस्पृहस्य । अतो नात्तरक्षार्थं धनुर्धारणं युक्त-
मित्यर्थः । नापि परहिंसार्थमित्याह—भूतानां जन्तूनाम् । 'क्षमादौ जन्तौ च भूतानि'
इति वैजयन्ती । 'क्रुधद्रुहोरुपसृष्टयोः कर्म' इति कर्मसंज्ञायां 'कर्तृकर्मणोः कृति—'
इति कर्तरि षष्ठी । अनभिद्रुहोऽहिंसकस्य । 'सत्सूद्विषे—'त्यादिना निवृत् । ते तव
महेषुषो महानिषङ्गो भीमं त्रासजनकं धनुश्च । न समर्थयते क्षममित्युत्तरेणान्वयः ।
'समर्थयतः' इति वचनविपरिणामः कार्यः ॥ १६ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) मुक्ति पानेकी इच्छा करनेवाले अतः शरीरमें
निःस्पृह और प्राणियोंका द्रोह न करनेवाले तुम्हारे ये तरकश और भयंकर धनु
(शान्तिका समर्थन नहीं करते हैं) ॥ १६ ॥

भयंकरः प्राणभृतां मृत्योर्भुज इवापरः ।

असिस्तत्र तपःस्थस्य न समर्थयते शमम् ॥ १७ ॥

मल्लि०—भयंकर इति । तथा, मृत्योरपरो भुज इव प्राणभृतां प्राणिनां भयं
करोतीति भयंकरः । 'मेघातिमयेषु कुनः' इति खच्चप्रत्ययः । 'अरुद्विषे—'त्यादिना
मुमागमः । असिः खड्गः । तपसि तिष्ठतीति तपःस्थः । तपश्चरन्वित्यर्थः 'सुमि स्थः'
इति कप्रत्ययः । तस्य, तव शमं शान्तिं न समर्थयते न संभावयति । किं शान्तस्य
शस्त्रेणेति शान्तः ॥ १७ ॥

हिन्दी—(हे वत्स ।) मृत्युके दूसरे बाहुके समान प्राणियोंको भयंकर तुम्हारी तरवार शान्तिका समर्थन नहीं कर रही है ॥ १७ ॥

नन्वशान्तस्य किं तपसेत्याशङ्क्य जयार्थमित्याह—

जयमन्त्रभवान् नूनमरातिष्वभिलाषुकः ।

क्रोधलक्ष्म क्षमावन्तः क्वायुधं क्व तपोधनाः ॥ १८ ॥

मल्लि०—जयमिति । अत्रभवान् पूज्य इत्यर्थः । 'इतरेभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति प्रथमार्थे प्राग्दिशीयस्त्रप्रत्ययः । सुप्सुपेति समासः । 'त्रिषु तत्रभवान् पूज्यस्तथै-
वान्नभवानपि' इति यादवः । अरातिषु शत्रुषु विषये जयमभिलाषुको जयमिच्छुः ।
'लषपते—'त्यादिनोक्तप्रत्ययः । 'न लोके—'त्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । नून-
मिति निश्चये । 'नूनं तर्कोऽपि निश्चये' इत्यमरः । क्रोधस्य लक्ष्म कोपस्य लिङ्गम् ।
आयुधं क्व । क्षमावन्तः शान्ताः तपोधनाः क्व । क्रोधशान्तयोर्विरोधात् तत्कार्ययोः
शस्त्रतपसोरप्येकत्रासङ्गतैश्च शस्त्रणत्ते तपो जयार्थं न तु मोक्षार्थमिति निश्चय
इत्यर्थः ॥ १८ ॥

हिन्दी—(हे वत्स ।) पूजनीय आप निश्चय ही शत्रुओंमें विजयका
अभिलाष करते हैं, क्योंकि क्षमावाले तपस्वीलोग कहाँ और क्रोधका चिह्नस्वरूप
हथियार कहाँ ? ॥ १८ ॥

तपसो जयार्थत्वे दोषमाह—

यः करोति वधोदकां निःश्रेयसकरीः क्रियाः ।

ग्लानिदोषच्छिदः स्वच्छाः स मूढः पङ्कयत्यपः ॥ १९ ॥

मल्लि०—य इति । यः पुमान् । निश्चितं श्रेयो निःश्रेयसं मुक्तिः । 'अचतुरे-'
त्यादिना समासान्तो निपातः । 'मुक्तिः कैवल्यनिर्वाणश्रेयोनिःश्रेयसामृतम्' इत्यमरः ।
निःश्रेयसं कुर्वन्तीति निःश्रेयसकरीः । निःश्रेयसहेतुनित्यर्थः । कुनो हेतुताच्छी-
त्यानुलोभ्येषु' इति हेत्वर्थे टप्रत्ययः । टित्वाच्छीप् । क्रियास्तपोदानादिकर्माणि
वधोदकां हिंसाफलकाः करोति । 'उदकः फलमुत्तरम्' इत्यमरः । अत एव मूढः स
पुमान् । ग्लानिरेव दोषस्तं छिन्दन्तीति ग्लानिदोषच्छिदः पिपासाहारिणीः ।
क्विव् । स्वच्छा निर्मला अपः पङ्कयति पङ्कवतीः करोति । 'णाविष्ठवद्भावे
विन्मतोलुक्' इति मनुषो लुक् । महाफलसाधनस्य तपसस्तुच्छफलैर्विनीयोनः
स्वच्छाम्बुनः पङ्कसंकरवत् प्रेक्षावद्भिर्गर्हित इत्यर्थः । अत्र 'यत्तपसो वधोदकी-

करणं तन्निर्मलस्य पयसः पङ्कसंकरीकरणम्' इति वाक्यार्थे वाक्यार्थान्तरमारोप्य प्रतिबिम्बकरणपक्षेपादसंभवद्वस्तुसंबन्धाद्वाक्यार्थवृत्तिनिदर्शनालंकारः ॥ १९ ॥

हिन्दी—जो पुरुष मोक्ष करनेवाली क्रियाओंको हिंसाका कारण बनाता है वह मूर्ख ग्लानिरूप दोषको हटाने निर्मल जलको कीचड़वाला बना देता है ॥ १९ ॥

नन्वर्थकामयोरपि मोक्षवत्पुरुषार्थत्वात्तपसस्तदर्थत्वे को दोषस्तत्राह—

मूलं दोषस्य हिंसादेरर्थकामौ स्म मा पुषः ।

तौ हि तत्त्वावबोधस्य दुरुच्छेदानुपप्लवौ ॥ २० ॥

मल्लि०—मूलमिति । हिंसादेरिति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । 'आदि' शब्दात् अनुतस्तेयादीनां संग्रहः । दोषस्य अवगुणस्य मूलं कारणभूतौ । 'स्त्री-कामा धनकामाश्च किं न कुर्वन्ति पातकम्' । इति भावः । अर्थकामौ मा स्म पुषो नोपचिनुष्व । 'स्मोत्तरे लङ् च' इति लङ् । 'पुषादी—'त्यादिना च्लेरङादेशः । हि यस्मात्, तौ अर्थकामौ तत्त्वावबोधस्य तत्त्वज्ञानस्य । मोक्षसाधनस्येति शेषः । दुरुच्छेदौ दुर्वारौ उपप्लवौ हिंसादिप्रवर्तकत्वाद्दन्तकौ । अतः पुरुषार्थपरिपन्थिनावेतौ न पुरुषार्थवित्यर्थः ॥ २० ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) हिंसा आदि दोषके कारणस्वरूप अर्थ और कामको मत बढ़ाओ, क्योंकि वे (अर्थ और काम) मोक्षके साधनस्वरूप तत्त्वज्ञानके दुःखसे हटाये जावेवाले नाशक हैं ॥ २० ॥

मुक्तिप्रतिबन्धकत्वादपुरुषार्थवर्थकामावित्युक्तम्, तन्मार्थस्य दुःखैकनिदान-त्वादप्यपुरुषार्थत्वमिति पञ्चभिः प्रपञ्चयति—

अभिद्रोहेण भूतानामर्जयन् गत्वरोः श्रियः ।

उदन्वानिव सिन्धूनामापदामेति पात्रताम् ॥ २१ ॥

मल्लि०—अभिद्रोहेणत्यादि । भूतानामभिद्रोहेण हिंसाया गत्वरोरश्रियः श्रियः संपदोर्जयन् जनः । उदकमस्तीति उदन्वानुदधिः । 'उदन्वानुदधौ च' इति निपातनात्साधुः । सिन्धूनां नदीनामिव आपदां विपदां पात्रतां मूलत्वम् एति । २१ ।

हिन्दी—जो पुरुष प्राणियोंकी हिंसासे अस्थिर सम्पत्तिका उपाजन करता है वह जैसे नदियोंका आश्रय समुद्र होता है वैसे ही आपत्तियोंका आश्रय हो जाता है ॥ २१ ॥

आपत्पात्रतामेव व्यनक्ति—

या गम्याः सत्सहायानां, यासु खेदो भयं यतः ।

तासां किं यन्न दुःखाय विपदामिव संपदाम् ॥ २२ ॥

मल्लि०—या इति । याः संपदः सत्सहायानां विद्यमानसाधनानामेव पुंसां गम्याः, प्राप्याः । विपदोऽपि सत्सहायानामेव गम्याः । निस्तोर्या इत्यर्थः । 'कृत्यानां कर्तरि वा' इति षष्ठी । यासु सतीषु खेदो रक्षणादिक्लेशः । विपत्सु स्वत एवेति विशेषः । यतो याम्यः संपद्भ्यो भयम् । अनेकानर्थमूलत्वादिति भावः । विपद्भ्यस्तु स्वरूपत एवेति भावः । किं बहुना, विपदामिव तासां संपदां संबन्धि न किम् । अस्तीति शेषः । यदुःखाय न भवति । सर्वं दुःखावहमेवेति भावः । यदाहुः—'अर्थानामर्जने दुःखमर्जितानां च रक्षणे । नाशे दुःखं, व्यये दुःखं, धिगर्थं दुःखभाजनम् ।' इति । अतो हेया इति भावः । अत्र 'यन्न दुःखाय'त्युत्तरवाक्यस्य यच्छब्दसामर्थ्यात्तासां किमपि पूर्ववाक्ये तच्छब्दोपादानं नापेक्षते । तदेतत्काव्य-प्रकाशे स्पष्टम् ॥ २२ ॥

हिन्दी—जो संपत्तियाँ सहायबालोंसे ही पाई जानेवाली हैं, जिनके रहने पर रक्षण आदि क्लेश होता है, जिन (सम्पत्तियों) से भय उत्पन्न होता रहता है वैसी विपत्तियोंके समान सम्पत्तियोंका कौन-सा विषय ऐसा है, जो कि दुःखके लिए नहीं हो ॥ २२ ॥

दुरासदानरीनुग्रान् घृतेविश्वासजम्भनः ।

भोगान्भोगानिवाहेयानव्यास्यापन्न दुर्लभा ॥ २३ ॥

मल्लि०—दुरासदानिति । किंच, दुरासदान् दुष्प्रापान् । विश्वासजजम्भ यस्यास्तस्याः । जन्मोत्तरपदत्वात् व्यधिकरणो बहुव्रीहिः । घृतेः संतोषस्य । उग्रानरीन् । घनिकस्य सर्वत्रानाश्वाससंभवाद्विजम्भसुखभञ्जकानित्यर्थः । भुज्यन्त इति भोगास्तान् भोगान् घनानि । आह्वयान् अहिषु भवान् । 'दृतिकुक्षिकलशिवस्त्य-हेर्बल' । भोगान् फणानिव । 'भोगः सुखे धने चाहेः शरीरफणयोरपि' । इत्युभय-त्रापि विश्वः । अव्यास्य अधिष्ठाय । आपत् विपत् । न दुर्लभा । आशीविषमुख-मिव सेच्छन्तमेव भोगिनं पुमांसं बलादापदोऽनुसंदधतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

हिन्दी—दुःखसे पाये जाने वाले विश्वाससे उत्पन्न सन्तोषके भयङ्कर शत्रुरूप

भीशोंको जो कि सर्पोंके कणोंके समान है, उनका आश्रय करनेसे आपत्ति दुर्लभ नहीं अर्थात् सुलभ होती है ॥ २३ ॥

इतोऽपि श्रियो हेया इत्याह—

नान्तरज्ञाः श्रियो जातु, प्रियैरासां न भूयते ।

आसक्तास्तास्वमी मूढा वामशीला हि जन्तवः ॥ २४ ॥

मल्लि०—नेति । श्रियः संपदो जातु कदाचित् । अन्तरज्ञा नीचानीचविशेषा-
भिज्ञा न भवन्ति । अत एव, आसां श्रियां प्रियैर्न भूयते । न ताः कुत्राप्यनुरज्य-
न्तीत्यर्थः । नः वयं श्रीदोष इति चेत्तत्राह—मूढा अमी जनाः तासु अनुरक्तास्वपि
श्रीषु आसक्ताः । स्त्रीष्विव श्रीध्वननुरक्तारवतुरागः पुंसामेवायं दोष इत्यर्थः ।
किमर्थं तर्हि तारवेव सर्वेषामासक्तिरित्यथान्तरं न्यस्यति—वामेति । जन्तवो
वामशीला वक्रस्वभावा हि । स्वभावस्य दुर्वारत्वादिति भावः ॥ २४ ॥

हिन्दी—सम्पत्तियाँ कभी भी 'यह नीच है यह उदार है' ऐसे भेदकी
जानकार नहीं होती है, कोई भी पुरुष इनका प्रिय नहीं होता है, मूढ पुरुष ही
उनमें आसक्त होते हैं, क्योंकि प्राणीलोग बक्र स्वभाववाले होते हैं ॥ २४ ॥

यदुक्तम्—'नान्तरज्ञाः श्रियः' (श्लो० २४) इति, तदेव भङ्गयन्तरेणाह—

कोऽपवादः स्तुतिपदे यदशीलेषु चञ्चलाः ।

साधुवृत्तानपि क्षुद्रा विक्षिपन्त्येव संपदः ॥ २५ ॥

मल्लि०—क इति । यत् संपदोऽशीलेषु दुःशीलेषु विषये चञ्चला अस्थिराः ।
न तद्विरुद्धमुच्यते, यतः चञ्चला इति । अतः स्तुतिविषये तत्र कोऽपवादः का निन्दा
किन्तु क्षुद्राः संपदः साधुवृत्तानपि विक्षिपन्त्येव जहृत्येव । तदेव तासां निन्दापद-
मित्यर्थः । तस्मादर्थो न पुरुषार्थ इति संदर्भार्थः ॥ २५ ॥

हिन्दी—सम्पत्तियाँ दुःशील जनोंमें चञ्चल होती हैं इस स्तुतिके विषयमें
क्या निन्दा है ? किन्तु क्षुद्र सम्पत्तियाँ सच्चरित्र जनोंको भी छोड़ ही देती हैं ॥ २५ ॥

ननु नार्थमहमर्थे, किन्तु वीरधर्ममनुपालयन् वैरनिर्यातनमिच्छामीत्याशङ्क्य
तदपि परपीडात्मकत्वादयुक्तमिति श्लोकचतुष्टयेनाचष्टे—

कृतवानन्यदेहेषु कर्ता च विघुरं मनः ।

अप्रियैरिव संयोगो विप्रयोगः प्रियैः सह ॥ २६ ॥

मल्लि०—कृतवानिति । तत्रात्मदृष्टान्तेनैव परपीडातो निवर्तितव्यमित्याशये-

नाह—अप्रियैरनिष्टवस्तुभिः संभोग इव प्रियैरिष्टवस्तुभिः सह विप्रयोगो विरहो-
ऽन्यदेहेषु स्वस्यैव देहान्तरेषु अतीतानागतेष्विति शेषः । मनो विधुरं दुःखितं कृत-
वान् कर्ता करिष्यति च । भविष्ये लुट् । तद्वर्तमाने चानुभूयत इति शेषः । इष्ट-
नाशो दुःखहेतुरिति सर्वत्रापि त्रैकालिकसिद्धमिति श्लोकार्थः ॥ २६ ॥

हिन्दी—अप्रियों (अनिष्ट वस्तुओं) से संयोगके समान प्रियों (इष्ट
वस्तुओं) से वियोगने अपने अन्य शरीरोंमें मनको दुःखित किया है और करेगा
भी ॥ २६ ॥

संप्रतीष्टसमागमस्य सुखहेतुत्वमाह—

शून्यमाकीर्णतामेति तुल्यं व्यसनमुत्सवेः ।

विप्रलम्भोऽपि लाभाय सति प्रियसमागमे ॥ २७ ॥

मल्लि०—शून्यमिति । प्रियसमागम इष्टजनसंयोगे सति शून्यं रिक्तमपि
आकीर्णतां संपूर्णताम्, एति । समृद्धिमिव ? प्रतीयत इत्यर्थः । व्यसनं विपदपि
उत्सवैस्तुल्यम् । 'व्यसनं विपदि भ्रंशे' इत्यमरः । विप्रलम्भो वञ्चना । प्रतारण-
मिति यावत् । सोऽपि लाभाय । किं बहुना, प्रियसङ्गस्य सर्वावस्थास्वपि मुखमेवे-
त्यर्थः ॥ २७ ॥

हिन्दी—प्रियजनके समागममें शून्य भी परिपूर्ण हो जाता है और विपत्ति
भी उत्सवोंके समान प्रतीत होती है प्रतारण भी लाभके लिए हो जाती है ॥ २७ ॥

पुनः प्रकारान्तरेण विप्रयोगस्य दुःखहेतुत्वमाह—

तदा रम्याण्यरम्याणि, प्रियाः शल्यं तदासवः ।

तदैकाकी सबन्धुः सन्निष्टेन रहितो यदा ॥ २८ ॥

मल्लि०—तदेति । तदा रम्याण्यपि असनोहराणि भवन्ति । किं बहुना,
प्रिया असवः प्राणा अपि शल्यम् । शल्यवदसह्या भवन्तीत्यर्थः । किंच, तदा
सबन्धुः सन्नपि, एकाकी असहाय एव । 'एकादाकिनिच्चासहाये' इत्याकिनि-
चप्रत्ययः । यदा इष्टेन रहितो भवति तदा सर्वमसह्यमिति ॥ २८ ॥

हिन्दी—इसके विपरीत जब प्रियसे रहित (वियुक्त) होता है तब सुन्दर
पदार्थ भी असुन्दर हो जाते हैं । प्रीतिके विषय प्राण भी कष्टक-सा हो जाता है,
उस समय बन्धुओंके साथ रहता हुआ भी अकेला-सा हो जाता है ॥ २८ ॥

युक्तः प्रमाद्यसि, हितादपेतः परितप्यसे ।

यदि नेष्टात्मनः पीडा मा सञ्जि भवता जने ॥ २९ ॥

सल्लि०—युक्त इति । किञ्च, युक्तः, हितेनेति शेषः । हितेनेष्टेन युक्तः सन् । प्रमाद्यसि प्रकर्षेण माद्यसि हृष्यसि । हितादपेतः परितप्यसे परितप्तो भवसि । तपेर्देवादिकात्कर्तरि लट् । सत्यमेवं ततः किमत आह—यदीति । पीडा आत्मनः स्वस्य च नेष्टा यदि तर्हि भवता जने परिस्मन्नपि मा सञ्जि न सञ्ज्यताम् । सञ्जतेभ्यन्तात्कर्मणि लुङ् । आत्मदृष्टान्तेन परपीडातो निवर्तितव्यमित्यर्थः । पीडायाः परात्मनोः समत्वात् ॥ २९ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) हितसे युक्त होकर बहुत ही प्रसन्न होते हो, परन्तु हितसे रहित होकर सन्तप्त हो जाते हो, इसलिए तुम दुःख भोगना नहीं चाहते हो तो अन्य जनमें आसक्त मत बनो ॥ २९ ॥

अथ देहास्थैर्यश्रद्धया च परपीडा न कार्येत्याह—

जन्मिनोऽस्य स्थिति विद्वल्लक्ष्मीमिव चलाचलाम् ।

भवान्मा स्म वधीन्याय्यं, न्यायाधारा हि साधवः ॥ ३० ॥

सल्लि०—जन्मिन इति । अस्य जन्मिन उत्पत्तिर्धर्मिकस्य शरीरिणः । ब्रह्मा-
दित्वादिनिः । स्थिति लक्ष्मीमिव चलाचलां चञ्चलां जन्मधर्मत्वादेव चलाम् ।
अनित्यामित्यर्थः । चलतेः पचाद्यच् । 'चरिचलिपतिबदीनां वा द्वित्वमच्याक्चाम्या-
सस्येति वक्तव्यम्' इति द्विर्भावः । अभ्यासस्यागागमश्च । विद्वान् । जानन्नित्यर्थः ।
'विदेः शतुर्वसुः' इति वैकल्पिको वसुरादेशः । भवान् । न्यायादनपेतं न्याय्यम् ।
'धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते' इति यत्प्रत्ययः । मा स्म वधीत् । मा नाशयेत्यर्थः ।
'स्मोत्तरे लुङ् च' इति लुङ् । 'लुङि च' इति हनो वधादेशः । 'शेषे प्रथमः' इति
प्रथमपुरुषः । हि यस्मात् साधवो न्यायाधारा न्यायावलम्बाः । बहुव्रीहिस्तत्पुरुषो
वा । न्यायत्यागे साधुत्वमेव न स्यादिति भावः । 'न्यायाचाराः' इति पाठे न्याय-
माचरन्तीति तथोक्तः । कर्मण्यण् ॥ ३० ॥

हिन्दी—इस जन्मवाले (प्राणी) की स्थितिको लक्ष्मीकी तरह चञ्चल
(अस्थिर) जानते हुए तुम न्याय्य (न्यायसे युक्त) विषयका नाश मत करो,
क्योंकि सज्जनलोग न्यायका अवलम्बन करनेवाले होते हैं ॥ ३० ॥

तर्हि किं मे कर्तव्यं तत्राह—

विजहीहि रणोत्साहं, मा तपः साधु नीनशः ।

उच्छेदं जन्मनः कर्तुमेधि शान्तस्तपोधन ! ॥ ३१ ॥

मल्लि०—विजहीहीति । हे तपोधन ! रणोत्साहं रणोद्योगम् । लोकोत्तरेषु कार्येषु स्थेयान्प्रयत्न उत्साहस्तं विजहीहि त्यज । 'आ च हौ' इतीकारः । साधु समीचीनम् । निःश्रेयसकरत्वादिति भावः । तपो मा नीनशो न नाशय । नश्यतेर्ण्यन्तान्माङ्गयोगादाशिषि लुङ् अडागमनिषेधश्च किन्तु जन्मन उच्छेदं साधयितुमित्यर्थः । शान्त एधि । विजिगीषानिवृत्तो भवेत्यर्थः । 'हुक्षल्भ्यो हेर्धिः' धिः । 'ध्वसोरेदा-वभ्यासलोपश्च' इत्येकार इति ॥ ३१ ॥

हिन्वी—(हे तपस्विन् !) युद्धमें उत्साहको छोड़ दो, उत्तम तपस्या नष्ट मत करो, जन्मका उच्छेद (नाश) करनेके लिए अर्थात् मोक्षको प्राप्त करनेके लिए शान्त बनो ॥ ३१ ॥

अथ सर्वथा मे विजयकण्डूतिर्न निवर्तत इत्याशङ्क्य तर्ह्यन्तःशत्रुविजयेन विधीयतां तदपनोद इत्याह—

जीयन्तां दुर्जया देहे रिपवश्चक्षुरादयः ।

जितेषु ननु लोकोऽयं तेषु कृत्स्नस्त्वया जितः ॥ ३२ ॥

मल्लि०—जीयन्तामिति । दुर्जया अजय्याः । चक्षुरादयो देहे वर्तमाना रिपवो जीयन्ताम् । यस्मात् तेषु अन्तःशत्रुषु जितेषु सत्सु त्वयाऽयं कृत्स्नो लोको जितो ननु । किमुतान्ये शत्रवस्तदन्तर्गता इत्यर्थः । जितेन्द्रियस्येन्द्रियार्थनिःस्पृहस्य निर्भर-चैरानुदयाद्विजयव्यपदेशः ॥ ३२ ॥

हिन्वी—(हे वत्स !) नहीं जीते जानेवाले शरीरमें वर्तमान नेत्र आदि शत्रुओंको जीत लो, क्योंकि उन शत्रुओंको जीतनेपर समस्त लोकको तुम जीत जाओगे ॥ ३२ ॥

अजितेन्द्रियस्यानिष्टमाचष्टे—

परवानर्थसंसिद्धौ, नीचवृत्तिरपन्नपः ।

अविधेयेन्द्रियः पुसां गौरिवैति विधेयताम् ॥ ३३ ॥

मल्लि०—परवानिति । अर्थसंसिद्धौ अभ्यवहारादिस्वायंसाधके परवान् पराधीनः । 'परतन्त्रः पराधीनः परवान्' इत्यमरः । नीचवृत्तिः कर्षणबहनादि-

कृष्टकर्म । अपत्रपो निर्लज्जोऽविधेयेन्द्रियोऽजितेन्द्रियः पुमान् गौर्बलीवर्द इव पुंसां विधेयतां यथोक्तकारिताम् । प्रेष्यतामिति यावत् । 'विधेयो विनयग्राही वचने स्थित आश्रयः' । इत्यमरः । एति प्राप्नोति । उपमालंकारोऽयम्—'प्रकृतयोरर्थ-साधर्म्यात् श्लेषे तु शब्दमात्रसाधर्म्यम्' इति ॥ ३३ ॥

हिन्दी—प्रयोजनकी सिद्धिके लिए पराऽधीन, नीच कर्म करनेवाला, लज्जासे रहित और इन्द्रियोंको वशमें नहीं करनेवाला पुरुष बैलके समान अन्य पुरुषोंका वशवर्ती हो जाता है ॥ ३३ ॥

न केवलं हिंसादिदोषमूलत्वाद्विषयाणां हेयत्वम्, किन्तु अपारमार्थिकत्वादपी-
त्याह—

इवस्त्वया सुखसंवित्तिः स्मरणीयाऽधुनातनी ।

इति स्वप्नोपमान् मत्वा कामान् मा गास्तदङ्गताम् ॥ ३४ ॥

महिल०—अ इति । अधुना भवा अधुनातनी इदानींतनी । 'सार्यचिर—'मित्याविना द्युप्रत्ययः । सुखसंवित्तिः सुखानुभवः अत्र परेऽहनि त्वया स्मरणीया । न त्वनुभवनीया । इति हेतोः । काम्यन्त इति कामा विषयास्तान् स्वप्नोपमान् स्वप्नतुल्यान् । मत्वाऽतात्त्विकान्निश्चित्य तदङ्गतां तच्छेषत्वं मा गा न गच्छ । 'इणो गा लुङि' इति गादेशः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—(हे वत्स !) इस समय हुए सुखके अनुभवको दूसरे दिन तुम्हें स्मरण (याद) करना चाहिए, इस कारणसे शब्द स्पर्श आदि विषयोंको स्वप्नके समान निश्चय करके विषयोंके अधीन मत बनो ॥ ३४ ॥

अतो हेयाः कामा इत्याह—

अद्वेया विप्रलब्धारः, प्रिया विप्रियकारिणः ।

सुदुस्त्यजास्त्यजन्तोऽपि कामाः कष्टा हि शत्रवः ॥ ३५ ॥

महिल०—अद्वेया इति । अद्वेया तुमहीं अद्वेया विश्वसनीयास्तथा विप्रलब्धारः प्रतारकाः । विश्वासघातका इत्यर्थः । तथा, प्रीणयन्तीति प्रियाः प्रीतिजनकाः । 'इगुपधे—'त्यादिना कप्रत्ययः । तथापि विप्रियकारिणो दुःखजननशीलाः । किंच, त्यजन्तोऽपि पुरुषं विहाय गच्छन्तोऽपि सुदुस्त्यजाः स्वयत्नेन त्यक्तुमशक्याः कामा विषयाः कष्टाः कुत्सिताः शत्रवो हि प्रसिद्धशत्रवः । वैधर्म्यादिति भावः । अत्र अद्वेयत्वादीनां विप्रलम्भकत्वादीनां चैकत्र विरोधो विषयस्वाभाव्येन समाधीयत

इति विरोधाभासोऽलंकारः । तेन च कामानां प्रसिद्धशत्रुवैषम्यं व्यतिरेकेण व्यप्यत
इत्यलंकारेणालंकारध्वनिः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—शब्द स्पर्श आदि विषय विश्वसनीय होकर भी प्रतारक (ठगनेवाले)
होते हैं, प्रीतिजनक होकर भी अप्रिय करनेवाले होते हैं, पुरुषको छोड़कर जाते
हुए भी दुःखसे छोड़े जानेवाले होते हैं, अतः ये (विषय) कष्टजनक शत्रु
(दुश्मन) हैं ॥ ३५ ॥

तर्हि किं कर्तव्यमित्याशङ्क्योपसंहरन्नाह—

विविक्तेऽस्मिन्नग्रे भूयः प्लाविते जल्लुकन्यया ।

प्रत्यासीदति मुक्तिस्त्वां पुरा मा भूरुदायुवः ॥ ३६ ॥

मल्लि०—विविक्ते इति । विविक्ते विजने । ‘विविक्तविजनच्छन्ननिःशला-
कास्तथा रहः’ । इत्यमरः । जल्लुकन्यया गङ्गाया भूयो भूयिष्ठं पुनः पुनर्वा । ‘भूयः
पुनः पुनः ख्यातं भूतार्थं पुनरव्ययम्’ इति विश्वः । प्लाविते सिक्ते । ‘पाविते’ इति
पाठे पवित्रीकृत इत्यर्थः । अस्मिन्नग्रे इन्द्रकीले त्वां मुक्तिः पुरा निकटे प्रत्यासी-
दति । संनिष्ठा भविष्यतीत्यर्थः । ‘पुरा पुराणे निकटप्रबन्धातीतभाविवु’ । इति
विश्वः । उदायुषो गृहीतशस्त्रो मा भूः । शस्त्रं विमुञ्चेत्यर्थः ॥ ३६ ॥

हिन्दी—एकान्त अथवा पवित्र गङ्गाजीसे बारंवार सेचन किये गये इस
इन्द्रकील पर्वतमें तुम्हें मुक्ति समीप आयेगी शस्त्र लेनेवाले मत बनो ॥ ३६ ॥

व्याहृत्य मरुतां पत्याविति वाचमवस्थिते ।

वचः प्रश्रयगम्भीरमथोवाच कपिध्वजः ॥ ३७ ॥

मल्लि०—व्याहृत्येति । मरुतां पत्नी देवेन्द्रे, इति वाचं व्याहृत्य उक्त्वा,
अवस्थिते सति तूष्णीं स्थिते सति । अथ कपिध्वजोऽर्जुनः प्रश्रयगम्भीरं विनयमबु-
रम् । ‘विनयप्रश्रयो समौ’ इति यादवः । वच उवाच उक्तवान् ॥ ३७ ॥

हिन्दी—ऐसा वाक्य कह कर देवराज इन्द्रके मौन धारण करने पर अर्जुनने
चिनयसे गम्भीर ऐसा वचन कहा ॥ ३७ ॥

किमुवाचेत्यपेक्षायां चतुर्भिरिन्द्रवाक्यमुपश्लोकयन्नाह—

प्रसादरम्यमोजस्वि गरीयो लाघवान्वितम् ।

साकाङ्क्षमनुपस्कारं विषदगति निराकुलम् ॥ ३८ ॥

मल्लि०—प्रसादेति । प्रसादोऽत्र प्रसिद्धार्थपदत्वं तेन रम्यम् । ‘प्रसिद्धार्थ-

पदत्वं यत्स प्रसादो निगद्यते' । इति लक्षणात् । ओजस्वि समासभूयिष्ठम् । ओजः समासभूयस्त्वम्' इति शासनात् । गरीयोऽर्थभूयस्त्वपरिगतम् । न तु शब्दाडम्बर-मात्रमित्यर्थः । लाघवान्वितं विस्तरदोषरहितम् । साकाङ्क्षम् आकाङ्क्षावत्पद-कदम्बात्मकम् । न तु दशदाडिमादिवाक्यवदनाकाङ्क्षितमित्यर्थः । अनुपस्कारं अघ्याहारदोषरहितम् । विष्वग्गति कृत्स्नार्थप्रतिपादकम् । न तु सावशेषार्थमत एव निराकुलमसंकीर्णार्थम् ॥ ३८ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) प्रसिद्ध अर्थवाले पदोंसे रमणीय, प्रचुर समासोंसे युक्त, प्रचुर अर्थोंवाला, विस्तर दोषसे रहित, आकाङ्क्षावाले पदोंसे सहित, अघ्याहार दोषसे रहित और समस्त अर्थोंका प्रतिपादक ॥ ३८ ॥

न्यायनिर्णीतसारत्वान्निरपेक्षमिवागमे ।

अप्रकम्प्यतयाऽन्येषामाम्नायवचनोपमम् ॥ ३९ ॥

मल्लि०—न्यायेति । पुनः, न्यायेन युक्त्या निर्णीतसारत्वान्निश्चिततार्थत्वाद्धेतोः, आगमे शास्त्रे विषये निरपेक्षं स्वतन्त्रमिव । युक्तिदाढ्यद्विवं प्रतीयते वस्तुतस्तु शास्त्रसिद्धार्थमिवेति 'इव' शब्दार्थः । किंच, अन्येषां प्रतिवादिनाम् । अप्रकम्प्यतया अनुमानादिभिरबाध्यत्वादप्रत्याख्याततया आम्नायवचनोपमम् । वेदवाक्यतुल्य-मित्यर्थः ॥ ३९ ॥

हिन्दी—युक्तिसे सारका निर्णय करनेसे शास्त्रके विषयमें अपेक्षा न रखनेवाला (स्वतन्त्रके समान), अनुमान आदिसे बाध्य न होनेसे वेदवाक्यके समान ॥ ३९ ॥

अलङ्घ्यत्वाज्जनैरन्यैः क्षुभितोदन्वदूजितम् ।

औदार्यादर्थसंपत्तेः शान्तं चित्तमृषेरिव ॥ ४० ॥

मल्लि०—अलङ्घ्यत्वादिति । अन्यैर्जनैरलङ्घ्यत्वाद् अनुलङ्घनीयत्वात् । क्षुभितोदन्वदूजितम् उद्वेलाभ्मोधिगम्भीरम् । औदार्यादुक्तिविशेषत्वात् । श्लाघ्य-विशेषणत्वाद्वा । तदुक्तं दण्डिना—'उत्कर्षवान्गुणः कश्चिदुक्ते यस्मिन्प्रतीयते । तदुदाराह्वयं तेन सनाथा काव्यपद्धतिः । श्लाघ्यैर्विशेषणैर्युक्तमुदारं कैश्चिद्विष्यते ॥' इति अग्राम्यार्थत्वात्' इति केचित् । अन्यत्र—त्यागित्वादित्यर्थः । अर्थसंपत्तेः प्रयोजनसंपत्तेः अन्यत्र—अणिमादिसमृद्धेः ऋषेर्मुनेश्चित्तमिव शान्तं सौम्यम् ॥ ४० ॥

हिन्दी—अन्य जनोंसे लंघनीय न होनेसे क्षुब्ध समुद्रके समान गम्भीर, उक्ति विशेष और प्रयोजन सम्पत्तिके कारण ऋषिके चित्तके समान सौम्य ॥ ४० ॥

इदममीदृग्गुणोपेतं लब्धावसरसाधनम् ।

व्याकुर्यात्कः प्रियं वाक्यं यो वक्ता नेदृगाशयः ॥ ४१ ॥

मल्लि०—इदमिति । इदमीदृग्गुणोपेतं यथोक्तगुणयुक्तम् । इदमुपपदाद् दुःखं विवृणोते । 'इदं किमोरीशकी' इतीशादेशः । लब्धे प्राप्तेऽवसरसाधने कालोपायो येन तत् प्रियं प्रीतिकरं वाक्यं को वक्ता व्याकुर्यात् व्याहरेत् । यो वक्ता सोऽमीदृगाशय-
ईदृग्विवक्षायां न भवति । अबुद्धिरित्यर्थः । तस्यार्थस्य वक्तुमशक्यत्वादिति भावः ।

हिन्दी—यह ऐसे गुणोंसे युक्त, अवसर और साधनको प्राप्त, प्रीति करनेवाले ऐसे वाक्यका ऐसे आशयसे रहित कौन पुरुष प्रतिपादन करेगा ? ॥ ४१ ॥

एवमिन्द्रवाक्यमुपलोक्य नाहमस्योपदेशस्याधिकारीति परिहरति—

न ज्ञातं तात ! यत्नस्य पौर्वापर्यममुष्य ते ।

शासितुं येन मां धर्मं मुनिभिस्तुल्यमिच्छसि ॥ ४२ ॥

मल्लि०—नेति । हे तात ! अमुष्य तपोरूपस्यास्य मदीययोगस्य पूर्वं चापरं च पूर्वापरे । त एव पौर्वापर्यं कारणं फलं च । चातुर्वर्ण्यद्वित्वात् स्वार्थे व्यञ्ज्यं प्रत्ययः । ते तव न ज्ञातम् । त्वया न ज्ञायत इत्यर्थः । 'मतिबुद्धो—'त्यादिना वर्तमाने क्तः । तद्योगादेव षष्ठी । कुतः । येन कारणेन मां मुनिभिस्तुल्यं सदृशं धर्मं मोक्षधर्मं शासितुमुपदेष्टुम् । इच्छसि । शासित्वं दुहादित्वाद् द्विकर्मको ज्ञेयः । ४२ ।

हिन्दी—हे तात ! तपस्वरूप इस मेरे प्रयत्नके कारण और फलको आपने नहीं समझा, जिस कारणसे आप मुझे मुनिके समान मोक्षधर्मका उपदेश देना चाहते हैं ॥ ४२ ॥

अथ पौर्वापर्यमज्ञात्वाप्युपदेशे दोषमाह—

अविज्ञातप्रबन्धस्य वचो वाचस्पतेरपि ।

व्रजत्यफलतामेव नयद्रुह इवेहितम् ॥ ४३ ॥

मल्लि०—अविज्ञातेति । अविज्ञातः प्रबन्धः पूर्वापरसंगतियेन तस्य वाच-
स्पतेर्बृहस्पतेरपि । कस्कादित्वात्सः । अथवा—'षष्ठ्याः पतिपुत्रपृष्ठपारपदपयस्पोषेबु'
इति सकारः । एतस्मादेव ज्ञापकादलुगिति केचित् । वच उपदेशो नयद्रुहो नीति-
विरुद्धकारिणः पुरुषस्य । ईहितमुद्योग इव । अफलतां निष्फलत्वं गच्छत्येव ॥ ४३ ॥

हिन्दी—पूर्वापर संगतिको न जाननेवाले बृहस्पतिका भी उपदेश, नीति-
विरुद्ध आचरण करनेवाले पुरुषके उद्योगके समान निष्फल हो जाता है ॥ ४३ ॥

ननु सदुपदेशस्य कुतो वैफल्यमित्याशङ्क्य सोऽप्यस्थाने प्रयुक्तश्चेदूषणक्षेत्रे शालिबीजवद्विफल एवेत्याशयेनाह—

श्रेयसोऽप्यस्य ते तात ! वचसो नास्मि भाजनम् ।

नभसः स्फुटतारस्य रात्रेरिव विपर्ययः ॥ ४४ ॥

मल्लि०—श्रेयस इति । हे तात ! 'पुत्रे पितरि पूज्ये च तातशब्दं प्रचक्षते' इति । श्रेयसोऽपि हितार्थयोगात्प्रशस्ततरस्यापि । अस्य ते तव वचसो हितोपदेश-
रूपस्य रात्रेर्विपर्ययो दिवसः स्फुटतारस्य न्यक्ततारकस्य नभस इव भाजनं पात्रं
नास्मि । अनधिकारित्वादिति भावः । अत्राहो नभोमात्रसंबन्धसंभवेऽपि तारा-
संबन्धासंभवात्तद्विशिष्टनभःसंबन्धविरोधादुक्तं तारकितस्य नभसो न पात्रम-
हरिति ॥ ४४ ॥

हिन्दी—हे तात ! जैसे दिन ताराओंसे व्यक्त आकाशका पात्र नहीं होता है
वैसे ही कल्याणकारक होनेपर भी आपके इस हितोपदेशका मैं पात्र नहीं हूँ ॥ ४४ ॥

कुतस्ते मोक्षोपदेशानधिकारित्वम्, किंच, ते तपसः पौर्वापर्यं कथं न जाने
इत्याशङ्क्य तत्सर्वं स्वजात्यादिकथनपूर्वकं निरूपयति—

क्षत्रियस्तनयः पाण्डोरहं पार्थो घनंजयः ।

स्थितः प्रास्तस्य दायदेभ्रातुर्ज्येष्ठस्य शासने ॥ ४५ ॥

मल्लि०—क्षत्रिय इति । अहं क्षत्रियः क्षत्रियकुले जातः । तत्रापि महाकुले
प्रसूतः, वीरसंतानश्चेत्याह—पाण्डोस्तनय इति । कौन्तेयोऽस्मि, न माद्रेय इत्याह—
पार्थ इति । पृथा कुन्ती, तत्सुतः पार्थः । 'तस्यापत्यम्' इत्यण् । अर्जुनोऽहं महा-
वीरश्चेत्याह—घनंजय इति । उत्तरकुलन्विजित्य घनाहरणाद्धनंजयोऽस्मोत्यर्थः ।
'स्वचिमुमागम' इत्युक्तं प्राक् । घनंजय इत्युक्ते शरीरस्थो वायुः सर्पविशेषो वा
स्यात्तदर्थः पार्थः, गन्धर्वोपि कश्चित्पृथासुतोऽस्ति तदर्थं पाण्डोः सुतः, नैमिषारण्ये
पाण्डुविप्रस्तत्पत्नी पृथा नाम काचिद् ब्राह्मणी तत्पुत्रोऽपि स्यात्तदर्थं क्षत्रिय इति ।
अथैवं चेत्किमर्थं तर्हि तपस्यसि, मोक्षार्थं वा किं न तपस्यसि, तत्राह—स्थित
इति । दायं पैतृकं घनमाददत इति दायदा ज्ञातयः । 'दायादा ज्ञातिपुत्रयोः' इति,
'विभक्तव्यं पितृद्वयं दायमाहुर्मनीषिणः' । इति च विश्वः । 'स्वामीश्वरादि' सूत्रेण
सोपसर्गादपि दायदेति कप्रत्ययान्तो निपातनात्साधुः । वीरः, प्रास्तस्य राज्याभि-
स्तस्य । वैरिनिर्यातनार्थिन इत्यर्थः । ज्येष्ठस्य भ्रातुर्युधिष्ठिरस्य । 'वृद्ध'

शब्दादिष्ठप्रत्ययः । वृद्धस्य च व्यादेशः । शासने निदेशे स्थितः । तदाज्ञया तप-
स्यामीत्यर्थः । अन्यथा मानहानिः सौम्याभङ्गः पूज्यपूजाव्यतिक्रमदोषश्च स्फुर-
तीति भावः । अत एव हिंसैकरसस्य रागद्वेषकषायितचेतसः कुतो मे मोक्षाधिकार
इति तात्पर्यार्थः । सार्थविशेषणत्वात्परिकरालंकारः ॥ ४५ ॥

हिन्दी—(हे तात !) मैं क्षत्रिय तथा पाण्डु और कुन्तीका पुत्र धनञ्जय
(अर्जुन) जातियोंसे राज्यसे हटाये गये बड़े भाई (युधिष्ठिर) की आज्ञामें स्थित
हूँ (अतः मेरी तपस्या मोक्षप्राप्तिके लिए नहीं है) ॥ ४५ ॥

यदुक्तम्—‘विरुद्धः केवलं वेषः’ (श्लो० १४) इति तत्रोत्तरमाह—

कृष्णद्वैपायनादेशाद्विभर्मि व्रतमीदृशम् ।

भृशमाराधने यत्तः स्वाराध्यस्य मरुत्वतः ॥ ४६ ॥

मल्लि०—कृष्णेति । द्वीपोऽयनं जन्मभूमिर्यस्य स द्वीपायनः, स एव द्वैपा-
यनो व्यास । प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽप्रत्ययः । स एव कृष्णवर्णत्वात् कृष्णद्वैपायनश्च ।
तस्यादेशादुपदेशात् । ईदृशम् । विरुद्धवेषमित्यर्थः । व्रतं तपोनियमं विभर्मि धार-
यामि । न तु स्वेच्छयेति भावः । अथोपास्यां देवतासाह—भृशमिति । स्वाराध्यस्य
सुखमाराध्यस्य । प्रादिसमासः । ‘स्वाराध्यस्य’ इति पाठ उपसृष्टात्खल्वप्रत्ययः ।
मरुत्वत इन्द्रस्य । भृशं सम्यक् । आराधने यत्तः प्रयत्नवानित्यर्थः । तस्य क्षत्रिय-
देवतत्वादिति भावः ॥ ४६ ॥

हिन्दी—मैं व्यासजीकी आज्ञासे ऐसा व्रत कर रहा हूँ, सुखपूर्वक आराधनाके
योग्य इन्द्रदेवकी उचित आराधनामें यत्नयुक्त हूँ ॥ ४६ ॥

ननु भवादृशभ्रातृसहायस्य महावीरस्य युधिष्ठिरस्य कथमरिपरिभवप्राप्ति-
रित्यत आह—

दुरक्षान्दीव्यता राजा राज्यमात्मा वयं वधूः ।

नीतानि पणतां नूनमीदृशी भवितव्यता ॥ ४७ ॥

मल्लि०—दुरक्षानिति । दुरक्षान् । कपटपाशकैरित्यर्थः । ‘दिवः कर्म च’
इति करणे कर्मसंज्ञा । दीव्यता क्रीडता । ‘आहूतो न निवर्तते द्यूतादपि रणादपि’ ।
इति शास्त्रात् । न तु व्यससन्नितयेति भावः । राजा युधिष्ठिरेण राज्यं राष्ट्रम्,
आत्मा स्मयं, वयं चत्वारोऽनुजाः, वधूर्जाया द्रौपदी च, पणतां श्लहत्वम् । ‘पणोऽ-
क्षेष्णु श्लहोऽक्षास्तु देवनाः पाशकाश्च ते, इत्यमरः । नीतानि । सर्वं द्यूते राजा हारित-

मित्यर्थः । नीतानीति नपुंसकैकशेषः । नयतेद्विकर्मकत्वात्प्रधाने कर्मणि क्तः । ननु सर्वज्ञस्य राज्ञः कथमियमविमृश्यकारिता तत्राह—भवितव्यताजनार्थानामवश्यं भाविता । ईदृशी नूनं निश्चितम् । नात्र संशय इत्यर्थः । बुद्धिरपि भवितव्यतानुसारिष्येव, न स्वतन्त्रेत्यर्थः ॥ ४७ ॥

हिन्दी—दुष्ट जूआ खेलते हुए राजा (युधिष्ठिर) ने अपनेको हम (भाई) लोगोंको किबहुना पत्नी (द्रौपदी) को भी दाँवमें लगा दिया, भवितव्यता (होनहार) ऐसी ही होती है ॥ ४७ ॥

ननु तथापि तदैव तेष्वसङ्गो न तेषां त्वयि तत्राह—

तेनानुजसहायेन द्रौपद्या च मया विना ।

भृशमायामियामासु यामिनीष्वभितप्यते ॥ ४८ ॥

मल्लि०—तेनेति । अनुजाः सहाजातः सहाया यस्य तेन । अनुजयुक्तेनेत्यर्थः, तुल्ययोगः सहायार्थः । तेन युधिष्ठिरेण द्रौपद्या च मया विना । मद्भिरहादित्यर्थः । आयामिनो दीर्घा यामाः प्रहरा यासां तास्तासु । दुःखितस्य तथाभावादिति भावः यामिनीष्वभितप्यते । भावे लट् । तेषु मद्भित्तेषां मध्यप्यासङ्गान्न वैराग्यावकाश इत्यर्थः ॥ ४८ ॥

हिन्दी—अपने भाइयोंके साथ वे (राजा युधिष्ठिर) और द्रौपदी भी सब-लोग मेरे बिना लम्बे प्रहरोंसे युक्त रातोंमें अत्यन्त सन्ताप कर रहे हैं ॥ ४८ ॥

अथ वैरिनिर्यातिनस्यावश्यंभावद्योतनाय चतुभिः परापकृतिं दर्शयन् पर-निकारान् वर्णयति—

हृतोत्तरीयां प्रसभं सभायामागतह्रियः ।

मर्मच्छिदा नो वचसा निरतक्षन्नरातयः ॥ ४९ ॥

मल्लि०—हृतेत्यादि । अरातयः शत्रवः सभायां प्रसभं बलात्कारेण हृतोत्तरीयम्, अत एव, आगतह्रियः संप्राप्तलज्जान् नोऽस्मान् । मर्मच्छिदा मर्मच्छेदिना वचसा निरतक्षन् अशातयन् । वस्त्राद्यपहारवाक्पाहण्याभ्यां तथा व्यथयामासुरित्यर्थः । 'तक्षण'शब्दसामर्थ्याद्वचसो वाऽस्योपम्यं गम्यत इति वस्तुनालङ्कारवृत्तिः ।

हिन्दी—शत्रुओंने सभामें बलात्कार (जबरदस्ती) से हटाये गये उत्तरीय वस्त्रवाली द्रौपदीको और लज्जासे युक्त हमलोगोंको भी मर्मच्छेदन करनेवाले वचनसे छील दिया है ॥ ४९ ॥

अथातिदुःसहनिकारान्तरमाह—

उपाधत्त सपत्नेषु कृष्णाया गुरुसन्निधौ ।

भावमानयने सत्याः सत्यङ्कारमिवान्तकः ॥ ५० ॥

मल्लि०—उपाधत्तेति । अन्तको मृत्युः गुरुसन्निधौ भीष्मद्रोणादिसमक्षमेव सत्याः पतिव्रतायाः कृष्णाया द्रौपद्या आनयने केशाम्बरादिकर्षणे भावं चित्ताभि-
प्रायमितः परमनेन पाण्डवाभिभवैतान् स्वनगरं नेष्यामीत्येवंभूतं सत्यङ्कारमिव ।
क्रियज्जेवेति कारः । करणे घञ् । सत्यस्य कारः सत्यङ्कारः सत्यापनम् । चिकी-
र्षितस्य कार्यस्यावश्यं क्रियास्यापनार्थं परहस्ते यद्दीयते स सत्यङ्कारः । क्रियादौ
सत्यबाढर्चाय प्राग्दीयमानो मूल्यैकदेशश्च । 'क्लीबे सत्यापनं सत्यङ्कारः सत्याकृतिः
स्त्रियाम्' । इत्यमरः । 'कारे सत्यागदस्य' इति मुमागमः । तमिव, सपत्नेषूपपाधत्तः
निहितवान् । तेषां विनाशकाले विपरीतबुद्धिमुत्पादितवानित्यर्थः ॥ ५० ॥

हिन्दी—यमराजने भीष्म और द्रोणाचार्य आदि गुरुजनोंके समीपमें ही
पतिव्रता द्रौपदीको लानेपर चित्तके अभिप्रायको (कौरवोंको मैं अपने नगरमें
पहुँचाऊँगा) ऐसा बयानके समान धारण कर लिया ॥ ५० ॥

केनेयमाकुष्टा, सम्यैर्वा किं कृतं तत्राह—

तामैक्षन्त क्षणं सभ्या दुःशासनपुरःसराम् ।

अभिसायार्कमावृत्तां छायामिव महातरोः ॥ ५१ ॥

मल्लि०—तामिति । दुःशासनः पुरःसरो यस्यास्तां तथोक्ताम् । दुःशासनेन
सभां प्रत्याकुष्यमाणामित्यर्थः । 'अनुपसर्जनात्' इति न डीप् । तां कृष्णाम् ।
सभायां साधवः सभ्याः । 'सभाया यः' इति यप्रत्ययः । अभिसायार्कं दिनान्तसूर्या-
भिमुखम् । स्थितस्येति शेषः । 'सायो नाशदिनान्तयोः' इति विश्वः । 'लक्षणेना-
भिप्रती आभिमुख्ये' इत्यव्ययीभावः । महातरोः संबन्धिनीम्, आवृत्तां छायामिव तां
कृष्णां क्षणमैक्षन्त । न चिरं जुगुप्सितत्वात् । नापि किञ्चिदद्याप्रियन्त माध्यस्थ्य-
भङ्गभयात् । ते त्वर्कवदेव साक्षित्वमात्रमास्थिता इत्यर्थः । अत्राकुष्यमाणायाः
कृष्णायाः आक्रष्टारं प्रति पराङ्मुखत्वादावृत्तच्छायोपम्यम् । तथापि तां न मुञ्च-
तीति दुःशासनस्य तरुसाम्यम् ॥ ५१ ॥

हिन्दी—दुःशासनसे खींची गई द्रौपदीको सभासत् लोगोंवे सूर्यके सम्मुख रहे-
हुए विशाल वृक्षकी विद्यमान छायाकी तरह कुछ समय तक देख लिया ॥ ५१ ॥

अथास्यास्तादात्मिकमायथाध्यं वर्णयति—

अयथार्थक्रियारम्भैः पतिभिः किं तवेक्षितैः ।

अरुध्येतामितीवास्या नयने वाष्पवारिणा ॥ ५२ ॥

मल्लि०—अयथार्थेति । अयथार्था मिथ्याभूताः क्रियारम्भाः पतिशब्दप्रवृत्ति-
निमित्तभूतकर्मोद्योगाः येषां तैः । तामरक्षद्विरित्यर्थः । तव संबन्धिभिः । पान्ति
रक्षन्तीति पतयो भर्त्तरिः । 'पातेर्द्धतिः' इत्योणादिको ढतिप्रत्ययः । तैः, ईक्षितैर-
वेक्षितैः किम् । न किञ्चित्फलमस्तीत्यर्थः । इतीव इत्थं विचार्येवेत्युत्प्रेक्षा । वाष्प-
वारिणाऽस्याः कृष्णाया नयने अरुध्येतामावृते । रुधेः कर्मणि लङ् । अशरणा
रुरोदेत्यर्थः ॥ ५२ ॥

हिन्दी—'मिथ्याभूत कर्मका उद्योग करनेवाले तुम्हारे पतियोंको देखनेसे
क्या होगा ?' मानों ऐसा विचार कर आसूने द्रौपदीके नेत्र आच्छादित कर
दिया ॥ ५२ ॥

ननु भवद्विः किमर्थमसमर्थैरिवोपेक्षितं तत्राह—

सोढवान्नो दशामन्त्यां ज्यायानेव गुणप्रियः ।

सुलभो हि द्विषां भङ्गो दुर्लभा सत्स्ववाच्यता ॥ ५३ ॥

मल्लि०—सोढवानिति । गुणाः प्रिया यस्य स गुणप्रियः । 'वा प्रियस्य' इति
परनिपातः । ज्यावान् अग्रजो युधिष्ठिर एव । 'वृद्ध'शब्दादीयसुनि 'ज्यायादीयसः'
इत्याकारादेशः । नोऽस्माकम् । अन्ते भवाम्, अन्त्यां निकृष्टां दशामवस्थां सोढवान्,
न तु वयम् । किन्तु तद्वरुद्धा इति भावः । ननु शत्रूपेक्षा महाजन्यकारिणीत्या-
शङ्क्याह—सुलभ इति । द्विषां विद्विषां भङ्गः सुलभः । कालान्तरेऽपीति शेषः ।
सत्सु सज्जनेषु । अवाच्यतानिन्द्यता दुर्लभा, न तु शत्रूपेक्षा । हि प्रसिद्धौ । शत्रूपे-
क्षातो लोकापवाद एव बलवान् । तस्योत्पन्नस्य पुनरप्रतिविषेयत्वात्, स च समयो-
लङ्घने स्यादेवेति भावः ॥ ५३ ॥

हिन्दी—गुणोंमें प्रीति करनेवाले बड़े भाई (युधिष्ठिर) ने ही हमलोगोंकी
निकृष्ट अवस्थाको सहन कर लिया, क्योंकि शत्रुओंको जीतना सुलभ है परन्तु
सज्जनोंमें निन्दाका विषय न बनना दुर्लभ है ॥ ५३ ॥

ननु शत्रुवधे राज्ञां को नामापवादः प्रत्युत कीर्तिरेवेत्याशङ्क्य, सत्यं स एव
समयोलङ्घनकलङ्कितकीर्त्या महानिन्दानिदानमित्याशयेनाह—

स्थित्यतिक्रान्तिभीरुणि स्वच्छान्याकुलितान्यपि ।

तोयानि तोयराशीनां मनांसि च मनस्विनाम् ॥ ५४ ॥

मल्लि०—स्थितीति । तोयराशीनां समुद्राणां तोयानि मनस्विनां मनांसि च स्थित्यतिक्रान्तेर्मयादोल्लङ्घनाद्धेतोः भीरुणि, अत एव आकुलितानि संक्षोभितान्यपि स्वच्छानि अकलुषाणि । न त्वरन्त इत्यर्थः । मनस्व्ययं युचिष्ठिर इति भावः । अत्र तोयानां सामान्यतो मनस्विनां चापकृतानामेव गुणतौल्यादौपम्यस्य गम्यतया तुल्ययोगितालङ्कारः । गुणश्चात्र भीरुत्वं स्वच्छता च ॥ ५४ ॥

हिन्दी—समुद्रके जल और मनस्वी पुरुषोंके मन भी मर्यादाके उल्लङ्घनसे डरनेवाले होते हैं अत एव क्षुब्ध किये जानेपर भी कलुषित नहीं होते हैं ॥ ५४ ॥

नन्वजातशत्रोः स्वजनवैरे किं कारणमित्याशङ्क्यास्मत्सौहार्दमेवेत्याह—

घातंराष्ट्रैः सह प्रीतिर्वैरमस्मास्वसूयत ।

असन्मैत्री हि दोषाय कूलच्छायेव सेविता ॥ ५५ ॥

मल्लि०—घातंराष्ट्रैरिति । घातंराष्ट्रैर्घृतराष्ट्रपुत्रैः सह प्रीतिः सौहार्दमेव, अस्मासु विषये वैरमसूयत सूतवती । सूयतेर्द्वैवादिकात्कर्तरि लङ् । ननु सौहार्दवैरजनकं चेद्विप्रतिषिद्धं तत्राह—असदिति ॥ हि यस्मात्, असन्मैत्री दुर्जनेन सङ्गतिः कूलस्यासन्नपातस्य नदीतटस्य छायेव सेविता श्रिता सती दोषायानर्थाय भवति । न खलु दुर्जनः सुजनवन्मित्रद्रोहपातकं पश्यतीति भावः । उपमाप्राणितोऽयमर्थान्तरन्यासालङ्कारः ॥ ५५ ॥

हिन्दी—घृतराष्ट्रके पुत्रोंके साथ प्रीतिने ही हमलोगोंके विषयमें शत्रुता उत्पन्न की, क्योंकि दुर्जनके साथ नदीतटकी छायाकी तरह सेवा अनर्थके लिए होती है ॥ ५५ ॥

नन्वादावेव तेषां वृत्तमविज्ञाय कथं मैत्री कृतेत्याशङ्क्य—किं कुर्मः, दुर्जनवृत्तं दुर्विज्ञेयमित्याह—

अपवादादभीतस्य समस्य गुणदोषयोः ।

असद्वृत्तेरहो वृत्तं दुर्विभावं विधेयम् ॥ ५६ ॥

मल्लि०—अपवादादिति । अपवादात् जनाक्रोशात् । अभीतस्य । अजुगुप्समानस्येत्यर्थः । गुणदोषयोः समस्य तुल्यबुद्धेः । निग्रहानुग्रहौ गुणदोषयोरननु-रुद्धत इत्यर्थः । विधावप्येतद्विशेषणं योज्यम् । अहो ! असद्वृत्तेर्दुराचारस्य

धुर्तस्य । वृत्तमीहितं विधेर्देवस्य वृत्तमिव दुर्विभावं विभावयितुमशक्यम् । किंतु कार्येकसमधिगम्यमित्यर्थः । भवतेष्यन्तात्कृद्घातं खलप्रत्ययः ॥ ५६ ॥

हिन्दी—लोकास्पवादसे न डरनेवाले और गुण तथा दोषमें समान बुद्धि रखनेवाले दुराचारीकी चेष्टा भाग्यके विधानके समान नहीं जानी जाती है ॥ ५६ ॥

नन्वेवं मानी कथं परिभूतो जीवसि तत्राह—

ध्वंसेत हृदयं सद्यः परिभूतस्य मे परैः ।

यद्यमर्षः प्रतीकारं भुजालम्बं न लम्भयेत् ॥ ५७ ॥

मल्लि०—ध्वंसेतेति । परैः शत्रुभिः परिभूतस्य मे हृदयं सद्यो ध्वंसेत । अश्वेदित्यर्थः । अमर्षः कर्ता प्रतिक्रियारूपं भुजालम्बं हस्तावलम्बनं न लम्भयेन्न ग्राहयेद्यदि । हृदयेनेति शेषः । सत्यं जीवामि प्रतिविधितस्या । न तु निर्लज्जतयेति भावः ॥ ५७ ॥

हिन्दी—शत्रुओंसे तिरस्कृत मेरा हृदय, क्रोध प्रतीकार-स्वरूप बाहुका अवलम्बन ग्रहण न कराता तो उसी क्षण ध्वस्त हो जाता ॥ ५७ ॥

ननु तवैव कोऽयमभिमानस्तत्राह—

अवधूयारिभिर्नीता हरिणैस्तुल्यवृत्तिताम् ।

अन्योन्यस्यापि जिह्नीमः किं पुनः सहवासिनाम् ॥ ५८ ॥

मल्लि०—अवधूयेति । अरिभिरवधूय परिभूय हरिणैर्मृगैस्तुल्यवृत्तितां तुल्यजीवनत्वम् । वन्याहारतामित्यर्थः । नीताः प्रापिता वयम् । पञ्चापीति शेषः । अन्योन्यस्यापि जिह्नीमो लज्जामहे । सहवासिनां सहचारिणां किं पुनः । प्रागेव जिह्नीम इति किमु वक्तव्यमित्यर्थः । क्रियायोगे संबन्धसामान्ये षष्ठी । अत्र वयं पञ्चापि तुल्यभिमाना एव । इदं तु मदेकसाध्यं कर्मेति मुनिशासनान्मयानुधीयत इति भावः ॥ ५८ ॥

हिन्दी—शत्रुओंसे तिरस्कृत होकर हमलोग मृगोंके समान जीवनवाले बनाये गये हैं, एक दूसरेसे भी लज्जित होते हैं सहचारियोंसे मिलनेपर फिर क्या कहना है ? ॥ ५८ ॥

ननु तर्हि दुःखैकनिदानमन्तःशत्रु भान एव त्यज्यतामित्याशङ्क्य तत्प्रागे दोषमाह—

शक्तिवैकल्यनम्रस्य निःसारत्वाल्लघोयसः ।

जन्मिनो मानहीनस्य तृणस्य च समा गतिः ॥ ५९ ॥

मल्लि०—शक्तीति । शक्तिवैकल्येनोत्साहादिशक्तिवैधुर्येणाऽवष्टम्भसामर्थ्य-
विरहेण च नम्रस्य प्रह्वीभूतस्य विषेयभूतस्य च निःसारत्वात् दुर्बलत्वात् स्थिरांश-
रहितत्वाच्च । 'सारो बले स्थिरांशे च' इत्यमरः । लघोयसो गौरवहीनस्य । नीरस-
स्येत्यर्थः । मानहीनस्य जन्मिनो जन्तोः । ब्रौह्मादित्वादिनिः । तृणस्य च गतिर-
वस्था समा इति । मानहीनस्य तृणादपि निःकृष्टत्वान्न त्याज्यो मान इति भावः ।
श्लेषालंकारोऽयं तदनुप्राणितेयमुपमेत्यनेकार्थदोषिकेति व्यज्यते ॥ ५९ ॥

हिन्दी—उत्साह आदि शक्तिकी विकलतासे नम्र और सारहीन होनेसे गौरव-
से रहित, अभिमानहीन पुरुषकी और तृणकी अवस्था समान होती है ॥ ५९ ॥

मानत्यागे दोषमुक्त्वा तत्सद्भावे षडभिर्गुणमाह—

अलङ्घ्यं तत्तदुद्दीक्ष्य यद्यदुच्चैर्महीभूताम् ।

प्रियतां ज्यावसी मागान्महतां केन तुङ्गता ? ॥ ६० ॥

मल्लि०—अलङ्घ्यमिति । महीभूतां पर्वतानां संबन्धि यद्यत् शृङ्गादिकम् ।
उच्चैरुन्नतं तत्तदलङ्घ्यमुद्दीक्ष्योत्प्रेक्ष्य । तर्कयित्वेति यावत् । महतां महात्मनां
तुङ्गता मानोन्नत्यं ज्यायसीं प्रियतां प्रियत्वं केन हेतुना मागात् । न केनापि
प्रियत्वं गच्छत्येवेत्यर्थः । आशिषि माङ्गि लुङ् । अटोऽपवादः । दैवमनिच्छामुत्पाद-
यत्योषधवदस्मिन्नर्थे इत्याशंसनार्थमाशीःप्रयोगः । उद्दीक्ष्येत्यसमानकर्तृकत्विर्देशः
क्वचित्प्रयोगदर्शनात्सोढव्यः । केचित् 'उद्दीक्ष्यम्' इति पठन्ति । तत्र यद्यदुच्चै-
स्तत्तलङ्घ्यमुद्दीक्ष्यमवलोकनीयं न चोललङ्घनीयमिति । अतो महतामित्यादि
योजयन्ति ॥ ६० ॥

हिन्दी—पर्वतोंके जो-जो शृङ्ग (चोटी) आदि उन्नत हैं उसको अलंघनीय
तर्कना करके महात्माओंकी अभिमानसे उन्नतता श्रेष्ठ प्रियताको कि क्यों प्राप्त
नहीं करेगा ? ॥ ६० ॥

तावदाश्रीयते लक्ष्म्या तावदस्य स्थिरं यशः ।

पुरुषस्तावदेवासौ यावन्मानान्न हीयते ॥ ६१ ॥

मल्लि०—तावदिति । किञ्च, तावदेवासौ लक्ष्म्याऽऽश्रीयते । तावदस्य पुंसो
यशः स्थिरम् । तावदेव असौ पुरुषः । पुरुषत्वेन गण्यत इत्यर्थः । यावत् मानाद-

भिमानात् । न हीयते न भ्रश्यति । मानहीनस्य न किञ्चिच्छुभमस्तीत्यर्थः ॥ ६१ ॥

हिन्दी—पुरुष तब तक लक्ष्मीसे आश्रय किया जाता है और उसका यश तब तक स्थिर होता है जब तक वह अभिमानसे रहित नहीं होता है ॥ ६१ ॥

स पुमानर्थवज्जन्मा यस्य नाम्नि पुरःस्थिते ।

नान्यामङ्गुलिमभ्येति संख्यायामुद्यताङ्गुलिः ॥ ६२ ॥

मल्लि०—स इति । स पुमान्, अर्थवज्जन्मा सार्थकजन्मा यस्य पुंसो नाम्नि पुरोऽग्रे स्थिते सति संख्यायां पुरुषगणनाप्रस्ताव उद्यता गुणमधिकृत्योन्नमिताऽङ्गुलिरन्यां द्वितीयाम् । अङ्गुलिम् । उद्यतामिति शेषः । नाम्नेति न प्राप्नोति । अद्वितीयत्वादस्येत्यर्थः । एतन्मानरहितस्य न संभवतीति भावः ॥ ६२ ॥

हिन्दी—उस पुरुषका जन्म सार्थक है जिसका नाम आगे रहनेपर पुरुषोंकी गणनाके अवसरमें उद्यत अंगुलि दूसरी अंगुलिको प्राप्त नहीं करती है ॥ ६२ ॥

दुरासदवदज्यायान् गम्यस्तुङ्गोऽपि भूधरः ।

न जहाति महौजस्कं मानप्रांशुमलङ्घ्यता ॥ ६३ ॥

मल्लि०—दुरासदेति । दुरासदैवैर्नैर्ज्यायान् प्रवृद्धस्तथापि तुङ्गोऽपि भूधरो गम्यो गन्तुं शक्य एव । प्रसिद्धे चैतदिति भावः । महौजस्कं प्रतापसंपन्नं मानप्रांशुं मानोन्नतम् । पुरुषमिति शेषः । अलङ्घ्यता न जहाति । कदाचिन्मानो लङ्घयितुं न शक्यत इत्यर्थः । गिरेरपि गङ्गीयान् मानाधिक इति भावः । अत्रोपमानाद् भूधरादुपमेयस्य मानिनो धर्मान्तरसाम्येऽप्यलङ्घ्यत्वेनाधिक्यकथनाद्व्यतिरेकालंकारः ॥ ६३ ॥

हिन्दी—दुःप्राप्य, वनोंसे बड़ा हुआ और ऊँचा होनेपर भी पर्वत जाया जा सकता है, परन्तु प्रतापसे सम्पन्न और मानसे उन्नत पुरुष अलङ्घनीयता को नहीं छोड़ता है अर्थात् कोई उसका लङ्घन नहीं कर सकता है ॥ ६३ ॥

गुरुन्कुर्वन्ति ते वंश्यान्वन्वर्था तैर्वंसुन्धरा ।

येषां यथांसि शुभ्राणि ह्येपयन्तीन्दुमण्डलम् ॥ ६४ ॥

मल्लि०—गुरुनिति । ते नराः । वंश्यान् अन्वये भवान् । गुरुन् कुर्वन्ति प्रथयन्ति । स्वनाम्ना व्यपदेशयन्ति रघुदिलीपादिवदित्यर्थः । तैर्नरैः । वसून्ति धनानि धरतीति वसुन्धरा । 'संज्ञायां भूतवृजौ'त्यादिना खचप्रत्यये 'खचि ह्रस्वः' इति

हृस्वान्नुमागमश्च । अन्वर्थाङ्गुगताया । तेषां वसुभूतानां धारणादितिभावः । येषां
शुष्काणि यशांसि इन्दुमण्डलं ह्येपयन्ति लज्जयन्ति । यशसो निष्कलङ्कत्वादिति
भावः । ईदृशं हि यशो मानमहत् एव संभवतीति तात्पर्यार्थः । ह्रीषातोर्ष्यन्ताल्लट्ट
'अतिह्री'—त्यादिना पुगागमः । अत्र ह्येपणस्य सादृश्यपर्यवसानादुपमालंकारः ॥

हिन्दी—जिन पुरुषोंके सफेद यश चन्द्रमण्डलको लज्जित करते हैं, वे पुरुष ही
वसुन्धरा (पृथिवी)को अन्वर्थ (नामके अनुसार अर्थवाली) करते हैं तथा अपने
वंशमें उत्पन्न जनोंको प्रख्यात कर देते हैं ॥ ६४ ॥

उदाहरणमाशोःषु प्रथमे ते मनस्विनाम् ।

शुष्केऽशनिरिवामर्षो यैररातिषु पात्यते ॥ ६५ ॥

मल्लि०—उदाहरणमिति । यैरमर्षः क्रोधः शुष्के नीरसे । अशनिरिव अरा-
तिषु विषये पात्यते प्रक्षिप्यते । मनस्विनां मानिनां प्रथमेऽग्रेसरास्ते आशोःषु पुरुषै-
रेवं भवितव्यमेवंरूपासु । उदाहरणं निदर्शनम् । भवन्तीति शेषः । रामादिवदुपमानं
भवन्तीत्यर्थः । अतो न त्याज्यो मान इति संदर्भार्थः ॥ ६५ ॥

हिन्दी—जिन पुरुषोंसे क्रोध सूखे पत्तोंपर वज्रके समान शत्रुओंपर प्रहार
किया जाता है, अभिमानी पुरुषोंमें अग्रेसर वे ही 'पुरुषोंको ऐसा होना चाहिए'
ऐसे अभिलाषोंमें उदाहरणस्वरूप होते हैं ॥ ६५ ॥

न सुखं प्रार्थये नार्थमुदन्वद्वीचिचञ्चलम् ।

नानित्यताशनेस्त्रस्यन् विविक्तं ब्रह्मणः पदम् ॥ ६६ ॥

मल्लि०—नेत्यादि । उदन्वद्वीचिरिव चञ्चलं समुद्रतरङ्गवदस्थिरं सुखं कामं न
प्रार्थये नेच्छामि । तथा, चञ्चलमर्थं च न प्रार्थये । किंच अनित्यता विनाशिता
सैव अशनस्तस्मात् त्रस्यन् बिभ्यन् । 'वा आशे—'त्यादिना श्यन्प्रत्ययः । विविक्तं
निर्बाधं ब्रह्मणो वेधस आत्मनः पद्यत इति पदं स्थानसैक्यलक्षणं मुक्तिं च न प्रार्थये ।
एतेन यदुक्तम् 'उच्छेदं जन्मनः कर्तुम्' (श्लो० ३१) इत्यादि तत् समाहितम् । ६६ ।

हिन्दी—मैं समुद्रकी तरङ्गके समान चञ्चल सुख और अर्थको और न
अनित्यतारूप वज्रसे डरता हुआ बाधारहित ब्रह्मपदको ही चाहता हूँ ॥ ६६ ॥

प्रमार्ष्टुमयशःपङ्कमिच्छेयं छद्मना कृतम् ।

वेधव्यतापितारातिवनितालोचनाम्बुभिः ॥ ६७ ॥

मल्लि०—प्रमाष्टुमिति । किंतु, छयना कपटेन कृतम् । शत्रुभिरिति शेषः । अथवा एव पङ्क्तमिति रूपकालंकारः । वैषम्येन तापितानां दुःखीकृतानामराति-
बनितानां लोचनाम्बुभिः प्रमाष्टुं क्षालयितुम् । इच्छेयमभिलषेयम् । इषिघातो-
लिङ्गि रूपम् । वैरिनिर्यातनातिरिक्तं न किंचिदिच्छामीत्यर्थः ॥ ६७ ॥

हिन्दी—मैं शत्रुओंसे कपटपूर्वक किये गये अपनी अकीर्तिरूप पङ्क्त (कीचड़)
को वैषम्यसे सन्तापित शत्रुपत्नियोंके आँसुओंसे घोना चाहता हूँ ॥ ६७ ॥

एवं तर्हि 'यः करोति बधोदरकः' (श्लो० १९) इत्याद्युक्तदोषः स्यादित्या-
शङ्कामङ्गीकृत्य ग्लानिनं दोषायैति न्यायमाश्रित्य युग्मेनोत्तरमाह—

अपहस्येऽथवा सङ्ग्रिः, प्रमादो वास्तु मे धियः ।

अस्थानविहितायासः कामं जिह्नेतु वा भवान् ॥ ६८ ॥

मल्लि०—अपहस्य इत्यादि । अथवा, सङ्ग्रिः पण्डितैः अपहस्ये । अपहसिष्य
इत्यर्थः । 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा' इति हसतेरप्यन्तात्कर्मणि लट् । पयन्तस्तु
भ्रान्तः पाठः । मे धियः प्रमादोऽनवधानत्वं वास्तु । भवान् अस्थानेऽयोग्यविषये
विहित आयासो हितोपदेशो येन स तथोक्तः । विफलप्रयत्नः सन्नित्यर्थः । कामं वा
जिह्नेतु लज्जताम् ॥ ६८ ॥

हिन्दी—इस उद्देश्यसे की गई मेरी तपस्यामें मैं विद्वानोंका उपहासपात्र हो
जाऊँ वा मेरी बुद्धिकी असावधानता हो अथवा अयोग्य विषयमें प्रयास करनेवाले
होते हुए आप लज्जित हों ॥ ६८ ॥

वंशलक्ष्मीमनुद्धृत्य समुच्छेदेन विद्विषाम् ।

निर्वाणमपि मन्येऽहमन्तरायं जयश्रियः ॥ ६९ ॥

मल्लि०—वंशेति । अहं तु विद्विषां शत्रूणां समुच्छेदेन विनाशेन करणेन
वंशलक्ष्मीमनुद्धृत्यापुनरावर्त्य निर्वाणं मोक्षमपि जयश्रियोऽन्तरायं विघ्नं मन्ये । न
तु पुरुषार्थमित्यर्थः । किमुतान्योत्सवादिकमिति भावः ॥ ६९ ॥

हिन्दी—मैं तो शत्रुओंका संहार कर अपनी वंशलक्ष्मीका उद्धार किये विना
मोक्षको भी विजयलक्ष्मीमें विघ्नरूप समझता हूँ ॥ ६९ ॥

अजन्मा पुरुषस्तावद् गतामुत्तुणमेव वा ।

यावन्नेषुभिरादत्ते विलुप्तमरिभिर्यशः ॥ ७० ॥

मल्लि०—अजन्मेति । पुरुषो यावत् अरिभिविलुप्तं संहृतं यश इषुभिरादत्ते ।

अरिवचेन न प्रत्याहरतीत्यर्थः । तावत् अजन्मा । अजातप्राय इत्यर्थः । नन्वजातो जननान्तरमुपयुज्यत एवेत्यरुच्या पक्षान्तरमाह—गतासुमृतः । मृततुल्य इत्यर्थः । मृतोऽपि प्रागुपयुक्तवानित्यरुच्याह—तृणमेवेति । तृणतुल्य इत्यर्थः । अचिकित्करस्तु नैकाल्यानुपयोगाज्जीवन्मृत इत्यर्थः । अतो नाहमाग्रहाद् ब्रवीमि, किंतु वीरधर्ममनुपालयामीति भावः ॥ ७० ॥

हिन्दी—पुरुष जब तक शत्रुओंसे विलुप्त यशको बाणोंसे नहीं लौटाता है तब तक वह जन्महीन-सा है । वा मरा हुआ-सा है वा तृणके ही समान है ॥ ७० ॥

सर्वथा वैरनिर्यातनं कर्तव्यमित्युक्तम्, तदकरणे पुरुषगुणानां हानिदोषमाह—

अनिर्जयेन द्विषतां यस्यामर्षः प्रशाम्यति ।

पुरुषोक्तिः कथं तस्मिन् ब्रूहि त्वं हि तपोधन ! ॥ ७१ ॥

मल्लि०—अनिर्जयेणेति । यस्यामर्षः क्रोधो द्विषतां शत्रूणाम् । अनिर्जयेन विजयं विनैव प्रशाम्यति । उपलक्षणे तृतीया । तस्मिन् पुरुष इत्युक्तिः ‘पुरुष’ शब्दः कथम् ? न कथंचिदित्यर्थः । प्रवर्तत इति शेषः । प्रवृत्तिनिमित्तस्य पुरुषकारस्याभावादिति भावः । हे तपोधन ! त्वं हि त्वमेव ब्रूहि कथय । न च ते किंचिदविदित-मस्तीति भावः । ‘हि हेताववधारणे’ इत्यमरः ॥ ७१ ॥

हिन्दी—हे तपस्विन ! जिस पुरुषका क्रोध शत्रुओंके जीते बिना शान्त होता है उसमें ‘पुरुष’ शब्दसे व्यवहार कैसे उचित होगा ? आप ही कहिए ॥ ७१ ॥

ननु पुरुषत्वजात्यैव पुरुषोक्तिप्रवृत्तेः किंपुरुषकारेण, तत्राह—कृतमित्यादिद्वयेन—

कृतं पुरुषशब्देन जातिमात्रावलम्बिना ।

योऽङ्गीकृतगुणैः श्लाघ्यः सविस्मयमुदाहृतः ॥ ७२ ॥

मल्लि०—कृतमिति । जातिमात्रावलम्बिना जातिमात्राभिधायिना पुरुषशब्देन कृतमलम् । न तेन किंचित्साध्यत इत्यर्थः । अत्र गम्यमानसाधनक्रियापेक्षया करण-त्वात्तृतीयेत्युक्तं प्राक् । ‘कृतम्’ इति निषेवार्थकमव्ययं चादिषु पठ्यते । सत्यं जातिमात्रेऽपि ‘पुरुष’ शब्दः प्रवर्तते । परन्तु नासौ पुंसामाशास्यः पश्वादिसाधारण्यादिति तात्पर्यार्थः । तर्हि कोदृक्श्लाघ्य इत्याशङ्क्याह—य इत्यादिनार्थद्वयेन । अङ्गीकृतगुणैर्गुणपक्षपातिभिः । यः पुमान् श्लाघ्यः स्तुत्यः सन् सविस्मयं ससंभ्रमम् । उदाहृतः कथितः । पुंसा ईदृशेन भवितव्यमिति निर्दिशतः ॥ ७२ ॥

हिन्दी—जातिमात्रका अवलम्बन करनेवाले ‘पुरुष’ शब्दको कुछ आवश्यकता

नहीं है, जो गुणोंका अङ्गीकार करनेवाले पुरुषोंसे आश्चर्यपूर्वक उदाहरणका पात्र होता है वही पुरुष प्रशंसनीय है ॥ ७२ ॥

ग्रसमानमिवौजांसि सदसा गौरवेरितम् ।

नाम यस्याभिनन्दन्ति द्विषोऽपि स पुमान्पुमान् ॥ ७३ ॥

मल्लि०—ग्रसमानमिति । किंच, सदसा सभया गौरवेणेरितं कथाप्रसङ्गेषु गौरवपूर्वकमुच्चारितं सत् । ओजांसि शृण्वतां तेजांसि ग्रसमानं गिलदिव स्थितं यस्य पुंसो नाम द्विषोऽप्यभिनन्दन्त्यनुमोदन्ते । किमुत सुहृद इति भावः । स पुमान् पुमान् । पुरुषत्वेन गण्यत इत्यर्थः । प्रथमः 'पुं' शब्दो जातिवचनः, द्वितीयो गुणवचनः । स एव श्लाघ्यः । अत्र पुमान्पुमानिति तात्पर्यमात्रभेदभिन्नशब्दार्थपोन-रुक्त्यलक्षणो लाटानुप्रासोऽलंकारः । तथा च सूत्रम्—'तात्पर्यभेदयुक्तो लाटानुप्रासः' इति ॥ ७३ ॥

हिन्दी—सभासे गौरवसे उच्चारित होते हुए और सुननेवालोंके तेजको ग्रास करते हुए जिस पुरुषके नामका शत्रुलोग भी अनुमोदन करते हैं, वही पुरुष पुरुष-शब्दसे परिगणित होता है ॥ ७३ ॥

ननु सत्सु भीमादिषु तवैवायं कोऽभिनवेश इत्यत्राह—

यथाप्रतिज्ञं द्विषतां युधि प्रतिचिकीर्षया ।

ममैवाध्येति नृपतिस्तृष्यन्निव जलाञ्जलेः ॥ ७४ ॥

मल्लि०—यथेति । नृपतियुधिष्ठिरः यथाप्रतिज्ञं युधि द्विषतां प्रतिचिकीर्षयः द्विषतः प्रतिकर्तुमिच्छया । प्रतिज्ञानुसारेणैव जिघांसयेत्यर्थः । तृष्यन् पिपासुः जला-ञ्जलेरिव ममैवावाध्येति इच्छति । कार्यसिद्धेर्मदायत्तत्त्वान्मामेव स्मरति, अतोऽयं ममाभिनवेश इत्यर्थः 'अधीगर्थे—'त्यादिना कर्मणि षष्ठी ॥ ७४ ॥

हिन्दी—राजा (युधिष्ठिर) प्रतिज्ञाके अनुसार युद्धमें शत्रुओंका प्रतिकार करनेकी इच्छासे जैसे प्यासा पुरुष जैसे जलाञ्जलिकी इच्छा करता है उसी तरह मेरा स्मरण करते हैं ॥ ७४ ॥

ननु युधिष्ठिरः स्वार्थं साधयति, त्वया च स्वार्थमात्रमनुसंधीयतामित्यतमाह—

स वंशस्यावदातस्य शशाङ्कस्येव लाञ्छनम् ।

कुच्छ्रेषु व्यर्थया यत्र भूयते भर्तुराज्ञया ॥ ७५ ॥

मल्लि०—स इति । स नरोऽवदातस्य स्वच्छस्य वंशस्य शशाङ्कस्येव लाञ्छनं कलङ्कः । यत्र यस्मिन्पुरुषे कृच्छ्रेषु व्यसनेषु भर्तुः स्वामिन आज्ञया व्यर्थया भूयते । भावे लट् । आपदि स्वार्थसाधकः कुलघातकः तत्कथं स्वार्थनिष्ठकार्यता युक्त्यर्थः ॥ ७५ ॥

हिन्दी—जो पुरुष विपत्तिमें स्वामीकी आज्ञाको व्यर्थ कर देता है वह पुरुष चन्द्रमाके समान स्वच्छ वंशका कलङ्क-स्वरूप है ॥ ७५ ॥

यदुक्तम्—‘विजहीहि रणोत्साहम्’ (श्लो० ३१) इत्यादि, तत्रोत्तरमाह—
कथं वादीयतामर्वाङ् मुनिता धर्मरोधिनी ।
आश्रमानुक्रमः पूर्वैः स्मर्यते न व्यतिक्रमः ॥ ७६ ॥

मल्लि०—कथमिति । धर्मरोधिनी धर्मविरोधिनी । अर्वाङ् गार्हस्थ्यप्रागेव मुनिता वानप्रस्थत्वं चतुर्थाश्रमता वा । वर्णप्रक्रमेण तस्य विधानात् ‘त्रयाणां वर्णानां चेदमधीत्य चत्वार आश्रमाः’ इति सूत्रकारवचनाच्च क्षत्रियस्यापि कैश्चिद्विदित्वात् । तदेतत्सम्यग्विवेचितमस्माभी रधुवंशसंजीविन्याम् (स० ८।१४)—‘स किलाश्रम-मन्त्यमाश्रितः’ इत्यत्र । कथं वा आदीयतां मया कथं वाऽङ्गीक्रियताम् । संप्रस्ते लोट् । तथा हि पूर्वैर्मन्वादिभिराश्रमानुक्रमः स्मर्यते । न तु व्यतिक्रमः । ‘ब्रह्मचारी भूत्वा गृही भवेत्, गृही भूत्वा वनी भवेत्, वनी भूत्वा प्रव्रजेत्’ इति श्रुत्यनुसार-दित्यर्थः । एतदपि ‘चत्वार आश्रमाः’ इत्येतत्पक्षमाश्रित्योक्तम् । ‘यदि चेद्वैराग्यं तदा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्गृहाद्वा वनाद्वा’ इति व्युत्क्रमपक्षस्यापि श्रवणात् । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ७६ ॥

हिन्दी—गृहस्थाश्रमसे पहले ही धर्मविरोधी वानप्रस्थधर्म वा संन्यासधर्मका कैसे ग्रहण किया जाय ? मनु आदि पूर्वजोंने ब्रह्मचर्य, गार्हस्थ्य, वानप्रस्थ और संन्यास ऐसे आश्रमके क्रमका स्मरण किया है ॥ ७६ ॥

ननु भवान्गृहस्थ एव तत्कथमर्वाङ्मुनित्वविरोध इच्छाशङ्क्य, सत्यं गृहस्थोऽ-
स्मि, तथापि कृतनिखिलगृहस्थकतंव्यस्यैव वानप्रस्थाधिकारो न गृहस्थमात्रस्य । न
चाहमद्यापि कृतकृत्य इत्युत्तरमाह—

आसक्ता धूरियं रूढा जननी दूरगा च मे ।

तिरस्करोति स्वातन्त्र्यं ज्यायांश्चाचारवान्तृणा ॥ ७७ ॥

मल्लि०—आसक्तेति । आसक्ता लभता । अवश्यं कर्तव्येत्यर्थः । रूढा प्रसिद्धा

महतीत्यर्थः । इयं पूर्वोक्ता घूः वैरिनिर्यातनभारः । दूरगा दूरवर्तिनी जननी च मातापि । तथा, नृपोऽप्याचारवान् । तपोऽधिक इत्यर्थः । तथापि ज्यायान् ज्येष्ठो नृपो युधिष्ठिरश्च मे मम स्वातन्त्र्यं स्वाच्छन्द्यं तिरस्करोति दूरीकरोति । आश्रमान्तरं प्रतिबध्नातीत्यर्थः । तिरस्करोतीति प्रत्येकमभिसंबध्यते । अन्यथा बहुवचन-प्रसङ्गात् ॥ ७७ ॥

हिन्दी—वैरीसे बदला लेनेका महान् यह भार मेरे ही ऊपर लगा हुआ है । मेरी माता भी दूरवर्तिनी हैं और आचारवान् राजा (बड़े भाई युधिष्ठिर) भी मेरी स्वतन्त्रताको दूर कर रहे हैं (अतः दूसरा आश्रम वानप्रस्थ वा संन्यास) मैं नहीं ले सकता हूँ ॥ ७७ ॥

उक्तमर्थमुसंहरति—

स्वधर्ममनुसन्धन्ते

नातिक्रममरातिभिः ।

पलायन्ते कृतध्वंसा

नाहवान्मानशालिनः ॥ ७८ ॥

मल्लि०—स्वधर्ममिति । मानशालिनः स्वधर्मं क्षात्रधर्ममनुसन्धन्तेऽनुवर्तन्ते । अतिक्रमं स्वधर्मातिक्रमं नानुसन्धन्ते । ततः किमत आह—अरातिभिरिति । अरातिभिः कृतध्वंसाः कृतापकाराः सन्त आहवान् पलायन्ते । अयमेव स्वधर्मानुरोध इत्यर्थः । 'उपसर्गस्यायतो' इति रेफस्य लत्वम् । अत्र मनुः—'न निवर्तेन सङ्ग्रामात् क्षात्रधर्ममनुस्मरन्' इति । अत्रोत्तरवाक्यार्थं प्रति पूर्ववाक्यार्थस्य हेतुत्वाद्वाक्यार्थ-हेतुकं काव्यलिङ्गमलंकारः ॥ ७८ ॥

हिन्दी—मानी पुरुष क्षात्रधर्मका अनुसरण करते हैं, स्वधर्मका लङ्घन नहीं करते हैं । शत्रुओंसे अपकार किये जाते हुए युद्धसे पलायन नहीं करते हैं ॥ ७८ ॥

किं बहुना, ममायं निश्चयः श्रूयतामित्याह—

विच्छिन्नाभ्रविलायं वा विलीये नगमूर्धनि ।

आराध्य वा

सहस्राक्षमयशःशल्यमुद्धरे ॥ ७९ ॥

मल्लि०—विच्छिन्नेति । विच्छिन्नं वाताहतं यदग्रे तदिव विलीयेति विच्छिन्नाभ्रविलायं यथा तथा 'उपमाने कर्मणि च' इति कर्तृयुपपदे णमुल् । नगमूर्धनि अस्मिन्निरिष्टृङ्गे विलीये विशीये वा । कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोगः । यद्वा—सहस्राक्षमिन्द्रम्, आराध्यायश एव शल्यं तत् । उद्धर उद्धरिष्यामि । न तु मत्पुत्र-इत्यर्थः । 'वा' शब्दो विकल्पे ॥ ७९ ॥

हिन्दी—वायुसे ताडित मेघके समान विलीन होकर इन्द्रकील पर्वतकी चोटीमें नष्ट हो जाऊँगा वा इन्द्रदेवकी आराधना कर अकीतिरूप कण्टकको निकाल दूँगा ॥ ७९ ॥

इत्युक्तवन्तं परिरभ्य दोभ्यां तनूजमाविष्कृतदिव्यमूर्तिः ।

अधोपघातं मधवा विभूत्यै भवोद्भवाराधनमादिदेश ॥ ८० ॥

मल्लि०—इतीति । मधवा इन्द्रः । इत्युक्तवन्तं तनूजं पुत्रमर्जुनम् । अविष्कृता प्रकृतिता दिव्यमूर्तिनिजरूपं येन स यथोक्तः सन् । दोभ्यां बाहुभ्यां परिरभ्य विभूत्यै श्रेयसे । उपहन्यतेऽनेनेत्युपघातम् । करणे घृप्रत्ययः । अधानां दुःखानामुपघात-मधोपघातम् । भवः संसारस्तस्योद्भवः कारणमिति भवोद्भवः शिवस्तस्य आराधन-मुपासनम् । आदिदेश । शिवमुद्दिश्य तपश्चरेत्याज्ञापयामासेत्यर्थः ॥ ८० ॥

हिन्दी—इन्द्रदेवने ऐसा कहनेवाले अपने पुत्र अर्जुनको अपनी दिव्यमूर्तिको प्रकट कर बाहुओंसे आलिङ्गन कर उन्हें कल्याणके लिए दुःखोंका नाश करनेवाले संसारके कारणस्वरूप शिवजीके आराधनका उपदेश दिया ॥ ८० ॥

प्रीते पिनाकिनि मया सह लोकपालैर्लोकत्रयेऽपि विहिताप्रतिवार्यवीर्यैः ।

लक्ष्मीं समुत्सुकयितासि भृशं परेषामुच्चार्य वाचमिति तेन तिरोबभूवे ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये एकादशः सर्गः ।

मल्लि०—प्रीत इति । पिनाकिनि शिवे प्रीते सति लोकपालैः सह मया लोक-त्रयेऽपि विहितं दत्तमप्रतिवार्यमनिवार्यं वीर्यं यस्य स तथोक्तः सन् । परेषां शत्रूणां लक्ष्मीं भृशं समुत्सुकयितासि समुत्सुकां त्यज्यनुरक्तान् कर्तासि । पुनराहरिष्यसी-त्यर्थः । वीरभोग्याः संपद इति भावः 'उत्सुक' शब्दात् 'तत्करोति' इति ण्यन्तात् कर्तरि लुट् इति वाचमुच्चार्य, तेन इन्द्रेण तिरोबभूवेऽन्तर्दधे । भावे लिट् ॥ ८१ ॥ इति किरातार्जुनीयकाव्यव्याख्यायां घण्टापथसमाख्यायामेकादशः सर्गः समाप्तः ।

हिन्दी—'हे अर्जुन ! शिवजीके प्रसन्न होनेपर लोकपालोंके साथ मुझसे भी दिये गये अनिवार्य पराक्रमसे युक्त होकर तुम शत्रुओंकी लक्ष्मीको अत्यन्त उत्सुक कर डालोगे' ऐसा वाक्य कहकर इन्द्रदेव अन्तर्हित हो गये ॥ ८१ ॥

इति किरातार्जुनीये एकादशः सर्गः ।

द्वादशः सर्गः

अथ वासवस्य वचनेन रुचिरवदनस्त्रिलोचनम् ।

क्लान्तिरहितमभिराधयितुं विधिवत्तपांसि विदधे धनञ्जयः ॥ १ ॥

मल्लि०—अथेति । अथ इन्द्रतिरोधानानन्तरं रुचिरवदन इन्द्रसाक्षात्कार-
संतोषात् प्रसन्नमुखो धनञ्जयोऽर्जुनो वासवस्य वचनेन उपदेशेन त्रिलोचनं शिवं
क्लान्तिरहितं यथा तथा, अभिराधयितुं प्रसादयितुं तपांसि विधिवत् विध्यर्हम् ।
अथाशास्त्रमित्यर्थः । 'तदर्हम्' इति वतिप्रत्ययः । विदधे चक्रे । अस्मिन्सर्गे उद्-
गता वृत्तम्—'सजसादिमे सलघुको च नसजगुर्कैरथोदगता । व्यङ्ग्यगतभनजला
श्रुताः सजसा जगौ चरणमेकतः पठेत् ।' इति लक्षणात् ॥ १ ॥

हिन्दी—इन्द्रदेवके अन्तर्हित होनेके अनन्तर प्रसन्न मुखवाले अर्जुन इन्द्रके
उपदेशसे श्लान्तिरहित होकर शिवजीको प्रसन्न करनेके लिए विधिपूर्वक तपस्या
करवे लगे ॥ १ ॥

अभिरश्मिमालि विमलस्य धृतजयधृतेरनाशुषः ।

तस्य भुवि बहुतिथास्तिथयः प्रतिजग्मुरेकचरणं निषीदतः ॥ २ ॥

मल्लि०—अभिरश्मीति । अभिरश्मिमालि अभिसूर्य सूर्याभिमुखं भुवि एक-
चरणं निषीदन् एकचरणेन तिष्ठतो विमलस्य बाह्यान्तरशुद्धिमतः । धृता जयधृति-
जयैच्छा येन तस्य । अनाशुषोऽनश्नतः । 'उपेयिवाननाश्राननूचानश्चे'ति निपातः ।
तस्यार्जुनस्य बहूनां पूरणा बहुतिथाः । बहुसंख्याका इत्यर्थः । 'तस्य पूरणे ङट्' ।
'बहुपूरागणसङ्घस्य तिथुक्' इति तिथुगागमः । तिथयो दिनानि प्रतिजग्मुः । अत्र
'तिथि'शब्दः पुल्लिङ्गः । 'तदाद्यास्तिथयो द्वयोः' इत्यभिधानात् । अन्यथा बहुतिथा
इत्यत्र टित्वानङोप्यात् ॥ २ ॥

हिन्दी—सूर्यके सम्मुख पृथ्वीपर एक पैरसे खड़े होकर निर्मल होकर विजय-
लामकी इच्छा करते हुए निराहार उन अर्जुनके बहुत-से दिन व्यतीत हुए ॥ २ ॥

वपुर्निन्द्रियोपतपनेषु सततमसुखेषु पाण्डवः ।

व्याप नगपतिरिव स्थिरतां, महतां हि धैर्यमविभाव्यवैभवम् ॥ ३ ॥

मल्लि०—वपुर्निन्द्रियोपतपनेषु सततं वपुष इन्द्रियाणां च उपतपनेषु

सन्तापकरेषु । करणे ल्युट् । असुखेष्वनशनादिदुःखेष्वपि नगपतिगिरीन्द्र इव स्थिरतां दाढ्यं व्याप प्राप । तथा हि—महतां धैर्यमविभाष्यं दुर्बोधं वैभवं सामर्थ्यं यस्य तत्तथोक्तम् । वीराणामकिञ्चित्करं दुःखमिति भावः ॥ ३ ॥

हिन्दी—अर्जुन निरन्तर शरीर और इन्द्रियोंके सन्तापकारी अनशन आदि दुःखोंमें भी हिमालय पर्वतके समान दृढ हो गये, क्योंकि महापुरुषोंके धैर्यके वैभव-को नहीं जाना जा सकता है ॥ ३ ॥

न पपात संनिहितपक्तिसुरभिषु फलेषु मानसम् ।

तस्य शुचिनि शिशिरे च पयस्यमृतायते हि सुतपः सुकर्मणाम् ॥ ४ ॥

मल्लि०—नेति । तस्यार्जुनस्य मानसं मनः संनिहितानि समीपस्थानि यानि पक्तिसुरभीणि पाकसुगन्धीनि तेषु फलेषु । तथा, शुचिनि स्वच्छे शिशिरे शीतले पयसि च न पपात । न किञ्चिदाचकाङ्क्षेति भावः । प्राणधारणं तु तस्य तप एव-त्याह—तथापि सुकर्मणां सुकृतिनां शोभनं तपः सुतप एव अमृतायतेऽमृतवदाचरति । किं तपस्तृप्तानां तर्पणान्तरंरिति भावः । 'लोहितादिडाङ्ग्यः क्यप्' 'वा क्यप्' इत्यात्मनेपदम् । लोहितादिराकृतिगणः ॥ ४ ॥

हिन्दी—उन अर्जुनका मन समीपस्थ और पकनेसे सुगन्धित फलोंमें और स्वच्छ और शीतल जलमें भी आसक्त नहीं हुआ, क्योंकि पुण्यकर्म करनेवालोंकी उत्तम तपस्या अमृतके समान होती है ॥ ४ ॥

न विसिस्मिये, न विषसाद, मुहुरलसतां न चाददे ।

सत्त्वमुरुधृति रजस्तमसौ न हतः स्म तस्य हतशक्तिपेलवे ॥ ५ ॥

मल्लि०—नेति । सोऽर्जुनो न विसिस्मिये । 'अहो महत्तपस्तप्तम्' इति न विस्मयं जगाम । 'तपः क्षरति विस्मयात्' इति स्मृतेरिति भावः । न विषसाद फलविलम्बाद् गतोत्साहो न बभूव । 'विषादश्चेतसो भङ्गः' इति लक्षणात् । 'सद्वि-रप्रतेः' इति षत्वम् । मुहुरलसतां च नाददे । तपसि मन्दोद्यमत्वं च नागमदिति भावः । किञ्च, हतशक्तिनी हतसारे अत एव पेलवे भङ्गरे ते हतशक्तिपेलवे रजस्त-मसौ गुणौ, उरुधृति महासारे तस्यार्जुनस्य सत्त्वं सत्त्वगुणं न हतः स्म न हतवती । हन्तेः 'लट् स्मे' इति भूतार्थे लट् ॥ ५ ॥

हिन्दी—अर्जुन अपनी तपस्यामें विस्मित नहीं हुए और न विषादयुक्त हुए

न आलस्यको प्राप्त हुए, शक्ति नष्ट होनेसे भङ्गुर रजोगुण और तमोगुण अर्जुनके सारसे सम्पन्न सत्त्वगुणको नष्ट नहीं कर सके ॥ ५ ॥

तपसा कृशं वपुरुवाह स विजितजगत्त्रयोदयम् ।

श्रासजननमपि तत्त्वविदां किमिवास्ति यन्न सुकरं मनस्विभिः ॥ ६ ॥

मल्लि०—तपसेति । सोऽर्जुनः तपसा कृशं तथापि विजितो जगत्त्रयस्य भुवनत्रयस्य उदय उत्कर्षो येन तत्तथोक्तम् । किञ्च तत्त्वविदामपि लोकहितार्थत्वं जानतामपि श्रासजननं भयंकरं वपुः उवाह वहति स्म । न चैतच्चित्रमित्याह— किमिति । यत्तु मनस्विभिर्न सुकरं तत् किमिवास्ति । न किमपीत्यर्थः 'इव' शब्दो वाक्यालंकारे । 'मनस्विनाम्' इति पाठे शेषे षष्ठी स्यादेव । कृद्योगलक्षणायाः 'न लोके'—त्यादिना निषेधात् ॥ ६ ॥

हिन्दी—वे (अर्जुन) तपस्यासे दुर्बल होनेपर भी तीनों लोकोंके उत्कर्षको जीतनेवाले तथा तत्त्व जाननेवालोंके भी श्रासको उत्पन्न करवेवाले शरीरको धारण करने लगे, क्योंकि मनस्वी लोगोंसे जो सुकर नहीं है, ऐसा कौन-सा विषय है ? ॥ ६ ॥

ज्वलतोऽनलादनुनिशीथमधिकरुचिरम्भसां निधेः ।

धैर्यगुणमवजयन्विजयी ददृशे समुन्नततरः स शैलतः ॥ ७ ॥

मल्लि०—ज्वलत इति । विजयी सोऽर्जुनः । अनुनिशीथमर्धरात्रे । विभक्त्यर्थे-लज्जयीभावः 'अर्धरात्रनिशीथो द्वौ' इत्यमरः । ज्वलतो दीप्यमानात् । अनलादग्नेः । अधिकरुचिर्दीप्यमानः । तथा, अम्भसां निधेर्वैर्यं गाम्भीर्यं तदेव गुणस्तम् अवजयन् । किञ्च, शैलतः शैलादपि समुन्नततरो ददृशे दृष्टः । अत्र रुच्यादिभिरनलाद्याधिक्या-सबन्धे संबन्धाभिधानादतिशयोक्तिरलङ्कारः ॥ ७ ॥

हिन्दी—विजयशील अर्जुन आधी रातमें जलते हुए अग्निसे भी अधिक तेज वाले, समुद्रके भी गाम्भीर्य गुणको जीतते हुए और पर्वतसे भी अधिक उन्नत देखे गये ॥ ७ ॥

जपतः सदा जपमुपांशु वदनमभितो विसारिभिः ।

तस्य दशनकिरणैः शुशुभे परिवेषभीषणमिवाकर्मण्डलम् ॥ ८ ॥

मल्लि०—जपत इति । सदा उपांशु रहः । श्रुतिमित्यर्थः । 'रुद्रोपांशु

चालिङ्गे' इत्यमरः । 'करणवदशब्दमनुप्रयोग उपांशु' इति कीमारलक्षणम् ।
जप्यत इति जपस्तं जपम् । मन्त्रमित्यर्थः । जपतः पठतः । तस्यार्जुनस्य वदनं
कर्तुं अभितो विसारिभिः प्रसरणशीलैः । दशनकिरणैर्हेतुभिः परिवेषभीषणमर्क-
मण्डलमिव शुशुभे । 'परिवेषस्तु परिधिस्पूर्यकमण्डले' । इत्यमरः ॥ ८ ॥

हिन्दी—निरन्तर गूढ जप करते हुए उन अर्जुनका मुख चारों ओर फैलनेवाले
दन्तकिरणोंसे परिवेषके आवरणसे भयङ्कर सूर्यमण्डलके समान शोभित होने
लगा ॥ ८ ॥

कवचं स बिभ्रदुपवीतपदनिहितसज्यकार्मुकः ।
शैलपतिरिव महेन्द्रधनुःपरिवीतभीमगहनो विदिद्युते ॥ ९ ॥

मल्लि०—कवचमिति । कवचं वमं बिभ्रदुपवीतपदे यज्ञोपवीतस्थाने
निहतमारोपितं सज्यं कार्मुकं येन संतथोक्तः । 'सोऽर्जुनो महेन्द्रधनुषा परिवीतं
परिवेष्टितं भीमं गहनं वनं यस्य स शैलपतिरिव हिमवानिव विदिद्युते
शुशुभे ॥ ९ ॥

हिन्दी—कवचको धारण करते हुए और यज्ञोपवीतके स्थानपर प्रत्यञ्चाके
साथ धनुको लिये हुए वे (अर्जुन) इन्द्रधनुसे परिवेष्टित भयङ्कर वनवाले
हिमालय पर्वतके समान शोभित होने लगे ॥ ९ ॥

प्रविवेश गामिव कृशस्य नियमसवनाय गच्छतः ।

तस्य पदविनिमित्तो हिमवान् गुरुतां नयन्ति हि गुणा न संहतिः ॥ १० ॥

मल्लि०—प्रविवेशेति । नियमसवनाय नियमस्नानाय । 'सवनं त्वष्टरे स्नाने
सोमनिर्दलनेऽपि च' इति विश्वः । गच्छतः तस्यार्जुनस्य पदैः पादन्यासैर्विनमितो
हिमवान् गां श्वं प्रविवेशेवेत्युत्प्रेक्षा । ननु कृशस्य कथमियद् गौरवम्, तत्राह—
गुणाः सारादयो गुरुतां नयन्ति प्रापयन्ति हि । संहतिः संघातः । मूर्तिरिति यावत्
न नयन्ति । अन्तःसाराद्धि गौरवं भवति, न तु बाह्यात्स्थील्यात्; तत्र च हेमपिण्ड-
तूलपिण्डावेव निदर्शनमिति भावः ॥ १० ॥

हिन्दी—नियमके स्नानके लिए जाते हुए अर्जुनके चरणन्यासोंसे झुका हुआ
हिमालय भूमिमें प्रवेश करता हुआ-सा मालूम होता था, क्योंकि गुण गुरुताको
प्राप्त कराते हैं समुदाय (मूर्ति) गुरुता को प्राप्त नहीं कराता है ॥ १० ॥

परिकीर्णमुद्यतभुजस्य भुवनविवरे दुरासदम् ।

ज्योतिरुपरि शिरसो विततं जगृहे निजान्मुनिदिवौकसां पथः ॥ ११ ॥

मल्लि०—परिकीर्णमिति । उद्यतभुजस्य ऊर्ध्वबाहोस्तस्य शिरस उपरि । 'षष्ठ्य-
त्तसर्थप्रत्ययेन' इति षष्ठी । विततं विस्तृतं भुवनयोविवरे बावापृथिव्योरन्तराले
परिकीर्णं व्याप्तं दुरासदं दुर्घर्षं ज्योतिस्तेजो मुनीनां दिवौकसां च निजान् नियतान्
पथो मार्गान् । जगृहे जग्राह । प्रतिबन्धेत्यर्थः ॥ ११ ॥

हिन्दी—ऊर्ध्वबाहु होकर तपस्या करते हुए उन (अर्जुन) के शिरके ऊपर
विस्तृत आकाश और पृथिवीके अन्तरालमें व्याप्त दुर्घर्ष तेज मुनियों और
देवताओंके नियत मार्गोंको ग्रहण करने लगा (रोकने लगा) ॥ ११ ॥

रजनीषु राजतनयस्य बहुलसमयेऽपि धामभिः ।

भिन्नतिमिरनिकरं न जहे शशिरश्मिसंगमयुजा नभः श्रिया ॥ १२ ॥

मल्लि०—रजनीष्विति । बहुलसमये कृष्णपक्षेऽपि रजनीषु रात्रिषु राजतन-
स्यार्जुनस्य धाममिस्तेजोभिर्भिन्नतिमिरनिकरो यस्य तत् । नभः शशिरश्मीनां
संगमेन हेतुना युजा संगतया श्रिया । तच्छ्रीतुल्यया श्रियेत्यर्थः । अत एव निदर्श-
नालङ्कारः । न जहे न त्यक्तम् । जहातेः कर्मणि लिट् । ज्योत्स्नातुल्यं ज्योतिर्जात-
मित्यर्थः ॥ १२ ॥

हिन्दी—कृष्णपक्षमें भी रातोंमें राजपुत्र (अर्जुन) के तेजोंसे हटाये गये
अन्धकारसमूहवाला आकाश, चन्द्रकिरणोंके संगमके कारणसे संगत होनेवाली
शोभासे परित्यक्त नहीं हुआ ॥ १२ ॥

महता मयूखनिचयेन शमितश्च जिष्णुजन्मना ।

ह्रीतमिव नभसि वीतमले न विराजते स्म वपुरंशुमालिनः ॥ १३ ॥

मल्लि०—महतेति । जिष्णोरर्जुनाज्जन्म यस्य तेन । जन्मोत्तरपदत्वाद्वच-
करणो बहुव्रीहिः । महता मयूखनिचयेन बहुकिरणसमूहेन शमितश्च हतप्रभम् ।
अंशुमालिनो वपुरंशुमालिनः ह्रीतं जितत्वाल्लज्जितमिवेत्युत्प्रेक्षा । वीतमले विमले ।
मेघनीहाराद्यावरणरहितेऽपीत्यर्थः । नभसि न विराजते स्म ॥ १३ ॥

हिन्दी—अर्जुनसे उत्पन्न होनेवाले महान् किरणसमूहसे तेजोहीन सूर्यमण्डल
लज्जित-था होकर निर्मल आकाशमें शोभित नहीं हो रहा था ॥ १३ ॥

तमुदीरितारुणजटांशुमधिगुणशरासनं

जनाः ।

रुद्रमनुदितललाटदृशं ददृशुमिमन्थिषुमिवासुरीः पुरीः ॥ १४ ॥

मल्लि०—तमिति । उदीरिता उदगता अरुणाः जटानामंशवो यस्य ।

तमधिगुणमधिज्यं शरासनं यस्य । तमर्जुनम् । जनाः सिद्धगणाः । आसुरीरसुर-
संबन्धिनीः पुरीः मिमन्थिषु मथितुमिच्छुम् । मथेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । तथा, अनु-
दिताऽनुत्पन्ना ललाटे दृक् यस्य तं साक्षात्त्रिपुरविजयोद्यतमभालाक्षं रुद्रमिव
ददृशुः । अत्राभालाक्षस्य रुद्रस्यासम्भवात्स्वतः सिद्धोपमानासिद्धेर्नैयमुपमा,
कितुत्प्रेक्षा । सा चाभालाक्षमित्युपमानादुपमेयस्य न्यूनत्वकथनार्थेऽन्वयव्यतिरेकेणो-
पजीवितेत्यनयोर्झाङ्गिभावेन संकरः । उपमां तु व्यज्यत इत्यलंकारेणालंकार-
ध्वनिः ॥ १४ ॥

हिन्दी—जटाओंकी लाल किरणोंसे युक्त और अनुपर प्रत्यञ्चाको चढ़ाये हुए
उन (अर्जुन)को सिद्धगणोंने असुरोंकी पुरियोंके मथनकी इच्छा करनेवाले
ललाटमें अग्निरूप नेत्रसे रहित शिवजीके समान देखा ॥ १४ ॥

मरुतां पतिः स्विदहिमांशुरुत पृथुशिखः शिखी तपः ।

तप्तुमसुकरमुपक्रमते, न जनोऽयमित्यवयवे स तापसैः ॥ १५ ॥

मल्लि०—मरुतामिति । मरुतां पतिः स्विद् देवेन्द्रो वा । अहिमांशुरुत
सूर्यो वा । पृथुशिखो महाज्वालः शिखी पावको वा । असुकरं दुष्करं तपस्तप्तु-
मुपक्रमते । अयं जनः पुरुषः कश्चित्प्राकृतो न, इति सोऽर्जुनः । तापसैस्तपस्विभिः ।
'अण् च' इति मत्वर्थीयोऽण्प्रत्ययः । अवयवेऽवगतः । यातेरवपूर्वात्किमणि लिट् ।
अत्रेन्द्रत्वादिकं धर्ममारोप्यं जनत्वापवादात्साम्यमारोप्यापह्नवालंकारः । सामान्य-
लक्षणं तु—'निषिद्धविषये साम्यारोपो ह्यपह्नवः' इति ॥ १५ ॥

हिन्दी—ये क्या देवराज इन्द्र हैं, अथवा सूर्य हैं, वा विशाल ज्वालाओंसे
युक्त अग्निदेव दुष्कर तपस्या करनेके लिए उपक्रम कर रहे हैं, ये सामान्य पुरुष
नहीं हैं, तपस्वियोंने उनको इस प्रकार गौर किया ॥ १५ ॥

न ददाह भूरुहवनानि हरतिनयधाम दूरगम् ।

न स्म नयति परिशोषमपः सुसहं बभूव न च सिद्धतापसैः ॥ १६ ॥

मल्लि०—न ददाहेति । दूरगम् । व्यापकमित्यर्थः । हरितनयस्य इन्द्रभुतस्या-
र्जुनस्य धाम तेजो भूरुहवनानि वृक्षखण्डान् न ददाह । अग्निवदिति भावः ।

तथा अपो जलानि परिशेषं न नयति स्म । आर्कवदिति भावः । तथापीति शेषः । सिद्धाश्च तापसाश्च तैः सुसहं न बभूव । अतोस्यालौकिकं तेज इति भावः । अत एव दुःसहत्वादहाद्यजनकत्वयोर्विरोधाद्विरोधाभासोऽलंकारः—आभासत्वे 'विरोधस्य विरोधालंक्रुतिर्मता' इति लक्षणात् ॥ १६ ॥

हिन्दी—दूर तक जानेवाला (व्यापक) इन्द्रपुत्र (अर्जुन) का तेज वृक्ष-समूहको नहीं जला रहा है और न जज्ञाशयको सुखा रहा है तो भा सिद्ध और तपस्वियोंको दुःसह प्रतीत हो रहा है ॥ १६ ॥

विनयं गुणा इव, विवेकमपनयभिदं नया इव ।

न्यायमवधय इवाशरणाः शरणं ययुः शिवमथो महर्षयः ॥ १७ ॥

मल्लि०—विनयमिति । अयोऽनन्तरम् । अशरणा महर्षयो मुनयो विनयं शिक्षां गुणा औदार्यादय इव । अशिक्षितस्य तदभावादिति भावः । अपनयभिदं दुर्नीतिवारकं विवेकं सदसज्ज्ञानं नया नीतय इव । अविवेकिनो नीत्यभावादिति भावः । नीतिः षाड्गुण्यप्रयोगः । नीयतेऽनेनेति न्यायो नियामकं प्रमाणं तम् । अवधयः समया इव । अप्रामाणिकस्य समयोल्लङ्घितत्वादिति भावः । शिवं त्रिनयनम् । शरणं रक्षितारम् । 'शरणं गृह्हरक्षितोः' इत्यमरः । ययुर्जग्मुः । शरणत्वेन प्राप्तिरित्यर्थः । अशरणाः शरणमिति चोत्सास्वयि यथायोग्यं योज्यम् । उपमालंकारः ॥ १७ ॥

हिन्दी—उसके बाद शरणसे रहित होकर महर्षिलोग जैसे औदार्य आदि गुण शिक्षाके पास, नीति दुर्नीतिके निवारक विवेकके पास और अवधि (समय) न्यायके पास जाते हैं वैसे ही शिवजीके शरणमें चले गये ॥ १७ ॥

परिवीतमंशुभिरुदस्तदिनकरमयूखमण्डलैः ।

शंभुमुपहतदृशः सहसा न च ते निचायितुमभिप्रसेहिरे ॥ १८ ॥

मल्लि०—परिवीतमिति । उदस्तं निरस्तं छादितं दिनकरमयूखमण्डलं यैस्तैः । सूर्यतेजोविजयिभिरित्यर्थः । अंशुभिस्तेजोभिः परिवीतं व्याप्तं शंभुं शिवम् । उपहतदृशः प्रतिहतदृष्टयस्ते महर्षयः सहसा क्षणिति निचायितुं निशामयितुम् । द्रष्टुमित्यर्थः । 'चायू पूजानिशामनयोः' इति जातोः 'शकषूषे—'त्यादिना सुसुन् । नामिप्रसेहिरे न शेकुः ॥ १८ ॥

हिन्दी—सूर्यके किरणमण्डलको निरस्त करनेवाली किरणोंसे व्याप्त शिवजी-

को प्रतिहत दृष्टिवाले वे (महर्षि) लोग सहसा देखनेके लिए समर्थ नहीं हुए ॥ १८ ॥

अथ भूतभव्यभवदीशमभिमुखयितुं कृतस्तवाः ।
तत्र महर्षि ददशुः पुरुषं कमनीयविग्रहमयुगमलोचनम् ॥ १९ ॥

मल्लि०—अथेति । अथ द्रुगुपघातानन्तरं भूतभव्यभवतां भूतमविष्यद्वर्तमानानामीशं देवम् अभिमुखयितुमभिमुखीकर्तुं कृतस्तवाः कृतस्तोत्राः सन्तः । न त्वस्यथेति भावः । 'स्तवः स्तोत्रं स्तुतिर्नृतिः' इत्यमरः । तत्र पूर्वोक्ते महर्षि तेजसि कमनीयविग्रहं रम्यमूर्तिम् । अयुग्मानि त्रीणि लोचनानि यस्य तं पुरुषं ददशुः ॥ १९ ॥

हिन्दी—दृष्टिका प्रतिघात (रुकावट) होनेपर भूत, भविष्यत् और वर्तमान तीनों कालोंके नियामक भगवान् शिवजीको सम्मुख करनेके लिए स्तोत्र पाठ करनेवाले महर्षियोंने उस तेजःपुङ्गवमें तीन-नेत्रोंसे युक्त सुन्दर मूर्तिवाले शिवजीका दर्शन किया ॥ १९ ॥

अथ पञ्चभिः पुरुषं विशिनष्टि—'ककुद' इत्यादिना—

ककुदे वृषस्य कृतबाहुमकुशपरिणाहशालिनी ।
स्पर्शसुखमनुभवन्तमुमाकुचयुगममण्डल इवार्द्रचन्दने ॥ २० ॥

मल्लि०—ककुद इति । कीदृशं पुरुषम् । अकृशेन महता परिणाहेन विशालतया शालत इति तथोक्ते । 'परिणाहो विशालता' इत्यमरः । वृषस्य वृषभस्य ककुदेऽसकूटे । आश्रयीकृत इति शेषः । आर्द्रचन्दन उमायाः कुचयुगममण्डल इव कृतबाहुं न्यस्तहस्तमत एव स्पर्शसुखमनुभवन्तम् । ककुदस्य तथाविधस्पर्शसुखकरत्वादिति भावः । उपमालंकारः ॥ २० ॥

हिन्दी—महर्षियोंने पुष्ट और विशाल वृषभके अंसकूटमें हाथ रखे हुए मानों आर्द्र चन्दनका लेपवाले पार्वतीके कुचमण्डलमें हाथ रखकर स्पर्श सुखका अनुभव करते हुए (शिवजीका दर्शन किया) ॥ २० ॥

स्थितमुन्नते तुहिनशैलशिरसि भुवनातिवर्तिना ।
साद्रिजलधिजलवाहपथं सदिगश्नुवानमिव विश्वमोजसा ॥ २१ ॥

मल्लि०—स्थितमिति । उन्नते तुहिनशैलशिरसि हिमवतः शिखरे स्थितम् ।

नवचित्रकोणे स्थितमित्यर्थः । तथापि भुवनातिवर्तिना सर्वलोकातिशायिना । ओजसा तेजसा । अद्विभिः पर्वतैर्जलधिभिः समुद्रैः जलवाहपथेनाकाशेन च सह वर्तत इति तथोक्तम् । दिग्भिः सह वर्तत इति सदिक् । उभयत्रापि 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुव्रीहिः । विश्वमश्नुवानं व्याप्नुवन्तमिव स्थितमित्युत्प्रेक्षा । 'अशूङ् व्याप्तौ' इति घातोः शानच् ॥ २१ ॥

हिन्दी—महर्षियोंने ऊँची हिमालय पर्वतकी चोटीपर विद्यमान समस्त लोकोंका अतिक्रमण करनेवाले तेजसे पर्वत, समुद्र आकाश और दिशाओंसे युक्त विश्वको व्याप्त करते हुएसे (शिवजीका दर्शन किया) ॥ २१ ॥

अनुजानुमध्यमवसक्तविततवपुषा महाहिना ।

लोकमखिलमिव भूमिभृता रवितेजसामवधिनाधिवेष्टितम् ॥ २२ ॥

मल्लि०—अनुजान्विति । आनुनीर्मध्येऽनुजानुमध्यम् विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । अवसक्तं लभं विततमायतं च वपुर्यस्य तेन महाहिना । अवसक्तिकाबन्ध-भूतेनेत्यर्थः । अभिवेष्टितम्, अतएव रवितेजसामवधिना पर्यन्तभूतेन भूमिभृता लोकालोकाचलेनाधिवेष्टितम् । अखिलं लोकमिव स्थितमित्युपमा । 'असूर्यम्पस्यापर-भागो लोकालोकाचलः' इत्यागमः ॥ २२ ॥

हिन्दी—महर्षियोंने घुटनोके बीचमें लगे हुए विस्तृत शरीरवाले विशाल सर्पसे परिवेष्टित अतएव सूर्यतेजके पर्यन्तमें हुए लोकालोक पर्वतसे परिवेष्टित समस्त लोकके समान (शिवजीका दर्शन किया) ॥ २२ ॥

परिणाहिना

तुहिनराशिविशदमुपवीतसूत्रताम् ।

नीतमुरगमनुरञ्जयता शितिना गलेन विलसन्मरीचिना ॥ २३ ॥

मल्लि०—परिणाहिनेति । पुनश्च, तुहिनराशिवत् विशदं शुभ्रम्, उपवीत-सूत्रतां यज्ञोपवीतत्वं नीतं प्रापितम् उरगं शेषाहिम् । अनुरञ्जयता स्वगुणोपरक्तं कुर्वता । श्यामीकुर्वतेत्यर्थः । परिणाहिना विशालेन विलसन्मरीचिना प्रसृतकिरणेन शितिना नीलेन गलेन कण्ठेनोपलक्षितम् । 'कण्ठो गलोऽथ ग्रीवायाम्' इत्यमरः । अत्रोरगस्य स्वधवलमत्यागेनान्यजन्यनीलिमग्रहणात्तदगुणालङ्कारः—तद्गुणः स्वगुण-त्यागादन्योत्कृष्टगुणग्रहः' इति लक्षणात् ॥ २३ ॥

हिन्दी—महर्षियोंने हिमराशिके समान शुबल, यज्ञोपवीतके समान बनाये गये शेषनागको अपने गुणसे युक्त (श्यामवर्णवाला) करते हुए विशाल और

फैली हुई किरणसे युक्त नीलवर्णवाले कण्ठसे उपलक्षित (शिवजीका दर्शन किया) ॥ २३ ॥

प्लुतमालतीसितकपालकुमुदमवरुद्धमूर्धजम्

शेषमिव सुरसरित्पयसां शिरसा विसारि शशिधाम बिभ्रतम् ॥ २४ ॥

मल्लि०—प्लुतेति । पुनश्च, मालती जातीकुसुमम् । 'सुमना मालती जातिः'

इति 'पुष्पे जातीप्रभृतयः स्वलिङ्गा बोहयः फले' । इति चामरः । तद्वत् सितं यत् कपालमेव कुमुदं तत् प्लुतमाप्लुतं येन तत्तथोक्तम् । अवरुद्धमूर्धजं व्याप्तशिरोरुहम् । अत एव सुरसरित्पयसां शेषमिव निर्यातावशिष्टं गाङ्गमम् इव । स्थितमित्यर्थः । उत्प्रेक्षालङ्कारः । विसारि विपुत्वरं शशिधाम चन्द्रतेजः शिरसा बिभ्रतम् । पुरुषं ददृशुरिति पूर्वेण संबन्धः ॥ २४ ॥

हिन्दी—चमेलीके फूलके समान सफेद कपालरूप कुमुदको व्याप्त करनेवाले, केशोंको व्याप्त करनेवाले अत एव गङ्गाजलके अवशिष्ट भागके समान स्थित फैले हुए चन्द्रप्रकाशको शिरसे धारण करते हुए (शिवजीका दर्शन किया) ॥ २४ ॥

मुनयस्ततोऽभिमुखमेत्य

नयनविनिमेषनोदिताः ।

पाण्डुतनयतपसा जनितं जगतामशर्मं भृशमाचक्षिरे ॥ २५ ॥

मल्लि०—मुनय इति । ततो दर्शनानन्तरं मुनयोऽभिमुखमेत्य । शिवस्येति

शेषः । नयनविनिमेषेण नेत्रसंज्ञया नोदिताः प्रेरिताः सन्तः पाण्डुतनयस्यार्जुनस्य तपसा जनितं तत्पूर्वोक्तं जगतामशर्मं असुखम् । दुःखमित्यर्थः । 'शर्मशातसुखानि च' इत्यमरः । भृशं सम्यक् । आचक्षिरे कथितवन्तः ॥ २५ ॥

हिन्दी—मुनिलोग शिवजीका दर्शन पानेके बाद शिवजीके सम्मुख आकर उनके नेत्रोंके इशारेसे प्रेरित होकर अर्जुनकी तपस्यासे उत्पन्न लोकोंके दुःखको अच्छी तरहसे कहने लगे ॥ २५ ॥

‘तरसेव कोऽपि भुवनैकपुरुष ! पुरुषस्तपस्यति ।

ज्योतिरमलवपुषोऽपि रवेरभिभूय वृत्र इव भीमविग्रहः ॥ २६ ॥

मल्लि०—तरसेति । हे भुवनैकपुरुष ! पुरुषोत्तम ! वृत्रो वृत्रासुर इव भीम-

विग्रहः कोऽपि । अविज्ञात इत्यर्थः । पुरुषः । तरसा बलात्कारेणैव । तरसी बलरंहसी' इति विश्वः । अमलवपुष उज्ज्वलमूर्ते रवेरपि ज्योतिरभिभूय तपस्यति तपश्चरति । 'कर्मणो रोमन्वतपोभ्यां वर्तिचरोः इति न्यङ्' ॥ २६ ॥

१७ कि०

हिन्दी—‘हे उत्तम पुरुष ! वृत्राऽसुरके समान भयङ्कर शरीरवाला कोई पुरुष बलात्कारसे ही निर्मल मूतिवाले सूर्यके भी तेजको तिरस्कृत कर तपस्या कर रहा है ॥ २६ ॥

स धनुर्महेषुधि बिभर्ति कवचमसिमुत्तमं जटाः ।

वल्कमजिनमिति चित्रमिदं मुनिताविरोधिन च नास्य राजते ॥ २७ ॥

मल्लि०—स इति । किंच, स पुरुषो महान्ताविषुधी यस्य तत् महेषुधि धनुः कवचं वर्म उत्तममसि खड्गं जटा वल्कं चीरम् अजिनं चर्म च बिभर्ति इति एवं रूपम्, इदं विशुद्धवेषधारणं मुनिताविरोधि मुनित्वप्रतिबन्धकं तथापि, अस्य न राजत इति न । किं तु राजत एवेत्यर्थः । चित्रमाश्चर्यम् । संभाव्यनिषेधनिवर्तने द्वौ प्रतिषेधौ’ इति वामनः ॥ २७ ॥

हिन्दी—वह पुरुष विशाल तरकशोंसे युक्त धनु, कवच, उत्तम तलवार, जटा, वल्कल और मृगचर्मको धारण करता है । तथाऽपि मुनित्वका विरोधी इसका वेष शोभित नहीं हो रहा है, यह बात नहीं है । यह आश्चर्य है ॥ २७ ॥

चलनेऽवनिश्चलति तस्य करणनियमे सदिङ्मुखम् ।

स्तम्भमनुभवति शान्तमरुद्ग्रहतारकागणयुतं नभस्तलम् ॥ २८ ॥

मल्लि०—चलन इति । किंच, तस्य पुंसः चलनेऽवनिः पृथिवी चलति । तथा, करणनियमे समाधिनेन्द्रियनिरोधे सति । ‘करणं साधकतमं क्षेत्रगान्धेन्द्रियेष्वपि’ । इत्यमरः । शान्तीः स्तिमितैर्मस्तां वायूनां ग्रहाणां सूर्यादीनां तारकाणां नक्षत्राणां च गणैर्युतं नभस्तलं व्योम सदिङ्मुखं दिक्सहितं स्तम्भं निश्चलताम् । अनुभवतीत्यर्थः । अतो विश्वातिशायिनी तस्य शक्तिरुपलक्ष्यत इति भावः ॥ २८ ॥

हिन्दी—उस पुरुषके चलनेपर भूमि कम्पित होती है, समाधिसे इन्द्रियका निरोध करनेपर वायु, ग्रह और तारा इनके शान्त गणोंसे युक्त आकाशमण्डल भी दिशाओंके साथ निश्चलताका अनुभव कर रहा है ॥ २८ ॥

न चैतदुपेक्ष्यमित्याशयेनाह—

स तदोजसा विजितसारममरदितिजोपसंहितम् ।

विश्वमिदमपिदधाति पुरा किमिवास्ति यन्न तपसामदुष्करम् ॥ २९ ॥

मल्लि०—स इति । स पुमान् । ओजसा विजितसारं निरस्तसत्त्वम् । अमर-दितिजोपसंहितं सुरामुरसहितं तदिदं विश्वं पुराऽपिदधाति । अपिधास्यतीत्यर्थः ।

शीघ्रमेव हरिष्यतीति भावः । 'निकटागामिके पुरा' इत्यमरः । 'यावत्पुरा-
निपातयोल्ङ्' इति भविष्यदर्थे लट् । तथा हि—यत् कर्म तपसामदुष्करं तत्किमि-
वास्ति । न किञ्चित्तेन दुष्करमस्तीत्यर्थः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तर-
न्यासः ॥ २९ ॥

हिन्दी—वह पुरुष जोते गये सारवाले देवताओं और दैत्योंसे युक्त इस संसार
को शीघ्र तिरोहित कर डालेगा, क्योंकि जो कर्म तपस्यासे दुष्कर है वह कर्म क्या
है ? (कुछ भी नहीं) ॥ २९ ॥

न चैतदन्यफलकं तप इत्याह—

विजिगीषते यदि जगन्ति युगपदथ संजिहीर्षति ।

प्राप्तुमभवमभिवाञ्छति वा वयमस्य नो विषहितुं क्षमा रुचः ॥ ३० ॥

सल्लि०—विजिगीषते इति । स पुरुषो जगन्ति भुवनानि युगपद्विजिगीषते
यदि विजेतुमिच्छति वा । 'पूर्ववत्सनः' इत्यात्मनेपदम् । अथ युगपत् संजिहीर्षति
संहतुमिच्छति वा । अभवमपवर्गं प्राप्तुमभिवाञ्छति वा, न विद्यो वयमिति शेषः ।
किंतु वयमप्यस्य रुचस्तेजांसि विषहितुं सोढुम् । 'तोषसहलुभरुषरिषः' इति
विकल्पादिङागमः । नो क्षमा न शक्ताः । केचित् रुचः कामितानि विषहितुमवधार-
यितुम् इति व्याचक्षते, तत्र सहैवधारणार्थत्वं विचार्यम् ॥ ३० ॥

हिन्दी—वह तपस्वी लोकोंको एकबार ही जीतना चाहता है वा एकबार ही
संहार करना चाहता है अथवा मोक्ष पाना चाहता है । हमलोग इसके तेजको
सहनेमें असमर्थ हैं ॥ ३० ॥

किमुपेक्षसे कथय नाथ ! न तव विदितं न किञ्चन ।

व्रातुमलमभयदार्हसि नस्त्वयि मा स्म शासति भवत्पराभवः ॥ ३१ ॥

सल्लि०—किमिति । हे नाथ ! किमर्थमुपेक्षसे ? कथय । त्वमिति शेषः । तव
न विदितम् । त्वयाऽज्ञायमानमित्यर्थः । 'क्तस्य च वर्तमाने' इति षष्ठी । न किञ्चन
किमपि न । हे अमर ! नोऽस्मान् अलं व्रातुमर्हसि । त्वमि शासति सति पराभवो
मा स्म भवत् मा भूत् । 'स्मोत्तरे लङ् च' इति लङ् ॥ ३१ ॥

हिन्दी—हे नाथ ! आप क्यों उपेक्षा कर रहे हैं? कहिए । आपसे अविदित
कुछ भी नहीं है । हे अमर देनेवाले भगवन् ! आप हमलोगोंकी रक्षा करनेको
पूर्णरूपसे योग्य हैं, आपके शासनमें हमलोगोंका मत हो ॥ ३१ ॥

इति गां विधाय विरतेषु मुनिषु, वचनं समाददे ।

भिन्नजलघ्नजलनादगुरु ध्वनयन्दिशां विवरमन्धकान्तकः ॥ ३२ ॥

मल्लि०—इतीति । इति इत्थं गां वाचं विधाय । अभिवायेत्यर्थः । सामान्यस्य विशेषपर्यवसानात् । मुनिषु विरतेषु तूष्णींभूतेषु सत्सु । अन्धकान्तकः शिको भिन्नस्योद्वेलस्य जलघ्नजलस्य नादमिषु गुरु गम्भीरं यथा दिशां विवरमन्तरालं ध्वनयन् वचनं समाददे स्वीचकार । उवाचेत्यर्थः ॥ ३२ ॥

हिन्दी—ऐसा वचन कहकर मुनियोंके चुप रहनेपर शिवजी उठी हुई तरङ्गोंवाले समुद्रके जलके शब्दके समान गम्भीररूपसे दिशाओंके अन्तरालको ध्वनित करते हुए बोलने लगे ॥ ३२ ॥

बदरीतपोवननिवासनिरतमवगात

माऽन्यथा ।

धातुरुदयनिघने जगतां नरमंशमादिपुरुषस्य गां गतम् ॥ ३३ ॥

मल्लि०—बदरीति । बदरीतपोवने बदरिकाश्रमे निवासनिरतं नित्यनिवासिनं गां गतं भुवमवतीर्णं जगतामुदयनिघने सृष्टिसंहारौ धातुः । तयोः कर्तुरित्यर्थः 'वृन्' इति दधातेस्तृन्प्रत्ययः । अत एव 'न लोके—'त्यादिना कर्मणि षष्ठीप्रतिषेधः । आदिपुरुषस्य विष्णोः । अंशमंशभूतम् । नरम्, नरसंज्ञकमित्यर्थः । यो नारायण-सखेति भावः । अन्यथा उक्तवैपरीत्येन, एनं माऽवगात । मनुष्यमात्रं मा जानीते-त्यर्थः । 'इणो गा लुङि' इति गादेशः ॥ ३३ ॥

हिन्दी—बदरिकाश्रममें निवास करनेवाले, भूतलमें अवतीर्ण लोकोंकी सृष्टि और संहार करनेवाले आदि पुरुष (विष्णु) के अंशभूत नरसंज्ञक इसको आपलोग दूसरा (मनुष्यमात्र) मत समझो ॥ ३३ ॥

द्विषतः परासिसिषुरेष

सकलभुवनाभितापिनः ।

क्रान्तकुलिशकरवीर्यबलान्मदुपासनं

विहितवान्महत्तपः ॥ ३४ ॥

मल्लि०—द्विषत इति । एष नरः सकलभुवनान्यभितापयन्त्यभीक्ष्णमिति तथोक्तान् । 'बहुलमाभीक्ष्ण्ये' इति णिनिः । क्रान्ते आक्रान्ते कुलिशकरस्येन्द्रस्य वीर्यबले शक्तिसैन्ये यैस्तान् द्विषतः शत्रून् परासिसिषुः परासितुमिच्छुः अस्यतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । मदुपासनं मदाराधनम् । करणे ल्युट् । महत्तपो विहितवान् । अत्र निमित्तं शत्रुक्षय एवेति भावः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—इस (नर) ने समस्त लोकोंकी सन्तप्त करनेवाले और इन्द्रकी शक्ति

और सैन्यको आक्रान्त करनेवाले शत्रुओंको परास्त करकेकी इच्छा कर मेरी
आराधना-स्वरूप बड़ी तपस्या को है ॥ ३४ ॥

अथास्य मानुषावतारे कारणमाह—

अयमच्युतश्च वचनेन सरसिहजन्मनः प्रजाः ॥

पातुमसुरनिधनेन विभू भुवमभ्युपेत्य मनुजेषु तिष्ठतः ॥ ३५ ॥

मल्लि०—अयमिति । विभू प्रभू अयं नरोऽच्युतः कृष्णश्च सरसिहजन्मनो ब्रह्मणो
वचनेन प्रार्थनया । असुराणां निधनेन मारणेन प्रजाः पातुं रक्षितुं भुवमभ्युपेत्य
मनुजेषु तिष्ठतः । वस्तुस्तु साक्षात्तरनारायणावेतौ कृष्णार्जुनावित्यर्थः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—समर्थ यह (नर) और अच्युत (नारायण) ब्रह्माकी प्रार्थनासे
दैत्योंके संहारसे प्रजाओंकी रक्षा करकेके लिए भूतलपर अवतीर्ण होकर
रहते हैं ॥ ३५ ॥

अथास्य सत्त्वसंपदं प्रकाशयितुमाह—

सुरकृत्यमेतदवगम्य निपुणमिति मूकदानवः ।

हन्तुमभिपतति पाण्डुसुतं त्वरया तदत्र सह गम्यतां मया ॥ ३६ ॥

मल्लि०—सुरेति । मूकदानवो मूकाख्यः कश्चिदसुरः । एतत् पाण्डवकृत्यं
सुरकृत्यमिति निपुणमवगम्य साधु निश्चित्य पाण्डुसुतमर्जुनं हन्तुमभिपतति । तत्
तत्मात्कारणात्, अत्रार्जुनाश्रमे । आश्रमं प्रतीत्यर्थः । मया सह त्वरया गम्यताम् ।
व्रष्टुमिति शेषः ॥ ३६ ॥

हिन्दी—(हे तपस्विगण !) मूक नामका दानव यह (तपस्यारूप) कार्य
देवताओंका कार्य है ऐसा अच्छी तरहसे निश्चय कर पाण्डुपुत्र अर्जुनको मारकेके
लिए आ रहा है इस कारणसे अर्जुनके आश्रममें मेरे साथ आपलोग शीघ्र
जायें ॥ ३६ ॥

विवरेऽपि नैनमनिगूढमभिभवितुमेष पारयन् ।

पापनिरतिरविशङ्कितया विजयं व्यवस्यति वराहमायया ॥ ३७ ॥

मल्लि०—विवर इति । पापे निरतिरतिप्रीतिर्यस्य स एव दानवो विवरे
रन्ध्रेऽपि । एकान्तेऽपीत्यर्थः । एनं पाण्डवम् । अनिगूढं प्रकाशं स्पष्टं यथा तथा,
अभिभवितुं न पारयन् न शक्नुवन् । विभाषायाम् 'नञ्' इति नञ्समासः ।

अविशङ्कितया स्वरूपगूहनाग्निःशङ्कितया वराहमायया वराहभूमिकया विजयं व्यवस्यति । विजयं प्रत्युद्युक्त इत्यर्थः ॥ ३७ ॥

हिन्दी—पापमें प्रीति करनेवाला यह मूक दानव, एकान्तमें भी इस (अर्जुन) को प्रकाशरूपसे अभिभूत करनेमें असमर्थ होकर अपना रूप छिपानेके कारण निःशङ्क होकर वराहकी मायासे अर्जुनको जीतनेका व्यवसाय (उद्योग) कर रहा है ॥ ३७ ॥

ततः किं भविष्यतीत्यत्राह—

निहते विडम्बितकिरातनृपतिवपुषा रिपौ मया ।

मुक्तनिशितविशिखः प्रसभं मृगयाविवादमयमाचरिष्यति ॥ ३८ ॥

मल्लि०—निहत इति । विडम्बितमनुकृतं किरातनृपतिवपुर्येन । तद्रूपधारिणे-
त्यर्थः । मया निहते रिपौ वराहे मुक्तनिशितविशिखः सन् । अयं पाण्डवः प्रसभं
प्रसह्य मृगयाविवादं मृगप्रहारकलहम् । आचरिष्यति करिष्यति । मत्प्रहतमेव मृगं
प्रहृत्य स्वयमहमेव प्रहर्तेति कलहिष्यति इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

हिन्दी—किरातराजके शरीरका वेष लेनेवाले मुझसे मारे गये वराहमें तीक्ष्ण
बाण छोड़कर यह (पाण्डव) हठात् मृगयाके विषयमें कलह (विवाद)
करेगा ॥ ३८ ॥

ततोऽपि किं भावीत्यत्राह—

तपसा निपीडितकृशस्य विरहितसहायसंपदः ।

सत्त्वविहितमतुलं भुजयोर्बलमस्य पश्यत मूधेऽधिकुप्यतः ॥ ३९ ॥

मल्लि०—तपसेति । तपसा नितरां पीडितोऽत एव कृशस्तस्य निपीडित-
कृशस्य । 'पूर्वकाले—'त्यादिना समासः । तथा, विरहिता सहायसंपदस्य तस्यै-
काकिनो मूधे रणे । 'मूधमास्कन्दनं संख्यम्' इत्यमरः । अधिकुप्यतोऽस्य पाण्डवस्य
सत्त्वविहितं स्वभावकृतम् । स्वाभाविकमित्यर्थः । 'सत्त्वोऽस्त्री जन्तुषु' क्लीबे
व्यवसाये पराक्रमे । आत्मभावे पिशाचादौ द्रव्ये सत्तास्वभावयोः । 'प्राणे बलेऽन्तः-
करणे' इति वैजयन्ती । अतुलं निरुपमं भुजयोर्बाह्वोर्बलं शक्तिं पश्यत । 'बलं
शक्तिर्बलं सैन्यम्' इति शाश्वतः ॥ ३९ ॥

हिन्दी—तपस्याके कारण अत्यन्त पीडित अत एव कृश, सहाया सम्पत्तिसे

रहित युद्धमें अत्यन्त कोप करते हुए इस (पाण्डव)का स्वाभाविक अनुपम बाहुबलको आपलोग देख लें ॥ ३९ ॥

अत्र त्रिभिरस्य किरातभावं वर्णयति—

इति तानुदारमनुनीय विषमहरिचन्दनालिना ।

धर्मजनितपुलकेन लसद्गजमौक्तिकाबलिगुणेन वक्षसा ॥ ४० ॥

मल्लि०—इतीत्यादि । शिव इति इत्थं तान् मुनीन् । उदारं युक्तियुक्तं यथा तथाऽनुनीय शिक्षयित्वा । उक्तवैति यावत् । ‘रुचिरः किरातपृतनापतिः संववृते’ इत्युत्तरेणान्वयः । किरातसेनापतिवेषधारी बभूवेत्यर्थः । कथंभूतः । विषमा विवृताविन्यासा हरिचन्दनस्यालयो रेखा यस्मिन्तेन । धर्मेण स्वेदेन जनिताः पुलका रोमाश्चा यस्मिन्तेन । ‘पुलकः पुनः । रोमाश्चः कण्ठको रोमविकारो रोमहर्षणम्’ हेमचन्द्रः । ‘धर्मः स्यादातपे ग्रीष्मे उष्णस्वेदाम्भसोरपि’ इति विश्वः । लसन्तः शोभमाना गजमौक्तिकानां करिकुम्भोद्भवमौक्तिकानाम् आवलय एव गुणाः सूत्राणि यस्मिन्तेन वक्षसा वक्षःस्थलेनोपलक्षितः । करिणां मुक्तायोनित्वे प्रमाण-माहागस्त्यः—‘जोमूतकरिमत्स्याहिवंशशङ्खवराहजाः । शुक्त्युद्भवाश्च विज्ञेया अष्टौ मौक्तिकयोनयः ॥’ इति ॥ ४० ॥

हिन्दी—शिवजी इस प्रकार उन मुनियोंको युक्तिके साथ कहकर विवृत हरिचन्दनकी रेखावाले, पसीनेसे उत्पन्न रोमाश्चवाले और शोभित होते हुए गजमुक्ताओंकी पङ्क्तिरूप सूत्रवाले छातीसे उपलक्षित (सुन्दर किरातसेनापति हो गये) ॥ ४० ॥

वदनेन पुष्पितलतान्तनियमितविलम्बमौलिना ।

बिभ्रदरुणनयनेन रुचं शिखिपिच्छलाञ्छितकपोलभित्तिना ॥ ४१ ॥

मल्लि०—वदनेनेति । पुष्पितैलतान्तैविकसितलताग्रैर्नियमिताः संयता विलम्बिनश्च ते मौलयः संयतकेशा यस्य तेन । ‘चूडा किरीटं केशाश्च संयता मौलय-स्त्रयः’ । इत्यमरः । शिखिपिच्छलाञ्छिते बहिर्बर्हीक्षिते कपोलभित्ति यस्य तेन । अरुणनयनेनारक्तनेत्रेण वदनेन रुचं शोभां बिभ्रत् ॥ ४१ ॥

हिन्दी—शिवजी पुष्पयुक्त लताओंके अग्रभागोंसे बाँधे गये और लटकते हुए जूड़ोंवाले, मोरपंखले चिह्नित कपोलोंसे युक्त लाल चेत्रोंवाले मुखसे शोभाको धारण करते हुए (सुन्दर किरात-सेनापति हो गये) ॥ ४१ ॥

बृहदुद्वहञ्जलदनादि धनुरुपहितैकमार्गणम् ।

मेघनिचय इव संववृते रुचिरः किरातपृतनापतिः शिवः ॥ ४२ ॥

मल्लि०—बृहदिति । पुनश्च, जलद इव नदतीति जलदनादि । ‘कर्तार्युपमाने’ इति णिनिः । उपाहितैकमार्गणं संहितैकबाणं धनुरुद्वहन् । अत एव मेघनिचय इव स्थित इत्युपमा । अत्र विशेषके स्वभावोक्तिरलंकारः । ‘स्वभावोक्तिरसौ चारु यथावद्वस्तुवर्णनम्’ । इति लक्षणात् ॥ ४२ ॥

हिन्दी—शिवजी मेघके समान आवाज करते हुए, रखे गये एक बाणसे युक्त धनुको धारण करते हुए अत एव मेघसमूहके समान स्थित होकर सुन्दर किरातसेनापति हो गये ॥ ४२ ॥

अनुकूलमस्य च विचिन्त्य गणपतिभिरात्तविग्रहैः ।

शूलपरशुशरचापभृतैर्महति वनेचरचर्मूनिर्ममे ॥ ४३ ॥

मल्लि०—अनुकूलमिति । अस्य शिवस्य । अनुकूलं विचिन्त्य प्रियमिति निश्चित्य । आत्तविग्रहैर्गृहीतकिरातदेहैः । शूलानि परशवः कुठाराः शराश्चापानि च तानि भूतानि यैस्तैः । ‘प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यो’ इति निष्ठायाः परनिपातः । गणपतिभिः प्रमथमुख्यैर्महती वनेचरचमूः सेना विनिर्ममे निमिता । माङ्गः कर्मणि लिट्, ‘ह्रस्व’ इत्यभ्यासस्य ह्रस्वत्वम् ॥ ४३ ॥

हिन्दी—इन (शिवजी)के प्रीतिविषयका विचार कर किरात शरीरका कारण किये हुए शूल, फर्सा, बाण और धनु लिये हुए शिवजीके प्रधान प्रमथोंवे विशाल किरातसेनाकी रचना की ॥ ४३ ॥

विरचय्य काननविभागमनुगिरमथेश्वराज्ञया ।

भीमनिनदपिहितोरुभुवः परितोऽपदिश्य मृगयां प्रतस्थिरे ॥ ४४ ॥

मल्लि०—विरचय्येति । अथ ईश्वराज्ञयाऽनुगिरं गिरी । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । ‘गिरेश्च सेनकस्य’ इति समासान्तः । काननविभागं वनविभागं विरचय्य । अस्यायमिति देशविभागं कृत्वेत्यर्थः । भीमनिनदः कलकलैः पिहिता उरवो भुवो यैस्ते तथोक्ताः सन्तः । मृगयामपदिश्य व्याजीकृत्य परितः प्रतस्थिरे प्रस्थिताः ॥ ४४ ॥

हिन्दी—तब शिवजी आज्ञासे पर्वतमें वनविभागकी रचना कर भयङ्कर कोलाहलसे विस्तीर्ण पृथिवीको व्याप्त करते हुए शिकार खेलनेका बहाना कर प्रमथगणवे प्रस्थान किया ॥ ४४ ॥

क्षुभिताभिनिःसृतविभिन्नशकुनिमृगयूथनिःस्वनैः ।

पूर्णपृथुवनगुहाविवरः सहसा भयादिव ररास भूधरः ॥ ४५ ॥

मल्लि०—क्षुभितेति । क्षुभितास्त्वस्ता अभिनिःसृताः स्वस्थानान्निर्गता विभिन्ना मुक्तसंधाश्च ये शकुनयः पक्षिणो मुगाश्च तेषां यूथानि तेषां निःस्वनैः पूर्णानि पृथूनि बनानि गुहाविवराणि च यस्य भूधरः सहसा भयादिवेत्युत्प्रेक्षा । ररास चुक्रोश ॥ ४५ ॥

हिन्दी—डरे हुए और अपने स्थानसे निकले हुए भिन्न-भिन्न पक्षी और पशुओंके समूहकी आवाजोंसे पूर्ण, विशाल वन और कन्दराओंका विवरवाला पर्वत सहसा मानों भयसे चिल्लाने लगा ॥ ४५ ॥

न विरोधिनी रुषमियाय पथि मृगविहङ्गसंहतिः ।

ध्वनन्ति सहजमपि भूरिभियः सममागताः सपदि वैरमापदः ॥ ४६ ॥

मल्लि०—वेति । पथि पलायनमार्गे विरोधिनी जातिवैरिणी मृगाणां सिंह-व्याघ्रादीनां विहङ्गानां काकोलूकानां च संहतिः सङ्घो रुषं परस्परक्रोधं नेयाय न प्राप । किन्तु सहैव चकारेत्यर्थः । तथा हि—भूरिः प्रभूता भीर्यासु ताः समं साधारण्येन आगता आपदो विपत्तयः सहजं स्वाभाविकमपि वैरं सपदि घ्नन्ति । नोह संधातव्यसनेषु प्रजायते वैरानुबन्ध इति भावः ॥ ४६ ॥

हिन्दी—भागनेके मार्गमें जन्मसे ही विरोधी पशु और पक्षियोंका समूह (गरोह) भी एक दूसरेपर क्रुद्ध नहीं हुआ (किन्तु साथ-साथ चलने लगा) । प्रचुर भयवाली तथा तुल्यरूपसे आई हुई विपत्तियाँ स्वाभाविक शत्रुताको उसी समय नष्ट कर डालती हैं ॥ ४६ ॥

चमरीगणैर्गणबलस्य बलवति भवेऽप्युपस्थिते ।

वंशविततिषु विषक्तपृथुप्रियबालबालविभिराददे धृतिः ॥ ४७ ॥

मल्लि०—चमरोति । वंशविततिषु वेणुगुल्मेषु विषक्ता लभताः पृथवो भृशं प्रियबालाः प्रियरोमाणो बालध्वजः पुच्छानि येषां तैः । 'पुच्छोऽस्त्री लूमलाङ्गूले बालहस्तश्च बालधिः' । इत्यमरः । चमरीगणैर्मृगविशेषैर्गणबलस्य शिवबलस्य संबन्धनि । तद्वैतुक्त इत्यर्थः । संबन्धमात्रविवक्षायां षष्ठी । अन्यथा 'भोत्रार्थानां भयहेतुः' इति पञ्चमी स्यात् । बलवति प्रबले भय उपस्थिते प्राप्तेऽपि धृतिर्वैर्यम् । आददे स्वीकृता । बालच्छेदभयात्प्राणहानिमप्यवगणय्य स्थितमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

हिन्दी—बाँसोंकी झाड़ियोंमें फँसे हुए प्रचुर प्रियरोमवाले पुच्छोंसे युक्त चमरी गायोंने किरातसेनासे प्रबल भयके उपस्थित होनेपर भी बालच्छेदके भयसे धैर्यधारण किया ॥ ४७ ॥

हरसैनिकाः प्रतिभयेऽपि गजमदसुगन्धिकेसरैः ।

स्वस्थमभिददृशिर संहसा प्रतिबोधजृम्भितमुण्मृगाधिपैः ॥ ४८ ॥

मल्लि०—हरेति । प्रतिभये भयहेतौ । 'भयङ्करं प्रतिभयम्' इत्यमरः । प्राप्तेऽपीति शेषः । गजमदैः सुगन्धयः सुरभयः केशराः सटा येषां तैः । हतानेक-गजैरित्यर्थः । संहसा सेनाकलकलश्रवणानन्तरमेव प्रतिबोधेन निद्रापगमेन जृम्भितानि व्यातानि मुखानि येषां तैः मृगाधिपैः सिंहैः स्वस्थं निःशङ्कमेव यथा तथा हरसैनिकाः अभिददृशिर ईक्षिताः । न तु किञ्चित्क्षुभितमित्यर्थः । युक्तं चैतद्राजाना-मधारिणां केसरिणामिति भावः ॥ ४८ ॥

हिन्दी—भयका हेतु प्राप्त होनेपर भी हाथियोंके मदसे सुगन्धित अयालवाले संहसा सेनाओंका कोलाहल सुनकर जागनेसे जमुहाई लेते हुए सिंहोंने निःशङ्क ही होकर शिवगणोंको देख लिया ॥ ४८ ॥

बिभरांबभूवुरपवृत्तजठरशफरीकुलाकुलाः ।

पङ्कवर्षामिततटाः सरितः करिरुग्णचन्दनसारुणं पयः ॥ ४९ ॥

मल्लि०—बिभरामिति । अपवृत्तजठरैस्तत्कालक्षोभाल्लुठितोदरैः शफरीकुलै-राकुला व्याप्ताः पङ्कवर्षामितानि दुर्गमीकृतानि तटानि कूलानि यासां ताः । सरितः करिभिः, पलायमानैरिति शेषः । रुग्णानां मार्गरोधितया भगवानाम् । 'ओदितश्च' इति निष्ठानत्वम् । चन्दनानां रसैरुग्णं करिरुग्णचन्दनसारुणं पयो बिभरांबभूवुः । मृधातोः 'भीहोभूहुवां श्लुवच्च' इत्याम्प्रत्ययः श्लुवद्भावश्च । 'कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि' इति भुवोऽनुप्रयोगः ॥ ४९ ॥

हिन्दी—उस समय उदरको लोटपोट करनेवाले मत्स्यविशेषके सनुहसे व्याप्त, कीचड़से दुर्गम किये गये तटोंवाली नदियोंने भागते हुए हाथियोंसे तोड़े गये चन्दन-के रससे लाल जलको धारण किया ॥ ४९ ॥

महिषक्षतागुरुतमालनलदसुरभिः सदागतिः ।

व्यस्तशुकनिभशिलाकुसुमः प्रणुदन्ववो वनसदां परिश्रमम् ॥ ५० ॥

मल्लि०—महिषेति । महिषैर्लुलायैः क्षतानि विदलितानि तैरगुरुभिस्तमालै-

नरुदरुशोरैश्च सुरभिः सुगन्धिः । व्यस्तानि विक्षिप्तानि शुक्निभानि शुक्सवर्णानि
शिलाकुसुमानि शैलेयाख्या ओषधिविशेषा येन सः । अतः शीतल इति भावः ।
'कालानुसायंवृद्धाश्मपुष्पशीतशिवानि तु । शैलेयम्' इत्यमरः । 'शुक्निभ' इति
स्वरूपकथनम् । सदागतिर्वयुः वनसदां वनेचराणां परिश्रमंप्रणुदन् । अतो मन्द
इति भावः । 'मातरिश्वा सदागतिः' इत्यमरः । ववौ वार्ति स्म ॥ ५० ॥

हिन्दी — महिषोंसे विदलित अगुरु, तमाल और उशीरोंसे सुगन्धित तोतेके
वर्णोंके सदृश शैलेयको विकीर्ण कर हवा किरातोंके परिश्रमको दूर कर मन्द गतिसे
बहने लगी ॥ ५० ॥

मथिताम्भसो रयविकोर्णमृदितकदलीगवेधुकाः ।

क्लान्तजलरुहलताः सरसीविदधे निदाघ इव सत्त्वसंप्लवः ॥ ५१ ॥

मल्लि० — मथिताम्भस इति । सत्त्वसंप्लवः प्राणिसंक्षोभो निदाघो ग्रीष्म
इव सरसीः सराणि 'कासारः सरसी सरः' इत्यमरः । मथिताम्भसः संक्षोभितोदका
रयेण पलायनवेगेन विकीर्णं व्याकीर्णं यथा तथा मृदिता निष्पीडिताः कदल्यो
गवेधुकास्तृणघान्यविशेषाश्च यासां तास्तथोक्ताः । 'तृणघान्यानि नोवाराः स्त्री
गवेधुर्गवेधुका' । इत्यमरः । मृदित इति, 'मिडति च' इति गुणप्रतिषेधः । क्लान्ता
जलरुहलताः पथिन्यो यासु ता एवंभूता विदधे चकार ॥ ५१ ॥

हिन्दी — उस समय हुए प्राणियोंके संक्षोभने ग्रीष्म-ऋतुके समान तालाबको
संक्षोभित जलवाला और पलायनके वेगसे बिखरी गई कदली और गवेधुकावाली
तथा कुंभली गई पथिनीवाला बना दिया ॥ ५१ ॥

इति चालयन्नचलसानुवनगहनजानुमापतिः ।

प्राप मुदितहरिणोदशनक्षतवीरुधं वसतिमैन्द्रसूनवीम् ॥ ५२ ॥

मल्लि० — इतीति । इति इत्यम् । उमापतिरचलसानुषु वनेषु उपभोग्य-
वृक्षेषु गहनेषु दावेषु च जातास्तथोक्तान् । सत्त्वानिति शेषः । चालयन् । मुदितानां
हरिणीनां दशनैः क्षता वीरुधो लता यस्यां ताम् । इन्द्रसूनोरिमाम् ऐन्द्रसूनवीम् ।
वसत्यत्रेति वसतिमाश्रयम् । 'वहिवस्यतिभ्यश्चित्' इत्यौणादिको वसतेरतिप्रत्ययः ।
प्राप ॥ ५२ ॥

हिन्दी — इस प्रकार शिवजी पर्वतके समतल प्रदेशोंमें उपभोग योग्य पेड़ोंमें

और वनोंमें उत्पन्न जन्तुओंको विचलित कर प्रसन्न मृगियोंके दाँतोंसे क्षत विस्तृत लतावाले अर्जुनके आश्रममें पहुँच गये ॥ ५२ ॥

स तमाससाद धननीलमभिमुखमुपस्थितं मुनेः ।

पोत्रनिकषणविभिन्नभुवं दनुजं दधानमथ सौकरं वपुः ॥ ५३ ॥

मल्लि०—स इति । अथ अनन्तरं स शिवो धनशीलं मेघमेचकं मुनेरर्जुनस्य अभिमुखमुपस्थितमागतं पोत्रस्य मुखाग्रस्य निकषणेनोल्लेखनेन विभिन्ना विदारिता भूयेन तम् । 'मुखाग्रे क्रोडहलयोः पोत्रम्' इत्यमरः । 'हलसूकरयोः पुवः' इति छत्रप्रत्ययः । सूकरस्येदं सौकरं वाराहं वपुर्दधानं दनुजं दानवम् । आससाद प्राप । ददर्शेति यावत् ॥ ५३ ॥

हिन्दी—अनन्तर शिवजी मेघके समान कृष्णवर्ण, मुनि (अर्जुन) के सम्मुख आये हुए धूधनको घिसकर पृथ्वीको विदीर्ण करते हुए सूकरशरीर लिए हुए दानव-
(मूक) के पास प्राप्त हुए ॥ ५३ ॥

कच्छान्ते सुरसरितो निधाय सेनामन्वीतः स कतिपयैः किरातवर्यैः ।

प्रच्छन्नस्तरुगहनैः सगुल्मजालैर्लक्ष्मीवाननुपदमस्य संप्रतस्थे ॥ ५४ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये द्वादशः सर्गः ।

मल्लि०—कच्छान्त इति । लक्ष्मीवान् । 'मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः' इति मनुषो मकारस्य वकारादेशः । स शिवः । सुरसरितो मन्दाकिन्या कच्छान्तेऽनुपप्रान्ते । 'जलप्रायमनूपं स्यात्पुंसि कच्छस्तथाविधः' । इत्यमरः । सेनां निधाय । स्थापयित्वेत्यर्थः । कतिपयैः किरातवर्यैरन्वीतोऽनुगतः सन् । 'ई गतौ' इति घातो-रनुपूर्वात्कर्मणि क्तः । सगुल्मजालैर्लक्ष्मीवाननुपदमस्य । तरुगहनैः प्रच्छन्नश्छादितः । 'वा' दान्तशान्त- इत्यादिना निपातः । अस्य वराहस्य पदमनु अनुपदम् । पदानुसारेणेत्यर्थः । संप्रतस्थे प्रस्थितः । 'समवप्रविभ्यः स्थ' इत्यात्मनेपदम् । ग्रहविणीवृत्तम् ॥ ५४ ॥

इति किरातार्जुनीयकाव्यव्याख्यायां षष्ठापथसमाख्यायां द्वादशः सर्गः समाप्तः ॥

हिन्दी—शोभासम्पन्न शिवजीने मन्दाकिनीके जलप्राय स्थानके समीप सेनाको रखकर कतिपय श्रेष्ठ किरातोंसे अनुगत होकर लतासमूहसे प्रच्छन्न हो उस वराहके पदका अनुसरण कर प्रस्थान किया ॥ ५४ ॥

इति श्रीकिरातार्जुनीये द्वादशः सर्गः ।

त्रयोदशः सर्गः

वपुषा परमेण भूधराणामथ संभाव्यपराक्रमं बिभेदे ।

मृगमाशु विलोकयांचकार स्थिरदंष्ट्रोग्रमुखं महेन्द्रसूनुः ॥ १ ॥

मल्लि०—वपुषेति । अथ ईश्वरप्रस्थानान्तरं, महेन्द्रसूनुर्जुनः परमेण महता

वपुषा हेतुना भूधराणां बिभेदे विदारणे संभाव्यपराक्रमं क्षमोऽयमिति प्रतर्क्यपौरुषं स्थिराभ्यां दृढाभ्यां दंष्ट्राभ्यामुग्रं मुखं यस्य तं मृगम् । वराहमित्यर्थः । आशु तदाग-
मनान्तरम् । अविलम्बेनेत्यर्थः । विलोकयांचकार ददर्श । अस्मिन्सर्गे प्राक्पञ्च-
त्रिंशच्छ्लोकादौपच्छन्दसिकं वृत्तम् ॥ १ ॥

हिन्दी—शिवजीके प्रस्थानके अनन्तर इन्द्रपुत्र अर्जुनने विशाल शरीरसे पर्वतोंको विदारण करनेमें समर्थ पराक्रमवाले और दृढ़ दाढ़ीसे भयङ्कर मुँहवाले वराहको शीघ्र देखा ॥ १ ॥

स्फुटबद्धसटोन्नतिः स दूरादभिघावन्नवधीरितान्यकृत्यः ।

जयमिच्छति तस्य जातशङ्के मनसीमं मुहुराददे वितर्कम् ॥ २ ॥

मल्लि०—स्फुटेति । स्फुटा स्पष्टा बद्धा विरचिता सटानां केसराणामुन्नतिरुद्ध-
तिर्यस्य सः । क्रोधाद्वर्षितलोमेत्यर्थः । 'सटा जटाकेसरयोः' इति विश्वः । दूराद-
भिघावन् संमुखमापतन् । तथा, अवधीरितान्यकृत्यस्त्यक्तान्यकर्मा स बराहो जय-
मिच्छति जयायिनि अत एव जातशङ्के । स्वयं जिघांसोद्विषामेकलक्ष्यत्वादिति
भावः । तस्य मुनेर्मनसि मुहुरिमं वितर्कं वक्ष्यमाणमूहम् । 'अध्याहारस्तर्क ऊहः'
इत्यमरः । आदद उत्पादयामास ॥ २ ॥

हिन्दी—व्यक्तरूपसे अयालोंको उन्नत कर दूरसे दौड़ता हुआ सब काम छोड़कर वह वराह जयकी इच्छा करनेवाले और शङ्कित मुनि (अर्जुन) के मनमें बारंबार इस प्रकारका तर्क उत्पन्न करने लगा ॥ २ ॥

अथैकादशमिवितर्कमेव निरूपयति—

'घनपोत्रविदीर्णशालमलो निबिडस्कन्धनिकाषरुणवप्रः ।

अयमेकचरोऽभिवर्तते मां समरायेव समाजुह्वमाणः ॥ ३ ॥

मल्लि०—घनपोत्रेति । घनेन कठिनेन पोत्रेण मुखाग्रेण विदीर्णानि विदलि-

तानि शालमूलानि वृक्षमूलानि येन सः । निविडस्य स्कन्धस्य निकाषेण निकषणेन रुग्णवप्रो भग्नसानुः । अतो महासत्त्वसंपन्न इति भावः । एकश्चासौ चरश्चेति एकचर एकाकी । यूथादपेत इत्यर्थः । अतः, अयं वराह समराय समरं कर्तुम् । 'क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः' इति चतुर्थी । समाजुहूषमाण इव समाह्वातुमिच्छन्निव । 'इव' शब्दः संभावनायाम् । समाह्वयतेः सन्नन्तान्छानचप्रत्ययः । 'स्पर्धायामाङ्', 'पूर्ववत्सनः' इत्यात्मनेपदम् । 'अभ्यस्तस्य च' इति संप्रसारणम् । मामभिवर्तते मामभिभावति । उपसर्गवशात् सकर्मकत्वम् । अतः सर्वथा नायमुपेक्ष इति भावः ॥ ३ ॥

हिन्दी—कठोर यूथनसे वृक्षमूलोंको विदीर्ण करनेवाला वृक्षके घने स्कन्धको रगड़नेसे प्राकारको तोड़नेवाला अकेला यह वराह, युद्ध करनेके लिए ललकागता हुआ-सा मेरे सम्मुख आ रहा है ॥ ३ ॥

इह वीतभयास्तपोऽनुभावाज्जहति व्यालमृगाः परेषु वृत्तिम् ।

मयि तां सुतरामयं विधत्ते विकृतिः किं नु भवेदियं नु माया ? ॥ ४ ॥

मल्लि०—इहेति । इह आश्रमे तपोनुभावाद्धीतभयाः । लक्षणया विगतवैरा इत्यर्थः । अतएव व्यालमृगाः क्रूरव्याघ्रादयः । 'व्यालो भुजङ्गमे क्रूरे श्वापदे दुष्टदन्तिनि' इति विश्वः । परेषु प्राण्यन्तरेषु वृत्ति जीविकां जहति । हिसया न जीवन्तीत्यर्थः । अयं वराहो मयि मद्विषये तां वृत्तिं सुतरां विधत्ते करोति । मां हन्तुमिच्छतीत्यर्थः । तदियं विकृतिस्तपःसामर्थ्यभङ्गरूपा भवेत्किं नु । यद्वा, माया कस्यचिदैत्यस्य वराहभूमिका भवेत् नु । 'किन्नु' शब्दो वितर्क ॥ ४ ॥

हिन्दी—इस आश्रममें तपस्याके प्रभावसे परस्पर विरोधको छोड़े हुए क्रूर व्याघ्र आदि पशु अन्य जन्तुओंमें मारनेका व्यवहार छोड़ रहे हैं, यह वराह मुझपर इस हिंसाका व्यवहार भलीभाँति कर रहा है, अतः यह विकार है वा किसी दैत्यकी माया है ॥ ४ ॥

अथवेष कृतज्ञयेव पूर्वं भृशमासेवितया रुषा न मुक्तः ।

अवधूय विरोधिनीः किमारान्मृगजातीरभियाति मां जवेन ॥ ५ ॥

मल्लि०—अथवेति । 'अथवा' इति पक्षान्तरे । एष मृगः पूर्वं जन्मान्तरे भृशमत्यर्थम् । आसेवितयाऽतिपरिचितया रुषा क्रुधा । मद्विषयेति शेषः । कृतज्ञयेव पूर्वकृतं वैरानुबन्धं संप्रति जानात्येवेत्युत्प्रेक्षा । न मुक्तो न त्यक्तः । अद्यापीति शेषः ।

नूनमयं प्राग्भववीयवैरानुबन्धो कश्चित् । संप्रति वैरबीजासंभवादिति भावः । कुतः यद्यत आरात् समीपतः । 'आराद्दूर समीपयोः' इत्यमरः । विरोधिनीमृगजाती-रवधूय त्यक्त्वा जवेन मामभियाति अभिवावति । अन्यथा नाभियायायादिति भावः ॥ ५ ॥

हिन्दी—अथ वा यह जानवर पूर्वजन्ममें अत्यन्त परिचित मेरे प्रति कृतज्ञके समान क्रोधसे नहीं छोड़ा गया है क्योंकि यह समीपसे विरोधिनी पशु-जातियोंको छोड़कर मेरे सम्मुख दौड़ कर आ रहा है ॥ ५ ॥

न केवलमभियानमेव, किं च मनोवृत्तिरप्यत्र प्रमाणमित्याह—

न मृगः खलु कोऽप्ययं, जिघांसुः स्वलति ह्यत्र तथा भृशं मनो मे ।

विमलं कलुषीभवच्च चेतः कथयत्येव हितैषिणं रिपुं वा ॥ ६ ॥

मल्लि०—न मृग इति । अयं मृगो न खलु, किंतु कोऽपि कश्चिदन्य एव जिघांसुर्हन्तुमिच्छुः हन्तेः सन्नान्तादुप्रत्ययः । 'अभ्यासाच्च' इति कुत्वम् । 'अज्ञान-गमां सनि' इति दीर्घः । कुतः । हि यस्मात्, अत्रास्मिन्मृगविषये मे मनस्तथा भृशं स्वलति क्षुभ्यति । यथायं जिघांसुरिति बुद्धिस्तपद्यत इत्यर्थः । तथा हि—विमलं प्रसन्नं तथा कलुषीभवत् क्षुभ्यच्च चेत एव हितैषिणं रिपुं वा मित्रममित्रं च कथयति । यत्र यत्र मनः प्रसीदति तदेव मित्रम् । अन्यथा त्वन्यथेति निश्चितमित्यर्थः । अतोऽयं वध्य इति भावः ॥ ६ ॥

हिन्दी—यह जानवर नहीं है, किन्तु कोई दूसरा ही मारनेकी इच्छा करने-वाला है, क्योंकि इसमें मेरा मन ज्यादा ही क्षुब्ध हो रहा है, प्रसन्न तथा क्षुब्ध होनेवाला चित्त मित्र वा शत्रुकी सूचना करता है ॥ ६ ॥

ननु मुनेः किमनया दुःशङ्कया, तत्राह—

मुनिरस्मि, निरागसः कुतो मे भयमित्येष न भूयतेऽभिमानः ।

परवृद्धिषु बद्धमत्सराणां किमिव ह्यस्ति दुरात्मनामलङ्घ्यसु ॥ ७ ॥

मल्लि०—मुनिरिति । मुनिरस्मि । अतो निरागसो निरपराधस्य मे कुतो भयमित्येषोऽभिमानोऽहंकारः अनपकारिणं मां कोऽपि किं करिष्यतीति बुद्धिर्भूत्ये-श्रेयसे न भवति । तथा हि—परवृद्धिषु विषये बद्धमत्सराणां दुरात्मनामलङ्घ्यं किमिवास्ति न किंचिदकार्यमस्तीत्यर्थः । 'इव' शब्दो वाक्यालङ्कारे ॥ ७ ॥

हिन्दी—मैं तपस्वी हूँ अतः निरपराध मुझे कहाँसे भय है ? ऐसा अभिमान

कल्याणकारक नहीं हैं, क्योंकि दूसरेकी उन्नतिमें द्वेष करचेवाले दुरात्माओंको कुछ भी अकार्य नहीं है ॥ ७ ॥

अस्तु जिघांसुरपि क्षुद्रः किं करिष्यतीत्यत्राह—

दनुजः स्वदयं क्षपाचरो वा वनजे नेति बलं बतास्ति सत्त्वे ।

अभिभूय तथा हि मेघनीलः सकलं कम्पयतीव शैलराजम् ॥ ८ ॥

मल्लि०—दनुज इति । अयं दनुजः स्वित् दानवो वा क्षपाचरो राक्षसो वा । न तु मृग एवेत्यर्थः । कुतः । वनजे सत्त्वे वन्यप्राणिनि । इति ईदृशं बलं नास्ति । बलेत्याश्रये । बलमेव समर्थयते । तथा हि—मेघनीलोऽयं वराहः सकलं शैलराज-मभिभूय आक्रम्य कम्पयतीव । पदविष्टम्भात्तथा प्रतीयत इत्यर्थः । अत्र कम्पयती-वेत्युत्प्रेक्षागर्भोऽयं शैलकम्पनरूपकार्येण तत्कारणबलातिरेकसमर्थनात्कार्येण कारण-समर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ८ ॥

हिन्दी—यह दानव वा राक्षस है, क्योंकि वनमें उत्पन्न जानवरमें ऐसा बल नहीं होता है । मेघके समान कृष्ण-वर्ण यह वराह समूचे पर्वतराजको आक्रमण कर कम्पित कर रहा है ॥ ८ ॥

किंच, योऽयं शैले मृगयाकलकल इव श्रूयते सोऽप्येतन्मायापरिकल्पित एवेत्याह—

अयमेव मृगव्यसत्रकामः प्रहरिष्यन्मयि मायया शमस्थे ।

पृथुभिर्ध्वजिनीरवैरकार्षीच्चकितोद्भ्रान्तमृगानि काननानि ॥ ९ ॥

मल्लि०—अयमिति । अयमेव शमस्थे शान्तिनिविष्टे इति रन्ध्रोक्तिः । मयि । अधिकरणविवक्षायां सप्तमी । मायया प्रहरिष्यन् । प्रहर्तुमिच्छन्मित्यर्थः । 'लट् शेषे च' इति चकारात्क्रियार्थायां क्रियायाम् लट् । 'लटः सद्वा' इति शत्रादेशः । मृगव्यं, मृगया तस्य सत्रं वनं, तदर्थं वनमित्यर्थः । तत्कामयत इति मृगव्यसत्रकामः मृगयाभूमिपरिग्रहार्थी सन्नित्यर्थः । 'कमण्यण्' 'आच्छोदनं मृगव्यं स्यादाखेटो मृगया स्त्रियाम्' । इति, 'सत्रमाच्छादने यज्ञे सदादाने वनेऽपि च' इति चामरः । पृथुभिर्वृह-द्भिर्ध्वजिनीरवैः सेनाकलकलैः । स्वमायया कल्पितैरेवेत्यर्थः । काननानि चकितोद्-भ्रान्तस्त्रस्तपलायिता मृगा येषु तानि । अकार्षीच्चकार । अयमेव रन्ध्रान्वेषी मत्प्रहारार्थं स्वयमेव मृगयुर्भूत्वा वनावरोधाय सेनाघोषं कल्पयामास । स मृगरूपेणा-गच्छतीत्यर्थः ॥ ९ ॥

हिन्दी—यह (वराह) ही शान्तिमें स्थित मुक्षपर मायासे प्रहार करनेकी

इच्छा करता हुआ मृगयाके वनकी चाह कर विशाल सेनाके कोलाहलसे वनोंको भीत और दौड़नेवाले जानवरोंवाला बना रहा है ॥ ९ ॥

वितर्कान्तरमाह —

बहुशः कृतसत्कृतेविधातुं प्रियमिच्छन्नथवा सुयोधनस्य ।

क्षुभितं वनगोचराभियोगाद् गणमाशिश्रियदाकुलं तिरश्चात् ॥ १० ॥

मल्लि०—बहुश इति । अथवा बहुशः कृता सत्कृतिः सत्कारो येन तस्य सुयोधनस्य प्रियं मद्रुधरूपं प्रतिप्रियं विधातुं कर्तुमिच्छन् । यः कश्चिदिति शेषः । वनं गोचरस्थानं येषां तेषां वनगोचराणामभियोगादवरोधात् । 'अभियोगोऽवरोधः स्यात्' इति हलायुधः । क्षुभितमुद्विग्नमाकुलं चलं तिरश्चां मृगादिपशूनां गणमाशिश्रियत् वराहरूपेण प्राविशत् । 'णिश्रिद्रुसूभ्यः कर्तरि चङ्' 'चङि' इति द्विर्भावः ॥ १० ॥

हिन्दी—अथवा कई बार सत्कार किये हुए दुर्योधनका अभीष्ट करना चाहता हुआ यह कोई वनमें रहनेवालोंको रोकनेसे उद्विग्न और चञ्चल मृग आदि पशुओंके गणका आश्रय ले रहा है (वराहरूपसे प्रवेश कर रहा है) ॥ १० ॥

वितर्कान्तरमाह—

अवलीढसनाभिरश्वसेनः प्रसभं खाण्डवजातवेदसा वा ।

प्रतिकर्तुमुपागतः समन्युः कृतमन्युर्यदि वा वृकोदरेण ॥ ११ ॥

मल्लि०—अवलीढेति । खाण्डवजातवेदसा खाण्डवनागिनना प्रसभमवलीढसनाभिर्दग्धबन्धुः । 'सपिण्डास्तु सनाभयः । सगोत्रबान्धवजातिबन्धुस्वस्वजनाः समाः ।' इत्यमरः । अत एव समन्युर्बद्धवैरः । तस्यार्जुनस्यापकारयितृत्वादिति भावः । अश्वसेनस्तक्षकपुत्रः कश्चिन्महामर्षः प्रतिकर्तुं वैरनिर्यातिनार्थम् । उपागतो वा । वराहमाययेति शेषः । पक्षान्तरमाह—यदि वा वृकोदरेण भीमसेनेन कृतमन्युर्जनितक्रोधो वा । कश्चिदिति शेषः । पुरा किल पाण्डवः खाण्डवदाहे पावकभयात् पलायमानांस्तक्षमपुत्रानश्वसेनस्य बन्धून् बाणैरवरुह्य दाहयामासेति भारतकथा ॥ ११ ॥

हिन्दी—अथवा खाण्डव वनकी आगसे जला हुआ बन्धुवाला अत एव वैर (दुश्मनी) करता हुआ अश्वसेन (तक्षकका पुत्र कोई सर्प) बदला लेनेके लिए वराहरूप लेकर आया हुआ है अथवा भीमसेनसे उत्पन्न क्रोधवाला यह कोई आया हुआ है ॥ ११ ॥

१८ कि०

अथ द्वाभ्यामनन्तरकरणीयमध्यवस्यति—बलेत्यादिना—

बलशालितया यथा तथा वा धियमुच्छेदवरामयं दधानः ।

नियमेन मया निबर्हणीयः, परमं लाभमरातिभङ्गमाहुः ॥ १२ ॥

मल्लि०—किं बहुना, यथा तथा वाऽस्तु । अयं मायिकः पारमार्थिको वाऽ-
स्त्वित्यर्थः । सर्वथापि बलशालितया । बलदृप्ततयेत्यर्थः । उच्छेदपरां धियं दधानः ।
मां जिघांसुरित्यर्थः । अतोऽयम् मृगो नियमेनावश्यं मया निबर्हणीयो वध्यः ।
'प्रमापणं निबर्हणम्' इत्यमरः । तथा हि—अरातिभङ्गं शत्रुक्षयं परमं लाभमाहुः ॥

हिन्दी—अथवा यह जो कोई हो सर्वथा बलवान् होनेसे नाश करनेकी मति
लेता हुआ यह जानवर अवश्यही मुझसे वध्य है, क्योंकि विद्वान् लोग शत्रुनाशको
उत्तम लाभ कहते हैं ॥ १२ ॥

ननु तपोविरोधिनीं हिंसेत्याशङ्क्याह—

कुरु तात ! तपांस्यामार्गदायी विजयायेत्यलमन्वशान्मुनिर्माम् ।

बलिनश्च वधादृतेऽस्य शक्यं व्रतसंरक्षणमन्यथा न कर्तुंम् ॥ १३ ॥

मल्लि०—कुर्विति । हे तात वत्स ! मार्गदायी न भवतीति अमार्गदायी ।
रन्ध्रान्श्वेषिणां प्रवेशमयच्छन्नित्यर्थः । कृतः । जयाशित्वादित्याह—विजयाय
तपांसि कुर्विति मुनिर्व्यासो मामलं भूशम् । अन्वशात् अनुशिष्टवान् । अनुशासेल्लङ् ।
ननु मुनिर्वा कथमधर्ममन्वशात्, तत्राह—बलिन इति अस्य मृगस्य बलिनः प्रबलस्य
वधादृते वधं विना । 'अन्यारादितरर्ते—' इत्यादिना पञ्चमी । अन्यथा उपायान्त-
रेण व्रतसंरक्षणं तपोरक्षणं कर्तुं न शक्यम् । हिंसापि दुष्टनिग्रहात्मिका नाधर्म
इत्यर्थः ॥ १३ ॥

हिन्दी—'हे वत्स ! रन्ध्रका श्वेषण करनेवालोंको प्रवेशका मार्ग नहीं देते
हुए तुम विजयके लिए तपस्या करो' ऐसा व्यास मुनिने मुझे अनुशासन किया है ।
बलवान् इस वराहको मारे बिना दूसरे उपायसे तपस्याकी रक्षा नहीं की जा
सकती है ॥ १३ ॥

इति तेन विचिन्त्य चापनाम प्रथमं पौरुषचिह्नमाललम्बे ।

उपलब्धगुणः परस्य भेदे सचिवः शुद्ध इवाददे च बाणः ॥ १४ ॥

मल्लि०—इतीति । तेनार्जुनेन । इतीत्यं विचिन्त्य वितर्क्य चापनाम चापाख्यं
प्रथमं पौरुषचिह्नम् । तस्य मुख्यायुधत्वादिति भावः । आललम्बे गृहीतम् ।

कर्मणि लिट् । अथ परस्य शत्रोर्भेदे विदारण उपजाते च उपलब्धगुणो ज्ञातशक्तिः बाणस्तु प्राप्तमूर्वीकश्चेति शेषः । शुद्धः ऋजुदिग्धत्वादोषरहितो वा । 'न कर्म-भेदैर्नो दिग्धैर्नाग्निज्वलिततैजसैः' । इति निषेधात् । अन्यत्र-शुद्धो निर्मलचित्त इति यावत् । बाणश्च सचिव इव । आददे जगृहे । अत्र बाणसचिवयोः शब्दमात्रसाम्भार्या-च्छ्लेषालंकारः । प्रकृताप्रकृतविषय इति सर्वस्वकारः । उपमैवेति केचित् ॥ १४ ॥

हिन्दी—उन्होंने (अर्जुनने) ऐसा विचार कर धनु नामवाले पहले पुरुषार्थके चिह्नको उठाया, शत्रुको विदारण करनेमें जानी गई शक्तिवाला और प्रत्यञ्चापर बढ़ाया गया शुद्ध (सीधा वा दोषरहित) मन्त्रीके समान बाणको ले लिया ॥ १४ ॥

अनुभाववता गुरु स्थिरत्वादविसंवादि धनुर्धनञ्जयेन ।

स्ववलव्यसनेऽपि पीड्यमानं गुणवन्मित्रमिवानर्ति प्रपेदे ॥ १५ ॥

मल्लि०—अनुभावेति । गुरु महत्पूज्यं च स्थिरात् सारवत्त्वात् । अविसंवादि अभङ्गुरम्, अन्यत्र प्रतिष्ठितत्वादसत्यरहितम् । गुणवत् सज्यम् । अन्यत्र-ओदायीदि-गुणवत् । धनुर्मित्रमिवानुभाववता निश्चयबुद्धिमता । 'अनुभावः प्रभावे च सतां च मतिनिश्चये' । इत्यमरः । धनञ्जयेन स्ववलव्यसनेऽपि तपसा क्षीणत्वेपि । अन्यत्र स्वं धनं तदेव बलं तस्य व्यसने ह्लासेऽपि । पीड्यमानमाक्रुष्यमाणमवलव्यमानं च सत् मित्रमिव । इत्यनर्ति नम्रतामानुकूल्यं च प्रपेदे । अलंकारस्तु पूर्ववत् ॥ १५ ॥

हिन्दी—गुरु (विशाल और पूज्य) सारयुक्त होनेसे अभङ्गुर (नहीं टूटने-वाला) अथवा प्रतिष्ठित होनेसे असत्यसे रहित, गुण (प्रत्यञ्चा वा उदारता-आदि)से युक्त धनुने मित्रके समान, निश्चय बुद्धिवाले अर्जुनसे तपस्यासे क्षीण होनेपर भी अथवा स्व (धन)रूप बलका ह्लास होनेपर भी खींचा जाकर उत्तम मित्रके समान आनति (नम्रता वा अनुकूलता)को प्राप्त किया ॥ १५ ॥

प्रविकर्षनिनादभिन्नरन्ध्रः पदविष्टम्भनिपीडितस्तदानीम् ।

अधिरोहति गाण्डिवं महेषौ सकलः संशयमारोह शैलः ॥ १६ ॥

मल्लि०—प्रविकर्षति । तदानीं तस्मिन् काले महेषौ बाणे गण्डिवमर्जुनधनुः । अधिरोहति सति । 'कपिध्वजस्य गाण्डीवगाण्डिवौ पुनर्पुंसकौ' इत्यमरः । 'गाण्डिव-जगात्संज्ञायाम्' इति वप्रत्ययः । प्रविकर्षेण ज्यास्फालनेन यो निनादस्तेन भिन्नरन्ध्रो विदलितगह्वरः तथा, पदविष्टम्भेन पादाक्रमणेन निपीडितो नुनः सकलः समूलः

शैलः संशयं जीवितसंदेहम् । आरुरोह । प्रापेत्यर्थः । अत्र शैलस्य संशयासंबन्धेऽपि संबन्धकथनादतिशयोक्तिरलंकारः ॥ १६ ॥

हिन्दी—उस समय विशाल बाणके अर्जुनके धनु गाण्डीवपर चढ़नेपर प्रत्यञ्चाके ताडनसे विदीर्ण गह्वरवाला तथा पैरके आक्रमणसे प्रेरित मूलके साथ पर्वत ही संशयको प्राप्त हो गया ॥ १६ ॥

ददृशेऽथ सविस्मयं शिवेन स्थिरपूर्णाद्यतचापमण्डलस्थः ।

रचितस्तिस्मृणां पुरां विधातुं वधमात्रमेव भयानकः परेषाम् ॥ १७ ॥

मल्लि० — ददृश इति । अथ बाणसंघानानन्तरं शिवेन स्थिरं निश्चलं पूर्णं च यथा तथा, आयत आकृष्टे चापमण्डले तिष्ठतीति तथोक्तः । चापमण्डलमन्तर्धाय स्थितः इत्यर्थः । तिस्मृणाम् । 'न तिसृवतसृ' इति दीर्घप्रतिषेधः । पुराम् । त्रिपुरा-सुरस्येत्यर्थः । वधं संहारं विधातुं कर्तुं रचितः कल्पितः । स्थानविशेषे स्थापित इति यावत् । आत्मा स्वयमिव परेषां भयानको भयंकरः सोऽर्जुनः सविस्मयं ददृशे दृष्टः । उपमालंकारः ॥ १७ ॥

हिन्दी—बाणसंघानके अनन्तर शिवजीने निश्चल और पूर्णरूपसे आकृष्ट धनुर्मण्डलको आच्छादित कर रहे हुए त्रिपुरासुरका वध करनेके लिए उद्यत अपने ही समान दूसरोंको भयङ्कर अर्जुनको आश्चर्यके साथ देखा ॥ १७ ॥

अथ पिनाकिवृत्तान्तमाह—

विचकर्ष च संहितेषु रुच्चैश्चरणाः स्कन्दननामिताचलेन्द्रः ।

धनुरायतभोगवासुकिज्यावदनग्रन्थिविमुक्तवह्नि शंभुः ॥ १८ ॥

मल्लि० — विचकर्षेति । अथ शंभुश्च संहितेषु सन् उर्ध्वभृशं चरणाः स्कन्दनेन पदविष्टम्भेन नामितोऽधो नीतोऽचलेन्द्रो येन स तथोक्तः । आयतभोग आकृष्टकायो वासुकिरेव ज्या तस्य वदनमेव ग्रन्थिस्तेन विमुक्त उत्सृष्टो वह्निर्यस्य तत् धनुर्विच-कर्षेति स्वभावोक्तिः ॥ १८ ॥

हिन्दी—तब बाणका सन्धान करते हुए शिवजीने उन्नत रूपसे चरणके आक्रमणसे पर्वतराजको झुकाते हुए शरीरको आकृष्ट करनेवाला सर्पराज वासुकि-रूप प्रत्यञ्चा, उसके मुखरूप ग्रन्थिसे अग्निको छोड़नेवाले धनुको आकृष्ट किया ॥ १८ ॥

स भवस्य भवक्षयैकहेतोः सितसप्तैश्च विधास्यतोः सहायम् ।

रिपुराप पराभावाय मध्यं प्रकृतिप्रत्ययोरिवानुबन्धः ॥ १९ ॥

मल्लि०—स इति । सह संभूय अर्थमस्तिवधरूपप्रयोजनं विधास्यतोः करिष्यतोः ।

अन्यत्र—सहायमभिधेयमभिधास्यतोरित्यर्थः । 'प्रकृतिप्रत्ययौ सहार्थं ब्रूतः' इति वचनात् । भवक्षयैकहेतोः संसारोच्छेदनिदानस्य भवस्य शिवस्य सितसप्तैरर्जुनस्य च मध्यं रिपुर्वराहः । यस्मात्प्रत्ययो विधीयते सा प्रकृतिवर्त्तादिः, प्रत्ययः सनादिः, तयोर्मध्यमनुबन्ध इत्संज्ञको वर्णः । यथा भूतं भूतिरित्यादौ ककारः । स इव पराभावाय नाशाय लोपार्थमेव आप । न तु स्थित्यर्थमित्यर्थः ॥ १९ ॥

हिन्दी—मिलकर शत्रुका वधरूप प्रयोजनको करनेवाले, दूसरे पक्षमें—साय-साय अर्थात् प्रतिपादन करनेवाले, संसारके संहारके लिए एकमात्र कारण-स्वरूप शिवजी और अर्जुनके भी बीचमें शत्रु (वराह) प्रकृति (धातु आदि) प्रत्यय (सन् आदि) उनके बीचमें अनुबन्ध (इत्संज्ञक वर्ण) की तरह लोपके लिए प्राप्त हुआ ॥ १९ ॥

अथ दीपितवारिवाहवर्त्मा रववित्रासितवारणादवार्यः ।

निपपात जवादिषुः पिनाकान्महतोऽभ्रादिव वैद्युतः कृशानुः ॥ २० ॥

मल्लि०—अथेति । अथ रिपोर्मध्यप्रवेशानन्तरं दीपितं वरिवाहवर्त्मं आकाशं वेन सः । अवार्यो दुर्वार इषुः शरो रववित्रासितवारणात् स्वघोषभीषितगजात् पिनाकात् शिवधनुषः । 'पिनाकोऽजगवं धनुः' इत्यमरः । महतोऽभ्रान्मेघात्, विद्युतोऽयं वैद्युतः कृशानुरशनिरिव जवाद्देगात् । निपपातादघाव ॥ २० ॥

हिन्दी—तब आकाशको प्रकाशित करनेवाला और निवारण नहीं किया जा सकनेवाला बाण अपनी आवाजसे हाथीको डरानेवाले शिवधनु पिनाकसे विशाल मेघसे बिजलीवाले वज्रके समान वेगसे छूटा ॥ २० ॥

व्रजतोऽस्य बृहत्पतत्त्रजन्मा कृतताक्ष्योपनिपातवेगशङ्कुः ।

प्रतिनादमहान्महोरगाणां हृदयश्रोत्रभिदुत्पपात नादः ॥ २१ ॥

मल्लि०—व्रजत इति । व्रजतो घावतोऽस्य बाणस्य बृहद्भ्यः पतत्त्रेभ्यः पक्षेभ्यो जन्म यस्य स तथोक्तः । कृता ताक्ष्योपनिपातवेगशङ्का गच्छागमनवेगभ्रमो येन सः । अत एव, महोरगाणां सर्पाणां हृदयानि श्रोत्राणि च भिनत्तीति हृदयश्रोत्र-भिन् । 'समुद्राश्चादः' इति सूत्रे पूर्वनिपातव्यभिचारात् 'श्रोत्र' शब्दस्य पूर्वनिपातः ।

व्यभिचारः । प्रतिनादैः प्रतिध्वनिभिः महान् समृच्छितो नाद उत्पपात उत्थितः ।
अत्र नादस्योरगहृदयभेदकत्वासम्बन्धेऽपि सम्बन्धाभिधानादतिशयोक्तिः । सा च
साक्ष्यवेगघ्नमोत्थापितेति तयोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः ॥ २१ ॥

हिन्दी—दौड़ते हुए इस बाणके विशाल पुंखोंसे उत्पत्तिवाली गरुडके आगमन
के वेगकी शङ्का उत्पन्न करनेवाली अत एव विशाल सपोंके हृदय और कर्णोंको
फाड़नेवाली, प्रतिध्वनियोंसे भारी आवाज उत्पन्न हुई ॥ २१ ॥

नयनादिव शूलिनः प्रवृत्तैर्मनसोऽप्याशुतरं यतः पिशङ्गः ।

विदधे विलसत्तडिल्लताभैः किरणैर्व्योमनि मार्गणस्य मार्गः ॥ २२ ॥

मल्लि०—नयनादिवेति । शूलिनो नयनात् प्रवृत्तैर्निर्गतैरिव स्थितैरित्युत्प्रेक्षा ।
नेत्राग्निशिखाकल्पैरित्यर्थः । पिशङ्गः पिञ्जलैः विलसत्तडिल्लताभैर्विद्युद्दामतुल्यै-
रित्युपमा । मनसश्चित्तादपि आशुतरं शीघ्रतरम् । 'आशु' शब्दादनव्ययात्तरप् ।
अतः 'किमेतिङव्यये—'त्यादिनाम्प्रत्ययो न । 'वलीबे शीघ्राद्यसत्त्वे स्यात्तिन्त्रष्वेषां
सत्त्वगामि यत् ।' इत्यमरः । यतो गच्छतः । इणः शतृप्रत्ययः । मार्गणस्य शरस्य ।
'कदम्बमार्गणशराः' इत्यमरः । किरणैर्व्योमनि आकाशे मार्गं उत्कारेखाकारः
पन्था विदधे विरचित इति स्वभावोक्तिरलंकारः ॥ २२ ॥

हिन्दी—शिवजीको नेत्रसे निकले हुएके समान स्थित, पीली चमकती हुई
विजलीके समान, मनसे भी अतिशीघ्र जाते हुए बाणकी किरणोंसे आकाशमें
उल्काकी रेखाके आकारवाला मार्ग बनाया गया ॥ २२ ॥

अपयन्धनुषः शिवान्तिकस्थैर्विवरेसद्भिरभिख्यया जिहानः ।

युगपद्दृशे विशन्वराहं तदुपोढेश्च नभश्चरैः पृषत्कः ॥ २३ ॥

मल्लि०—अपयन्निति । पृषत्को बाणः । 'पृषत्कबाणविशिखाः' इत्यमरः ।
धनुषः पिनाकात् अपयन् निर्यन् । निर्गच्छन्नित्यर्थः । इणः शतृप्रत्ययः । शिवान्तिक-
स्थैर्नभश्चरैः । अभिख्यया शोभया जिहानः । शोभां गच्छन्नित्यर्थः । 'ओहाङ्
गती' इति धातोः शानच् । 'अभिख्या नामशोभयोः' इत्यमरः । विवरे सीदन्तीति
विवरेसदस्तैः विवरेसद्भिरन्तरालवर्तिभिर्नभश्चरैः । 'सत्सूद्विषे—'त्यादिना क्विप् ।
'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इत्यलुक् । अथ वराहं विशन् प्रविशन्, तदुपोढैस्तं वराह-
मुपोढैः प्रत्यासन्ने । वहेः कर्तरि क्तः । नभश्चरैर्युगपद्दृशे दृष्ट इति बाणवेगोक्तिः ।
अत्र क्रमेण पिनाकनिष्क्रमणादिक्रियाविशिष्टस्य बाणस्य शिवान्तिकादिभिर्नभश्चरैश्च

नभश्चरकर्तृकदर्शनयोगपद्यासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तिमूलातिशयोक्त्या लोकोत्तरवेग-
प्रतीतेरलंकारेण वस्तुध्वनिः ॥ २३ ॥

हिन्दी—बाण, पिनाक धनुसे निकल कर शोभाको प्राप्त कर शिवजी के निकट
स्थित आकाशचारियोंसे और अन्तरालमें स्थित आकाशचारियोंसे तथा बराहके
निकटवर्ती आकाशचारियोंसे भी बराहको भेदन करता हुआ एकही बार देखा
गया ॥ २३ ॥

स तमालनिभे रिपौ सुराणां घननीहार इवाविषक्तवेगः ।

भयविप्लुतमीक्षितो नभःस्थैर्जगतीं ग्राह इवापगां जगाहे ॥ २४ ॥

मल्लि०—स इति । बाणः । तमालनिभे तमालप्रभे । नीलाभ इति
यावत् । सुराणां रिपौ बराहे घननीहारे सान्द्रतुहिन इव, अविषक्तवेगोऽप्रतिबद्धवेगः
सन् । तथा, नभःस्थैः खेचरैः भयेन विलुप्तं विह्वलं यथा तथा, ईक्षितः सन् । अपां
सम्बन्धी वेग आपः, अपां समूहो वा आपम् । आपेन गच्छतीति आपगा नदी तां
गृह्णातीति ग्राहो जलग्राहः । जलचर इति यावत् । 'जलचरे' इति वक्तव्याद्
'विभाषा' ग्रहः' इति प्रणत्ययः । स इव । जगतीं भूमिम् । 'जगती विष्टपे भूम्यां
वास्तुच्छन्दोविशेषयोः' इति वैजयन्ती । जगाहे विवेश । अन्तर्हित इत्यर्थः ॥ २४ ॥

हिन्दी—बाण, तमालवृक्षके समान नीलवर्णवाले बराहमें गाढ़ कोहरेके समान
न रुके हुए वेगवाला होकर आकाशचारियोंसे भयसे विह्वल होकर देखा जाता हुआ
जैसे ग्राह नदीमें प्रवेश करता है उसी तरह भूमिमें घुस गया ॥ २४ ॥

अथार्जुनबाणप्रयोगमाह—

सपदि प्रियरूपपर्वरेखः सितलोहाग्रनखः खमाससाद ।

कुपितान्तकतर्जनाङ्गुलिश्रीर्व्यथयन् प्राणभृतः कपिध्वजेषुः ॥ २५ ॥

मल्लि०—सपदीति । सपदि शिवबाणपातसमय एव प्रिया रूपमाकृतिः,
पर्वाणि ग्रन्थयो रेखा रचनाश्च यस्य सः । अङ्गुलिपक्षे-पर्वरेखाः प्रसिद्धाः लोहाग्र-
मयःफलं तन्नखमिवेत्युपमितिसमासः । सितं लोहाग्रनखं यस्य सः । कुपितस्यान्त-
कस्य मृत्योर्या तर्जना तस्या अङ्गुलिस्तर्जनाङ्गुलिः तर्जनी तस्याः श्रीरिव श्रीर्यस्य
सः कपिध्वजेषुः पुरजुनबाणः प्राणभृतो व्यथयन् भीषयमाणः खमाकाशम् । आससाद
प्राप । उपमालंकारः ॥ २५ ॥

हिन्दी—उसी क्षण प्रिय आकार, ग्रन्थ और रचनासे युक्त सफेद लोहाग्ररूप-

खवाला होकर कुपित मृत्युकी तर्जनीकी सदृश शोभासे युक्त अर्जुनका बाण प्राणियों को व्यथित करता हुआ आकाश-मण्डलमें पहुँच गया ॥ २५ ॥

परमास्त्रपरिग्रहो तेजः स्फुरदुल्काकृति विक्षिपन्वनेषु ।

स जवेन पतन् परःशतानां पततां व्रात इवारवं वितेने ॥ २६ ॥

मल्लि०—परमेति । परमास्त्रपरिग्रहेण दिव्यास्त्राधिष्ठानेन सह महदत एव स्फुरदुल्काकृति । उल्कावद्दीर्घायमाणमित्यर्थः । तेजो वनेषु विक्षिपन् विकिरन्सन् जवेन पतन् धावन् स बाणः । शतात्परे परःशतास्तेषाम् । शताधिकसंख्याकानामित्यर्थः । 'परःशताद्यास्ते येषां परा संख्या शताधिकात्' इत्यमरः । 'पञ्चमी—' इति योगविभागात्तमासः । 'राजदन्तादिषु परम्' इत्युपसर्जनस्य 'शत' शब्दस्य परनिपातः । पारस्करादित्वात्सुडागमः । पततां पतत्त्रिणाम् । 'पतत्पत्त्ररथाण्डजाः' इत्यमरः । व्रातः समूह इव, आरवं वितेने विस्तारयामास ॥ २६ ॥

हिन्दी—दिव्य अस्त्रमें अधिष्ठान करनेसे विशाल अत एव चमकती हुई उल्काकी सदृश आकृतिसे युक्त तेजको वनमें फैला कर वेगसे दौड़ता हुआ वह बाण सौसे अधिक पक्षियोंके समूहके समान आवाज फैलाने लगा ॥ २६ ॥

अविभावितनिष्क्रमप्रयाणः शमितायाम इवातिरंहसा सः ।

सह पूर्वतरं नु चित्तवृत्तेरपतित्वा नु चकार लक्ष्यभेदम् ॥ २७ ॥

मल्लि०—अविभावितेति । अतिरंहसाऽतिवेगेन । अविभाविते अलक्षिते निष्क्रमो गाण्डीवाग्निःसरणं प्रयाणमन्तरागमनं च यस्य सः । तथा, शमितायामः संक्षिप्त-दैव्यं इव स्थित इत्युपमा । अत्र वेगगुणनिमित्ता दैव्यगुणाभावोत्प्रेक्षा । स शरः । सह नु सह वा चित्तवृत्त्येति शेषः । चित्तवृत्तेः पूर्वतरं नु प्रागेव वा । उभयत्रापि लक्ष्ये पतित्वेति शेषः । अथवा, अपतित्वा नु । लक्ष्य इति शेषः । लक्ष्यभेदं चकार । अत्रोपात्तवेगगुणनिमित्ताद्वाणस्य चित्तवृत्त्या सहस्रात्पूर्वपातपतनाभावोत्प्रेक्षास्तिस्र उत्तरोत्तरोत्कर्षेण वेगातिशयव्यञ्जिका इत्यलंकारेण वस्तुध्वनिः ॥ २७ ॥

हिन्दी—अतिशय वेगसे जिसका धनुसे निकलना और चलना दोनों ही अलक्षित हैं दीर्घताको संक्षिप्त करता हुआ-सा स्थित, उस बाणने चित्तवृत्तिके साथ वा पहले ही अथवा मानों लक्ष्यमें पड़े बिना ही लक्ष्यभेद कर डाला ॥ २७ ॥

स वृषध्वजसायकावभिन्नं जयहेतुः प्रतिकायमेषणीयम् ।

लघु साधयितुं शरः प्रसेहे विधिनेवार्थमुदीरितं प्रयत्नः ॥ २८ ॥

मल्लि०—स इति । जयहेतुः स शरो वृषध्वजसायकावभिन्नं शिवशरविद्धम् । एषणीयम् । वेदधूमिति शेषः । इषेरिच्छार्थादनोदयप्रत्ययः । प्रतिकायम् । प्रति-शरीरम् । प्रतिपक्षमिति यावत् । विधिना दैवेन, उदीरितं फलसाधनतया प्रतिपादित-मर्थं योगादिकं प्रयत्नः पुरुषव्यापार इव । लघु अक्लेशेन यथा तथा साधयितुम् । स्वार्थणिजन्तात्तुम् । प्रसेहे शशाक । उपमालंकारः ॥ २८ ॥

हिन्दी—जयका कारण वह बाण, शिवजीके बाणसे विद्ध होकर, वेध करनेके योग्य शत्रुको भाग्यसे प्रतिपादित योग आदिको प्रयत्नके समान शीघ्र साधन करने-को समर्थ हुआ ॥ २८ ॥

अविवेकवृथाश्रमाविवार्थं क्षयलोभाविव संश्रितानुरागम् ।

विजिगीषुमिवानयप्रमादाववसादं विशिखौ विनिन्यतुस्तम् ॥ २९ ॥

मल्लि०—अविवेकेति । अविवेकोऽन्तरानभिज्ञत्वं, वृथाश्रमो निष्फलप्रयासस्तौ अर्थं धनमिव । अस्थानविनियोगहेतुकत्वादनयोर्धनहानिकरत्वमिति भावः । क्षयोऽनुपचयो लोभोऽदातृत्वं तौ, संश्रितानाम् अनुजीविनाम् अनुरागमिव । अकिञ्चित्करे स्वामिन्यनुरागस्यानवस्थानादिति भावः । अनयो दुर्नीतिः प्रमादोऽनवधानता तौ विजिगीषुमिव । रन्ध्रभूयिष्ठस्य जयासिद्धेरिति भावः । विशिखौ शिवार्जुनबाणौ तं वराहम् । अवसादं करणशैथिल्यं विनिन्यतुर्नीतवन्तौ । नयतिद्विकर्मकः । मालोप-मेयम् ॥ २९ ॥

हिन्दी—जैसे अविवेक और व्यर्थ परिश्रम धनको, क्षय और लोभ जैसे आश्रित पुरुषके अनुरागको और दुर्नीति और प्रमाद जैसे विजयके इच्छुकको कार्यमें शिथिलता कर देते हैं वैसे ही शिवजी और अर्जुनसे छोड़े गये बाणोंने उस वराह-को शिथिल कर दिया ॥ २९ ॥

अथ दीर्घतमं तमः प्रवेक्ष्यन् सहसा रुग्णरयः स संभ्रमेण ।

निपतन्तमिवोष्णरश्मिमुख्यां वलयीभूततरुं घरां च मेने ॥ ३० ॥

मल्लि०—अथेति । अथ स वराहो दीर्घतमं तमो दीर्घनिद्रां प्रवेक्ष्यन् । मरिष्यन्नित्यर्थः । सहसा झटिति रुग्णरयो भगवन्वेगः, संभ्रमेण भ्रान्त्या । 'संभ्रमो

भ्रान्तिहावयोः' इति विश्वः । उष्णरश्मिमुख्या भूमौ निपतन्तमिव मेने । धरां च बलयीभूता मण्डलीभूतास्तरवो यस्यास्तां मेने । तथा बभ्रानेत्यर्थः । स्वभावोक्ति-रलंकारः ॥ ३० ॥

हिन्दी—तब वह वराह दीर्घ निद्रामें प्रवेश करता हुआ बेगहीन होकर भ्रान्तिसे सूर्यको जमीनपर गिरे हुए और पृथिवीको मण्डलाकार पेड़ोंसे युक्त समझने लगा ॥ ३० ॥

स गतः क्षितिमुष्णशोणितार्द्रः खुरदंष्ट्राग्रनिपातदारिताश्मा ।

असुभिः क्षणमीक्षितेन्द्रसूनुर्विहितामर्षगुरुध्वनिनिरासे ॥ ३१ ॥

मल्लि०—स इति । क्षिति गतः क्षितौ पतित उष्णेन प्रत्यग्रत्वाच्छोणितेनार्द्रः क्लिन्नः खुराणां दंष्ट्रयोश्च अग्राणां निपातेनावातेन दारिताश्मा पाटितपाषाणः । किञ्च, क्षणमीक्षितेन्द्रसूनुः । स्वार्थविधातरोषादिति भावः । अत एव, विहितः कृतोऽमर्षगुरुः क्रोधोद्धतो ध्वनिः क्रन्दितं येन स तथोक्तः स वराहोऽसुभिः प्राणै-निरासे निरासितः । त्यक्त इत्यर्थः । अस्यतेः कर्मणि लिट् । इयं च स्वभावोक्तिः ॥

हिन्दी—जमीनपर गिरा हुआ और गरम रक्त (खून)से लथपथ होकर खुरों और दाढ़ोंके अग्रभागोंके आघातसे पत्थरको विदीर्ण कर कुछ समय तक अर्जुनको देखकर क्रोधसे भारी आवाज कर वह वराह प्राणोंसे छूट गया ॥ ३१ ॥

स्फुटपौरुषमापपात पार्थस्तमथ प्राज्यशरः शरं जिघृक्षुः ।

न तथा कृतवेदिनां करिष्यन् प्रियतामेति यथा कृतावदानः ॥ ३२ ॥

मल्लि०—स्फुटेति । अथ वराहपातानन्तरं पार्थोऽर्जुनः प्राज्यशरः प्रभूतशरः । सन्नपीत्यर्थः । 'प्रभूतं प्रचुरं प्राज्यम्' इत्यमरः । स्फुटपौरुषं व्यक्तविक्रमं वराह-भेदिनं शरं जिघृक्षुर्ग्रहीतुमिच्छुः ग्रहेः सन्नन्तादुपत्ययः । आपपाताघावति स्म । कृतज्ञतया शरग्रहणं, न तु लोभादित्यर्थः । नन्वन्येऽप्युपकर्तार एव, किमित्यत्रैवाद-स्तस्येत्यत आह—कृतवेदिनां कृतज्ञानां कृतावदानः कृतकर्मा । 'अवदानं कर्म वृत्तम्' इत्यमरः । यथा प्रियतामेति तथा करिष्यन् उपकरिष्यन्न प्रियतामेति । 'कृतकरिष्य-माणयोः कृतं बलीयः' इति न्यायादिति भावः ॥ ३२ ॥

हिन्दी—वराहके गिरनेके बाद अर्जुन बाणोंकी प्रचुरता होनेपर भी प्रकट पुरुषार्थ वाले बाणकी लेनेकी इच्छा करते हुए दौड़ पड़े, कृतज्ञोंकी कर्म करनेवाला जैसे प्रिय होता है वैसे भविष्यत्में उपकार करता हुआ प्रिय नहीं होता है ॥

अथ युग्मेनाह—

उपकार इवासति प्रयुक्तः स्थितिमप्राप्य मृगे गतः प्रणाशम् ।

कृतशक्तिरधोमुखो गुस्त्वाज्जनितव्रीड इवात्मपौरुषेण ॥ ३३ ॥

मल्लि०—उपकार इति । असति नोचे प्रयुक्त उपकार इव मृगे स्थितिमप्राप्य प्रणाशमदर्शनं गत इत्युपमा । यथा कृतशक्तिः कृतपौरुषो गुस्त्वात् लोहभारान्महत्वाच्च अधोमुखो नम्रमुखः । अत एव, आत्मपौरुषेण जनितव्रीड इव इत्युत्प्रेक्षा ।

हिन्दी—असत्पुरुषमें किये गये उपकारके समान अर्जुनका बाण बराहके शरीरमें स्थितिको न पाकर नाशको प्राप्त हुआ जैसेकि पुरुषार्थ कर लोहके भारसे वा विशाल होनेसे भी नम्र मुखवाला होकर अपने पुरुषार्थसे मानों लज्जित होकर अधोमुख हो रहा है ॥ ३३ ॥

स समुद्धरता विचिन्त्य तेन स्वरुचं कीर्तिमिवोत्तमां दधानः ।

अनुयुक्त इव स्ववार्तमुच्चैः परिरेभे नु भृशं विलोचनाभ्याम् ॥ ३४ ॥

मल्लि०—स इति । उत्तमां स्वरुचं कान्ति कीर्तिमिव दधान इत्युत्प्रेक्षा । किंच, विचिन्त्य सर्वथा ग्राह्योऽयमिति विमृश्य समुद्धरता तेनार्जुनेन उच्चैः स्ववार्तं स्वपाटवम् । 'वार्तं पाटवमारोग्यं भव्यं स्वास्थ्यमनामयम्' इति यादवः । अनुयुक्तः पृष्ठ इव स्थित इत्युत्प्रेक्षा । आदरात्तथा प्रतीयत इत्यर्थः । 'प्रश्नोऽनुयोगः पृच्छा च' इत्यमरः । स बाणो विलोचनाभ्यां नयनाभ्यां भृशं परिरेभे नु आलिङ्गितः किमित्युत्प्रेक्षा । तेनात्यादरेण दृष्ट इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—वह बाण उत्तम अपनी कान्तिको कीर्तिके समान धारण करता हुआ स्थित था । यह ग्राह्य है ऐसा विचार कर ऊँचे स्वरसे अपनी कुशलताको पूछे गयेके समान स्थित उस बाणको अर्जुनने दोनों नेत्रोंसे बारंवार मानों आलिङ्गन किया ॥ ३४ ॥

तत्र कार्मुकभृतं महाभुजः पश्यति स्म सहसा वनेचरम् ।

संनिकाशयितुमग्रतः स्थितं शासनं कुसुमचापविद्विषः ॥ ३५ ॥

मल्लि०—तत्रेति । तत्र प्रदेशे महाभुजोऽर्जुनः कुसुमचापविद्विषः स्मरारेः शासनं वक्ष्यमाणमादेशं संनिकाशयितुं संनिवेशयितुम् । निवेदयितुमिति यावत् । अग्रतः स्थितं कार्मुकभृतं वनेचरं सहसा झटिति पश्यति स्म । इतः प्रभृति रथोद्धतावृत्तम्—'रो नराविह रथोद्धता लगौ' इति लक्षणात् ॥ ३५ ॥

हिन्दी—उस प्रदेशमें महाबाहु अर्जुनने शिवजीकी आज्ञा निवेदन करनेके लिए सामने रहे हुए धनुर्धारी किरातको सहसा देखा ॥ ३५ ॥

स प्रयुज्य तनये महीपतेरात्मजातिसदृशीं किलानतिम् ।

सान्त्वपूर्वमभिनीतिहेतुकं वक्तुमित्यमुपचक्रमे वचः ॥ ३६ ॥

मल्लि०—स इति । स बनेचरो महीपतेस्तनये राजपुत्रेऽर्जुन आत्मजातिसदृशीं किरातजात्यनुरूपां किल । ‘किले’ति जातेरलीकतां दर्शयति । यतः । परमार्थतः प्रथम एव सः । आनति प्रणति प्रयुज्य सान्त्वपूर्वं सामपूर्वकम् । ‘साम सान्त्वमुभे समे’ इत्यमरः । अभिनीतिहेतुकं प्रिययुक्तिहेतुकं वचः । इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण वक्तुमुपचक्रम उच्युक्तवान् ॥ ३५ ॥

हिन्दी—उस किरातने राजपुत्र अर्जुनको अपनी जातिके अनुसार प्रणाम कर सामपूर्वक नीति हेतु वाले वाक्यको इस प्रकार कहनेके लिए आरम्भ किया ॥ ३६ ॥

तत्र तावच्चतुर्भिः सान्त्वमाह—

शान्तता विनययोगि मानसं भूरि घाम विमलं तपः श्रुतम् ।

प्राह ते नु सदृशी दिवौकसामन्ववायमवदात्माकृतिः ॥ ३७ ॥

मल्लि०—शान्ततेति । शान्तता बहिरनौद्धत्यं ते तव विनययोगि अनौद्धत्ययुक्तं मानसं कर्म प्राह नु ब्रूते खलु । तथा भूरि बहु घाम तेजो यस्मिस्तत्तपः कर्तुं विमलं संप्रदायशुद्धं श्रुतं प्राह । किंच, द्यौदिवं बौको येषां तेषां दिवौकसां देवानाम् । पृषोदरादित्वात्साधुः । ‘दिवं स्वर्गेऽन्तरिक्षे च’ इति विश्वः । सदृशी तुल्या आकृतिमूर्तिः अवदात्तं शुद्धम् अन्ववायं वंशं प्राह । ‘वंशोऽन्ववायः संतानः’ इत्यमरः । शान्त्यादिभिर्लिङ्गैर्विनयादयोऽनुमीयन्ते । अन्यथा तदसंभवादिति भावः ॥ ३७ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) शान्ति आपकी नम्रतासे युक्त मनोवृत्ति कह रही है, प्रचुर तेजवाली तपस्या आपका सम्प्रदाय-शुद्ध शास्त्राध्ययन कह रहा है और देवताओंके समान आपका आकार शुद्धवंशको बतला रहा है ॥ ३७ ॥

दीपितस्त्वमनुभावसंपदा गौरवेण लघयन्महीभूतः ।

राजसे मुनिरपीह कारयन्नाधिपत्यमिव शातमन्यवम् ॥ ३८ ॥

मल्लि०—दीपित इति । मुनिरपि । ऐश्वर्यरहितोऽपीत्यर्थः । अनुभावसंपदा प्रभावातिशयेन दीपितः प्रकाशितः । ‘अनुभावः प्रभावे च’ इत्यमरः । गौरवेण महत्तया महीभूतो राज्ञो लघयम् लघूकुर्वन् । त्वम् । इहाद्रौ । शतमन्योरिदं शातमन्य-

वमैन्द्रम् । 'तस्येदम्' इत्यणप्रत्ययः । 'शतमन्युदिवस्पतिः' इत्यमरः । अधिपतेः कर्म आधिपत्यं त्रैलोक्यरक्षाधिकारम् । ब्राह्मणादित्वात्पञ्चप्रत्ययः । कारयन्निव, इन्द्रेणेति शेषः । राजसे तस्याप्युपजीव्येति प्रतीयसे । स्वमहिम्नेत्यर्थः ॥ ३८ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) आप मुनि होकर भी प्रभावके उत्कर्षसे प्रकाशित होकर गौरवसे राजाओंको भी लघु (हलका) करते हुए इन्द्रको आधिपत्यको कराते हुए-से प्रतीत हो रहे हैं ॥ ३८ ॥

तापसोऽपि विभुतामुपेयिवानास्पदं त्वमसि सर्वसंपदाम् ।

दृश्यते हि भवतो विना जनैरन्वितस्य सचिवैरिव द्युतिः ॥ ३९ ॥

मल्लि०—तमसा इति । विभुतां प्रभावम् । उपेयिवानुपगतः । अत एव तापसोऽपि त्वं सर्वसंपदामास्पदं स्थानमसि । 'आस्पदं प्रतिष्ठायाम्' इति निपातः । विभुतामेव समर्थयते—हि यस्मात्, भवतस्तत्र जनैर्नानापि । एकाकिनोऽपीत्यर्थः । सचिवैरन्वितस्येव अमात्यादियुक्तस्येव द्युतिस्तेजो दृश्यते । अतः सर्वसंपदास्पदत्वं युक्तमित्यर्थः ॥ ३९ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) प्रभावको प्राप्त कर तपस्वी होते हुए भी आप समस्त सम्पत्तियोंके स्थान हो रहे हैं, क्योंकि आपका सहायक जनोके न होने पर भी मन्त्रियोंसे युक्त (राजा) के समान तेज देखा जा रहा है ॥ ३९ ॥

विस्मयः क इव वा जयश्रिया नैव मुक्तिरपि ते दवीयसी ।

ईप्सितस्य न भवेदुपाश्रयः कस्य निजितरजस्तमोगुणः ॥ ४० ॥

मल्लि०—विस्मय इति । किञ्च, जयश्रिया हेतुना । प्राप्तयापीति शेषः । क इव वा विस्मयः किमाश्चर्यम् । न कश्चिदित्यर्थः । 'विस्मयोऽद्भुतमाश्चर्यं चित्रम्' इत्यमरः । अतो मुक्तिरपि ते तव दवीयसी दूरतरा दुर्लभा न भवत्येव । 'स्थूलदूरे' त्यादितो यणादिपरलोपः पूर्वगुणश्च । तथा हि—निजितो रजस्तमसी एव गुणो येन स भवत्सदृशः पुरुषः कस्येप्सितस्य वाञ्छितस्य । उपाश्रय आस्पदं न भवेदित्यर्थः ॥ ४० ॥

हिन्दी—आपको विजयलक्ष्मी प्राप्त होनेपर भी क्या आश्चर्य है ? आपको मुक्ति भी दुर्लभ नहीं है, रजोगुण और तमोगुण जीतनेवाले आप किस अभीष्ट फलके आश्रय न होंगे ? ॥ ४० ॥

अथागमनप्रयोजनमुपालम्भमुखेनाह—

ह्येपयन्नहिमतेजसं त्विषा स त्वमित्थमुपपन्नपौरुषः ।

हर्तुमर्हसि वराहभेदिनं नैनमस्मदधिपस्य सायकम् ॥ ४१ ॥

मल्लि०—ह्येपयन्नि ति । त्विषा तेजसा । अहिमतेजसमुष्णतेजसं ह्येपयन् लज्जयन् उपपन्नपौरुषः संभावितपराक्रमः स प्रसिद्धस्त्वं वराहभेदिनं । कृतोपकारमित्यर्थः । एनं त्वत्करगतम् । अस्मदधिपस्य सायकं शरम् । इत्थं साहसेन हर्तुं नार्हसि । ४१ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) अपने तेजसे सूर्यको लज्जित करते हुए पराक्रम-
वाले प्रख्यात आप वराहको विद्ध करनेवाले हमारे स्वामीके इस बाणको साहस-
पूर्वक हरण करनेके लिए योग्य नहीं हैं ॥ ४१ ॥

अनर्हत्वमेवाह—

स्मर्यते तनुभृतां सनातनं न्याय्यमाचरितमुत्तमैर्नृभिः ।

ध्वंसते यदि भवादृशस्ततः कः प्रयातु वद तेन वर्त्मना ? ॥ ४२ ॥

मल्लि०—स्मर्यते इति । उत्तमैर्नृभिः सत्पुरुषैर्मन्वादिभिः । तनुभृतां शरीरिणां सनातनं नित्यं न्याय्यं न्यायादनपेतम्, आचरितमाचारः स्मर्यते । कर्तव्यतयेति शेषः । न त्वनाचार इत्यर्थः । अथाध्यानाचारेण दोषमाह—ध्वंसते इति । भवानिव दृश्यन्ते इति भवादृशस्ततः सदाचारात् ध्वंसते अश्नते यदि तथा तेन वर्त्मना न्यायमार्गेण कः प्रयातु गच्छतु वद कथय । न कोऽपीत्यर्थः । तथा च सन्मार्गं एव शीलं कुर्यादिति भावः ॥ ४२ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) सत्पुरुषोंके शरीर धारण करनेवाले मनुष्योंके लिए सनातन (नित्य) और न्यायपूर्ण आचरणका स्मरण किया है, आप-
सरीखे पुरुष उस आचरणसे भ्रष्ट होंगे तो उस न्यायमार्गसे कौन चलेगा ?
कहिए ॥ ४२ ॥

आकुमारमुपदेष्टुमिच्छवः सन्निवृत्तिमपथान्महापदः ।

योगशक्तिजितजन्ममृत्यवः शील्यन्ति यतयः सुशीलताम् ॥ ४३ ॥

मल्लि०—आकुमारमिति । किञ्च, योगशक्त्याऽऽत्मज्ञानमहिम्ना जितौ जन्म-
मृत्यु यैस्ते यतयो योगिनः । आकुमारेभ्य आकुमारम् । कुमारादारभ्येत्यर्थः । 'आङ्-
मर्यादाभिर्विध्योः' इत्यव्ययीभावः । महत्य आपदो यस्मिन्स्तस्माद् महापदः । महा-
नर्थहेतोरित्यर्थः । अपथात् अमार्गात् । 'पथो विभाषा' इति निषेधविकल्पात्समासा-
न्तः । 'अपथं नपुंसकम्' । सन्निवृत्तिमपगमम्, उपदेष्टुमिच्छवः । सन्तः सुशीलतां

सद्वृत्तताम् । 'शीलं स्वभावे सद्वृत्ते' इत्यमरः । शीलयन्ति अभ्यस्यन्ति । अतो न त्याज्यं शीलमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) योगशक्तिसे जन्म और मरणको जीते हुए योगी-लोग बाल्यावस्थासे ही बड़ी आपत्तिवाले कुमार्गसे हटनेके उपदेश देनेकी इच्छा करते हुए सदाचारका अभ्यास करते रहते हैं ॥ ४३ ॥

न केवलं सौशील्यादनर्थनिवृत्तिः किं त्वर्थप्राप्तिरपीत्याह—

तिष्ठतां तपसि पुण्यमासजन् संपदोऽनुगुणयन् सुखैषिणाम् ।

योगिनां परिणमन् विमुक्तये केन नास्तु विनयः सतां प्रियः ? ॥ ४४ ॥

मल्लि०—तिष्ठतामिति । तपसि तिष्ठतां तपोनिष्ठानाम् । धर्माधिनामित्यर्थः ।

पुण्यं धर्मम् । आसजन् संपादयन् । 'स्याद्धर्ममस्त्रियां पुण्यश्रेयसी सुकृतं वृषः' इत्यमरः । सुखैषिणं सुखाधिनां संपदः सुखसाधनभूतानर्थान् । अनुगुणयन्ननुकूलयन् । अर्थकामयोरपि हेतुभूत इत्यर्थः । तथा, योगिनां विमुक्तयेऽपवर्गाय परिणमन् संपद्यमानो विनयः सौशील्यं केन हेतुना सतां प्रियो नास्तु । संभावनायां लोट् । सर्वथा विनय एव चतुर्वर्गसाधनमित्यर्थः । अतस्त्वया नाहमत्स्वाभिशरचौयं कार्यमिति तात्पर्यम् ॥ ४४ ॥

हिन्दी—तपस्यामें रहते हुए जनोको पुण्यका सम्पादन करती हुई सुखका अभिलाष करनेवालोंको सम्पत्तियोंको अनुकूल करती हुई तथा योगियोंको मुक्तिके लिए सम्पन्न होती हुई सुशीलता किस कारणसे सज्जनोंको प्रिय न होगी ? ॥ ४४ ॥

अथवा किं भवादृशेष्वन्यसंभावनया, यतो भ्रान्तिरपि संभाव्यत इति मूढक्ति-मवलम्ब्याह—

नूनमत्रभवतः शराकृतिं सर्वथायमनुयाति सायकः ।

सोऽयमित्यनुपपन्नसंशयः कारितस्त्वमपथे पदं यया ॥ ४५ ॥

मल्लि०—नूनमिति । अयमस्मदीयः सायकोऽत्रभवतः । पूज्यस्येत्यर्थः । 'पूज्य-स्तत्रभवानत्रभवान्' इति सज्जनः । 'इतरेभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति सार्वविभक्तिक-स्तत्प्रत्ययः । सुष्पुपेति समासः । शराकृतिं सर्वथा रूपेण रेखादिना सर्वप्रकारेण । अनुयात्यनुसरति । अत्यन्तमनुकरोतीत्यर्थः । 'नूनम्' इति वितर्कः । ययाऽऽकृत्या कर्त्या त्वमनुपपन्नसंशयोऽयन्त्सादृश्यादनुत्पन्नस्वान्यदीयत्वसंदेहः सन् । सोऽयमिति यः स्वकीयः स एवायमिति । भ्रान्त्युत्पत्त्येवेति शेषः । अपथेऽमार्गे शरापहरणरूपे

पदं कारितः । निघापित इत्यर्थः । 'हृक्रोरन्यतरस्याम्' इत्यणि कर्तुः कर्मता ।
प्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इति तत्रैवाभिहिते कर्मणि क्तः ॥ ४५ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) यह हमलोगोंका बाण पूजनीय आपके बाणकी
आकृतिका सर्वथा अनुकरण करता है । अतः यह बाण मेरा ही है ऐसे अनुचित
सन्देहमें आपको अमार्गमें डाल दिया है ॥ ४५ ॥

पुनरपि स्तेयमेव द्रढयन् दोषान्तरमागदयति—

अन्यदीयविशिखे न केवलं निःस्पृहस्य भवितव्यमाहृते ।

निघ्नतः परनिबहितं मृगं व्रीडितव्यमपि ते सचेतसः ॥ ४६ ॥

मल्लि०—अन्यदीयेति । सह चेतसा वर्तत इति सचेतसो मनस्विनः । तेऽन्य-
दीयविशिखे विषये यत् आहृतमाहरणम् । भावे क्तः । तस्मिन् । अन्यदीयविशिख-
स्याहरणम् इत्यर्थः । निःस्पृहस्य केवलं निःस्पृहेणैव न भवितव्यम् । किंतु परनिब-
हितं परेण प्रहृतं मृगं निघ्नतः प्रहरतस्ते । निघ्नता त्वयेत्यर्थः । 'कृत्यानां कर्तरि
वा' इति षष्ठी । व्रीडितव्यं लज्जितव्यमपि । भावे तव्यप्रत्ययः । संप्रति तु त्वया पर-
विद्धम् मृगं विद्धापि न व्रीडयते प्रत्युत स्तेयं च क्रियत इत्यहो महत्साहसमित्यर्थः ।
मृगमित्यत्र शेषत्वाविवक्षणात् 'जासिनिप्रहृणनाटक्रथपिषां हिषायाम्' इति षष्ठी
न भवति शेषाधिकारात् । निप्रहणेत्यत्र निप्रयोः संघातव्यस्तविषयस्तानां
ग्रहणात् ॥ ४६ ॥

हिन्दी—मनस्वी आपको दूसरेके बाणको ले लेनेमें निःस्पृहमात्र होना नहीं
था बल्कि दूसरेसे विद्ध जानवरपर प्रहार करनेवाले आपको लज्जित भी होना
चाहिए ॥ ४६ ॥

अथास्मिन्कृतघ्नताभियोगं स्वदीयोपकारकत्वं वर्णयितुं विकत्थनदोषं तावद्युग्मेन
परिहरन्नाह—

सन्ततं निशमयन्त उत्सुका येः प्रयान्ति मुदमस्य सूरयः ।

कीर्तितानि हसितेऽपि तानि यं व्रीडयन्ति चरितानि मानिनम् ॥ ४७ ॥

मल्लि०—संततमित्यादि । सूरयो विद्वांसः । यस्य अस्मत्स्वामिनः सम्बन्धिभिः,
यैश्चरितैः करणभूतैः सन्ततं सततमुत्सुकाः सोत्कण्ठाः सन्तो निशमयन्तश्चरितानि
शृण्वन्तो मुदं प्रयान्ति । अत्र चरितानां मुत्प्राप्तौ शाब्दं करणत्वम् । अर्थान्निशमन-
कर्मत्वमिति विवेकः । तानि चरितानि हसितेऽपि परिहासेऽपि कीर्तितानि परै-

रुच्यारितानि सन्ति यं मानिनं व्रीडयन्ति । मानित्वाद् व्रीडा, न तु चरितदोषात् ।
तेषामलंकाररूपत्वादिति भावः ॥ ४७ ॥

हिन्दी—विद्वान् लोग हमारे स्वामीके जिन चरित्रोंसे निरन्तर उत्कण्ठित होकर सुनते हुए सुखको प्राप्त करते हैं, वे चरित्र परिहासमें भी कीर्तन करनेपर अभिमानी पुरुषको लज्जित कर देते हैं ॥ ४७ ॥

अन्यदोषमिव स स्वकं गुणं ख्यापयेत् कथमधृष्टताजडः ।

उच्यते स खलु कार्यवत्तया धिग्विभिन्नबुधसेतुमथितम् ॥ ४८ ॥

मल्लि०—अन्येति । अधृष्टता विकल्थनेन शालीनतया जडः स्तब्धः । अवि-
कल्थन इत्यर्थः । सोऽस्मत्स्वामी । अन्यदोषं परावरगुणमिव स्वकं स्वकीयं गुणं कथं
ख्यापयेत् प्रकटयेत् । 'आत्मप्रशंसां परगर्हामिव वर्जयेत्' इति स्मरणादिति भावः ।
तथापि कार्यवत्तया । कर्माथितयेत्यर्थः । सः स्वगुण उच्यते खलु । कर्माथिनः कुतो
गर्व इति भावः । निविण्ण इवाह—धिगिति । विभिन्नबुधसेतुमतिक्रान्तसुजनमर्या-
दाम् । अधितां याचनां धिक् । निन्दामीत्यर्थः । यदयमपीत्थं विकल्थयितुं प्रवृत्त
इति भावः । 'धिङ् निर्भर्त्सननिन्दयोः' इत्यमरः । 'अभिसर्वतसोः कार्या धिगुपर्या-
दिषु त्रिषु । द्वितीयाद्वेदितान्तेषु ततोऽन्यत्रापि दृश्यते' इति द्वितीया ॥ ४८ ॥

हिन्दी—आत्मप्रशंसा न कर नम्रतासे स्तब्ध हमारे स्वामी दूसरेके दोषके
समान अपने गुणको कैसे प्रकट करेंगे ? तो भी कार्यका प्रयोजन होनेसे अपना
गुण कहा जाता है । सज्जनकी मर्यादाका लङ्घन करनेवाली याचनाको धिक्कार
है ॥ ४८ ॥

संप्रति स्वकृतोपकारं दर्शयति—

दुर्वचं तदथ मा स्म भूमृगस्त्वध्यसौ तदकरिष्यदोजसा ।

नैनमाशु यदि बाहिनोपतिः प्रत्यपत्स्यत शितेन पत्त्रिणा ॥ ४९ ॥

मल्लि०—दुर्वचमिति । बाहिनीपतिः सेनापतिरस्मत्स्वामी शितेन पत्त्रिणा
शरेण । एतं मृगम् । आशु न प्रत्यपत्स्यत यदि नाभियुञ्जति चेत्, असौ मृग ओजसा
बलेन त्वयि विषये यदकरिष्यत् यदनिष्टं कुर्यात् तत्तुदुर्वचं दुर्वाच्यममङ्गलतया वक्तुं
न शक्यते । तदनिष्टम्, अथानन्तरमपि मा स्म भूदिति सौहार्दकथनम् । तदुपेक्षणे
स मृगस्त्वां हन्यादिति भावः । 'लिङ्निमित्ते लङ् क्रियातिपत्तौ' इति करोतेः
पद्यतेश्च लङ् ॥ ४९ ॥

१९ कि०

हिन्दी—किरातसेनापति हमारे स्वामी तीखे बाणसे इस जानवर (वराह)-को विद्ध न करते तो वह (वराह) बलसे आपके विषयमें जो अनिष्ट करता वह दुर्वाच्य नहीं कह सकते हैं ॥ ४९ ॥

ननु मयैव हतो न तु सेनापतिना, तत्राह—

को न्विमं हरितुरङ्गमायुधस्थेयसीं दधत्तमङ्गसंहतिम् ।

वेगवत्तरमृते चमूपतेर्हन्तुमर्हति शरेण दंष्ट्रिणम् ॥ ५० ॥

मल्लि०—क इति । हरितुरङ्गमायुधमिन्द्रायुधं तद्वत् स्थेयसीं स्थिरतराम् । अकुण्ठितामित्यर्थः । स्थिर' शब्दादीयसुन् । 'प्रियस्थिरे—'त्यादिना स्थादेशः । अङ्गसंहतिमवयवसंघातं दधत्तं धारयन्तं वेगवत्तरं दुर्वारवेगम् । इमं दंष्ट्रिणं वराहं चमूपतेः किरातबाहिनीपतेर्हन्ते चमूपतिं विना । 'अन्यारादी—'त्यादिना पञ्चमी । को नु को वा शरेण एकेनेति भावः । हन्तुमर्हति । न कोऽपीत्यर्थः ॥ ५० ॥

हिन्दी—इन्द्रके हथियार वज्रके समान स्थिरतर अङ्गसमूहको धारण करते हुए अतिशय वेगवाले इस वराहको हमारे सेनापतिके सिवाय और कौन एक बाणसे मारनेमें समर्थ है ? ॥ ५० ॥

मित्रमिष्टमुपकारि संशये मेदिनीपतिरयं तथा च ते ।

तं विरोध्य भवता निरासि मा सज्जनैकवसतिः कृतज्ञता ॥ ५१ ॥

मल्लि०—मित्रमिति । तथा च, तस्यैव मृगहन्तृत्वे सतीत्यर्थः । अयं मेदिनी-पतिः किरातभूपतिः । ते तव संशये प्राणसंकटे । उपकारि उपकारकारकम्, इष्टं मित्रम् । ततोऽपि किं तत्राह—तमिति । तं मित्रभूतं विरोध्य सज्जनैकवसतिः भवादृशसुजनमात्राधारा कृतज्ञता उपकारवेदित्वं मा निरासि न निराक्रियतां भवता । अन्यथा जगति कृतज्ञताऽस्तं यायात्, कृतघ्नता च ते भवेदित्यर्थः । अस्यतेः कर्मण्याशिषि माहि लुङ् ॥ ५१ ॥

हिन्दी—उस प्रकारसे ये किरातराज आपके प्राणसङ्कटमें उपकारी मित्र हैं, ऐसे उनसे विरोध करके सज्जनमात्र एक आधारवाली कृतज्ञताको आप मत हटा दें ॥ ५१ ॥

ननु सर्वस्यार्थमूलत्वात्स एवास्तु किं मित्रेणेत्याशङ्क्य मित्रस्य सर्वाधिक्यं युग्मेनाह—

लभ्यमेकसुकृतेन दुर्लभा रक्षितारमसुरक्ष्यभूतयः ।

स्वन्तमन्तविरसा जिगीषतां मित्रलाभमनु लाभसंपदः ॥ ५२ ॥

मल्लि०—लभ्यमिति । जिगीषतां जेतुमिच्छताम् । जयतेः सन्नन्ताच्छतृ-
प्रत्ययः । दुर्लभा कृच्छ्रेणापि लब्धुमशक्याः, तथापि असुरक्ष्यभूतयो रक्षितुमशक्य-
महिमानः । तथापि नित्यं रक्षणादिक्लेशावहाश्चेति भावः । अन्तविरसाः । गत्वर्थ
इत्यर्थः । लभ्यन्त इति लाभा अर्थास्तेषां संपदः । एकसुकृतेनैकोपकारेण लभ्यं
सुलभं न तु दुर्लभम् । रक्षितारं न तु रक्ष्यं स्वन्तं शुभावसानं न त्वन्तविरसं
मित्रलाभमनु मित्रलाभादीनाः । निकृष्टा इत्यर्थः । 'हीने' इत्यनोः कर्मप्रवचनीय-
संज्ञा । तद्योगे द्वितीया । अत्रोपमेयस्य मित्रलाभस्य लाभान्तरं प्रत्याधिक्याभिधा-
नाद् व्यतिरेकालंकारः ॥ ५२ ॥

हिन्दी—जयका अभिलाष करनेवालोंके लिए दुष्प्राप्य, तथापि रक्षा आदिमें
क्लेश उत्पन्न करनेवाली अन्तमें विरस (समनशील) अर्थ सम्पत्ति हैं इसके
विपरीत एक उपकारसे लभ्य न कि दुर्लभ, रक्षा करनेवाला न कि रक्षणीय और
शुभ अन्तवाला न कि अन्तमें विरस ऐसे मित्र लाभसे निकृष्ट ॥ ५२ ॥

चञ्चलं वसु नितान्तमुन्नता मेदिनीमपि हरन्त्यरातयः ।

भूधरस्थिरमुपेयमागतं माऽवमस्त सुहृदं महीपतिम् ॥ ५३ ॥

मल्लि०—चञ्चलमिति । किञ्च, वसु धनं नितान्तं चञ्चलं मेदिनीमप्युन्नताः
प्रबला अरातयो हरन्ति । मित्रं तु न तथेत्याह—भूधर इति । भूधरवत् स्थिर-
मुपेयमस्विष्य गन्तव्यम् आगतं स्वतः प्राप्तमपि महीपतिम् । सर्वधुरीणमित्यर्थः ।
सुहृदं मित्रं माऽवमस्त मावज्ञासीत् । भवानिति शेषः । अन्यश्लोकरागतो भव
च्छब्दो विभक्तिविपरिणामेनात्र द्रष्टव्यः । अन्यथा मध्यमपुष्पः स्यात् । मन्यतेः
कर्तरि माङि लुङ् । अलंकारस्तु व्यतिरेक एव । भूधरस्थिरमित्युपमासंगति-
संकरः ॥ ५३ ॥

हिन्दी—धन अत्यन्त चञ्चल है और पृथिवीको भी जबरदस्त शत्रुलोग हर
लेते हैं इसके विपरीत पर्वतके समान स्थिर, अन्वेषण करके गन्तव्य परन्तु स्वतः
प्राप्त मित्र स्वरूप हमारे राजाकी आप अवज्ञा मत करें ॥ ५३ ॥

ननु मुमुक्षोः किं मित्रसंग्रहेणेत्यत्राह—

जेतुमेव भवता तपस्यते, नायुधानि दधते मुमुक्षवः ।

प्राप्स्यते च सकलं महीभृता संगतेन तपसः फलं त्वया ॥ ५४ ॥

मल्लि०—जेतुमिति । भवता जेतुं जयार्थमेव तपस्यते तपश्चर्यते । 'कर्मणो रोगन्धे'—त्यादिना चरणे क्यङ् । ततो भावे लट् । कुतः । मुमुक्षवो मोक्षार्थिन आयुधानि न दधते न धारयन्ति । अतो मित्रसंग्रहः कार्य इति भावः । तथापि किं भवत्स्वामिसख्येन, तत्राह—प्राप्स्यत इति । महीभृता सह संगतेन त्वया सकलं च तपसः फलं प्राप्स्यते । अतस्ते सखाऽस्मत्स्वामी युक्त इत्यर्थः ॥ ५४ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) आप जीतनेके लिए ही तपस्या कर रहे हैं क्योंकि मोक्षकी इच्छा करनेवाले शस्त्र धारण नहीं करते हैं । हमारे स्वामीकी संगति करके आप तपस्याका समस्त फल प्राप्त कर लेंगे ॥ ५४ ॥

नन्वकिञ्चनः कुत्रोपयुज्यते, तत्राह—

वाजिभूमिरिभराजकाननं सन्ति रत्ननिचयाश्च भूरिशः ।

काञ्चनेन किमिवास्य पत्त्रिणा, केवलं न सहते विलङ्घनम् ॥ ५५ ॥

मल्लि०—वाजोति । तस्य भूपतेर्वाजिभूमिरश्वाकर इभराजानां काननं गजोत्पत्तिस्थानं भूरिशो रत्ननिचयाश्च । सन्तीति शेषः । नन्वीदृगाढयः किमेकस्मै काञ्चनपत्रकाण्डाय कलहायते, तत्राह—अस्य काञ्चनेन सौवर्णेन पत्त्रिणा शरेण किमिव । न किञ्चित्प्रयोजनमस्तीत्यर्थः । परन्तु केवलं विलङ्घनं व्यतिक्रमं न सहते । नायं शरलुब्धः, किन्त्वधिक्षेपासहिष्णुरित्यर्थः । अत्र प्रथमार्धे समृद्धि-द्वस्तुवर्णनादुदात्तालंकारः ॥ ५५ ॥

हिन्दी—इन किरातराजके पास घोड़ोंकी खान, हाथियोंका उत्पत्ति-स्थान जंगल, प्रचुर रत्नसमूह भी हैं । उनके लिए सुनहला बाण क्या चीज है ? वे खाली झल्लंघनको सहन नहीं करते हैं ॥ ५५ ॥

नन्वीदृग्लुब्धः किमुपकर्ता, तत्राह—

सावलेपमुपलिप्सते परैरभ्युपैति विकृतिं रजस्यपि ।

अथितस्तु न महान्समीहते जीवितं किमु धनं धनायितुम् ॥ ५६ ॥

मल्लि०—सावलेपमिति । महानयं रजस्यपि घूलावपि परैः सावलेपं सग-वंम् । उपलिप्सित उपलब्धुमिष्टे जिघृक्षिते सति विकृतिमभ्युपैति । प्रकुप्यतीत्यर्थः । अथितो याचितस्तु जीवितं धनायितुं धनीकृतुम् । कथञ्चान्तात्तुमुन् । न समीहते

नोत्सहते । जीवितमप्यात्मनो नेच्छति । किंत्वथितः प्रयच्छतीत्यर्थः । तर्हि धनं किम् । धनमात्मन एषितुं धनायितुमिति विग्रहः । अत्र इच्छामात्रमर्थः, अन्यथा धनमित्यनेन पौनरुक्त्यं स्यात् । 'सुप आत्मनः क्वच' । 'अशनायोदन्याघनाया-
बुमुक्षापिपासागर्षेषु' इति निपातनादाकारः ॥ ५६ ॥

हिन्दी—महापुरुष हमारे स्वामी अन्य पुरुषोंके घमण्डके साथ धूल भी लेना चाहनेपर विकारको प्राप्त होते हैं (क्रुद्ध हो जाते हैं) । दूसरेसे प्रार्थना करनेपर वे अपने जीवनकी भी इच्छा नहीं करते हैं धनकी तो क्या बात है ? ॥ ५६ ॥

उक्तमर्थं निगमयति—

तत्तदीयविशिखातिसर्जनादस्तु वां गुरु यदृच्छयागतम् ।

राघवप्लवगराजयोरिव प्रेम युक्तमितरेतराश्रयम् ॥ ५७ ॥

मल्लि०—तदिति । तत् तस्मात् तदीयविशिखस्यातिसर्जनात् वां युवयोः । 'षष्ठीचतुर्थीद्वितीयाश्चयोर्वाभावौ' इति वामादेशः । राघवप्लवगराजयोः रामसुग्रीव-
योरिव यदृच्छया दैवादागतं गुरु महत् युक्तमनुरूपम् । इतरेतराश्रयमन्योन्यविषयं प्रेम सख्यम् । अस्तु ॥ ५७ ॥

हिन्दी—अतः हमारे स्वामीके बाणको लौटा देनेसे आप दोनोंका रामचन्द्र और सुग्रीवके समान दैवगतिसे आया हुआ योग्य परस्परका प्रेम हो जायगा ॥ ५७ ॥

ननु शरलोभान्मिथ्याभियुज्यस इत्याह—

नाभियोक्तुमनृतं त्वमिष्यसे, कस्तपस्विशिक्षेष्वादादरः ? ।

सन्ति भूमति शरा हि नः पदे ये पराक्रमवसूनि वज्रिणः ॥ ५८ ॥

मल्लि०—नेति । त्वमनृतं मिथ्याऽभियोक्तुमभ्याख्यातुम् । ब्रूवोऽर्थग्रहणाद् द्विकर्मकता । 'मिथ्याभियोगोऽभ्याख्यानम्' इत्यमरः । अस्माभिरिति शेषः । नेष्यसे नेष्टोऽसि । कुतः । तपस्वी मुनिः शोच्यश्च 'मुनिशोच्यौ तपस्विनौ' इति शाश्वतः । तस्य, विशिखेषु क आदरः कास्था । न काचिदित्यर्था । हि यस्मात्, नोऽस्माकं भूमति शैले परेऽप्येऽपि शराः सन्ति, ये शरा वज्रिणः शक्रस्य पराक्रम-
वसूनि पराक्रमधनानि । शौर्यसर्वस्वभूता इत्यर्थः । 'वज्रि' ग्रहणाद्वज्रादप्यतिरिक्ता इति सूच्यते । अत्र शरेषु पराक्रमसाधनेषु पराक्रमरूपेण वस्तु व्यज्यते ॥ ५८ ॥

हिन्दी—आप हमलोगोंसे मिथ्या अभियोग लगावेके लिए नहीं चाहे गये हैं,

तपस्वी (मुनि और शोचनीय) पुरुषके बाणोंमें क्या आदर है ? क्योंकि हमलोगों-
के पर्वतमें और भी बाण हैं, जो कि इन्द्रके पराक्रमके धनस्वरूप हैं ॥ ५८ ॥

अथ ते शरापेक्षा चेत्तर्हि तथोच्यतामित्याह—

मार्गणैरथ तव प्रयोजनं, नाथसे किमु पति न भूभूतः ? ।

त्वद्विधं सुहृदमेत्य सोऽर्थिनं किं न यच्छति विजित्य मेदिनीम् ॥ ५९ ॥

मल्लि०—मार्गणैरिति । अथ उत तव मार्गणैः शरैः प्रयोजनं कृत्यं तर्हि
भूभूतो गिरेः पति प्रभुं किमु न नाथसे किमिति न याचसे । 'नाथु नाथु याचोप-
तापैश्चर्याशीषु' इति धातोर्लट् । न च याच्नाभङ्गशङ्का कार्येत्याह—त्वदिति ।
सोऽस्मत्स्वामी तवेव विधा प्रकारो यस्य तं त्वद्विधं त्वादृशम् । महानुभावमित्यर्थः ।
तथापि सुहृदं मित्रभूतम्, अर्थिनमेत्य लब्ध्वा मेदिनीं विजित्य न यच्छति न ददाति
किम् । किं तु दास्यत्येव । किं पुनः शरानिति भावः ॥ ५९ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !)—अथवा आपको बाणोंका प्रयोजन है तो पर्वतके
पति हमारे स्वामीसे क्यों नहीं मागतें हैं ? आप जैसे याचक मित्रको पाकर पृथिवी-
को ही जीतकर क्या नहीं देंगे ? ॥ ५९ ॥

यदुक्तम्—'त्वद्विधम्' (श्लो० ५९) इत्यादि, तत्रोपपत्तिमाह—

तेन सूरिरूपकारिताधनः कर्तुमिच्छति न याचितं वृथा ।

सीदतामनुभवन्निवारिणां वेद यत्प्रणयभङ्गवेदनाम् ॥ ६० ॥

मल्लि०—तेनेति । तेन कारणेन सूरिविद्वान् अत एव, उपकारिताधन उपकार-
कत्वमात्रधनः स किरातभूपतिः । याचितं याचनां वृथा व्यर्थं कर्तुं नेच्छति । कुतः
यत् येन कारणेन सीदतां क्लिश्यतामर्थिनां प्रणयभङ्गवेदनां याच्नाभङ्गदुःखं
स्वयमनुभवन्निव वेद वेत्ति । अतो न वैफल्यशङ्का कार्येत्यर्थः ॥ ६० ॥

हिन्दी—इस कारणसे विद्वान् अत एव उपकारकत्व ही जिनका धन है ऐसे
किरातराज, याचनाको व्यर्थ करना नहीं चाहते हैं, क्योंकि पीड़ित होते हुए
याचनाकारी जनोके याचनाभङ्गसे होनेवाले दुःखको वे जानते हैं ॥ ६० ॥

ननु स्वयंग्राहिणः किं याच्नादैन्यं तत्राह—

शक्तिरर्थपतिषु स्वयंग्रहं प्रेम कारयति वा निरत्ययम् ।

कारणद्वयमिदं निरस्यतः प्रार्थनाऽधिकबले विपत्फला ॥ ६१ ॥

मल्लि०—शक्तिरिति । अर्थपतिषु विषये शक्तिः सामर्थ्यं स्वयंग्रहं स्वाभ्यनुज्ञां

विनां ग्रहणं कारयति । यद्वा,—निरत्ययमपराधेऽप्यविकारि निर्बाधं प्रेम कर्तुं स्वयं-
ग्रह कारयति । प्रबलः प्रियो वा परस्य धनं स्वयं गृह्णातीत्यर्थः । अन्यथा दोष-
माह—इदं पूर्वोक्तं कारणद्वयं निरस्यतस्त्यजतः । पुंस इति शेषः । अधिकबले प्रबले
विषये प्रार्थना तद्वधनजिघृक्षा विपत्फलानर्थफलका । अशक्तस्याप्रियस्य सतः प्रबल-
धनग्रहणाशा फणिशिरोमणिग्रहणसाहसवदनर्थाय कल्पत इत्यर्थः ॥ ६१ ॥

हिन्दी—धनियोंमें सामर्थ्य स्वामीकी आज्ञाके विना ही धनका ग्रहण कराता
है अथवा अपराधमें विकार-रहित बाधरहित प्रेम धनका ग्रहण कराता है, इन
दो कारणोंको त्याग करनेवाले पुरुषके धन ग्रहणकी इच्छा विपत्तिरूप फलवाली
होती है ॥ ६१ ॥

ननु शस्त्रार्थसंपत्त्या शक्तत्वाभिमानः, तत्राह—

अस्त्रवेदमधिगम्य तत्त्वतः कस्य चेह भुजवीर्यशालिनः ।

जामदग्न्यमपहाय गीयते तापसेषु चरितार्थमायुधम् ॥ ६२ ॥

मल्लि०—अस्त्रवेदमिति । इह जगति तापसेषु तपस्विनां मध्ये । 'यत्स्वच
निर्धारणम्' इति सप्तमी । जमदग्नेरपत्यं पुमान् जामदग्न्यः । गर्गादिभ्यो यञ् ।
तम्, अपहाय । परशुरामं विनेत्यर्थः । अस्त्रवेदं तत्त्वतोऽधिगम्य । भुजवीर्येण
शालन्त इति भुजवीर्यशालिनः । उभयसंपन्नस्येत्यर्थः । शालनक्रियापेक्षया समान-
कर्तृकत्वात् क्त्वानिर्देशः । कस्य चायुधं चरितः प्राप्तोऽर्थो येन तत् चरितार्थं सार्थक
गीयते । न कस्याशीत्यर्थः । अतस्तत्रापि तापसत्वादकिञ्चित्करस्य तेन सह सख्य-
मेव मुख्यमिति भावः ॥ ६२ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) इस लोकमें तपस्वियोंके मध्यमें परशुरामको छोड़-
कर अनुविद्याको तत्त्वके साथ पाकर बाहुपराक्रमसे शोभित किस पुरुषका आयुध
चरितार्थ होकर गायी जाता है ? ॥ ६२ ॥

ननु युष्मन्मृगवधशरहरणाभ्यां द्रोहिणो मम तेन कथं सख्यं स्यादित्याशङ्क्य
सत्यं तथापि तावन्मृगवधापराधः क्षमिष्यत इत्याह—

अभ्यधानि मुनिचापलात्वया यन्मृगः क्षितिपतेः परिग्रहः ।

अक्षिमष्ट तदयं प्रमाद्यतां संवृणोति खलु दोषमज्ञता ॥ ६३ ॥

मल्लि०—अभ्यधानीति । त्वया मुनिचापलात् । ब्राह्मणचापल्यादित्यर्थः ।
क्षितिपतेरस्मत्स्वामिनः । परिगृह्यत इति परिग्रहः । तेन स्वीकृत इत्यर्थः । 'परि-

ग्रहः परिजने पत्न्यां स्वीकारमूलयोः' । इति विश्वः । यन्मृगोऽभ्यषानि अभिहत इति । हन्तेः कर्मणि लुङ् । तद् हननन् । अयमस्मत्स्वामी । अक्षमिष्ट सोढवानेव । तथा हि—प्रमाद्यताम्, अविमृश्यकारिणामित्यर्थः । दोषमपराधम् । अज्ञताज्ञानिता संवृणोति आच्छादयति । नाज्ञस्यापराधो गण्यत इत्यर्थः ॥ ६३ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) आपने ब्राह्मणजातिकी चञ्चलतासे हमारे स्वामीसे स्वीकृत जिस जानवर (वराह)को मार डाला है, उस हत्याको हमारे स्वामीने सहन कर लिया है, क्योंकि प्रमाद करनेवालोंके अपराधको अज्ञता छिपा देती है ॥ ६३ ॥

अथ सुहृद्भावेन हितमुपदिशति—

जन्मवेषतपसां विरोधिनीं मा कृथाः पुनरमूमपक्रियाम् ।

आपदेत्युभयलोकदूषणी वर्तमानमपथे हि दुर्मतिम् ॥ ६४ ॥

मल्लि०—जन्मेति । जन्म सत्कुलप्रसूतिः, वेषो जटावल्कलादिः, तपो नियमः, तेषां विरोधिनीं विरुद्धाम् । अमूमेवंविधाम् । अपक्रियामपकारम् । पुनः । इतः परमित्यर्थः । मा कृथाः मा कुरु । करोतेः कर्तरि माङि लुङ् । 'द्योवृद्धचर्यवावेष-श्रुताभिनयकर्मणाम् । आचरेत्सदृशीं वृत्तिमजिह्यामशठां तथा ॥' इति स्मरणात् । उक्तवैपरीत्ये दोषमाह—आपदिति । हि यस्मात् अपथे वर्तमानं दुर्मतिम् । पुरुष-मिति शेषः । उभौ लोको दूषयति हन्तीति उभयलोकदूषणी । 'तद्धितार्थे—त्यादि-नोत्तरपदसमासः । आपत् । एति प्राप्नोति । समासविषय 'उभ' शब्दस्थाने 'उभय' शब्दप्रयोग एव साधुः । यदाह कैयटः—'उभादुदात्तो नित्य'मिति नित्य-ग्रहणस्येदं प्रयोजनं वृत्तिविषय 'उभ' शब्दस्य प्रयोगो मा भूत्, 'उभय' शब्दस्यैव रूपं यथा स्यादित्युभयश्रेत्यादि भवति' इति ॥ ६४ ॥

हिन्दी—उत्तमवंशमें उत्पत्ति, जटावल्कल आदि वेष और तपस्या इनके विरुद्ध इस प्रकारके अपकारको सबसे मत् कीजिए, क्योंकि अमार्गमें वर्तमान दुर्बुद्धिवाले पुरुषको यह लोक और परलोक दोनों लोकोंको दूषित करनेवाली आपत्ति प्राप्त होती है ॥ ६४ ॥

यदुक्तम् 'अभ्यषानि' (श्लो० ६३) इति, तदेव स्फुटयति—

यष्टुमिच्छसि पितृष्व सांप्रतं संवृतोऽचिचयिषुदिवौकसः ।

दातुमेव पदवीमपि क्षमः किं मृगेऽङ्ग ! विशिखं न्यदीविशः ? ॥ ६५ ॥

सलिल०—यष्टुमिति । सांप्रतं संप्रति । 'संप्रतीदानीमधुना सांप्रतं तथा' । इत्यमरः । पितृन् कव्यवाडादीन् यष्टुमर्चयितुं नेच्छसि । यतः, संवृत एकान्ते स्थितः । तथा, दिवौकसो देवान् । अचिचयिषुरण्यर्चयितुमिच्छुरपि नासि । अतो न पित्रर्थेयं हिंसा, नापि देवतार्था । तदाराधने तद्विहितत्वादिति भावः । अथ 'सर्वत आत्मानं गोपायीत' इति श्रुतेरात्मरक्षार्थमिति चेन्नेत्याह—दातुमिति । हे अङ्ग ! पदवीं मार्गं दातुमेव । न तु हन्तुम्, मुनित्वादिति भावः । क्षमोऽपि योग्यः सन्नपि । किं किमर्थं मृगे विशिखं न्यवीविशो निवेशितवान् । विशतेर्ष्यन्ताल्लुङ् । अभिधावतो मृगादपसरणेनैवात्मरक्षणे कर्तव्ये यदवधीस्तच्चापलमेव । 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानि' इति श्रुतिनिषेधादिति भावः ॥ ६५ ॥

हिन्दी—इस समय आप कव्यवाट् आदि पितरीका श्राद्ध करना नहीं चाहते हैं, एकांतमें रहकर आप देवताओंकी पूजा करना भी नहीं चाहते हैं, हे महोदय ! मार्ग देनेके लिए ही योग्य होते हुए भी किस कारणसे आपने बराहपर बाण छोड़ दिया ? ॥ ६५ ॥

किं बहुना, परमार्थः श्रूयतामित्याह—

सज्जनोऽसि विजहीहि चापलं, सर्वदा क इव वा सहिष्यते ।

वारिधीनिव युगान्तवायवः क्षोभयन्त्यनिभृता गुरुनपि ॥ ६६ ॥

मल्लि०—सज्जन इति । सज्जनोऽसि । अत एव चापलं चपलस्य कर्म विज-हीहि त्यज । जहातेर्लोट् । 'आ च हौ' इतीकारः । सर्वदा क इव वा को वा सहिष्यते । 'इव' शब्दो वाक्यालंकारे । 'वा' शब्दोऽवधारणे । असहने कारणमाह—वारिधीनिति । अनिभृताश्चपलाः पुनःपुनरकार्यकारिणो गुरुन् धर्मयुक्तानपि । अन्यत्र,—विशालानपि । युगान्तवायवः प्रलयपवना वारिधीनिव समुद्रानिव क्षोभयन्ति । उपमानुप्राणितोऽयमर्थान्तरन्यासः ॥ ६६ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) आप सज्जन हैं इस कारणसे चञ्चलकर्म छोड़ दीजिए, सर्वदा कौन-सा पुरुष सहन करेगा ? क्योंकि जैसे प्रलय समयके वायुगण समुद्रोंको क्षुब्ध करते हैं वैसे ही चञ्चलपुरुष धर्मयुक्तोंको भी क्षुब्ध कर देते हैं ॥ ६६ ॥

नन्वयं किरातः क्षुभितः किं करिष्यति, तत्राह—

अस्त्रवेदविदयं महीपतिः, पर्वतीय इति माञ्जवीगणः ।

गोपितुं भुवमिमां मरुत्वता शैलवासमनुनीय लम्बितः ॥ ६७ ॥

मल्लि०—अस्त्रेति । अयं महीपतिः । अस्त्रवेदवित् । निग्रहानुग्रहसमर्थ इति भावः । अतः पर्वते भवः पर्वतीयः । 'पर्वताच्च' इति छप्रत्ययः । इति हेतोः माऽवजीगणः । वनेचरबुद्ध्या माऽवज्ञासोरित्यर्थः । गणयतेर्मण्डि लुङ् । 'ई च गणः' इतीकारः । नन्वीदृशश्चेत्किमर्थमिह वने वसति, तत्राह—गोपितुमिति । मरुत्वता इन्द्रेण । इमां भुवं गोपितुं रक्षितुम् । 'आयादय आर्धधातुके वा' इति विकल्पात् 'गुपधूपे—'त्यादिना न आयप्रत्ययः । अनुनीय प्रार्थ्यं, शैलवासं लम्बितः प्रापितः 'प्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इति वचनादणि कर्तुः कर्मणि क्तः । 'गतिबुद्धी—'त्यादिनाऽपि कर्तुः कर्मत्वम् ॥ ६७ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) ये किरातराज अस्त्रविद्या जाननेवाले हैं । पर्वतमें रहनेवाला समझकर इनकी आप अवज्ञा मत करें । क्योंकि इन्द्रने इस पर्वतभूमिकी रक्षा करनेके लिए प्रार्थना करके इनका पर्वतवास कराया है ॥ ६७ ॥

उपसंहरति—

तत्तितिक्षितमिदं मया मुनेरित्यवोचत् वचश्चमूपतिः ।

बाणमत्रभवते निजं दिशन्नाप्नुहि त्वमपि सर्वसंपदः ॥ ६८ ॥

मल्लि०—तदिति । तत् तस्मान्मुनिचापलात् । मुनेः सम्बन्धि इदं मृगवध-रूपमागो मया तितिक्षितं सोढम्, इति वचश्चमूपतिरवोचत् । शरद्रोहस्य प्रत्यर्पणमेव प्रतीकार इत्याह—अत्रभवते पूज्याय स्वामिने । अत्रभवान् व्याख्यातः । निजं बाणं तदीयमेव शरं दिशन् प्रत्यर्पयन्, त्वमपि सर्वसंपद आप्नुहि । सख्येनेति भावः । ६८ ।

हिन्दी—'मुनिकी चञ्चलतासे किये गये वराहका हत्यारूप अपराध मैंने सह लिया है' ऐसा वचन किरातसेनापतिने कहा है । हमारे स्वामीको उनका बाण लौटाते हुए आप समस्त सम्पत्तियोंको प्राप्त कर लीजिए ॥ ६८ ॥

ननु मह्यमेतत्सख्यमेव न रोचते, किं पुनस्तन्मूलाः संपदस्तत्राह—

आत्मनीनमुपतिष्ठते गुणाः संभवन्ति विरमन्ति चापदः ।

इत्यनेकफलभाजि मा स्म भूदर्थिता कथमिवार्यसंगमे ॥ ६९ ॥

मल्लि०—आत्मनीनमिति । आत्मने हितं आत्मनीनम् । 'आत्मन्विश्वजनभोगोत्तरपदात्' । उपतिष्ठते संगच्छते । 'उपाद् देवपूजासंगतिकरणमित्रकरणपथिषु' इति वक्तव्यादात्ममेपदम् । गुणा विनयादयः संभवन्ति, आपदश्च विरमन्ति ।

‘न्याङ्परिम्यो रमः’ इति परस्मैपदम् । इत्यनेकफलभाजि नानाफलोत्पादक आर्यसंगमे साधुसंगतो । अथिताऽपेक्षा कथमिथ मा स्म भूत् । सर्वदा भवत्येव ॥ ६९ ॥

हिन्दी—अपना हित उपस्थित होता है, विनय आदि गुण उत्पन्न होते हैं और आपत्तियाँ दूर हो जाती हैं, इस प्रकार अनेक फलवाली सज्जनसंगतिमें अपेक्षा (परवाह) क्यों नहीं होगी ? ॥ ६९ ॥

न चायं दूरे वर्तत इत्याह—

दृश्यतामयमनोकहान्तरे तिग्महेतिपूतनाभिरन्वितः ।

साहिवीचिरिव सिन्धुरुद्धतो भूपतिः समयसेतुवारितः ॥ ७० ॥

मल्लि०—दृश्यतामिति । तिग्महेतिभिस्तीक्ष्णायुधाभिः । ‘हेतिज्वालास्त्रसूर्यांशुषु’ इति हेमचन्द्रः । पूतनाभिर्वाहिनीभिः । ‘वाहिनी, पूतना चमूः’ इत्यमरः । अन्वितो भूपतिः । साहयः ससर्पा वीचयो यस्य स सिन्धुः समुद्र इवोद्धतः । किंतु समयो मर्यादा सेतुरिव स समयसेतुस्तेन वारितः सन् । हस्तेन निदिशन्नाह—अयमनोक-
हान्तरे द्रुमांस्तधनि । वर्तत इति शेषः । दृश्यताम् । ‘अनोकहः कुटः शालः पलाशी द्रुद्रुमागमाः’ । इत्यमरः ॥ ७० ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) तीक्ष्ण हथियारोंवाली सेनाओंसे युक्त किरातपति, सर्पोंवाली तरङ्गोंसे युक्त समुद्रके समान उद्धत हैं, किन्तु मर्यादारूप सेतु (पुल) से निवारण किये जाते हुए ये वृक्षोंके मध्यमें ही रह रहे हैं, आप इनको देख लें ॥ ७० ॥

अथास्य विज्ञापनमेवाह—

सज्यं धनुर्वंहति योऽहिपतिस्थवीयः

स्थेयाञ्जयन्ह्रितुरंगमकेतुलक्ष्मीम् ।

अस्यानुकूलय मतिं मतिमत्तनेन

सख्या सुखं समभियास्यसि चिन्तितानि ॥ ७१ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये त्रयोदशः सर्गः ।

मल्लि०—सज्यमिति । स्थेयान् स्थिरतरः । ‘प्रियस्थिर’—त्यादिना स्यादेशः । यश्चमूपतिः । हरितुरङ्गमकेतोऽरिन्द्रध्वजस्य लक्ष्मीं शोभां जयन् । अहिपतिः शेष इव स्थवीयः स्थूलतरम् । ‘स्थूलदूरे’—त्यादिना पूर्वगुणयणादिपरलोपो । सह

व्यया सज्यं धनुर्वहति । हे मतिमन् ! अस्य चमूपते! मतिमनुकूलयानुकूलं कुरु ।
सख्यं कुर्वित्यर्थः । मतिमत्तायाः फलमेतदिति भावः । कुतः । सख्याग्नेन चमूपतिना
हेतुना सुखमक्लेशेन चिन्तितानि मनोरथान् समभियास्यसि प्राप्स्यसि । वसन्त-
तिलका वृत्तम् ॥ ७१ ॥

हिन्दी—(हे महोदय !) अत्यन्त स्थिर जो किरात-सेनापति इन्द्रके ध्वज-
की शोभाको जीतते हुए शेषचागके समान अत्यन्त स्थूल प्रत्यञ्चा चढ़ाये गये
धनुको धारण करते हैं । हे बुद्धि-सम्पन्न ! आप इनकी बुद्धिको अपने अनुकूल
कीजिए, मित्र इन किरातराजके कारण सुखपूर्वक आप चाहे गये मनोरथोंको पूर्ण
कर लेंगे ॥ ७१ ॥

इति श्रीमहाकविभारविकृते किरातार्जुनीयमहाकाव्ये
त्रयोदशः सर्गः ।

चतुर्दशः सर्गः

ततः किरातस्य वचोभिरुद्धतैः पराहता शैल इवार्णवाम्बुभिः ।
जहौ न धैर्यं कुपितोऽपि पाण्डवः, सुदुर्ग्रहान्तःकरणा हि साधवः ॥ १ ॥

मल्लि०—तत इति । ततः किरातवाक्यानन्तरम् उद्धतैः प्रगल्भैः किरातस्य
वचोभिः । अर्णवाम्बुभिः शैल इव पराहतोऽभिहतोऽत एव कुपितोऽपि पाण्डवो
धैर्यं निर्विकारचित्तत्वं न जहौ न तत्याज । उत्पन्नमपि कोपं स्तम्भयामासेत्यर्थः ।
तथा हि—साधवः सज्जनाः सुदुर्ग्रहं सुष्ठु दुरासदमप्रतिकुप्यमन्तःकरणं येषां ते
सुदुर्ग्रहान्तःकरणा हि । अर्थान्तरस्यासः ॥ १ ॥

हिन्दी—उसके बाद किरातके उद्धत वचनोंसे समुद्रके जलसे ताड़ित पर्वतके
समान, कुपित होकर भी अर्जुनने धैर्यका परित्याग नहीं किया, क्योंकि सज्जनलोग
दुर्ग्रह (दुष्टप्राण्य) चित्तवृत्ति वाले होते हैं ॥ १ ॥

सलेशमुल्लिङ्गितशात्रवेङ्गितः कृती गिरां विस्तरतत्त्वसंग्रहे ।

अयं प्रमाणीकृतकालसाधनः प्रशान्तसंरम्भ इवावदे वचः ॥ २ ॥

मल्लि०—सलेशमिति । सह लेशैः सलेशं सकलं यथा, उल्लिङ्गितमुद्भूत-
लिङ्गं कृतम् । लिङ्गैस्तद्वाक्यभङ्गिभिरेव सम्यगवगतमित्यर्थः । शात्रुरेव शात्रवः ।
स्वाधेयप्रत्ययः । तस्य इङ्गितमभिप्रायस्तदुल्लिङ्गितं येन सः । गिरां वाचां
सम्बन्धिनि विस्तरे तत्त्वसंग्रहेऽर्थसंक्षेपे । वैभाषिको द्वन्द्वैकवद्भावः । कृती कुशलः
प्रमाणीकृतं प्रधानीकृतं काल एव साधनं येन सः । अवसरोचितं विवक्षुरित्यर्थः ।
अयं पाण्डवः प्रशान्तसंरम्भः क्षोभरहित इव वच आवदे । उवाचेत्यर्थः ॥ २ ॥

हिन्दी—समस्तरूपसे वाक्यभङ्गिसे शत्रुके अभिप्रायको जानकर वचनसमूहके
अर्थसंक्षेपमें कुशल होकर समयरूप साधनको प्रधान मानते हुए अर्जुन क्षोभरहितसे
होकर बोलने लगे ॥ २ ॥

सान्त्वपूर्वकमेवाह—

विविक्तवर्णाभरणा सुखश्रुतिः प्रसादयन्ती हृदयान्यपि द्विषाम् ।

प्रवर्तते नाकृतपुण्यकर्मणां प्रसन्नगम्भीरपदा सरस्वती ॥ ३ ॥

मल्लि०—विविक्तेति । विविक्ताः संयोगादिना अश्लिष्टाः स्फुटोच्चारिता
वर्णा अक्षराण्येव आभरणानि यस्याः सा । अन्यत्र तु,—विविक्तानि शृद्धानि वर्णो
रूपमाभरणानि च यस्याः सा । 'वर्णो द्विजादौ शुक्लादौ' 'स्तुतो वर्णं तु चाक्षरे'
इत्युभयत्राप्यमरः । सुखा श्रुतिः श्रवणं यस्याः सा सुखश्रुतिः । श्राव्येत्यर्थः ।
अन्यत्र,—श्रूयत इति श्रुतिर्वाक् । सा सुखा यस्याः सा । मञ्जुभाषिणीत्यर्थः ।
द्विषामपि हृदयानि प्रसादयन्ती । किं पुनः सुहृदामिति भावः । प्रसन्नानि वाचकानि
गम्भीराणि अर्थगुरुणि च पदानि सुसिद्धान्तरूपाणि यस्याः सा । अन्यत्र तु,—
प्रसन्ना विमला गम्भीरपदाऽलसचरणा सरस्वती वाक्, स्त्रीरत्नं च । तथा चोक्तम्—
'सरस्वती सरिद्धेदे गोवाग्देवतयोरपि । स्त्रीरत्ने च' इति । न कृतं पुण्यकर्म
यैस्तेषां न प्रवर्तते न प्रसरति । किं तु सुकृतिनामेवेत्यर्थः । भवद्वाणी चैवविधेति
घन्यो भवानिति भावः । अत्र काचिन्नायिका वाग्देवता च प्रतीयते । तत्रादौ
समासोक्तिरलंकारः । विशेषणमात्रसाम्येनाप्रस्तुतप्रतीतिः । अत एव न श्लेषः ॥ ३ ॥

हिन्दी—संयोग आदिसे अश्लिष्ट स्पष्ट उच्चारण किये गये अक्षररूप भूषण-
वाली, दूसरे पक्षमें—शुद्ध रूप और आभरणवाली, सुननेके योग्य, दूसरे पक्षमें—

मधुरभाषिणी, शत्रुओंके हृदयको भी प्रसन्न करनेवाली दूसरे पक्षमें—प्रसादयुक्त और गम्भीर (अर्थगौरवयुक्त) पदोंवाली वाणी, दूसरे पक्षमें—स्त्रीरत्न पुण्यकर्म का अनुष्ठान न करनेवालोंकी प्रकट नहीं होती है ॥ ३ ॥

भवन्ति ते सम्यतमा विपश्चितां, मनोगतं वाचि निवेशयन्ति ये ।

नयन्ति तेष्वप्युपपन्ननैपुणा गभीरमर्थं कतिचित्प्रकाशताम् ॥ ४ ॥

मल्लि०—भवन्तीति । ते पुरुषा विपश्चितां विदुषाम् । 'विद्वान्विपश्चिदोषज्ञः' इत्यमरः । मध्ये सम्यतमाः सभायां साधुतमा निपुणतमाः । 'साधुः समर्थो निपुणश्च' इति कारिकायाम् । भवन्ति । ये मनोगतं मनसा गृहीतं अर्थं वाचि निवेशयन्ति । वाचोद्गिरन्तीत्यर्थः । तेषु वक्तृष्वप्युपपन्ननैपुणाः संभावितकौशलाः कतिचिदेव गभीरं निगूढमर्थं प्रकाशतां स्फुटतां नयन्ति । लोके तावज्ज्ञातार एव दुर्लभाः, तथापि वक्तारः, तथापि निगूढार्थप्रकाशकाः । त्वयि सर्वमस्तीति स्तुतिः । वनेचरवाक्यरहस्यं ज्ञातमिति स्वयमपि तादृश एवेति हृदयम् ॥ ४ ॥

हिन्दी—जो मनसे ग्रहण किये गये अर्थको वचनसे प्रतिपादन करते हैं वे विद्वानोंमें अत्यन्त निपुण होते हैं । ऐसे वक्ताओंमें भी नैपुण्ययुक्त कुछ ही विद्वान् गम्भीर अर्थको स्फुटरूपसे प्रकाशित कर देते हैं ॥ ४ ॥

स्तुवन्ति गुर्वीमभिधेयसम्पदं, विशुद्धिमुक्तेरपरे विपश्चितः ।

इति स्थितायां प्रतिपूरुषं रुचौ, सुदुर्लभाः सर्वमनोरमा गिरः ॥ ५ ॥

मल्लि०—स्तुवन्तीति । किं च, केचिद्गुर्वी महतीमभिधेयसंपदमर्थसंपत्तिं स्तुवन्ति । अपरे विपश्चित उक्तेः शब्दस्य विशुद्धिं सामर्थ्यं स्तुवन्ति । इति प्रतिपूरुषं रुचौ प्रीतौ स्थितायां व्यवस्थितायां सर्वमनोरमाः सर्वेषां शब्दार्थरुचीनां पुंसां मनोरमा गिरः सुदुर्लभाः । त्वद्गिरस्तु सर्वमनोरमा उक्तसर्वगुणसंपत्त्येति भावः ।

हिन्दी—कुछ विद्वान् गौरवपूर्ण अर्थ-सम्पत्तिकी स्तुति (तारीफ) करते हैं तो अन्य विद्वान् शब्द सामर्थ्यकी प्रशंसा करते हैं इस तरह प्रत्येक पुरुषमें रुचिकी भिन्नता होनेपर सबके मनमें मधुर प्रिय वाणी अतिशय दुर्लभ है ॥ ५ ॥

समस्य संपादयता गुणैरिमां त्वया समारोपितभार, भारतीम् ।

प्रगल्भमात्मा धुरि धुर्यं वाग्मिनां वनेचरेणापि सताच्चिरोपितः ॥ ६ ॥

मल्लि०—समस्येति । धुरं वहतीति धुर्यस्तत्संबोधने हे धुर्य ! हे कार्यनिर्वाहक ! 'धुरो यद्बद्धको' इति यत्प्रत्ययः । अत एव समारोपितभार है स्वामिना

निहितसंख्यादिकार्यभार ! तदाह मनुः—‘दूते संधिविपर्ययो’ इति । इमां ‘शान्तता-
विनययोगी’त्यादिकां भारतीं वाचं गुणविविक्तवर्णत्वादिभिः समस्य संयोज्य
प्रगल्भं निर्भीकं यथा तथा संपादयता रचयता । व्याहरतेत्यर्थः । त्वया वनेचरेणा-
पीत्यर्थः । सता ‘अपि’ शब्दो विरोधद्योतनार्थम् । आत्मा स्वयं वाग्मिना वाचो-
युक्तिपटुनाम् । ‘वाचोयुक्तिपटुर्वाग्मी’ इत्यमरः । ‘वाचो ग्मिनिः’ इति मत्वर्थीयो
ग्मिनिप्रत्ययः, घुरि अग्रेऽधिरोपितः । स्थापित इत्यर्थः । ‘सहः पोऽन्यतरस्याम्’
इति पठारः । अत्र मनुः—‘वपुष्मान्वीतभिर्वाग्मी दूतो राज्ञः प्रशस्यते’ इति ॥ ६ ॥

हिन्दी—हे कार्यभार-निर्वाहक ! ऐसी वाणीको गुणोंसे संयुक्त कर निर्भय
होकर कहनेवाले तुमने किरात होते हुए भी अपनेको वाक्यकुशलोकें आगे स्थापित
कर दिया है ॥ ६ ॥

वाग्मिनामेवाह—

प्रयुज्य सामाचरितं विलोभनं भयं विभेदाय धियः प्रदर्शितम् ।

तथाभियुक्तञ्च शिलीमुखाधिना यथेतरन्यायमिवावभासते ॥ ७ ॥

मल्लि०—प्रयुज्येति । ‘शान्तताविनययोगी’त्यादिना साम सान्त्वम् ।
‘साम सान्त्वमुभे समे’ इत्यमरः । प्रयुज्य नियुज्य विलोभनं प्रलोभनं ‘मित्रमिष्टम्’
इत्यादिनाऽऽचरितं संपादितम् । तथा धियो बुद्धौविभेदाय व्यामोहनार्थम् ‘शक्ति-
रर्थपतिषु’ इत्यादिना भयं प्रदर्शितम् । किञ्च, शिलीमुखाधिना । न तु न्यायाधि-
नेति भावः । त्वयेति शेषः । ‘नाभियोक्तुम्’ (१३।५८) इत्यादिना तथाऽभियुक्तं
कथितं यथेतरत् न्यायादन्यत् । अन्यायमितिर्थः । न्यायं न्यायादनपेतमिवाव-
भासत इत्युपमा । अनेन वाग्मिनामग्रेसरोऽसौति भावः ॥ ७ ॥

हिन्दी—(हे वनेचर !) तुमने सामनयका प्रयोगकर प्रलोभन और बुद्धिका
भेद करनेके लिए भयको भी प्रदर्शन किया है, इस प्रकार बाणको चाहनेवाले
तुमने ऐसा वाक्य कहा है जिससे कि अन्याययुक्त वचन भी न्याययुक्त-सा प्रतीत
होता है ॥ ७ ॥

ततः किमत आह—

विरोधि सिद्धेरिति कर्तुमुद्यतः स वारितः किं भवता न भूपतिः ।

हिते नियोज्यः खलु भूतिमिच्छता सहार्थनाशेन नृपोऽनुजीविना ॥ ८ ॥

मल्लि०—विरोधीति । किंतु सिद्धेः फलस्य विरोधि विघातकमिति इदमस्म-

दास्कन्दनरूपं कर्म कर्तुमुद्यतः स भूपतिर्महीपतिर्भवता । धुर्येणेति भावः । किं न वारितो न निवर्तितः । निवारणे हेतुमाह—भूतिमिच्छता इहामुत्र च श्रेयोऽर्थिना सहचरितावर्थनाशो स्वार्थाऽनर्थौ यस्य, तेन सहार्थनाशेन । समानसुखदुःखेनेत्यर्थः । अनुजीविना भृत्येन नृपः स्वामी हिते नियोज्यो नियम्यः खलु । अन्यथा स्वामि-द्रोहपातकी श्रेयसो भ्रष्टः स्यादिति भावः ॥ ८ ॥

हिन्दी—सिद्धिके विरोधी ऐसा कर्म (मेरा अतिक्रमण) करनेको तत्पर उन राजाको तुमने क्यों निवारण नहीं किया ? कल्याणकी इच्छा करनेवाले और समान सुख-दुःखका अनुभव करनेवाले भृत्यको राजाको हितमें नियोजन करना चाहिए ॥ ८ ॥

तहि नो बाणः क्व गतः, किमत्र वा न्याय्यम् ? तत्राह—

ध्रुवं प्रणाशः प्रहितस्य पत्त्रिणः, शिलोच्चये तस्य विमार्गणं नयः ।

न युक्तमत्रार्यजनातिलङ्घनं, दिशत्यपायं हि सतामतिक्रमः ॥ ९ ॥

मल्लि०—ध्रुवमिति । प्रहितस्य प्रयुक्तस्य पत्त्रिणः शरस्य प्रणाशोऽदर्शनं ध्रुवं निश्चितम् । प्रहितश्चेदिति भावः । तस्य नष्टस्य पत्त्रिणः शिलोच्चये विले । ‘अद्रिगोत्रगिरिप्राचाचलशैलशिलोच्चयाः’ इत्यमरः । विमार्गणमन्वेषणं नयो न्यायः । ‘अन्वेषणं विचयनं मार्गणं मृगणा मृगः’ इत्यमरः । अत्र विषये आर्यजना-तिलङ्घनं सज्जनव्यक्तिक्रमो न युक्तम् । हि यस्मात्कारणात् सतामतिक्रमोऽपायमनर्थं दिशति ददाति ॥ ९ ॥

हिन्दी—फेंके गये बाणका अदर्शन निश्चित है, उसका पर्वतमें अन्वेषण करना न्याय है । इस विषयमें सज्जनका लंघन करना उचित नहीं है, क्योंकि सज्जनोंका लंघन अनर्थ करनेवाला होता है ॥ ९ ॥

यदुक्तम् ‘हतुमर्हसि’ (१३।१४) इति, तत्रोत्तरमाह—

अतीतसंख्या विहिता ममाग्निना शिलीमुखाः खाण्डवमत्तुमिच्छता ।

अनादृतस्यामरसायकेष्वपि स्थिता कथं शैलजनाशुगे धृतिः ॥ १० ॥

मल्लि०—अतीतेति । खाण्डवमिन्द्रवनम् अत्तुं भक्षयितुम्, इच्छताऽग्निना समातीतसंख्याः शिलीमुखाः शरा विहिता दत्ताः । खाण्डवदाहेऽभयतूणीरदानमुक्तं भारते । अतोऽमरसायकेष्वपि अनादृतस्यादररहितस्य । भावे कृतः । ततो नञा बहुव्रीहिः । मम कथं शैलजनाशुगे किरातबाणे धृतिरास्था स्थिता । न कथंचि-दित्यर्थः । अतो नापहारशङ्का कार्येत्यर्थः ॥ १० ॥

हिन्दी—खाण्डव वनको भक्षण करनेकी इच्छा करनेवाले अग्निदेवने मुझे असंख्य बाण दिये हैं । इस कारणसे देवताओंके बाणोंमें भी परवाह न करनेवाले मुझको कैसे किरातके बाणमें भी आस्था होगी ? ॥ १० ॥

यदुक्तम् 'स्मर्यते तनुभूताम्' (१३।४२) इत्यादिना सदाचारः प्रमाणमिति तत्रोत्तरमाह—

यदि प्रमाणीकृतमार्यचेष्टितं किमित्यदोषेण तिरस्कृता वयम् ।

अयातपूर्वा परिवादगोचरं सतां हि वाणी गुणमेव भाषते ॥ ११ ॥

मल्लि०—यदीति । आर्यचेष्टितं सूच्यरितं प्रमाणीकृतं यदि । साधुदेवनाङ्गीकृतं यदीत्यर्थः । तद्धि, अदोषेण दोषाभावेऽपि । 'क्वचित्प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि नञ्समासः' इति भाष्यकारः । उपलक्षणे तृतीया । वयं किमिति तिरस्कृताः । न युक्तमित्यर्थः । हि यस्मात् परिवादगोचरं परिनिन्दास्पदम् । अयातपूर्वा सतां वाणी गुणमेव भाषते न दोषम् । अतस्ते मूषादोषभाषिणो न सदाचारप्रामाण्यबुद्धिरिति भावः । पूर्वं न यातेत्ययातपूर्वा । सुप्पुपेति समासः । परत्वात्सर्वनाम्नो निष्ठायाः पूर्वनिपातः । 'स्त्रियाः पुंवत्—' इत्यादिना पुंवद्भावः पुर्वलिङ्गता च । अर्थान्तरन्यासः ॥ ११ ॥

हिन्दी—सज्जनोके चरित्रको प्रमाण मानते हो तो दोषके न होनेपर भी वयों मेरा तिरस्कार किया ? क्योंकि दूसरेकी निन्दाके स्थानमें पहले कही गई सज्जनो-की वाणी गुणको ही कहती है दोषको नहीं ॥ ११ ॥

नन्वप्रत्यक्षा परबुद्धिः कथं दुष्टेति निश्चीयते तत्राह—

गुणापवादेन तदन्यरोपणाद् भूशाघिरूढस्य समञ्जसं जनम् ।

द्विधेव कृत्वा हृदयं निगूह्यतः स्फुरन्नसाधोविवृणोति वागसिः ॥ १२ ॥

मल्लि०—गुणेति । गुणापवादेन विद्यमानगुणापह्नवनेन तदन्यरोपणात् तस्माद् गुणादन्यस्य दोषस्याविद्यमानस्यैवारोपणाच्च समञ्जसं जनं सुजनं भूशाघिरूढस्या-तिमात्रमाक्रम्य स्थितस्य । अभिक्षिप्तस्येत्यर्थः । कर्तरि क्तः । निगूह्यतो हृदयं संवृण्वतोऽपि असाधोरनार्यस्य हृदयं कर्म स्फुरन् विलसन् वागेवासिद्विधा कृत्वा भित्त्वेव विवृणोति । अतिदुष्टया वाचैवैतत्पूविकाया बुद्धेरपि दौष्टधमनुमीयत इति भावः । वागसिरित्यत्र रूपकं द्विधाकरणरूपकसाधकम् ॥ १२ ॥

हिन्दी—विद्यमान गुणको छिपाकर दोषका आरोप करनेसे सज्जनको अतिशय आक्रमण करके अपने हृदयको छिपानेवाले दुर्जनके हृदयको शोभित होता हुआ वचनरूप खड्ग मानों दो टुक करके प्रकट कर देता है ॥ १२ ॥

यदुक्तम्—‘अभ्यधाति’ (१३।६३) इति, तत्रोत्तरमाह—

वनाश्रयाः कस्य मृगाः परिग्रहाः ? शृणाति यस्तान्प्रसमेन तस्य ते ।

प्रश्रीयतामत्र नृपेण मानिता न मानिता चास्ति भवन्ति च श्रियः ॥ १३ ॥

मल्लि०—वनेति । वनाश्रया अत एव मृगाः कस्य परिग्रहाः ? न कस्या-
पीत्यर्थः । किन्तु यस्तान् मृगान् प्रतमेन बलात्कारेण शृणाति हिनस्ति । ‘शृ-
हितायाम्’ इति धातोर्लट् । ते मृगास्तस्य हन्तुः परिग्रहाः परिग्राह्याः, हन्ता
चाहुमेवेति भावः । ननु ममायमित्यभिमानात्तृणस्य स्वत्वमित्याशङ्क्याह—अनेति ।
अथ मृगे नृपेण मानिता ममेत्यभिमानिता प्रश्रीयतां त्यज्यताम् । कुत इत्याशङ्क्या-
भिमानमात्रेण स्वत्वाभावादित्याह—नेति । मानिता चास्ति । श्रियः स्वानि च
भवन्तीति न । किन्तु न भवन्त्येव । सत्यामभिमानितायामित्यर्थः । अभिमानमात्रेण
स्वत्वेऽतिरसङ्गादिति भावः ॥ १३ ॥

हिन्दी—वनमें रहनेवाले मृग किसके अश्वेत हैं ? जः उन्हें बलात्कारसे मार
डालता है वे उन्हीके हैं । उत्र मृगमें तुम्हारा राजा ये मेरे हैं ऐसा अभिमान छोड़
दे, यह मेरा है ऐसा अभिमानिता ओर सम्पत्तियाँ साथ-साथ नहीं होती हैं । १३।

‘यष्टुमिच्छसि पितृन्’ (१३।६५) इत्यादिना यस्मिन्कारणमश्वोरित्युक्तत्वात्,
तत्रोत्तरमाह—

न वर्त्म कस्मैचिदपि प्रश्रीयतामिति व्रतं मे विहितं महर्षिणा ।

जिवांसुरस्मात्निहतो मया मृगा व्रताभिरक्षा हि सतामलंक्रिया ॥ १४ ॥

मल्लि०—नेति । कस्मैचिदपि वर्त्म न प्रश्रीयतामिति एवं व्रतं महर्षिणा
व्यासेन मे मह्यं विहितम् । उग्रदिष्टमित्यर्थः । अस्मात् कारणात्, जिवांसुर्हन्तु-
मिच्छुरापतत्रयं मृगो मया निहतः । हि यस्मात्, व्रताभिरक्षा सतामलंक्रिया, न तु
दोषः । अत आत्मरक्षणार्थमस्य वधो न निष्कारणमित्यर्थः ॥ १४ ॥

हिन्दी—‘किसीको भी मार्ग नहीं दो’ महर्षि (व्यास) ने मेरे ऐसे व्रतका
विधान किया है, इस कारणसे मुझे मारनेको इच्छुक इस मृग (बराह) को मैंने
मार डाला है, क्योंकि व्रतकी रक्षा करना सज्जनोंका अलंकार है ॥ १४ ॥

‘दुर्वचं तत्’ (१३।४९) इत्यादिना यत्संजातं बन्धुत्वमुक्तं, तत्राचष्टे—

मृगान्विनिघ्नन्मृगयुः स्वहेतुना कृतोपकारः कथमिच्छतां तपः ?

कृपेति चेदस्तु मृगः क्षतः क्षणादनेन पूर्वं न मयेति का गतिः ? ॥ १५ ॥

मल्लि०—मृगानिति । स्वमात्मैव हेतुस्तेन स्वहेतुना । स्वार्थमित्यर्थः । 'सर्वनाम्नस्तृतीया च' इति तृतीया । मृगान् विनिष्कन् प्रहरन् । मृगान्यातीति मृगयुव्याधिः । 'मृगयुव्याधिश्च' इत्याणादिको युप्रत्ययास्तो निपातः । 'व्याधो मृगवधाजीवो मृगयुल्लुब्धकोऽपि सः' इत्यमरः । तप इच्छतां तपस्विनां कथं कृतोपकारः । न कथंचित्दित्यर्थः । अथ कृपा इति चेत् । व्याधस्यापीति शेषः । अस्तु । किं शुष्ककलहेनेति भावः । परन्तु यदुक्तं 'निघ्नतः परनिवर्हितम्' (१३।४६) इत्यादिना तस्य प्रथमप्रवृत्तत्वं तदयुक्तमित्याह—मृगः क्षणात्क्षतः । आवाभ्यां युगपदेव विद्ध इत्यर्थः । एवं सति, अनेन नृपेणैव पूर्वं हतो मया तु नेत्यत्र का गतिः किं प्रमाणम् । पौर्वापर्यस्य दुर्लक्ष्यत्वादिति भावः । तथा च यदुक्तम् 'व्रीडितव्यम्' (१३।४६) इति, उपालम्भस्तस्यैव किं न स्यादिति भावः ॥ १५ ॥

हिन्दी—अपने लिए ही पशुको मारनेवाले व्याध (बहेलिया) ने तपस्वियोंका कैसे उपकार किया ? व्याधकी कृपा होते ही, मृग क्षणभरमें ही विद्ध हो गया इस स्थितिमें मृगको तुम्हारे राजाने ही मार डाला मैंने नहीं इसमें क्या प्रमाण है ? ॥

पूर्वं 'कृपेति चेदस्तु' (श्लो० १५) इत्युक्तम्, सम्प्रति तदप्यसहमान आह—अनायुधे सत्त्वजिघांसिते मुनौ कृपेति वृत्तिर्महतामकृत्रिमा ।

शरासनं विभ्रति सज्यसायकं कृतानुकम्पः स कथं प्रतीयते ? ॥ १६ ॥

मल्लि०—अनायुध इति । अनायुधे निरायुधे सत्त्वेन केनचित्प्राणिना जिघांसिते हन्तुमिष्टे । हन्तेः सन्नन्तात्कर्मणि क्तः । मुनौ विषये कृपेति वृत्तिर्व्यवहारो महतां महात्मनाम्, अकृत्रिमाऽकृपता । सह ज्यया सज्यः सायको यस्मिस्तत्, शरासनं धनुर्विभ्रति दधति मयि स नृपः कथं कृतानुकम्पो मया प्रतीयते ज्ञायते । इणः कर्मणि लट् । अक्षमे कृपा विहिता न तु क्षम इत्यर्थः ॥ १६ ॥

हिन्दी—आयुधसे रहित और जिसे कोई जन्तु हिंसा करना चाहता है ऐसे तपस्वीमें कृपा ऐसा व्यवहार बड़े लोगोंका स्वाभाविक है । प्रत्यञ्चासे युक्त बाणवाले धनुको धारण करनेवाले मेरे विषयमें तुम्हारे राजाको मैं कैसे दयालु समझूं ? ॥ १६ ॥

अथ कृपामभ्युपगम्याह—

अथो शरस्तेन मदर्थमुज्झितः फलं च तस्य प्रतिकायसाधनम् ।

अविक्षते तत्र मयात्मसात्कृते कृतार्थता नन्वधिका चमूपतेः ॥ १७ ॥

मल्लि०—अथो इति । अथो प्रश्ने । 'मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्नकात्स्न्ये'ष्वथो
अथ' इत्यमरः । तेन नृपेण मदर्थं यथा तथा । अर्थेन सह नित्यसमासः । शर
उज्झितस्त्यवतः । तस्य उज्झितस्य फलं च प्रतिकायस्य प्रतिपक्षस्य साधनं वधः ।
'साधनं निर्दूतो मेढू सैन्ये सिद्धौ वधे गतौ' इति विश्वः । अविक्षतेऽखण्डिते तत्र
तस्मिन्फले मयात्मसाकृते स्वाधीनीकृते सति । 'तदधीनवचने' इति सातिप्रत्ययः ।
चमूपतेरधिका कृतार्थता साफल्यं ननु खलु । स्वायुधस्य परत्राणशत्रुवधपात्रप्रति-
पादनाद्यैव हेतुया सिद्धेरित्यर्थः । तथाप्ययं शरलोभ इति कृपालुताया मूलान्यपि
निकृन्ततीति भावः ॥ १७ ॥

हिन्दी—तुम्हारे राजाने मेरे लिए बाण छोड़ा और उसका फल शत्रुका
वध है तो अखण्डित उस फलको मेरे अधीन करनेपर तुम्हारे सेनापतिकी अधिक
सफलता है ॥ १७ ॥

मार्गणैरथ तव प्रयोजनम्' (१३।५९) इत्यादिना यदुक्तं, तन्निराचष्टे—

यदात्थ कामं भवता स याच्यतामिति क्षमं नैतदनल्पचेतसाम् ।

कथं प्रसह्याहरणैषिणां प्रियाः परावनत्या मलिनीकृताः श्रियः ॥ १८ ॥

मल्लि०—यदिति । स नृपः कामं भवता याच्यतामिति यदात्थ । मामिति
शेषः । एतदनल्पचेतसां मनस्विनां न क्षमं न युक्तम् । कुतः ? प्रसह्य बलात्,
आहरणैषिणामाहतुमिच्छताम् । 'क्षत्रियस्य विजितम्' इति स्मरणादिति भावः ।
परावनत्या याच्नादैव्येन मलिनीकृताः श्रियः कथं प्रियाः ? न कथंचिदित्यर्थः । १८।

हिन्दी—आपके उन राजासे मुझे याचना करना ही चाहिए ऐसा आप मुझे
ओ कहते हैं यह मनस्वियोंको उचित नहीं है, क्योंकि बलसे लेना चाहनेवालोंको
अवनत होकर याचनाकी दीनतासे मलिन की गई सम्पत्ति कैसे प्रिय होगी ? १८।

अथ परेज्झितमुद्धाटय भयं दर्शयति—

अभूतमासज्य विरुद्धमीहितं बलादलभ्यं तव लिप्सते नृपः ।

विजानतोऽपि ह्यनयस्य रौद्रतां भवत्यपाये परिमोहिनी मतिः ॥ १९ ॥

मल्लि०—अभूतमिति । तव नृपोऽभूतमनृतम्, आसज्य । मिथ्याभियुज्येत्यर्थः ।
'युक्ते इमादावृते भूतम्' इत्यमरः । अलभ्यं लब्धुमशक्यं विरुद्धं विपरीतफलकम्,
ईहितं मनोरथं बलात्लिप्सते लब्धुमिच्छति । न चैतच्चित्रमित्याह—हि यस्मात्
अनयस्य दुर्नयस्य रौद्रतां भयंकरत्वं विजानतोऽपि पुरुषस्य मतिर्बुद्धिः । अपाये

विनाशकाले परिमोहिनी भवति । परिमुह्यतीति परिमोहिनी । संपूजादिसूत्रेण ताच्छील्ये धिनुष्प्रत्ययः । तथा चोक्तम्—‘विनिमित्तः केन न दृष्टपूर्वो हेम्नः कुरङ्गो न च कुत्र वार्ता । तथापि तृष्णा रघुनन्दनस्य विनाशकाले विपरीतबुद्धिः ।’ इति । तस्माद्विनाशकाले विपरीतबुद्धिर्भवतीति भावः ॥ १९ ॥

हिन्दी — तुम्हारे राजा मिथ्या अभियोग कर अलस्य और विपरीत फलवाले अभिलाषको जबर्दस्तीसे पाना चाहते हैं । दुर्नीतिकी भयंकरता जानते हुए भी पुरुषकी बुद्धि विनाशकालमें मोहयुक्त हो जाती है ॥ १९ ॥

अथ सर्वया लभ्यते शरस्तर्हि किमेतन् ? सुष्ठु विश्वम् याच्यतां शिरोऽन्यद्वेत्याह—
असिः शरा वर्म धनुश्च नोच्चकैर्विविच्य किं प्रार्थितमोश्वरेण ते ?

अथास्ति शक्तिः, कृतमेव याचत्रया न दूषितः शक्तिमतां स्वयंग्रहः ॥ २० ॥

मल्लि०—असिरिति । असिः खड्गः शरा वर्म कवचम्, उच्चकैस्तकुष्ठं धनुश्च धनुर्वा ते तव ईश्वरेण स्वामिना विविच्य एकैकशो विभज्य किं न प्रार्थितं न याचितम् । येन प्रयोजनं तदास्यामीति भावः । नपुंसकैकशेषः । अथास्य वीराभिमानीनो नृपस्य शक्तिरस्ति चेदिति शेषः । आचत्रया कृतमेवालमेव । साध्याभावान्न याचितव्यमेवेत्यर्थः । गम्यमानक्रियापेक्षया करणात्वात्तृतीयेत्युक्तं प्राक् । ‘कृतम्’ इति निषेधार्थमभ्ययम् । यतः शक्तिमतां स्वयंग्रहो बलाद्ग्रहणं न दूषितः । किंतु भूषणमेव वीराणामिति भावः ॥ २० ॥

हिन्दी — तलवार, बाण, कवच अथवा उत्कृष्ट धनु तुम्हारे प्रभु एक-एक कर क्यों नहीं मागते हैं ? अथवा उनकी शक्ति है तो याचनाका प्रयोजन नहीं, क्योंकि सामर्थ्यवालोंको जबर्दस्तीसे लेनेमें कोई दोष नहीं है ॥ २० ॥

राघवप्लवगराजयोरिव’ (१३।५७) इत्यादिनोपदिष्टं सख्यं प्रत्याचष्टे—

सखा स युक्तः कथितः कथं त्वया ? यदृच्छयाऽसूयति यस्तपस्यते ।

गुणार्जनोच्छ्रायविहृद्बुद्धयः प्रकृत्यामित्रा हि सतामसाधवः ॥ २१ ॥

मल्लि०—सखेति । स नृपः कथं त्वया युक्तो गौरवः सखा कथितः । न कथंचित्कथनीय इत्यर्थः । कुतः । यो नृपः तपस्यते तपश्चरते । अनपराधिन इत्यर्थः । ‘कुषुद्रुहे’—त्यादिना संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । यदृच्छया स्वैरवृत्त्या । ‘यदृच्छा स्वैरिता’ इत्यमरः । असूयति असूयां करोति । ‘असूया तु दोषारोपो गुणेष्वपि’ इत्यमरः । प्रत्युत शत्रुरेवापमित्राह—हि यस्मात्, गुणानामर्जने य उच्छ्राय उत्कर्षस्तस्य

विरुद्धा विमुखा बुद्धिर्घेषां ते तथा, असाधवो दुष्टाः सतां सज्जनानां प्रकृत्या शत्रवः
'द्विद्विपक्षाहितामित्रदस्युशात्रवशत्रवः' । इत्यमरः ॥ २१ ॥

हिन्दी—उन किरातराजको तुमने कैसे मेरे योग्य मित्र कहा ? जो कि तपस्या करनेवाले निरपराध पुरुषसे अपनी ही इच्छासे ईर्ष्या करते हैं । गुणोंके उपार्जनमें उत्कर्षकी विरुद्ध बुद्धिवाले दुर्जन व्यक्ति सज्जनोंके स्वभावसे ही शत्रु होते हैं ॥ २१ ॥

हीनजातिवृत्तित्वात् सख्यानर्हः स इत्याह—

वयं क्व वर्णाश्रमरक्षणोचिताः ? क्व जातिहीना मृगजीवितच्छिदः ? ।

सहापकृष्टैर्महतां न संगतं ? भवन्ति गोमायुसखा न दन्तिनः ॥ २३ ॥

मल्लि०—वयमिति । वर्णाश्रमरक्षणोचिता विशुद्धवृत्तयो वयं राजानः क्व ? जातिहीना मृगजीवितच्छिदो हिंसाजीविनो व्याधाः क्व ? फलितमाह—अपकृष्टैरुक्त-रीत्या जात्या वृत्त्या चोत्कृष्टानां संगतं सख्यं न । घटत इति शेषः । तथा हि—दन्तिनो गजा गोमायूनां शृगालानां सखायो गोमायुसखा न भवन्ति । स्त्रियां शिवा मुरिमायगोमायुमृगधूर्तकाः । शृगालवञ्चकक्रोष्टुफेरुफेरवजम्बुकाः । इत्यमरः । अत्र विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ २२ ॥

हिन्दी—वर्णाश्रमधर्मके रक्षणमें अभ्यस्त हमलोग कहाँ ? और जातिहीन तथा पशुओंकी हिंसा करनेवाले व्याध कहाँ ? नीचोंके साथ बड़ोंकी दोस्ती नहीं होती है, क्योंकि हाथी स्यारोके मित्र नहीं होते हैं ॥ २२ ॥

नीचसख्यं कथमधिक्षिप्यत इति चेत्तत्राह—

परोऽवजानाति यदज्ञताजडस्तदुन्नतानां न विहन्ति घोरताम् ।

समानवीर्यान्वयपौरुषेषु यः करोत्यतिक्रान्तिमसौ तिरस्कृत्य ॥ २२ ॥

मल्लि०—पर इति । अज्ञताजडो मोहान्धः परोऽवजानाति यत्तद् अवज्ञानम्, उन्नतानां महतां घोरतां निर्विकारचित्तत्वं न विहन्ति । न विकारं जनयतीत्यर्थः । क्रोष्ट्वेव सिहस्येति भावः । किंतु समानानि तुल्यानि वीर्यान्वयपौरुषाणि शक्तिकुल-विक्रमा येषां तेषु मध्ये । निर्धारणे सप्तमी । यः कश्चिदित्यर्थः । अतिक्रान्तिमतिक्रमं करोति चेत्, असौ सदृशजनातिक्रमस्तिरस्कृत्य तिरस्कारः । यथा सिहं सिहस्येति भावः ॥ २३ ॥

हिन्दी—मोहसे जड़ शत्रु जो अवज्ञा करता है वह बड़े लोगोंके घैर्यका नाश नहीं करता है, क्योंकि समान पराक्रम, वंश और पुरुषार्थसे युक्त जनोंमें जो तिरस्कार करता है वही तिरस्कार है ॥ २३ ॥

तहि नीचे कीदृशी वृत्तिरित्याशङ्क्य सोपपत्तिकमाह—

यदा विगृह्णाति हतं तदा यशः, करोति मैत्रीमथ दूषिता गुणाः ।

स्थिति समीक्षयोभयथा परीक्षकः करोत्यवज्ञोपहतं पृथग्जनम् ॥ २४ ॥

मल्लि०—यदेति । यदा विगृह्णाति विरुणद्धि । पृथग्जनेनेति शेषः । तदा यशो हतं नाशितं भवेत् । अथ मैत्री करोति तदा गुणा दूषिताः । भवेयुरिति शेषः । इति उभयथा स्थिति समीक्ष्य प्रत्यर्थं विमृश्य, परीक्षको विवेकः पृथग्जनं नीच-जनम्, अवज्ञयाऽनादरेण उपहतं तिरस्कृतं करोति । उपेक्षत इत्यर्थः ॥ २४ ॥

हिन्दी—कुलीन पुरुष जब नीच पुरुषसे विरोध करता है तो उसका यश नष्ट होता है, मित्रता करता है तो उसके गुण दूषित हो जाते हैं, दोनों ही प्रकारोंसे ऐसी स्थितिको देखकर परीक्षक (कुलीन पुरुष) नीचजनको अवज्ञासे तिरस्कृत करता है (उपेक्षा कर देता है) ॥ २४ ॥

उपसंहरन्नाह—

मया मृगान्दन्तुरनेन हेतुना विरुद्धमाक्षेपवचस्तितिक्षितम् ।

शारार्थमेव्यत्यथ लप्स्यते गति शिरोर्मणि दृष्टिविषाज्जिघृक्षतः ॥ २५ ॥

मल्लि०—मयेति । अनेन हेतुना संघिविग्रहानर्हत्वेन कारणेन मया मृगान्दन्तु-व्यावस्य संबन्धि । हन्तेस्तुन्प्रत्ययः । अत एव 'न लोके—'त्यादिना षष्ठीप्रति-षेधः । विरुद्धमतिपक्षम्, आक्षेपवचस्तिरस्कारवचनं तितिक्षितं सोढम् । ननु सख्यानङ्गीकारे बलाच्छरं ग्रहीयतीत्याशङ्क्य चाह—शरेति । अथ शारार्थमेव्यति दृष्टौ विषं यस्य तस्मात् दृष्टिविषात् रूपविशेषात् शिरोर्मणि जिघृक्षतो ग्रहीतुमिच्छतो गति दशां लप्स्यते प्राप्स्यति ॥ २५ ॥

हिन्दी—इस कारणसे मैंने व्याघ्रसे कहे गये आक्षेपके वचनका सहन कर लिया है, अब वह बाणके लिए आयेगा तो सर्पके शिरोरत्न लेना चाहनेवालेकी दशाको प्राप्त कर लेगा ॥ २५ ॥

इतीरिताकूतमनीलवाजिनं जयाय दूतः प्रतितर्ज्यं तेजसा ।

ययौ समीपं ध्वजिनीमुपेयुषः प्रसन्नरूपस्य विरूपचक्षुषः ॥ २६ ॥

मल्लि०—इतीति । इतीत्यम्, ईरिताकूतमुक्ताभिप्रायम्, अनीलवाजिनं स्वदा-स्वमर्जुनं दूतो जयाय तेजसा प्रतापेन प्रतितर्ज्यं । अस्मानजित्वा क्व गमिष्यसीति भीषयिष्वेत्यर्थः । ध्वजिनीमुपेयुषः सेनासंगतस्य प्रसन्नरूपस्य । अर्जुनं प्रदीति शेषः । विरूपचक्षुषस्त्यम्बकस्य समीपं ययौ ॥ २६ ॥

हिन्दी—इस प्रकार अपना आशय बतलानेवाले अर्जुनको किरातराजका दूत तेजसे तर्जन करके किरातसेनामें संगत प्रसन्नरूपवाले शिवजीके समीप गया ॥ २६ ॥

ततोऽपवादेन पताकिनीपतेश्चचाल निह्लादिवती महाचमूः ।

युगान्तवाताभिहेतेव कुर्वन्ती निनादमम्भोनिधिवीचिसंहतिः ॥ २७ ॥

मल्लि०—तत इति । ततः पताकिनीपतेः सेनापतेः अपवादेनादेशेन । 'अपवादोऽप्यथादेशः' इति सज्जनः । निह्लादिवती शब्दवती महाचमूः सेना युगान्तवा-
तैरभिहता आन्दोलिता अत एव निनादं कुर्वन्ती, अम्भोनिधिवीचिसंहतिरर्णवोमि-
समूह इव चचाल ॥ २७ ॥

हिन्दी—तदनन्तर सेनापतिकी आज्ञासे शोरगुल करती हुई बड़ी सेना प्रलय-
कालके वायुसे आन्दोलित अत एव आवाज करती हुई समुद्रको तरङ्ग-परम्पराकी
तरह चलने लगी ॥ २७ ॥

रणाय जैत्रः प्रदिशन्निव त्वरां तरङ्गितालम्बितकेतुसंततिः ।

पुरो बलानां सधनाम्बुशोकरः शनैः प्रतस्थे सुरभिः समीरणः ॥ २८ ॥

मल्लि०—रणायति । जेतैव जैत्रो जयनशीलः । अनुकूल इत्यर्थः । जयते-
स्तुन्नतात्प्रज्ञादित्वात्स्वार्थेऽप्रत्ययः । तरङ्गितं संजाततरङ्गं यथा तथा, आलम्बिता
अवस्थिताः केतुसंततयो येन सः । सह धनैः सान्द्रैरम्बुशोकरैः सधनाम्बुशोकरैः
सुरभिः सुगन्धः समीरणो वायू रणाय त्वरां प्रदिशन्निव त्वरयन्निव बलानां सैन्यानां
पुरोऽग्रे शनैः प्रतस्थे प्रस्थितः । ववावित्यर्थः ॥ २८ ॥

हिन्दी—जयनशील (अनुकूल) तरङ्गितकी तरह पताका समूहको अवस्थित
करनेवाली, गाढ़ जलकणोंसे सुगन्धित हवा युद्धके लिए शीघ्रताके लिए मानों
आदेश करती हुई सेनाके सामने बहने लगी ॥ २८ ॥

जयारवश्चेडितनादमूर्च्छितः शरासनज्यातलवारणध्वनिः ।

असंभवनभूधरराजकुक्षिषु प्रकम्पयन्गामवतस्तरे दिशः ॥ २९ ॥

मल्लि०—जयेति । जयारवैर्वन्दिनां जयजयेतिशब्दैः ध्वेडितनादैः सिहनादैश्च
मूर्च्छितो वधितः शरासनज्यानां धनुर्गुणानां तलवारणानां ज्याघातवारणानां च
ध्वनिभूधरराजकुक्षिषु गिरिगुहामु असंभवन् अमान् । अवकाशमलभमान इत्यर्थः ।
अत एव गां भूवं प्रकम्पयन् । एतेन बलानां बाहुल्यमुक्तम् । दिशोऽवतस्तरे
व्यानशे । 'ऋतश्च संयोगादेर्गुणः' । अत्र 'मूर्च्छा'पदार्थस्य विशेषणगत्याऽसंभवनहेतु-

स्वात्काव्यलिङ्गम्, रूपकं तु गिरिकुक्षिरूपापेक्षया ध्वनेराधेयस्याविवक्षोक्तेरधिकालं-
कारश्च । तेभ्यश्चेयमसंभवन्निति व्यञ्जकं विनोत्थाप्यमानोपात्तमूर्च्छागुणनिमित्ता
प्रतीयमाना क्रियोप्रेक्षा । तैरङ्गाङ्गिभावेन संकीर्यत इति संकरः ॥ २९ ॥

हिन्दी—‘जयजय’ शब्दोंसे और सिहनादोंसे बढ़ी हुई, धनुषोंकी प्रत्यञ्चाओं-
की तथा ढालकी आवाज पर्वतकी कन्दराओंमें न समाती हुई अत एव जमीनको
कम्पित करती हुई दिशाओंमें गूँजने लगी ॥ २९ ॥

निशातरोद्रेषु विकासतां गतैः प्रदीपयद्भिः ककुभामिवान्तरम् ।

वनेसदा हेतिषु भिन्नविग्रहैर्विपुस्फुरे रश्मिमतो मरोचिभिः ॥ ३० ॥

मल्लि०—निशातेति । निशातास्तीक्ष्णा अत एव रोद्रा भोषणाश्च ये तेषु ।
निशातरोद्रेषु । विशेष्यविशेषणयोरन्यतरविशेष्यत्वविवक्षाया इष्टत्वाद्विशेषणसमासः ।
वने सीदन्तीति वनेसदां वनेचराणाम् । ‘सत्सु द्विषे—’त्यादिना विवप् । ‘तत्पुरुषे
कृति बहुलम्’ इत्यलुक् । हेतिषु आयुषेषु । ‘हेतिः शस्त्रेऽपि पुंस्त्रियोः’ इति केशवः ।
भिन्नविग्रहैः संक्रान्तमूर्तिभिरत एव विकासतां विसृत्वरतां गतैरत एव ककुभां
‘दिशाम्, अन्तरमवकाशं प्रदीपयद्भिः प्रज्वालयद्भिर्वि स्त्रितैरित्युपप्रेक्षा । रश्मिमतः
सूर्यस्य । ‘मादुपवायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः’ इति मनुषो मकारस्य न वकारः ।
मरोचिभिः करैः ‘भानुः करो मरोचिः स्त्रीपुंसयोः’ इत्यमरः । विपुस्फुरे बभासे ।
स्फुरतेभावे लिट् ॥ ३० ॥

हिन्दी—तीक्ष्ण और भयंकर वनेचरोंके हथियारोंमें मूर्ति संक्रान्त करनेवाली,
अतएव विकासको प्राप्त दिशाओंके अवकाशोंको प्रदीप्त कर रही-सी होकर अवस्थित
सूर्यकी किरण प्रदीप्त होने लगी ॥ ३० ॥

उदूढवक्षःस्थगितैकदिङ्मुखो विकृष्टविस्कारितचापमण्डलः ।

वितत्य पक्षद्वयमायतं बभौ विभुर्गुणानामुपरीव मध्यगः ॥ ३१ ॥

मल्लि०—उदूढेति । उदूढेनोन्नतेन वक्षसा स्थगितमाच्छादितमेकमेकतरं
दिङ्मुखं येन सः, विकृष्टमाकृष्टमत एव विस्कारितं निर्घोषितं चापमण्डलं येन स
विभुः शिवः । आयतं विस्तृतं पक्षद्वयं पार्श्वद्वयं वितत्य स्वमहिम्ना व्याप्य । ‘पक्षः
साध्यगहत्पार्श्वसहायबलभित्तिषु’ इति वैजयन्ती । गणानां मध्यगो मध्यस्थोऽपि
उपरि स्थित इव बभौ । सर्वोन्नतत्वात्तथा लक्षित इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

हिन्दी—उन्नत वक्षस्थलसे दिशाके एक भागको आच्छादित करनेवाले, खोंच

कर धनुर्मण्डलको शब्दायमान करनेवाले शिवजी विस्तृत दो पाश्वर्कों अपनी महिमासे व्याप्त कर गणोंके मध्यमें अवस्थित होकर भी ऊपर रहे हुएके समान सोमित हुए ॥ ३१ ॥

सुगेषु दुर्गेषु च तुल्यविक्रमेर्जवादहंपूविकया यियासुभिः ।

गणेरविच्छेदनिरुद्धमावभौ वनं निरुच्छ्वासमिवाकुल्लाकुलम् ॥ ३२ ॥

मल्लि०—सुगेष्विति । सुखेन दुःखेन च गच्छन्त्येष्विति सुगेषु सुगमेषु दुर्गेषु दुर्गमेषु च । समविषमदेशेष्वित्यर्थः । सुदुरोरधिकरणार्थे डो वक्तव्यः । अत एव टिलोपः । तुल्यविक्रमैर्लाघवात्समसंचारैः जवाद्देगात् । अहंपूविकयाऽहमहमिकया । ‘अहंपूर्वमहंपूर्वमित्यहंपूविका स्त्रियाम्’ । इत्यमरः । यियासुभिर्यातुमिच्छुभिः । यातेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । गणैः प्रमथैः । मनोज्ञादित्वाद् वुञ्प्रत्ययः । पृषोदरादित्वाद् वृद्धचभावः । ‘गणाः प्रमथसञ्ज्ञौघाः’ इति वैजयन्ती । अविच्छेदेन निरुद्धमत एव, आकुल्लाकुलमाकुलप्रकारम् । ‘प्रकारे गुणवचनस्य’ इति द्विर्भावः । वनं निरुच्छ्वासं निरुद्धप्राणमिव । आवभौ इत्युत्प्रेक्षा ॥ ३२ ॥

हिन्दी—सुगम और दुर्गम सभी स्थानोंमें तुल्य पराक्रमवाले, वेगसे ‘मैं पहले जाऊँगा,’ ‘मैं पहले जाऊँगा’ इस प्रकार जानेकी इच्छा करनेवाले गणोंसे विच्छेदके बिना निरुद्ध अतएव वन अत्यन्त आकुल होकर दम घुटा सा हो गया ॥ ३२ ॥

तिरोहितश्चभ्रनिकुञ्जरोधसः समश्नुवानाः सहसातिरिक्ताम् ।

किरातसैन्यैरपिघाय रेचिता भुवः क्षणं निम्नतयेव भेजिरे ॥ ३३ ॥

मल्लि०—तिरोहितेति । किरातसैन्यैस्तिरोहितानि छन्नानि श्वभ्रनिकुञ्जरोधांसि गर्त्तकुञ्जतटानि यासां ताः । अत एव भुवः । प्रदेशाः सहसातिरिक्तामुत्तानतां समश्नुवाना आप्नुवत्यः । तथा, अपिघायाच्छाद्य रेचिता रिक्तीकृता मुक्ताः क्षणं निम्नतया गाम्भीर्येण भेजिरे इव प्राप्ता इवेत्युत्प्रेक्षा । सैन्यैर्या भुवो व्याप्तास्ता चत्तानाः प्रतीयन्ते । तैर्मुक्तास्ता एव निम्नाः प्रतीयन्त इत्यर्थः ॥ ३३ ॥

हिन्दी—किरातसेनाओंसे गड्ढे, लतागृह और तटभाग आच्छादित हो जानेसे जमीनके भाग भाग (हिस्से) सहसा उन्नत भावको प्राप्त हो गये । उस तरहसे आच्छादन कर छोड़े जानेपर क्षणभरमें फिर गाम्भीर्य प्राप्त हुए-से प्रतीत हुए ॥ ३३ ॥

पृथूरुपर्यस्तबृहल्लताततिजंबानिलाघूर्णितशालचन्दना ।

गणाधिपानां परितः प्रसारिणी वनान्यवाञ्छीव चकार संहतिः ॥ ३४ ॥

मल्लि०—पृथ्विति । पृथुभिर्विशालैरुभयः सन्निभः पर्यस्ताः क्षिप्ता बृहत्या लताततयो यया सा जवाचिलेन वेगमास्तेनाऽऽघूर्णिता क्षमिताः शालाः सर्जतरव-
चन्दनानि च यया सा । 'प्राकारवृक्षयोः शालैः शालः सर्जतरः स्मृतः' । इति शाश्वतः । परितः सर्वत्र प्रसारिणी प्रसरणशीला गणाधिपानां संहतिः समूहो वनान्यवाञ्छी न्युञ्जानीव नीचानीवेत्यर्थः । चकारेत्युपेक्षा । अवाञ्छत्यधोमुखी-
भवति । अवपूर्वादिञ्चतेः क्विप् । 'स्यादवाङ्म्यधोमुखः' इत्यमरः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—विशाल ऊखोंसे बड़ी-बड़ी लतापत्तिको फैकती हुई वेगपूर्ण वायुसे सिर्जवृक्ष और श्रीखण्ड वृक्षोंको घुमाती हुई चारों ओर फैलनेके स्वभावसे युक्त कराटस्वामियोंकी सेनाने मानों वनोंको अधोमुख कर डाला ॥ ३४ ॥

अथाष्टभिः श्लोकैरर्जुनं विशेषयन् गणानां तदभियोगमाह—

ततः सदपं प्रतनुं तपस्यया मदस्रुतिक्षाममिवैकवारणम् ।

परिज्वलन्तं निधनाय भूभृतां दहन्तमाशा इव जातवेदसम् ॥ ३५ ॥

मल्लि०—तत इत्यादि । ततः सदपं सगर्वं सान्तःसारं तपस्यया तपश्चरंया । तपस्यतेः क्यजन्तास्त्रियामप्रत्यये टाप् । प्रतनुं कृशमत एव मदस्रुत्या मदक्षरणेन क्षामं कृशम् । 'क्षायो मः' इति निष्ठातकारस्य मकारः । एकवारणमेकाकिनं गजमिव स्थितमित्युपमा । पुनः । भूभृतां राज्ञां निधनाय नाशाय परिज्वलन्तं तेजस्विनमत एव, आशा दिशो दहन्तं जातवेदसमग्निमिव स्थितमित्युपमालंकारः । 'कृपीटयोनि-
ज्वलनो जातवेदास्तनूनात्' । इत्यमरः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—तब अन्तःसारसे युक्त तपस्या करनेसे दुबले-पतले अतएव मदके गिरनेसे अकेले हाथीके समान स्थित राजाओंके नाशके लिए तेजस्वी अतः दिशाओंको जलाते हुए अग्निके समान स्थित अर्जुनको ॥ ३५ ॥

अनादरोपात्तधृतैकसायकं जयेऽनुकूले सुहृदीव सस्पृहम् ।

शनैरपूर्णप्रतिकारपेलवे निवेशयन्तं नयने बलोदधौ ॥ ३६ ॥

मल्लि०—अनादरेति । पुनश्च, अनादरेणावगणनया उपात्तो निषङ्गादुद्धृतो घृतस्त्वैकः सायको येन तं, तथाऽनुकूले सुहृदीव जये सस्पृहम् । जयमिच्छन्तमित्यर्थः । पुनश्च, अपूर्णो न्यूनः प्रतिकारो बाणाहरणप्रत्यर्पणरूपो यस्य सः । अत एव पेलवो

लघुस्तस्मिन् अपूर्णप्रतिकारपेलवो बलोदधौ सेनासमुद्रे शनैरसंभ्रमेण नयने दृष्टौ निवेशयन्तमिति वीरस्वभावोक्तिः । बलमुदधिरिवेत्युपमितसमासः । 'पेषंवासवाहन-
धिषु च' इत्युदकस्योदादेशः ॥ ३६ ॥

हिन्दी—अनादरसे तरकशसे एकमात्र बाणको लिये हुए अनुकूल मित्रके समान विजयको चाहनेवाले न्यून प्रतिकारवाले अतः लघु सेनासमुद्रमें दृष्टिपात करते हुए अर्जुनको ॥ ३६ ॥

निषण्णमापत्प्रतिकारकारणे शरासने धैर्यं इवानपायिनि ।

अलङ्घनीयं प्रकृतावपि स्थितं निवातनिष्कम्पमिवापगापतिम् ॥ ३७ ॥

मल्लि०—निषण्णमिति । पुनश्च, आपदां प्रतिकारस्य कारणे साधनेऽनपायिनि स्थिरे एवंभूते शरासने धैर्यं इव निषण्णं स्थितं प्रकृतौ स्वभावे स्थितमपि । निर्विकारमपीत्यर्थः । अत एव, अलङ्घनीयमनतिक्रमणीयमत एव निवातनिष्कम्पं चाताभावाक्षिप्रालम् । 'निवातावाश्रयावातो' इत्यमरः । आगपाति समुद्रमिव स्थितम् ॥ ३७ ॥

हिन्दी—फिर आपत्तियोंके प्रतिकारके कारणमें स्थिर धैर्यके समान धनुमें स्थित, प्रकृतिमें स्थित (निर्विकार) अत एव अलङ्घनीय अतः हवा न लगनेसे कम्परहित समुद्रके समान स्थित अर्जुनको ॥ ३७ ॥

उपेयुषीं बिभ्रतमन्तकद्युतिं वधाददूरे पतितस्य दंष्ट्रिणः ।

पुरः समावेशितसत्पशुं द्विजैः पतिं पशूनामिव हूतमध्वरे ॥ ३८ ॥

मल्लि०—उपेयुषीमिति । पुनश्च, अदूरे समीपे पतितस्य दंष्ट्रिणो वराहस्य । त्रीह्यादित्वादिनिप्रत्ययः । वधाद्धेतोः उपेयुषीं प्राप्ताम्, अन्तकस्येव यमस्येव द्युतिस्तां बिभ्रतं धारयन्तम् । तथा च द्विजैर्ब्राह्मणैः । अध्वरे यज्ञे । 'यज्ञः सवोऽध्वरो यागः' इत्यमरः । हूतमाहूतं पुरोऽग्रे समावेशितः स्थापितः सत्पशुर्यज्ञीय-
पशुर्यस्य तम् । पशूनां पतिं रुद्रमिव स्थितम् ॥ ३८ ॥

हिन्दी—फिर समीपमें गिरे हुए वराहके वक्षसे प्राप्त यमराजके समान तेजको धारण करते हुए तथा ब्राह्मणोंसे यज्ञमें बुलाये गये सामने यज्ञियपशुको रखनेवाले रुद्रके समान स्थित अर्जुनको ॥ ३८ ॥

निजेन नीतं विजितान्यगौरवं गभीरतां धैर्यगुणेन भूयसा ।

वनोदयेनेव घनोरुवीरुवा समन्धकारीकृतमुतमाचलम् ॥ ३९ ॥

मल्लि०—निजेनेति । पुनश्च, निजेन नैसर्गिकेण भूयसा बहुलेन धैर्यमेव गुणस्तेन विजितमन्येषां गौरवं गाम्भीर्यं यस्मिन्कर्मणि तथा गभीरतां दुरवगाहत्वं नीतम् । अत एव घनाः सान्द्रा उरवश्च महत्यो वीरुधो लताश्च यस्मिन्स्तेन घनोरु-वीरुधा वनोदयेन अरण्यप्रादुर्भावेन समन्धकारीकृतं दुरवगाहीकृतम्, उत्तमाचलमिव स्थितम् । समन्ततोऽन्धकारो यस्य स इति विग्रहः ॥ ३९ ॥

हिन्दी—फिर अपने प्रचुर धैर्यरूप गुणसे औरोंके गाम्भीर्यको जीतकर गम्भीरताको प्राप्त कराये हुए अत एव घनी और बड़ी फैली हुए लताओंसे युक्त वनके प्रादुर्भावसे दुःप्रवेश किये गये उत्तम पर्वतके समान स्थित अर्जुनको ॥ ३९ ॥

महर्षभस्कन्धमनूनकन्धरं बृहच्छिलावप्रघनेन वक्षसा ।

समुज्जिह्वीर्षुं जगतीं महाभरां महावराहं महतोऽण्वादिव ॥ ४० ॥

मल्लि०—महर्षभेति । महर्षभस्य महावृषभस्य स्कन्ध इव स्कन्धावसौ यस्य तम् । उपमानपूर्वपदत्वादुत्तरस्कन्धलोपः । 'ऋषभो वृषभो वृषः' इत्यमरः । स्कन्धो भुजशिरोऽसौ स्त्री' इत्यमरः । अनूनकन्धरं स्थूलग्रीवम् । 'अथ ग्रीवायां शिरोभिः कन्धरेत्यपि' इत्यमरः । बृहच्छिलावप्रं महाशिलातटं तद्वत् घनेन कठिनेन वक्षसा उपलक्षितम् । महाभरां दुष्टरतिभारवतीं जगतीं महीं समुज्जिह्वीर्षुं दुष्टराजकार्णवात् समुद्रतृप्तिच्छुम्, अत एव महतोऽण्वाजगतीं समुज्जिह्वीर्षुं मुक्तिविशेषणविशिष्टं च महावराहमिव स्थितम् । अर्थसाधर्म्यादियमुपमा न श्लेषः, शब्दमात्रसाधर्म्येण तस्य विधानादिति रहस्यम् ॥ ४० ॥

हिन्दी—बड़े-से साँड़केसे कन्धोंवाले, स्थूल ग्रीवासे युक्त और बड़े चट्टानके समान कठोर वक्षःस्थल (छाती)से उपलक्षित अतिशय भारवाली पृथ्वीका दुष्ट राजसमूहरूप समुद्रसे उद्धार करनेकी इच्छा वाले अत एव विशाल समुद्रसे पृथ्वीका उद्धार करनेके इच्छुक महावराहके समान स्थित अर्जुनको ॥ ४० ॥

हरिन्मणिश्याममुदग्रविग्रहं प्रकाशमानं परिभूय देहिनः ।

मनुष्यभावे पुरुषं पुरातनं स्थितं जलादर्श इवांशुमालिनम् ॥ ४१ ॥

मल्लि०—हरिदिति । पुनश्च, हरिन्मणिश्यामं मरकतमणिश्यामलम् । उदग्र-विग्रहमुदारमूर्तिं देहिनः सत्त्वान् परिभूय तिरस्कृत्य प्रकाशमानम् । जलमेवाऽऽदर्शो मृकुरस्तस्मिन्, अंशुमालिनं सूर्यमिव । मनुष्यभावे मनुष्यरूपे स्थितं पुरातनं पुरुषम् । यो बदरीतपोवननिवासी नारायणसहचरो नरो नाम स एवायमित्यर्थः ॥ ४१ ॥

हिन्दी—मरकत मणि (पद्मा)के समान श्याम वर्णवाले, उन्नत शरीरवाले अन्य जन्तुओंका तिरस्कार कर प्रकाशमान जलरूप दर्पणमें स्थित सूर्यके समान, मनुष्यरूपमें स्थित प्राचीन पुरुष नरके समान स्थित अर्जुनको ॥ ४१ ॥

गुरुक्रियारम्भफलैरलंकृतं गति प्रतापस्य जगत्प्रमाथिनः ।

गणाः समासेदुरनीलवाजिनं तपात्यये तोयघना घना इव ॥ ४२ ॥

मल्लि०—गुर्विति । गुहभिः क्रियारम्भाणां फलैरलंकृतम् । सफलकर्मारम्भ-मित्यर्थः । जगत्प्रमाथिनो जगद्विजयिनः प्रतापस्य तेजसो गति स्थानम् । अतोऽस्य बहूनामेकलक्ष्यत्वं च युज्यत इति संदर्भाभिप्रायः । पूर्वोक्तविशेषणविशिष्टम्, अनील-वाजिनं श्वेताश्वमर्जुनं गणाः प्रमथादयः, तपात्यये तोयघनास्तोयभरिताः । बाष्पिका इत्यर्थः । घना नेघा इव । महाचलमिति शेषः । समासेदुः । अवापुरित्यर्थः । कुलकम् ॥ ४२ ॥

हिन्दी—गौरवपूर्ण कार्यके आरम्भोके फलसे अलंकृत, जगत्के विजयी तेजके स्थानस्वरूप अर्जुनके पास जैसे बलपूर्ण वर्षाके मेघ महापर्वतोंको प्राप्त करते हैं वैसे ही प्रमथगण अर्जुनके पास प्राप्त हुए ॥ ४२ ॥

यथास्वमाशंसितविक्रमाः पुरः मुनिप्रभावक्षततेजसः परे ।

ययुः क्षणादप्रतिपत्तिमूढतां महानुभावः प्रतिहन्ति पौरुषम् ॥ ४३ ॥

मल्लि०—यथास्वमिति । पुरा पूर्वम् । स्वं स्वमनतिक्रम्य यथास्वम्, अहमेवैनं ज्ञेयामीति आशंसिताः काङ्क्षिताः कथिता वा विक्रमा यैस्ते परे शत्रवो मुनोप्रभा-वात्क्षततेजसो हतप्रभावाः सन्तः क्षणादप्रतिपत्तिमूढतां मोहान्धतां ययुः । तथा हि-महानुभावोऽतिप्रतापः पौरुषं पुरुषस्य चेष्टितं प्रतिहन्ति नाशयति ॥ ४३ ॥

हिन्दी—पहले 'मैं ही इसे जीत लूँगा' ऐसा कहते हुए शत्रुलोग अर्जुनके प्रभावसे नष्ट प्रभाववाले होकर क्षणभरमें ही निश्चय करनेमें मोहको प्राप्त हुए, क्योंकि अतिशय प्रतापी पुरुष दूसरेके पुरुषार्थको नष्ट कर देता है ॥ ४३ ॥

ततः प्रजह्ने सममेव तत्र तैरपेक्षितान्योन्यबलोपपत्तिभिः ।

महोदयानामपि सङ्घवृत्तितां सहायसाध्याः प्रदिशन्ति सिद्धयः ॥ ४४ ॥

मल्लि०—तत इति । तत एकैकस्याशक्तौ अपेक्षिता वाञ्छिताऽन्योन्यबलोपप-त्तिरन्योन्यशक्त्यवष्टम्भो यैः । तै प्रमथैः । तत्रार्जुनं । क्रियावात्स्वात्सप्तमी । समं युगपदेव प्रजह्ने प्रहृतम् । भावे लिट् । तथा हि—सहायसाध्याः सिद्धयः कार्य-

सिद्धयो महोदयानामपि महानुभावानामपि । सङ्घेन वृत्तिव्यापारो येषां तेषां भाव-
स्तत्ता तां सङ्घवृत्तितां संभूयकारितां प्रदिशन्ति । अतो गणानामपि संभूयकारित्वं
न दोष इति भावः ॥ ४४ ॥

हिन्दी — उसके बाद दूसरेकी शक्तिकी सहारा चाहनेवाले उन प्रमयोंने अर्जुन-
पर एक-ही बार प्रहार किया, क्योंकि सहायसे होनेवाली कार्य सिद्धियाँ महानुभावों
की भी समुदायसे कार्य करनेका उपदेश देती हैं ॥ ४४ ॥

किरातसैन्यादुरुचापनोदिताः समं समुत्पेनुहपात्तरंहसः ।

महावनादुन्मनसः खगा इव प्रवृत्तपत्रध्वनयः शिलोमुखाः ॥ ४५ ॥

मल्लि० — किरातेति । उद्यमिवृहद्भिश्चापैर्नोदिताः प्रक्षिप्ता उपात्तरंहसः प्राप्त-
वेगाः प्रवृत्तपत्रध्वनयः संजाताक्षस्वनाः शिलोमुखा बाणाः । महावनादुन्मनसः
क्वापि गन्तुमुत्पुकाः । तथा, उक्तविशेषगविशिष्टाश्च खगाः पक्षिग इव । किरात-
सैन्यात् समं समन्ततः समुत्पेनुः ॥ ४५ ॥

हिन्दी — विशाल धनुओंसे प्रेरित, वेगको प्राप्त करनेवाले, पंखकी आवाजवाले
बाण विशाल वनसे कहीं भी जानेके लिए उत्सुक होकर पक्षियोंकी तरह किरातों-
की सेनासे एक-ही बार चारों ओर छूट गये ॥ ४५ ॥

गभीररन्ध्रेषु भृशं महीभृतः प्रतिस्वनैरुन्नमितेन सानुषु ।

घनुनिनादेन जवादुपेयुषा विमिश्रमाना इव दध्वनुदिशः ॥ ४६ ॥

मल्लि० — गभीरेति । गभीररन्ध्रेषु गम्भीरगह्वरेषु महीभृतः सानुषु ये प्रति-
स्वनास्तैर्भृशमुन्नमितेनोत्थापितेन दीर्घीकृतेन जवादुपेयुषा प्राणवता घनुषा निनादेन
दिशो विमिश्रमाना विदीर्यमाणा इव दध्वनुर्ध्वनिं चक्रुः ॥ ४६ ॥

हिन्दी — गहरी गुफाओंमें, पर्वतको समतल जमीनोंमें प्रतिध्वनिसे अतिशय
दीर्घ किये गये और वेगसे प्राप्त होनेवाले घनुषा आवाजसे दिशा-विशोर्णका
गईसी होकर आवाज करने लगीं ॥ ४६ ॥

विधूनयन्ती गहनानि भूरूपां तिरोहितोपान्तनभोदिगन्तरा ।

ग्रहोपसो वृष्टिरिवानिलेरिता रवं वितेने गणमार्गणाबलिः ॥ ४७ ॥

मल्लि० — विधूनयन्तीति । भूरूपां गहनानि वनानि । 'अटव्यरणं विपिनं
गहनं काननं वनम्' । इत्यमरः । विधूनयन्ती कम्पयन्ती तिरोहिताति छादितानि
उपान्तानि प्रान्तानि नभोऽन्तरिक्षं दिगन्तराणि च यथा सा । गणमार्गणाबलिः

प्रमथशरसंहतिः । अनिलेन वायुना । ईरिता प्रेरिता । महीयसी वृष्टिरिव रवं वितेने
विस्तारयामास ॥ ४७ ॥

हिन्दी—वृक्षोंके समूहोंको कम्पित करती हुई, आकाश और दिशाओंके
प्रान्तोंको आच्छादित करती हुई, प्रमथोंके बाणोंकी पंक्ति (कतार) वायुसे प्रेरित
होकर मूसलधार वृष्टिकी तरह आबाज फैलाने लगी ॥ ४७ ॥

त्रयीमृतनामनिलाशिनः सतः प्रयाति पोषं वपुषि प्रहृष्यतः ।

रणाय जिष्णोर्विदुषेव सत्वरं धनत्वभीये शिथिलेन वर्मणा ॥ ४८ ॥

त्रयीमिति । ऋतूनां त्रयी पणमासान् । कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे द्वितीया ।
अनिलाशिनो वायुभक्षकस्य । कृशस्येत्यर्थः । सतः, तथापि रणाय रणं कर्तुं प्रहृष्यत
उत्सहमानस्य । 'क्रियार्थोपे—'त्यादिना चतुर्थी । जिष्णोरर्जुनस्य वपुषि पोषमु-
पचयं प्रयाति गच्छति सति शिथिलेन । प्रथममिति शेषः वर्मणा कवचेन विदुषेवान-
न्तरकरणीयं जानतेवेत्युत्प्रेक्षा । सत्वरं शीघ्रं धनत्वं दृढत्वम् । ईये प्राप्तम् । अन्य-
थानुप्रयोगादिति भावः । इणः कर्मणि लिट् ॥ ४८ ॥

हिन्दी—तीन ऋतु अर्थात् छः मास तक वायुपान करते हुए कृश तो भी युद्ध
करनेके लिए उत्साह करनेवाले अर्जुनके शरीरके वृद्धिको प्राप्त करनेपर पहले
शिथिल कवच विद्वान्के समान मानों पीछे करने योग्य विषयको जानता हुआ दृढ़
(मजबूत) हो गया ॥ ४८ ॥

पतत्सु शस्त्रेषु वितत्य रोदसी समन्ततस्तस्य धनुर्दुष्पतः ।

सरोषमुल्केव पपात भीषणा बलेषु दृष्टिर्विनिपातशसिनी ॥ ४९ ॥

मल्लि०—पतत्स्विति । शस्त्रेषु रोदसी द्यावापृथिव्यौ । 'द्यावापृथिव्यौ रोद-
स्यौ' इत्यमरः । समन्ततो वितत्य पतत्सु सत्सु धनुर्दुष्पतः कम्पितुमिच्छतः ।
आस्फालयत इत्यर्थः । धूजः सन्नन्ताच्छतृप्रत्ययः । 'स्वरतिसूतिसूयतिधूजदितो वे'ति
विकल्पादिङभावः । तस्यार्जुनस्य संबन्धिनी । भीषयत इति भीषणा । नन्द्यादित्वा-
ल्ल्युः । विनिपातशसिनी विनाशसूचिका दृष्टिरुक्तविशेषणा उत्केव बलेषु सरोषं
यथा तथा पपात ॥ ४९ ॥

हिन्दी—आकाश और पृथिवीको चारोंओरसे व्याप्त कर शस्त्रोंके प्रहार
करनेपर धनुकी कम्पित करना चाहते हुए अर्जुनकी विनाशकी सूचना करनेवाली
दृष्टि उल्काकी तरह किरातसेनाओंमें क्रोधके साथ पड़ गई ॥ ४९ ॥

दिशः समूहस्त्रिव विक्षिपन्निव प्रभां रवेराकुलयन्निवानिलम् ।

मुनिश्चचाल क्षयकालदारुणः क्षितिं सशैलां चलयन्निवेषुभिः ॥ ५० ॥

मल्लि०—दिश इति । क्षयकालः कल्पास्तकाल इव । 'सर्वतः प्रलयः कल्पः क्षयः कल्पान्त इत्यपि' इत्यमरः । दारुणो रौद्रो मुनिरर्जुनः । इषुभिर्बाणैः । दिशः समूहस्त्रिव एकत्र समाहरस्त्रिव । अन्यथा तासां पारदर्शनं न स्यादिति भावः । रवेः प्रभां विक्षिपन्निव अधः प्रक्षिपन्निव । अन्यथा सा कथं न दृश्यत इति भावः । तथा अनिलं वायुमाकुलयन्निषुभिरन्तराल आघूर्णयन्निव । तस्य तथा गतिविधातादिति भावः । सशैलां क्षितिं चलयन्निव कम्पयन्निव । तथा संक्षोभादिति भावः । चचाल गतिमकरोत् । सर्वत्र 'इव' शब्द उत्प्रेक्षायाम् ॥ ५० ॥

हिन्दी—प्रलय-समयके समान भयंकर तपस्वी (अर्जुन) बाणोंसे मानों दिशाओंको एक स्थानमें लाते हुए मानों सूर्यके तेजको नीचे फेंकते हुए वायुको बाणोंसे मानों घुमाते हुए मानों पर्वतके साथ पृथिवीको कम्पित करते हुए घूमने लगे ॥ ५० ॥

विमुक्तमार्शंसितशत्रुनिर्जयैरनेकमेकावसरं वनेचरैः ।

स निर्जघानायुधमन्तरा शरैः क्रियाफलं काल इवातिपातितः ॥ ५१ ॥

मल्लि०—विमुक्तमिति । मार्शंसितः काङ्क्षितः शत्रुनिर्जयो यैरतैः । अहमहमिकया शत्रुं विजिगीषद्भिरित्यर्थः । वनेचरैरेकावसरं समकालम् । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । विमुक्तं प्रयुक्तमनेकं बहु आयुधम् । जातावेकवचनम् । सोऽर्जुनः क्रियाफलमतिपातितोऽतिक्रान्तः काल इव । अतिक्रान्तकालस्य कर्मणो निष्फलत्वादिति भावः । अन्तरा मध्ये शरैर्निर्जघान ॥ ५१ ॥

हिन्दी—शत्रुको जीतनेकी आशा करते हुए किरातोंसे एक ही बार छोड़े हुए अनेक हथियारोंको अर्जुनने क्रियाफलको अतिक्रान्त समयके समान बीचमें बाणोंसे प्रहार किया ॥ ५१ ॥

गतेः परेषामविभावनीयतां निवारयद्भिविपदं विदूरगैः ।

भृशं बभूवोपचितो बृहत्फलैः शरैरुपायैरिव पाण्डुनन्दनः ॥ ५२ ॥

मल्लि०—गतैरिति । पाण्डुनन्दनोऽर्जुनः परेषामविभावनीयतां लघुप्रयोगात्, अन्यत्र—गूढप्रयोगाच्च अदृश्यतामप्रकाशयतां च गतैर्विपदमनर्थं निवारयद्भिविदूरगैर्दूरलक्ष्यगैः परमण्डलप्रविष्टैश्च बृहत्फलैरायताग्रैर्महालाभैश्च । 'फलं बाणाप्रलाभयोः'

इति शाश्वतः । शरैरुपायैः सामादिभिरिव भूशमुपचितः प्रवृद्धो बभूव । अत्र शब्द-
मात्रसाधर्म्यात् प्रकृताप्रकृतश्लेषः । उपमेति केचित् ॥ ५२ ॥

हिन्दी—अर्जुन शत्रुओंसे शीघ्रतासे छोड़े जानेसे नहीं जाने जाते हुए, अन्यत्र
गूढ़ प्रयोगसे अदृश्यताको प्राप्त अनर्थका निवारण करते हुए और दूर लक्ष्यको
जानेवाले, और परमण्डलको प्रविष्ट, बड़े बागाप्रवाले, और अधिक लाभवाले
बाणोंसे, वा साम आदि उपायोंसे अतिशय समृद्ध हुए ॥ ५२ ॥

दिवः पृथिव्याः ककुभां तु मण्डलात्पतन्ति बिम्बाद्भुत तिग्मतेजसः ।

सकृद्विकृष्टादथ कार्मुकान्मुनेः शराः शरोरादिति तेऽभिमेतिरे ॥ ५३ ॥

मल्लि०—दिव इति । शरा दिवोऽन्तरिक्षात् पृथिव्या भूगोलाद्वा ककुभां
मण्डलान्नु दिशां मण्डलाद्वा, उत तिग्मतेजसोऽर्कस्य बिम्बात् मण्डलाद्वा अथवा
सकृद्विकृष्टात् कार्मुकाद्वा, मुनेः शरोराद्वा पतन्तीति ते गणा अभिमेतिरे ज्ञातवन्तः ।
अन्यथा कथममी विश्वमन्तर्धाय शराः संभाव्यन्त इति भावः । अत्र सर्वतः शरसं-
पातदर्शनात् संभावनया पृथिव्यादीनामन्यतमस्यापादानत्वोत्प्रेक्षा । सा च प्रतीय-
माना व्यञ्जकाप्रयोगात् । 'तु' शब्दादयस्तु संशये ॥ ५३ ॥

हिन्दी—बाण आकाशसे, पृथिवीसे, दिशाओंके मण्डलसे, अथवा सूर्यमण्डलसे
वा एकबार खींचे गये धनुसे अथवा मुनि (अर्जुन)के शरीरसे गिर रहे हैं ऐसा
किरात सेना सोचने लगी ॥ ५३ ॥

गणाधिपानामविधाय निर्गतैः परासुतां मर्मविदारणैरपि ।

जवादतीये हिमवानधोमुखैः कृतापराधैरिव तस्य पत्त्रिभिः ॥ ५४ ॥

मल्लि०—गणेति । मर्मविदारणैरपि । मर्मस्थानान्येव विदारयद्भिरपीत्यर्थः ।
गणाधिपानां परासुतां मरणम् अविधायीकृत्वा निर्गतैः । तेषाममर्त्यत्वादिति भावः ।
तस्य मुनेः पत्त्रिभिः शरैः कृतापराधैरिव स्वामिकार्याकरणात् सापराधैरिवेत्युत्प्रेक्षा ।
अधोमुखैः सद्भिः जवाद्विहमवानतीयेऽतिचक्रमे । तत्र प्रविष्टमित्यर्थः । लज्जितस्य
क्वचिन्निलयनमुचितमिति भावः ॥ ५४ ॥

हिन्दी—मर्मस्थानोंको ही विदीर्ण करते हुए भी प्रमथोंको सारे बिना निकले
हुए तपस्वी अर्जुनके बाण अपराध किये हुएके समान अधोमुख होकर वेगपूर्वक
हिमालय पर्वतको पार कर गये ॥ ५४ ॥

द्विषां क्षतीर्याः प्रथमे शिलीमुखा विभिद्य देहावरणानि चक्रिरे ।

न तासु पेटे विशिखैः पुनर्मुनेररुन्तुदत्वं महतां ह्यगोचरः ॥ ५५ ॥

मल्लि०—द्विषामिति । प्रथमे । प्रथममुक्ता इत्यर्थः । शिलीमुखा मुनिशरा द्विषां देहावरणानि वर्माणि विभिद्य याः क्षतीः प्रहारान् चक्रिरे तासु क्षतिषु पुनः पश्चात्प्रयुक्तैर्मुनेर्विशिखैर्न पेटे न पतितम् । पिष्टपेषणदोषापातादिति भावः । तथा हि—अरुन्तुदत्वं पीडितपीडनं महतां सतामगोचरोऽविषयं हि । सन्तः पीडितपीडां न कुर्वन्तीत्यर्थः । 'न हन्याद्वचसनप्राप्तं नातं नातिपरिक्षतम्' । इति निषेधस्मरणादिति भावः । अरुः व्रणं तुदतीति अरुन्तुदः । 'व्रणोऽस्त्रिधामीर्ममरः' इत्यमरः । 'विध्वरुषोस्तुदः' इति खरप्रत्ययः । 'अरुद्विषदजन्तस्य मुम्' इति मुमागमः ॥ ५५ ॥

हिन्दी—पहले छोड़े गये तपस्वी (अर्जुन) के बाणोंसे शत्रुओंके शरीरके कवचोंको भेदन कर जो प्रहार किया । उनमें फिर उन्होंने प्रहार नहीं किया । क्योंकि बड़े लोगोंसे दूसरोंका मर्मस्पर्श करना नहीं देखा जाता है ॥ ५५ ॥

समुज्जिता यावदराति निर्यती सहैव चापान्मुनिबाणसंहतिः ।

प्रभा हिमांशोरिव पङ्कजावलि निनाय संकोचमुमापतेश्चमूम् ॥ ५६ ॥

मल्लि०—समुज्जितेति । यावन्तोऽरातयो यावदराति । 'यावदवधारणे' इत्यव्ययीभावः । यावदराति यथा तथा समुज्जिताऽरातिसमसंख्यया मुक्ता मुनिचापात्सह संभूय एव निर्यती निष्क्रामन्ती । तादृक् तस्य कौशलमिति भावः । यातेः शतरि डोप् । मुनिबाणसंहतिरुमापतेश्चमूम् हिमांशोः प्रजा पङ्कजावलिमिव संकोचं निनाय प्रापयामास । दुहादिपाठान्नयतिद्विकर्मकः ॥ ५६ ॥

हिन्दी—जितने शत्रु हैं उतनी छोड़ी गई तपस्वी (अर्जुन) के धनुसे मिलकर निकलती हुई मुनिके बाणोंकी पङ्क्तिने शिवसेनाको जैसे चन्द्रमाकी कान्ति कमल-पङ्क्तिको संकुचित कर देती हैं उसी तरह संकुचित कर दिया ॥ ५६ ॥

अजिह्मोजिष्ठममोघमक्लमं क्रियासु बह्वीषु पृथङ्नियोजितम् ।

प्रसेहिरे सादयितुं न सादिताः शरीरमुत्साहमिवास्य विद्विषः ॥ ५७ ॥

मल्लि०—अजिह्ममिति । अजिह्मं स्वरूपतो गत्या बाऽवक्रम् । अन्यत्र तु-जिह्मस्थानप्रवृत्तो न भवतीत्यजिह्मास्तम् । ओजिष्ठमोजस्विनं सारवत्तमं तेजिष्ठं च । उभयत्रापि 'ओजस्वि' शब्दाद्विन्नन्तादिष्ठन् । 'विन्मतोर्लुक्' इति लुक् । टिलोपश्च । अमोघमवश्यम् अक्लमं निरन्तरव्यापारेऽप्यश्रान्तं बह्वीषु क्रियासु छेदनभेदनपात-

नादिकर्मसु पृथक् भेदेन नियोजितम् । कर्मानुगुण्येन विनियुक्तमित्यर्थः । अस्य मुनेः शरीरघमुत्साहमौत्सुक्यमिव । वीररसस्य स्थायिभूतं प्रयत्नविशेषमिवेत्यर्थः । सादिताः कषिता विद्विषः शत्रवः सादयितुं प्रतिकर्तुं न प्रसेहिरे न शेकुः । तस्योत्साहवदेक शरवर्षं दुर्घर्षमभूदिति भावः ॥ ५७ ॥

हिन्दी—अकुटिल अथवा कुटिल स्थानसे प्रवृत्त नहीं होनेवाला, अत्यन्त सारयुक्त वा अतिशय तेजसे सम्पन्न, सफल । अश्रान्त बहुत-सी क्रियाओं (छेदन, भेदन और पातन आदि) में अलग-अलग नियोजित तपस्वी अर्जुनके बाणसमूहको वीररसके स्थायीभाव उत्साहके समान पीड़ित शत्रुलोग प्रतीकार करनेमें समर्थ नहीं हुए ॥ ५७ ॥

शिवध्वजिन्यः प्रतियोधमग्रतः स्फुरन्तमुग्रेषु मयूखमालिनम् ।

तमेकदेशस्थमनेकदेशगा निदध्युरकं युगपत्प्रजा इव ॥ ५८ ॥

मल्लि०—शिवेति । अनेकदेशगा नानादेशस्थाः शिवध्वजिन्यो हरसेनाः । उग्रेष्वो मयूखा इवेत्युपमितसमासः । अन्यत्र तु, उग्रेष्व इव मयूखा इति मयूर-व्यसंकादित्वात्समासः । तेषां मालाऽस्यास्तीति तं उग्रेषु मयूखमालिनम् । व्रीह्यादित्वा-दिनिः । एकदेशस्थमेकत्रावस्थितं तं मुनिमकं प्रजा इव युगपत् प्रतियोधं योधं योधं प्रति । 'अव्ययं विभक्ती—'त्यादिना प्रत्यये वीप्सायामव्ययीभावः । अग्रतः स्फुरन्तं निदध्युर्ददृशुः । यथैकोऽर्क एकैव स्थितोऽपि नानादेशस्थानामपि प्रतिपुष्पं ममैवाग्रे वर्तत इति युगपत् प्रतीयते तद्वद्वाणवर्षी मुनिरपि प्रतियोधं तथैव प्रत्यभा-दित्यर्थः ॥ ५८ ॥

हिन्दी—अनेक स्थानोंमें स्थित शिवजीकी सेनाएँ किरणोंके समान उग्र बाण अथवा उग्रबाणोंके समान किरणें उनकी पड़कितवाले एक स्थानमें स्थित अर्जुनको सूर्यकी प्रजाओंके समान एक-ही बार अपने सामने अवस्थित देखने लगीं । ५८ ।

मुनेः शरीघेण तदुग्ररंहसा बलं प्रकोपादिव विष्वगायता ।

विधूनितं भ्रान्तिमियाय सङ्गिनीं महानिलेनेव निदाघजं रजः ॥ ५९ ॥

मल्लि०—मुनेरिति । प्रकोपात् अमर्षादिव विष्वक् समन्तात् वायताऽगच्छता, उग्ररंहसा तीव्रवेगेन मुनेः शरीघेणोक्तविशेषणेन । महानिलेन वात्यया निदाघजं व्रीष्मोत्थं रज इव । विधूनितं व्याहतं तत् बलं प्रमथानां सैन्यं सङ्गिनीमनुबन्धिनीम् । अविच्छिन्नामिति यावत् । भ्रान्तिमनवस्थानम् । इयाय प्राप ॥ ५९ ॥

हिन्दी—मार्तो कोपसे चारों ओरसे आते हुए तीव्र वेगवाले अर्जुनके बाण-समूहसे बवण्डरसे ग्रीष्मसे उत्पन्न धूलके समान ताडित होकर प्रमथोंका सैन्य लगातार भ्रान्ति (भ्रमण)को प्राप्त होने लगा ॥ ५९ ॥

अथ त्रिभिर्विशेषकमाह—

तपोबलेनैव विधाय भूयसीस्तनूरदृश्याः स्विदिषून्निरस्यति ।

अमुष्य मायाविहतं निहन्ति नः प्रतीपमागत्य किमु स्वमायुधम् ॥ ६० ॥

मल्लि०—तप इत्यादि । एष मुनिः । तपोबलेन तपःसामर्थ्येन भूयसीर्बह्वीः । अदृश्या स्तनूरात्मनः शरीराणि विधाय सृष्ट्वा, इषून्निरस्यति स्विन् अपि किम् । अथवा, अमुष्यस्य मुनेः । मायया विहितं प्रतिहतं स्वं स्वकीयमिव आयुधं प्रतीपं प्रतिकूलम् । आगत्य । प्रत्यावृत्त्येत्यर्थः । नोऽस्माकं निहन्ति किमु । 'जासिनिप्रहणे—' इत्यादि सूत्रेण कर्मणि षष्ठी । शेषविवक्षायां तु द्वितीया ॥ ६० ॥

हिन्दी—यह तपस्वी तपस्याके सामर्थ्य से बहुत से अदृश्य शरीरों को बना कर बाण छोड रहा है क्या ? अथवा इसकी मायासे नष्ट आयुध प्रतिकूल होकर (लोट कर) हमलोगों पर प्रहार कर रहा है क्या ? (प्रमथलोग ऐसा सोचने लगे) ॥ ६० ॥

हृता गुणैरस्य भयेन वा मुनेस्तिरोहिताः स्विप्रहरन्ति देवताः ।

कथं न्वमी संततमस्य सायका भवन्त्यनेके जलधेरिवोर्मयः ॥ ६१ ॥

मल्लि०—हृता इति । यद्वा, अस्य मुनेर्गुणैः शात्यादिभिः हृता आकृष्टाः । चशीकृता इति यावत् । भयेन दरेण वा । भयाद्विभ्यत्य एवेत्यर्थः । देवतास्तिरोहिताः सत्य प्रहरन्ति स्विन् । तत्कुतः । अन्यथा, अस्य मुनेः । अमी सायका जलधेरुर्मय इव कथं नु संततमनेकेऽसख्या भवन्ति । एतच्चोद्यमन्यसपक्षसंभवेन न संभवतीत्यर्थः । ['एक' शब्दस्यैकशेषे कृते एक इति रूपमिति केचित् । 'नु' शब्दस्त्वन्यार्थे] ॥ ६१ ॥

हिन्दी—अथवा इस तपस्वीके गुणोंसे आकृष्ट होकर वा तपस्वीके भयसे देवता लोग अदृश्य होकर प्रहार कर रहे हैं क्या ? नहीं तो इस तपस्वीके ये बाण समुद्रकी तरङ्गोंकी तरह लगातार कैसे असंख्य हो रहे हैं ? ॥ ६१ ॥ (प्रमथलोग ऐसा सोचने लगे) ।

जयेन कच्चिद्विरमेदयं रणाद्भवेदपि स्वस्ति चराचराय वा ।

तताप कीर्णा नृपसूनुमार्गणैरिति प्रतर्काकुलिता पताकिनी ॥ ६२ ॥

मल्लि०—जयेनेति । कच्चिदयं रणाज्जयेन विरमेत् । अस्माञ्जित्वा कच्चिदयं युद्धमुपसंहरेदित्यर्थः । अपि चराचराय स्वस्ति भवेत् कच्चित् । अपि स्थावर-जङ्गमं जगन्न विनश्येदित्यर्थः । 'अपि' शब्दः संभावनायाम् । प्रार्थनायां लिङ् । इति प्रतर्काकुलिता पूर्वोक्ता ये प्रतर्कस्तैः आकुलिता विह्वला । अत्र सहेतुकं वि शेषमाह—नृपसूनुमार्गणैरर्जुनबाणैः कीर्णा क्षिप्ता पताकिनी सेना । किरातपतेरिति शेषः । तताप तापं प्राप ॥ ६२ ॥

हिन्दी—यह (तपस्वी) जयलाभ करके युद्धसे विरत होगा क्या ? स्थावर और जङ्गम प्राणियोंका कल्याण भी होगा क्या ? इस प्रकारके तर्कसे आकल होकर अर्जुनके बाणोंसे विद्ध प्रमथोंकी सेना सन्तप्त होने लगी ॥ ६२ ॥

अमर्षिणा कृत्यमिव क्षमाश्रयं मदोद्धतेनेव हितं प्रियं वचः ।

बलीयसा तद्विधिनेव पौरुषं बलं निरस्तं न रराज जिष्णुना ॥ ६३ ॥

मल्लि०—अमर्षिणेति । अमर्षिणा क्रोधवता क्षमाश्रयं शान्तिसाध्यं कृत्यमिव । क्षमासाध्यं हि कृत्यं सामर्थ्येनिरस्यते, तच्च निरस्तं न शोभते । मदोद्धतेन पुंसा हितं प्रियं वचो निरस्तं तिरस्कृतमिव । यथा बलीयसा बलवत्तरेण विधिना दैवेन निरस्तं पौरुषमिव । बलीयसा दैवेन प्रतिहतपुरुषव्यापारस्य निष्फलत्वादिति भावः । तथा जिष्णुनाऽर्जुनेन निरस्त क्षिप्तं बलं किरातसैन्यं न रराज । मालोपमा ॥ ६३ ॥

हिन्दी—क्रोधी पुरुषसे शान्तिसे सिद्ध होने वाले कार्यके समान, मदसे उद्धत पुरुषसे तिरस्कृत हित और प्रियवचनके समान, अधिक बलसे युक्त भाग्यसे प्रतिहत पुरुषार्थके समान जयशील अर्जुनसे प्रतिहत होकर प्रमथसेना शोभित नहीं हुई । ६३।

प्रतिदिशं प्लवगाधिपलक्ष्मणा विशिखसंहतितापितमूर्तिभिः ।

रविकरग्लपितैरिव वारिभिः शिवबलैः परिमण्डलता दधे ॥ ६४ ॥

मल्लि०—प्रतिदिशमिति । प्लवगानामधिपोऽधोशो लक्ष्म यस्य तेन वानर-चिह्नेन । 'कपिप्लवङ्गप्लवगे—'ति, 'चिह्नं लक्ष्म च लक्षणम्' इति चामरः । अर्जुनेन विशिखसंहतितापितमूर्तिभिरिति । विशिखा बाणास्तेषां संहतयः समूहाः ।

‘स्त्रियां तु संहतिर्वृन्दम्’ इत्यमरः । ताभिस्तापिताः पीडिता मूर्तयो देहा येषां तैस्तथाभूतैः । शरनिकरकतितकलेवरैरित्यर्थः । शिवबलैः प्रमथसैन्यैः कर्तृभिः, रविकरेण श्लपितैः सूर्यकिरणशोषितैर्वारिभिरुदकैरिव, प्रतिदिशं दिक्षु परिमण्डलतः परितश्चक्राकारमण्डलतेति यावत् । दधेऽधारि प्रतिदिशं मण्डलाकारेण स्थितमित्यर्थः । धावः कर्मणि लिट् । आतपतप्तं हि नीरं परिभ्रमति तद्वन्मुनिपीडितं सैन्यं बभ्रामेत्यर्थः । द्रुतविलम्बितं छन्दः—‘द्रुतविलम्बितमाह नभो भरो’ । इति लक्षणात् ॥ ६४ ॥

हिन्दी—कपिध्वज अर्जुनके बाणसमूहसे सन्तप्तमूर्तिवाली प्रमथसेनाएँ सूर्य-किरणोंसे सुखाये गये जलोंके समान प्रत्येक दिशाओंमें मण्डलाकार हो गई । ६४ ।

प्रविततशरजालच्छन्नविश्वान्तराले

विधुवति घनुराविर्मण्डलं पाण्डुसूनी ।

कथमपि जयलक्ष्मीर्भीतिभीता विहातुं

विषमनयनसेनापक्षपातं विषेहे ॥ ६५ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये चतुर्दशः सर्गः ।

मल्लि०—प्रविततेति । प्रविततानि विस्तृतानि यानि शरजालानि तैः छन्नमाच्छादितं विश्वान्तरालं येन तस्मिन्छरसमूहपूरितब्रह्माण्डोदरे पाण्डुसूनी अत एव आविर्मण्डलमाविर्भूतमण्डलं घनुराविर्मण्डलं यस्य घनुरा इति वृत्तौ भूतार्थस्यानुप्रवेशात् ‘भूत’ शब्दस्याप्रयोगः । विधुवति कम्पयत्यास्फालयति सति भीतभीतेव भीतप्रकारेव जयलक्ष्मीविजयश्रीः कथमपि केनचित्प्रकारेण । महता कष्टेन वा । विषमनयनसेनापक्षपातं शिवसैन्यानुरागं विहातुं त्यक्तुं विषेहे । शशाकेत्यर्थः । मालिनीवृत्तम् । लक्षणं तूक्तम् ॥ ६५ ॥

इति किरातार्जुनीयकाव्यव्याख्यायां घण्टापथसमाख्यायां चतुर्दशः सर्गः समाप्तः ।

हिन्दी—विस्तृत बाणसमूहोंसे विश्वके अन्तरालको आच्छादित करवेवाले अर्जुनके मण्डलाकार किये गये घनुको कम्पित करनेपर डरी हुई-सी विजयलक्ष्मी किसी प्रकार अथवा बड़े कष्टसे शिवसेनाके अनुरागको छोड़नेको समर्थ हुई ॥ ६५ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किरातार्जुनीये चतुर्दशः सर्गः ।

पञ्चदशः सर्गः

अथ भूतानि वार्त्रघ्नशरेभ्यस्तत्र तत्रमुः ।

भेजे दिशः परित्यक्तमहेष्वासा च सा चमूः ॥ १ ॥

मल्लि०—अथेति । अथानन्तरम् । तत्र रणे भूतानि सर्वप्राणिनः । वृत्रं हतवानिति वृत्रहेन्द्रः । 'ब्रह्मभूणवृत्रेषु क्विप्' । तस्यापत्यं पुमान् वार्त्रघ्नोऽजुनः । 'तस्यापत्यम्' इत्यप्रत्ययः । तस्य शरेभ्यस्तत्रसुबिभ्युः । 'वा जृभ्रमुत्रसाम्' इति विकल्पादेत्वाभ्यासलोपाभावः । सा चमूश्च । इषवोऽस्यन्त एभिरितोष्वासा घनूषि । 'घनुश्चापोऽस्त्रमिष्वासः' इति हेमचन्द्रः । 'अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्' इति करणे षञ् । परित्यक्ता महान्त इष्वासा यया सा । परित्यक्तायुचेत्यर्थः । दिशो भेजे । पलायांचक्र इत्यर्थः । अत्र भूतत्राससेनापलायनयोः समुच्चयकथनाद्भिन्नविषयः क्रियासमुच्चयोऽलङ्कारः । 'गुणक्रियायौगपद्यं समुच्चयः' इति सामान्यलक्षणम् । तस्य यमकेन संसृष्टिः ॥ १ ॥

हिन्दी—तदनन्तर उस युद्धमें समस्त प्राणी अजुनके बाणोंसे त्रस्त हो गये, वह प्रमथसेना भी आयुधोंका परित्याग कर दशों दिशाओंमें भाग गई ॥ १ ॥

अपश्यद्भिरिवेशानं रणान्निववृते गणैः ।

मुह्यत्येव हि कृच्छ्रेषु संभ्रमज्वलितं मनः ॥ २ ॥

मल्लि०—अपश्यद्भिरिति । गणैः प्रमथैः । ईशानं स्वामिनं शिवम् । पुरोवर्तिनमिति भावः । अपश्यद्भिरिव रणान्निववृते निवृत्तम् । भावे लिट् । तथा हि—कृच्छ्रेषु आपत्सु संभ्रमेण साज्वसेन ज्वलितं तप्तम् । 'संभ्रमः साध्वसेऽपि स्यात्' इति विश्वः । मनो मुह्यत्येव । अतः पुरोवर्तिनोऽप्यदर्शनमुपपद्यत इति भावः । २ ।

हिन्दी—प्रमथगण स्वामी शिवजीको न देखते हुए-से होकर युद्धसे निवृत्त हो गये, क्योंकि विपत्तियोंमें घबराहटसे सन्तप्त होकर मन मोहयुक्त हो जाता है । २ ।

खण्डिताशंसया तेषां पराङ्मुखतया तया ।

आविवेश कृपा केतो कृतोच्चैर्वानिरं नरम् ॥ ३ ॥

मल्लि०—खण्डितेति । खण्डिता ध्वस्ता आशंसा जयाशा यस्यास्तया तेषां

गणानां संबन्धिन्या तथा । अतिसंनिकृष्टयेत्यर्थः । पराङ्मुखतया रणवैमुख्येन ।
पलायनेनेत्यर्थः । केतो ध्वजे कृत आरोपित उच्चैरुन्नतो वानरो हनुमान् येन तं
नरं पुरुषम् । कपिध्वजमित्यर्थः । कृपा करुणा । आविवेश । तदीयदुर्दशां दृष्ट्वा स
कृपाविष्टोऽभूदित्यर्थः । यमकालङ्कारः ॥ ३ ॥

हिन्दी—विजयकी आशासे रहित उन प्रमथोंके पलायनसे कपिध्वज अर्जुन
दयासे युक्त हो गये ॥ ३ ॥

आस्थामालम्ब्य नीतेषु वशं क्षुद्रेष्वरातिषु ।
व्यक्तिमायाति महतां माहात्म्यमनुकम्पया ॥ ४ ॥

मञ्जि०—आस्थामिति । आस्थां यत्नमालम्ब्य । ‘आस्था त्वालम्बनास्थान-
यत्नापेक्षासु कथ्यते’ इति विश्वः । वशं नीतेषु क्षुद्रेषु अरातिषु शत्रुषु विषयेऽनुकम्पया
कृपया महतां वीराणां माहात्म्यं महानुभावत्वं व्यक्तं स्फुटताम् । आयाति प्राप्नोति ।
स्वपौरुषनिजितेष्वरातिष्वपि करुणा भूषणमेव महतामिति भावः ॥ ४ ॥

हिन्दी—प्रयत्नका अवलम्बन कर क्षुद्र शत्रुओंके वशवर्ती होने पर वीर
पुरुषोंकी महानुभावता दयासे व्यक्त हो जाती है ॥ ४ ॥

स सासिः सासुसूः सासो येयायेयाययाययः ।

ललो लोलां ललोऽलोलः शशोशशिशुशीः शशन् ॥ ५ ॥

(एकाक्षरपदः)

मञ्जि०—स सासिरिति । सहासिना वर्तमानः सासिः सखङ्गः असून् सुवन्ति
प्रेरयन्तीत्यसुबो बाणाः । ‘पू प्रेरणे’ इति धातोः ‘सत्सूद्विषे-’त्यादिना विबप् ।
असुसूभिः सह वर्तत इति सासुसूः सबाणः । अस्यन्ते क्षिप्यन्ते शरा अनेनेत्यासो
वनुः । ‘अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्’ इति घञ् । आसेन सह वर्तत इति सासः
सचापः । सर्वत्र ‘तेन सहेति तुल्ययोगे’ इति बहुव्रीहिः । येया यातव्या यानसाव्याः
अयेया अयातव्या यानं विनैव साध्याः । ‘अचो यत्’ इति यत्प्रत्ययः । येयाश्च
अयेयाश्च येयायेयाः, तेषां द्वयानामाये स्वर्णगजादिलाभे याति येयायेयाययः । अयं
शुभावहर्दैव यातीत्यर्थः । येयायेयाययश्चासौ अययश्चेति येयायेयाययाययः । याधातो-
रभ्यत्रापि ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ इति कप्रत्ययः । अतो ललति विलसतीति ललः ।
‘लल विलासे’ पचाद्यच् । अलोलोऽचपलः । शशिन ईशः शिवस्तस्य शिशुः स्कन्द-
स्तं शृणाति हिनस्तीति शशीशशिशुशीः । विबप् । शशन् प्लुतगतिं कुर्वन् । ‘शश

प्लुतगतौ' इति धातोः शतृप्रत्ययः । सोऽर्जुनो लीलां शोभां ललौ प्राप । 'लृ' आदाने' कर्तरि लिट् ॥ ५ ॥

हिन्दी—साऽसिः=असि (तलवार)को लिये हुए, साऽसुसूः=असु (प्राण)-को प्रेरणा करनेवाले अर्थात् बाण उसको लिये हुए, साऽसः=आस=बाणोंको छोड़नेवाला धनु, उससे युक्त, येयायेमाययाययः=अर्थात् येयाः (यानसे साध्य) अयेयाः (यानके बिना साध्य), येयाऽयेयानम् (यान साध्य और अयानसाध्य) इनके आये (सुवर्ण और गज आदिके लाभमें) याति (जो प्राप्त होता है), अयम् (शुभकारक भाग्य)को जो याति (प्राप्त करता है), इस कारणसे ललः (शोभित होनेवाला), अलोलः (जो लोल अर्थात् चपल नहीं है) शशीशः=शशी (चन्द्रमा) उनके ईश (स्वामी) अर्थात् शिवजी, उनके शिशु (बालक अर्थात् स्कन्द), उनका ताडनकरनेवाले शशन्=प्लुतगति करते हुए सः = अर्जुन लीला (शोभा)को ललौ=प्राप्त हुए ॥ ५ ॥

हिन्दी—हाथमें तलवार, बाण और धनुको लिये हुए और यानसाध्य और अयानसाध्य दोनों प्रकारके सुवर्ण और हाथी आदिके लाभमें प्राप्त होनेवाले शुभदायक भाग्यको प्राप्त करनेवाले शोभायुक्त चञ्चल न होकर शिवपुत्र स्कन्दको पीडित करते हुए प्लुत गतिवाले होकर अर्जुन शोभित हुए ॥ ५ ॥

यह "एकाक्षर पद्य" नामका चित्रकाव्य है ।

त्रासजिह्वां यतश्चेतान् मन्दमेवान्वियाय सः ।

नातिपीडयितुं भग्नानिच्छन्ति हि महौजसः ॥ ६ ॥

मल्लि०—त्रासेति । सोऽर्जुनः । त्रासजिह्वां भयक्लिष्टं यथा तथा यतो गच्छतः । वलायमानानित्यर्थः । एतान् गणान् मन्दमेव । अन्वियायानुजगाम । तथा हि—महौजसो महानुभावा भग्नानतिपीडयितुं नेच्छन्ति ॥ ६ ॥

हिन्दी—अर्जुनने भयसे कुटिल होकर जाते हुए (भागते हुए) इन गणों का मन्दगतिसे अनुगमन किया, क्योंकि महानुभावलोग भागे हुएको ज्यादा पीडित करना नहीं चाहते हैं ॥ ६ ॥

अथाग्रे हसता साचिस्थितेन स्थिरकीर्तिना ।

सेनान्या ते जगदिरे किञ्चिदायस्तचेतसा ॥ ७ ॥

(निरोष्ठ्यम्)

मल्लि०—अथेति । अथाग्रे । बलानामित्यर्थः । हसता तद्भङ्गदर्शनात्मय-
मानेन साचिस्थितेन तन्निवारणाय तिर्यग्व्यवस्थितेन । 'तिर्यगर्थे साचि तिरः'
इत्यमरः । स्थिरकीर्तिना । स्वयमभङ्गत्वादिति भावः । किञ्चिदीषद् वायस्तं
खिन्नं चेतो यस्य तेन स्वकीयगणभङ्गादीषत्खिन्नचित्तेन सेनान्या स्कन्देन ।
'पार्वतीनन्दनः स्कन्दः सेनानीरग्निभृर्गुहः' इत्यमरः । ते गणाः प्रमथादयो जगदिर
उक्ताः । ओष्ठ्यवर्णाभावान्निरोष्ठ्यमेतत् ॥ ७ ॥

हिन्दी—अनन्तर सेनाओंके सामने हँसते हुए उनको रोकनेके लिए तिरछे
होकर रहे हुए स्थिर कीर्तिवाले और कुछ खिन्न चित्तवाले होकर सेनापति
कार्तिकेय उन सैनिकोंको कहने लगे । यह निरोष्ठ्य नामक चित्रकाव्य है, इसमें
ओष्ठस्थानीय वर्ण नहीं हैं ॥ ७ ॥

अथैकविंशतिभिः श्लोकैः स्कन्दवाक्यमेवाह—

मा विहासिष्ट समरं समरन्तव्यसंयतः ।

क्षतं क्षुण्णासुरगणैरगणैरिव किं यशः ॥ ८ ॥

(पादान्तादियमकम्)

मल्लि०—मा विहासिष्टेत्यादि । रन्तव्यं रमणं क्रीडा । बहुलग्रहणाद्भावे
तव्यप्रत्ययः । संयद्युद्धम् । 'समुदायः स्त्रियः संयत्समित्याजिसमिद्युधः' इत्यमरः ।
समे रन्तव्यसंयती येषां ते समरन्तव्यसंयतः तुल्यक्रीडासंगरा इति तेषां संबोधनम् ।
यूयं समरं संग्रामं मा विहासिष्ट न त्यजत । जहातेर्माङ्ङि लुङ् । मध्यमबहुवचनम् ।
क्षुण्णाः पराजिता असुरगणा यैस्तैः । भवद्भिरिति शेषः । अगणैरिव गणेभ्योऽन्यै-
रिव किं किमर्थं यशः क्षतं नाशितम् । नैतद्युक्तं महाशूराणां भवादृशानामित्यर्थः ८ ।

हिन्दी—रमण और युद्धको समान समझनेवाले हे प्रमथो ! तुमलोग
संग्रामको मत छोड़ो । दैत्यगणोंको जीतनेवाले तुमलोग गणोंसे इतर (भिन्न) के
समान होकर अपने यशको क्यों नष्ट कर रहे हो ? । यह 'पादान्तादियमक'
नामका चित्रकाव्य है ॥ ८ ॥

विवस्वदंशुसंश्लेषद्विगुणीकृततेजसः ।

अमो वो मोघमुद्गूर्णा हसन्तीव महासयः ॥ ९ ॥

मल्लि०—विवस्वदिति । विवस्वदंशुसंश्लेषेण सूर्यकिरणसंपर्केण द्विगुणी-
कृतानि उक्तेजितानि तेजांसि येषां ते तथोक्ता मोघं व्यर्थम् उद्गूर्णा उद्यताः ।

‘गुरी उद्यमने’ इति घातोः कर्मणि क्तः । वो गुष्माकम् । अमो महासयः खड्गा हसन्तीवेत्युत्प्रेक्षा । किं पलायमानानां खड्गैरिति हासः ॥ ९ ॥

हिन्दी—सूर्यकी किरणोंके सम्पर्कसे द्विगुण तेजवाला व्यर्थ ही उठाया गया तुमलोगोंका यह विशाल खड्ग मानों उपहास कर रहा है ॥ ९ ॥

वनेऽवने वनसदां मार्गं मार्गमुपेयुषाम् ।

वाणैर्बाणैः समासक्तं शङ्केशं केन शाम्यति ॥ १० ॥

[पादादियमकम्]

मल्लि०—वन इति । वनसदां वनेचरणाम् । अवने रक्षके, वने मार्गं मृग-संबन्धिनं मार्गं पन्थानम् । उपेयुषाम् । पलायमानामित्यर्थः । गुष्माकमिति शेषः । बाणो ध्वनिरेषामस्तीति तैर्बाणैर्ध्वनियुक्तः । ‘वण संशब्देने’ इति घातोर्धम् । ततः ‘अशंभादिभ्योऽच्’ इत्यच्प्रत्ययः । यमकत्वाद् ब्रवयोरभेदः । उक्तं च—‘रलयोर्दलयोस्तद्वज्जययोर्बंवयोरपि । सविन्दुकाविन्दुकयोः स्यादभेदेन कल्पनम् ।’ इति । बाणैः शरैः समासक्तं समासजितम् अशं दुःखं तत् केन शाम्यतीति शङ्के । केनोपायेन शाम्येदिति विचारयामीत्यर्थः ॥ १० ॥

हिन्दी—वनचरोके रक्षक वनमें रास्ते रास्तेमें प्राप्त होनेवाले (भागते हुए) तुमलोगोंके ध्वनियुक्त बाणोंसे सम्बद्ध दुःख किस उपायसे शान्त होगा ? मैं ऐसी आशङ्का कर रहा हूँ । यह ‘पादादियमक’ नामक चित्रकाव्यका उदाहरण है । १० ।

पतितोत्तुङ्गमाहात्म्यैः संहृतायतकीर्तिभिः ।

गुर्वी कामापदं हन्तुं कृतमावृत्तिसाहसम् ॥ ११ ॥

मल्लि०—पातितेति । पातितं भ्रशितम् उत्तुङ्गमाहात्म्यमुन्नतभावा यैस्तैः संहृता आहृता श्रायता विस्तृताः कीर्तयो यैस्तैः । युष्माभिरिति शेषः । कां गुर्वी-मापदं हन्तुम् । न कांचिदपीत्यर्थः । आवृत्तिर्युद्धानिवृत्तिः । सैव साहसं कृतम् । अतः पापादन्यत्र किञ्चित्फलमस्तीति भावः । तदुक्तं मनुना—‘यस्तु भीत परावृत्तः संग्रामे हन्यते परैः । भर्तुर्यद्दुष्कृतं किञ्चित्तत्सर्वं प्रतिपद्यते ॥ यच्चवास्य सुकृतं किञ्चिदमुत्रार्थमुपाजितम् । भर्ता तत्सर्वमादत्ते परावृत्तहतस्य तु ॥’ इति ॥ ११ ॥

हिन्दी—उन्नत महत्त्वकी भ्रष्ट करनेवाले, विस्तृत कीर्तिका संहार करनेवाले तुमलोगोंने कौन-सी बड़ी आपत्तिको नाश करनेके लिए युद्धसे भागने का साहस कर लिया है ? ॥ ११ ॥

नासुरोऽयं, न वा नागो धरसंस्थो न राक्षसः ।
ना सुखोऽयं नवाभोगो धरणिस्थो हि राजसः ॥ १२ ॥

(गोमूत्रिकाबन्ध)

मल्लि०—नेति । किञ्च, अयमसुरो दैत्यो न । नागो नागराजो वा पन्नगश्च न ।
धर इव संस्था यस्य स धरसंस्थः पर्वताकारः । ‘अहार्यधरपर्वताः’ इत्यमरः ।
‘संस्था व्यवस्थाप्रणिधिसमाप्त्याकारमृत्युषु’ इति वंजयन्ती । राक्षसो न । किंतु अयं
सुखयतीति सुखः । सुखसाध्य इत्यर्थः । नवाभोगोऽभिनवप्रयत्नः । महोत्साह इत्यर्थः ।
‘आभोगो वरुणच्छत्रे पूर्णतायत्नयोरपि’ । इति विश्वः । धरणिस्थो भूतलचारी
राजसो रजोगुणप्रधानो ना पुरुषो हि । कश्चिन्मानुष इत्यर्थः । ‘पुरुषाः पुरुषा नरः ।
मनुष्या मानुषा मर्त्या मनुजा मानवा नरा’ इत्यमरः । अतो न पलायनमुचित-
मिति भावः । गोमूत्रिकाबन्धः—‘वर्णनामेकरूपत्वं यद्येकान्तरमर्धयोः । गोमूत्रिकेति
तत्प्राहुर्दुष्करं तद्विदो विदुः ।’ इति लक्षणात् । षोडशकोष्ठद्वयेऽर्धद्वयं क्रमेण
विलिख्येकान्तरविनिमयेन वाचने श्लोकनिष्पत्तिरित्युद्धारः ॥ १२ ॥

हिन्दी—(हे प्रमथो !) यह (तपस्वी) दैत्य नहीं है, न नाग है, न
पर्वताकार राक्षस हैं, किन्तु यह सुखसाध्य और महान् उत्साहसे युक्त भूतलमें
रहनेवाला रजोगुणी पुरुष है ॥ १२ ॥

मन्दमस्यन्निषुलतां घृणया मुनिरेष वः ।

प्रणुदत्यागतावज्ञं जघनेषु पशूनिव ॥ १३ ॥

मल्लि०—मन्दमिति । एष मुनिर्घृणया कृपया । इषु लतां शाखामिव मन्द-
मस्यन् क्षिपन् वो युष्मान् पशूनिवागतावज्ञं यथा तथा जघनेषु प्रणुदति चोदयति ।
किमतः परं कष्टमस्तीति भावः ॥ १३ ॥

हिन्दी—(हे प्रमथो !) यह (तपस्वी) कृपासे शाखाकी तरह बाणको
छोड़ता हुआ तुमलोगोंको पशुओंकी तरह अनादरपूर्वक जघन स्थानोंमें प्रहार कर
रहा है, (इससे ज्यादा कष्ट क्या है ?) यह ‘गोमूत्रिका बन्ध’ नामक चित्रकाव्य-
का उदाहरण है ॥ १३ ॥

न नोननुन्नो नुन्नोनो नाना नानानना ननु ।

नुन्नोऽनुन्नो ननुन्नेनो नानेना नुन्ननुन्ननुत् ॥ १४ ॥

(एकाक्षरः ।)

मल्लि०—नेति । पदच्छेदस्तावत्—न ना ऊननुन्नः नुन्नोनः ना अना नानाननाः ननु । नुन्नः अनुन्नः ननुन्नेनः ना अनेनाः नुन्ननुन्ननुत् । अथ योजना—हे नानाननाः नानाप्रकाराण्याननानि येषां ते । नानाविधास्या इत्यर्थः । ऊनेन = निकृष्टेन नुन्नो विद्ध ऊननुन्नो यः स ना न = पुरुषो न । तथा नुन्न ऊनो येन स नुन्नोनो ना = पुरुषोऽना ननु अपुरुषः खलु । ऊनाद्धीतः पलायमानस्तु किं वक्तव्यमिति भावः । किंच, नुन्न इनः स्वामी यस्य स नुन्नेनः । स न भवतीति ननुन्नेनः । नवर्थस्य 'न' शब्दस्य सुप्सुपेति समासः । सनुन्नो विद्धोऽपि अनुन्नोऽविद्ध एव । यूयमनुन्न-स्वामिकत्वादनुन्ना एवेति भावः । तथा नुन्ननुन्ननुदतिशयेन नुन्ना नुन्ननुन्नास्तान्नु-दतीति नुन्ननुन्ननुत् । अतिपीडितपीडको ना पुरुषोऽनेना निर्दोषो न भवतीति, किन्तु सदोष एवेति । 'नार्तं नातिपरिश्रतम्' इति निषेधादित्यर्थः । अयं तु नैतादृश इति । न पलायितव्यमिति भावः । अयमेकव्यञ्जनः । अन्त्यस्तकारस्तु न दोषावहः, 'नान्त्यवर्णस्तु भेदकः' इत्यभ्यनुज्ञानात् ॥ १४ ॥

हिन्दी—हे नानाऽऽजनाः=हे नाना (अनेक) प्रकारके आननों (मुखों)-वाले ! ऊननुन्नः=ऊन (निकृष्ट) से नुन्न (विद्ध) जो पुरुष है, वह ना (पुरुष), न=नहीं है । नुन्नोनः=नुन्न, (विद्ध) है ऊनः (निकृष्ट) पुरुष जिससे, वह ना=पुरुष, अना=पुरुष नहीं है और नुन्नेनः=नुन्नः (विद्ध) है इन (स्वामी) जिसका, वह नुन्नेनः=जो ऐसा नहीं है ननुन्नेनः, वह नुन्नः (विद्ध) होकर भी अनुन्नः (विद्ध) नहीं है, तुम अनुन्न (अविद्ध) स्वामीवाले होनेसे अनुन्न विद्ध नहीं हो । नुन्ननुन्ननुत्=नुन्ननुन्नान् (अत्यन्त विद्ध जनोको) नुत्, पीड़ित करने-वाला, ना=पुरुष, अनेनाः=निर्दोष, न = नहीं होता है अर्थात् दोषी होता है, (यह तपस्वी ऐसा नहीं है, इस कारण तुमलोगोंको भागना उचित नहीं है) । यह पद्य 'एकाक्षर' नामक चित्रकाव्यका उदाहरण है ॥ १४ ॥

वरं कृतध्वस्तगुणादत्यन्तमगुणः पुमान् ।

प्रकृत्या ह्यमणिः श्रेयानालङ्कारश्च्युतोपलः ॥ १५ ॥

मल्लि०—वरमिति । कृताः पूर्वमुत्पादिताः पश्चाद् व्यस्ता नष्टास्ते कृतध्वस्ताः 'पूर्वकाले'त्यादिना समासः । कृतध्वस्ता गुणा यस्य तस्मात् पुंसः । अत्यन्तमति-शयेनागुणो निगुणः पुमान् वरं = मनाक्प्रियः । किंचित्प्रिय इत्यर्थः । 'वरं क्लीबं मनाक्प्रिये' इत्यमरः । तथा हि—प्रकृत्या स्वभावेन । अमणिर्मणिरहितोऽलङ्कारः

श्रेयान् । च्युतोपलो ऋष्टरत्नो न श्रेयान् । 'उपलः प्रस्तरे रत्ने' इति विश्वः । पलायितुः समरादसमर एव वरमिति भावः । अत्र समानविषयारोपयोः प्रतिबिम्ब-
करणाद् दृष्टान्तालंकारः ॥ १५ ॥

हिन्दी—पहले गुणोंको उत्पन्न करनेवाला पीछे उनको नष्ट करनेवाले पुरुषसे निर्गुण पुरुष कुछ अच्छा है । जैसे कि स्वभावसे मणिरहित अलङ्कार विशेषतः अच्छा होता है परन्तु भ्रष्ट रत्नवाला अलंकार अच्छा नहीं होता है अर्थात् युद्धसे भागनेवालेको युद्धमें न जाना ही अच्छा होता है ॥ १५ ॥

स्यन्दना नो चतुरगाः, सुरेभा वाऽविपत्तयः ।

स्यन्दना नो च तुरगाः, सुरेभा वा विपत्तयः ॥ १६ ॥

(समुद्रकः ।)

मल्लि०—स्यन्दना इति । स्यन्दन्ते प्रद्रुवन्तीति स्यन्दना जवनाः । स्यन्दना रथा नो सन्ति । नन्दादित्वाल्गुः । चतुरं गच्छन्तीति चतुरगाः । तुरगाश्च अश्वा नो सन्ति । सुरेभाः शोभनवृंहणाः । सुरेभा वा सुरगजाश्च नो सन्ति । अविपत्तयो विपत्तिरहिताः विपत्तयो वा विशिष्टाः पदातयो नो सन्ति । अतो न भेतव्यमिति भावः । अत्र पूर्वोत्तरार्धगतानां विशेषणानां विशेष्याणां चोद्देशोद्देश्यभूतानां यथासंख्यसंबन्धानुक्रमाद्यथासंख्यालंकारो यमकेन संसृष्टः ॥ १६ ॥

हिन्दी—इस पुरुषके, स्यन्दनाः=वेगवाले, स्यन्दनाः=रथ, नो=नहीं हैं । अथवा चतुरगाः=अच्छी तरह चलनेवाले, तुरगा=घोड़े, नहीं=नहीं हैं । वा = अथवा, सुरेभा=सुन्दर आवाजवाले सुरेभाः=सुरों (देवताओं)के इमाः^३(हाथी) भी, नो=नहीं हैं । वा=अथवा अविपत्तयः=विपत्तिसे रहित, वि-पत्तयः=विशिष्ट, पत्तिर्या=पैदल सेनाएँ, भी, नो=नहीं हैं । (इस कारणसे तुमलोगोंको डरना उचित नहीं है) । यह 'समुद्रक' नामक चित्रकाव्यका उदाहरण है । इसमें यमक और यथासंख्य अलंकारकी संसृष्टि है ॥ १६ ॥

भवद्भिरधुनारातिपरिहापितपौरुषैः ।

हृदैरिवार्कनिष्पीतैः प्राप्तः पङ्क्तो दुरुत्तरः ॥ १७ ॥

मल्लि०—भवद्भिरिति । अधुनाऽरातिभिः परिहापितानि त्याजितानि पौरुषाणि यैस्तैर्भवद्भिः । अर्कनिष्पीतैरर्केण संशोषितैर्हृदैरिव । दुरुत्तरो दुस्तरः पङ्क्त इव पङ्क्तो दुष्कोतिरूपः प्राप्तः ॥ १७ ॥

हिन्दी—इस समय शत्रुसे पुरुषार्थका त्याग कराये गये तुमलोगोंने सूर्यसे सुखाये गये तालाब जैसे दुस्तर पड़क (कीचड़) को प्राप्त करता है वैसे ही दुःखसे हटाये जानेवाला पड़क (कलङ्क) को प्राप्त कर लिया है ॥ १७ ॥

वेत्रशाककुजे शैलेऽलेशैजैऽकुकशात्रवे ।

यात किं विदिशो जेतुं तुं जेशो दिवि कितया ॥ १८ ॥

(प्रतिलोमानुलोमपादः)

मल्लि०—वेत्रेति । वेत्राणि = वंशाः फलिन्यो वा । शाका बर्बराश्च कुजा वृक्षा यस्मिस्तस्मिन् वेत्रशाककुजे । शत्रुणा दुष्प्रवेश इत्यर्थः । 'वेत्रं वंशफलिन्योश्च' इति विश्वः । 'शाकः बर्बरवर्धकाः' इत्यमरः । लेशेन स्तोकेनाप्येजते कम्पत इति लेशैः । स न भवतीति अलेशैजस्तस्मिन् । अत्यन्ताकम्पन इत्यर्थः 'एज् कम्पने' पचाद्यच् । न कोकते नादत्त इत्यकुको ग्रहणासमर्थः शात्रवो यस्मिस्तस्मिन् अकुक-शात्रवे । 'कुक आदाने' । पचाद्यच् । शैले पर्वते । केषां भावः किता कुत्सिततः तयोपलक्षिताः सन्तः । 'कुत्साप्रश्नवितर्केषु क्षेपे किं शब्द इष्यते' । इति शास्वतः । विदिशो जेतुं यात गच्छत किम् । यातेः संप्रश्ने लोट् । मध्यमपुरुषबहुवचनम् । दिवि स्वर्गेऽपि । तुञ्जेश इति तेषां संबोधनम् । तुञ्जन्त इति तुञ्जा हिंसका दैत्याः । 'तुजि हिंसायाम्' पचाद्यच् । तेभ्यो दैत्येभ्य ईशत इति तुञ्जेशः । ईशेः क्विप् । तेभ्योऽपि शक्ता इत्यर्थः । स्वर्गेऽप्यसुरविजयिनां युष्माकमत्र क्षुद्रस्थले क्षुद्रशत्रौ पलायनमनुचितमिति भावः ॥ १८ ॥

हिन्दी—तुमलोग बाँस, शाक (बर्बर) और वृक्षोंसे युक्त अर्थात् शत्रुसे दुष्प्रवेश, कम्पित न होनेवाले, जहाँ ग्रहण करनेमें शत्रु असमर्थ हैं, ऐसे पर्वतमें निन्दितरूपसे उपलक्षित होते हुए अनेक दिशाओंको जीतनेके लिए जाते हो क्या ? तुमलोग स्वर्गमें भी हिंसकों (दैत्यों) से समर्थ हो । स्वर्गमें भी दैत्योंको जीतनेवाले तुमलोगोंको ऐसे क्षुद्र स्थलमें क्षुद्र शत्रुसे डरकर भागना उचित नहीं है यह भाव है । यह 'प्रतिलोमानुलोमपाद' नामक चित्रकाव्यका उदाहरण है ॥ १८ ॥

अथेशो तिष्ठति पलायनमेतद्वो न युक्तमित्याह—

अयं वः क्लैव्यमापन्नान् दृष्टपृष्ठानरातिना ।

इच्छतीशश्च्युताचारान् दारानिव निगोपितुम् ॥ १९ ॥

मल्लि०—अयमिति । अयमीशः स्वामी शिवः क्लैव्यं निष्पौरुषत्वम् । आप-

न्नान् प्राप्तास्तथा अरातिना दृष्टपृष्ठान् । पलायमानानित्यर्थः । वो युष्मान् च्युता-
चारान् स्थलितव्रतान् दारान् कलत्राणीव । 'अथ पुंभूमिं दाराः' इत्यमरः ।
निगोपितुं गोप्तुम् । ऊदित्वादिङ्विकल्पः । दारदोषं भर्तव्यं स्वमहिम्ना युष्मदोषं
संवरितुम् । इच्छति । अतः कुतो युष्माकमनर्थ इत्यर्थः ॥ १९ ॥

हिन्दी—ये स्वामी शिवजी नपुंसकत्वको प्राप्त (पुरुषार्थहीन) और शत्रुने
जिनकी पीठ देख ली है (भागते हुए) तुमलोगोंकी पत्नीकी तरह रक्षा करना
चाहते हैं (तुम्हारे दोषोंको छिपाना चाहते हैं) ॥ १९ ॥

ननु हो मथना राघो घोरा नाथमहो नु न ।

तयदातवदा भीमा माभीदा वत दायत ॥ २० ॥

(प्रतिलोमानुलोमार्द्धः)

मल्लि०—नन्विति । 'ननु' इत्यामन्त्रणे । 'हो' इत्याह्वाने । 'हे है व्यस्तौ
समस्तौ च हृतिसंबोधनार्थयोः । हो हो चैवंविधौ ज्ञेयौ संबुद्धधाह्वानयोरपि' इति
विश्वः । मथन्तीति मथनाः । 'मथ्य विलोडने' कर्तरि ल्युट् । राघन्ति = समर्था
भवन्तीति राघः । 'राघु सामर्थ्ये, विवप् । घोरा क्रूराः । शत्रूणामिति भावः ।
नाथं मह्यन्ति पूजयन्तीति नाथमहः । दृशिग्रहणात्कर्मण्युपपदे विवप् । तयन्ति=रक्ष-
न्तीति तथा रक्षकाः । पचाद्यच् । दायन्तीति दाताः = शुद्धाः । 'दैप् शोधने' कर्तरि
क्तः । वदन्तीति वदा वक्तारः । पचाद्यच् । तेषां द्वन्द्वः तयदातवदाः । भीमा
भयंकराः । माभीः । नवर्थ'मा'शब्दस्य सुप्सुपेति समासः । तां ददतीति माभोदा
अभयप्रदाः एवंविधा यूयमिति शेषः । 'यत' इति खेदे । बवयोरभेदः । न दायत नु
न शुद्धाः किम् । 'नु' पृच्छायाम् । किंतु शुद्धा एव । न काकुरत्रानुसंधेया । 'दैप्
शोधने' लोड्मव्यमपुरुषबहुवचनम् ॥ २० ॥

हिन्दी—हे सैनिको ! शत्रुओंको मथन करनेवाले, समर्थ, शत्रुओंके लिए
क्रूर, अपने स्वामीकी पूजा करनेवाले, रक्षा करनेवाले, शुद्ध, वक्ता, भयङ्कर और
अभयदान करनेवाले तुमलोग क्या शुद्ध नहीं हो ? (शुद्ध ही हो) । यह 'प्रति-
लोमानुलोमार्द्ध' नामक चित्रकाव्यका उदाहरण है ॥ २० ॥

किं त्यक्तापास्तदेवत्वमानुष्यकपरिग्रहैः ।

ज्वलितान्यगुणैर्गुर्वी स्थिता तेजसि मानिता ॥ २१ ॥

मल्लि०—किमिति । अपास्तोज्वलीरितो देवत्वमानुष्यकयोः परिग्रहः स्वीकारो

१२ कि०

यैस्तैः । अतिदेवमानुषैरित्यर्थः । मनुष्याणां भावो मानुष्यकम् । 'योपधाद्गुरुपोत्-
माद्वुञ्' । ज्वलितान्यगुणैः ज्वलिता उज्ज्वलिताः । प्रकाशिता इति यावत् ।
अन्यगुणा असदृशगुणा यैस्तैः । 'अन्यौ विभिन्नासदृशौ' इति वैयाकृत्ये । ईदृशैः ।
भवद्भिरिति शेषः । तेजसि प्रतापे स्थिता प्रतापैकशरणा गुर्वी मानिता शूरत्वाभिमा-
निता किमिति त्यक्ता । किमिति निर्लज्जैः पलायत इति भावः ॥ २१ ॥

हिन्दी—देवत्व और मनुष्यत्वका अतिक्रमण करनेवाले, असाधारण गुणोंको
प्रकाशित करनेवाले तुम लोगोंने प्रतापमें स्थित शूरत्वके अभिमानको क्यों छोड़
दिया ? अर्थात् क्यों निर्लज्ज होकर पलायन कर रहे हो ? ॥ २१ ॥

निशितासिरतोऽभौको न्येजतेऽमरणा रुचा ।

सारतो न विरोधी नः स्वाभासो भरवानुत् ॥ २२ ॥

मल्लि०—निशितेति । हे अमरणा मरणरहिताः ! निशितासिरतोऽसितोक्ष्ण-
खड्गरतः । अभौको निर्भीकः । रुचा तेजसोपलक्षितः सुष्ठु आभासत इति स्वाभासो
रमणीयः पचाद्यच् । उतात्यर्थमतिशयेन भरवान् । रणभरसहिष्णुरित्यर्थः ।
'उतात्यर्थविकल्पयोः' इति विश्वः । ईदृशो नोऽस्माकं विरोधी शत्रुः सारतो बलतो
न न्येजते न कम्पते । प्रचलतीत्यर्थः । 'एज् कम्पने' । लट् । अतो भवद्भिरपि
स्थातव्यमेव । न चलितव्यमिति भावः ॥ २२ ॥

हिन्दी—हे अमर प्रमथगण ! तीक्ष्ण खड्गको लिया हुआ, निर्भीक, तेजसे
उपलक्षित, रमणीय, युद्धभारका सहिष्णु ऐसा हम लोगोंका विरोधी (शत्रु) बलके
कारण कम्पित नहीं हो रहा है । (इस कारणसे तुम लोगोंको भी अचल होकर
रहना चाहिए) ॥ २२ ॥

नन्वयं न चलतीति कथं ज्ञायते ? तत्राह प्रतिलोमानुलोमेन श्लोकद्वयम्—

तनुवारभसो भास्वानधीरोऽविनतोरसा ।

चारुणा रमते जन्ये कोऽभीतो रसिताशनि ॥ २३ ॥

मल्लि०—तन्विति । तनुमावृणोत्याच्छादयतीति तनुवारं=वर्म । कर्मण्यण् । तेन
वभस्ति=भासत इति तनुवारभसः । 'भस दीप्तौ' । पचाद्यच् । भास्वान्=तेजस्वी,
चारुणा भास्वताऽविनतेनोन्नतेन । उरसा वक्षःस्थलेनोपलक्षितः । एवंविधोऽपि
अधीरो धैर्यरहितो रसितेन शब्दितेन बाधनाति ग्रसतीति रसिताशो तस्मिन् । रवेणैव
विश्वप्राणहारिणीत्यर्थः । आभीक्ष्ये णिनिः । जन्ये युद्धे । 'युद्धमायोधनं जन्यम्'

इत्यमरः । अभीतो निर्भीकः सन्' को रमते=कः क्रीडति ? यदि रमते तर्ह्ययमेवेति भावः । निर्भयसञ्चारादेवास्य निश्चलत्वं निश्चीयत इत्यर्थः । पूर्वश्लोकस्यायं प्रतिलोमः ॥ ३३ ॥

हिन्दी—कवचसे शोभित, तेजस्वी, सुन्दर और उन्नत वक्षःस्थलसे उपलक्षित, ऐसा होकर भी धैर्यरहित, शब्द करनेसे ही निरन्तर घ्रास करनेवाले युद्धमें निर्भीक होकर कौन-सा पुरुष क्रीडा करता है ? (यही तपस्वी क्रीडा कर रहा है) ॥ २३ ॥

अथ पञ्चभिः कुलकमाह—विभिन्नेत्यादिभिः—

विभिन्नपातिताश्वीयनिरुद्धरथवर्त्मानि ।

हतद्विपनगष्ठयूतरुधिराम्बुनदाकुले ॥ २४ ॥

मल्लि०—आहवं विशिनष्टि—विभिन्नानि विदारितान्यत एव पातितान्यश्वी-
यान्यवश्वसमूहाः । 'पूर्वकाले—'ति समासः । तैरश्वसमूहैर्निरुद्धानि रथानां
वर्त्मानि यस्मिंस्तथोक्ते । 'वृन्दे त्वश्वीयमाश्ववत्' इत्यमरः । 'केशाश्वाम्यां
यञ्छावन्त्यतरस्याम्' इति छप्रत्ययः । हतास्ताडिता द्विपा गजा एव नगाः शैलाः ।
'शैलवृक्षौ नगावगौ' इत्यमरः । तै ष्ठधूतानि उज्ज्वितानि । ष्ठीवतेः कर्मणि क्तः ।
'छ्वोः शूडनुनासिके च' इत्युदादेशः । तानि रुधिराप्येवाम्बूनि तेषां नदौः प्रवाहै-
राकुले व्याप्ते ॥ २४ ॥

हिन्दी—(युद्धका और भी विशेषण दिखलाते हैं)—विदारित अश्वसमूहोंसे
जहाँ रथोंका मार्ग रुका हुआ है, ताड़ित हाथी-रूप पर्वतोंसे छोड़े गये रुधिररूप
जलके प्रवाहोंसे व्याप्त (युद्धमें) ॥ २४ ॥

देवाकानिनिकावादे

वाहिकास्वस्वकाहिवा ।

काकारेभभरेकाका

निस्वभव्यव्यभस्वनि ॥ २५ ॥

मल्लि०—देवेति । पुनश्च, देवानाकनयत्युद्दीपयत्युत्साहयतीति देवाकानी
तस्मिन् देवाकानिनि । 'कन दीप्तौ' इति घातोर्ण्यन्ताण्णिनिः । यद्वा,—'कै'शब्दे' इति
घातोराङ्पूर्वस्य भावे ल्युटि आकानम् आशब्दनमीषद्वदनमिति यावत् । देवानां
तद्वतीत्यर्थः । कावाद ईषद्वादो वाक्कलहः । 'ईषदर्थे' इति 'कु'शब्दस्य कादेशः ।

तद्वति कावादे । अर्शवादिभ्योऽच् । बाहिका = पययिण रणभारोद्वहनम् । वहे-
पययि घात्वर्थनिर्देशे ण्वुत्वक्तव्यः । बाहिकया कमप्राप्तरणक्रियया सुष्ठु शोभन्ते
यथा तथाऽस्वकान्=परानाजिहीतेऽभियुङ्क्ते । योजयतीति यावत् । बाहिकास्वस्वका-
हास्तस्मिन् । योद्धृषर्मा युद्ध उपचर्यते । 'ओहाङ् गती' इति घातोविचप्रत्ययः ।
'सोमपा' शब्दवत्प्रक्रिया । 'वा' शब्दश्चाथे । कं मदोदकमाकिरन्तीति काकारा
मदस्ताविणः । किरतेराङ्पूर्वात्कर्मण्यण्, एवंविधा इभभरा गजघटा यत्र तस्मिन्
काकारेभभरे । काका इव काका गह्वरी इति लक्षणया तेषामामन्त्रणम् । निस्वा
निस्त्साहा भव्याः = सोत्साहास्तानुभयान्भ्ययन्ति संवृण्वन्तीति निस्वभव्यव्याः
'व्येञ् संवरणे' । 'आतोऽनुपसर्गे कः' । तैर्बभस्ति भासत इति निस्वभव्यव्यभस्वा-
स्तस्मिन् । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति क्वनिप् । सर्वतो भ्रमणात्सर्वतोऽप्राप्यश्चित्र-
बन्धः । यथाह दण्डी—तदिदं सर्वतोभद्रं भ्रमणं यदि सर्वतः' इति । उद्धारस्तु-
चतुष्कोष्ठे चतुरङ्गबन्धक्रमेणाद्यपङ्क्तिचतुष्टये पादचतुष्टयं विलिख्यानन्तरपङ्क्ति-
चतुष्टयेऽप्यधः क्रमेण पादचतुष्टयलेखने प्रथमासु चतसृषु पङ्क्तिषु प्रथमः पादः
सर्वतो वाच्यते, द्वितीयादिषु द्वितीय इत्यादि ॥ २५ ॥

हिन्दी—देवताओंको उत्साहित करनेवाले, घोड़ेसे वचनके कलहसे युक्त,
पारी-पारीसे युद्धके भारको प्राप्त क्रियासे अच्छी तरहसे शत्रुओंसे युद्ध करनेका
साधन मद गिरानेवाली गजघटासे युक्त हे कोएके समान निन्दनीय ! उत्साहहीन
और उत्साहयुक्त दोनों प्रकारके जनोसे संवरण करनेवाले शोभित (युद्धमें) ।

इस पद्यमें चारों चरणोंमें बाएँ और दाहिने भागके अक्षर दुहराये गये हैं,
अतः यह सर्वतोभद्रनामक चित्रकाव्यका उदाहरण है ॥ २५ ॥

प्रनृत्तशववित्रस्ततुरगाक्षिप्तसारथी ।

मास्तुपूर्णतूणीरविक्रुष्टहृतसादिनि ॥ २६ ॥

मल्लि०—प्रनृत्तति । प्रनृत्तशवेभ्यो नृत्यत्कबन्धेभ्यो वित्रस्तैः क्षुभितैस्तुर-
गैराक्षिप्ता अवधूताः सारथयो यत्र तस्मिन् । तथा मास्तुपूर्णव्याप्तैस्तूणीरै-
निषङ्गैर्विक्रुष्टाः शब्दायमाना हतास्ताडिताः सादिनस्तौरङ्गिका यत्र तस्मिन् ।
पाठान्तरे मास्तुपूर्णतूणीरैर्विक्रुष्टा, आकर्षिता अतएव, हता मारिताः सादिनोऽश्ववारा
यत्र तस्मिन् ॥ २६ ॥

हिन्दी—नाचते हुए कबन्धों (शिरसे रहित शक्नों) से डरे हुए घोड़ोंके

गिराये गये सारथियोंवाले, वायुसे पूर्ण तरकशोंसे शब्द करते हुए ताडित, घुड़-
सवारोंवाले (युद्धमें) ॥ २६ ॥

ससत्त्वरतिदेनित्यं

सदरामर्षनाशिनि ।

त्वराधिककसंनादे

रमकत्वमकर्षति ॥ २७ ॥

मल्लि०—ससत्त्वेति । ससत्त्वानां सत्त्ववतां रतिदे = रागप्रदे नित्यं सदराणां
सभयावाममर्षनाशिनि = क्रोधहारिणि, त्वरयोत्साहेन अधिकं कसन्तो विकसन्तो
नादा यत्र तस्मिन् । रमयतीति रमकः । रमघातोर्वृज् । तस्याकादेशः तद्भावो
रमकत्वम् । रणकर्मणा पररञ्जकत्वम् । अकर्षत्यपनुदति । परस्परमुत्साहं रणक-
र्मणा स्फोरयतीत्यर्थः ॥ २७ ॥

हिन्दी—बलवानोंको हर्ष देनेवाले और नित्य डरनेवालोंके क्रोधको हटाने-
वाले, उत्साहसे अधिक फैलते हुए शब्दोंसे युक्त, युद्धप्रियासे दूसरोंको प्रसन्न करने-
के भावको विस्तार करनेवाले (युद्धमें) ।

यह पद्य अर्द्धभ्रमक-नामक चित्रकाव्यका उदाहरण है ॥ २७ ॥

आसुरे लोकवित्रासविधायिनि महाहवे ।

युष्माभिरुन्नति नीतं निरस्तमिह पौरुषम् ॥ २८ ॥

मल्लि०—आसुर इति । एवंविधः आसुरेऽसुरसंबन्धिनि लोकवित्रासविधायिनि=
लोकभयंकरे महाहवे = महायुद्धे युष्माभिरुन्नति वृद्धि नीतं प्रापितं पौरुषं पुरुषकर्म
निरस्तं = नाशितम् । इह सङ्ग्रामे । कुलकम् ॥ २८ ॥

हिन्दी—(हे सैनिको !) लोकको त्रस्त कर देनेवाले असुरोंके साथ किये गये
महायुद्धमें तुल्यलोगोंसे बढ़ाये गये पुरुषार्थको नष्ट कर दिया ॥ २८ ॥

इति शासति सेनान्यां गच्छतस्ताननेकधा ।

निषिध्य हसता किञ्चित्तस्थे तत्रान्धकारिणा ॥ २९ ॥

(निरोद्धयम्)

मल्लि०—इतीति । इति=इत्थं, सेनान्यां=स्कन्दे शासत्याज्ञापयति । अनेकधा
गच्छतः पलायमानांस्तान्गणान्निषिध्य=निवार्य, अन्धकारिणा = हरेण किञ्चिद्वसता
तस्थे स्थितम् । भावे लिट् ॥ २९ ॥

हिन्दी—इस प्रकार सेनापति कात्तिकेयके समझानेपर चारों ओर भागते हुए सैनिकोंको रोककर शिवजी कुछ हँसते हुए खड़े हुए ।

इस पद्यमें ओष्ठस्थानीय वर्ण नहीं है ॥ २९ ॥

मुनीषुदहनातप्तलज्जया निविवृत्सतः ।

शिवः प्रह्लादयामास तान्निषेधहिमाम्बुना ॥ ३० ॥

मल्लि०—मुनीति । मुनेरिषव एव दहनस्तेनाऽऽतमान् पीडितास्तथा लज्जया रणभङ्गाच्छालीनत्वेन निविवृत्सतो निवर्तितुकामान् । ‘वृद्म्यः स्पृसनोः’ इति विकल्पात्परस्मैपदम् । तान् गणान् शिवो निषेधो मा भैष्ट मा पलायतेति निवारण-वचनं स एव हिमाम्बु शीतोदकं तेन । प्रह्लादयामास । रूपकालंकारः ॥ ३० ॥

हिन्दी—तपस्वी (अर्जुन)के बाणरूप अग्निसे सन्तप्त और भागनेकी इच्छा करते हुए उन सैनिकोंको शिवजीने निषेधरूप शीतल जलसे आह्लादित कर दिया ॥ ३० ॥

दूनास्तेऽरिबलादुना निरेभा बहु मेनिरे ।

भीताः शितशराभीताः शङ्करं तत्र शङ्करम् ॥ ३१ ॥

मल्लि०—दूना इति । दूनाः = शरतप्ताः ‘त्वादिभ्यः’ इति निष्ठानत्वम् । अरिबलात् शत्रुबलात् । ऊना ऊनबलाः । ‘पञ्चमी विभक्ते’ इति पञ्चमी । निरेभा निःशब्दाः । कुतः । भीतास्त्रस्ताः । कुतः । यतः शितैस्तीक्ष्णैः शरैरभीता अभि-व्याप्ताः । इणः कर्मणि क्तः । ते गणास्तत्र रणे शङ्करमभयवचनेन सुखकरं शङ्करं शिवं बहु यथा तथा मेनिरेऽमन्यन्त ॥ ३१ ॥

हिन्दी—अर्जुनके बाणोंसे सन्तप्त, शत्रुके बलसे हीन बलवाले, मीन लिये हुए, अर्जुनके तीक्ष्ण बाणोंसे विद्ध हूँदरे हुए वे गण युद्धमें अभय वचनसे सुख देने-वाले शङ्करको अधिक मानने लगे ॥ ३१ ॥

महेषुजलधौ शत्रोर्वर्तमाना दुरुत्तरे ।

प्राप्य पारमिवेशानमाशस्वास पताकिनो ॥ ३२ ॥

मल्लि०—महेश्विति । दुरुत्तरे = दुस्तरे शत्रोः सम्बन्धिनि महेषुजलधौ महति बाणसागरे वर्तमाना पताकिनो=सेना । ईशानं शिवं पारं परतीरमिव । ‘पारावारे परार्वाची’ इत्यमरः । प्राप्य, आशस्वास प्राणिति स्म ॥ ३२ ॥

हिन्दी—शत्रु (अर्जुन) के दुस्तर महान् बाणरूप समुद्रमें विद्यमान शिवजी-
की सेना शिवजीको पार करनेवाले तटके समान पाकर आश्चर्य हुई ॥ ३२ ॥

स बभार रणापेतां चमूं पश्वादवस्थिताम् ।

पुरःसूर्यादपावृत्तां छायांमिव महातरुः ॥ ३३ ॥

मल्लि०—स इति । स शिवो रणापेतां=रणादपावृत्तां पराङ्मुखीभूतामत एव
पश्चात् पृष्ठभागेऽवस्थितां चमूं पुरोऽग्रे स्थितः सूर्यः पुरःसूर्यः । रणोपमानमेव ।
तस्मात्, अपावृत्तां परावृत्तां छायां महातरुविव बभार । छायां तरुवात्मैकशरणां
तां चमूं न मुमोचेत्यर्थः ॥ ३३ ॥

हिन्दी—शिवजीने युद्धसे विमुख अत एव पृष्ठ भागमें अवस्थित सेनाको आगे
रहे हुए सूर्यसे हटी हुई छायाको जैसे महावृक्ष धारण करता है वैसे ही धारण कर
लिया अर्थात् नहीं छोड़ा ॥ ३३ ॥

मुञ्चतीशे शरास्त्रिणौ पिनाकस्वनपूरितः ।

दध्वान ध्वनयन्नाशाः स्फुटन्निव धराधरः ॥ ३४ ॥

मल्लि०—मुञ्चतीति । ईशे=हरे कर्तारि, जिष्णावर्जुने विषये शरान्मुञ्चति सति
पिनाकस्य=शिवकामुर्कस्थ स्वनेन=ध्वनिना पूरितो धराधर इन्द्रकीलः स्फुटन्निव =
विदीर्यमाण इवेत्युपेक्षा । आशा दिशो ध्वनयन्=शब्दयुक्ताः कुर्वन्, दध्वान = शब्द-
कमरोत् । 'दिशस्तु ककुभः काष्ठा आशाश्च हरितश्च ताः' । इत्यमरः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—शिवजीने अर्जुनके प्रति बाण छोड़नेपर शिवधनु पिनाकके शब्दके
पूर्ण इन्द्रकील पर्वत मानों विदीर्ण होता हुआ दिशाओंको शब्दमय करता हुआ शब्द
करने लगा ॥ ३४ ॥

तद्गणा ददृशुर्भीमं चित्रसंस्था इवाचलाः ।

विस्मयेन तयोर्युद्धं चित्रसंस्था इवाचलाः ॥ ३५ ॥

(द्विचतुर्थयमकम्)

मल्लि०—तदिति । भीमं तयोर्हरपाण्डवयोः । तत् प्रसिद्धं युद्धं गणाः प्रमथा-
श्चित्रसंस्थाचित्राकारा अचलाः शैला इव । तथा चित्र आलेख्ये, संस्था = स्थितिर्येषां
ते चित्रसंस्थाश्चित्रलिखिता इव, अचला आश्चर्यवशाच्चित्राचलाः सन्तो विस्मयेन
ददृशुः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—शिवजी और अर्जुनके उस युद्धको प्रमथलोग चित्राकार पर्वतोंके

समान और आश्चर्यसे चित्रलिखित पर्वतोंके समान निश्चल होते हुए आश्चर्यसे देखने लगे । यह पद्य द्वितीय और चतुर्थ चरणमें समान वर्णन्यास होनेसे द्विचतुर्थयमक-का उदाहरण है ॥ ३५ ॥

परिमोह्यमाणेन शिक्षालाघवलीलया ।

जैष्णवी विशिखश्रेणी परिजह्ने पिनाकिना ॥ ३६ ॥

मल्लि०—परीति । शिक्षालाघवलीलयाऽभ्यासपाटवातिशयेन हेतुना परिमोह्यमाणेन व्यामोहयता । 'अणावकर्मकाच्चित्तवत्कर्तृकात्' इति परस्मैपदे प्राप्ते 'न पादमी'त्यादिना तत्प्रतिषेधादात्मनेपदं शानच् । 'गेविमाषा' इति कृतस्थस्य नस्य वा णत्वम् । पिनाकिना = हरेण जिष्णोरर्जुनस्येयं जैष्णवी विशिखश्रेणी बाणसंघातः परिजह्ने = निरस्ता ॥ ३६ ॥

हिन्दी—अधिक अभ्यासकी कुशलतासे परिमोहित करनेवाले शिवजीने अर्जुन-के बाणसमूहको दूर कर डाला ॥ ३६ ॥

अवद्यन्पत्रिणः शंभोः सायकैरवसायकैः ।

पाण्डवः परिचक्राम शिक्षया रणशिक्षया ॥ ३७ ॥

(आद्यन्तयमकम्)

मल्लि०—अवद्यन्निति । पाण्डवोऽर्जुनः । अवसायकैरवसानकरैः । स्यतेर्ण्यन्तात् ण्वुल्प्रत्ययः । सायकैर्बाणैः शंभोः पत्रिणः = शरान् । अवद्यन् = खण्डयन् । द्यतेः शतृप्रत्ययः । 'ओतः इयनि' इत्योकारलोपः । शिक्षया शक्तुं प्रभवितुमिच्छया । उत्साहेनेत्यर्थः । रणे शिक्षयाऽभ्यासेन च परिचक्राम । उत्साहेनैपुण्याभ्यां चचारेत्यर्थः ॥ ३७ ॥

हिन्दी—अर्जुनने अन्त करनेवाले बाणोंसे शिवजीने बाणोंको खण्डित कर दिया, उत्साहसे और युद्धके अभ्याससे भी वे धूमने लगे ।

इस श्लोकमें चतुर्थ चरणमें 'शिक्षया रणशिक्षया' इस प्रकार आदि और अन्तमें 'शिक्षया' की आवृत्ति होनेसे आद्यन्तयमक अलंकार है ॥ ३७ ॥

चारचुच्चुश्चिरारेचो चञ्चच्चौररुचा रुचः ।

चचार रुचिरश्चारु चारेराचारचञ्चुरः ॥ ३८ ॥

(द्वयक्षरः)

मल्लि०—चारेति । चारैर्गतिविशेषैर्वित्त इति चारचुञ्चुः । 'तेन वित्तश्चुञ्चु-
पचणपो' इति चुञ्चुप्रत्ययः । चिरमारेचयति = रिक्तिकरोति शत्रूनि चिरारेचो ।
चञ्चतश्चलतश्चोरस्य = वल्कलस्य, रुचा = प्रभया । रोचत इति रुचः = शोभमानः ।
'इगुपधे—'ति कः । रुचिरः = सुन्दरः । चञ्चयते भृशं चरतीति चञ्चुरः ।
चरतेर्यङन्तात्पचाद्यच् । 'वरफलोश्च' इति तुमागमः । 'यङोऽचि च' इति यङो
लुक् । आचारस्य = युद्धव्यवहारस्य, चञ्चुरो भृशमाचरितः स मुनिश्चारु यथा तथा
चारैश्चक्रादिबन्धैर्गतिविशेषैः । चचार । 'चारःप्रियालवृक्षे स्याद् गतो बन्धापसर्पयोः'
इति विश्वः ॥ ३८ ॥

हिन्दी—गतिविशेषसे प्रसिद्ध, बहुत समय तक शत्रुओं को रिक्त करनेवाले,
हिलते हुए वल्कलकी कान्तिसे शोभित, युद्ध व्यवहारका अतिशय आचरण किये
हुए वे मुनि (अर्जुन) सुन्दर गतिभेदोंसे घूमने लगे ।

इस श्लोकमें च और र इन दो अक्षरोंका अनुप्रास है ॥ ३८ ॥

स्फुरतिपिशङ्गमौर्वीकं धुनानः स बृहद्वनुः ।

धृतोत्कानलयोगेन तुल्यमंशुमता बभौ ॥ ३९ ॥

मल्लि०—स्फुरदिति । स मुनिरर्जुनः स्फुरन्ती पिशङ्गी=पिशङ्गवर्णा मौर्वी =
ज्या यस्य तत्तथोक्तम् । 'नद्यतश्च' इति कप्रत्ययः । बृहद्वनुर्गाण्डोवं, धुनानः =
कम्पयन् । उत्कैवानलस्तेन धृतो योगो येन तेन । अंशुमताऽर्केण सूर्येण तुल्यं बभौ ।
उपमा ॥ ३९ ॥

हिन्दी—अर्जुन चमकती हुई पोली प्रत्यञ्चासे युक्त विशाल धनु (गाण्डोव)-
को कम्पित करते हुए उत्कारूप अग्निसे युक्त सूर्यके समान शोभित हुए ॥ ३९ ॥

पार्थबाणाः पशुपतेरावन्नुविशिखावलीम् ।

पयोमुच इवारन्ध्राः सावित्रीमंशुसंहतिम् ॥ ४० ॥

मल्लि०—पार्थेन । पार्थबाणा अर्जुनशराः पशुपतेर्विशिखावली=शरसंचानम् ।
सवितुरियं सावित्री ताम् । अंशुसंहति किरणसमूहम् । अरन्ध्रा निबिडाः पयोमुचो
मेघा इव । आवन्नुस्तिरोदधुः ॥ ४० ॥

हिन्दी—अर्जुनके बाणने शिवजीकी बाणपङ्क्तिको जैसे घने मेघ सूर्यकी
किरणपङ्क्तिका आच्छादित करते हैं उसी तरह आच्छादित कर दिया ॥ ४० ॥

शरवृष्टि विधूयोर्वीमुदस्तां सव्यसाचिना ।

रुरोध मार्गणैर्मार्गं तपनस्य त्रिलोचनः ॥ ४१ ॥

मल्लि०—शरेति । त्रिलोचनः—शिवः । सव्येन सचते = समवैतीति तेन सव्य-
साचिनाऽजुनेन । उदस्तां क्षिप्तामुर्वी महतीं शरवृष्टि मार्गणैः शरैर्विधूय = निरस्य
तपनस्य रवेर्मार्गं रुरोधावव्रे ॥ ४१ ॥

हिन्दी—शिवजीने अर्जुनसे छोड़ी गई घनी बाणवृष्टिको अपने बाणोंसे हटा-
कर सूर्यके मार्गको अवरुद्ध कर डाला ॥ ४१ ॥

तेन व्यातेनिरे भीमा भीमार्जनफलाननाः ।

न नानुकम्प्य विशिखाः शिखाधरजवाससः ॥ ४२ ॥

(शृङ्खलायमकम्)

मल्लि०—तेनेति । तेन = शिवेन भीमा भयंकरास्तथा भियो भयस्य मार्जनं
निरासस्तदेव फलं प्रयोजनं येषां तान्याननान्यग्राणि येषां ते भीमार्जनफलाननाः ।
तथा शिखाधरा मयूरस्तेषु जातानि शिखाधरजानि = बर्हिणि तानि वासासीव पक्षा-
येषां ते शिखाधरजानि मयूरपक्षिण इत्यर्थः । विशिखा बाणा अनुकम्प्य=कृपां कृत्वा
न व्यातेनिर इति न । किं त्वनुकम्प्यैवेत्यर्थः । अनुजिघृक्षुत्वादिति भावः । संभाव्य-
निषेधेन द्वौ प्रतिषेधावित्युक्तम् ॥ ४२ ॥

हिन्दी—शिवजीने भयङ्कर भयनिवारणरूप प्रयोजनरूप अग्रभाव (नोक)-
वाले तथा मयूरके पंखरूप जिनके वस्त्र थे ऐसे बाणोंको दयासे नहीं छोड़ा था यह
नहीं, किन्तु दयासे छोड़ा था ।

इस श्लोकमें प्रथम चरणके अन्तमें और द्वितीय चरणके आरम्भमें भीमाः इन
दो वर्णोंकी और तृतीय चरणके अन्त्यमें 'शिखा(:)' और चतुर्थ चरणके
आरम्भमें 'शिखा—' इन दो वर्णोंकी आवृत्तिसे 'शृङ्खलायमक' नामक
अलंकार है ॥ ४२ ॥

द्युवियद्गामिनी तारसंरावविहृतश्रुतिः ।

हैमीषुमाला शुशुभे विद्युतामिव संहतिः ॥ ४३ ॥

(गूढचतुर्थपादः)

मल्लि०—द्युवियदिति । द्यां = स्वर्गं वियदन्तरिक्षं च गामिनी व्यापिनी

बुविद्यद्गामिनी । द्वितीयाप्रकरणे श्रितादिषु गम्यादीनामुपसंख्यानात्समासः ।
तारेणोच्चैस्तरणे संरावेण = नादेन विहता विद्धाः श्रुतयः कर्णा यया सा तथोक्ता ।
हैमी हैममयी इषुमाला शिवशरावलिर्विद्युतां संहतिरिवोक्तविशेषणा विद्युन्मालेव ।
शुशुभे चतुर्थपादवर्णानां त्रिपाद्यां संभवाद् गूढचतुर्थपादमाहुः ॥ ४३ ॥

हिन्दी—स्वर्ग और आकाशको व्याप्त करनेवाली और ऊँची आवाजसे कानों-
को विद्ध करनेवाली (फाड़नेवाली शिवजीकी सुनहली बाणपङ्क्ति बिजलीकी
श्रेणीकी तरह शोभित हो गई ।

इस पद्यके चतुर्थ चरणके वर्णोंका पहलेके तीन चरणोंमें सम्भव होनेसे 'गूढ-
चतुर्थपाद' कहते हैं ॥ ४३ ॥

विलङ्घ्य पत्रिणां पङ्क्ति भिन्नः शिवशिलीमुखैः ।

ज्यायो वीर्यमुपाश्रित्य न चकम्पे कपिध्वजः ॥ ४४ ॥

मल्लि०—विलङ्घयति । शिवशिलीमुखैः पत्रिणां पङ्क्ति निजशरावलि-
विलङ्घ्यातिक्रम्य भिन्नो विद्धः कपिध्वजोऽर्जुनो ज्यायः=प्रशस्तम् । 'वृद्धप्रशस्ययो-
ज्यायान्' । इत्यमरः । वीर्यं सत्त्वम् । उपाश्रित्यावस्थाय, न चकम्पे = न चचाल ।
किन्तु तान्सहस्रवतस्यावित्यर्थः ॥ ४४ ॥

हिन्दी—शिवजीके बाणोंसे अपने बाणोंकी पङ्क्तिको काटकर विद्ध होकर
अर्जुन उत्तम बलका अवलम्बन करके युद्धस्थलसे विचलित नहीं हुए ॥ ४४ ॥

जगतीशरणे युक्तो हरिकान्तः सुधासितः ।

दानवर्षी कृताशंसो नागराज इवावभौ ॥ ४५ ॥

(अर्थत्रयवाची)

मल्लि०—जगतीति । अर्थत्रयवाची श्लोकोऽयम् । तत्रादौ 'अगराज' इति
पदच्छेदमाश्रित्य प्रथमोऽर्थोऽभिधीयते—(१) ईशस्य रणे युक्तः शक्तः । अन्यत्र,
जगतीशरणे=भूरक्षणे, युक्तः=स्थितः । विधिनेति शेषः । हरिः=सिंह इव कान्तो
मनोहरः । अन्यत्र, हरीणां = सिंहाणां कान्त आवासदानात्प्रियः । सुष्ठु दधाति =
पालयति प्रजा इति सुधाः । विवबन्तः । असितः कृष्णवर्णः । ततो विशेषणसमासः ।
अन्यत्र—सुधालेपद्रव्यविशेषस्तद्वत् सितो=वहलः । दानवर्षी=बहुप्रदः, कृताशंसः=
कृतजयामिलाषः । अन्यत्र, दानवैर्देवैर्ऋषिभिः इना कामेन न च कृताशंसा=नाना-
फलामिलाषी यस्मिन्स ना = नरोऽर्जुनः । अगरराजो हिमवानिव जगत्यावभावित्ये-

कोऽर्थः ॥ (२) अथ ऐरावतसाम्यमुच्यते—जगती=भुवं, इयन्ति=तनुकुर्वन्तीति ते जगतीशा राक्षसास्तेषां रणस्तत्र युक्तो विहितसमर्थः । हरिकान्त इन्द्रप्रियः । उभयत्रापि समानमेतत् । सुधासितोऽमृतः स्वच्छः । एकत्र—शीलतः, अन्यत्र—वर्णत इति विवेकः । दानवर्षी = धनप्रदो मदस्त्रावी च । कृताशंस उभयत्र कृतजिगीषः । पाथो नागराज इव=ऐरावत इव । आबभाविति द्वितीयोऽर्थः । (३) अथ शेषोपम्यमुच्यते—जगतीशरणे=भूरक्षणे युक्तो नियुक्तः । दैवेनेति शेषः । 'शरणं गृह्रक्षित्रोः' इत्यमरः । हरिकान्तः = कृष्णप्रियः । उभयत्रापि तुल्यम् । सुष्ठु दधातीति सुधा । वसुधेति केचित् । एकदेशग्रहणात् समुदायग्रहणम् । तत्र सितो बद्धः । 'षिञ्चन्धने' क्तः । वन्यत्र—सुधयाऽमृतेन सितो बद्धः । अमृतप्रिय इत्यर्थः । दानवाश्च ऋषयश्च (ईलक्ष्मीश्च ताभिः) कृताशंसो = विहितप्रशंसः । उभयत्रापि तुल्यमेतत् । सोऽर्जुनो नागराजः=शेष इवाबभाविति तृतीयोऽर्थः ॥ ४५ ॥

हिन्दी—इस इलोकमें अर्जुन की पर्वतमें, ऐरावत हाथी में और शेषनागमें समानता दिखलाई गई है । पहले पर्वत पक्षमें—

(१)—जगति = लोकमें, ईशरणे=शिवजीके युद्धमें, युक्तः=समर्थ, हरिकान्तः=हरि (सिंह) के समान कान्त (सुन्दर), सुधासितः=सुधाः (प्रजाओंके पालक) असित (कृष्ण वर्ण), दानवर्षी = दानकी वृष्टि करनेवाले, कृताशंसः = जयकी आशंसा (संभावना) किये हुए अर्जुन, जगतीशरणे = जगती (पृथ्वी) की रक्षामें युक्त=ब्रह्माजीसे नियुक्त, हरिकान्तः = हरि (सिंह) को आश्रय देनेसे, कान्तः (प्रिय) सुधासितः=सुधा (चूने) के समान सित (शुक्लवर्ण), दानवर्षी=अनेक प्रकारके रत्नोंके दानकी वृष्टि करनेवाला, ऐसा अगाराजः=अर्जुन (पर्वतों) के राजा हिमालयके समान । आबभौ=शोभित हुए ।

(२)—नागराज ऐरावत हाथीके पक्षमें योजना—

जगतीशरणे=जगती=पृथ्वीको जो इयन्ति=क्षीण करते हैं ऐसे राक्षसोंके रण- (युद्ध) में युक्त=समर्थ । हरिकान्तः = हरि (इन्द्र) का कान्त=प्रिय, सुधासितः = सुधा (अमृत) के समान सितः=स्वच्छ । दानवर्षी=दान (मदजल) की वृष्टि करनेवाला, कृताशंसः = जयकी संभावनावाला ऐसे ऐरावतके समान अर्जुन शोभित हुए । अबभौ = शोभित हुए ।

(३)—शेषनागके पक्षमें योजना—

जगतीशरणे=जगती (पृथ्वी) के शरणे (रक्षामें) अर्थात् धारण करवेमें युक्तः=

ब्रह्माजीसे नियुक्त, हरिकान्तः = हरि (भगवान् विष्णु) के कान्तः = शयनका
आधार होनेसे प्रिय । सुधासितः = सुधा (अमृत)के पान करानेमें, सितः = बद्ध
अर्थात् आसक्त । दानवर्षी कृताशंसः = दानव, ऋषि और (ई) लक्ष्मीसे आशंसा
(प्रशंसा)किये गये, ऐसे नागराज = नागोंके राजा शेषके समान, आबभौ=अर्जुन
शोभित हुए । इस पद्यमें श्लेष और उपमाका सङ्कर अलङ्कार है ॥ ४५ ॥

विफलीकृतयस्तस्य क्षतबाणस्य शंभुना ।

गाण्डीवधन्वनः खेभ्यो निश्चक्राम हुताशनः ॥ ४६ ॥

मल्लि०—विफलीति । शंभुना क्षतबाणस्य अत एव विफलीकृतयस्तस्य
निष्फलप्रयत्नस्य, गाण्डीव धनुर्यस्य तस्य गाण्डीवधन्वनोऽर्जुनस्य । ‘वा संज्ञायाम्’
इत्यनङादेशः । खेभ्य इन्द्रियरन्ध्रेभ्यः । ‘खमिन्द्रये सुखे स्वर्गे’ इति विश्वः । हुता-
शनोऽग्निः । निश्चक्राम = निष्क्रान्तः । क्रोधादिति भावः ॥ ४६ ॥

हिन्दी—शिवजीसे क्षीण बाणोंवाले, निष्फल यस्तवाले, अर्जुनके इन्द्रियोंके
छिद्रोंसे क्रोधके कारण आग निकल पड़ी ॥ ४६ ॥

स पिशङ्गजटावलिः किरन्तुरु तेजः परमेण मन्युना ।

ज्वलितौषधिजातवेदसा हिमशैलेन समं विदिद्युते ॥ ४७ ॥

मल्लि०—स इति । पिशङ्गजटावलिः पिशङ्गजटाजूटः परमेणोत्कृष्टेन मन्युना
क्रोधेन । उरु = महत्तेजः किरन् = विक्षिपन् सोऽर्जुनो ज्वलिता ओषधयस्तृण-
ज्योतीषि जातवेदा दवाग्निश्च यस्मिन्तेन हिमशैलेन समं=तुल्यं हिमाद्रिरिव विदिद्युते
हिमाद्रिवच्छुभ इति बिम्बप्रतिबिम्बभावोपमा ॥ ४७ ॥

हिन्दी—पीली जटापङ्क्ति वाले बड़े हुए क्रोधसे अधिक तेजको विकीर्ण
करते हुए अर्जुन जलती हुई तृणज्योति और दवाग्निवाले हिमालयकी तरह शोभित
हुए ॥ ४७ ॥

शतशो विशिखानवद्यते भृशमस्मै रणवेगशालिने ।

प्रथयन्ननिर्वार्यवीर्यतां प्रजिघायेषुमघातुकं शिवः ॥ ४८ ॥

मल्लि०—शतश इति । शिवः शतशो विशिखानवद्यते खण्डयते रणवेग-
शालिने रणसंरम्भशोभिनेऽस्मै पार्थाय भृशमत्यर्थम् । अनिर्वार्यवीर्यताम् । निजामिति
शेषः । तस्मै प्रथयन् दर्शयन् । किं तु अघातुकममारकम् । ‘लष पते’—त्यादिना

हन्तेरुक्म् । इषुम् । जातावेकवचनम् । प्रजिघाय=प्रयुयुजे । 'हि गतो' इति घातो-
लिट् । 'हेरचडि' इति कृत्वम् ॥ ४८ ॥

हिन्दी—शिवजीने सैकड़ों बाणोंको खण्डित करते हुए, युद्ध-वेगसे शोभित
होनेवाले अर्जुनको अपने अनिवार्य पराक्रमको दिखलाते हुए हत्या न करनेवाले
बाणोंसे प्रहार किया ॥ ४८ ॥

शम्भोर्धतुर्मण्डलतः प्रवृत्तं तं मण्डलार्दशुमिवांशुभर्तुः ।

निवारयिष्यन्विदधे सिताश्वः शिलीमुखच्छायवृतां धरित्रीम् ॥ ४९ ॥

मल्लि०—शम्भोरिति । सिताश्वोऽर्जुनः शम्भोर्धनुर्मण्डलतो धनुर्वलयात् प्रवृत्तं
निष्क्रान्तं तमिषुम् । अंशुभर्तुरर्कस्य मण्डलात् प्रवृत्तं अंशुमिव । अत्रापीषुवज्जातावेक-
वचनम् । निवारयिष्यन्=निवारयितुकामः । क्रियार्थक्रियायाम् लृटि तस्य आज्ञादेशः ।
धरित्रीं = भुवं, शिलीमुखानां छाया शिलीमुखच्छायम् । 'छाया बाहृत्ये' इति
नपुंसकत्वम् । तेन वृतां = व्याप्तां विदधे = कृतवान् । शरजालच्छायावृता धरित्री
मकरोदित्यर्थः । उपमालंकारः ॥ ४९ ॥

हिन्दी—अर्जुनने सूर्यमण्डलसे निकले हुए किरणके समान शिवजीके धनु-
(पिनाक) से निकले हुए बाणको निदारण करनेकी इच्छा कर पृथिवीको बाणोंकी
छायासे व्याप्त कर डाला ॥ ४९ ॥

घनं विदार्यार्जुनबाणपूगं ससारबाणोऽयुगलोचनस्य ।

घनं विदार्यार्जुनबाणपूगं ससारबाणोऽयुगलोचनस्य ॥ ५० ॥

मल्लि०—घनमिति । अयुगलोचनस्य=विषमनेत्रस्यालोचनस्य । लोच्यतेऽसौ
लोचनः । कर्मणि ल्युट् । न लोचनोऽलोचनस्तस्य अलोचनस्याचाक्षुषज्ञानविषयस्य
संबन्धी सारो बलं बाणः शब्दताम्यां सारवाणाम्नां सह वर्तत इति ससारबाणः ।
बबयोरभेद इत्युक्तम् । न युज्यते कुत्रापित्यपीत्ययुक्=सङ्ग्रहितः । विवप् । बाणः=
शरः । जातावेकवचनम् । घनं सान्द्रम् अर्जुनस्य बाणपूगं=शरव्रातं, विदार्य=विभिद्य
घनं = निबिडं विदार्या भूमिकूष्माण्डयो लताविशेषा अर्जुनाः = ककुभवृक्षा बाणा
नीलसैरेयकाः पूगाः क्रमुकास्तेषाम् । 'विभाषा वृक्षे—'त्यादिना द्वन्द्वैकवद्भावः ।
विदायाजुर्नबाणपूगं ससार । विवेशेत्यर्थः । 'सु गतो' । यद्वा,—तदानीमेव युगलो-
चनस्याजुर्नस्य ससारित्यर्थः ॥ ५० ॥

हिन्दी—अयुगलोचन (विषम नेत्र) अर्थात् शिवजीका अलोचनस्य = लोचन (नेत्र) उससे रहित अर्थात् नेत्रसे उत्तरज्ज्ञानसे रहित सार (बल) और बाण (शब्द) से युक्त और सङ्गसे रहित बाणने गाढ रूपसे अर्जुनके बाणसमूहको विदारण कर गाढ रूपसे भूमिकूष्माण्डी [लतविशेष] अर्जुनवृक्ष, बागवृक्ष और सुपारीके पेड़ोंका विदारण कर अर्जुनके बाणसमूहके भीतर प्रवेश किया ।

इस पद्यमें पूर्वार्द्ध और उत्तरार्द्धके वर्ण तुल्यरूप हैं ॥ ५० ॥

रुजन्महेषून्बहुवाशुपातिनो मुहुः शरीरैरपवारयन्दिशः ।

चलाचलोऽनेक इव क्रियावशान्महर्षिसंधैर्बुधे धनञ्जयः ॥ ५१ ॥

मल्लि०—रुजन्नित्यादि । बहुवाशुपातिनः शीघ्रमापततो महेषून् मुहुः शरीरै रुजन् = भञ्जयन् । तथा दिशश्चापवारयन्नाच्छादयन् । क्रियावशाद् युद्ध-कर्मायत्ततया । चलाचलोऽतिचञ्चलो धनञ्जयोऽर्जुनो महर्षिसङ्घैरनेको बहुविध इव बुधे = दक्षे ॥ ५१ ॥

हिन्दी—अनेक प्रकारसे शीघ्र आ पड़नेवाले विशाल बाणोंको बारंवार अपने बाणसमूहोंसे काटते हुए और दिशाओंको आच्छादित करते हुए युद्धकर्ममें लगे रहनेसे अति चञ्चल अकेले अर्जुनको महर्षिसमूहने अनेक अर्जुनके समान देखा ॥ ५१ ॥

विकाशमीयुजंगतीशमार्गणा , विकाशमीयुजंगतीशमार्गणाः ।

विकाशमीयुजंगतीशमार्गणा विकाशमीयुजंगतीशमार्गणाः ॥ ५२ ॥

(महायमकम् ।)

मल्लि०—विकाशमिति । जगतीशस्य पृथिवीपतेरर्जुनस्य मार्गणा बाणा विकाशं=प्रसारम् ईयुः । तथा, जगति लोक ईशमार्गणाः=शंभुशरा विकाशं विषम-गतिम् । ईयुः भङ्गमीयुरित्यर्थः । तथा जगतीं श्यन्ति = तनूकुर्वन्तीति जगतीशा दानवाः । 'आतोऽनुपसर्गे कः' । तान्मारयन्तीति जगतीशमारः । अत्रियतेष्यन्ता-त्किवप् । ते च ते गणाः = प्रमथाः जगतीशमार्गणा विकाशमुल्लासं हर्षम् । ईयुः । प्राप्पुरित्यर्थः । अहो देवेऽप्यस्य पराक्रमप्रसर इति विस्मयादिति भावः । तदानीं मार्गयन्तीति मार्गणा अन्वेषकाः । कर्तरि ल्युट् । जगतीशस्य त्रैलोक्यनाथस्य मार्गणा अन्वेषकाः शिवद्रष्टारो देवर्षादयो वीणां = पक्षिणां काशो गतिरत्रेति विकाशमाकाशम् । ईयुः । दिदृक्षयेति भावः ॥ ५२ ॥

हिन्दी—जगतीश [पृथ्वीके स्वामी अर्जुन] के मार्गणाः = बाण, चारों ओर फैल गये, तथा जगति=लोकमें, ईशमार्गणाः शिवजीके बाण विकासम् = विषम गतिको ईयुः = प्राप्त हुए, अर्जुन खण्डित हुए । इसी प्रकार जगतीम् = पृथ्वीको श्यन्ति = तनूकुर्वन्ति इति जगतीशाः = अर्थात् पृथ्वीको क्षीण करनेवाले असुर, जगतीशान् = अर्थात् असुरोंको, मारयन्तीति जगतीशमारः = असुरोंको मारने वाले, ते च ते गणाः असुरोंको मारनेवाले गण, विकासम् = हर्षम् हर्षको ईयुः = प्राप्त हुए । एवम् जगतीशमार्गणाः = जगतीशस्य = शिवस्य मार्गणाः = अन्वेषकाः, अर्थात् शिवजीका अन्वेषण करनेवाले अर्थात् देवता और ऋषि आदि । विकासम् = वीनाम् [पक्षिणाम्] काशः [गतिः] अस्मिन् इति विकासम् अर्थात् जहाँ पक्षियोंकी गति है अर्थात् आकाशको ईयुः = प्राप्त हुए, शिवजीको देखनेके लिए आकाशमें प्राप्त हुए ॥

भावार्थ—अर्जुनके बाण चारों ओर फैल गये, लोकमें शिवजीके बाण विषम गतिको प्राप्त हुए । अर्जुनके बाण खण्डित हुए । असुरोंको मारनेवाले प्रमथ-गण आश्चर्यको प्राप्त हुए । शिवजीका अन्वेषण करनेवाले देवता और ऋषियोंके समूह आकाशमें प्राप्त हुए ।

इस पद्यमें चारों चरणोंकी पदावली समान रूपमें रहनेसे महायमक नामका अलङ्कार है ॥ ५२ ॥

संपश्यतामिति शिवेन वितायमानं
लक्ष्मीवतः क्षितिपतेस्तनयस्य वीर्यम् ।

अङ्गान्यभिन्नमपि तत्त्वविदां मुनीनां
रोमाञ्चमश्चिततरं बिभरांबभूवुः ॥ ५३ ॥

इति भारविकृतौ किरातार्जुनीये महाकाव्ये पञ्चदशः सर्गः ।

मल्लि०—संपश्यतामिति । इति=इत्थं शिवेन वितायमानं = विस्तार्यमाणम् । 'तनोतेर्यकि' इति वैकल्पिक आकारादेशः । लक्ष्मीवतो जयश्रीमतः । 'मादुपधाया-' इत्यादिना मतुपोऽस्य वकारः । क्षितिपतेस्तनयस्यार्जुनस्य वीर्यं शौर्यं संपश्यतां तत्त्वविदामपि हरेरंशावतारोऽयमिति विदुषामपि । किमुतान्येषामिति भावः । मुनीनामङ्गानि गात्राणि । अभिन्नमविरलम् । अश्चिततरमतिरुचिरतरं रोमाञ्चं

रोमहर्षं विभरां वभूवुर्बभूवुः । 'भीहो—'त्यादिना विकल्पादाम्प्रत्ययः ॥ ५३ ॥

इति महाकविमारविद्धतौ महाकाव्ये किराताजुनीये पञ्चदशः सर्गः ।

हिन्दी—इस प्रकार शिवजीसे विस्तीर्ण किये जाते हुए राजकुमार अर्जुनके पराक्रमको देखते हुए तत्त्ववेत्ता मुनियोंके भी शरीर लगातार अति रमणीय रोमाञ्चको धारण करने लगे अर्थात् तत्त्ववेत्ता मुनिलोग भी रोमाञ्चित हो गये ॥ ५३ ॥

किराताजुनीय महाकाव्यका पन्द्रहवां सर्ग समाप्त हुआ ।

षोडशः सर्गः

ततः किराताधिपतेरलध्वीमाजिक्रियां वीक्ष्य विवृद्धमन्युः ।

स तर्कयामास विविक्ततर्कश्चिरं विचिन्वन्निति कारणानि ॥ १ ॥

मल्लि०—तत इति । ततोऽनन्तरं किराताधिपतेः संबन्धिनीम् । अलध्वीम् आजिगुर्भीम् क्रियां रणकर्म वीक्ष्य विवृद्धमन्युर्विवृद्धकोपो विविक्तो निष्कलङ्कस्तर्क ऊहो ज्ञानं वा यस्य सोऽर्जुनः कारणानि रणभराशक्तिकरणानि विचिन्वन् विमृशन् । इति इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण तर्कयामासाम्युहितवान् ॥ १ ॥

हिन्दी—तब अर्जुन किरातराजका गौरवपूर्ण युद्ध कर्म देखकर बड़े हुए क्रोधसे युक्त और निष्कलङ्क ज्ञानवाला होकर उनसे साथ अपने असामर्थ्यके कारणोंका विचार करते हुए इस प्रकार तर्कना करने लगे ॥ १ ॥

अथ त्रयोविंशतिश्लोकैर्वितर्कमेवाह—

मदस्रुतिश्यामितगण्डलेखाः क्रामन्ति विक्रान्तनराधिरूढाः ।

सहिष्णवो नेह युधामभिज्ञा नागा नगोच्छ्रायमिवाक्षिपन्तः ॥ २ ॥

मल्लि०—मदेत्यादि । इहास्मिन्युद्धे मदस्रुतिभिर्मदप्रवाहैः श्यामाः कृता इति श्यामिता गण्डलेखाः कपोलभागा येषां ते विक्रान्ताः पराक्रमं कुर्वन्तः । कर्तारिक्तः । 'शूरो वीरश्च विक्रान्तः' इत्यमरः । तैर्नरैरधिरूढाः सहिष्णवो रणभरक्षमा

२३ कि०

युषां युद्धानामभिज्ञाः । शिक्षिता इत्यर्थः । कुद्योगात्कर्मणि षष्ठी । किञ्च, नगानामु-
च्छ्रायं पर्वतानामौन्नत्यम् । घञन्तेनोपसर्गस्य समासो नोपसृष्टाद् घञ्प्रत्ययः । 'अग्नि-
भुवोऽनुपसर्गो' इत्यत्रानुपसर्गो इति निषेधात् । आक्षिपन्तः प्रतिषेधयन्त इव स्थिता
तथोक्तता इत्यर्थः । नागा गजा इह संग्रामे न क्रामन्ति न चरन्ति । यथा युद्धान्तरे-
ष्विति शेषः । एवमुत्तरत्रापि सर्वत्र द्रष्टव्यम् । तथापि कथं मे शक्तिह्रासोऽयमिति
सर्वत्र तात्पर्यार्थः ॥ २ ॥

हिन्दी—इस युद्ध में मदोंके प्रवाहसे काले किये गये कपोलभागोंसे युक्त,
वीर पुष्पोंसे अखिल्ल, युद्धभार धारण करनेमें सहिष्णु, युद्ध करनेमें शिक्षित,
पर्वतको ऊँचाईको भी आक्षेप करते हुए, अर्थात् पर्वतके समान ऊँचे हाथी भी
नहीं विरचण करते हैं ॥ २ ॥

विचित्रया चित्रयतेव भिन्नां रुचं रवेः केतनरत्नभासा ।

महारथीगेन न संनिरुद्धा पयोदमन्द्रध्वनिना धरित्री ॥ ३ ॥

मल्लि०—विचित्रेति । विचित्रया नातावर्णया केतनानां रत्नानि तेषां भासा
प्रमया भिन्नां संवलितान् रवे रुचं कान्तिं चित्रयता विचित्रवर्णा कुर्वता इव
स्थितेनेति केतनौन्नत्यनिमित्तेयमुत्प्रेक्षा । पयोदमन्द्रध्वनिना मेघगम्भीरघोषेण
महतां रथानामोघेन समूहेन धरित्री न सन्निरुद्धा नावृता ॥ ३ ॥

हिन्दी—अनेक वर्णोंवाली पताकाओंकी कान्तिसे मिश्रित, सूर्यकी कान्तिको
विचित्र वर्णोंवाली करते हुएके समान स्थित मेघके समान गम्भीर शब्द करनेवाले
विशाल रथोंके समूहसे पृथिवी भी आच्छादित नहीं है ॥ ३ ॥

समुल्लसत्प्रासमहोर्मिमालं परिस्फुरच्चामरफेनपङ्क्तम् ।

विभिन्नमर्यादमिहातनोति नाश्वीयमाशा जलधेरिवाम्भः ॥ ४ ॥

मल्लि०—समुल्लसदिति । इह = युद्धे प्रासाः = कुन्ताः । 'प्रासस्तु कुन्तः'
इत्यमरः । ते महोर्मय इव तेषां मालाः समुल्लसन्त्यो यत्र तत् समुल्लसत्प्रासहोर्मि-
मालम् । चामराणि फेना इव चामरफेनास्तेषां पङ्क्तयः परिस्फुरन्त्यश्चामरफेनानां
पङ्क्तयो यत्र तत्तथोक्तम् । अश्वीयमश्वसमूहः । 'वृन्दे त्वश्वीयमाश्ववत्' इत्यमरः ।
जलधेरिवम्भ इव विभिन्नमर्यादमुन्मर्यादमुच्छल्लं यथा तथा, आशा दिशो नातनोति
= नावृणोति ॥ ४ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें बड़ी तरङ्गोंके समान चमकती हुई भालोकी पङ्क्तिवाले फेनोंके समान चामरोंकी पङ्क्तिवाले, वोड़ोंके समूह जलके समान मर्यादाका उल्लङ्घन नहीं करते हैं ॥ ४ ॥

हताहतेत्युद्धनभीष्मघोषैः समुज्जिता योद्धृभिरभ्यमित्रम् ।

न हेतयः प्राप्ततडित्विषः खे विवस्वदंशुज्वलिताः पतन्ति ॥ ५ ॥

मल्लि०—हतेति । हत = प्रहरत । आहत = विध्यत । हन्तेलोट् । मध्यमपुरुषबहुवचनम् । 'अनुदात्तोपदेशे—'त्यादिनाऽनुनासिकलोपः । आहतेत्यत्र कर्मणः प्रयोगासंभवेऽपि हन्तेः स्वाभाविकसकर्मकत्वस्यानपायात् । अकर्मकत्वस्य चात्राविवक्षितत्वेन कर्मनिवृत्यैव तन्निवृत्तेः 'आडो यमहनः' इति नात्मनेपदम् । इत्येवमुद्धताः = प्रगल्भा भीमाश्च घोषा येषां तैः । योद्धृभिर्योर्वै । अभ्यमित्रम-मित्रानभि समुज्जिता मुक्ता विवस्वतोंऽशुभिः । प्रतिफलितैरिति भावः । ज्वलिता = दीपिता अत एव प्राप्ततडितां त्विष इव त्विषो याभिस्ता हेतयः शस्त्राणि । खे न पतन्ति । समुल्लसन्तो न दृश्यन्त इत्यर्थः । 'हेतिः स्यादायुधे' इति विश्वः ॥ ५ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें 'मारो, वेध करो', इस प्रकार उद्धत और भयङ्कर शब्द करनेवाले योद्धाओंसे शत्रुओं पर छोड़े गये प्रतिबिम्बित सूर्याकरणोंसे प्रदीपित, बिजलीकी समान कान्तिकी प्राप्त करने वाले शस्त्र भी आकाशमें नहीं गिर रहे हैं ॥ ५ ॥

अभ्यायतः संततधूमधुम्रं व्यापि प्रभाजालमिवान्तकस्य ।

रजः प्रतूर्णांश्चरथाङ्गनुन्नं तनोति न व्योमनि मातरिश्वा ॥ ६ ॥

मल्लि०—अभीति । अभ्यायतो वीरान्हनुमभ्यागच्छतः । इणः शतृप्रत्ययः । अन्तकस्य = कालस्य संबन्धि संततं = संततं धूमवद्धुम्रं व्यापि व्यापकं प्रभाजाल-मिव स्थितं प्रतूर्णः = वेगवद्भिरश्वै रथाङ्गैः = रथवक्त्रैश्च नुन्नं = प्रेरितं रजो मात-रिश्वा मरुत् । व्योमन्यन्तरिक्षे न तनोति = न विस्तारयति ॥ ६ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें वीरोंको मारनेके लिए सम्मुख आते हुए यमराजके निरन्तर धूमके समान धूम्रवर्णवाली व्यापक, कान्तिसमूहके समान स्थित, वेगवाले वोड़ों और रथोंके पहियोंसे प्रेरित घूलकी हवाभी आकाशमें नहीं फैला रही है ॥ ६ ॥

भूरेणुना रासभघसरेण तिरोहिते वर्त्मनि लोचनानाम् ।

नास्त्यत्र तेजस्विभित्सुकानामह्नि प्रदोषः सुरसुन्दरीणाम् ॥ ७ ॥

मल्लि०—भूरेणुनेति । अत्राहवे रासभो गर्दभस्तद्वधूसरेणेषत्पाण्डुना । 'रासभो गर्दभः खरः' इत्यमरः । 'ईषत्पाण्डुस्तु धूसरः' इति च । भूरेणुना = रजसा लोचनानां वर्त्मनि = चक्षुर्मार्गे तिरोहिते सति तेजस्विभस्तेजस्विषु वीरेषु । उत्सुकानाम् । वीरवरणार्थमागतानामित्यर्थः । 'प्रसितोत्सुकाम्यां तृतीया च' इति विकल्पात्तृतीया । सुरसुन्दरीणामह्नि दिवस एव प्रदोषो रात्रिमुखं नास्ति । अन्धकारवत्त्वात् दृष्टेस्तिरोधानाद्रात्रिभ्रमः स्यादिति भावः ॥ ७ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें घबेके समान धूसर जमीनकी धूलसे नेत्रमार्गके तिरोहित होनेपर तेजस्वियोंसे वीरोंके वरणमें उत्सुक देवसुन्दरियोंका दिनमें भी रात्रिका भ्रम भी नहीं देखा जा रहा है ॥ ७ ॥

रथाङ्गसंक्रोडितमश्वहेषा बृहन्ति मत्तद्विपबृंहितानि ।

संघर्षयोगादिव मूर्च्छितानि ह्लादं निगृह्णन्ति न दुन्दुभीनाम् ॥ ८ ॥

मल्लि०—रथाङ्गेति । रथाङ्गसंक्रोडितं = रथचक्रकुजितम् । अश्वानां हेषा-तानि = शब्दितानि । 'अश्वानां हेषा ह्लेषा च निःस्वनः' इत्यमरः । बृहन्ति = महान्ति । मत्तद्विपानां बृंहितानि । 'बृंहितं करिगजितम्' इत्यमरः । संघर्षयोगा-दिव=परस्परस्पर्षासंबन्धादिव मूर्च्छितानि वृद्धि गतानि सन्ति । 'नपुंसकमनपुंसके'-त्यादिना नपुंसकैकशेषः । दुन्दुभीनां = भेरीणां, ह्लादं = निर्घोषम् । 'स्वाननिर्घोष-निह्लादि'-त्यमरः । न निगृह्णन्ति = न तिरस्कुर्वन्ति ॥ ८ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें रथोंकी पहियोंकी आवाज, घोड़ोंकी हिनहिनाहट और मत्तहाथियोंकी भारी चिचाड़ भी संघर्षके सम्बन्धसे वृद्धिको प्राप्त करती हुई भेरीकी आवाजोंका भी तिरस्कार नहीं कर रही हैं ॥ ८ ॥

अस्मिन् यशःपौरुषलोलुपानामरातिभिः प्रत्युरसं क्षतानाम् ।

मूर्च्छान्तरायं मुहुश्छिनत्ति नासारशीतं करिशीकराम्भः ॥ ९ ॥

मल्लि०—अस्मिन्निति । अस्मिन् रणे यशपौरुषयोर्लोलुपानां गुह्यनामत एव आरातिभिः प्रत्युरसमुरसि । 'प्रतेरसः सप्तमीस्थात्' इति समासान्तः । क्षतानां = विद्वानां सम्बन्धिनं मूर्च्छेवान्तरायो रणविघ्नस्तम् । असारशीतं = वर्षाधाराशीत-

लम् । 'धारासम्पात आसार' इत्यमरः । करिणां शीकर एव अम्भः कर्तुं मुहुर्नो-
च्छिनत्ति = न नाशयति ॥ ९ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें कीर्ति और पुरुषार्थमें लोलुप अत एव शत्रुओंसे छातीमें
विद्ध सैनिकोंके मूर्च्छास्वरूप युद्धके विघ्नको वर्षाश्रुतुके मूसलघार जलके समान
शीतल हाथियोंके जलकण भी बारंवार नष्ट नहीं कर रहे हैं ॥ ९ ॥

असृङ्गदीनामुपचीयमानैर्विदारयद्भिः पदवीं ध्वजिन्याः ।

उच्छ्रायमायान्ति न शोणितौघैः पङ्कैरिवाश्यानघनैस्तटानि ॥ १० ॥

मल्लि०—असृगिति । असृङ्गदीनां तटान्युपचीयमानैरुपचयं नोयमानैस्तथा
ध्वजिन्याः पदवीं विदारयद्भिर्दुःसंचारां कुर्वद्भिः । 'विदूरयद्भिः' इति पाठे
विदूरां दूरसंचारां कुर्वद्भिः । आश्याना=ईषच्छुष्काः । 'संयोगादेरातो घातोर्यण्वतः'
इति श्यायतेनिष्ठानत्वम् । घनाः = सान्द्रास्तैः । आश्यानघनैः = शोणितौघैः
पङ्कुरिवोच्छ्रायं वृद्धिं नायान्ति = न प्राप्नुवन्ति ॥ १० ॥

हिन्दी—इस युद्धमें रुधिरोंकी नदियोंके तट भी वृद्धिको प्राप्त किये जाते हुए
तथा सेना (फौज)के मार्गको दुर्गम करते हुए कुछ सूखे हुए घने कीचड़ोंके समान
रुधिर समूहसे नहीं बढ़ रहे हैं ॥ १० ॥

परिक्षते वक्षसि दन्तिदन्तैः प्रियाङ्गुशीता नभसः पतन्ती ।

नेह प्रमोहं प्रियसाहसानां मन्दारमाला विरलीकरोति ॥ ११ ॥

मल्लि०—परीति । इह=रणे, दन्तिदन्तैर्गजदन्तैः, परिक्षते = ताडिते, वक्षसि
नभसः पतन्ती प्रियाया अङ्गु इव शीता = शीतला सुखकरी मन्दारमाला । सुरै-
र्मुक्तेति शेषः । प्रियं साहसं येषां तेषां प्रियसाहसानाम् । यतो गजाभिययिनामिति
भावः । प्रमोहं = प्रहारमूर्च्छां न विरलीकरोति = न मन्दीकरोति । नापनयतीति
यावत् ॥ ११ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें हाथियोंके दांतोंसे ताडित छातीपर आकाशसे गिरती
हुई प्रियाकी गोदके समान शीतल मन्दार पुष्पोंकी माला साहसको प्रिय माननेवाले
वीरोंकी प्रहारसे हुई मूर्च्छाको मन्द भी नहीं करती है ॥ ११ ॥

निषादिसंनाहमणिप्रभीधे परीयमाणे करिशीकरेण ।

अकंत्विषोन्मीलितमभ्युदेति न खण्डमाखण्डलकामुंकस्य ॥ १२ ॥

मल्लि०—निषादेति । करिणां शीकरेण = पुष्करतुषारेण परीयमाणे व्याप्य-
भावे निषादिनो हस्त्यारोहाः । 'हस्त्यारोहा निषादिनः' इत्यमरः । तेषां संनाहाः =
कवचानि, तेषां मणिप्रभौघे = रत्नांशुजाले । अर्करथ त्विषा तेजसा । उन्मीलित-
मुत्पादितम् । आखण्डलकार्मुकस्य = इन्द्रधनुषः । 'आखण्डलः सहस्राक्षः' इत्यमरः ।
खण्डं नाम्युदेति ॥ १२ ॥

हिन्दी—हाथियोंके जल कणसे व्याप्त किये जाते हुए महावर्तोंके कवचोंमें
स्थित रत्नोंके किरणसमूहमें उत्पादित इन्द्रधनुके खण्डका प्रकाश भी नहीं चमक
रहा है ॥ १२ ॥

महीभृता पक्षवतेव भिन्ना विगाह्य मध्यं परवारणेन ।
नावर्तमाना निनदन्ति भीममपां निघेराप इव ध्वजिन्यः ॥ १३ ॥

मल्लि०—महोति । पक्षवता = सपक्षेण महीभृता = सेनाकेनेव परवारणेन =
शत्रुगजेन मध्यं विगाह्य=प्रविश्य भिन्नाः = क्षोभिता ध्वजिन्यः = सेनाः । 'ध्वजिनी
बाहिनी सेना' इत्यमरः । अपां निघेः = सागरस्य । आप इव । आवर्तमाना भ्रमन्त्यः
सत्यः । 'स्यादावर्तोऽभ्रसां भ्रमः' इत्यमरः । भीमं न चिनदन्ति ॥ १३ ॥

हिन्दी—पङ्खवाला पर्वत (सेनाक)के समान शत्रुके हाथीसे मध्यभागमें प्रवेश
कर क्षुब्धकी गई सेनाएँ भी समुद्रके जलके समान घूमती हुई भयङ्कर आवाज भी
नहीं कर रही हैं ॥ १३ ॥

महारथानां प्रतिदन्त्यनीकमधिस्यदस्यन्दनमुत्थितानाम् ।
आमूललूनैरतिमन्युनेव मातङ्गहस्तैर्त्रियते न पन्थाः ॥ १४ ॥

मल्लि०—महारथानामिति । प्रतिदन्त्यनीकं = दन्तिसैन्यं प्रति । 'अनीकं तु
रणे सैव्ये' इति विश्वः । अधिस्यदा महारथाः स्यन्दना रथा यत्र तत्तथा । 'रंह-
स्तरसी तु रयः स्यदः' इत्यमरः । उत्थितानां = प्रस्थितानां महारथानां = रथिक-
विशेषाणाम् । 'आत्मानं सारथिं चाश्वान् रक्षन्युध्येत् यो नरः । स महारथसंज्ञः
स्यादित्याहुर्नीतिकोविदाः ॥' इति लक्षणात् । पन्थाः = मार्ग आमूलात् = लूने-
विच्छिन्नः । मातङ्गहस्तैर्नागकरैः । अतिमन्युनाऽतिक्रोधेनेव न त्रियते = न
निरुध्यते ॥ १४ ॥

हिन्दी—हाथियोंकी सेनाके प्रति बड़े नेत्रवाले रथोंसे युक्त प्रस्थान किये हुए,

महारथियोंका मार्ग भी मूलसे काटे गये हाथियोंके सूँझसे मानों अत्यन्त क्रोधसे नहीं रोका जा रहा है ॥ १४ ॥

धृतोत्पलापीड इव प्रियायाः शिरोरुहाणां शिथिलः कलापः ।

न बह्वभारः पतितस्य शङ्कोर्निषादिवक्षःस्थलमातनोति ॥ १५ ॥

मल्लि०—धृतेति । पतितस्य=वक्षसि भग्नस्य शङ्कोस्तोमरस्य संबन्धी । 'वा पुंसि शत्यं शङ्कुर्ना सर्वला तोमरोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । बह्वभारस्तन्मूलबद्धो लाञ्छनपिच्छकलापो धृत उत्पलापीडः कुवलयशेखरो यस्मिन् स प्रियायाः संबन्धी शिथिलः = सस्तः शिरोरुहाणां कलापः = केशपाश इव निषादिनो = हस्त्यारोहस्य वक्षःस्थलं नातनोति = न व्याप्नोति ॥ १५ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें वक्षःस्थलपर पड़े हुए तोमर आयुधके मूलमें बाँधा गया चिह्नस्वरूप मयूरका पंख, कमलका फूल लगाये हुए प्रियाके शिथिल केशकलापके समान महावतके वक्षःस्थलपर आच्छादन भी नहीं कर रहा है ॥ १५ ॥

उज्जस्सु संहार इवास्तसंख्यमह्नाय तेजस्विषु जीवितानि ।

लोकत्रयास्वादनलोलजिह्वां न व्याददात्याननमत्र मृत्युः ॥ १६ ॥

मल्लि०—उज्जस्तिस्वति । अत्र=आहवे । संहारे = कल्पान्त इव, तेजस्विषु=वीरेषु । अस्तसंख्यमसंख्यं यथा तथा, अह्नाय = क्षति । 'द्राक्षदित्यज्जसाह्नाय' इत्यमरः । जीवितान्युज्जस्सु = त्यजत्सु सस्तु मृत्युर्लोकत्रयस्यास्वादाने = भक्षणं, लोला गृध्नुजिह्वा यस्मिस्तत् । आननं न व्याददाति = न विवृणोति । 'आडो दोऽनास्यविहरणे' इत्यत्रानास्यविहरण इति निषेधात् परस्मैपदम् ॥ १६ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें प्रलयसमयके समान वीरोंके असंख्यरूपमें क्षटपट जीवन छोड़नेपर मृत्यु भी तीनों लोकके भक्षणमें चञ्चल जिह्वावाला मुख नहीं खोल रहा है ॥ १६ ॥

सत्यमेवं, तथापि किमेतत्कुत्सितम्, तत्राह—

इयञ्च दुर्वारमहारथानामाक्षिप्य वीर्यं महतां बलानाम् ।

शक्तिर्ममावस्यति हीनयुद्धे सौरीव ताराधिपधाम्नि दीप्तिः ॥ १७ ॥

मल्लि०—इयमिति । इयं मम शक्तिश्च दुर्वाराः पराक्रमिणो महारथा येषु तेषां महतां बलानां वीर्यमाक्षिप्य = निरस्य ताराधिपधाम्नि=चन्द्रतेजसि । सूर्यस्येयं

सोरी । 'सूर्यतिथ्यागस्त्यमत्स्यानां य उपधायाः' इति स्त्रियां ङीष् । यकारस्य लोपः । दीप्तिरिव हीनयुद्धे किरातरणे । अवस्यत्वसीदति । एतच्च विरुद्धमस्यद्भुतं चेति भावः । 'षोऽन्तकर्मणि' इति घातोर्लट् ॥ १७ ॥

हिन्दी—इस युद्धमें यह मेरी शक्ति दुःखसे निवारण किये जानेवाले महारथियों के पराक्रमको दूर कर चन्द्रमाकी कान्तिमें सूर्यकी दीप्ति (तेज)के समान किरातोंके साथ युद्धमें शिथिल हो रही है ॥ १७ ॥

माया स्वदेष्टा मतिविभ्रमो वा ध्वस्तं नु मे वीर्यमुताहमन्यः ।

गाण्डीवमुक्ता हि यथा पुरा मे पराक्रमन्ते न शराः किराते ॥ १८ ॥

मल्लि०—मायेति । एषा शक्तिहारास्वरूपा, माया स्वत् देवताक्षोभणं नाम । मतिविभ्रमो=बुद्धिविपर्ययो वा । अथवा मे वीर्यं ध्वस्तं=नष्टं नु । उताहमन्योर्जुनो न वा । कुतः । हि यस्मात्, गाण्डीवमुक्ता मे शराः यथा पुरा = यथापूर्वं परि-पन्थिष्विवेत्यर्थः । किराते न पराक्रमन्तेऽप्रतिबन्धेन प्रवर्तन्ते । 'उपपराम्याम्' इति वृत्तावात्मनेपदम् । वृत्तिरप्रतिबन्धः ॥ १८ ॥

हिन्दी—यह (मेरी शक्तिकी अवनति) माया है वा मेरी बुद्धिका वैपरीत्य है, अथवा मेरा पराक्रम नष्ट हो गया है, यहाँ मैं अर्जुन ही नहीं हूँ, क्योंकि मेरे गाण्डीव धनुसे छोड़े गये बाण किरातमें, शत्रुमें पहलेकी तरह रुकावटके बिना प्रवृत्त नहीं हो रहे हैं ॥ १८ ॥

पुंसः पदं मध्यममुत्तमस्य द्विधेव कुर्वन्धनुषः प्रणादैः ।

तूनं तथा नैष यथाऽस्य वेषः प्रच्छन्नमप्यूहयते हि चेष्टा ॥ १९ ॥

मल्लि०—पुंस इति । किञ्च, उत्तमस्य पुंसः = पुरुषोत्तमस्य मध्यमं पदमाकाशं धनुषः प्रणादैः । 'उपसर्गादिसमासेऽपि णोपदेशस्य' इति णत्वम् । द्विधा कुर्वन्निव=विदारयन्निव स्थितः स एव=किरातो सूनं तथा तथा भूतो न । कीदृशस्तत्राह—अस्य पुरुषस्य यथा यथाभूतो वेषः । वर्तत इति शेषः । वेषत एवायं किरातो न स्वरूपत इत्यर्थः । कुतः । हि यस्मात्, चेष्टा = व्यापारः प्रच्छन्नमपि = निगूढमपि स्वरूपम् । ऊहयते = तर्कयते । तस्याः स्वभावादव्यभिचारादिति भावः ॥ १९ ॥

हिन्दी—एवम् भगवान् विष्णुके मध्यम पद विष्णु पद अर्थात् आकाश)को मानों विदारण कर स्थित यह किरात वैसा नहीं है अर्थात् साधारण किरात नहीं है, क्योंकि इसकी चेष्टा गूढस्वरूपकी भी तर्कना कर देती है ॥ १९ ॥

अथ चतुर्भिश्चेष्टामेवाचष्टे—

धनुः प्रबन्धध्वनितं रूपेव सकृद्विकृष्टा विततेव मीर्वी ।

संधानमुत्कर्षमिव व्युदस्य मुष्टेरसंभेद इवापवर्गे ॥ २० ॥

मल्लि०—धनुरिति । धनू रूपेव, प्रबन्धेनाविच्छेदेन ध्वनितम् । ध्वनतेः कर्तरि क्तः । मीर्वी च सकृद्विकृष्टा विततेवैकवाराकर्षणादेव, विततेव स्थिता । संधानं = बाणसंधानमुत्कर्षं तूणादुद्धरणं=व्युदस्येव = वर्जयित्वा । किमु कृतमिति शेषः । अपवर्गे = बाणमोक्षेऽपि, मुष्टेरसंभेदोऽसंधटनमिव । मुष्टिबन्धं विनैव बाण-मोक्षः कृत इवेति हस्तलाघवोक्तिः ॥ २० ॥

हिन्दी—धनु मानों क्रोधसे लगातार शब्द कर रहा है, प्रत्यक्षा भी एकबार खींचनेसे फैलाई गई-सी है । बाणसन्धान तरकशसे निकाले बिना ही किया गया-सा है । बाणमोक्षमें भी मुष्टिका असम्भेद-सा प्रतीत होता है ॥ २० ॥

अंसाववष्टब्धनतौ समाधिः शिरोधराया रहितप्रयासः ।

धृता विकारास्त्यजता मुखेन प्रसादलक्ष्मीः शशलाञ्छनस्य ॥ २१ ॥

मल्लि०—अंसाविति । किञ्च, अंसाववष्टब्धौ स्थिराववस्थापितौ च तौ नतौ चावष्टब्धनतौ, शिरोधरायाः = कंधरायाः समाधिः संस्थानविशेषैश्च रहितः प्रयासो यस्य स तथोक्तः । निःप्रयास इत्यर्थः । तथा विकारास्त्यजता । अमृतत्वान्निवि-कारेणेत्यर्थः । मुखेन, शशलाञ्छनस्य = इन्दोः प्रसादलक्ष्मोर्धृता । असंभवत्संबन्धो निदर्शनालंकारः ॥ २१ ॥

हिन्दी—इस किरातराजके कन्धे स्थिर और झुके हुए हैं, ग्रीवा भी स्थिति-विशेषोंसे अविचल है । निर्विकार मुखने चन्द्रमाकी निर्मलताकी शोभाका धारण किया है ॥ २१ ॥

प्रहीयते कार्यवशागतेषु स्थानेषु विष्टव्रतया न देहः ।

स्थितप्रयातेषु ससौष्ठवश्च लक्ष्येषु पातः सदृशः शराणाम् ॥ २२ ॥

मल्लि०—प्रहीयत इति । तस्य देहः कार्यवशेन = प्रयोजनवशेन, आगतेषु = स्थानेष्वालीढादिस्थानकेषु विष्टव्रतया स्थिरतया कथ्या न ग्रहीयते = न त्यज्यते । किन्तु स्थिर इव तिष्ठतीत्यर्थः । सुष्ठु भावः सौष्ठवं = लाघवम् । उद्गात्रादित्वादङ्-प्रत्ययः । तेन सह वर्तमानः ससौष्ठवः शराणां पातश्च, स्थितान्यचलानि = प्रयातानि = चलानि तेषु स्थितप्रयातेषु = चलाचलेषु लक्ष्येषु विषये सदृश एकरूपः ॥ २२ ॥

हिन्दी—इस (किरातराज)के शरीरको प्रयोजनवश पैतरा बदलनेपर आलोढ आदि स्थानोंमें स्थिरता नहीं छोड़ती है, लाघवसे रहता हुआ बाणोंका प्रहार भी अचल और चल लक्ष्योंपर एकरूप है ॥ २२ ॥

परस्य भूयान्विवरेऽभियोगः प्रसह्य संरक्षणमात्तरन्ध्रे ।

भीष्मेऽप्यसंभाव्यमिदं गुरौ वा न सभवत्येव वनेचरेषु ॥ २३ ॥

मल्लि०—परस्येति । किंच, परस्य विवरे = रन्ध्रे अल्पेऽपीति शेषः । भूयान् = भूयिष्ठः, प्रसह्य = झटिति अभियोगो ज्ञातृत्वम् । परस्य रन्ध्रज्ञातृत्वात्प्रहारोद्योग इत्यर्थः । आत्मनो रन्ध्रे = विवरे । अनल्पेऽपीति शेषः । प्रसह्य = झटिति संरक्षणं = गोपनं च । भूयिष्ठमिति शेषः । इदं द्वयं भीष्मेऽपि, गुरौ वा द्रोणे वापि असंभाव्यं दुर्वितर्क्यं वनेचरेषु न सभवत्येव । अतो नायं किरातः, कित्वेष तिरोहितवेषः कोऽप्यमानुषः पुरुषः इति भावः ॥ २३ ॥

हिन्दी—शत्रुके थोड़े छिद्रमें भी उसके प्रचुर छिद्रोंको झटपट जान लेंते हैं और अपने प्रचुर छिद्रोंको भी छिपाते हैं, ये दो विषय भीष्म पितामह और द्रोणाचार्य में भी असंभाव्य है फिर वनेचरोंमें तो होना सम्भव नहीं है, इस लिए यह किरात नहीं है अतः यह देवयोनिमें उत्पन्न व्यक्ति है ॥ २३ ॥

अप्राकृतस्याहवदुर्मदस्य निवार्यमस्यास्त्रबलेन वीर्यम् ।

अल्पीयसोऽप्यामयतुल्यवृत्तेर्महापकाराय रिपोविवृद्धिः ॥ २४ ॥

मल्लि०—अप्राकृतस्येति । अप्राकृतस्योक्तरीत्याऽसाधारणस्य । आहवदुर्मदस्य = रणमत्तस्य । अस्य = किरातस्य वीर्यं = तेजोऽस्त्रबलेन = दिव्यशस्त्रमहिम्ना निवार्य निवारणीयम् । अन्यथाऽनिवार्यत्वमस्येति भावः । तथा हि—अल्पीयसोऽप्यत्यल्पः स्यापि । आमयतुल्यवृत्ते रोगसमानविक्रियस्य । 'रोगव्याधिगदामयाः' इत्यमरः । रिपोविवृद्धिर्महापकाराय, कित्वयं महानुभाव इति भावः । कुलकम् ॥ २४ ॥

हिन्दी—असाधारण, युद्धमें मत्त इस किरातका पराक्रमका दिव्यशस्त्रके बलसे निवारण करना चाहिए, जैसे कि अतिशय अल्प होकर भी रोगके समान विकारवाले शत्रुकी वृद्धि महान् अपकारके लिए हो जाती है ॥ २४ ॥

स संप्रधायैव महार्यसारः सारं विनेष्यन् सगणस्य शत्रोः ।

प्रस्वापनास्त्रं द्रुतमाजहार ध्वान्तं घनानद्ध इवाधरात्रः ॥ २५ ॥

मल्लि०—स इति । अहार्यसारोऽनिवार्यवीर्यः सोऽजुं एवं संप्रधाय = निश्चित्य

सगणस्य = सानुगस्य शत्रोः, सारं = सत्त्वं विनेष्यन् = अपनेष्यन् । प्रस्वाप्यते शाय्यतेऽनेनेति प्रस्वापनं तदेव अस्त्रम् । धनानद्धो = मेघव्याप्तोऽर्धरात्रो निशीथः । 'अर्धरात्रनिशीथौ द्वौ' इत्यमरः 'अर्धं नपुंसकम्' इति समासः । 'अहःसर्वकदेशे' त्यादिना समामान्तः । 'रात्राह्नाहाऽपुसि' इति पुल्लिङ्गता । भ्रान्तमिव द्रुत-माजहाराचकर्ष ॥ २५ ॥

हिन्दी—अनिवार्य पराक्रमवाले अर्जुनने ऐसा निश्चय कर प्रमथगणोंके साथ शत्रुके पराक्रमको हटानेकी इच्छा करते हुए जैसे मेघसे व्याप्त आधीरात अन्धकारको आकृष्ट करती है उसी तरह प्रस्वापन अस्त्रको खींच लिया ॥ २५ ॥

प्रसक्तदावानलधूमधूम्ना निरुन्धती धाम सहस्ररश्मेः ।

महावनानीव महातमिस्रा छाया ततानेशबलानि काली ॥ २६ ॥

मल्लि०—प्रसक्तेति । प्रसक्तः संततो यो दावानलधूमस्तद्वधूम्ना = धूसराः सहस्ररश्मेर्धाम तेजो निरुन्धती । आवृण्वती काली = कृष्णवर्णी । 'जानपद—' इत्यादिना ङोष् । छाया = कान्तिः, ईशबलानि महातमिस्रा = महती तमःसंततिः । 'तमिस्रा तु तमस्ततिः' इति विश्वः । महावनानीव ततान=व्यानशे । युग्मम् ॥ २६ ॥

हिन्दी—व्याप्त दवानिके धूमके समान धूसरवर्णवाली और सूर्यके तेजको आच्छादित करती हुई कृष्णवर्णवाली कान्तिने शिवजीके सैन्योंको जैसे बड़ी अन्धकारकी पंक्ति बड़े-बड़े वनोंको व्याप्त करती है उसी तरह व्याप्त कर डाला ॥ २६ ॥

आसादिता तत्प्रथमं प्रसह्य प्रगल्भतायाः पदवीं हरन्ति ।

सभेव भीमा विदधे गणानां निद्रा निरासं प्रतिभागुणस्य ॥ २७ ॥

मल्लि०—आसादितेति । तदेवासावनं प्रथमं तत्प्रथमं यथा तथा प्रसह्यासादिता कल्पिता प्रगल्भताया व्यवहारवाष्टर्थस्य पदवीं हरन्ती भीमा=भयंकरी, निद्रा उक्तविशेषणा सभा संसदिव । गणानां प्रतिभा प्रज्ञाशक्तिः सैव गुणस्तस्य निरासं = प्रतिभाक्षयं विदधे = चक्रे ॥ २७ ॥

हिन्दी—वही पहले-पहल हठात् कल्पित होकर व्यवहारकी क्षमताके मार्गको दूर करती हुई भयङ्कर निद्राके सभाके समान प्रमथगणोंकी बुद्धि शक्तिरूप गुणका क्षय कर दिया अर्थात् अर्जुनके प्रस्वापन अस्त्रने शिवजीके प्रमथगणोंको निद्रित कर दिया ॥ २७ ॥

गुरुस्थिराण्युत्तमवंशजत्वाद्विज्ञातसाशय्यनुशीलनेन ।

केचित्समाश्रित्य गुणान्वितानि सुहृत्कुलानीव धनूषि तस्थुः ॥ २८ ॥

मल्लि०—गुविति । केचिदुत्तमवंशजत्वात् वंशो वेणुः कुलं च । 'वंशो वेणी कुले च' इति विश्वः । गुरुणि = महान्ति, स्थिराणि = दृढानि च गुरुस्थिराणि । अनुशीलनेन = परिचयबलेन, विज्ञातः सारो बलं येषां तानि, गुणैर्मावीभिः शौर्यादिभिश्च अन्वितानि धनूषि, सुहृत्कुलानि = मित्रकुलानीव, समाश्रित्य तस्थुः । धनूष्यवष्टभ्य निदधुरित्यर्थः ॥ २८ ॥

हिन्दी—किरात सेनामें कुछलोग उत्तम जातिके बाँसमें उत्पन्न होनेसे बड़े और दृढ़ परिचयके बलसे जाने गये बलवाले प्रत्यञ्चासे युक्त धनुषका, उत्तम कुलमें उत्पन्न होनेसे बड़े और स्थिर तथा परिचयके भरोसेसे जानी गई शक्तिवाले और गुणोंसे भक्त मित्रकुलकी तरह अबलम्बन कर स्थित हुए ॥ २८ ॥

कृतान्तदुर्वृत इवापरेषां पुरः प्रतिद्वन्द्विनि पाण्डवास्त्रे ।

अतर्कितं पाणितलान्निपेतुः क्रियाफलानीव तदायुधानि ॥ २९ ॥

मल्लि०—कृतान्तेति । कृतान्तदुर्वृत्ते = दैवदुश्चेष्टित इव । 'कृतान्तो यमसिद्धान्तदैवाकुशलकर्मसु' इति विश्वः । पाण्डवास्त्रे पुरः प्रतिद्वन्द्विनि = प्रतिकूलवर्तिनि सति तथा तस्मिन्काले । अपरेषामायुधानि क्रियाफलानीव = कृष्यादिकलानीव अतर्कितमविचारितमेव पाणितलान्निपेतुः ॥ २९ ॥

हिन्दी—दैवकी दुश्चेष्टाके समान अर्जुनका अस्त्र सामने प्रतिकूल होकर रहनेवाले होनेपर उस समय अन्य लोगोंके हथियार क्रियाफलोंके समान अतर्कित रूपसे हाथसे गिर पड़े ॥ २९ ॥

असंस्थलेः केचिदभिन्नधैर्याः स्कन्धेषु संश्लेषवतां तरुणाम् ।

मदेन मीलन्नयनाः सलीलं नागा इव सस्तकरा निषेदुः ॥ ३० ॥

मल्लि०—अंसेति । अभिन्नधैर्यास्तदानीमप्यक्षतधैर्याः, केचिदसंस्थलैरसभागैः सह संश्लेषवतां = संगच्छतां, तरुणां स्कन्धेषु = प्रकाण्डेषु मदेन मीलन्ती नयनानि येषां ते नागा गजा इव सस्तकराः = सस्तहस्ताः सन्तः सलीलं निषेदुनिषण्णाः । ३० ।

हिन्दी—उस समय भी अक्षत धैर्यवाले कुछ लोग कन्धेसे संलग्न होनेवाले कुछ लोग कन्धेसे संलग्न होनेवाले वृक्षोंके प्रकाण्डों पर मदसे मूँदे गये नेत्रोंवाले हाथीके समान शिथिल कर (सुड़) वा हाथवाले होकर लीलापूर्वक बैठ गये ॥ ३० ॥

तिरोहितेन्दोरथ शंभुमूध्नः प्रणम्यमानं तपसां निवासैः ।

सुमेरुशृङ्गादिव बिम्बमाकं पिशङ्गमुच्चैरुदियाय तेजः ॥ ३१ ॥

मल्लि०—तिरोहितेति । अथ तिरोहितेन्दोः = किरातमायया छन्नचन्द्रात्, शंभुमूध्नः सकाशात् । सुमेरुशृङ्गात् अर्कसम्बन्धि बिम्बमिव । तपसां निवासैः स्तापसेः प्रणम्यमानमभिवन्द्यमानं पिशङ्गं = तेजं उच्चैरुध्वम् । उदियाय=प्रकटी-बभूव । तच्च न चान्द्रमिति भावः ॥ ३१ ॥

हिन्दी—तब किरातकी मायासे अदृष्ट चन्द्रवाले शिवजीके मस्तकसे सुमेरु पर्वतकी चोटीसे सूर्यमण्डलके समान, तपस्वियोंसे प्रणाम किया जाता हुआ पीला तेज ऊपर प्रकट हुआ ॥ ३१ ॥

छायां विनिर्धूय तमोमयीं तां तत्त्वस्य संवित्तिरिवापबिद्याम् ।

ययी विकासं द्युतिरिन्दुमौलेरालोकमत्यादिशती गणेभ्यः ॥ ३२ ॥

मल्लि०—छायामिति । इन्दुमौलेर्द्युतिः=कान्तिः । तत्त्वस्य संवित्तिस्तत्त्वज्ञानम् । =अपविद्यामविद्यामिव तां तमोमयीं छायां=निद्रां, विनिर्धूय=निरस्य, गणेभ्य आलोकं वस्तुप्रकाशं चिरम् अभ्यादिशती=वितरन्ती विकासं=विस्तारं ययी ॥ ३२ ॥

हिन्दी—शिवजीकी कान्ति जैसे तत्त्वज्ञान अविद्याको नष्ट करता है, उसी तरह प्रस्वापन अस्त्रकी उस निद्राको नष्ट करके प्रमथगणोंको वस्तुप्रकाशको बहुत समय तक देती हुई विस्तारको प्राप्त करने लगी ॥ ३२ ॥

त्विषां ततिः पाटलिताम्बुवाहा सा सर्वतः पूर्वसरीव संध्या ।

निनाय तेषां द्रुतमुल्लसन्ती विनिद्रतां लोचनपङ्कजानि ॥ ३३ ॥

म०—त्वेषामिति । सर्वतः पाटलिताः=पाटलोक्तता अम्बुवाहा यया सा, तथोक्ता त्विषां=तेजसां ततिः । पूर्वा सरतीति पूर्वसरी । 'पूर्वे कर्तरि' इति टप्रत्यये डीप्, 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः' इति 'पूर्वा' शब्दस्य पुंवद्भावः । संध्या = प्रातः-संध्येव, उल्लसन्ती = प्रसरन्ती, तेषां = गणानां, लोचनपङ्कजानि, द्रुतं विनिद्रतां = विकासं निनाय ॥ ३३ ॥

हिन्दी—सभी ओरसे मेघोंको गुलाबी वर्णवाले बनानेवाली तेजोंकी पङ्क्तिने पूर्व की ओर चलनेवाली प्रातः-सन्ध्याके समान फैलती हुई गणोंके चित्रकमलोंको विकासको प्राप्त करा दिया अर्थात् गणलोग जग गये ॥ ३३ ॥

पृथग्विधान्यस्त्रविरामबुद्धाः शस्त्राणि भूयः प्रतिपेदिरे ते ।

मुक्ता वितानेन बलाहकानां ज्योतीषि रम्या इव दिग्विभागाः ॥ ३४ ॥

सल्लि०—पृथगिति । अस्त्रविरामेण = प्रस्वापनास्त्रोपरमेण, बुद्धा विनिद्रास्ते
गणा बलाहकानां वितानेन = मेघपटलेन, मुक्ता अत एव रम्या दिग्विभागा =
दिगन्ता ज्योतीषि=नक्षत्राणीव । 'ज्योतिस्ताराग्निभाज्वालादृक्प्रकाशरमात्मसु' इति
वैजयन्ती । पृथग्विधानि = नानाविधानि शस्त्राणि भूयः प्रतिपेदिरे = जगूह-
रित्यर्थः ॥ ३४ ॥

हिन्दी—प्रस्वापन अस्त्रके दूर होनेसे जगे हुए प्रमथगण जैसे मेघसमूहसे मुक्त
दिशाएँ नक्षत्रकान्तिर्योंको धारण करती हैं वैसे ही अपने-अपने शस्त्रोंका धारण
करने लगे ॥ ३४ ॥

द्यौरुन्ननामेव, दिशः प्रसेदुः, स्फुटं विसृजे सवितुर्मयूखैः ।

क्षयं गतायामिव यामवत्य पुनः समीयाय दिनं दिनश्रीः ॥ ३५ ॥

सल्लि०—द्यौरिति । तदा यामवत्यां = रात्रौ, क्षयं गतायां = विभातायामिव
द्यौरन्तरिक्षम् । उन्ननामेव = ऊर्ध्वमुत्पपातेवेत्युत्प्रेक्षा । दिशः प्रसेदुः । सवितुर्मयूखैः,
स्फुटं विसृजे = विसृज्यते । भावे लिट् । दिनश्रीर्धन्वकान्तिः पुन दिनं समीयाय =
संजगाम । अत्र वैयधिकरण्येन गुणक्रिययोः समुच्चयेन समुच्चयोऽलंकारः । तस्य च
समुन्नमनोत्प्रेक्षया 'इव' शब्दवाच्ययानुप्रवेशलक्षणः संकरः । दिक्प्रसादो गुणः ।
शेषाः क्रियाः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—उस समय रातके बीतनेपर आकाश मानों ऊपर उन्नत हुआ,
दिशाएँ निर्मल हो गईं, सूर्यकी किरणें स्पष्टरूपमें फैल गईं और दिनकी शोभा,
किनका आश्रय लिया ॥ ३५ ॥

महास्त्रदुर्गे शिथिलप्रयत्नं दिग्धारणेनेव परेण रुग्णे ।

भुजङ्गपाशाभुजवीर्यशालो प्रबन्धनाय प्रजिघाय जिह्णुः ॥ ३६ ॥

सल्लि०—महास्त्रेति । भुजवीर्यशाली जिह्णुरर्जुनो महास्त्रं = प्रस्वापनास्त्रं
तदुर्गमिव तस्मिन् महास्त्रदुर्गे, दिग्धारणेनेव=दिग्गजेनेव, परेण = शत्रुणा, शिथिल-
प्रयत्नमल्पप्रयासं यथा तथा, रुग्णे=भगने सति 'रुजो भङ्गे' कर्मणि क्तः । 'ओदितश्च'
इति निष्ठातकारस्य नत्वम् । प्रबन्धनाय = प्रकर्षेण बन्धनात्, भुजङ्गा एव पाशा-
स्तान् । प्रजिघाय = प्रहितवान् ॥ ३६ ॥

हिन्दी—बाहुषराक्रमसे शोभित होनेवाले अर्जुनने किलेके समान प्रस्वापन अस्त्रके दिग्गजके समान शत्रुसे थोड़े ही प्रयाससे भग्न करनेपर प्रमथगणोंको बाँधनेके लिए सर्परूप पाशोंको छोड़ दिया ॥ ३६ ॥

जिह्वाशतान्युल्लसयन्त्यजस्रं लसतडिल्लोलविषानलानि ।

त्रासान्निरस्ता भुजगेन्द्रसेना नभश्चरेस्तत्पदवीं विवव्रे ॥ ३७ ॥

मल्लि०—जिह्वेति । लसन्तस्तडिल्लोला विशुचचञ्चला विषानला विषानयो येषु तानि, जिह्वाशतान्यजस्रमूल्लसयन्ती=चलयन्ती, भुजगेन्द्रसेना, त्रासाद्भयात् । नभश्चरैरनिरस्ता = त्यक्ता, तेषां = नभश्चराणां, पदवीं = मार्गं, विवव्रे विशेषेण क्रोधे ॥ ३७ ॥

हिन्दी—चमकती हुई बिजलीके समान चञ्चल विषानलोंको फैलाती हुई सैकड़ों जिह्वाओंको सञ्चालित करती हुई सर्पसेना, भयसे आकाशचारियोंसे छोड़ी गई और आकाशचारियोंके मार्गको उमने अवहट्ट कर दिया ॥ ३७ ॥

दिङ्नागहस्ताकृतिमुद्वहद्भिर्भोगैः प्रशस्तासितरत्ननीलैः ।

रराज सर्पावलिल्लसन्ती तरङ्गमालेव नभोर्णवस्य ॥ ३८ ॥

मल्लि०—दिङ्नागेति । दिङ्नागहस्ताकृतिमुद्वहद्भिर्विकरिकराकरैस्तथा प्रशस्तानि=समीचीनानि, असितरत्नानोन्मनीलमणयस्तद्वन्नीलैर्भोगैः=कायैरुपलक्षिता सर्पावलिल्लसन्ती = प्रक्षुब्धन्ती नभ एव अर्णवस्तस्य तरङ्गमालेव रराज । रूपकोत्थापितेयमुत्प्रेक्षा ॥ ३८ ॥

हिन्दी—दिग्गजके सँडके आकारको धारण करते हुए उत्तम इन्द्रनील मणिके समान नीलवर्णवाले शरीरोंसे उपलक्षित सर्पपङ्क्ति प्रक्षुब्ध होती हुई आकाशरूप समुद्रकी तरङ्गमालाके समान शोभित होने लगी ॥ ३८ ॥

निःश्वासधूमैः स्थगितांशुजालं फणावतामुत्फणमण्डलानाम् ।

गच्छन्निवास्तं वपुरभ्युवाह विलोचनानां सुखमुष्णरश्मिः ॥ ३९ ॥

मल्लि०—निःश्वासेति । उष्णरश्मिरस्तं गच्छन्निवोन्नमितानि फणामण्डलानि येषां तेषां, फणावतां = सर्पाणां निःश्वासेषु ये धूमास्त्वैः स्थागितमाच्छादितमंशुजालं यस्य तत्तथोक्तम् । अत एव विलोचनानां, सुखं = सुखकर वपुरभ्युवाह ॥ ३९ ॥

हिन्दी—मानों अस्त पर्वतको जाते हुए सूर्यके ऊँचा फणामण्डलवाले सर्पोंके

निःश्वासोर्मे घूर्मोसे आच्छादित किरणसमूहवाले अत एव नेत्रोंको सुख देने वाले शरीरका धारण किया ॥ ३९ ॥

प्रतप्तचामीकरभासुरेण दिशः प्रकाशेन पिशङ्गयन्त्यः ।

निश्चक्रमुः प्राणहरेक्षणानां ज्वाला महोल्का इव लोचनेभ्यः ॥ ४० ॥

मल्लि०—प्रतप्तेति । प्राणहराणीक्षणानि येषां तेषां प्राणहरेक्षणानां = दृष्टिविषाणां सर्पविशेषाणां, लोचनेभ्यो नेत्रेभ्यः । 'लोचनं नयनं नेत्रम्' इत्यमरः । प्रतप्तं = यच्चामीकरं=सुवर्णं तद्वद्भासुरेण । 'भञ्जभासभिदो धुरच्' इति धुर-चप्रत्ययः । प्रकाशेन = तेजसा, दिशः पिशङ्गयन्त्यो ज्वाला = महोल्का इव निश्चक्रमुनिर्जग्मुः ॥ ४० ॥

हिन्दी—प्राणहरण करनेवाले नेत्रोंसे युक्त सर्पोंके नेत्रोंसे प्रतप्त सुवर्णके समान उज्ज्वल प्रकाशसे दिशाओंको पीली करती हुई ज्वालाएँ मढ़ती लत्काओंके समान निकल गईं ॥ ४० ॥

आक्षिप्तसंपातमपेतशोभमुद्वल्लि धूमाकुलदिग्विभागम् ।

वृतं नभो भोगिकुलैरवस्थां परोपरुद्धस्य पुरस्य भेजे ॥ ४१ ॥

मल्लि०—आक्षिप्तेति । आक्षिप्तः प्रतिषिद्धः=संपातः = संचारो यस्मिस्तत् । सिद्धानां = पक्षिणां चेति शेषः । अपेता = गता शोभा यस्मात्तत् अपेतशोभं = गतश्रीकम् । उद्गतः प्रदीप्तो वल्लिर्यस्मिस्तत् उद्वल्लि सर्वत उद्भूतदहनम् । धूमैराकुला व्याप्ता दिग्विभागा दिगन्ता यस्तिस्तत् । भोगिकुलैः = सर्पकुलैर्वृतमावृतं नभः, परोपरुद्धस्य=शत्रुवेष्टितस्य, पुरस्यावस्थामिव, अवस्थां=दशां, भेजे । उक्तरोक्त्या तत्साधर्म्यं प्राप्तमित्यर्थः । निदर्शनालङ्कारः ॥ ४१ ॥

हिन्दी—रुकी हुई गतिवाले, शोभासे रहित, प्रदीप्त अग्निवाले, धूमांसे व्याप्त दिग्विभागसे युक्त सर्प समूहसे आच्छादित आकाशसे शत्रुसे घिरे हुए नगरकी अवस्थाकी समान दशाको प्राप्त किया ॥ ४१ ॥

तमाशु चक्षुःश्रवसां समूहं मन्त्रेण ताक्ष्योदयकारणेन ।

नेता नयेनेव परोपजापं निवारयामास पतिः पशूनाम् ॥ ४२ ॥

मल्लि०—तमिति । पशूनां = पतिः शिवस्तां चक्षुःश्रवसां सर्पाणां समूहं ताक्ष्योदयकारणेन = गरुडाविर्भावहेतुना, मन्त्रेण, नेता = नायको, नयेन = नीत्या

परेषामुपजापं परोपजापं परकृतं स्वमण्डलभेदमिव । 'भेदोपजापावुपवा' इत्यमरः ।
आशु = निवारयामास ॥ ४२ ॥

हिन्दी—शिवजीवे उस सर्पसमूहको गरुडजीके प्रादुर्भावके कारण मन्त्रसे जैसे
नायक शत्रुके भेदका निवारण करता है उसी तरह शीघ्र निवारण कर
दिया ॥ ४२ ॥

प्रतीघ्नतीभिः कृतमीलितानि द्युलोकभाजामपि लोचनानि ।

गरुत्मतां संहतिभिर्विहायः क्षणप्रकाशभिरिवावतेने ॥ ४३ ॥

मल्लि०—प्रतीति । द्युलोकभाजामपि = अनिमेषाणामपि कृतं मीलनं निमेषो
येषां तानि लोचनानि=दृष्टीः प्रतीघ्नीभिः प्रतिघ्नन्तीभिः । हन्तेः शतरि ङीप् ।
गरुत्मतां = ताक्ष्याणां संहतिभिः = समूहैः क्षणप्रकाशभिरिविद्युद्भिरिव । तासां
सोवर्णत्वादिति भावः । विहायोऽन्तरिक्षम् । अवतेने=ग्यानसे ॥ ४३ ॥

हिन्दी—देवताओंके भी निमीलित नेत्रोंको प्रतिबद्ध करनेवाले गरुडोंके समूह-
से विजलियोंकी तरह आकाशको व्याप्त कर डाला ॥ ४३ ॥

ततः सुपर्णव्रजपक्षजन्मा नानागतिर्मण्डलयञ्जवेन ।

जरन्तृणानीव वियन्निनाय वनस्पतीनां गहनानि वायुः ॥ ४४ ॥

मल्लि०—तत इति । ततः सुपर्णव्रजानां = ताक्ष्यकुलानां पक्षेभ्यो जन्म यस्य
स नानागतिविचित्रगतित्वायुः । वनस्पतीनां वृक्षाणां गहनानि जीर्णतृणानीव जवेन
मण्डलयन्=भ्रमयन् वियदन्तरिक्षं निनाय ॥ ४४ ॥

हिन्दी—तब गरुडसमूहके पक्षोंसे उत्पन्न विचित्रगतिसे युक्त वायुने वृक्ष-
समूहोंको जीर्ण तृणोंके समान वेगसे धुमाकर आकाशमें पहुँचा दिया ॥ ४४ ॥

मनःशिलाभङ्गनिभेन पश्चान्निरुध्यमानं निकरेण भासाम् ।

व्यूढैरुभिश्च विनुद्यमानं नभः ससर्पैव पुरा खगानाम् ॥ ४५ ॥

मल्लि०—मनःशिलेति । मनःशिला = घातुविशेषस्तस्या भङ्गश्छेदस्तन्निभेन
तत्सदृशेन भासां निकरेण = कान्तिपुञ्जेन पश्चाद्भागे निरुध्यमानमात्रियमाणं
व्यूढैश्चिंशालैः उरोभिर्वक्षोभिश्च । 'उरो वत्सं च वक्षश्च' इत्यमरः । विनुद्यमानं=
प्रेर्यमाणं, नभः खगानां = गरुडानां, पुरः ससर्पैव = ससारेव । उत्तरोत्तरदेशतिरो-
धानेन गच्छतां खगानामपूर्वोऽपि पुरोभागः सादृश्यात्पूर्ववदुपलभ्यमानतया नभस
एव छेदनात्पुरः ससर्पैवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ४५ ॥

हिन्दी—मैनशिलेके टुकड़ेके समान कान्तिप्रमूहसे पिछले भागमें आच्छादित किया गया विशाल वक्षःस्थलोंसे भी प्रेरणा किया जाता हुआ आकाश गरुड़ोंके आगे मानों चल पड़ा ॥ ४५ ॥

दरीमुखैरासवरागताम्रं विकसि रक्मच्छदधाम पीत्वा ।

जवानिछाघूर्णितसानुजालो हिमाचलः क्षोव इवाचकम्पे ॥ ४६ ॥

मल्लि०—दरोति । जवानिलेनाघूर्णितानि=अभिमतानि सानुजालानि यस्य स हिमाचलः । आसवस्य रागो रक्तता तद्वत् ताम्रम् । गुणयोरेवोपमानोपमेयभावः । विकसि विकस्वरं रक्मच्छदाः सुवर्णपक्षास्तावर्षास्तेषां धाम तेजो दरीमुखैरिव दरीमुखैः पीत्वा क्षोवो मत इवाचकम्प=आचवाल । उपमाव्यापितेयमुत्प्रेक्षा ॥ ४६ ॥

हिन्दी—वेगशाली वायुसे जिसके प्रस्थसमूह हिल रहे थे ऐसा हिमालय पर्वत मदिराके रागके समान लाल विकसित गरुड़ोंके तेजको मुखके समान गुफाओंके पीकर मतवालेके समान कम्पित हुआ ॥ ४६ ॥

प्रवृत्तनक्तं दिवसं धिदीप्तैर्नभस्तलं गां च पिशङ्गयद्भिः ।

अन्तर्हिताकैः परितः पतद्भिश्छायाः समाचक्षिपिरे वनानाम् ॥ ४७ ॥

मल्लि०—प्रवृत्तेति । नक्तं च दिवा च नक्तन्दिवम् । 'अचतुरे'—त्यादिना सप्तम्यर्थवृत्त्योरप्यव्यययोर्द्वन्द्वैकवद्भावनिपाते समासान्तः । लक्षण्या त्वहोरात्रमात्रवाची । प्रवृत्तः प्रादुर्भूतो यो नक्तं दिवस्य संधिः संध्या तद्वद्दीप्तैः = शोभितैः । नभस्तलं गां=भुवं च पिशङ्गयद्भिः = पिशङ्गीकुर्वद्भिः । अन्तर्हित आच्छादितोऽर्को यैस्तैः पतद्भिः पक्षिभिः परितः = सर्वतो वनानां छायाः समाचक्षिपिरे=समाक्षिप्ताः । अन्तर्बहिश्च तेजःप्रवेशात्काव्यन्तर्हिता इत्यर्थः ॥ ४७ ॥

हिन्दी—प्रादुर्भूत रात और दिनको संध्याके समान शोभित आकाशमण्डल और पृथ्वीका पीले वर्णसे युक्त करते हुए तथा सूर्यको आच्छादित किये हुए पक्षियोंने सभी तरफ मेघोंको छायाओंको अन्तर्हित कर दिया ॥ ४७ ॥

स भोगिसङ्घः शममुग्रधाम्नां सैन्येन निन्ये विनतामुतानाम् ।

महाध्वरे विध्यपचारदोषः कर्मान्तरेणेव महोदयेन ॥ ४८ ॥

मल्लि०—स इति । स भोगिसङ्घः=सर्पसमूह उग्रधाम्नां=तेजस्विनां विनतामुतानां=तावर्षपक्षिणां सैन्येन महाध्वरे = महाकृतौ विध्यपचारदोषः । कर्मस्वरूप-

दोषो महोदयेन = महासामर्थ्येन, अथवा महता फलेन । तन्मूलेन प्रकृतक्रिया-
सिद्धेरिति । कर्मान्तरेण = प्रायश्चित्तेवेव शमं = शान्तिं निन्ये = प्रापितः ॥ ४८ ॥

हिन्दी—उस सर्पसमूहको तीव्रतेजवाले गरुड पक्षियोंकी सेनाने जैसे महायज्ञ-
में विधानके ऋतिदोषको महाफलवाला प्रायश्चित्त शमन करता है उसी तरह
शान्त कर दिया ॥ ४८ ॥

साफल्यमस्त्रे रिपुपौरुषस्य कृत्वा गते भाग्य इवापवर्गम् ।

अनिन्धनस्य प्रसभं समन्युः समाददेऽस्त्रं ज्वलनस्य जिह्णुः ॥ ४९ ॥

मल्लि०—साफल्यमिति । अस्त्रे=सर्पास्त्रे । भाग्ये प्राग्भवीये शुभे कर्मणीव ।
रिपुपौरुषस्य रिपुपराक्रमस्य साफल्यं कृत्वा, अपवर्गमवसानं = समाप्तिं गते सति ।
स्वनिवृत्त्या परसाफल्यात्सफलीकरणोपचारः । समन्युः = सक्रोधो जिह्णुरर्जुनोऽनि-
न्धनस्येन्धनं विनैवोत्पादितस्य ज्वलनस्य ज्वलनप्रदीपकम् अस्त्रमाग्नेयास्त्रं प्रसभं =
शीघ्रं समाददे = जग्राह ॥ ४९ ॥

हिन्दी—पूर्वजन्मके शुभ कर्मके समान सर्पास्त्रके शत्रु पराक्रमके सफलता
कर समाप्त होनेपर क्रुद्ध होकर अर्जुनने काष्ठरहित अग्निके अस्त्र अर्थात् आग्नेय
अस्त्रको शीघ्रतापूर्वक ग्रहण किया ॥ ४९ ॥

ऊर्ध्वं तिरश्चो नमधश्च कीर्णैर्ज्वालासटैर्लङ्घितमेघपङ्क्तिः ।

आयस्त सिंहाकृतिरुत्पपात प्राण्यन्तमिच्छन्निव जातवेदाः ॥ ५० ॥

मल्लि०—ऊर्ध्वमिति । ऊर्ध्वं तिरश्चो न = तिर्यक् । 'विभाषाश्चेरदिकिस्त्रयाम्'
इति खप्रत्ययः । अधश्च कीर्णैर्विस्तृतैर्ज्वाला एव सटाः = केसराः । 'सटा जटा-
केसरयोः' इति विश्वः । तैः, लङ्घितमेघपङ्क्तिरतिक्लावजलदावलिः । आयस्तस्य
लङ्घनोद्यतस्य सिंहस्येवाकृतिर्यस्य स जातवेदाः = अग्निः प्राण्यन्तं प्राणिनां संहार-
मिच्छन्निवोत्पपात ॥ ५० ॥

हिन्दी—ऊपर, तिर्यक् (तिरछा भाग) और नीचे विस्तृत ज्वालारूप
केसरोसे मेघपङ्क्तिको लङ्घित कर लङ्घनके लिए तत्पर सिंहकी समान
आकृतिसे मुक्त अग्नि मानों प्राणियोंके संहारकी इच्छा करता हुआ प्रकट हो
गया ॥ ५० ॥

भित्त्वेव भाभिः सवितुर्मयूखाञ्जज्वालय विष्वग्विसृतस्फुलिङ्गः ।

विशीर्यमाणाश्मनिनादध्वोरं ध्वानि वितन्वन्नक्रुशः कृशानुः ॥ ५१ ॥

मल्लि०—भित्त्वेति । भाभिस्तेजोभिः सवितुर्मयूखान् = किरणान् । 'किरणो-
खमयूखान्वि—'त्यमरः । भित्त्वेवाभिहत्येव विष्वक् = समन्ताद्विसृताः स्फुलिङ्गा
यस्य सः । स्फुलिङ्गोदयस्य मयूखाभिघातहेतुकत्वमुत्प्रेक्षते । 'त्रिषु स्फुलिङ्गोऽग्नि-
कणः' इत्यमरः । अकृशोऽस्तुः, कृशानुर्वह्निः । विशीर्यमाणस्य विदलतोऽश्मनो
निनादमिव धीरमुद्धतं ध्वनिं वितन्वन् जज्वाल ॥ ५१ ॥

हिन्दी—तेजों से सूर्यकी किरणोंको मानों भेदन कर चारों ओरसे फैले हुए
स्फुलिङ्गोंवाला विशाल अग्नि विदीर्ण होते हुए पत्थरकी ध्वनिकी सदृश गम्भीर
ध्वनिकी फैलाता हुआ प्रज्वलित हो उठा ॥ ५१ ॥

चयानिवाद्ग्रीनिव तुङ्गशृङ्गान् कचित्पुराणीव हिरण्मयानि ।

महावनानीव च किशुकानां ततान बह्निः पवनानुवृत्त्या ॥ ५२ ॥

मल्लि०—चयानिति । बह्निः पवनानुवृत्त्या = वायुवशेन, चयानिव हिरण्मया-
न्प्राकारानिव । 'चयः समूहे प्राकारे' इति विश्वः । तुङ्गशृङ्गान्ग्रीनिव क्वचिद्विर-
ण्मयानीति 'पाण्डनायने—'त्यादिना निपातनात्सधुः । पुराणि = नगराणीक
तथा किशुकानां = पलाशतरुणाम् । 'पलाशे किशुकः पर्णः' इत्यमरः । महावना-
नीव । पुष्टिानीति शेषः । ततान = वितस्तार । तदाकारेण जज्वालेत्यर्थः ॥ ५२ ॥

हिन्दी—अग्नि, वायु के अनुसारसे सुवर्णमय प्राकारोंके समान, सुवर्णमय
प्रकाशोंके समान, ऊँची चोटी वाले पर्वतोंके समान, शहरोंकी तथा पलाश वृक्षोंके
महावनोंके समान हो कर फैल उठा ॥ ५२ ॥

मुहुश्चलत्पल्लवलोहिनीभिरुच्चैः शिखाभिः शिखिनोऽवलीढाः ।

तलेषु मुक्ताविशदा बभूवुः सान्द्राञ्जनश्यामरुचः पयोदाः ॥ ५३ ॥

मल्लि०—मुहुरिति । सान्द्राञ्जनश्यामरुचो = घनकज्जलश्यामरुचः । पयोदा
मुहुश्चलन्त्यश्च ताः पल्लवलोहिन्यो लोहितवर्णाश्च ताभिश्चलत्पल्लवलोहिनीभिः ।
'वर्णादिनुदात्तात्तोपघातो नः' इति डीप् । तकारस्य नकारः । शिखिनोऽग्नेः । उच्चै-
रुन्नताभिः शिखाभिर्ज्वालाभिः । अवलीढाः । दग्धा इत्यर्थः । अत एव तलेषु =
अधोभागेषु मुक्ताविशदा = मौक्तिकधवला बभूवुः । जलसंशोषणादिति भावः ।
'अधः स्वरूपयोरस्त्री तलम्' इत्यमरः ॥ ५३ ॥

हिन्दी—गाढ़ कज्जलके समान कृष्णवर्ण वाले मेघ कान्धार चलती हुई

पल्लवके समान लाल वर्णवाली अग्निकी उन्नत ज्वालाओंसे जलते हुए अत एव निम्न भागोंमें मोतीके समान उज्ज्वल हो गये ॥ ५३ ॥

ललिक्षतीव क्षयकालरोद्रे लोकं विलोलाचिषि रोहिताश्वे ।

पिनाकिना हूतमहाम्बुवाहमस्त्रं पुनः पाशमृतः प्रणिन्ये ॥ ५४ ॥

मल्लि०—ललिक्षतीवेति । क्षयकालरोद्रे = कलान्तकालवद्भयावहे विलोला-
चिषि = चलज्वाले, रोहिताश्वे = उज्ज्वले । 'रोहिताश्वो वायुसखः' इत्यमरः ।
लोकं ललिक्षति लेदुमिच्छति जिघत्सति सतीव । लिहः सन्नन्ताच्छतृप्रत्ययः ।
पिनाकिना पुनर्हृता आहूता आकारिता महाम्बुवाहा येन तत् । पाशमृतो=वरुणस्य ।
अस्त्रं प्रणिन्ये प्रयुक्तम् ॥ ५४ ॥

हिन्दी—प्रलय कालके समान भयङ्कर, चञ्चल ज्वालावाले अग्निके मानों
लोकको खानेकी इच्छा करनेपर शिवजीने फिर विशाल मेघोंको बुलानेवाले
वारुणाऽस्त्रका प्रयोग किया ॥ ५४ ॥

ततो धरित्रीधरतुल्यरोधसस्तडिल्लतालिक्षितनीलमूर्तयः ।

अधोमुखाकाशसरिन्निपातिनीरपः प्रसक्तं मुमुचुः कयोमुचुः ॥ ५५ ॥

मल्लि०—तत इति । ततो वरुणास्त्रप्रयोगानन्तरं धरित्रीधरतुल्यरोधसः =
पर्वतसमप्रान्ताः । 'रोधः स्यात्प्रान्तकूलयोः' इति विश्वः । तडिल्लताभिरालिक्षिता
नीलमूर्तयो = नीलाङ्गानि येषां ते पयोमुचो मेघा अधोमुखा आकाशसरिदिव
निपतन्तीति प्रसक्तमनुबन्धमविच्छिन्नं यथा तथा मुमुचुः । इतः प्रमृति वंशस्थ-
वृत्तम् ॥ ५५ ॥

हिन्दी—तब पर्वतके तुल्य प्रान्त भाग वाले, बिजलियोंसे आलिङ्गित नील
अङ्गों वाले मेघ, अधोमुख आकाश गङ्गाके समान गिरने वाले जलको लगातार
बरसाने लगे ॥ ५५ ॥

पराहृतध्वस्तशिखे शिखावतो वपुष्यधिक्षिप्तसमिद्धतेजसि ।

कृतास्पदास्तस इवायसि ध्वनिं पयोनिपाताः प्रथमे वितेनिर ॥ ५६ ॥

मल्लि०—पराहतेति । पराहता = अभिहता अतो = ध्वस्ता निर्वापिताः शिखा
ज्वाला यस्य तस्मिन् पराहृतध्वस्तशिखे । अधिक्षिप्तं प्रहारितं नाशितम् । ताडित-
मिति यावत् । अतः समिद्धं झटिति प्रदीप्तं तेजो यस्य तस्मिन् । शिखावतोऽग्ने-

वर्षुषि स्वरूपे । तप्तेऽयसि लौह इव कृतास्पदाः कृतस्थितयः । 'आस्पदं प्रतिष्ठायाम्'
इति निपातः । प्रथमे पयोनिपाता जलपाता ऋनि वितेतिरे = विस्तारय-
मासुः ॥ ५६ ॥

हिन्दी—जलसे ताड़ित होकर अतः बुझी हुई ज्वालावाले पर्याप्त तेजके नाश होनेपर पर्याप्त तेजवाले अग्निके स्वरूपमें मानों सन्तप्त लोहमें स्थिति किये हुए प्रथम जलपात आवाज करने लगे ॥ ५६ ॥

महानले भिन्नसिताभ्रपातिभिः समेत्य सद्यः क्वथनेन फेनताम् ।

ब्रजज्झ्वरार्द्रैर्धनवत्परिक्षयं जलैर्वितेने दिवि धूमसंततिः ॥ ५७ ॥

मल्लि०—महानल इति । महानलेऽनौ भिन्नानि खण्डितानि सिताभ्राणीव पतन्तीति भिन्नसिताभ्रपातिभिः । 'कर्तयुपमाने' इति णिनिप्रत्ययः । अत एव सद्यः क्वथनेन पाकेन फेनतां समेत्य = प्राप्य, परिक्षयं = नाशं ब्रजज्झ्वरार्द्रैर्धनवत् = आर्द्रकाष्ठैस्तुल्यम् । 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः' इति वतिप्रत्ययः । दिवि = गगने, धूमसंततिवितेने विस्तारिता । फेनादिकमार्द्रैर्धनेऽपि तुल्यम् ॥ ५७ ॥

हिन्दी—प्रदीप्त अग्निमें खण्डित सफेद बादलोंके समान पड़ने वाले अतएव उसी क्षण पाकसे फेनके रूपमें परिणत होकर नष्ट होने वाले जलोंने गीले काष्ठों-के समान आकाशमें धूम्रसमूहको फैला दिया ॥ ५७ ॥

स्वकेतुभिः पाण्डुरनीलपाटलैः समागताः शक्रधनुःप्रभाभिदः ।

असंस्थितामादधिरे विभावसोर्विचित्रचीनांशुकचारुतां त्विषः ॥ ५८ ॥

मल्लि०—स्वकेतुभिरिति । पाण्डुरैर्नीलैः पाटलैश्च पाण्डुरनीलपाटलैर्विचित्रैः स्वकेतुभिर्धूमैः समागताः = संगताः । अत एव शक्रधनुषः प्रभाभिद इन्द्रधनुर्द्युति-भाजो विभावसोरग्नेस्त्विषोऽसंस्थितामस्थिरां विचित्रस्य चीनांशुकस्य = पट्टवस्त्र-विशेषस्य चारुतामादधिरे = दधुः ॥ ५८ ॥

हिन्दी—कृपश, कृष्ण वर्ण और लाल विभिन्न धूमों से मिले हुए अत एव इन्द्रधनुकी कान्तिवाले अग्निकी कान्तिने अस्थिर विचित्र रेशमी वस्त्रकी सुन्दरता-का धारण कर लिया ॥ ५८ ॥

जलीघसमूर्च्छनमूर्च्छितस्वनः प्रसक्तविद्युल्लसितैर्घृतद्युतिः ।

प्रशान्तिमेध्यन्धूतधूममण्डलो बभूव भूयानिव तत्र पावकः ॥ ५९ ॥

मल्लि०—जलीधेति । जलीधानामुदकप्रवाहाणां संमूर्च्छनेन = मेलनेन मूर्च्छित
स्वनः = प्रवृद्धघोषः । 'मूर्च्छनं मेलने प्रोक्तं बृद्धौ मूर्च्छितमेव वा' । इति सज्जनः ।
प्रसक्तैः = संगतैर्विद्युतां = तद्विलतानां लसितैः स्फुरणैरेषिता = बधिता द्युतिर्यस्य
स द्युतधूममण्डलो = जलाघातसंभूतधूमपटलः पावकः प्रशान्तिमेष्यन्, तत्र देशे
भूयानिव बभूव । भूयस्तया स्थापित इवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ५९ ॥

हिन्दी—जलप्रवाहके मिलनेसे बड़े हुए शब्द वाला, मिली हुई बिजलीके
स्फुरणोंसे बड़ी हुई कान्तिसे युक्त, धूममण्डलका धारण किया हुआ अग्नि बुझानेके
समयमें युद्धस्थलमें अधिकके समान प्रतीत होने लगा ॥ ५९ ॥

प्रवृद्धसिन्धूमिचयस्थवीयसां चयैर्विभिन्नाः पयसां प्रपेदिरे ।

उ पात्तसंध्यारचिभिः सरूपतां पयोदविच्छेदलवैः कृशानवः ॥ ६० ॥

मल्लि०—प्रवृद्धेति । प्रवृद्धानां सिन्धोः = समुद्रस्य ऊर्माणां चया राशय इव
स्थवीयसां स्थूलतराणां पयसां चयैः पूरैर्विभिन्ना विश्लेषिताः कृशानवोऽग्नय उपा-
त्तसंध्यारचिभिः प्रातसंध्यारागैः पयोदानां विच्छिद्यन्त इति विच्छेदा विच्छिन्ना
विक्षिप्ता ये लवाः शकलास्तैः सरूपतां = समानरूपतां प्रपेदिरे इत्युपमा ॥ ६० ॥

हिन्दी—समुद्रकी बड़ी हुई तरङ्गोंके समूहके समान बड़े बड़े जलसमूहके
प्रवाहोंसे विश्लेषित अग्निसमूहने सन्ध्याकी लालीको प्राप्त मेघोंके विच्छिन्न
खण्डोंके समान रूपको प्राप्त किया ॥ ६० ॥

उपैत्यनन्तद्युतिरप्यसंशयं विभिन्नमूलोऽनुदयाय संक्षयम् ।

तथा हि तोयौघविभिन्नसंहतिः स हव्यवाहः प्रययौ पराभवम् ॥ ६१ ॥

मल्लि०—उपैतीति । अनन्तद्युतिर्महातेजा अपि विभिन्नमूलो = नष्टमूलोऽस-
शयं यथा तथाऽनुदयाय = पुनरनुत्थानाय संक्षयं = नाशम् । उपैति । तथा हि—
तोयौघविभिन्ना संहतिः संघातो यस्य स तथोक्तः हव्यवाहोऽग्निः पराभवं = नाशं
प्रययौ । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ६१ ॥

हिन्दी—जैसे तेजस्वी पुरुष भी मूलके नष्ट होनेपर निश्चय ही फिर उत्थान
न होनेके लिए नाशको प्राप्त होता है वैसे ही जलसमूहसे विरिलट समूहवाला
अग्नि नष्ट हो गया (अर्थात् बुत गया) ॥ ६१ ॥

अथ विहितविधेयैराशु मुक्ता वितानै-

रसितनगनितम्बश्यामभासां घनानाम् ।

विकसदमलघाम्नां प्राप नीलोत्पलानां

श्रियमधिकविशुद्धां वह्निदाहादिव द्यौः ॥ ६२ ॥

मल्लि०—अथेति । अथ अग्निनिवारणानन्तरम् । विहितविधेयैः = कृतकृत्यैः । असितनगस्याञ्जनाद्रेनितम्बः । कटकस्तद्वत् इयामभासां = वितानैः = पटलेर्मुक्ता द्यौराकाशो वह्निदाहादिवेत्युत्प्रेक्षा । विकसन्ति च तानि अमलघामानि स्वच्छ-
कान्तीनि च तेषां नीलोत्पलानामधिकविशुद्धामत्युज्ज्वला श्रियं प्राप । निदर्शनाल-
ङ्कारः ॥ ६२ ॥

हिन्दी—आनेय अस्त्रके निवारणके बाद कार्यको किये हुए अञ्जन पर्वत-
के मध्यभागके समान इयाम कान्तिवाले मेघोंके समूहसे उन्मुक्त आकाशने मानों
अग्निदाहसे विकसित निर्मल कान्ति वाले नीलकमलोंके अतिशय उज्ज्वल कान्ति-
को प्राप्त कर लिया ॥ ६२ ॥

इति विविधमुदासे सव्यसाची यदस्त्रं

बहुसमरनयज्ञः सादयिष्यन्नरातिम् ।

विधिरिव विपरीतः पौरुषन्यायवृत्तेः

सपदि तद्रूपनिन्द्ये रिक्ततां नीलकण्ठः ॥ ६३ ॥

मल्लि०—इतीति । बहुसमरनयननेकरणोपायान् जानातीति बहुसमरनयज्ञः ।
'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कप्रत्ययः । न तु 'इगुपधे—'त्यादिनाऽकारान्तात् 'अनु-
पपदात्कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन' इति वार्तिक्याख्याने भाष्यकारेण 'अर्थज्ञ'-
शब्दमुदाहृत्यास्य 'अर्थज्ञशब्दस्य कर्मोपपदत्वं दर्शितम् । सव्यसाची = अर्जुनः ।
अराति = किरातपति सादयिष्यन् । अवसादयितुकामः सन्नित्यर्थः । क्रियार्थक्रिया-
यां लटि तस्य शत्रादेशः । इति पूर्वोक्तप्रकारेण विविधं यदस्त्रमुदासे । प्रयुक्तवानि-
त्यर्थः । 'उपसर्गादस्यत्यूह्योर्वेति वाच्यम्' इत्यात्मनेपदम् । विपरीतो विधिः =
प्रतिकूलं दैवम् । 'विविधं दैवेऽपि' इत्यमरः । न्यायेन = नीत्या वृत्तिवर्तनं
यस्य तस्य नीतिनिष्ठस्य पौरुषमिव नीलकण्ठः शिवः सपदि तद् अस्त्रं रिक्ततां =
व्यर्थताम् । उपनिन्द्ये संहृतवानित्यर्थः । मालिनी वृत्तम् ॥ ६३ ॥

हिन्दी—पुद्गके अनेक उपायोंके जानकार अर्जुनने शत्रु किरातपतिको नष्ट
करनेकी इच्छा करते हुए इस प्रकार जो अनेक अस्त्रोंको छोड़ा विपरीत भाव्य
बैसे नीतिनिष्ठ पुरुषके पौरुषको नष्ट करता है उसी तरह शिवजीने उन अस्त्रोंको
उसी क्षण व्यर्थ कर डाला ॥ ६३ ॥

वीतप्रभावतनुरप्यतनुप्रभावः

प्रत्याचकाङ्क्ष जयिनीं भुजवीर्यलक्ष्मीम् ।

अस्त्रेषु भूतपतिनापहृतेषु जिष्णु-

वर्षिष्यता दिनकृतेव जलेषु लोकः ॥ ६४ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किराताजुनीये षोडशः सर्गः ।

मल्लि०—वीतेति । भूतपतिना = शंभुना । अनुग्रहीष्यतेति शेषः । अस्त्रेष्वप-
हृतेषु सत्सु वर्षिष्यता उत्तरत्र—सहस्रगुणं वितरिष्यता दिनकृता = सूर्येण जलेष्व-
पहृतेषु सत्सु लोक इव वीतप्रभावो = गतास्त्रमहिमा । अन्यत्र—, गतशक्तिः ।
अत एव तनुः क्षोणो वातप्रभावतनुः तथाऽप्यतनुप्रभावो निसर्गतः सामर्थ्यादि-
विक्रः । अन्यत्र—उद्योगवान् । ततो जिष्णुरर्जुनो जयिनीं = जयशालाम् ।
‘जिदृक्षी—’त्यादिनेतिप्रत्ययः । भुजवीर्यलक्ष्मीं=भुजवराक्रमसंपदम् । उभयत्रापि
पुरुषकारमिति यावत् । तत्कालकुण्ठितामिति शेषः । प्रत्याचकाङ्क्ष=प्रत्याहर्तुमिच्छे-
त्यर्थः । यथा लोको नद्यादिजलापहारेऽप्युपायान्तरेण कूपादिना जीवितुमिच्छति
तद्वदस्त्रबलापहारेऽपि भुजबलेनैव जेतुमिच्छेति भावः । वसन्ततिलका वृत्तम् ॥ ६४ ॥

हिन्दी—शिवजीके अस्त्रोंको व्यर्थ कर देनेपर जैसे सहस्रगुण जल देते हुए
सूर्यके जलके आहरण करनेपर नष्ट प्रभाववाला, लोक वर्षा करनेवाले सूर्यसे जल
चानेकी इच्छा करता है उसी तरह अस्त्रमहिमासे रहित क्षोण होकर भी अक्षोण
प्रभाव अर्जुनने बाहुवराक्रमसंपत्तिकी आकाङ्क्षा की ॥ ६४ ॥

इति भारविकृतौ महाकाव्ये किराताजुनीये षोडशः सर्गः

सप्तदशः सर्गः

अथ पञ्चभिः पार्थ विशेषयन् षड्भिः कुलकमाह—अथेत्यादिभिः—

अथापदा मुद्धरणक्षमेषु मित्रेष्विवास्त्रेषु तिरोहितेषु ।

धृतिं गुरुश्रीगुरुणाभिपुष्यन् स्वपौरुषेणेव शरासनेन ॥ १ ॥

मल्लि०—अथ जयलक्ष्मीप्रत्याकाङ्क्षानन्तरम् । आपदामुद्धरणक्षमेषु = आप-
न्निवारणसमर्थेषु । अस्त्रेषु प्रस्वापनादिषु तादृशेषु मित्रेष्विव तिरोहितेष्वन्तर्हितेषु
सत्सु, गुरुणा महता स्वपौरुषेणेव तादृशेन शरासनेन धृतिं = धैर्यम् । अभिपुष्यन् =
वर्धयन् । अद्यापि धनुषि पौरुषे च सति कियानयं किरात इति धैर्यमवलम्बमान-
इत्यर्थः । अत एव गुरुश्रीः = प्रवृद्धशोभासम्पत्तिः । ‘पद्मा मा लक्ष्मीः श्रीनिगद्यते’
इति शाश्वतः ॥ १ ॥

हिन्दी—अनन्तर आपत्तियोंके निवारणमें समर्थ मित्रोंके समान प्रस्वापन-
आदि अस्त्रोंके निष्कल होवेपर महान् अपने पौरुषके समान महान् गाण्डीव धनुषे
धैर्यको बढ़ाते हुए अर्जुन बड़ी हुई शोभासम्पत्तिवाले हुए ॥ १ ॥

भूरिप्रभावेण रणाभियोगात्प्रीतो विजिह्वाश्च तदीयवृद्ध्या ।

स्पष्टोऽप्यविस्पष्टवपुःप्रकाशः सर्पन्महाधूम इवाद्विवह्निः ॥ २ ॥

मल्लि०—भूरीति । पुनश्च, भूरिप्रभावेण = महानुभावेन सह रणाभियोगात् =
युद्धलाभात् प्रीतः तदीयवृद्ध्या = शत्रुवृद्ध्या विजिह्वो = विश्लथश्च तथा स्पष्टो
दीप्त्या प्रज्वलन्प्यविस्पष्टो वपुःप्रकाशो यस्य सः । कुतः । सर्पन् = प्रसरन्
महान्धूमो यस्य स सर्पन्महाधूमोऽद्विवह्निरिव स्थितः ॥ २ ॥

हिन्दी—प्रचुर अभावके साथ युद्धके लाभसे प्रसन्न परन्तु शत्रुकी वृद्धिसे
शिथिल होकर अर्जुन दीप्तिसे प्रज्वलित होकर भी फैले हुए प्रचुर धूमवाले पर्वत
के अग्निके समान अस्त्र शरीर प्रकाशवाले हो गये ॥ २ ॥

तेजः समाश्रित्य परैरहार्यं निजं महन्मित्रमिवोरुधैर्यम् ।

आसादयन्नस्त्रलितस्वभावं भीमे भुजालम्बमिवारिदुर्गं ॥ ३ ॥

मल्लि०—तेज इति । पुनश्च, परैररिभिरहार्यमभेद्यं निजं = स्वकीयं मह-
त्तेजो = दीर्यं मित्रमिव समाश्रित्य । अत एव भीमे = भयानकेऽरिरेव दुर्गं तस्मिन्

अरिदुर्गे शत्रुसङ्घटे । अस्खलितस्वभावमचलशीलगुरु = महत् धैर्यं भुजालम्बमिव =
हस्तावष्टम्भमिव, आसादयन् = प्राप्नुवन् । ईदृशे संकटेऽपि महावीर्यत्वाद्धैर्यमत्यज-
न्नित्यर्थः ॥ ३ ॥

हिन्दी—शत्रुओंसे अहार्य और मित्रके समान अपने प्रचुर तेजका आश्रय
कर अर्जुन मयानक शत्रुरूप सङ्घटमें अविचलित स्वभाववाले होकर प्रचुर धैर्यको
हाथके अवलम्बनके समान प्राप्त कर रहे थे ॥ ३ ॥

वंशोचितत्वादभिमानवत्या संप्राप्तया संप्रियतामसुभ्यः ।
समक्षमादित्सितया परेण वध्वेव कीर्त्या परितप्यमानः ॥ ४ ॥

मल्लि०—वंशेति । पुनश्च, अभिमानो ममताबुद्धिस्तद्वत्या । विषयतया कर्मणि
कर्तृत्वोपचारः । अभिमानास्पदेनेत्यर्थः । अन्यत्र—, कुलशीलाद्यभिमानवत्या ।
वंशोचितत्वात् = स्वकुलानुरूपत्वात् । असुभ्यः = प्राणेभ्योऽपि संप्रियतां = संप्रा-
प्तया परेण शत्रुणाऽक्ष्णोः समीपे समक्षमक्षयग्रतः । 'अव्ययीभावे शरत्प्रभृतिभ्यः'
इति समासान्तष्ट्वप्रत्ययः । आदातुं = ग्रहीतुमिष्टयाऽऽदित्सितया । आजिहीषित्वे-
त्यर्थः । आङ्पूर्वाद्दातेः सन्तन्तात्कर्मणि क्तः । वध्वेव कीर्त्या हेतुना परितप्यमानः,
कर्तरि शानच् 'हेतौ' इति तृतीया । कन्यया शोक इति वत् ॥ ४ ॥

हिन्दी—अर्जुनवंशके उचित होनेसे अभिमानसे युक्त बुद्धिसे प्राणसे भी प्रिय
भावको प्राप्त, परनीकी तुल्य कीर्तिके शत्रुसे सामने ही ग्रहण करनेकी इच्छासे
आँखोंके सामने ही सन्तप्त हो रहे थे ॥ ४ ॥

पति नगानामिव बद्धमूलमुन्मूलयिष्यंस्तरसा विपक्षम् ।

लघुऽयत्नं निगृहीतवीर्यस्त्रिमार्गावेग इवेश्वरेण ॥ ५ ॥

मल्लि०—पतिमिति । पुनश्च, नगानां पति हिमवन्तमिव बद्धमूलं = विपक्षं
शत्रुं तरसा = बलेन । उन्मूलयिष्यन् = उत्पाटयिष्यन् । किञ्च, त्रिमार्गीर्गच्छतीति
त्रिमार्गा गङ्गा । उत्तरपदसमासः । तस्या वेग इव । ईश्वरेण लघुप्रयत्नमल्पप्रयासं
यथा तथा, निगृहीतवीर्यः = प्रतिबद्धशक्तिः, हतास्त्रशक्तिरिति यावत् । पुरा किल
हिमाद्रिबिदलनाय गगनात्पतन्तं गङ्गाप्रवाहं गङ्गाधरोनि जजटाजूटेन जग्राहेति
पौराणी कथा तद्वदित्यर्थः ॥ ५ ॥

हिन्दी—पर्वतपति हिमालयके समान बहुमूल शत्रुको वेगसे उन्मूलित करनेकी

इच्छा करते हुए अर्जुन गङ्गाके वेगके समान शिवजीसे [थोड़ेसे] प्रयाससे नष्ट-
अस्त्रशक्तिवाले हो गये ॥ ५ ॥

संस्कारवत्त्वाद्रमयत्सु चेतः प्रयोगशिक्षागुणभूषणेषु ।

अयं यथार्थेषु शरेषु पार्थः शब्देषु भावार्थमिवाशशंसे ॥ ६ ॥

मल्लि०—संस्कारेति । एवंभूतः पार्थः संस्कारवत्त्वात् संस्कारचित्तवासना ।
अन्यत्र, साधुत्वम् । असाधूनां प्रयोगनिषेधादिति भावः । अथवा संस्कारो व्युत्प-
त्तिस्तद्वत्त्वात् चेतो रमयत्सु । प्रयोगः संधानमोक्षादिः, शिक्षाभ्यासो गुणस्तदाहितोऽ-
विशयो मौर्वी वा, अन्यत्र तु —, प्रयोगोऽभियुक्तव्यवहारः शिक्षाभ्यासो गुणाः
स्वस्वस्थानकरणादयः श्लेषप्रसादादयो वा ते भूषणं येषां तेषु । यथा यथाभूता
अर्था येषां तेषु यथार्थेषु । अन्यत्र—, नियततार्थेषु । शृण्वन्ति हिंसन्तीति शरास्तेषु
जयम् । तन्निर्वाहकत्वात्तदाधारत्वविवक्षायां सप्तमी । शब्देषु पदेषु भावः प्रवृत्ति-
निमित्तं सामान्यादिः स एव अर्थस्तमिव । आशशंसे=आचकाङ्क्षे । शास्तिर्गसत्यो-
राङ्पूर्वयोर्लिच्छायामात्मनेपदमुपसंख्यानान् । यथा शाब्दिकाः शब्दैरर्थं साधयन्ति
तद्वदयं शरैर्जयं साधयितुमियेषेत्यर्थः ॥ ६ ॥

हिन्वी—ऐसे अर्जुनने व्युत्पत्ति वा साधुत्व होनेसे चित्तका रमण करनेवाले
प्रयोग, अभ्यास गुण अपने-अपने स्थानकरण आदि वा श्लेष प्रसादरूप भूषणवाले
यथार्थ वा नियत अर्थवाले बाणोंसे जयकी और शब्दोंसे प्रवृत्तिनिमित्त रूप अर्थोंके
समान आकाङ्क्षा की ॥ ६ ॥

भूयः समाधानविवृद्धतेजा नैवं पुरा युद्धमिति व्यथावान् ।

स निर्ववामास्रममर्षनुन्नं विषं महानाग इवेक्षणाभ्याम् ॥ ७ ॥

मल्लि०—भूय इति भूयः=पुनरपि समाधानेन युद्धाय मनोव्यवस्थापनेन विवृ-
द्धतेजाः=प्रवृद्धप्रतापः पुरा पुरातनं युद्धमेवमित्थं शक्तिसादकरं नाभवत्, इति हेतोः
व्यथावान् = परितापवान् सोऽर्जुन ईक्षणाभ्यां = दृष्टिभ्यां महानागो = महासर्पौ
विषमिवामर्षनुन्नं क्रोधोत्थापितम् । अस्त्रमश्रु निर्ववाम = निर्जगाम । सात्त्विकानां
रससाधारण्याद्गोद्वेऽश्रूदयोक्तिः । 'स्तंभः स्वेदोऽथ रोमाञ्चः स्वरभेदोऽय वेपथुः ।
वैवर्ण्यमश्रुप्रलयं इत्यष्टौ सात्त्विका मताः' ॥ ७ ॥

हिन्वी—फिर भी युद्धके लिए मनको व्यवस्थित करनेसे बढ़े हुए प्रतापवाले
[अर्जुनने] पहले इस प्रकारका युद्ध नहीं हुआ था, ऐसा सोचकर परितप्त होकर

नेत्रोंसे जैसे महान् नाग विश्वमन करता है इसी तरह क्रोधसे उत्थापित आसू-
गिराने लगे ॥ ७ ॥

तस्याहवायासविलोलमौलेः संरम्भताम्रायतलोचनस्य ।

निर्वापयिष्यन्निव रोषतप्तं प्रस्नापयामास मुखं निदाघः ॥ ८ ॥

मल्लि०—तस्येति । आहवायासेन = युद्धायासेन विलोलमौलेः स्रस्तकेश-
बन्धस्य । 'चूडा किरीटं केशाश्च संयता मौलयस्त्रयः' इत्यमरः । संरम्भताम्रे =
कोपारुणे आयाते विस्तृते लोचने यस्य । 'संरम्भः संभ्रमे कोपे' इति विश्वः । तस्या-
जुनस्य । रोषतप्तं मुखं निदाघो घर्षो निर्वापयिष्यन् शिशिरीकरिष्यन्निवेत्युत्प्रेक्षा ।
प्रस्नापयामास = सिषेच । स्वेदं जनयामासेत्यर्थः । स्नातेमित्वविकल्पाद्भ्रस्व-
विकल्पः ॥ ८ ॥

हिन्दी—युद्धके आयाससे शिथिल केश बन्धवाले, क्रोधसे लाल और
विशाल नेत्रोंवाले अर्जुनके क्रोधसे सन्तप्त मुखको स्वेदबिन्दुने मानों ठण्डा करनेके
लिए सेचन किया ॥ ८ ॥

क्रोधान्धकारान्तरितो रणाय भ्रूमेदरेखाः स बभार तिस्रः ।

घनोपरुद्धः प्रभवाय वृष्टेरुर्ध्वाशूराजीरिव तिग्मरश्मिः ॥ ९ ॥

मल्लि०—क्रोधेति । क्रोधोऽन्धकार इव तेनान्तरित आवृतः सौऽर्जुनो घनोप-
रुद्धो मेघावृतस्तिग्मरश्मो रविवृष्टेः प्रभवाय=वर्षणाय तिस्र ऊर्ध्वाशूनां राजीरिव ।
अर्कस्योर्ध्वाशूरेखोदये वृष्टिलिङ्गमित्यागमः । रणाय = रणप्रवृत्तये तिस्रस्त्रिसंख्या
भ्रूमेदो भ्रूमङ्गस्तस्य रेखा बभार ॥ ९ ॥

हिन्दी—अन्धकारके समान क्रोधसे आच्छादित अर्जुनने जैसे मेघसे
आच्छादित सूर्य वृषि करनेके लिए तीन ऊर्ध्वकिरणोंको धारण करते हैं उसी
तरह युद्धकी प्रवृत्तिके लिए तीन भ्रूमङ्गोंकी रेखाओंका धारण किया ॥ ९ ॥

स प्रध्वनय्याम्बुदनादि चापं हस्तेन दिङ्नाग इवाद्रिशृङ्गम् ।

बलानि शंभोरिषुभिस्तताप चेतांसि चिन्ताभिरिवाशरीरः ॥ १० ॥

मल्लि०—स इति । सौऽर्जुनोऽम्बुदवन्नदतीति अम्बुदनादि । 'कर्तर्युपमाने'
इति णिनिः । चापं दिङ्नागो दिग्गजोऽद्रिशृङ्गमिव हस्तेन = करेण प्रध्वनय्य =
ध्वनयित्वा शंभोर्बलानि = सैन्यानि । अशरीरोऽनङ्गः कामश्चेतांसि = युवमनांसि

चिन्ताभिः प्रयोजनध्यानैरिव । इषुभिस्तताप = तापयामास । तपतिः सकर्मकः ।
अत्र 'इषु' शब्दः स्त्रीलिङ्गः । अन्यथोगमानोपमेययोर्भिन्नलिङ्गतादोषः स्यात् ।
'पत्री रोप इषुर्द्वयोः' इत्यमरः ॥ १० ॥

हिन्दी—अर्जुनजाने मेघके समान आवाज करनेवाले धनुको जैसे कि गज अपने सूँड़से पहाड़की चोटीको ध्वनित करता है उसी तरह ध्वनित करके शिवजीके सैन्योंको जैसे कामदेव युवकोंके मनको चित्ताओंसे सन्तप्त करता है उसी तरह बाणोंसे सन्तप्त करने लगे ॥ १० ॥

सद्वादितेवाभिनिविष्टबुद्धौ गुणाभ्यसूयेव विपक्षपाते ।
अगोचरे वागिव चोपरेमे शक्तिः शराणां शितिकण्ठकाये ॥ ११ ॥

मल्लि०—सद्वादितेति । अभिनिविष्टा शास्त्रनिश्चिता बुद्धिर्यस्य स तस्मिन्
अभिनिविष्टबुद्धौ = शास्त्रनिश्चितमती विषये सद्वादिता प्रामाणिकार्थसमर्थकतेव । न
हि सम्यगभ्यस्तशास्त्रं प्रति सद्वाद्यपि शक्नोतीति व्याचक्षते केचित् । अन्ये त्वभिनि-
विष्टबुद्धावाग्रहाविष्टचित्ते विषये सद्वादिता हितोपदेष्टृत्वमिव । न ह्याग्रही हितं
गृह्णातीति भावः विपक्षपाते = वीतरागे विषये गुणाभ्यसूया = गुणासहिष्णुतेव ।
स हि समदर्शी द्विषन्तमपि न द्वेष्टीति भावः । अगोचरेऽबाह्यमनसगोचरे ब्रह्मणि
वागिव । 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इति श्रुतेरिति भावः । शराणां
शक्तिः शितिकण्ठकाये = शिवशरीरे विषये उपरेमे उपरता । तस्याक्षोभ्यमहिम-
त्वादिति भावः । 'विभाषाकर्मकात्' इत्यस्य वैकल्पिकत्वात्पक्ष आत्मनेपदम् ।
अत्र मालोपमा ॥ ११ ॥

हिन्दी—बुद्धिवाले पुरुषके विषयमें प्रामाणिक अर्थकी समर्थकताके समान
रागरहित पुरुषके विषयमें गुणोंकी असहिष्णुताके समान बचन और मनसे अग्राह्य
ब्रह्ममें बाणीके समान अर्जुनके बाणोंकी शक्ति शिवजीके शरीरमें निष्फल होने
लगी ॥ ११ ॥

उमार्पति पाण्डुसुतप्रणुन्नाः शिलीमुखा न व्यथयांबभूवुः ।

अभ्युत्थितस्याद्रिपतेनितम्बमकंस्य पादा इव हैमनस्य ॥ १२ ॥

मल्लि०—उमेति । पाण्डुसुतेन प्रणुन्नाः प्रक्षिताः शिली शल्यं मुखे येषां ते
शिलीमुखाः = बाणा उमार्पति = शिवश्च । अभ्युत्थितस्याभ्युन्नतस्य । अद्रिपते-
नितम्ब=कटकम् । हेमन्ते भवस्य हैमनस्य । 'सर्वत्राण्व तलोपश्च' इत्यणप्रत्ययस्तकार-

लोपश्च । अर्कस्य पादा रश्मय इव । 'पादा रश्मयङ्घ्रितुर्गशाः' इत्यमरः । न व्यथयां बभूवुः ! 'मध्ये स्थितस्यासुमतां समूहमर्कस्य' इति पाठान्तरे मध्ये स्थितस्य हैमनस्याकंस्य पादाः किरणा असुमतां = प्राणिनां समूहमिवेति न दुःखमुत्पादयामासुरिति योजना ॥ १२ ॥

हिन्दी—जैसे हेमन्त ऋतुमें सूर्यकी किरणें ऊँचे हिमालयके नितम्बको व्यथित नहीं करती हैं उसी तरह अर्जुनसे प्रेरित बाण शिवजीको व्यथित नहीं कर सके ॥

संप्रीयमाणोऽनुबभूव तीव्रं पराक्रमं तस्य पतिगणानाम् ।

विषाणभेदं हिमवानसह्यं वप्रानतस्येव सुरद्विपस्य ॥ १३ ॥

मल्लि०—समिति । गणानां पतिः शिवः । तीव्रं तस्यार्जुनस्य पराक्रमं वप्रे = रोषसि आनतस्य = परिणतस्य । तटप्रहारिण इत्यर्थः । सुरद्विपस्यासह्यं विषाणभेदं = दन्तप्रहारं हिमवानिव संप्रीयमाणः = संहृष्यन् अनुबभूवानुभवति स्म । तस्याक्षोभ्यत्वादनुजिघृक्षुत्वाच्चेति भावः ॥ १३ ॥

हिन्दी—तटमें प्रहार करनेवाले ऐरानन हाथीके असह्य दन्तप्रहारको हिमालय पर्वत तकी तरह प्रमथपति शिवजी प्रसन्न होते हुए अर्जुनके तीव्र पराक्रमका अनुभव करने लगे ॥ १३ ॥

तस्मै हि भारोद्धरणे समर्थं प्रदास्यता बाहुमिव प्रतापम् ।

चिरं विषेहेऽभिभवस्तदानीं स कारणानामपि कारणेन ॥ १४ ॥

मल्लि०—तस्मै हीति । तस्मै = पार्थाय भारस्य = भूभारस्य उद्धरणे = उद्धरणे समर्थं प्रतापं बाहुमिव । अवष्टम्भतयेति शेषः । अन्यथा भारोद्धहनस्य दुष्करत्वादिति भावः । 'स प्रतापः प्रभावश्च यत्तेजः कोशदण्डजम्' इत्यमरः । प्रदास्यता वितरिष्यता कारणानां ब्रह्मादीनामपि कारणेन जनकेन = देवेन सोऽभिभवोर्जुनपरिभवः । तदानीं चिरं विषेहे सोढः । वात्सल्यादिति भावः ॥ १४ ॥

हिन्दी—उन अर्जुनको भूभारके उद्धार करनेमें समर्थ प्रतापको बाहुके समान देते हुए ब्रह्मा आदि कारणों के भी कारण भगवान् शिवजीने अर्जुनसे किये गये पराभवका बहुत समयतक सहन किया ॥ १४ ॥

अथ त्रिभिर्भगवदभिप्रायमाविष्कुर्वंश्चतुर्भिः कलापकमाह—

प्रत्याहृतौजाः कृतसत्त्ववेगाः पराक्रमं ज्यायसि यस्तनीति ।

तेजांसि भानोरिव निष्पतन्ति यशांसि बोधंज्वलितानि तस्य ॥ १५ ॥

मल्लि०—प्रत्याहतेति । प्रत्याहतोजः परेण प्रतिहतबलाः सन्नपि कृतसत्त्व-
वेगः = कृतोत्साहातिशयः सन् यः पुमान् ज्यायसि स्वस्मादप्यधिके पराक्रमं तनोति-
तस्य पुंसो भानोरर्कस्य तेजांसीव वीर्येण = शौर्येण ज्वलितानि = प्रकाशितानि-
यथासि निष्पतन्ति । उद्भवन्तीत्यर्थः । हीनस्याविकाभियोगो यशस्कर इति
भावः ॥ १५ ॥

हिन्दी—शत्रुसे खींचा गया बलवाला होकर भी अतिशय उत्साह करने वाला
होकर जो पुरुष अपनेसे जबर्दस्त पुरुषमें पराक्रम करता है उस पुरुषके शौर्यसे
प्रकाशित यश सूर्यके तेजके समान प्रकट होते हैं ॥ १५ ॥

ततः किमित्यत आह—

दृष्टावदानाद्व्यथतेऽरिलोकः प्रध्वंसमेति व्यथिताच्च तेजः ।
तेजोविहीनं विजहाति दर्पः शान्ताचिषं दीपमिव प्रकाशः ॥ १६ ॥

मल्लि०—दृष्टेति । दृष्टमवदानं महत्कर्म यस्य तस्मात् दृष्टावदानाद् = दृष्ट-
पौरुषात् । अरिलोकः = शत्रुजनो व्यथते = बिभेति । व्यथिताञ्छीतात् तेजः
प्रध्वंसं नाशम् । एति । तेजोविहीनं दर्प उत्साहः शान्ताचिषं निर्वाणज्वालं दीपं
प्रकाश इव विजहाति = त्यजति ॥ १६ ॥

हिन्दी—पौरुष देखे गये पुरुषसे शत्रु डरता है, डरे हुए पुरुषसे तेज नष्ट
होता है; तेजोहीन पुरुषको उत्साह ज्वालाहीन दीपको प्रकाशके समान त्याग
कर देता है ॥ १६ ॥

ततः प्रयात्यस्तमदावलेपः स जय्यतायाः पदवीं जिगीषोः ।

गन्धेन जेतुः प्रमुखागतस्य प्रतिद्विपस्येव मतङ्गजीवः ॥ १७ ॥

मल्लि०—तत इति । ततो = दर्पहान्यनन्तरम् । अस्तं क्षयं गतौ मदावलेपो =
मदगर्वो यस्य सोऽरिलोको गन्धेन मदगन्धेनैव जेतुर्जयनशीलस्य । शीलार्थं तृप्-
त्ययः । प्रमुखागतस्याभिमुखागतस्य प्रतिद्विपस्यान्यो मतङ्गजीवो मत्तगजसमुह
इव जिगीषोनयिकस्य जय्यतायाः पदवीं प्रयाति = प्राप्नोति । विजिगीषुणा जेतुं
शक्यो भवतीत्यर्थः । 'क्षय्यजय्यौ शक्यार्थे' इति निपातः । अत्र श्लोकद्वये ज्यायसि
पराक्रमकरणादीनां पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरं प्रति कारणत्वकथनात् कारणभालाख्योऽ-
लंकारः । लक्षणं तुक्तम् ॥ १७ ॥

हिन्दी—तब मद और गर्वसे क्षीण शत्रुसमूह मानों मदगन्धके समान जयश्रील और सम्मुख आये हुए प्रतिद्वन्द्वी अन्य मत्त हाथियोंकी तरह नायककी जयशक्तता की पदवीको प्राप्त करता है ॥ १७ ॥

एवं प्रतिद्वन्द्विषु तस्य कीर्ति मौलीन्दुलेखाविशदां विधास्यन् ।

इयेष पर्यायजयावसादां रणक्रियां शंभुरनुक्रमेण ॥ १८ ॥

मल्लि०—एवमिति । एवमुक्तरीत्या, प्रतिद्वन्द्विषु = प्रत्यर्थिषु मध्ये तस्यार्जुन-स्य मौलीन्दुलेखाविशदां कीर्ति विधास्यन् करिष्यन् अनुक्रमेणाविषयसिन = पर्यायेण जयोऽवसादो भङ्गश्च तौ जयावसादो यस्यां तां पर्यायजयावसादां रणक्रियाम् । इयेषेच्छति स्म । जयानन्तरं भङ्गो भङ्गानन्तरं जय इति पर्यायार्थः । तस्य विपर्यासोऽन्यतरनैरन्तर्यं तदभावोऽनुक्रम इत्यपीनस्कृत्यम् ॥ १८ ॥

हिन्दी—इस प्रकारसे शिवजीने प्रतिद्वन्द्वियोंके मध्यमें अर्जुनकी अपने शिरमें स्थित चन्द्ररैखाको समान उज्ज्वल कीर्ति करते हुए अनुक्रमसे पारी पारीसे जय और पराजय रूप युद्ध क्रियाकी इच्छा की ॥ १८ ॥

मुनेर्विचित्रैरिषुभिः स भूयान्नित्ये वशं भूतपतेर्बलीषः ।

सहात्मलाभेन समुत्पतद्भिर्जातिस्वभावैरिव जीवलोकः ॥ १९ ॥

मल्लि०—मुनेरिति । मुनेर्विचित्रैरिषुभिः स भूयान् असंख्यो भूतपतेर्बलीष आत्मलाभेन जन्मना सह समुत्पतद्भिर्जातिस्वभावैरिव । आजन्मसिद्धैरित्यर्थः । जातयो गोत्वमनुष्यत्वादयः, स्वभावा = जातिनियता धर्मास्तैः जातिस्वभावैर्जीवलोकः प्राणिजातमिव वशं नित्ये = नीतः । कर्मणि लिट् । प्राणिनो जातिधर्मानिव गणा मुनिशरास्त्रातिक्रमितुं शेकुरित्यर्थः । कलापकम् ॥ १९ ॥

हिन्दी—मुनिके विभिन्न बाणोंसे वह अगणित शिवजीका सैन्यसमूह जन्मके साथ अविर्भूत होता हुआ गोत्व-मनुष्यत्व आदि जातियों और उनमें नियत धर्मोंसे मनुष्यसमूहके सत्त्वान बशमें हो गया ॥ १९ ॥

वितन्वतस्तस्य शरान्धकारं त्रस्तानि सैन्यानि रवं निशेमुः ।

प्रवर्षतः संततवेषथूनि क्षपाघनस्येव गवां कुलानि ॥ २० ॥

मल्लि०—वितन्वत इति । त्रस्तानि सैन्यानि संततवेषथूनि निरन्तरकम्पानि गवां कुलानि वृन्दानि वृष्टि कुर्वतः क्षपाघनस्य = रान्निशेघस्येव शरैर्योऽन्धकारस्तं

वितन्वतो विस्तारयतः तस्य मुनेः संबन्धिनं । रवं = शरवर्षघोषं निशेमुः =
शुश्रुवुः । न तु क्वचिद्दृशुः । चेष्टा तु दूरापास्तेति भावः ॥ २० ॥

हिन्दी—शिवजीके अस्त सैन्य निरन्तर कम्पित होनेवाला गायोंका समूह
वृष्टि करनेवाले रात्रिके मेघका शब्द जैसे सुनता है उसी तरह बाणोंसे अन्धकारको
फैलानेवाले तपस्वी अर्जुनके बाण वृष्टिके शब्दको सुनने लगे परन्तु कुछ भी नहीं
देखा ॥ २० ॥

स सायकान्साध्वसविप्लुतानां क्षिपन्परेषामतिसौष्ठवेन ।

शशीव दोषावृतलोचनानां बिभ्रद्यमानः पृथगावभासे ॥ २१ ॥

मल्लि०—स इति । अतिसौष्ठवेनातिलाघवेन सायकान् = शरान् क्षिपन्
सोऽर्जुनः साध्वसेन विप्लुतानां = भ्रान्तानां परेषां द्विषां दोषेण काचकामलादि-
रोगेण आवृतलोचनानां = दृष्टचक्षुषां शशीव पृथग्विभ्रद्यमान आबभासे । यथा
सदोषचक्षुषैकश्चन्द्रो नानेव लक्ष्यते तद्वदेकोऽप्यनेक इव दृष्ट इति भावः ॥ २१ ॥

हिन्दी—बहुत शीघ्रतासे बाणोंको छोड़ते हुए एक ही अर्जुन भयसे भ्रान्त
शत्रुओंको काच कामल आदि रोगसे दोषयुक्त नेत्रोंको जैसे एक ही चन्द्र अनेकके
समान दृष्टिगोचर होते हैं उसी तरह अनेक रूपमें दृष्टिगोचर हों गये ॥ २१ ॥

क्षोभेण तेनाऽथ गणाधिपानां भेदं ययावाकृतिरोश्वरस्य ।

तरङ्गकम्पेन महाहृदानां छायामयस्येव दिनस्य कर्तुः ॥ २२ ॥

मल्लि०—क्षोभेणेति । अथ गणाधिपानां संबन्धिता तेन क्षोभेण = कम्पेन ।
ईश्वरस्याकृतिराकारो मूर्तिः । महाहृदानां तरङ्गकम्पेन छायामयस्य प्रतिबिम्बरूप-
स्य दिनस्य कर्तुं दिवाकरस्याकृतिरिव भेदं विकारं ययौ = प्राप । स्वयं निर्विकार-
रोऽपि प्रतिमासूर्यवत् परसंसर्गात्तथा प्रतीयत इत्यर्थः ॥ २२ ॥

हिन्दी—तब गणस्वामियोंके उस क्षोभसे शिवजीकी मूर्ति विशाल तालाबोंके
तरङ्गमें कामके कारण प्रतिबिम्बरूप सूर्यकी मूर्तिकी तरह विकारको प्राप्त हुई ॥

यदि देवोऽपि विकृतस्तर्हि कोपः किं न कृतः, तत्राह—

प्रसेदिवासं न तमाप कोपः कुतः परस्मिन्पुरुषे विकारः ।

आकारवैषम्यमिदं च भेजे दुर्लक्ष्यचिह्ना महतां हि वृत्तिः ॥ २३ ॥

मल्लि०—प्रसेदिवासमिति । प्रसेदिवासमर्जुनं प्रति प्रसन्नचित्तं तं देवं कोपो
नाप न प्राप । तत्राप्यनुग्रहं यथावति भावः । तत्र हेतुः—परस्मिन् पुरुषे परात्मनि

देवे । स्वतो निर्विकार इत्यर्थः । विकारः कोपरूपः कुतः । न कुतश्चिदित्यर्थः । ननु तस्य निर्विकारस्य कथं बहिराकारभेदः कारणाभावादिति चेन्न विधे इत्याह— इदं पूर्वोक्तम् । आकारवैषम्यं च भेजे । किंतु केनापि कारणेन न कुप्यतीत्यर्थः । ननु निर्विकारे कुत आकारभेदस्तत्राह—महतां वृत्तिश्चेष्टा दुर्लक्ष्यचित्ता दुर्ग्रहेहेतुका हि ॥ २३ ॥

हिन्दी—अर्जुनके प्रति प्रसन्नचित्त शिवजीको क्रोध नहीं हुआ, परमात्माको क्रोध रूप विकार कैसे होगा ? उन पर केवल आकार वैषम्य लिया क्योंकि महा-पुरुषोंकी चेष्टा का कारण नहीं जाना जाता है ॥ २३ ॥

वैषम्यमेवाह—

विस्फार्यमाणस्य ततो भुजाभ्यां भूतानि भर्त्रा धनुरन्तकस्य ।

भिन्नाकृति ज्यां ददृशुः स्फुरन्तीं क्रुद्धस्य जिह्वामिव तक्षकस्य ॥ २४ ॥

मल्लि०—विस्फार्यमाणस्येति । ततोऽनन्तरं भूतानि भर्त्रा भूतपतिना । भूव-
स्तुत्प्रत्ययः । अत एव 'न लोके—त्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । भुजाभ्याम् । कर्तृकर-
णयोस्तृतीया । विस्फार्यमाणस्याकृष्णमाणस्य धनुरन्तक इव तस्य धनुरन्तकस्य
संबन्धिनी स्फुरन्तीं चलन्तीमत एव भिन्ना द्विधेय दृश्यमानाऽऽकृतियस्यास्तां ज्यां
धनुर्गुणं क्रुद्धस्य तक्षकस्य नागविशेषस्य जिह्वामिव । ददृशुः द्विधाभावाद्भूयंकरत्वा-
च्चेति भावः ॥ २४ ॥

हिन्दी—तब प्राणियोंको धारण और पोषण करनेवाले शिवजीने भुजाओंसे
आकृष्ट किये जाते हुए यमराजके समान धनुसे चलती हुई अत एव भिन्न आकृति-
वाली प्रत्यक्षाको क्रुद्ध तक्षक नामक नागकी जीभके समान लोगोंने देख
लिया ॥ २४ ॥

सव्यापसव्यध्वनिग्रचापं पार्थः किराताधिपमाशङ्क्य ।

पर्यायसंपादितकर्णतालं यन्ता गजं व्यालमिवापराद्धः ॥ २५ ॥

मल्लि०—सव्येति । पार्थः सव्यापसव्याभ्यां वामदक्षिणगतिभ्यां ध्वनितं
नादितमुग्रचापं येन तं किराताधिपम् । अपराद्धः प्रमत्तो यन्ता पर्यायिणाद्यौगन्धेन
संपादितः कर्णयोस्ताल आस्फालनं येन तं व्यालं दुष्टम् । 'भेद्यलिङ्गः शठे व्यालः'
इत्यमरः । गजमिवाशङ्क्य । तच्चापचातुर्यदर्शनाद् दुर्जयः कोप्ययमनर्थकरश्चेति
शङ्कितवानित्यर्थः ॥ २५ ॥

हिन्दी—अर्जुनने वाम और दक्षिण गतियोंसे उग्र धनुको ध्वनित करतेवाले शिवजीके प्रति जैसे-जैसे मत्त फीलवान पारी-पारीसे कर्णतालको संपादित करने-वाले दृष्ट हाथीके प्रति आशङ्का करता है उसी तरह आशङ्का की ॥ २५ ॥

निजघ्नरे तस्य हरेषुजालैः पतन्ति वृन्दानि शिलीमुखानाम् ।

ऊर्जस्विभिः सिन्धुमुखागतानि यादांसि यादोभिरिवाम्बुराशेः ॥ २६ ॥

मल्लि०—निजघ्नर इति । हरेषुजालैस्तस्यार्जुनस्य पतन्ति आगच्छन्ति शिलीमुखानां शराणां वृन्दानि । ऊर्जस्विभिः प्रबलैः । अम्बुराशेयादोभिर्जलग्राहैः सिन्धुमुखेन नदीमुखेन आगतानि यादांसीव निजघ्नरे हतानि ॥ २६ ॥

हिन्दी—शिवजीके बाणोंने आते हुए अर्जुनके बाणोंको समुद्रके जबर्दस्त जल-ग्राहोंसे नदीमुखसे आये हुए जल जन्तुओंकी तरह नष्ट कर दिया ॥ २६ ॥

विभेदमन्तः पदवीनिरोधं विध्वंसनं चाविदितप्रयोगः ।

नेताऽरिलोकेषु करोति यद्यत्तत्तच्चकारास्य शरेषु शंभुः ॥ २७ ॥

मल्लि०—विभेदमिति । अन्तर्विभेदं व्यूहविश्लेषणमुपजापं च पदवीनिरोधं मार्ग एव प्रतिबन्धनम्, अन्यत्र तु—आसारप्रसारप्रतिबन्धं विध्वंसनं खण्डनं दुर्गलुण्ठनदाहादिकं चेत्यादि यद्यन्नेता नायको जिगीषुः । अविदितप्रयोगः संवृतमन्त्रवादविज्ञातोपायप्रयोगः सन् अरिलोकेषु शत्रुकुलेषु करोति तत्तच्छंभुरविदितप्रयोगोऽज्ञातबाणसंधानमोक्षादिकः सन्, अस्यार्जुनस्य शरेषु चकार कृतवान् । कर्तरि लिट् । श्लेषालङ्कारः ॥ २७ ॥

हिन्दी—जैसे सेनापति शत्रुओंमें अविदित उपायका प्रयोग कर व्यूहभेद मार्ग-प्रतिबन्ध और किलेका विध्वंस कर देता है उसी तरह शिवजीने बाणोंका सन्धान और प्रयोगको अविदित कर अर्जुनके बाणोंका विध्वंस कर डाला ॥ २७ ॥

सोढावगीतप्रथमायुधस्य क्रोधोज्झितैर्वेगितया पतद्भिः ।

छिन्नैरपि त्रासितवाहिनीकैः पेतैः कृतार्थैरिव तस्य बाणैः ॥ २८ ॥

मल्लि०—सोढैति । सोढानि परैरवगीतानि गहितानि प्रथमायुधानि सर्वोत्तुष्टबाणा यस्य तस्यार्जुनस्य संबन्धिभिः क्रोधोज्झितैः पूर्वबाणवैफल्यात्कोपेन त्यक्तैः अत एव वेगितया वेगेन पतद्भिर्गतिं कुर्वद्भिः अत एव छिन्नैरपि त्रासिता वाहिन्यो यैस्तेरत एव कृतार्थैरिव बाणैः पेतैः भावे लिट् । वस्तुतस्तत्त्वकृतार्था एवेत्यर्थः ॥ २८ ॥

हिन्दी—शत्रुओंसे निन्दित और उत्कृष्ट बाणोंको सहन करनेवाले अर्जुनके क्रोधसे छोड़े गये अतएव वेगसे गिरते हुए छिन्न होकर भी सेनाओंको त्रस्त कराने-वाले अत एव कृतार्थ-से होकर बाण गिरने लगे ॥ २८ ॥

अलंकृतानामुज्जुतागुणेन गुरुपदिष्टां गतिमास्थितानाम् ।
सतामिवापर्वणि मार्गणानां भङ्गः स जिष्णोर्धृतिमुन्ममाथ ॥ २९ ॥

मल्लि०—अलमिति । ऋजुताऽवक्राकारत्वमवक्रशीलत्वं च सैव गुणस्तेन अलंकृतानां गुरुभिर्धनुर्विद्यागुरुभिर्धर्मशास्त्रगुरुभिश्च उपदिष्टां दशितां गतिं गमनमाचारं च आस्थितानां प्राप्तानां मार्गणानां शराणां सतां साधूनामिव । अपर्वण्यग्रन्थौ अन्यत्र—अप्रस्तावे । अकाण्ड इत्यर्थः । 'पर्वं स्यादुत्सवे ग्रन्थौ प्रस्तावे लक्षणान्तरे' इति विश्वः । स ईश्वरकृतो भङ्गश्छेदो व्यसनं च जिष्णोरर्जुनस्य कस्यचिज्जित्वरस्य च । 'जिष्णुः शक्रे धनंजये । जित्वरे' इति विश्वः । धृतिं धैर्यम् । उन्ममाथ । जहारेत्यर्थः । अकाण्डे साधुविपत्तिदर्शनादिव शरभङ्गदर्शनाद्धैर्यभङ्गोऽमुदित्यर्थः ॥

हिन्दी—सरलतारूप गुणसे अलंकृत धनुर्विद्याके गुरुओंसे और धर्मशास्त्रके गुरुओंसे उपदिष्ट आचारका अवलम्बन करनेवाले बाणोंके सज्जनोंके समान अग्रंथि और अनवसरमें शिवजीसे किया गया पराजय और व्यसनने अर्जुनके धैर्यका अपहरण कर लिया ॥ २९ ॥

बाणच्छिदस्ते विशिखाः स्मरारेरवाङ्मुखीभूतफलाः पतन्तः ।

अखण्डितं पाण्डवसायकेभ्यः कृतस्य सद्यः प्रतिकारमापुः ॥ ३० ॥

मल्लि०—बाणेति । बाणच्छिदः पाथशरच्छेदितस्ते स्मरारेविशिखा अवाङ्मुखीभूतफला विमुखाग्रा विफलाश्च सन्तः पतन्तः पाण्डवसायकेभ्यः । क्रियाग्रहणाच्चतुर्थी । पाण्डवसायकानां कृतस्य फलभङ्गरूपस्य स्वकर्मणः सद्योऽखण्डितं प्रतिकारमापुः । अत्युत्कटं कर्म सद्यो दर्शयतीति भावः ॥ ३० ॥

हिन्दी—अर्जुनके बाणोंको छिन्न करनेवाले शिवजीके उन बाणोंने विमुख नोकवाले और विफल होकर गिरते हुए फलभङ्गरूप अपने कर्मका उसी क्षण अखण्डित प्रतिकार पा लिया ॥ ३० ॥

पुनरर्जुनस्य जयमाह—

चित्रोयमाणानतिलाघवेन प्रमाथिनस्तान्भवमार्गणानाम् ।

समाकुलाया निचखान दूरं बाणान्ध्वजिन्या हृदयेश्वरातिः ॥ ३१ ॥

मल्लि०—चित्रीयमाणानिति । अरातिरजुनः । अतिलाघवेनातिशीघ्रत्वात् चित्रीयमाणांश्चित्रमाश्रयं कुर्वाणान् । 'नमोवरिवश्चित्रदः क्यच्' । भवमार्गणानां प्रमाथिनः खण्डयतः तान् बाणान् । समाकुलायाः संक्षुभिताया ध्वजिन्याः सेनाया हृदयेषु दूरं गाढं निचयान निखातवान् ॥ ३१ ॥

हिन्दी—शत्रु अर्जुनने अति शीघ्र होनेसे आश्रय करानेवाले शिवबाणोंको खण्डित करते हुए उन बाणोंको आकुल शिवसेनाके हृदयमें दूरतक गाड़ दिया ॥ ३१ ॥

तस्यातियत्नादतिरिच्यमाने पराक्रमेऽन्योन्यविशेषणेन ।

हन्ता पुरां भूरि पृषत्कवर्षं निरास नैदाव इवाम्बु मेघः ॥ ३२ ॥

मल्लि०—तस्येति । तस्याजुनस्य पराक्रमेऽतियत्नाद्धेतोः । अन्योन्यस्य विशेषणेनातिशयकरणेन । अतिरिच्यमान उत्कृष्यमाणे सति पुरां हन्ता त्रिपुरविजयी हरो भूरि प्रभूतं पृषत्कवर्षं बाणवर्षम् । 'पृषत्कबाणविशिखाः' इत्यमरः । निदाघे भवो नैदाघो मेघोऽम्बुवाहोऽम्बु जलमिव निरास मुमोच । अस्यतेलिट् । 'निदाघ' ग्रहणं वर्षणस्यातितीव्रत्वद्योतनार्थम् ॥ ३२ ॥

हिन्दी—अर्जुनके पराक्रमके अत्यन्त यत्न होनेसे परस्परमें अतिशयतासे उत्कर्ष किये जावेपर त्रिपुरविजयी शिवजीने प्रचुर बाणवृत्तिको जैसे ग्रीष्मऋतुमें होनेवाला मेघ जलकी वृष्टि करता है उसी तरह शरवृष्टि कर दी ॥ ३२ ॥

अनामृशन्तः क्वचिदेव मर्म प्रियैषिणाऽनुप्रहिताः शिवेन ।

सुहृत्प्रवृत्ता इव नर्मवादाः शरा मुनेः प्रीतिकरा बभूवुः ॥ ३३ ॥

मल्लि०—अनामृशन्त इति । प्रियैषिणा प्रियचिकीर्षुणा शिवेनानुप्रहिताः प्रयुक्ता अतएव क्वचिदेव मर्मानामृशन्तोऽस्पृशन्तः शराः सुहृन्मित्रं सोऽपि प्रियैषी तेन प्रयुक्ता उच्चारिता नर्मवादाः प्रियवादा इव मुनेरजुनस्य प्रीतिकराः प्रीतिजनका बभूवुः ॥ ३३ ॥

हिन्दी—प्रियकी इच्छा करनेवाले शिवजीसे प्रेरित अत एव कहीं भी मर्म-स्थलका स्पर्श न करते हुए बाण प्रिय चाहनेवाले मित्रसे कहे गये परिहास वचनोंके समान मुनि (अर्जुन) को प्रीति करनेवाले हुए ॥ ३३ ॥

अस्त्रैः समानामतिरेकिणीं वा पश्यन्निषूणामपि तस्य शक्तिम् ।

विषादवक्त्रवलाः प्रमाथी स्वमालम्बे बलमिन्दुभीलिः ॥ ३४ ॥

मल्लि०—अस्त्रैरिति । अस्त्रैः स्वायुधैः समानां तुल्याम् । अतिरेकिणीं ततोऽ-
चिकां वा यस्य मुनेः । इषुणामपि शक्तिं पश्यन् विषादेनोत्साहभङ्गेन वक्तव्यानि
विच्यानि बलानि सैन्यानि तस्य स प्रमाथी शत्रुमर्दन इन्दुमौलिर्महादेवः स्वं बल-
मात्मीयं महिमानम् । आलम्बे स्वसामर्थ्यमवलम्बितवान् ॥ ३४ ॥

हिन्दी—अपने अस्त्रोंके समान वा उससे अधिक उन (मुनि)के बाणोंकी
भी शक्तिकी देखते हुए उत्साहभङ्गके कारण निन्दनीय सैन्यवाले तथा शत्रुओंका
मर्दन करनेवाले शिवजीने अपने सामर्थ्यका अवलम्बन किया ॥ ३४ ॥

ततस्तपोवीर्यसमुद्धतस्य पारं यियासोः समरार्णवस्य ।

महेषुजालान्यखिलानि जिष्णोरर्कः पयांसीव समाचक्षाम ॥ ३५ ॥

मल्लि०—तत इति । ततो महिमप्रादुर्भावानन्तरम् देवस्तपोवीर्याभ्यां समुद्ध-
तस्य प्रगल्भस्य समर एवार्णवस्तस्य पारमन्तं यियासोजिगमिषोजिष्णोरर्जुनस्य
अखिलानि महेषुजालानि समग्रबाणसमूहान् । अर्कः सूर्यः पयांसीव जलानीव समा-
चक्षाम संजहार ॥ ३५ ॥

हिन्दी—तब शिवजीने तप और वीर्यसे समुद्धत युद्धरूप समुद्रको पार जावे-
की इच्छा करनेवाले अर्जुनके समस्त बाणसमूहकी जैसे सूर्य समस्त जलसमूहका
शोषण करता है उसी तरह संहार कर डाला ॥ ३५ ॥

रिक्ते सविस्त्रम्भमथार्जुनस्य निषङ्गवक्त्रे निपपात पाणिः ।

अन्यद्विपापीतजले सतर्षं मतङ्गजस्येव नगाश्मरन्ध्रे ॥ ३६ ॥

मल्लि०—रिक्त इति । अथ बाणान्तर्धानानन्तरम् । अर्जुनस्य पाणिः करः रिक्ते
बाणशून्ये निषङ्गवक्त्रे तूणीरमुखेऽन्यद्विपेन गजान्तरेण आपीतजले पीततोये नगस्या-
चलस्याश्मरन्ध्रे शिलागते । प्रदर इत्यर्थः । सतर्षं सतृष्णं यथा स्यात्तथा
मतङ्गजस्य पाणिर्लक्षणया कर इव सविस्त्रम्भं सन्त्येव बाणा इति सविश्वासं
निपपात ॥ ३६ ॥

हिन्दी—तब अर्जुनका हाथ रीते (बाणशून्य) तरकशके मुखमें जैसे एक
हाथीसे समस्त नलके पीये जानेसे रीते (जलशून्य) पर्वतके शिलागर्तमें तृष्णाके
साथ दूसरे हाथीका सूँढ़ जाता है उसी तरह पड़ गया ॥ ३६ ॥

च्युते स तस्मिन्निषुधौ शरार्थाद्ध्वस्तार्थसारे सहसेव बन्धौ ।

तत्कालमोषप्रणयः प्रपेदे निर्वाच्यताकाम इवाभिमुख्यम् ॥ ३७ ॥

मल्लि०—च्युत इति । शरा एव अर्थो घनं तस्मात् । च्युते भ्रष्टे तस्मिन्निषुधौ निषङ्गे सहसा झटिति । स्वस्तार्थसारेऽकाण्डे नष्टघनसारे बन्धाविव तत्काले मोघो वितथः प्रणयः प्रीतिर्यस्य सः । तत्कालकृतव्यर्थप्रार्थनः । पूर्वं कृतार्थ एवेति भावः । स पाणिः । निर्वाच्यतां कृतज्ञत्वापवादराहित्यं कामयत इति निर्वाच्यताकामः । 'शीलिकामिभक्ष्यावरिभ्यो णः' स इवेत्युत्प्रेक्षा । 'आभिमुख्यं प्रपेदे । यथा कश्चित्कृतज्ञस्तत्कालेऽकृतोपकारमपि बन्धुं पूर्वोपकारस्मरणान्पुनः पुनरनुबध्नाति तद्वदित्यर्थः ॥ ३७ ॥

हिन्दी—बाणरूप घनवाले परन्तु बाणशून्य उस तरकशमें जैसे घनरूप सारसे शून्य बन्धुमें पहले कृतार्थ होकर उस समय व्यर्थ प्रार्थना वाला बन्धुकी तरह होकर भी अवचनीयता चाहवेवाले पुरुषके समान तरकशके सम्मुख बड़ गया ॥ ३७ ॥

आघट्टयामास गतागताभ्यां सावेगमग्राङ्गुलिरस्य तूणौ ।

विधेयमार्गे मतिरुत्सुकस्य नयप्रयोगाविव गां जिगीषोः ॥ ३८ ॥

मल्लि०—आघट्टयामासेति । अस्य मुनेः । अग्रं चासावङ्गुलिश्चेत्यग्राङ्गुलिः 'हस्ताग्राग्रहस्तयोर्गुणगुणिनोर्भेदाभेदात्' इति वामनः । विधेयमार्गे कर्तव्यान्वेषण उत्सुकस्य प्रवृत्तस्य गां भुवं जिगीषोर्नायकस्य मतिर्बुद्धिनयः पाङ्गुण्यं प्रयोग उपायस्तौ नयप्रयोगाविव तूणौ निषङ्गौ सावेगं ससंभ्रमम् । 'इष्टानिष्टागमाज्ज्ञाने आवेगश्चित्तसंभ्रमः' । इति शास्वतः । गतागताभ्यां यातायाताभ्यामावापोद्वापाभ्यां चाऽऽघट्टयामास । अन्यत्र तु—वितर्कयामास । शरग्रहणाय पुनःपुनस्तूणयोः पाणि व्यापारयामासेत्यर्थः ।

हिन्दी—इस मुनि (अर्जुन) का अंगुलिका अग्रभाग कर्तव्यके अन्वेषणमें उत्सुक पृथिवीको जीतनेकी इच्छा करनेवाले नायककी बुद्धि जैसे नीति और प्रयोग बारम्बार वितर्क करती है उसी तरह तरकशमें वेगके साथ बारम्बार मड़ने लगा ॥ ३८ ॥

बभार शून्याकृतिरर्जुनस्तौ महेषुधौ वीतमहेषुजालौ ।

युगान्तसंशुष्कजलौ विजिह्वाः पूर्वापरी लोक इवाम्बुराशौ ॥ ३९ ॥

मल्लि०—बभारेति । शून्याकृतिरिष्टनाशाभिस्तेजस्करोऽर्जुनः । तौ वीतमहेषुजालौ वीतानि गतानि महेषुजालानि ययोस्तौ महेषुधौ महानिषङ्गौ

विजिह्वाः शून्यो लोको युगान्ते संशुष्कजलो । 'शुषः कः' इति निष्ठातकारस्य ककारः । पूर्वापराम्बुराशौ समुद्राविव बभार ॥ ३९ ॥

हिन्दी—बाणनाशके कारण तेजसे शून्य आकारवाले अर्जुनने विशाल बाण-समूह से शून्य दोनों तरकशोंको जैसे शून्य लोक प्रलयकालमें सूखे जलवाले पूर्व समुद्र और पश्चिम समुद्रको धारण करता है उसी तरह धारण किया ॥ ३९ ॥

तेनानिमित्तेन तथा न पार्थस्तयोर्यथा रिक्ततयाऽनुतेपे ।

स्वमापदं प्रोज्झ्य विपत्तिमग्नं शोचन्ति सन्तो ह्यपकारिपक्षम् ॥ ४० ॥

मल्लि०—तेनेति । पार्थस्तयोस्तूणयो रिक्ततया हेतुना यथाऽनुतेपे शुशोच तथा तेनानिमित्तेन बाणक्षयरूपेण दुर्निमित्तेन न शुशोच । तथा हि—सन्तः स्वमापदं प्रोज्झ्य विसृज्य विपत्तिमग्नमुपकारिणां पक्षं वर्गं शोचन्ति । स्वव्यसनापेक्षया परकीयव्यसनमेव सतामनुतापकमित्यर्थः ॥ ४० ॥

हिन्दी—अर्जुन बन तरकशोंके बाणशून्य होनेसे जिस तरह शोक किया उस तरह बाणोंके क्षयरूप अपशकुनसे शोक नहीं किया, क्योंकि सज्जनलोग अपनी आपत्तिका परवाह न कर उपकारियोंके पक्षका शोक करते हैं ॥ ४० ॥

प्रतिक्रियायै विधुरः स तस्मात्कृच्छ्रेण विश्लेषमियाय हस्तः ।

पराङ्मुखत्वेपि कृतोपकारात्तूणीमुखान्मित्रकुलादिवार्यः ॥ ४१ ॥

मल्लि०—प्रतीति । प्रतिक्रियायै विधुरः प्रतिकर्तुमसमर्थः 'तुमर्थाच्च भाववचनात्' इति चतुर्थी । अर्जुनस्य स हस्तः पाणिः । पराङ्मुखत्वेऽपि तत्काल-वैमुख्येऽपि कृतोपकारात्तस्मात्तूणीमुखान्मित्रकुलादिवार्यः साधुः कृतज्ञ इव । 'आर्यः साधुकुलीनयोः' इति विश्वः । कृच्छ्रेण महाकष्टेन विश्लेषमियाय । गौरादित्वात् 'तूण' शब्दान्डीप् ॥ ४१ ॥

हिन्दी—प्रतिकार करनेमें असमर्थ अर्जुनका वह हाथ पराङ्मुख होनेपर भी बहलेके उपकारी तरकशके मुखसे कृतज्ञ सज्जन पहलेके उपकारी मित्रसे जैसे कष्टसे वियोगको प्राप्त करता है उसी तरह कष्टसे वियुक्त हो गया ॥ ४१ ॥

अथ युग्मेनाह—

पश्चात्क्रिया तूणयुगस्य भर्तुर्जज्ञे तदानीमुपकारिणीव ।

संभावनायामधरीकृतायां पत्युः पुरः साहसमासितव्यम् ॥ ४२ ॥

मल्लि०—पश्चादिति । तदानौ भर्तुः स्वामिनः । कर्तरि षष्ठी । पश्चात्क्रिया पृष्ठतः करणं तूणयुगस्योपकारिणी च उपकारिकेव जज्ञे । जाता । तथा हि—संभावनायां स्वययोग्यतायाम् । अवरीकृतायामकलीकृतायां पत्युः स्वामिनः पुरोऽग्र आसितव्यमासितं स्थितिः । बहुलग्रहणाद्भावे तव्यप्रत्ययः । साहसं न क्षमं न योग्यम् भर्त्रा संभावितस्यावसरेऽनुपकर्तुं नुजीविनस्तत्सामुख्यमनुचितमित्यर्थः ॥ ४२ ॥

हिन्दी—उस समय स्वामी (अर्जुन) को पीछे रखना तरकशों के लिए उपकार के समान हो गया क्योंकि अपनी योग्यता के निष्फल होने पर स्वामी के आगे रहना ऐसा साहसयोग्य नहीं होता है ॥ ४२ ॥

तं शंभुराक्षिसमहेषुजालं लोहैः शरैर्मर्मसु निस्तुतोद ।
हृतोत्तरं तत्त्वविचारमध्ये वक्तेव दोषेर्गुरुभिर्विपक्षम् ॥ ४३ ॥

मल्लि०—तमिति । शंभुराक्षिसानि आहतानि महेषुजालानि यस्य तं मुनि तत्त्वविचारमध्ये वादमध्ये हृतोत्तरं निरुत्तरीकृतं विपक्षं प्रतिवादिनं वक्ता वादी गुरुभिर्दोषैर्निग्रहस्थानैरिव लोहैर्लोहमयैः शरैर्मर्मसु निस्तुतोद व्यथयामास ॥ ४३ ॥

हिन्दी—शिवजीने महान् बाणसमूह से ताड़ित अर्जुन को तत्त्व विचार के बीच-में प्रतिवादी को निग्रह-स्थानरूप दोषों से निरुत्तर कर देता है उसी तरह लोहमय बाणों से मर्मस्थानों में पीड़ित कर दिया ॥ ४३ ॥

जहार चास्मादचिरेण वर्म ज्वलन्मणिद्योतितहैमलेखम् ।

चण्डः पतङ्गान्मरुदेकनीलं तडित्वतः खण्डमिवाम्बुदस्य ॥ ४४ ॥

मल्लि०—जहारेति । किञ्च, अस्मान्मुनेः । अचिरेण शीघ्रं ज्वलदभिर्मणिभि-द्योतिता हैम्यः सोवर्ण्यो लेखा यस्य तत्तथोक्तं वर्म कवचम् । चण्डो मरुत् पवनः पतङ्गात् सूर्यात् । एकनीलं केवलकृष्णवर्णम् । 'एके मुख्यान्यकेवलाः' इत्यमरः । तडित्वतस्तडिद्युक्तस्याम्बुदस्य खण्डमिव जहार । तदा भगवन्मायया मुक्तकञ्चुको मुनिर्मन्त्रिमुक्तः सूर्य इव दिदीपे इति भावः ॥ ४४ ॥

हिन्दी—फिर शिवजीने उस मुनि (अर्जुन) के सुप्रदीप्त रत्नों की कान्ति से चमकती हुई सुवर्ण रेखावाले कवच को जैसे प्रचण्ड वायु सूर्य से बिजली से युक्त केवल कृष्णवर्णवाले मेघ के खण्ड को दूर कर देता है उसी तरह दूर कर दिया ॥ ४४ ॥

विकोशनिर्वीततनोर्महासेः फणावतश्च त्वचि विच्युतायाम् ।

प्रतिद्विपावद्धरुषः समक्षं नागस्य चाक्षिसमुखच्छदस्य ॥ ४५ ॥

मल्लि०—विकोशेति । सोऽर्जुनः । तनुं त्रायत इति तनुत्रं बर्म । 'आतोऽनु-
पसर्गे कः' इति कप्रत्ययः । तेन विना विकोशः । कोशादुद्धृतो निर्वीततनुः
शाणोल्लीढमूर्तिः । ततो विशेषणसमासः । तस्य विकोशनिर्वीततनोर्महासेर्महा-
खड्गस्य तथा त्वचि विच्युतायां सत्यां फणावतश्च मुक्तकञ्चुकस्याहेश्र प्रतिद्विपे
प्रतिगज आवद्धरुषो बद्धकोपस्य समक्षं प्रतिगजस्याग्रे आक्षिसमुखच्छदस्य निरस्तमुखा-
वरणस्य नागस्य गजस्य च ॥ ४५ ॥

विबोधितस्य ध्वनिना घनानां हरेरपेतस्य च शैलरन्ध्रात् ।

निरस्तधूमस्य च रात्रिवह्नेर्विना तनुत्रेण रुचिं स भेजे ॥ ४६ ॥

मल्लि०—विबोधितस्येति । घनानां ध्वनिना गजितेन विबोधितस्य । शैल-
रन्ध्रात् कंदरात् । अपेतस्य निष्क्रान्तस्य हरेः सिंहस्य च । तथा, निरस्तधूमस्य
गतधूमस्य रात्रिवह्नेश्च रुचिं शोभां भेजे । एतेनास्य तीक्ष्णत्ववैरनिर्यातनत्वरण-
दुर्मदत्वमनस्वित्वतेजस्वित्वान्युक्तानि । अत्र रुचिमिव रुचिमिति सादृश्याक्षेपादसं-
वद्वस्तुसम्बन्धी निदर्शनालंकारो मालया संसृष्टः ॥ ४६ ॥

हिन्दी—वे अर्जुन कवचके बिना कोष (मियान) से निकाले गये और
शाणसे विशुद्धरूप वाले विशाल खड्गकी और कंचुली च्युत होनेपर सर्पकी और
प्रतिद्वन्द्वी हाथीमें क्रुद्ध मुखके आवरणसे रहित हाथीकी, सेवोंके गर्जनसे जगामे
गये पहाड़की गुफासे निकले हुए सिंहकी एवम् धूँएँसे रहित अग्निकी शोभासे युक्त
हो गये ॥ ४५-४६ ॥

अचित्ततायामपि नाम युक्तामनूर्ध्वतां प्राप्त तदीयकृच्छ्रे ।

महीं गतो ताविषुषी तदानीं विवन्नतुश्चेतनयेव योगम् ॥ ४७ ॥

मल्लि०—अचित्ततायामिति । तदानीं कवचपतनसमये महीं गताविषुषी
निषङ्गी अचित्ततायामप्यचेतनत्वेऽपि तदीयकृच्छ्रे स्वामिव्यसने युक्तां योग्याम् ।
नाम किल । अकिंचित्करत्वादिति भावः अनूर्ध्वतामबाहुमुखत्वं प्राप्य चेतनया
प्राणिसाधारणज्ञानेनेव योगं संबन्धं विवन्नतुरिवेत्युत्प्रेक्षा । अचेतनत्वेऽप्यबाहुमुखत्वा-
दिवचेतनधर्मयोगादिति भावः ॥ ४७ ॥

हिन्दी—उस समय जमीनपर पड़े हुए (युग्म) तरकशोंने अचेतन होनेपर

भी अपने स्वामी अर्जुनको विपत्तिमें योग्य नीचे मुखवाले होकर चेतनासे सम्बंध-
का विवरण किया ॥ ४७ ॥

स्थितं विशुद्धे नभसीव सत्त्वे धाम्ना तपोवीर्यमयेन युक्तम् ।

शस्त्राभिघातैस्तमजस्त्रमोशस्त्वष्टा विवस्वन्तमिदोलिललेख ॥ ४८ ॥

मल्लि०—स्थितिमिति । विशुद्धे निर्मले नभसि सत्त्वे सत्त्वगुणे स्थितं
तपोवीर्यमयेन तपोवीर्याभ्यामायतेन धाम्ना तेजसा युक्तं तमर्जुनम् । ईशस्त्वष्टा
विश्वकर्मा विवस्वन्तं सूर्यमिवाजस्रं निरन्तरं शस्त्राभिघातैः शस्त्रकर्षणैः,
उलिललेख ततश्च ॥ ४८ ॥

हिन्दी—निर्मल आकाशमें स्थित तपस्या और पराक्रमसे आये हुए तेजसे
युक्त सूर्यको जैसे विश्वकर्माने छील दिया था वैसे ही निर्मल, सत्त्वगुणमें स्थित,
तपस्या और पराक्रमसे प्राप्त तेजसे युक्त अर्जुनको शिवजीने शस्त्रोंके प्रहारोंसे
छील डाला ॥ ४८ ॥

संरम्भवेगोज्झितवेदनेषु गात्रेषु बाधिर्यमुपागतेषु ।

मुनेर्बभूवागणितेषुराशेर्लोहस्तिरस्कार इवात्ममन्युः ॥ ४९ ॥

मल्लि०—संरम्भेति । संरम्भवेगेन संप्रमातिशयेन उज्झितवेदनेषु त्यक्तदुःखेषु
गात्रेषु बाधिर्यं स्तैमित्यमुपागतेषु सत्सु न गणिता इषुराशयो येन तस्य अगणितेषु
राशेर्मुनेर्जुनस्य आत्ममन्युः स्वकोपो लोहस्य विकारो लोहः कार्णायसः तिर-
स्क्रियत आच्छाद्यतेऽवेनेति तिरस्कारः कञ्चुक इव बभूव । रोषवशात् किञ्चित्प्रहार-
दुःखमज्ञासीदित्यर्थः । क्रोधैकवर्मणां वीराणां किमन्यैर्लोहमारैरिति भावः ॥ ४९ ॥

हिन्दी—अतिशय शीघ्रताके कारण दुःखके अनुभवसे रहित अंगोंके बधिरता
और निश्चलताको प्राप्त करनेपर भी बाणसमूहका परवाह न करनेवाले मुनि
(अर्जुन) का अपना क्रोध लोहमय कवचके समान हो गया ॥ ४९ ॥

अथ युष्मेनाह—

ततोऽनुपूर्वयितवृत्तबाहुः श्रीमान्क्षरल्लोहितदिग्धदेहः ।

आस्कन्ध वेगेन विमुक्तनादः क्षितिं विधुन्वन्निव पाष्णिघातैः ॥ ५० ॥

मल्लि०—तत इति । ततोऽनन्तरम् । अनुपूर्वीं पूर्वमनुगतौ गोपुच्छाकारौ
आयतौ दीर्घौ वृत्तौ वर्तुलौ च बाहू यस्य स श्रीमान् शोभावान् क्षरल्लोहितदिग्धदेहः
स्वद्बुधिरलिसगात्रः । पाष्णिघातैश्चरणतलाघातैः । 'तद्ग्रन्थी घुटिके गुल्फौ स्त्रियां

पाष्णिरघस्तयोः' इत्यमरः । 'क्षिति विधुन्वन् प्रकम्ययन्निव वेगेनास्कन्धानिद्रुत्य विमुक्तनादः सोऽर्जुनः ॥ ५० ॥

हिन्दी—तब पूर्वाऽनुगत गोपुच्छके आकारवाले दीर्घ और गोल बाहुओंसे युक्त, शोभासम्पन्न, गिरते हुए खरिसे लिप्त शरीरवाले और चरणतलोंके आघातोंसे पृथ्वीको मानों कम्पित करते हुए वेगसे दौड़कर गर्जन करते हुए ॥ ५० ॥

साम्यं गतेनाशनिना मघोनः शशाङ्कखण्डाकृतिपाण्डुरेण ।

शंभुं विभित्सुर्धनुषा जघान स्तम्बं विषाणेन महानिवेभः ॥ ५१ ॥

मल्लि०—साम्यमिति । यवोन इन्द्रस्य अशनिना वज्रेण सह साम्यं गतेन वज्रकल्पेन शशाङ्कस्य खण्डं शकलं तस्येवाकृतियस्य । तद्वद्वमित्यर्थः पाण्डुरं च । तद्वदेवेति भावः । तेन शशाङ्कखण्डाकृतिपाण्डुरेण धनुषा शंभुं विभित्सुर्भैत्तुमिच्छः सन् । महानिभो गजो विषाणेन दन्तेन स्तम्बमिव जघान ॥ ५१ ॥

हिन्दी—इन्द्रके वज्रकी समानताको प्राप्त, चन्द्रखण्डकी आकृतिवाले (टेढ़े) और सफेद धनुसे शिवजीको भेदन करनेकी इच्छा करते हुए अर्जुनने जैसे विशाल हाथी दाँतसे खम्भेपर प्रहार करना है उसी तरह प्रहार किया ॥ ५१ ॥

रयेण सा सनिदधे पतन्ती भावोद्भवेनात्मनि चापयष्टिः ।

समुद्रता सिन्धुरनेकमार्गा परे स्थितेनौजसि जहनुनेव ॥ ५२ ॥

मल्लि०—रयेणेति । रयेण वेगेन पतन्ती सा चापयष्टिर्भवस्य संसारस्योद्भव उत्पत्तिर्या स्मात्तेन भवोद्भवेन ईश्वरेण पर औजसि परमे ज्योतिषि स्थितेन जहनुना राजर्षिणा समुद्रताऽप्युत्कटाऽनेकमार्गा त्रिस्रोताः सिन्धुर्गङ्गेवात्मनि सनिदधे सम्यङ् निहिता । अन्तर्निलायितेत्यर्थः ॥ ५२ ॥

हिन्दी—वेगसे पड़ती हुई अर्जुनकी उस धनुयष्टिको शिवजीने अपनी परम ज्योतिर्में स्थित राजर्षि जह्नुने जैसे गङ्गाजीको अपनेमें विलीन किया था उसीतरह अपने आपमें विलीन कर दिया ॥ ५२ ॥

विकारुमकः कर्मसु शोचनीयः परिच्युतोदायं इवोपचारः ।

विचिक्षिपे शूलभृता सलिलं स पत्रिभिर्दूरमदूरपातैः ॥ ५३ ॥

मल्लि०—विकारुमक इति । विकारुमको भग्नचापोऽथ एव परिच्युतोदायो दानवजित उपचारः सत्कार इव कर्मसु रणक्रियासु कुत्येषु च शोचनीयः शोच्योऽपूज्यश्च सत्त्वावष्टम्भेनाभग्नचित्तत्वाच्च सोऽर्जुनः शूलभृता शिवेन सहैलं

यथा तथाऽदूरपातैरतिगाढप्रहारैः पत्रिभिः शरैर्दूरमत्यन्तं विचिक्षिपे नुन्नः ॥ ५३ ॥

हिन्दी—नष्ट धनुवाले अत एव दानसे रहित सत्कार कर्मके समान युद्धकर्ममें और अन्य कर्ममें शोचनीय और अपूज्य अर्जुनको शिवजीने अनायास ही अत्यन्त गाढ प्रहारवाले बाणोंसे दूर फेंक दिया ॥ ५३ ॥

उपोढकल्याणफलोऽभिरक्षन् वीरव्रतं पुण्यरणाश्रमस्थः ।

जपोपवासैरिव संयतात्मा तेपे मुनिस्तैरिषुभिः शिवस्य ॥ ५४ ॥

मल्लि०—उपोढेति । उपोढमासनं कल्याणफलमस्त्रलाभरूपं स्वर्गादिकं च यस्य स वीरव्रतमाह्वादनिवृत्तिरूपं तीव्रं तपश्च अभिरक्षन् पालयन् पुण्यो यो रण एवाश्रमस्तत्र तिष्ठतीति पुण्यरणाश्रमस्थः संयतात्मा नियमितचित्तो मुनिरर्जुनः कश्चित्तपस्वी च तैः शिवस्य महादेवस्य । इषुभिः शरैः । जपोपवासैरिव तेपे तप्तः । तपतेः कर्मणि लिट् ॥ ५४ ॥

हिन्दी—अस्त्रलाभरूप कल्याणफल और स्वर्ग आदि जिनका निकट ही था; वीरव्रतरूप तीव्र तपस्याको रक्षा करते हुए पुण्य युद्धरूपआश्रममें स्थित इन्द्रियको वशमें किये हुए अर्जुन कोई तपस्वीकी तरह शिवजीके बाणोंसे मारों जप-उपवास से संतप्त हुए ॥ ५४ ॥

ततोऽग्रभूमिं व्यवसायसिद्धेः सीमानमन्यैरतिदुस्तरं सः ।

तेजःश्रियामाश्रयमुत्तमांसि साक्षादहंकारमिवाललम्बे ॥ ५५ ॥

मल्लि०—तत इति । ततश्चापान्तर्धानानन्तरम् । सोऽर्जुनोऽग्रभूमिं विपदि गन्तव्यस्थानम् । शरण्यमित्यर्थः । अन्यै परैः । अतिदुस्तरं दुरतिक्रमं तेजः श्रियां प्रतापसंपदामाश्रयम् । हेतुमित्यर्थः उत्तमांसि महाखड्गम् । 'सन्महत्-' इत्यादिना समाप्तः । साक्षादहंकारं सविग्रहमस्मानमिवाललम्बे जग्राह ॥ ५५ ॥

हिन्दी—तब अर्जुनवे विपत्तिमें गन्तव्य स्थानके समान शरण देनेमें सपयुक्त, औरोंसे अतिशय दुस्तर प्रतापसम्पत्तियोंके आश्रयरूप विशाल तलवारको प्रत्यक्ष अहङ्कारके समान अवलम्बन किया ॥ ५५ ॥

शरानवद्यक्षनवद्यकमा चचार चित्रं प्रविचारमार्गैः ।

हस्तेन निस्त्रिशभृता स दीप्तः साकाशुना वारिधिरुमिणेव ॥ ५६ ॥

मल्लि०—शराविति । अनवद्यकमाऽगहंकमा । 'अवद्यपण्य—' इत्यादिना

निपातः । शरानवद्यन् खण्डयन् वीरो निस्त्रिशभृता खड्गयुक्तेन हस्तेन साकाशुना
आकाशुसहितेन ऊर्मिणा तरङ्गेण वारिधिरिव दोतो दीपितः सोऽजुनः प्रविचार-
मार्गः शृङ्गिणां गतिभेदैश्चित्रं यथा तथा चचार ॥ ५६ ॥

हिन्दी—अनिच्छ कर्मवाले शिवजीके कर्मवाले शिवजीके बाणोंको खण्डित
करते हुए वीर अर्जुन खड्ग किने हुये हाथसे सूर्य किरणायुक्त तरङ्गसे समुद्रक
समान प्रदीप्त होकर अनेक प्रकारके गति भेदोंसे निम्नरूपसे विवरण करने
लगे ॥ ५६ ॥

यथा निजे वर्त्मनि भाति भाभिश्छायामयश्चाप्सु सहस्ररश्मिः ।

तथा नभस्याशु रणस्थलीषु स्पष्टद्विमूर्तिर्दृश्यते स भूतैः ॥ ५७ ॥

मल्लि०—यथेति । मामिदोप्तिभिरुपलक्षितः । 'स्युः प्रभाह्युस्त्विदम्भाभाश्छ-
विद्युतिदीप्तयः' इत्यमरः । सहस्ररश्मिरको यथा निजे वर्त्मनि नभसि छायाभयः
प्रतिबिम्बरूपः सन्, अप्सु स्पष्टद्विमूर्तिर्भाति तथा सोऽजुनो नभसि आकाशे रणस्थ-
लीषु च स्पष्टे द्वे मूर्ती यस्य स स्पष्टद्विमूर्तिः सन् भूतैर्गणैर्दृश्यते दृष्टः । यथैकोऽको
नभस्यप्सु चानेक इव दृश्यते तथा सोऽपि दिवि भुवि चाशुर्मन्त्राराद्योगपद्यन्मादेव-
कोऽप्यनेक इव गणैर्दृष्ट इत्युत्प्रेक्षा ॥ ५७ ॥

हिन्दी—दीप्तियोंसे उपलक्षित जैसे सूर्य अपने मार्ग आकाशमें प्रतिबिम्बरूप
होकर जलमें स्पष्ट दो मूर्तियोंसे युक्त होते हैं उसी तरह युद्ध-स्थलमें दो मूर्तियोंसे
युक्त अर्जुनको प्रमथगणोंसे देखा ॥ ५७ ॥

शिवप्रणुन्नेन शिलीमुखेन त्सरप्रदेशादपर्वजिताङ्गः ।

ज्वलन्नसिस्तस्य पपात पाशेर्धनस्य वप्रादिव वैद्युतोऽग्निः ॥ ५८ ॥

मल्लि०—शिवेति । शिवेन प्रणुन्नः क्षिप्तस्तेन शिलीमुखेन त्सरप्रदेशात्
भुष्टिप्रदेशमवधि कृत्वा । 'त्सरः खड्गादिमुष्टौ स्यात्' इत्यमरः । अपर्वजिताङ्गो
लुनविग्रहोऽसि खड्गः । तस्यार्जुनस्य पाणेः करात् । धनस्य मेघस्य वप्रात्तटात् ।
वैद्युत्संबन्ध्यग्निरिव ज्वलन् पपात ॥ ५८ ॥

हिन्दी—शिवजीसे प्रक्षिप्त उस बाणसे खंगमूँठको लेकर कटे हुए अवयववाला
वह खंग अर्जुनके हाथसे मेघतटसे बिजलीकी आगकी तरह धमकता हुआ गिर
पड़ा ॥ ५८ ॥

आक्षिप्तचापावरणेषु जालश्छिन्नोत्तमासिः स मृधेप धृतः ।

रिक्तः प्रकाशश्च बभूव भूमेरुत्सादितोद्यान इव प्रदेशः ॥ ५९ ॥

मल्लि०—आक्षिप्तेति । आक्षिप्तान्यपहृतानि चापावरणेषु जालानि धनुर्वर्म-
बाणसमूहा यस्य स छिन्नतोमासिलूतमहाखड्गो मृधे रंजे । 'मृधमास्कन्दनं सख्यम्'
इत्यमरः । अवधृतो निरस्तः सोऽर्जुन उत्सादितमुत्पाटितमुद्यानं यस्य स भूमेः
प्रदेशो भूमिभाग इव रिक्तः शून्यः प्रकाशो निःसंवाधश्च । दृश्य इति यावत् ।
बभूव ॥ ५९ ॥

हिन्दी—अर्जुनके धनु; कवच और बाणसमूह अपहृत होनेसे छिन्न विशाल
तलवार छिन्न होनेसे अर्जुन शस्त्र-शून्य होकर उद्यानके काटे जानेपर पृथ्वीके
प्रदेशके समान शून्य तथा भीड़से रहित हो गया ॥ ५९ ॥

स खण्डनं प्राप्य परादमर्षवान् भुजाद्वितीलोऽपि विजेतुमिच्छया ।

ससर्जं वृष्टिं परिरुणपादपां द्रवेतरेषां पयसामिवाश्मनाद् ॥ ६० ॥

मल्लि०—स इति । परात् परस्माच्छ्रोः । 'पूर्वादिभ्यो नवम्यो वा' इति
विकल्पाच्च स्मादादेशः । खण्डनं भङ्गं प्राप्य, अमर्षवान् सोऽर्जुनो भुजद्वितीयो
भुजमात्रसहायः सन्नपि विजेतुमिच्छया द्रवेभ्य इतराणि तेषां कठिनानां पयसामिव
करकाणामिवेत्यर्थः । अश्मनां संबन्धिनीं परिरुणा अम्ना पादपा सा तां वृष्टिं
ससर्ज । अश्मभिर्जघानेत्यर्थः ॥ ६० ॥

हिन्दी—शत्रुसे पराजय पाकर क्रुद्ध होकर अर्जुन बाहुमात्रका सहारा लेकर
भी जीतनेकी इच्छासे लोकोंको समान पेड़ोंको तोड़नेवाली पत्थरोंकी वृष्टि करने
लगे ॥ ६० ॥

नोरन्ध्रं परिगमिते क्षयं पृषत्कैभूतानामधिपतिना शिलाविताने ।

उच्छ्रायस्थनितनभोदिगन्तरालं चिक्षेप क्षितिंरुहजालमिन्द्रसूनुः । ६१ ।

मल्लि०—नोरन्ध्रमिति । शिलाविताने शिलाजाले भूतानामधिपतिना शिवेन
पृषत्कैर्बाणः क्षयं परिगमिते गीते सति । इन्द्रसूनुर्जुन उच्छ्रायेणोत्सेधेन स्थागित-
माच्छादितं नभो दिशामन्तरालं च येन तन्नीरन्ध्रं सान्द्रम् । रोहन्तीति रुहाः ।
इगुपधलक्षणः कप्रत्ययः । क्षितौ रुहा वृक्षास्तेषां जालं चिक्षेप प्रेरयाभास ।
'उच्छ्रायं गमितवति' इति प्रामादिकः पाठः ॥ ६१ ॥

हिन्दी—पत्थरोंके समूहके शिवजीके बाणोंसे क्षय किये जावेपर अर्जुन ऊँचाई-
से आकाश और दिङ्मण्डलोंको आच्छादित करनेवाले गाढ वृक्षसमूहको फेंकने
लगे ॥ ६१ ॥

निःशेषं शकलितवल्कलाङ्गसारैः

कुर्वद्भिर्भुवमभितः कषायचित्राम् ।

ईशानः सकुसुमपल्लवैर्नगैस्तै-

रातेने बलिमिव रङ्गदेवताभ्यः ॥ ६२ ॥

मल्लि०—निःशेषमिति । ईशानः शिवः । शानच्प्रत्ययः । निःशेषं यथा तथा
शकलितानि वल्कलानि त्वचोऽङ्गानि शाखाः सारो मज्जा च येषां तैर्भुवमभितः
कषायो यो रागः । स्वरसेन रञ्जनमिति यावत् । 'रागे क्वाथे कषायोऽस्त्री' इति
वैजयन्ती । तेन चित्रां विचित्रवर्णां कुर्वद्भिः सकुसुमपल्लवैस्तैर्वृक्षैरङ्गे रणरङ्गे
या देवतास्ताभ्यो बलि पूजामिव । आतेने ॥ ६२ ॥

हिन्दी—शिवजीके निःशेषरूपसे वल्कल, शाखाएँ और मज्जाको खण्डित करने
वाले और पुष्पवृक्षोंको चारों ओरसे रागसे विचित्र करदेवाले फूलों और पल्लवों-
से युक्त वृक्षोंसे युद्धरूप रङ्गस्थलमें मानों देवताओंकी पूजा कर दिया ॥ ६२ ॥

उन्मज्जन्मकर इवामरापगाया

वेगेन प्रतिमुखमेत्य बाणनद्याः ।

गाण्डीवी कनकशिलानिभं भुजाभ्या-

माजघ्ने विषमविलोचनस्य वक्षः ॥ ६३ ॥

मल्लि०—उन्मज्जन्निति । गाण्डीवी अर्जुनः । उन्मज्जन्नुत्तरन् मकरो जलग्रह
विशेषोऽमरापगाया गङ्गाया इव बाणनद्या बाणप्रवाहाद्वेगेन प्रतिमुखमभिमुखम् ।
एत्यागत्य कनकशिलानिभम् । 'कनक' ग्रहणं काठिन्यातिशयद्योतनार्थम् । विषम-
विलोचनस्य त्र्यम्बकस्य वक्षो हृदयं भुजाभ्यामाजघ्ने ताडितवान् । अत्रात्मवेपदं
विचार्यम् । 'आडो यमहनः' इत्यत्राकर्मकाधिकारात् । 'स्वाङ्गकर्मकाच्च' इति
वक्तव्यत्वात् । न च शिवस्य प्रतिमुखमित्यन्वयात् कनकशिलानिभं कनकनिकषणुत्यं
श्यामं स्ववक्ष आजघन इत्यर्थे इति वाच्यम्, अनौचित्याचरणात् । न हि युद्धाय संनद्धा
निपुणा अपि मल्लाः स्ववक्षस्ताडनमाचरन्ति, किं तु स्वभुजास्फालयन् । किंच,

अनन्तरं वक्ष्यमाणभवकर्तृकाविनयसहनरोषाद्वक्ष एवेत्यन्वयस्याव्यवधानाच्च पूर्वैरेव
दूषितत्वात् । अतो व्याकरणान्तराद् द्रष्टव्यम् । केचित्तु 'अम्बकस्य वक्षः प्राप्य'
इत्यध्याहारं स्वीकृत्यात्मकर्मकत्वादात्मनेपदमाहुः ॥ ६३ ॥

हिन्दी—अर्जुनने गङ्गाके वेगसे पार करते हुए घड़ियालके समान बाणरूप
नदीके प्रवाहसे वेगसे सम्मुख आकर सुवर्ण शिलाके सदृश शिवजीके वक्षःस्थलमें
अपनी भुजाओंसे ताडन किया ॥ ६३ ॥

अभिलषत उपायं विक्रमं कीर्तिलक्ष्म्यो-

रसुगममरिसैन्यैरङ्गमभ्यागतस्य ।

जनक इव शिशुस्वे सुप्रियस्यैकसूनो-

रविनयमपि सेहे पाण्डवस्य स्मरारिः ॥ ६४ ॥

इति भारविकृतो महाकाव्ये किरातार्जुनीये सप्तदशः सर्गः ।

मल्लि०—अभिलषत इति । कीर्तिलक्ष्म्योरुपायं साधनभूतम् । अरिसैन्यैरसु-
गमं दुरासदं विक्रममभिलषतः । सूनूपक्षे—यत्किञ्चिदहत्फलं प्रार्थयमानस्येत्यर्थः ।
अत एव, अङ्गमन्तिकमभ्यागतस्योत्सङ्गमारुढस्य च पाण्डवस्याविनयं स्मरारिः ।
अनेन भक्तवात्सल्यमेव सहनकारणमिति सूच्यते । शिशुत्वे शैशवे सुप्रियस्य परम-
प्रेमास्पदस्य । कुतः । एक एक सूनुस्तस्य एकसूनोरविनयं जनक इव सेहे
सोढवान् ॥ ६४ ॥

इति किरातार्जुनीयकाव्यव्याख्यायां षण्ठापथसमाख्यायां सप्तदशः सर्गः समाप्तः ।

हिन्दी—कीर्ति और लक्ष्मीके साधनभूत शत्रुसैन्यसे दुष्टप्राप्य पराक्रमका
अभिलाष करते हुए अत एव सम्मुख आये हुए अर्जुनकी ठिठाईको शिवजीवे जैसे
गोदमें बैठे हुए किसी उत्तमवस्तुकी प्रार्थना करनेवाले शैशवमें अतिशय प्रिय
एकमात्र पुत्रके अविनय (ठिठाई)को पिता सहन करता है उसी तरह सहन कर
लिया ॥ ६४ ॥

किरातार्जुनीयकाव्यके अनुवादमें सत्रहवाँ सर्ग पूरा हुआ ।

अष्टादशः सर्गः

तत उदग्र इव द्विरदे मुनौ रणमुपेयुषि भीमभुजायुधे ।
घनुरपास्य सबाणधि शंकरः प्रतिजघान घनैरिव मुष्टिभिः ॥ १ ॥

मल्लि०—तत इति । ततो मुष्टिनियुद्धानन्तरम् । उदग्रे महति द्विरदे गज इव भीमे भुजावेव आयुधे यस्य तथाभूते रणमुपेयुषि मुनौ शंकरः स्वयमपि सबाणधि सत्तूणं घनुरपास्य त्यक्त्वा मुष्टिभिर्घनैर्लोहमुद्गरैरिव प्रतिजघान । प्राङ्मुनिकृता-घातस्य प्रतिघातं कृतवानित्यर्थः । 'घनाः कठिनसंघातमेवकाटिन्यमुद्गराः' इति वैजयन्ती । 'घनस्तु लोहमुद्गरे' इति विश्वः । यद्यपि 'मुष्टि' शब्दः 'मुष्ट्या तु बद्धया । सरतिः स्यादरतिस्तु निष्कनिष्ठेन मुष्टिना' इत्यमरः । इत्युभयथा प्रयोगाद् द्विलिङ्गस्तथाप्यत्रोपमानसारूप्यात् पुलिङ्गो ग्राह्यः । द्रुतविलम्बितं वृत्तम् ।

हिन्दी—तब ऊँचे हाथीके समान भयंकर हस्तरूप आयुधवाले तथा युद्धभूमिमें प्राप्त तपस्वी (अर्जुन) को शिवजीने तरकशके साथ घनको छोड़कर लोहमुद्गरके समान मुष्टियोंसे प्रत्याघात किया ॥ १ ॥

हरपृथासुतयोर्ध्वनिस्तपन्नमृदुसंवलितान्गुलिपाणिजः ।

स्फुटदनल्पशिलारवदारुणः प्रतिननाद दरीषु दरीभूतः ॥ २ ॥

मल्लि०—हरेति । हरपृथासुतयोः शिवार्जुनयोरमृदु निबिडं यथा तथा संवलितः संघटिता अङ्गुलयो येषां ते । मुष्टिकृता इत्यर्थः । तेषु पाणिषु जातस्तथोक्ताः । स्फुटन्तीनां विदलन्तीनामनल्पशिलानामारव इव दारुणो भीषणो ध्वनिस्तपन् उदगच्छन् दरीभूतो गिरेर्दरीषु गुहासु प्रतिननाद प्रतिदध्वान् ॥ २ ॥

हिन्दी—शिवजी और अर्जुनके दृढतापूर्वक संघटित अंगुलियोंसे युक्त हाथोंमें उत्पन्न, विदलित होते हुए बड़े पत्थरोंको आवाजके समान भयङ्कर ध्वनि प्रकट होती हुई पर्वतकी गुफाओंमें प्रतिध्वनित होने लगी ॥ २ ॥

शिवभुजाहतिभिन्नपृथुक्षतीः सुखमिवानुबभूव कपिध्वजः ।

क इव नाम बृहन्मनसां भवेदनुकृतेरपि सत्त्ववतां क्षमः ॥ ३ ॥

मल्लि०—शिवेति । कपिध्वजः शिवस्य भुजाहतिभिर्मूढिघातैर्भिन्ना विदीर्णा याः पृथ्वी महत्यः क्षतयः प्रहारा व्रणास्ताः सुखमिवानुबभूव । दुःखकरीरपीति-
भावः । क्षतिदुःखं नाजोगणादित्यर्थः । ननु दुःसहदुःखवेगेषु कथमगणनेत्यत्राह—
क इति । क इव नाम को नु खलु सत्त्ववतां सत्त्वाधिकानां बृहन्मनसां तेजस्वि-
नाम् । अनुकृतेरनुकरणस्यापि क्षमो भवेत् । मनस्विनां चरितं नटवदनुकर्तुमपि न
कश्चिद्विष्टे, तस्याचरणं तु दूरापास्तमिति भावः । रौद्ररसाविष्टमनसां मनस्विनां
कुतः सुखदुःखगणनेति भावः ॥ ३ ॥

हिन्दी—अर्जुनने शिवजीके मुष्टिप्रहारोंसे विदीर्ण विशाल व्रणोंको सुखके
समान अनुभव किया, बलसे अधिक, तेजस्वियोंका कौन अनुकरण मात्र करनेमें भी
समर्थ है ? ॥ ३ ॥

व्रणमुखच्युतशोणितशीकरस्थगितशैलतटाभभुजान्तरः ।

अभिनवोषसरागभृता बभौ जलधरेण समानमुमापतिः ॥ ४ ॥

मल्लि०—व्रणेति । व्रणमुखेऽश्च्युतस्य क्षरितस्य शोणितस्य शीकरैः स्थगित-
भावतुं शैलतटाभं शिलासदृशं भुजान्तरं वक्षो यस्य स तथोक्त उमापतिरभिनव-
मोषसरागं संध्यारागं बिभर्तेति तथोक्तेन जलधरेण समानं तुल्यं यथा तथा बभा-
वित्युपमा ॥ ४ ॥

हिन्दी—व्रणके मुखोंसे गिरे हुए रुधिरके कणोंसे व्याप्त पर्वतके तटके समान
वक्षःस्थलवाले शिवजी नये सन्ध्यारागको धारण करनेवाले मेघके समान शोभित
हो गये ॥ ४ ॥

उरसि शूलभृतः प्रहिता मुहुः प्रतिहर्ति ययुरर्जुनमुष्टयः ।

भृशरया इव सङ्ग्रामहीभृतः पृथुनि रोषसि सिन्धुमहोर्मयः ॥ ५ ॥

मल्लि०—उरसीति । शूलभृतः शिवस्य । उरसि प्रहिताः प्रयुक्ता अर्जुनस्य
मुष्टयः पृथुनि विशाले सङ्ग्रामहीभृतः सङ्घात्रे रोषसि तटे भृशरयास्तीव्रवेगाः सिन्धो
समुद्रस्य महोर्मय इव मुहुः प्रतिहर्ति ययुः ॥ ५ ॥

हिन्दी—शिवजीके वक्षःस्थलमें अताडित अर्जुनकी मुष्टियाँ सङ्ग्रामपर्वतके विशाल
तटमेंतीव्र वेगवाली समुद्रकी बड़ी-बड़ी तरंगोंके समान प्रत्याघातको प्राप्त हुईं । ५ ।

निपतितेऽघिशिरोधरमायते सममरत्नियुगेऽयुमचक्षुषः ।

त्रिचतुरेषु पदेषु किरीटिना लुलितदृष्टि मदादिव चस्खले ॥ ६ ॥

मल्लि०—निपतित इति । अयुगानि चक्षूषि यस्य तस्य अयुगचक्षुषस्त्रिलोच-
नस्य । आयते दीर्घे अरत्नियुगे अरत्नयो अरत्नयोर्बद्धमुष्ट्योर्हस्तयोर्युगे युग्मे ।
'मुष्ट्या तु बद्धया । सरतिः स्यादरत्नस्तु निष्कनिष्ठेन मुष्टिना' इत्यमरः ।
प्रकृते तु मुष्टिमात्रविवक्षया प्रयोगः । शिरोधरायामिति अक्षिशिरोधरमधिकधरं
समं युगपन्नपतिते सति । किरीटिनाऽजुनेन मन्दादिव त्रीणि चत्वारि वा त्रिचतु-
राणि । 'संख्ययाव्ययासन्न—' इत्यादिना बहुव्रीहिः । चतुरोऽचप्रकरणे, 'श्रुपाभ्या-
मुपसंख्यानम्' इति समासान्तोऽष्टप्रत्ययः । तेषु त्रिचतुरेषु पदेषु लुलितदृष्टि घृणित-
क्षेत्रं यथा तथा चखले स्खलितम् । भावे लिट् ॥ ६ ॥

हिन्दी—शिवजीके दीर्घ दो बद्धमुष्टियोंवाले हाथोंके गर्दनपर पड़नेपर अर्जुन
मानों मदसे तीन चार पगोंमें घृणित नेत्रोंसे युक्त होकर स्खलित हो गये ॥ ६ ॥

अभिभवोदितमन्युविदीपितः समभिसृत्य भृशं जवमोजसा ।

भुजयुगेन विभज्य समाददे शशिकलाभरणस्य भुजद्वयम् ॥ ७ ॥

मल्लि०—अभिभवेति । अभिभवेनोक्तरूपेण परिभवेन उदित उत्पन्नो यो
मन्युः क्रोधस्तेन विदीपितः प्रज्वलितः सोऽजुनो भृशं जवं समभिसृत्य समभि-
द्रुत्य ओजसा बलेन शशिकलाभरणस्येन्दुमौलेः शिवस्य भुजद्वयं भुजयुगेन विभज्य
वियोज्य समाददे जग्राह ॥ ७ ॥

हिन्दी—नये परिभवसे उत्पन्न क्रोधसे प्रदीप्त किये गये अर्जुनने वेगके बलसे
शिवजीके पास जाकर उनके दोनों हाथोंको अपने दोनों हाथोंसे वियुक्त कर पकड़
लिया ॥ ७ ॥

प्रवृत्तेऽथ महाहवमल्लयोरचलसंचलनाहरणो रणः ।

करणशृङ्खलसंकलनागुरुर्गुरुभुजायुधगवितयोस्तयोः ॥ ८ ॥

मल्लि०—प्रवृत्त इति । अथ महाहवे महारणे मल्लयोर्बलीयसोः । 'मल्लः
पात्रे कपोले च मत्स्यभेदे बलीयसि' इति विश्वः । गुरू भुजावेव आयुधं तेन गवि-
तयोस्तयोः शिवाजुनयोः करणानि करचरणबन्धनान्येव शृङ्खलानि तेषां संकलना
संघटना तथा गुरुर्दुस्तरस्तथाऽचलस्य हिमाद्रेः संचलनं कम्पस्तस्याहरण आरोपकः ।
कर्तरि ल्युट् । रणः प्रवृत्ते प्रवृत्तः ॥ ८ ॥

हिन्दी—तब महायुद्धमें अधिक बलशाली, विशाल बाहुरूप आयुधसे गवित
शिवजी और अर्जुनके कर चरणरूप शृङ्खलाओंके संघटनासे दुस्तर हिमालयको
कम्प और आरोपण करनेवाला युद्ध होने लगा ॥ ८ ॥

अयमसौ भगवानुत पाण्डवः स्थितमवाङ्मुनिना शशिमौलिना ।

समधिरूढमजेन नु जिह्णुना स्विदिति वेगवशान्मुमुहे गणैः ॥ ९ ॥

मल्लि०—अयमिति । अयं पुरोवर्ती पुमान् । असौ भगवान् प्रसिद्धो देवः ।

तदुक्तम्—‘इदमः समक्षरूपं समीपतरवति चैतदो रूपम् । अदसस्तु विप्रकृष्टं तदिति

परोक्षे विजानीयात्’ इति । उत पाण्डवः । अयं हि तिष्ठदवस्थायां भ्रम इति

वेदितव्यम् । अथ पतनावस्थायामाह—मुनिनाऽवाक् अधः स्थितमुत शशिमौलिना ।

अजेन देवेन नु समधिरूढमुपरि स्थितमथ जिह्णुना स्विदर्जनेन वा समधिरूढम्,

इत्येवं गणैः प्रमथैर्वेगवशान्मुमुहे भ्रान्तम् । ‘मुह वैचित्ये’ । भावे लिट् ॥ ९ ॥

हिन्दी—ये भगवान् (शिवजी) हैं अथवा वह तपस्वी (अर्जुन) है ?

तपस्वी (अर्जुन) नीचे रहा अथवा भगवान् शिवजी नीचे रहे । शिवजी ऊपर

रहे वा तपस्वी ऊपर रहा, इस प्रकार वेगके कारण प्रमथगणोंको मोह (भ्रम)

हुआ ॥ ९ ॥

प्रचलिते चलितं स्वितमास्थिते विनमिते नतमुन्नतमुन्नतौ ।

वृषकपिध्वजयोरसहिष्णुना मुहुरभावभयादिव भूभृता ॥ १० ॥

मल्लि०—प्रचलित इति । असहिष्णुना तयोर्भारमसहमानेन भूभृता शैलेन ।

अभावभयाद्विनाशभयादिव मुहुर्वृषश्च कपिश्च ध्वजे ययोस्तयोर्वृषकपिध्वजयोः प्रच-

लिते चलने सति चलितं प्रचेले । आस्थिते तूष्णीमवस्थाने स्थितं तथैव तस्ये ।

विनमिते सम्यगाक्रमणे सति नतं नम्रीभूतम् । अनामीति यावत् उन्नतावुन्नमने

सति उन्नतमुदनामि । सर्वत्र भावे क्तः ॥ १० ॥

हिन्दी—शिवजी और अर्जुनको भार सहनेमें असमर्थ होता हुआ इन्द्रकील

पर्वत मानों विनाशके भयसे दोनोंके चलवेपर स्वयम् चलता था, उनके स्थिर

होवेपर वह भी स्थिर हो जाता था, उनके झुक जावेपर वह भी झुक जाता था

उनके उठ जानेपर वह भी उठ जाता था ॥ १० ॥

करणशृङ्खलानिःसृतयोस्तयोः कृतभुजध्वनि वल्गु विवल्मतोः ।

चरणपातनिपातितरोधसः प्रससृपुः सरितः परितः स्थलीः ॥ ११ ॥

मल्लि०—करणेति । करणानि करचरणबन्धविशेषास्ताव्येव शृङ्खलानि

तेभ्यो निःसृतयोः । मुहुस्त्यक्तबन्धयोरित्यर्थः । कृतो भुजध्वनिर्भुजास्फोटनशब्दो

यस्मिन्कर्मणि तत्तथा वल्गु सुन्दरं च यथा तथा विवल्गतोऽस्त्यलवमानयोस्तयोर्हर-

पार्श्वयोश्चरणपातैः पादक्षेपैर्निपातितानि रोधांसि यासां ताः सरितो नद्यः स्थलीः
परितः स्थलीषु प्रससृषुः प्रसृताः । 'अभितः परितः—' इत्यादिना द्वितीया ।
जानपद—' इत्यादिना कृत्रिमाथे ढीप् । कूलपातक्षोभादुद्वेलसलिलाः सरितः
स्थलानि प्रभञ्जयन्तित्यर्थः । एतेन तयोभिरुक्तः ॥ ११ ॥

हिन्दी—हाथों और पैरोंके बन्धनसे छुटे हुए, नाल ठोककर सुन्दर रूपसे
उछलते हुए उन शिवजी और अर्जुनके चरणोंसे आहत तटवाली नदियाँ उस
स्थानके चारों ओर बहने लगीं ॥ ११ ॥

वियति वेगपरिप्लुतमन्तरा समभिसृत्य रयेण कपिध्वजः ।

चरणयोश्चरणानमितक्षितिर्निजगृहे तिसृणां जयिनं पुराम् ॥ १२ ॥

मल्लि०—वियतीति । वियत्यन्तरिक्षे वेगेन परिप्लुतमुत्पतितं तिसृणां पुरां
जयिनं त्रिपुरान्तकम् । 'जिदृक्षी—'त्यादिनेतिप्रत्ययः । कपिध्वजोऽर्जुनश्चरणा-
भ्यां पादाभ्यामानमितक्षितिः सन् । रयेण वेगेन समभिसृत्याभिद्रुत्य, अन्तरा मध्ये-
मागं चरणयोः पदयोर्निजगृहे विगृहीतवान् । उत्पतितस्य भगवतश्चरणौ स्वकरा-
भ्यां जग्राहेत्यर्थः ॥ १२ ॥

हिन्दी—अन्तरिक्षमें वेगसे उछले हुए त्रिपुरविजयी शिवजीके दोनों पैरोंको
जमीनको झुकाते हुए अर्जुनसे वेगसे सम्मुख जाकर मागके बीचमें पकड़
लिया ॥ १२ ॥

विस्मितः सपदि तेन कर्मणा कर्मणां क्षयकरः परः पुमान् ।

क्षेप्तुकाममवनी तमक्लमं निष्पिपेष परिरभ्य वक्षसा ॥ १३ ॥

मल्लि०—विस्मित इति । तेन कर्मणा चरणग्रहणरूपेण सपदि विस्मितः
सविस्मयः कर्मणां क्षयकरः । मोक्षप्रदः इत्यर्थः । परः पुमान् हरोऽवनी क्षितौ
क्षेप्तुं कामो यस्य तम् । 'तुं काममनसोरपि' इति मकारलोपः । अक्लममक्लान्तं
तं पार्थ वक्षसा परिरभ्य निष्पिपेष । गाढमालिलिङ्गेत्यर्थः । रथोद्धता वृत्तम् ॥ १३ ॥

हिन्दी—अर्जुनके चरणग्रहणरूप उस कर्मसे उस क्षणमें आश्चर्ययुक्त होकर
कर्मोंका क्षय करनेवाले अर्थात् मोक्ष देनेवाले परमपुरुष शिवजीसे अर्जुनको जमीन-
पर पटकनेकी इच्छा करके और ग्लानिरहित उनको छातीसे आलिङ्गन कर पीस
डाला ॥ १३ ॥

तपसा तथा न मुदमस्य ययौ भगवान्यथा विपुलसत्त्वतया ।

गुणसंहतेः समतिरिक्तमहो ! निजमेव सत्त्वमुपकारि सताम् ॥ १४ ॥

मल्लि०—तपसेति । भगवान् देवः । अस्यार्जुनस्य विपुलसत्त्वतया बहुसत्त्व-
संपदा धैर्यसंपत्त्येति यावत् । यथा मुदं ययौ तथा तपसा मुदं न ययौ । तथा हि—
सतां गुणसंहतेस्तपःसेवादिगुणसंघातात् समतिरिक्तमतिशयितं निजं सत्त्वमेवोप-
कार्युपकारकमहो ! प्रमिताक्षरा वृत्तम् ॥ १४ ॥

हिन्दी—भगवाम् (शिवजी) अर्जुनके प्रचुर बल सम्पत्ति होनेसे जिस तरह
प्रसन्न हुए उस तरह उनकी तपस्यासे प्रसन्न नहीं हुए, जैसे कि सज्जनोंका
तपस्या और सेवा आदि गुणसमूहसे अतिरिक्त अपना बल ही उपकार करनेवाला
होता है ॥ १४ ॥

अथ हिमशुचिभस्मभूषितं शिरसि विराजितमिन्दुलेखया ।

स्ववपुरतिमनोहरं हरं दधत्तमुदीक्ष्य ननाम पाण्डवः ॥ १५ ॥

मल्लि०—अथेति । अथ हिमशुचिना हिमशुभ्रेण भस्मना भूषितं शिरसीन्दु-
लेखया विराजितं शोभितम् अतिमनोहरं सुन्दरं स्ववपुर्दधत्तं किरातरूपं विहाय
निजविग्रहं दधानं हरमुदीक्ष्य पाण्डवो ननाम प्रणतवान् । अपरवक्त्रं वृत्तम्—
'अयुधि ननरला गुहः समे तदपरवक्त्रमिदं नजौ जरौ' । इति लक्षणात् ॥ १५ ॥

हिन्दी—तब बर्फके समान सफेद भस्मसे भूषित, शिरपर चन्द्रकलासे शोभित
अतिशय सुन्दर अपने शरीरको धारण करते हुए शिवजीका दर्शन कर पाण्डव-
(अर्जुन) ने प्रणाम किया ॥ १५ ॥

सहशरधि निजं तथा कार्मुकं वपुरतनु तथैव संवमितम् ।

निहितमपि तथैव पश्यन्नसि वृषभगतिरुपाययौ विस्मयम् ॥ १६ ॥

मल्लि०—सहेति । वृषभस्येव गतिर्यस्य सोऽर्जुनस्तस्मिन्समये सहशरधिम्यां
वर्तत इति सहशरधि सनिषङ्गम् । 'वोपसर्जनस्य' इति विकल्पात् 'सह' शब्दस्य न
सभावः । निजं कार्मुकं गाण्डीवं तथैव पूर्ववदेव संवमितं सम्यक्कवचितमतनु
महश्चिजं वपुस्तथैव निहितं यथापूर्वं स्थापितमपि खड्गं च तथैव पश्यन् विस्मयमु-
पाययौ । क्वचित्तु 'वृषभगतिम्' इति पाठः । तत्र वृषभगतिं शिवं च पश्यन् विस्म-
यमुपाययावित्यर्थः । प्रमुदितवदना वृत्तम्—'प्रमुदितवदना भवेन्नो ररौ' । इति
लक्षणात् ॥ १६ ॥

हिन्दी—वृषभके समान गतिवाले अर्जुन उस समय तरकशोंसे युक्त अपने चतु (गाण्डीव)को तथा पहलेकी तरह कवचधारी विशाल अपने शरीरको और पहलेके समान स्थापित अपने खड्गको देखते हुए आश्चर्ययुक्त हो गये ॥ १६ ॥

सिषिचुरवनिमम्बुवाहाः शनैः सुरकुसुममियाय चित्रं दिवः ।

विमलरुचिभृशं नभो दुन्दुभैर्ध्वनिरखिलमनाहतस्यानशे ॥ १७ ॥

मल्लि०—सिषिचुरिति । अम्बुवाहाः शनैरवनि सिषिचुरुक्षांचक्रुः । दिवोऽन्त-
रिक्षाच्चित्रं विचित्रं सुरकुसुमं मन्दारकुसुमानि । जातावेकवचनम् । इयायाज-
गाम । अनाहतस्याताडितस्य दुन्दुभेः । जातावेकवचनम् । ध्वनिः विमलरुचि
प्रसन्नमखिलं नभो भूशमानशे व्याप । अताडिता एव दुन्दुभयो नेदुरित्यर्थः ।
सर्वमिदमस्य सर्वलोकहितार्थित्वादिति वेदितव्यम् ॥ १७ ॥

हिन्दी—मेघ धीरे-धीरे पृथिवीको सेचन करने लगे, अन्तरिक्षसे विचित्र
मन्दारपुष्प गिरने लगे, ताडन किये बिना भेरीकी आवाजने निर्मल कान्तिवाले
समूचे आकाशको व्याप्त कर डाला ॥ १७ ॥

आसेदुषां गोत्रमिदोऽनुवृत्त्या गोपायकानां भुवनत्रयस्य ।

रोचिष्णुरत्नावलिभिर्विमानैश्चौराचिता तारकितेव रेजे ॥ १८ ॥

मल्लि०—आसेदुषामिति । गोत्रमिद इन्द्रस्य । अनुवृत्त्याऽनुसरणेन । आसेदु-
षामासन्नानां भुवनत्रयस्य गोपायकानां रक्षकाणां लोकपालादीनाम् । 'गुपूधूपे-'
त्यादिनाऽऽयप्रत्ययः । तदन्ताण्वुल् । रोचिष्णवः प्रकाशनशीला रत्नावलयो येषां
तैः । 'अलंकृञि-'त्यादिनेष्णुच्प्रत्ययः । विमानैः पुष्पकैराचिता व्याप्ता द्यौस्तार-
कितौ संजाततारकेव रेजे । उत्प्रेक्षालंकारः ॥ १८ ॥

हिन्दी—इन्द्रका अनुसरण कर रहनेवाले, तीनों लोकोंकी रक्षा करनेवाले
लोकपाल आदियोंके चमकनेवाली रत्न पंक्तियोंसे युक्त विमानोंसे व्याप्त आकाश
उदित ताराओंसे युक्तके समान शोभित हुआ ॥ १८ ॥

हंसा बृहन्तः सुरसद्यवाहाः संह्रादिकण्ठाभरणाः पतन्तः ।

चक्रुः प्रयत्नेन विकीर्यमाणेर्व्योम्नः परिष्वङ्गमिवाग्रपक्षौः ॥ १९ ॥

मल्लि०—हंसा इति । बृहन्तो महान्तः सुरसद्यानि विमानानि बृहन्तीति
सुरसद्यवाहाः । कर्मण्यण् । संह्रादीनि निह्रादीनि मुखराणि कण्ठाभरणानि ।

किङ्किण्यो येषां ते । पतन्तो धावन्तो हंसाः प्रयत्नेन विकीर्यमाणैर्विक्षिप्यमाणैः ।
अग्रपक्षे पक्षाग्रैः । व्योम्नः परिष्वङ्गमालिङ्गनं चक्रुरिवेत्युत्प्रेक्षा ॥ १९ ॥

हिन्दी—विमानोंको ढोनेवाले, आवाज करनेवाली किङ्किणियोंसे युक्त बड़े-
बड़े हंस उड़ते हुए हंस प्रयत्नसे फैलाये जानेवाले पंखोंके अग्रभागोंसे आकाशका
आलिङ्गन कर रहे हैं क्या ? ऐसी प्रतीति हो रही थी ॥ १९ ॥

मुदितमधुलिहो वितानीकृताः स्रज उपरि वितत्य संतानिकीः ।

जलद इव निषेदिवांसं वृषे मरुदुपसुखयांबभूवेश्वरम् ॥ २० ॥

मल्लि०—मुदितेति । अथ मरुद्वायुः जलदे मेघ इव वृषे निषेदिवांसमुपविष्ट-
मीश्वरं मुदिता मधुलिहो मृङ्गा याभिस्ता वितानीकृता उल्लोचाकाराः कृताः ।
'अस्वी वितानमुल्लोचः' इत्यमरः । सांतानिकीः संतानकुसुमविकाराः स्रजः
मन्दारमाला इत्यर्थः । 'संतान' शब्दाद्विकारार्थे ठक् । 'संतानः कल्पवृक्षश्च'
इत्यमरः । उपरि वितत्य विस्तार्य । उपसुखयांबभूव प्रह्लादयामास ॥ २० ॥

हिन्दी—तब वायुने मेघके समान बैलपर चढ़े हुए शिवजीको भौरोंको प्रसन्न
करनेवाली, चंदवांके समान की गई, संतान वृक्षके फूलोंकी मालाओंको फैलाकर
प्रसन्न किया ॥ २० ॥

कृतधृति परिवन्दितेनोच्चकैर्गणपतिभिरभिन्नरोमोद्गमैः ।

तपसि कृतफले फलज्यायसी स्तुतिरिति जगदे हरेः सूनुना ॥ २१ ॥

मल्लि०—कृतधृतीति । अभिन्नरोमोद्गमैरविरलरोमाञ्चैर्गणपतिभिः प्रमथमुख्यै-
रुच्चकैः परिवन्दितेन साधु साधु इति संस्तुतेन । 'वदि अभिवादनस्तुत्योः' ।
कर्मणि क्तः । हरेः सूनुनाऽर्जुनेन तपसि कृतं फलं भगवत्साक्षात्कारलक्षणं । येन
तस्मिन् । कृतफले सतीत्यर्थः । कृतधृति कृतसंतोषं यथा तथा फलज्यायसी फलाधि-
केति वक्ष्यमाणा स्तुतिर्जगदे कथिता ॥ २१ ॥

हिन्दी—अविरल रोमाञ्चोंसे युक्त मुख्य प्रमथोंसे उच्च स्वरसे स्तुति किये
गये अर्जुन तपस्यामें फलके उत्पन्न होवेपर सन्तोषकर फलसे अधिक स्तुति करने
लगे ॥ २१ ॥

शरणं भवन्तमतिकारुणिकं भव भक्तिगम्यमधिगम्य जनाः ।

जितमृत्यवोऽजित ! भवन्ति भये ससुरासुरस्य जगतः शरणम् ॥ २२ ॥

मल्लि०—शरणमिति । हे अजित अपराजित ! हे भव ! अतिकारुणिकमति-
दयालुम् । 'तदस्य प्रयोजनम्' इति ठक् । भक्तिगम्यं भक्तिमात्रसुलभं भवन्तं शरणं
रक्षकमधिगम्य जितमृत्यवो विगतपरणाः । अमरा भूत्वेत्यर्थः । जनाः ससुरासुरस्य
जगतो भय आपदि स्वयं रक्षितारो भवन्ति । 'शरणं गृहरक्षितोः' इति विश्वः ।
प्रमिताक्षरा वृत्तम् ॥ २२ ॥

हिन्दी—किसीसे पराजित न होनेवाले हे शिवजी ! अत्यन्त दयालु भक्तिसे
सुलभ आपको रक्षक पाकर मृत्युको जीतकर भयके समयमें देवताओं और दैत्योंसे
युक्त लोकको शरण देनेवाले हो जाते हैं ॥ २२ ॥

विपदेति तावदवसादकरी न च कामसंपदभिकामयते ।

न नमन्ति चैकपुरुषं पुरुषास्तव यावदीश ! न नतिः क्रियते ॥ २३ ॥

मल्लि०—विपदिति । हे ईश ! यावत्तव नतिः प्रणामो न क्रियते । पुरुषेणिति
शेषः । तावदेव एकं पुरुषमेकाकिनं सन्तमवसादकरी क्षयकरी विपदेति प्राप्नोति ।
कामसंपत् मनोरथसंपच्च नाभिकामयते नेच्छति पुरुषाश्चाप्ये लोकास्तमेकं पुरुषं
तव स्तुतिमकुर्वाणं न नमन्ति न वशे वतन्ते । नानिष्टविवृत्तिर्नापीष्टप्राप्तिरित्यर्थः ।
यदा तु त्वां प्रणमन्ति तदैव सर्वं लभ्यते इति भावः ॥ २३ ॥

हिन्दी—हे ईश्वर ! पुरुष जबतक आपको प्रणाम नहीं करता है तबतक
सहायहीन उसको क्षय करनेवाली विपत्ति प्राप्त हो जाती है । मनोरथसम्पत्ति
भी उस पुरुषको नहीं चाहती है । अन्यपुरुष भी अपनी स्तुति न करनेवालेके वशमें
नहीं रहते हैं ॥ २३ ॥

संसेवन्ते दानशीला विभुक्त्वै संपश्यन्तो जन्मदुःखं पुमांसः ।

यन्निःसङ्गस्त्वं फलस्यानतेभ्यस्तत्कारुण्यं केवलं न स्वकार्यम् ॥२४॥

मल्लि०—संसेवन्त इति । दानं शीलं स्वभावो निजघर्मो येषां ते दानशीलाः ।
त्वामेवोद्दिश्य दातुं कुर्वन्त इत्यर्थः । 'तस्माद्दानं परमं वदन्ति' इति श्रुतेरिति
भावः । कुतः । यतो जन्मदुःखं संपश्यन्तोऽनुभवन्तः पुमांसो विभुक्त्वै मोक्षाय
संसेवन्ते । भवन्तमिति शेषः । न च तच्चित्रम्, किन्तु आनतेभ्यः प्रणञ्जेभ्यो
निःसङ्गो निःस्पृहस्त्वं यत् फलसि फलं ददासि । तेषां फलायित्वादिति भावः ।
तत् केवलं निरुपाधिकं कारुण्यं कृष्ण । स्वार्थे व्यञ्ज । 'कारुण्यं कृष्णं वृषा'

इत्यमरः । न स्वकार्यम् । एतदेव चित्रम् । केवलं परार्थत्वादिति भावः । शास्त्रिनो-
वृत्तम् ॥ २४ ॥

हिन्दी—दान करनेके स्वभाववाले पुरुष और जन्मके दुःको देखते हुए मोक्ष
पावेके लिए आपकी सेवा करते हैं । प्रणाम करनेवालोंको निःस्पृह होकर जो आप
फल देते हैं वह केवल आपकी करुणा है, अपना कार्य नहीं है ॥ २४ ॥

प्राप्यते यदिह दूरमगत्वा यत्फलत्यपरलोकेगताय ।

तीर्थमस्ति न भवार्णवबाह्यं सार्वकामिकमृते भवतस्तत् ॥ २५ ॥

मल्लि०—प्राप्यत इति । यत् तीर्थम् । इहार्धस्मिल्लोके दूरमगत्वा प्राप्यते ।
स्मृतिमात्रमुलभमित्यर्थः । गङ्गादिकं तु न तथेति भावः । यत्तीर्थमपरलोकेगताय
फलति फलं प्रयच्छति । अत्रापि स्मरणमात्रादेवेति भावः । भवः संसारः स एव
अर्णवस्ततो बाह्यं बहिर्भवं संसारातीतम् । मोक्षपदमित्यर्थः । 'बहिर्देवपञ्चजनेभ्यः
श्चेति वक्तव्यम्' इति व्यप्रत्ययः । सर्वे कामाः प्रयोजनमस्येति सार्वकामिकम् ।
'तदस्य प्रयोजनम्' इति ठक् । तत् तादृक् । तरन्त्यनेनेति तीर्थं तारकं भवत-
स्त्वदृते । 'अन्यारात्—' इत्यादिना पञ्चमी । अन्यन्नास्ति । औपच्छन्दसिकं
वृत्तम् ॥ २५ ॥

हिन्दी—जिस तीर्थको मनुष्य इस लोकमें दूर न जाकर पाता है जो तीर्थ
परलोकमें गये हुए पुरुषको फल देता है, संसाररूप समुद्रसे बाह्य अर्थात् मोक्षपद
जो कि सकल अभिलाषरूप प्रयोजनवाला तीर्थ है वह आपसे अतिरिक्त नहीं
है ॥ २५ ॥

व्रजति शुचि पदं त्यवयि प्रीतिमान्प्रतिहतमतिरेति घोरां गतिम् ।

इयमनघ ! निमित्तशक्तिः परा तव वरद ! न चित्तभेदः क्वचित् ॥ २६ ॥

मल्लि०—व्रजतीति । हे वरद ! त्वयि प्रीतिमान् नरः शुचि निर्मलं पदं
कैवल्यं मुक्तिं व्रजति । 'मुक्तिः कैवल्यनिर्वाण—' इत्यमरः । प्रतिहतमतिरुपहत-
बुद्धिः । त्वद्द्वेषीत्यर्थः । घोरां गतिं तीव्रं नरकम् । एति प्राप्नोति । न चैतावता
तव रागद्वेषकलङ्कपङ्क इत्याह—इयमिति । हे अनघ निष्कलङ्क ! इयम् ।
शक्तभक्तयोरिति घोषः । विधेयप्राधान्यात्स्त्रीलिङ्गता । परा दुस्तरा निमित्त-
शक्तिनिमित्तभूता शक्तिः स्वचेष्टितमहिमा । तव क्वचिदभक्ते द्वेषिणि वा कुत्रापि

चित्तभेदो बुद्धिवैषम्यं नास्ति । स्वकर्मणैव जन्तुस्तरति पतति वा । त्वं साक्षितया सर्वत्र सम इत्यर्थः ॥ २६ ॥

हिन्दी—हे बरद ! आपमें प्रीति करनेवाला पुरुष निर्मल पद (मोक्ष) को प्राप्त करता है । इसके विपरीत आपसे द्वेष करनेवाला पुरुष तीव्र नरकको प्राप्त करता है । हे निष्कलङ्क ! यह दुस्तर निमित्तशक्ति आपकी कहीं (अपने भक्तमें वा अपने द्वेषी जनमें) भी बुद्धिकी विषमता नहीं है ॥ २६ ॥

दक्षिणां प्रणतदक्षिणमूर्तिं तत्त्वतः शिवकरीमविदित्वा ।

रागिणापि विहिता तव भक्त्या संस्मृतिर्भव भवत्यभवाय ॥ २७ ॥

मल्लि०—दक्षिणामिति । हे भव ! प्रणतदक्षिण ! प्रणतेषु दाक्षिण्यसंपन्न ! दाक्षिण्यं परच्छन्दानुवर्तित्वम् । ‘दक्षिणः सरलवामपरच्छन्दानुवर्तिषु’ इति विश्वः । शिवकरीं श्रेयस्करीम् । ‘कुत्रो हेतु—’ इत्यादिना टप्रत्यये डीप् । तव दक्षिणां मूर्तिं तत्त्वतो याथावर्थेन अविदित्वापि रागिणा रागद्वेषवतापि भक्त्या विहिता तव संस्मृतिः सम्यक्स्मरणमभवाय संसारनिवृत्तये । प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि नञ्समास इष्यते । भवति । तत्त्वज्ञानं विनापि भक्तिपूर्विका तव संस्मृतिरेव मुक्तिनिदानमित्यर्थः । स्वागता वृत्तम् ॥ २७ ॥

हिन्दी—हे भक्तोंमें उदार ! हे शिवजी ! कल्याण करनेवाली आपकी दक्षिणामूर्तिकी यथार्थरूपसे न जानकर भी रामद्वेष करनेवाले पुरुषसे भी भक्तिसे किया गया आपका संस्मरण संसारकी निवृत्तिके लिए (मोक्ष प्राप्तिके लिए) हो जाता है ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा दृश्यान्याचरणीयानि विधाय प्रेक्षाकारी याति पदं मुक्तमपायेः ।
सम्यग्दृष्टिस्तस्य परं पश्यति यस्त्वां यश्चीपास्ते साधु विधेयं स विघ्नते ॥

मल्लि०—दृष्ट्वेति । प्रेक्षया बुद्ध्यया करोतीति प्रेक्षाकारी विमृश्यकारी दृश्यानि द्रष्टव्यानि दृष्ट्वा ज्ञात्वा आचरणीयानि कर्तव्यानि च विधाय कृत्वा, अपायैर्मुक्तं नाशवर्जितं पदं याति । ‘अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते’ इति श्रुतेः । ज्ञानकर्मभ्यां मुक्तिरित्यर्थः । किन्तु ते अपि ज्ञानकर्मणी त्वद्विषय एव मुक्तिसाधनं नान्यविषय इत्याशयेनाह—सम्यगिति । यः पुमान् परं पुरुषोत्तमत्वेन सर्वोत्कृष्टं त्वां पश्यति तस्य सम्यग्दृष्टिः सम्यग्ज्ञानम् । यश्च त्वामुपास्ते सेवते स एव साधु विधेयं विघ्नते । साधुकारीत्यर्थः । भक्तमयूरं वृत्तम् । लक्षणं तुक्तम् ॥ २८ ॥

हिन्दी—विचारपूर्वक कार्य करनेवाला द्रष्टव्य तत्त्वोंको जानकर कर्तव्योंको भी करके नाशरहित पद (मोक्ष)को प्राप्त करता है । जो पुरुष परमपुरुष आपकी जान लेता है उसका उत्तम ज्ञान है और जो आपकी उपासना करता है वह उत्तम कर्म करता है ॥ २८ ॥

युक्ताः स्वशक्त्या मुनयः प्रजानां हितोपदेशैरुपकारवन्तः ।

समुच्छिनत्सि त्वमचिन्त्यधामा कर्मण्युपेतस्य दुरुत्तराणि ॥ २९ ॥

मल्लि०—युक्ता इति । मुनयो व्यासादयः स्वशक्त्या निजयोगमहिम्ना युक्ताः । तथा हितोपदेशैर्विविचिनिषेधवाक्यैः स्मृतीतिहासपुराणमुखेन प्राजानामुपकारवन्तः कृतोपकाराश्च । मोक्षप्रदस्तु तेषामन्येषां च त्वमेवेत्याह—समिति । अचिन्त्यधामाऽचिन्त्यमहिमा त्वमेव उपेतस्य शरणं प्राप्तस्य प्रपन्नस्य संबन्धीनि दुरुत्तराणि कर्माणि बन्धकानि पुण्यपापानि समुच्छिनत्सि नाशयसि । ते त्वन्नासमर्था एवेति भावः ॥ २९ ॥

हिन्दी—व्यास आदि मुनि अपने योगकी महिमासे युक्त होकर हितके उपदेशोंसे (धर्मशास्त्र, पुराण और इतिहास आदि शास्त्रोंसे प्रजाओंका उपकार करते हैं । परन्तु अचिन्तनीय महिमावाले आप ही शरणमें प्राप्त पुरुषके दुस्तर बन्धक पुण्य और पाप कर्मोंका नाश कर देते हैं ॥ २९ ॥

संनिबद्धमपहर्तुमहार्यं भूरि दुर्गतिभयं भुवनानाम् ।

अद्भुताकृतिमिमामतिमायस्त्वं बिभर्षि कृणामय ! मायाम् ॥ ३० ॥

मल्लि०—संनिबद्धमिति । अतिक्रान्तो मायां बन्धरूपामतिभावः । 'अत्यादयः कान्ताद्यर्थे द्वितीयया' इति समासः । हे कृणामय ! हे कृपालो ! संनिबद्धं स्वकर्मणा दृढबद्धमत एव, अहार्यमन्यैरनुच्छेद्यं भूरि प्रभूतं भुवनानां दुर्गतिभयं नरकभयम् । 'स्यान्नारकं तु नरको निरयो दुर्गतिः स्त्रियाम्' इत्यमरः । अपहर्तुमद्भुताकृतिं विचित्ररूपामिमां मायां दृश्यमानां लीलाविग्रहरूपां बिभर्षि । अन्येषां कर्मानुबन्धी विग्रहपरिग्रहः । भवतस्तु परोपकारार्थं इत्यर्थः ॥ ३० ॥

हिन्दी—बन्धरूप मायाका लंघन करनेवाले हे दयालो ! अपने कर्मसे दृढरूपसे बद्ध औरोंसे अनुच्छेदनीय लोकोंका प्रबुर नरकभयको हटावेके लिए आपही विचित्ररूपवाली दृश्यमान लीलाविग्रहरूप इस मायाको धारण कर छेते हैं । ३० ।

न रागि चेतः परमा विलासिता वधूः शरीरेऽस्ति न चास्ति मन्मथः ।
नमस्कृत्या चोषसि घातुरित्यहोनिर्गर्दुर्बोधमिदं तवेहितम् ॥ ३१ ॥

मल्लि०—न रागीति । देव ! चेतस्तव चित्तं रागि रागयुक्तं न । परमयोगित्वादिति भावः । तथापि परमा निरतिशया विलासिता शृङ्गारादिचेष्टाशीलता । भिक्षाटनादिषु विहरणेन तीर्थत्रिकव्यसनितया चेति भावः । किंच, शरीरेऽर्वाङ्गे वधूरस्ति । प्रसिद्धं चैतदिति भावः तथापि मन्मथः कामश्च नास्ति । तस्य भस्मीकरणादिति भावः । किंच, उषसि प्रातःसंध्यायां घातुर्ब्रह्मणो नमस्कृत्या वन्दनम् । स्वयं जगद्वन्द्यस्यापीत्यर्थः । इतीत्यं विरुद्धमिदमुक्तं तवेहितं चेष्टितं निसर्गतो दुर्बोधं दुराकलनीयम् । दुर्ग्रहमित्यर्थः । अदृष्टपूर्वत्वादिति भावः । वंशस्थं वृत्तम् ॥ ३१ ॥

हिन्दी—हे भगवन् ! आपका चित्त रागद्वेषवाला नहीं है । तो भी आपको अनुपम शृङ्गार आदि चेष्टाशीलता है तथा आपके अर्धाङ्गमें पत्नी (पार्वती) है, तथापि आपमें कामविकार नहीं है; परन्तु प्रातःकालकी सन्ध्यामें आप ब्रह्माजीको नमस्कार करते हैं, आश्चर्य्य है कि आपकी यह चेष्टा स्वभावतः दुर्बोध है ॥ ३१ ॥

तवोत्तरीयं करिचर्मं साङ्गजं ज्वलन्मणिः सारसनं महानहिः ।

स्रगास्यपङ्क्तिः शवभस्म चन्दनं कला हिमांशीश्व समं चकासति ॥

मल्लि०—तवेति । हे देव ! तव साङ्गजं सलोमकं करिचर्मोत्तरीयं संव्यानम् । दुःस्पर्शमिति भावः । 'संव्यानमुत्तरीयं च' इत्यमरः । ज्वलन्मणिर्ज्वलद्भस्मो महानहिः सारसनं कटिभूषणविशेषः । योऽन्येषां प्राणहर इत्यर्थः । 'बलीबे सारसनं चाथ पुंस्कट्यां शृङ्खलं त्रिषु' इत्यमरः । आस्यपङ्क्तिः कपालमाला स्रक् माल्यम् । शवभस्म चन्दनम् । उभयत्राप्यस्पृश्यममङ्गलं चेति भावः । किंच, एतानि वस्तूनि हिमांशोः कला च समं तुल्यतया चकासति दीप्यन्ते । त्वदाश्रयवशादरम्यस्यापि रम्यतेति किमशक्यं तवेति भावः ॥ ३२ ॥

हिन्दी—हे भगवन् ! रोमसे युक्त गजचर्म आपका उत्तरीय है, चमकती मणिवाला विशाल सर्प आपका कटिभूषण है, नरकपालोंकी पङ्क्ति आपकी माला है, शवभस्म आपका चन्दन है और (आपके शिरमें स्थित) चन्द्रकला भी ये सब पदार्थ आपमें तुल्यरूपसे प्रकाशित हो रहे हैं ॥ ३२ ॥

अविग्रहस्याप्यतुलेन हेतुना समेतभिन्नद्वयमूर्ति तिष्ठतः ।

तत्रैव नान्यस्य जगत्सु दृश्यते विरुद्धवेषाभरणस्य कान्तता ॥ ३३ ॥

मल्लि०—अविग्रहस्येति । अविग्रहस्य वस्तुतोऽशरीरस्यापि सतोऽतुलेन दुर्बो-
धत्वादसदृशेन हेतुना । केनापि कारणेनेत्यर्थः । समेता संगता भिक्षा विलक्षणा च
द्वयी द्विविधा स्त्रीपुमात्मिका मूर्तिर्यस्मिन्कर्मणि तत् समेतभिन्नद्वयमूर्ति यथा तथा
तिष्ठतः । अशरीरस्य शरीरमेव विरुद्धम्, तदपि नारीनरत्मकमिति किमतश्चित्र-
मस्तीति भावः । एवंविधस्य तत्रैव जगत्सु विरुद्धे वेषाभरणे पूर्वोक्ते यस्य तस्य
विरुद्धवेषाभरणस्यापि सतः कान्ता रमणीयता दृश्यते । अन्यस्य न दृश्यते । तस्मा-
दचिन्त्योऽसौ तव महिमेति भावः ॥ ३३ ॥

हिन्दी—वस्तुतः शरीरसे रहित होकर भी अनुपम कारणसे संगत विलक्षण
स्त्री और पुरुषरूप दो मूर्तियोंसे रहनेवाले इस प्रकार लोकोमें विरुद्ध वेष और
आभरणवाले आपकी ही रमणीयता देखी जा रही है ॥ ३३ ॥

आत्मलाभपरिणामनिरोधैर्भूतसङ्ग इव न त्वमुपेतः ।

तेन सर्वभुवनातिग लोके नोपमानमसि नाप्युपमेयः ॥ ३४ ॥

मल्लि०—आत्मेति । हे देव ! त्वं भूतसङ्ग इव शरीरादिसंघात इव आत्मलाभ-
परिणामनिरोधैर्जन्मजरारमणः । उपेतो युक्तो नासि । तेन कारणेन हे सर्वभुवना-
तिग सर्वलोकोत्तर ! उपमीयतेऽनेनेत्युपमानं नासि । उपमीयते यत्तदुपमेयमपि
नासि । न कश्चित्त्वादृशोऽस्ति । त्वमपि नान्यसदृशः । अनन्यसाधारणत्वादित्यर्थः ।
वृत्तमुक्तम् ॥ ३४ ॥

हिन्दी—हे भगवन् ! आप शरीर आदिके समूहके समान जन्म, जरा
(बुढ़ापा) और मृत्युसे युक्त नहीं हैं, इस कारणसे सकल लोकोंका अतिक्रमण
करनेवाले हे भगवन् ! आप लोकमें न उपमान-स्वरूप हैं और न तो उपमेयस्वरूप
ही हैं ॥ ३४ ॥

त्वमन्तकः स्थावरजङ्गमानां, त्वया जगत्प्राणिति देव ! विश्वसु ।

त्वं योगिनां हेतुफले रुणत्सि त्वं कारणं कारणकारणानाम् ॥ ३५ ॥

मल्लि०—त्वमिति । हे देव ! त्वं स्थावरजङ्गमानामन्तकः संहर्ता । त्वया
हेतुना विश्वं सर्वं जगत् प्राणिति जीवति । त्वं योगिनां हेतुः प्रवर्तकं कर्म फलं
भोगश्च ते हेतुफले रुणत्सि निवर्तयसि । तेषां त्वमेव बन्धविमोचक इत्यर्थः । किञ्च,

त्वं कारणानि भूतानि, तेषां कारणानि भूतसूक्ष्माणि परमाणवो वा तेषां कारण-
कारणानां कारणं प्रकृत्यादिद्वारोत्पत्तिस्थानम् । अत्र सर्वत्र 'यतो वा इमानि
भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत् प्रयन्त्यभिसंविशन्ति' इति श्रुतिः
प्रमाणमिति भावः ॥ ३५ ॥

हिन्दी—हे भगवन् ! आप स्थावर (अचर) और जड़म (चर) प्राणियों-
के संहारक हैं । आपसे समस्त लोक प्राणधारण करता है । आप योगियोंके
प्रवर्तक कर्म और उसके भोगका निवारण करते हैं, अर्थात् उनके बन्धको छुड़ाते
हैं । आप पञ्चमहाभूत और उनके कारण भूतसूक्ष्म (शब्द स्पर्श) आदिके
कारण हैं ॥ ३५ ॥

रक्षोभिः सुरमनुजैर्दितेः सुतैर्वा यल्लोकेष्वविकलमाप्तमाधिपत्यम् ।
पाविन्याः शरणागतार्तिहारिणे तन्माहात्म्यं भव भवते नमस्क्रियायाः ॥

मल्लि०—रक्षोभिरिति । रक्षोभी राक्षसैः सुरमनुजैः सुराश्च मनुजाश्च
तैर्देवमनुजैर्दितेः सुतैर्द्वैतैर्वा लोकेषु यदविकलं संपूर्णमाधिपत्यमाप्तं प्राप्तं, तत् हे
भव ! शरणागतानामार्तिहारिणे दुःखनाशकाय भवते तुभ्यं नमस्क्रियायाः ।
'नमःस्वस्ती—'त्यादिना चतुर्थी । पाविन्याः पापहारिण्या माहात्म्यं सामर्थ्यम् ।
'न कस्याप्युन्नत्यै भवति शिरसस्त्वय्यवनतिः' इति भावः ॥ ग्रहविणीवृत्तम् ॥ ३६ ॥

हिन्दी—हे भव (शिवजी) ! राक्षस, देवता, मनुष्य अथवा दैत्य इन सभीसे
लोकमें जो सम्पूर्ण आधिपत्य पा लिया वह शरणागतोंके दुःखनाशक आपको किये
गये पापनाशक नमस्कार कर्मका सामर्थ्य है ॥ ३६ ॥

अथाष्टमूर्तिषु काश्चित्सुबन् वायुमूर्ति तावदाह—

तरसा भुवनानि यो बिभर्ति ध्वनति ब्रह्म यतः परं पवित्रम् ।

परितो दुरितानि यः पुनोते शिव तस्मै पवनात्मने नमस्ते ॥ ३७ ॥

मल्लि०—तरसेति । यः पवनः । तरसा बलेन । 'तरसी बलरंहसी' इति
विश्वः । भुवनानि बिभर्ति प्राणात्मना धारयति । यतो यत्प्रेरणात् पवित्रं परं
परमं ब्रह्म वर्णात्मकं ध्वनति नदति । 'सोदीर्णो मूर्ध्न्यभिहतो वक्त्रमापद्य माहतः ।
वर्णाञ्जनयते' इति वचनात् । यः पवनः परितो दुरितानि पातकानि पुनोते शोध-
यति । नाशयतीति यावत् । हे शिव ! तस्मै पावयतीति पवनो वायुः स एवात्मा
यस्य तस्मै पवनात्मने ते तुभ्यं नमः । वृत्तमुक्तम् ॥ ३७ ॥

हिन्दी—हे शिवजी ! जो वायुदेव बलसे लोकोंका धारण करते हैं, जिसकी प्रेरणासे पवित्र परम ब्रह्म ध्वनित होता है जो वायुदेव चारों ओरसे पातकोंको नष्ट करते हैं, ऐसे पवित्र करनेवाले वायुस्वरूप आपको नमस्कार है ॥ ३७ ॥

भवतः स्मरतां सदासने जयिनि ब्रह्मभये निषेदुषाम् ।

दहते भवबीजसंततिं शिखिनेऽनेकशिखाय ते नमः ॥ ३८ ॥

मल्लि०—भवत इति । जयिनि जयशीले सर्वोत्कृष्टे ब्रह्मभये ब्रह्मप्रदाने । तत्ताप्युपायत्वात् । सदासने सम्यगासने । योगासन इत्यर्थः । निषेदुषामुपविष्टानां भवतः स्मरतां भवन्तं ध्यायताम् । 'अधीगर्थे'—त्यादिना शेषे कर्मणि षष्ठी । भव-बीजसंततिं संसारनिदानकर्मसंघातं दहते भस्मीकुर्वतेऽनेकशिखाय बहुज्वालाय शिखिने वल्लिभूतये ते तुभ्यं नमः ॥ ३८ ॥

हिन्दी—जयशील ब्रह्म प्रदानमें योगासनमें बैठे हुए आपका स्मरण करते हुए योगियोंका संसारके हेतु कर्मसमूहका दाह करते हुए अनेक ज्वालाओंसे युक्त अग्निस्वरूप आपको नमस्कार है ॥ ३८ ॥

अथ जलमूर्तिं स्तोति—

आबाधामरणभयाचिषा चिराय प्लुष्टेभ्यो भव महता भवानलेन ।

निर्वाणं समुपगमेन गच्छते ते बीजानां प्रभव नमोऽस्तु जीवनाय ॥ ३९ ॥

मल्लि०—आबाधेति । भव ! बीजानां प्रभव ! कारणभूत । 'जीवानाम्' इति पाठे तेषां तत्प्रतिबिम्बत्वादिति भावः । आबाधाऽध्यात्मिकादिदुःखं मरणं पञ्चत्वं ताभ्यां भयं तदेवार्चिर्यस्य तेन महता भवानलेन संसाराग्निना चिराय चिरं प्लुष्टेभ्यो दग्धेभ्यः समुपगमेन संसेवया निर्वाणं संतापशान्तिं यच्छते ददते जीवय-तीति जीवनं तस्मै जीवनाय जलात्मने ते तुभ्यं नमः ॥ ३९ ॥

हिन्दी—हे शिवजी ! हे बीजोंके कारणस्वरूप ! आध्यात्मिक आदि दुःख और मरणसे भयरूप ज्वालासे युक्त, महान् संसाररूप अग्निसे बहुत समय तक जले हुए लोगोंको सेवासे निर्वाण (सन्तापकी शान्ति) देते हुए और जीवित करते हुए जलस्वरूप आपको नमस्कार है ॥ ३९ ॥

इदानीं नभोमूर्तिं स्तोति—

यः सर्वेषामावरीता वरीयान् सर्वैर्भवैर्नावृतोऽनादिनिष्ठः ।

मार्गातीतायेन्द्रियाणां नमस्तेऽविज्ञेयाय व्योमरूपाय तस्मै ॥ ४० ॥

मल्लि०—य इति । भवेत्यनुवर्तते । भवत्यस्मादयं प्रपञ्च इति भवस्तत्संबुद्धौ सकलजगज्जनकेति यावत् । वरीयानुत्तरः विभुरित्यर्थः । ‘प्रियस्थिरे—’त्यादिना ‘सर’ शब्दस्य वरादेशः । यस्त्वं सर्वेषां वस्तूनां आवरीताऽऽच्छादयिता । वृणोते-स्तृचप्रत्ययः । सर्वेभ्यः पदार्थेनैवृतः केनापि कदाचिदप्यनावृतः, स्वयं व्यापकत्वादिति भावः । अविद्यमाने आदिनिष्ठे उत्पत्तिनाशौ यस्यासावनादिनिष्ठो नित्यः ‘निष्ठानिष्पत्तिनाशान्ताः’ इत्यमरः । इन्द्रियाणां चक्षुरादीनां मार्गातीतायातीन्द्रियाय । अत एव अविज्ञेयायापरिच्छेद्याय तस्मै व्योमरूपाय ते तुभ्यं नमः ॥ ४० ॥

हिन्दी—प्रपञ्चोको उत्पन्न करनेवाले हे भव (शिवजी) ! विभु आप जो सकल पदार्थोंका आच्छादन करनेवाले हैं परन्तु किसीसे भी स्वयम् आच्छादित नहीं होते हैं, उत्पत्ति और नाशसे रहित नित्य हैं, नेत्र आदि इन्द्रियोंके मार्गका अतिक्रमण किये हुए अत एव अविज्ञेय ऐसे आकाशस्वरूप आपको नमस्कार है ॥ ४० ॥

अणीयसे विश्वविधारिणे नमो नमोऽन्तिकस्थाय नमो दवीयसे ।

अतीत्य वाचां मनसां च गोचरं स्थिताय ते तत्पतये नमो नमः ॥

मल्लि०—अणीयस इति । भवेत्यनुवर्तते हे भव ! अणीयसे सूक्ष्मतराय तथापि विश्ववारिणे जगद्धारकाय ते तुभ्यं नमः । अन्तिकस्थायान्तर्गमिताया संनि-कृष्टाय सते । तथापि दवीयसे दुर्ग्रहत्वाद् दूरतराय ते तुभ्यं नमः । वाचां मनसां च गोचरं विषयम् अतीत्य स्थितायावाङ्मनसगोचराय । तत्पतये तेषां वाङ्मनसाना-मध्यक्षाय । तदव्यक्षस्तरैव न दृश्यत विरोधः । ते तुभ्यं नमो नमः । ‘चापले द्वे भवत इति वक्तव्यम्’ इति द्विरुक्तिः । सञ्जमेण, प्रवृत्तिश्चापलम्’ इति काशिका । भक्त्युद्रेकाच्च संभ्रमः । विरोधाभासोऽलंकारः ॥ ४१ ॥

हिन्दी—हे शिवजी ! अतिशय सूक्ष्म होकर भी विश्वका धारण करनेवाले आपको नमस्कार है, अन्तर्यामी होनेसे निकटमें रहे हुए परन्तु दुर्ग्रह होनेसे अति दूर रहे हुए आपको नमस्कार है, वचन और मनसे अग्राह्य होकर भी उनके अध्यक्ष ऐसे आपको नमस्कार है, नमस्कार है ॥ ४१ ॥

असंविदानस्य ममेश संविदां तिलिभितुं दुश्चरितं त्वमर्हसि ।

विरोध्य मोहात्पुनरभ्युपेयुषां गतिर्भवानेन दुरात्मनापि ॥ ४२ ॥

मल्लि०—असंविदानस्येति । संविदां ज्ञानानामीश ! ईशानः सर्वविद्यानाम्’

इति श्रुतेरिति भावः । 'प्रेक्षोऽलब्धिश्चित्संवित्' इत्यमरः । असंविदानस्याज्ञानस्य । 'समौ गम्यच्छीत्यादिना विदेः संप्रदायिकर्मकाच्छानचप्रत्ययः । सम दुश्चरितं शस्त्रप्रयोगरूपं दुश्चेष्टितं तितिक्षितुं सोढुम् । तिजेः सञ्जन्तात्समुत्प्रत्ययः । त्वमर्हसि योग्योऽसि । ननु तव महानपराधः कथं सोढव्यस्तत्राह—विरोध्येति । मोहादज्ञानात् विरोध्य वैरमुत्पाद्य पुनरभ्युपेयुषां पश्चाच्छरणागतानां दुरात्मनामपि अत्रानेव गतिः । त्वं हि शरणागतानामपराधं न गणयसीत्यर्थः ॥ ४२ ॥

हिन्वी—हे जानांके स्वामिन् ! ज्ञानसे रहित मेरे शस्त्रग्रहाररूप दुश्चरित्रको सहन करनेके लिए आप योग्य हैं, अज्ञानसे विरोधको उत्पन्न करके फिर शरणमें आनेवाले दुरात्माओंके भी आप ही गति हैं ॥ ४२ ॥

संप्रति वरं याचते—

आस्तिक्यशुद्धमवतः प्रियधर्म ! धर्मं धर्मात्मजस्य विहितागसि शत्रुवर्गे । संप्राप्त्या विजयमीश यया समृद्ध्या तां भूतनाथ विभुतां वितराह्वेषु ॥

मल्लि०—आस्तिक्येति । प्रियो धर्मो यस्येति प्रियधर्मः 'समासान्तो विधिर-
नित्यः' इति न समासान्तोऽन्यचप्रत्ययः । परलोके मतिरस्तीत्यास्तिकः पारलौकिकः । 'अस्ति नास्तिदिष्टमि'—ति ठक् । तस्य भाव आस्तिक्यं विश्वासरतेन शुद्धं विमलं धर्मं वैदिकाचारम् । अवतः पालयतो धर्मात्मजस्य युधिष्ठिरस्य विहितागसि कृतापराधे शत्रुवर्गे शत्रुवर्गविषये हे ईश ! यया समृद्ध्याऽऽश्रयैवेन विजयं संप्राप्त्या भजेयम् । हे भूतनाथ ! आह्वेषु तां विभुतां विभूतिमस्त्रविद्यां वितर देहि ॥ ४३ ॥

हिन्वी—हे स्वामिन् ! हे भूतनाथ ! हे धर्मका प्रिये माननेवाले ! आस्तिकतासे शुद्ध धर्मकी रक्षा कराते हुए युधिष्ठिरपर अपराध किये हुए शत्रुसमूहपर जिस अस्त्रवैभवसे विजयको प्राप्त करूँगा, युद्धमें उस विभुता (अस्त्र-विद्या) का प्रदान कीजिए ॥ ४३ ॥

इति निगदितवन्तं सुनुमुखैर्मघोनः प्रणतशिरसमीशः सादरं सान्त्वयित्वा । ज्वलदनलपरीतं रौद्रमस्त्रं दधानं धनुरुपपदमस्मै वेदमभ्यादिदेश ॥ ४४ ॥

मल्लि०—इतीति । इत्युच्चैर्निगदितवन्तं प्रणतशिरसं मघोन इन्द्रस्य सुनु-
मर्जुनम् । ईशो महादेवः सादरं यथा तथा सान्त्वयित्वापसान्त्वया, अस्मै अर्जुनाय
ज्वलताऽनलेन तेजसा परीतं व्याप्तं रौद्रं इन्द्रदेवताकं पाशुपतमस्त्रं दधानं धनुरुपपदं

‘धनुःशब्दोपपदं वेदम्’ । ‘धनुर्वेदमित्यर्थः । अभ्याविदेश ददौ । अव्यापयामासेत्यर्थः । ‘धनुरूपपदवेदम्’ इत्यत्र धनुरूपपदत्वं ‘वेद’ शब्दस्य न तु संज्ञितस्तदर्थस्येति संज्ञायाः संज्ञितत्वाभावादवाच्यवचनदोषमाहुरालंकारिकाः । तदुक्तम्—‘यदेवावाच्यवचनमवाच्यवचनं हि तत्’ । इति । समाधानं तु धनुःशब्दविशेषितेन ‘वेद’ शब्देन शब्दररेणेत्यर्थः । परोपदेशयोग्यो धनुर्वेदो लक्ष्यत इति कथंचित्संपाद्यम् ॥

हिन्दी—ऊँचे स्वरसे ऐसा कहते हुए प्रणाम करनेवाले इन्द्रपुत्र अर्जुनको शिवजीने आदरपूर्वक सान्त्वना देकर उनको जलते हुए तेजसे व्याप्त रुद्र देवतावाले पाशुपत अस्त्रको धारण करते हुए धनुर्वेदको पढ़ाया ॥ ४४ ॥

स पिङ्गाक्षः श्रीमान् भुवनमहनीयेन महसा
तनुं भीमां बिभ्रत्त्रिगुणपरिवारप्रहरणः ।

परोत्येशानं त्रिः स्तुतिभिरुपगीतः सुरगणैः

सुतं पाण्डोर्वीरं जलदमिव भास्वानभिययौ ॥ ४५ ॥

मल्लि०—स इति । पिङ्गाक्षः पिङ्गलाक्षः श्रीमान् शोभावान् भुवनमहनीयेन लोकपूज्येन महसा तेजसा भीमां तनुं बिभ्रत् । त्रिगुणस्त्रिशिखः परिवारः आकारो यस्य तत् त्रिगुणपरिवारं त्रिशूलं तदेव प्रहरणमायुधं यस्य स तथोक्तः । ‘सूर्यपक्षे तु—गुणत्रयपरिवारस्त्रयात्मक इति योज्यम् । स धनुर्वेदः सुरगणैः स्तुतिभिरुपगीतः सन् । ईशानं शिवं त्रिस्त्रिवारम् । ‘द्वित्रिचतुर्भ्यः सुच्’ इति सुचप्रत्ययः । परोत्य प्रदक्षिणीकृत्य वीरं पाण्डोः सुतमर्जुनम् । भास्वान् सूर्यो जलदमिव । अभिययौ । शिखरिणी वृत्तम् ॥ ४५ ॥

हिन्दी—पाँले नेत्रोंवाले, शोभासम्पन्न, लोकमें पूजनीय तेजसे भयङ्कर शरीर को धारण करते हुए, त्रिशूलरूप आयुध लिए हुए, (सूर्य पक्षमें वेदत्रयीरूप), वह धनुर्वेद देवसमूहसे स्तुतिसे गाया जाता हुआ शिवजीको तीन बार प्रदक्षिणा कर वीर पाण्डुपुत्र अर्जुनके जैसे सूर्य मेघके पास जाता है उसी तरह सम्मुख गया ॥ ४५ ॥

अथ शशधरमीलैरभ्यनुज्ञामवाप्य

त्रिदशपतिपुरोगाः पूर्णकामाय तस्मै ।

अवितथफलमाशीर्वादमारोपयन्तो

विजयि विविधमस्त्रं लोकपाला वितेरुः ॥ ४६ ॥

मल्लि०—अथेति । अथ शशधरमौलिवरप्रदानानन्तरं त्रिदशपतिपुरोगा इन्द्रादयो लोकपालाः शशधरमौलेः शंभोः अम्यनुज्ञामवाप्य पूर्णकामाय तस्मै पाण्डवाय अवितथफलममोघफलम् आशीर्वादमारोपयन्तः प्रयुञ्जाना विजयि जयशीलं विविधं नानाविधम् अस्त्रमैन्द्रादिकं वितेरुदुः । मालिनीवृत्तम् ॥ ४६ ॥

हिन्दी—तब शिवजीके अर्जुनको वर देनेके अनन्तर इन्द्र आदि लोकपालोंने शिवजीकी आज्ञा पाकर पूर्ण कामनासे युक्त अर्जुनको अमोघ फलवाला आशीर्वाद देकर जयशील और अनेक प्रकारके इन्द्रास्त्र आदिका वितरण किया ॥ ४६ ॥

असंहार्योत्साहं जयिनमुदयं प्राप्य तरसा

धुरं गुर्वी वोढुं स्थितमनवसादाय जगतः ।

स्वधाम्ना लोकानां तमुपरि कृतस्थानममरा

स्तपोलक्ष्म्या दीप्तं दिनकृतमिवोच्चैरुपजगुः ॥ ४५ ॥

मल्लि०—असंहार्योत्साहमिति । तरसा बलेन वेगेन च जयिनं जयशीलमुदय-मस्त्रलाभरूपम्युदयम् । अन्यत्र,—उदयाद्रिं च प्राप्य, असंहार्योत्साहं संहर्तुमशक्य-मुद्योगं जगतोजनवसादाय क्षेमाय गुर्वी धुरं दृष्टनिग्रहभरं तमोपसंहाररूपं च भारं वोढुं स्थितम् । स्वधाम्ना स्वतेजसा लोकानामुपरि कृतस्थानं कृतपदम् । अन्यत्र, उपरि वर्तमानम् । तपोलक्ष्म्या दीप्तं तं पाण्डवम् । अमरा इन्द्रादयो दिनकृतं सूर्यमिवोच्चैरुपजगुः साधु महाभाग्योऽसीति तुष्टुवुः । शिखरिणी वृत्तम् ॥ ४७ ॥

हिन्दी—बलसे और वेगसे भी जयशील उदय अस्त्र-लाभरूप अम्युदय, (सूर्यपक्षमें उदयपर्वत) को प्राप्त कर संहार करनेके लिए अशक्य उद्योगको लोक-के कल्याणके लिए गौरवपूर्ण (सूर्यपक्षमें अन्धकार निवारणरूप गौरवपूर्ण) भार-को वहन करनेके लिए स्थित, अपने तेजसे लोकोंके ऊपर स्थान किये हुए (सूर्य-पक्षमें ऊपर रहे हुए) तपस्या सम्पत्तिसे प्रदीप्त अर्जुनकी इन्द्र आदि देवताओंने सूर्यके समान स्तुति की ॥ ४७ ॥

ब्रज जय रिपुलोकं पादपद्मानतः सन्

गदित इति शिवेन श्लाघितो देवसंघैः ।

निजगृहमथ गत्वा सादरं पाण्डुपुत्रो

धृतगुरुजयलक्ष्मीर्धर्मसुतुं ननाम ॥ ४८ ॥

इति भारविक्रतो महाकाव्ये किराताजुनीयेष्टादशः सर्गः ।

मल्लि०—व्रजेति । शिवेन व्रज स्वपुरं गच्छ, रिपुलोकं जयेति गदित उक्तः ।
यतः पादपद्मानतः शिवपादपङ्क्त्यानातः सन्, तथा देवसंघैः श्लाघितः स्तुतोऽत एव
धृता गुर्वी जयलक्ष्मीर्येन स पाण्डुपुत्रोऽर्जुनो निजगृहं स्वाश्रमं गत्वा प्राप्य, अथ
सादरं यथा तथा धर्मसूनुं युधिष्ठिरं ननाम नमश्चक्रे ॥ ४८ ॥

इति मल्लिनाथकृतव्याख्यायां धृष्टापथसमाख्यायामष्टादशः सर्गः समाप्तः ।

हिन्दी—शिवजीसे—‘जाओ और शत्रुसमूहको जीत लो’ ऐसा कहे गये तथा
शिवजीके चरणकमलोंमें प्रणाम करते हुए और देवसमूहसे स्तुतिके विषय होकर
एवम् महती जयलक्ष्मीका धारण किये हुए अर्जुनने अपने आश्रममें पहुँचकर धर्म-
पुत्र युधिष्ठिरको आदरपूर्वक प्रणाम किया ॥ ४८ ॥

किरातार्जुनीय महाकाव्यमें अठारहवें सर्गका अनुवाद
समाप्त हुआ ।

नमो भगवते सूर्यनारायणाय नमो नमः ।

पञ्चदशसर्गे स्थितानां चित्रबन्धानामुद्धारः

गोमूत्रिकाबन्धः (१२ श्लोकः)

ना सु रो यं न वा भा गो ध र सं स्थो न रा क्ष सः

ना सु खो यं न वा भो गो ध र णि स्थो हि रा ज सः

सर्वतोभद्रः (२५ श्लोकः)

दे	वा	का	नि	नि	का	वा	दे
वा	हि	का	स्व	स्व	वा	हि	का
का	का	रे	भ	भ	रे	का	का
नि	स्व	भ	व्य	व्य	भ	स्व	नि
नि	स्व	भ	व्य	व्य	भ	स्व	नि
का	का	रे	भ	भ	रे	का	का
वा	हि	का	स्व	स्व	का	हि	वा
दे	वा	का	नि	नि	का	वा	दे

अर्धभ्रमकः (२७ श्लोकः)

स	स	त्य	र	ति	दे	नि	यं
स	द	रा	म	षं	ना	शि	नी
त्व	रा	धि	क	क	सं	ना	दे
र	म	क	त्व	म	क	षं	ति

परिशिष्ट

किरातार्जुनीय में अलङ्कार-स्थापना

१ अतिशयोक्ति—द्वि० सर्ग २४, ३१,
तृ० २१, पं० २, १९, ४३, ष० ४२,
स० ११, १२, १६, अष्ट० २०, ४६,
नव० ४, दश० १, २४, ३४, द्वाद०
७, त्रयो० १६, २१, २३ ।

२ अनुप्रास—अष्ट० २ लोकानुप्रास
और वृत्त्यनुप्रास ।

३ अनुमान—त्रयो० ३७ ।

४ अपह्नुति—द्वाद० १५ ।

५ अर्थत्रयवाचिन्—पञ्च० ४५ ।

६ अर्थान्तरन्यास—प्र० २, ५, ८, २३,
२५, ३०, ४५, द्वि० १५, १८, २०,
२१, ३०, तृ० १३, ३१, ५३, चतु०
४, २०, २३, पं० ४९, ५१, ष० ३७,
४३, ४८, ४५, सप्त० १३, १५,
अष्ट० ४, ७, नव० ३३, ३५, ४९,
५८, ६४, दश० २५, ३५, ३७,
५८, ६२, एका० ५५, ७६, द्वाद०
२९, त्रयो० ८, ६६, चतु० १, ११,
२२, षो० ६१ ।

७ अर्थापत्ति—सप्त० २७ ।

८ अर्थभ्रमक—पञ्चद० २७ ।

९ उत्प्रेक्षा—द्वि० ५४, तृ० १, ३, ४३
४७, ४८, ४९, चतु० ७, ११, १३,

२६, २७, ३०, ३१, पं० १, ३,
७, ८, १५, १७, ३०, ३२, ३४,
३५, ४८, ष० १०, ११, १२,
१७, २५, २६, २७, ३३, ४१;
स० ६, १४, २३, ३१; अष्ट०
१०, ११, २१; २६, २७, २८,
३२, ३३, ३४, ३८, ५०, ५१; न०
१, ३, ५, १, १२, १४, २१, २३,
२६, ३२, ५३, ५५, ६९, ७२,
७४, ७५, ७६; द० ३, ११, २१,
३२, ३३, ४३; द्वा० १३, १४,
२४, ४५; त्र० ५, ८, २२, ३३,
३४; चतु० २९, ३०, ३२, ३३,
३४, ४८, ५०, ५३, ५४; पञ्चद०
९; षो० ३, ३५, ३८, ४५, ४६,
६२, सप्तद० ८, ३७, ४७; अष्टा०
१८, १९ हेतुत्प्रेक्षा ।

१० उदात्त—प्र० १६; त्रयो० ५५ ।

११ उपमा—प्र० २१; द्वि० ५०; तृ०
३२, ३६, ४३, ४६; च० १, ६,
१५, १७, १९, २८, ३६, पं० १८,
२६, ४१, ४६, ष० २, २३, ४०,
४७, न० ८, १०, १२, १४, १७,
१८, २७, २९, ३२, ६३, ६७,

७८, द० ८, २४, ३४, ४२,
 एका० ३३, ५५, ५९, ६४, द्वा०
 १७, २०, २२, त्रयो० १४, १५,
 १७, २२, २८, ५३, ६६, चतुर्द०
 ७, ३५, ४०, ५२, षो० ४६,
 ६०, सप्तद० ४ पूर्णोपमा, मालो-
 पमा, श्लिष्टोपमा ।
 १२ ऊर्जस्वल- द० ५१, ५७ ।
 १३ एकव्यञ्जन-पञ्चद० १४ ।
 १४ एकावली-प्र० १२, द्वि० ३२,
 द० १३ ।
 १५ कारणमाला- द्वि० १४, ४०,
 सप्तदश १७
 १६ काव्यलिङ्ग-प्र० ७, द्वि० २९, ३९,
 ४०, ४४, तृ० ४२, प० २०, २३,
 २६, ४०, ४४, ष० २८, स० २६,
 अष्ट० ३, १२, १८, ४४, न० ५५,
 ५७, ६२, ६३, द० १५, एका०
 १, ७८: चतुर्द० २९ ।
 १७ गोमूत्रिका बन्ध-पञ्चद० १२ ।
 १८ छेकानुप्रास-अष्ट० १ ।
 १९ तद्गुण- ष० ८, स० २३, द्वा०
 २३ ।
 २० तुल्ययोगिता-न० ५१, एका०
 ५४ ।
 २१ दृष्टान्त-द्वि० ५१, पञ्चद० २५ ।
 २२ द्व्यक्षर-पञ्चद० ३८ ।
 २३ निर्देशना-द्वि० ५९, प० ३९,
 ष० ४, स० ३, ३७, ४०, ५७, न०

९, द० २७, एका० १९, षो०
 २१, ४१, ६२, सप्तद० ४६ ।
 २४ निरौष्ठ्य-षष्ठद० ७, २९ ।
 २५ परिकर-प्र० १९, ष० ४०, स०
 ४, एका० ४५ ।
 २६ परिणाम-च० २ ।
 २७ परिवृत्ति-द्वि० १९ संपरिवृत्ति ।
 २८ पर्याय-द० ३७ ।
 २९ पर्यायोक्ति-प० ४९ ।
 ३० पूर्णोपमा-प्र० ४६, तृ० ४३ ।
 ३१ प्रतिलोम-पञ्चद० २३ ।
 ३२ प्रतिलोमानुलोमपाद-पञ्चद० २०
 ३३ प्रेय-प० ५१ ।
 ३४ भाविक-प्र० २९, ३३ ।
 ३५ भ्रान्तिमत्-प० २६, ३१, ४२,
 ष० ८, स० २२, ३९, अष्ट० ७,
 द० ४, ४२, अष्टाद० २१ ।
 ३६ माला-अष्टाद० ४६ ।
 ३७ मालोपमा-त्रयो० २९, चतुर्द०
 ६३, सप्तद० ११ ।
 ३८ मीलन-अष्ट० ४६, ४८ ।
 ३९ यथासंख्य-अष्ट० ४२, पञ्चद० १६
 ४० यमक-प० १८, २० २३, पञ्चद०
 १, ३, १६, ३१, शृङ्खला यमक ।
 ४१ रसवत-द० ५१ ।
 ४२ रूपक-तृ० ४१, च० २४, प०
 २८, ष० ४१, स० ५, ११, १५,
 न० ३, २७, ५७, ६२, द० ३२,
 चतुर्द० १२, पञ्चद० ३८ ।

४३ वस्तुध्वनि—त्रयो० २३, २७ ।

४४ वास्तव—च० २२ ।

४५ विभावना—प० २६, अष्ट० ४०,
न० २५ ।

४६ विरोध—द० १४ ।

४७ विरोधभास—न० ६३, ६४,
एका० ३५, द्वा० १६, अष्टाद०
४१ ।

४८ विशेषोक्ति—तु० ८ ।

४९ विषम—अष्ट० ४१, द० ३८ ।

५० वृत्त्यनुप्रास—प्र० १ ।

५१ व्यतिरेक—प० ४४, एका० ६३,
द्वा० १४, त्रयो० ५२, ५३ ।

५२ शृङ्खला यमक—पञ्चद० ४२ ।

५३ श्लिष्टोपमा—न० १८ ।

५४ श्लेष—अष्ट० २, द० २४, ३४,
एका० ५९, त्रयो० १४, १५,
चतुर्द० ५२, सप्तद० २७ ।

५५ संशय—न० ६९ ।

५६ सङ्कट—च० ३४, प० २६, ष०
२, ८, ४० ४१, स० २३, २५,
अष्ट० ६, ११, १५, १८, ४२;
न० ३, ५, १२, १४, २७, ३२,
५५, ५७, ६२, द० २४, २५,
३४, ३६, द्वा० १४, त्रयो० २१,
५३, ६६, चतुर्द० २९, षो० ३५ ।

५७ संसर्ग—अष्ट० २ ।

५८ संसृष्टि—द्वि० ५०, तु० ४६, च०
१७, प० १८, २० २३, सप्त०

१२, अष्ट० १, ७, १०, ४६, न०
६३, ६४, द० ३२, पञ्चद० १६,
सप्तद० ४६ ।

५९ सदेह—च० ५, पं० १२, ३६,
ष० १२, अष्ट० १५, ३५, ३६,
५३, न० ७, १५, ५२, ५४ ।

६० सम—द० २५ ।

६१ समपरिवृत्ति—स० ३५ ।

६२ समासोक्ति—प्र० १८, तु० ४४,
६०, प० २७, अष्ट० ६, न० ५,
११, द० ३१, चतुर्द० ३ ।

६३ समाहित—द० ५१ ।

६४ समुच्चय—पञ्चद० १, षो० ३५ ।

६५ सर्वतोभद्र—पञ्चद० १५ ।

६६ सहोक्ति—प्र० ३९, द० ३९,
४८ ।

६७ सामान्य—अष्ट० ४२ ।

६८ स्मरण—च० ३८, प० २४, ष०
१३ ।

६९ स्वभावोक्ति—च० १०, १३, १६
१७, १८, २९, ष० १५, सप्त०
१२, १९, अष्ट० १७, १८, २२
२६, ४५, ४९, द्वा० ४२, त्रयो०
१८, २२, ३०, ३१, चतुर्द० ३६ ।

७० हेतुप्रेक्षा—द्वि० १०, अष्ट २० ।

किराताजुनीयव्याख्यायां प्रमाणत्वेन समुपन्यस्तानां ग्रन्थानां ग्रन्थकाराणां च नामानि ।

अगस्त्यः १२।४०
अमरः १।१, १।२, १।७, इत्यादि
आगमः १।४६, ३।३७, ९।३ इत्यादि.
आलङ्कारिकाः १।१, १।८।४४.
कामन्दकः १।३१, २।६, २।१० इत्यादि
काव्यप्रकाशः १।८, १।१२, १।३९ इ०
काशिका १।३, १।६, १।११ इत्यादि.
केशवः २।२१, ८।२४, ९।११ इत्यादि
कैयटः १।१, १।१०, ८।११ इत्यादि.
क्षीरस्वामी १।९, १।२१, १०।३.
गणव्याख्यानम् २।१७, २।३०, ३।६.
दण्डी १।४६, ८।४४.
दशरूपकम् ८।१३, ९।२६ ९।४५.
धन्वन्तरिः ४।२८.
नारदः १।१३.
निरुक्तम् ७।१०.
नीतिवाक्यामृतम् १।७, १।४, १।२६.
इत्यादि.

नृत्यविलासः ८।५३.
नैषधम् ८।४९.
न्यायः १।२४, २।५.
न्यासोद्घोतः २।१७.
पालकाप्यम् ७।८.
पुगणम् २।२६.
प्रकाशवर्ण ४।१०.
भारतम् ५।३०, १३।१०, १४।१०.
भाष्यकारः १।१, १।१०, ८।११
इत्यादि.

मनुः १।१७, २।६, १४।६ इत्यादि
मातङ्गः ५।३, ८।४९.
मातङ्गः ४।३३.
मार्तण्डः ८।१५.
यादवः १।३४, ३।११, ७।४ इत्यादि.
रघुवंशम् ८।४९.
रघुवंशसञ्ज्ञोविनी १।१७६.
रसगत्नाकरः ९।७२.
रसिकाः १।४०.
रामायणम् १।९.
रुद्रटः ५।८.
वाग्भटः ५।८.
वात्स्यायनः ९।४७.
वामनः २।२७, २।३७, ४।२४ इत्यादि.
विद्याधरः ४।३८.
विश्वः १।८, १।९, १।२४ इत्यादि.
वैजयन्ती १।१३, २।८, ४।३६ इत्यादि.
वैद्यकम् ५।११.
व्यक्तिविवेकः ३।२१.
शब्दार्णवः ८।३१.
शाकटायनः ३।३५.
शाश्वतः २।२२, ३।५, ७।२७ इत्यादि.
सज्जनः १।३।४५, १।२७, १६।५९.
सर्वस्वकारः १।१८, ९।१५.
सामुद्रिकाः ६।१.
स्मरणम् (स्मृतिः) १।१३, ६।२९ इत्यादि.
हलायुधः २।३, ४।३८, ७।१३.
हैमः १।२९, ५।४९, १०।३.

श्लोकानामकाराद्यनुक्रमणिका

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
अ			अथ वाशधरमीलेरस्य	१८	४६
अकृत्रिमप्रेमरसाभिरामं	३	३७	अथ यफुरन्मोनविधूत	८	१७
अक्षण्डमाखण्डल	१	२९	अथ स्वसायाकृतमन्दिरो	८	८
अखिलमिदममुष्य	५	२१	अथ हिमशुचिभस्म	१८	१५
अगूढहासस्फुरदन्त	८	३६	अथाग्रे हसता साचि	१५	७
अग्रसानुषु नितान्त	९	७	अथापदामुद्धरणक्षमेषु	१७	१
अचक्रमत सफलत्वां	१०	४९	अथाभिपश्यन्निव	३	५६
अचित्तायामाप	१७	४७	अथामर्षान्निसर्गाच्च	११	१
अचिरेण परस्य	२	९	अथोच्चकौरासनतः	२	५७
अजन्मा पुरुषस्तावत्	११	७०	अथो शरस्तेन मदर्थ	१४	१७
अजह्मोजिष्टममोज	१४	५७	अथोष्णभासेव सुमेरु	३	३२
अगीयसे विश्वविधा	१८	४१	अदीपितं वैद्युतजातवेदसा	४	२९
अणुरप्युपहन्ति	२	५१	अथ क्रिया कामदुवाः	३	६
अतिपातितकाल	२	४२	अथरीचकार च विवेक	६	२१
अतिशयितवनान्तर	१०	८	अधिगम्य गुह्यकणादिति	६	३८
अतीतसंख्या विहिता	१४	१०	अधिरुह्य पुष्पभरनम्रशिखैः	६	१७
अत्यर्थं दुरूपमदादुपेत्य	७	९	अनादरोपात्तधृतैक	१४	३६
अथ कृतकविलोभनं	१०	१७	अनातपुण्योपचयै	३	५
अथ क्षमामेव	१	४४	अनामृशन्तावबिचिदेव	१७	३३
अथ चेदवधिः	२	१६	अनायुधे सत्त्वजिघासिते	१४	१६
अथ जयाय नु मेरुमही	५	१	अनारतं तेन पदेषु	१	१५
अथ दीपितवारिवाह०	१३	२०	अनारतं यो मणिपीठ	१	४०
अथ दीर्घतमं तमः	१३	३०	अनिर्जयेन द्विषतां	११	७१
अथ भूतभयभवदीश	१२	१९	अनुकूलपातिनमचण्ड	६	२५
अथ भूतानि वार्त्रघ्न	१५	१	अनुकूलमस्य च विचिन्त्य	१२	४३
अथ वासवस्य वचनेन	१२	१	अनुचरेण धनाधिपतेरथ	५	१६
अथ विहितविधेयै	१६	६२	अनुजगुरथ दिव्यं	३	६०
अथ वैष कृतज्ञयेव पूर्व	१३	५	अनुजानुमध्यमवसक्त	१२	२२

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
अनुद्धताकारयथा	३	३	अभिमुनि सहसा	१०	४५
अनुपालयता मृदे	२	१०	अभियोग इमान	२	४६
अनुभाववतागुरु	१३	१५	अभिरश्मिमालि	१२	२
अनुशासतमित्यना	२	५४	अभिलषत उपायं	१७	६४
अनुसान् पृष्पितलता	६	१	अभिवर्षति योऽनु	२	३१
अनुहेमवप्रमर्णः सयतां	६	८	अभूतमासज्य विरुद्ध	१४	१९
अनेकराजस्थरथाश्च	१	१६	अभ्यधानि मुनिचापलान्	१३	६३
अनेन योगेन विवृद्ध	३	२८	अभ्यायतः सन्ततधूम	१६	६
अन्तकः पर्यवस्थाता	११	१३	अमर्षिणां कृत्यामिव	१४	६३
अन्तिकान्तिकगतेन्दु	९	२१	अमो पृथुस्तम्बभृतः	४	२६
अन्यदीयविशेषे न	१३	४६	अमो समुद्रूतसरोज	४	३५
अन्यदोषमिव स स्वकं	१३	४८	अयथार्थक्रियारम्भैः	११	५२
अन्योत्थरक्तमनसा	९	७४	अयमच्युतश्च वचनेन	१२	३५
अपनेयमुदेतुमिच्छता	२	३६	अयमसौ भगवानुत	१८	९
अपयन्धनुषः शिवान्तिक	१३	२३	अयमेव मृगव्यसत्रकाम	१३	९
अपरागसमीरणे	२	५०	अयं वः कलैव्यमापन्नाम्	१५	१९
अपवर्जितविप्लवे	२	२६	अलकाधिपभृत्यदर्शितं	३	५९
अपवादाभीतस्य	११	५६	अलंकृतानामृजुतो	१७	२९
अपस्य द्विरिवेश नं	१५	२	अलङ्घ्य तत्तदुद्गोक्ष्य	११	६०
अपहस्तेऽप्यवा सद्भिः	११	६८	अलङ्घ्यत्वाज्जनैः	११	४०
अप्राकृतस्याहव	१६	२४	अलमेप बिलोकिताः	५	१७
अमितस्तं पृथासूनुः	११	८	अलसपदमनोरमं प्रकृत्या	१०	६०
अभिद्रोहेण भूतानाम्	११	२१	अवचयपरिभोगवन्ति	१०	५
अभिनयमनसः	१०	४२	अवद्यन्पत्रिणः शम्भोः	१५	३७
अभिभवति मनः कदम्ब	१०	२३	अवधूतपङ्कजपराग	६	३
अभिभवोदितमन्यु	१८	७	अवधूयारिभिर्नीता	११	५८
अभिमानधनस्य	२	१९	अवन्ध्यकोपस्य	१	३३
अभिमानवतो	२	१३	अवरुणतुङ्गसुरदार	६	५

सं०	श्लो०	सं०	श्लो०
अवलीढसनाभिरश्वसेनः १३	११	अंसस्थलैः केचिद् १६	३०
अवहितहृदयो विधाय २	५८	अंसाववष्टब्धनती १६	२१
अविग्रहस्याप्यनुलेन १८	३३	आ	
अविज्ञातप्रबन्धस्य ११	४३	आकारमाशंसितभूरि ३	२७
अवितृप्ततया तथापि २	२९	आकीर्णं बलरजसा ७	३६
अविभाविनिक्रम १३	२७	आकीर्णा मुखनलिनैः ७	१८
अविमृष्यमेतदभिलष्यति ६	४४	आकुमारमुपदेष्टु १३	४३
अविरतोऽज्ञितवारि ५	६	आकुलश्चलपतत्रि ९	८
अविरलफलनीवन १०	२८	आक्षिप्तचापावरणेषु १७	५९
अविरलमलसेषु १०	४३	आक्षिप्तसम्पातमपेत १६	४१
अविलङ्घ्यविकर्षणम् ३	५७	आक्षिप्यमाणं रिपुभिः ३	५०
अविवेकवृथाश्रमा १३	२९	आघट्टयामास गता १७	३८
असकलनयनेक्षितानि १०	५९	आघ्राय क्षणमतिवृष्य ७	३४
असन्नमाराधयतो १	११	आतपे धृतिमता ९	३०
असमापितकृत्य २	४८	आतिथेयमथासाद्य ११	९
असावनास्थापरया ४	३४	आत्मनीनमुपतिष्ठते १३	६९
असिः शरा वर्म धनुश्च १४	२०	आत्मलाभपरिणाम १८	३४
असङ्गदीनामुपचीय १६	१०	आदृता नखपदैः ९	४९
असंविदानस्य ममेश १८	४२	आवाधामरणभया १८	३९
असंशयं न्यस्तमुपान्त ८	२८	आभक्तश्चभरकुला ७	१०
असंशयालोचितकार्य ३	३३	आमोदवासितचला ९	७७
असंहायोत्साहं जयिन १८	४७	आयस्तः सुरसरिदोष ७	३२
अस्त्रवेदमधिगम्य तत्त्वतः १३	६२	आरोढुः समवनतस्य ७	३३
अस्त्रवेदविदयं मही १३	६७	आशंसितापचिति ६	४६
अस्त्रैः समानामति १७	३४	आशु कान्तमभिसारित ९	३८
अस्मिन्नगृह्यत पिनाक ५	३३	आसन्नभरनीकाशौ ११	५
अस्मिन्यशः पौरुष १६	९	आसक्ता धूरियं ११	७७
अंशुपाणिभिरतीव ९	३	आसन्नद्विपपदवीमदा ७	३४

	स०	इलो०		स०	इलो०
आसादिता तत्प्रथमं	१६	२७	इदमीदृशगुणोपेतं	११	४१
आसुरे लोकविनाश	१५	२८	इमान्यमूनीत्यपवर्जिते	८	१०
आसेदुषां गोत्रभिदो	१८	१८	इमामहं वेद न तावकी	१	३७
आस्तिक्यशुद्धमवतः	१८	४३	इयमिष्टगुणाय रोचतां	२	५
आस्थाभालम्ब्य नीतेषु	१५	४	इयं च दुर्वासमहारथानां	१६	१७
आस्थितः स्थगित	९	९	इयं शिवाया नियते	४	२१
आहिते नु मधुना	९	६६	इह दुरधिगमैः किञ्चिदेवा	५	१८
इ			इह वीतभयास्तपोऽनुभावा	१३	४
इच्छतां सह वधूभिः	९	१३	इह सनियमयोः सुराप	५	४०
इतरैतरानभिभवेन	६	३४	ई		
इति कथयति तत्र	४	३७	ईशार्थमम्भसि चिराप	५	२९
इति गां विधाय विरतेषु	१२	३२	उ		
इति चालयन्नचलसानु	१२	५२	उच्यतां स वचनीय	९	३९
इति तानुदारमनुनीय	१२	४०	उज्जतीशुचमित्राशु	९	१८
इति तेन विचिन्त्य चाप	१३	११	उज्जत्सु संहार इवा	१६	१६
इति दगितविक्रियं	२	२५	उःफुल्लस्थलनलिनी	५	३९
इति निगदितः स्तं	१८	४४	उत्तमज्ञे समविषये समं	७	२१
इति ब्रुवाणेन महेन्द्र	३	३०	उसृष्टवज्रकुथकङ्कटा	७	३०
इति विविधमुदासे	१६	६३	उदस्य धैर्यं दतितेन	८	५०
इति विषमितचक्षुषा	१०	५३	उदारकीर्तेरुदयं	१	१८
इति शासति सेनान्यां	१५	१९	उदाहरणमाशीःपृ	११	६५
इतीरयित्वा गिरमात्त	१	२६	उदितोपलक्षलन	६	४
इतीरिताकूतमनील	१४	२४	उदीरितां तामिति	३	५५
इत्थं विहृत्य वनिताभि	८	५५	उदूढवक्षःस्थगितैक	१४	११
इत्युक्तवन्तं परिरम्य	११	८०	उदगतेन्दुमविभिन्न	९	२४
इत्युक्तवन्तं व्रज साधये	३	२४	उन्मज्जन्मकर इवा	१७	६३
इत्युक्तवानुक्तिविशेष	३	१०	उपकार इवासति	१३	३३
इत्युक्त्वा सपदि हितं	५	५१	उपकारकमाहते	२	४३

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
उपजापसहान्विल	२	४७	कच्छान्ते सुरसरितो	१२	५४
उपपत्तिरुदाहृता	२	२८	कतिपयसहकारपुष्प	१०	३०
उपलभ्य चञ्चलतरङ्ग	६	१४	कथमिव तव सम्मति	१०	३६
उपलहतोद्धततरङ्ग	६	१०	कथं वादीयतामवाङ्	११	७६
उपाधत्त सप्तनेषु	११	५०	कथाप्रसङ्गेन जनैः	१	२४
उपारताः पश्चिमरात्रि	४	१०	कपोलसंश्लेषि विलो	४	९
उपेयुषीणां बृहतीरधि	८	१२	करुणमृद्वल्लनिःसृतयोः	१८	११
उपेयुषीं बिभ्रतमन्तक	१४	३८	करिष्यसे यत्र सुदुश्च	३	२९
उपैति सस्यं परिणाम	४	२२	करुणमभिहितं त्रपा	१०	५८
उपैत्यनन्तद्युतिरप्य	१६	६१	करोति योऽशेषजनाति	३	५१
उपोढकल्याणफलो	१७	५४	करौ धुनाना नवपल्लवाकृति-		
उमापति पाण्डुसुत	१७	१२	पयस्यगाधे	८	४८
उरसि शूलभूतः प्रहिता	१८	५	करो धुनाना नवपल्लवाकृति-		
उरु सत्त्वमाह विपरि	६	३५	वृथा कृता	८	७
ऊ			कलत्रभारेण विलोल	८	१७
ऊर्ध्वं तिरश्चीनमधश्च	१६	५०	कवचं स बिभ्रदुपवीत	१२	९
ऋ			कषणकम्पनिरस्तघहा	५	४७
ऋषिवंशजः स यदि	६	३६	कान्तदूत्य इव कुङ्कुम	९	६
ए			कान्तवेस्म बहु सन्दिशती	९	३७
एकतामिव गतस्य	९	१२	कान्तसङ्गमपराजित	९	५२
एवं प्रतिद्वन्द्वेषु तस्य	१७	१८	कान्ताजनं सुरतखेद	९	७६
ओ			कान्तानां कृतपुलकः	७	५
ओजसापि खलु नून	९	३३	किं गतेन न हि युक्त	९	४०
ओष्ठपल्लवविदंश	९	५७	किं त्यक्तापास्तदेबन्व	१५	२१
औ			किमपेक्ष्य फलं	२	२१
औपसतपभयादप	९	११	किमसामयिकं वित	२	४०
क			किमुपेक्ष्ये कथय	१२	३१
ककुदे वृषस्य कृत	१२	२०	किरातसैन्यादुरुचाप	१४	४५

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
कुप्यताशुभवतानत	९	५३	क्षीणयावकरसोऽप्यति	९	६२
कुररीगणः कृतरवस्तरवः	५	२५	क्षुभिताभिनिःसृतः	१२	४५
कुरु तन्मतिमेव	२	२२	क्षोभेण तेनाथ गणा	१७	२२
कुरु तात तपांस्यमार्गं	१३	१३	ख		
कुसुमनगवनान्युपैत	१०	३१	खण्डिताशंसया तेषां	१५	३
कुसुमितमवलम्ब्य	१०	५३	ग		
कृतघृति परिवन्दिते	१८	२१	गणाधिपानामविधाय	१४	५४
कृतप्रणामस्य महीं	१	२	गणवति नखलेखा	९	७८
कृतं पुरुषशब्देन	११	७२	गतान्पशूनां सहजन्म	४	१३
कृतवानन्यदेहेषु	११	२६	गतैः परेषामविभाव	१४	५२
कृतानतिव्याहृतसा	३	३१	गतैः सहावैः कलहंस	८	२९
कृतान्तदुर्वृत्त इवा	१६	२९	गन्धमुद्धतरजःकण	९	३१
कृतारिषड्वर्गमयेन	१	९	गभीररन्ध्रेषु भृशं मही	१४	४६
कृतावधानं जितर्वाहि	४	३३	गम्यतामुपगते नयनानां	९	४
कृतोर्मिरेखं शिथिलत्व	४	६	गुणसम्पदा समधिगम्य	५	२४
कृष्णद्वैपायनादेशात्	११	४६	गुणानुरक्तमनुरक्त	१	३१
को न्विमं हरितुरङ्ग	१३	५०	गुणापनादेन तदन्य	१४	१२
कोऽपवादः स्तुतिपदे	११	२५	गुरुक्रियारम्भफलै	१४	४२
क्रान्तानां ग्रहचरितात्	७	१२	गुरुस्थिराण्युत्तम	१६	२८
क्रामद्भिर्धनपदवीमवेक	५	३४	गुरून्कुर्वन्ति ते वंश्यान्	११	६४
क्रियासुयुक्तैर्नृप	१	४	गूढोऽपि वपुषा राजन्	११	६
क्रोधान्धकारान्तरितो	१७	९	ग्रसमानमिवौजांसि	११	७३
क्लान्तोऽपि त्रिदशवधू	७	२९	ग्रहविमानगणानभितो	५	१४
क्व चिराय परिग्रहः	२	३९	घ		
क्षत्रियस्तनयः पाण्डोः	११	४५	घनपोत्रविदीर्णशाल	१३	३
क्षययुक्तमपि स्वभावजं	२	११	घनं विदार्यार्जुन	४५	५०
क्षितिनभःसुरलोक	५	३	घनानि कामं कुसुमानि	८	४
क्षिपति योऽनुवनं	५	४५			

च	स०	श्लो०		स०	श्लो०
चञ्चलं वसु नितान्त	१३	५३	जलदजालघनैरसिता	५	४८
चतसृष्वपि ते विवेकिनी	२	६	जलोपसंमूर्च्छनमूर्च्छित	१६	५९
चमरीगणैर्गणबलस्य	१२	४७	जहातु नैनं कथमर्थं	३	१४
चयानिवाद्गोनिव	५६	५२	जहार चास्मादचिरेण	१७	४४
चलनेऽवनिश्चलति	१२	२८	जहिहि कठिनता	१०	५०
चारचुञ्चुश्चिरारेची	१५	३८	जहीहि कोपं दयितो	८	८
चिचीपतां जन्मवतां	३	११	जिह्वाशतान्मुल्लस	१६	३७
चित्तनिर्वृत्तिविधायि	९	७१	जोयन्तां दुर्जया देहे	११	३२
चित्तवानसि कल्याणी	११	१४	जेतुमेव भवता	१३	५४
चित्रोयमाणानति	१७	३१	ज्वलतस्तव जात	२	२४
चिरनियमकृशोऽपि	१०	१४	ज्वलतोऽनलादनु	१२	७
चिरमपि कलितान्य	१०	४८	ज्वलितं न हिरण्य	२	२०
च्युते स तस्मिन्निषुधौ	१७	३७	त		
छ			तत उदग्र इव द्विरदे	१८	१
छायां विनिर्बूय तमोमयीं	१६	३२	ततः किरातस्य वचो	१४	१
ज			ततः किराताधिपते	१६	१
जगतीशरणे युक्तो	१५	४५	ततः प्रजह्ने सममेव	१५	५४
जगत्प्रसूतिर्जगदेक	४	३२	ततः प्रत्यात्यस्तमदा	१७	१७
जटानां कीर्णया केशैः	११	३	ततः शरच्चन्द्रकरा	३	१
जनैरुपग्राममनिच्छा	४	१९	ततः सकूजत्कलहंस	४	१
जन्यवेधतपसां	१३	६४	ततः सदपं प्रतनु	१४	३५
जन्मिनोऽस्य स्थिति	११	३०	ततः स संप्रेक्ष्य शरद्गुण	४	२०
जपतः सदा जपमुपांशु	१२	८	ततः सुपर्णव्रजपक्ष	१६	४४
जयमत्र भवान्नूनं	११	१८	ततस्तपोवीर्यसमुद्धतस्य	१७	३५
जयारवक्ष्वेडितनाद	१४	२९	ततोऽप्रभूमि व्यवसाय	१७	५५
जयेन कच्चिद्विरमेदयं	१४	६२	ततो धरित्रीधरतुल्य	१६	५५
जरतीमपि बिभ्राण	११	७	ततोऽनुपूर्वायतवृत्त	१७	५०
			ततोऽपवादेन पताकिनी	१४	२७
			तत्तदीयविशिखा	१३	५७

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
तत्तितिक्षितमिदं	१३	६८	तरसा भुवनानि यो	१८	३७
तत्र कार्मुकभृतं	१३	३५	तरसैव कोऽपि भुवनैक	१२	२६
तथा न पूर्वं कृतभूषणा	८	४१	तवोत्तरीयं करिचमं	१८	३२
तथापि जिह्वाः स	१	८	तस्मै हि भारोद्धरणे	१७	१४
तथापि विघ्नं नृप	३	१२	तस्यातियत्नादति	१७	३२
तदनघ तनुरस्तु	१०	५०	तस्याहवायासविलोल	१७	८
तदभूरिवासरकृतं	६	२९	त शम्भुराक्षिसमहेषु	१७	४३
तदलं प्रतिपक्ष	२	१५	तान्भूरिधाम्नश्चतुरोऽपि	३	३५
तदा रम्याण्यरम्याणि	११	२८	तापसोऽपि बिभृता	१३	३९
तदासु कर्तुं त्वयि	१	२५	तामैक्षन्त क्षणं सम्या	११	५१
तदाशु कुर्वन्वचनं	३	५४	तावदाश्रित्यते लक्ष्म्या	११	६१
तदुपेत्य विघ्नयत	६	४३	तिरोहितमवभ्रनिकुञ्ज	१४	३३
तदगणा ददृशुर्भीमं	१५	३५	तिरोहितास्त्वानि नितान्त	८	४७
तनुमवजितलोक	१०	१५	तिरोहितेन्दोरथ	१६	३१
तनुवारभसो भास्वान	१५	२३	तिष्ठतां तपसि पुण्य	१३	४४
तनूरलक्तारुणपाणि	८	५	तिष्ठद्भिः कथमपि	७	४
तपनमण्डलदीपितमेक	५	२	तीरान्तराणि मिथुनानि	८	५६
तपसा कृतां पपुस्त्राह	१२	६	तुतोष पश्यन्कलभस्य	४	४
तपसा तथा न मुदमस्य	१८	१४	तुल्यरूपमसितोत्पल	९	६१
तपसा निपीडितकृश	१२	३९	तुषारलेखाकुलितो	३	३६
तपोबलेनैष विधाय	१४	६०	तेजः समाश्रित्यपरै	१७	३
तसानामुपदधिरे विषाण	७	१३	तेन व्यातेनिरे भीमा	१५	४२
तमतनुवनराजिष्यामितो	४	३८	तेन सूरिस्पर्कारिता	१३	६०
तमनतिशयनीयं सर्वतः	५	५२	तेनानिमित्तेन तथा	१७	४०
तमनिन्द्यवन्दिन इवेन्द्रः	६	२	तेनानुजसहायेन	११	४८
तमाशुचक्षुःश्रवसां	१६	४२	त्रयीमृतनामनिला	१४	४८
तमुदीरितारुणजटांशु	१२	१४	त्रासजिह्वां यतश्चैता	१५	६
			त्रिःसप्त कृत्वो जगती	३	१८

	स०	श्लो०
त्वमन्तकः स्थावर	१८	३५
वया साधु समारम्भ	११	१०
त्विषां ततिः पाटलिता	१६	३३
द		
दक्षिणां प्रणतदक्षिणां	१८	२७
ददृशेऽथ सविस्मयं	१३	१७
दधत इव विलासशालि	५	३२
दधतमाकरिभिः करिभिः	५	७
दधति क्षतोः परिणतः	६	७
दनुजः स्वदयं क्षपाः	१३	८
दरीमुखैरासवराग	१६	४६
दिङ्नागहस्ताकृति	१६	३८
दिवः पृथिव्याः ककुभां	१४	५३
दिव्यस्त्रीणां सचरण	५	२३
दिशः समूहस्त्रिव	१४	५०
दीपयन्नय नभः	९	२३
दीपितस्त्वमनुभाव	१३	३८
दुरक्षान्दीव्यता राज्ञा	११	४७
दुराप्रदवनज्याया	११	६३
दुरासदानरीनुग्रान्	११	२३
दुर्वचं तदथ मा स्म	१३	४९
दुःशासनामर्षरजो	३	४७
दूनास्तेऽरिबलादूना	१५	३१
दृश्यतामयमनोकहा	१३	७०
दृष्टावदानाद्वधयतेऽरि	१७	१६
दृष्ट्वा दृश्यान्याचरणी	१८	२८
देवाकानिनि कावादे	१४	२५
द्यां निरुन्धदतिनील	९	२०

	स०	श्लो०
द्युति वहन्ती वनिता	८	९३
द्युवियद्गामिनी तार	१५	४३
द्यौरुन्नामेव दिशः	१६	३५
द्रुतपदमभियातु	१०	२
द्वारि चक्षुरधिपाणि	९	४३
द्विरदानिव दिग्वि	२	२३
द्विषतः परासिसिषु	१२	३४
द्विषतामुदयः	२	८
द्विषतां विहितं	२	१७
द्विषन्निमित्ता यदियं	१	४१
द्विषां विघाताय	१	३
द्विषां क्षतीर्याः प्रथमे	१४	५५
ध		
धनुः प्रबन्धध्वनितं	१६	२०
धर्मात्मजो धर्मनिबन्धि	३	३४
धार्तराष्ट्रः सह प्रीति	११	५५
धाष्ठर्चलङ्घितयथोचित	९	७२
धूतानामभिमुखपातिभिः	७	३
धृतिविसवल्यावलि	१०	२४
धृतिविसवलये निधाय	१०	४६
धृतहेतिरप्यधृतजिह्वा	६	२४
धृतोत्पलापीड इव	१६	१५
धैर्यावसादेन हृतप्रसादा	३	३८
धैर्येण विश्वास्यतया	३	३४
ध्रुवं प्रणाशः प्रहितस्य	१४	९
ध्वनिरगविवरेषु	१०	४
ध्वंसेत हृदयं सद्यः	११	५७

न	स०	श्लो०	न	स०	श्लो०
न ज्ञातं तात यत्नस्य	११	४२	निद्राविनोदितनितान्त	९	७५
न तेन सज्यं कचिदु	१	२१	निपतितेऽधिशिरोध	१८	६
न ददाह भुक्त्ववानि	१२	१६	निषेयमानस्तबका	८	६
न दलति निचये	१०	३९	निबद्धनिःश्वासविकम्पिता	४	१५
ननु हो मथना राघो	१५	२०	निमीलदाकेकरलोल	८	५३
न नोननुन्नो नुन्नोनो	१५	२४	निरञ्जने साविबिलोकितां	८	५२
न पपात सन्निहित	१२	४	निरत्ययं साम न दान	१	१२
न प्रसादमुचितं गमिता	९	२५	निरास्पदं प्रश्नकुतूहलित्व	३	९
न मृगः खलु कोऽप्ययं	१३	६	निरीक्ष्यमाणा इव	४	३
नयनादिव शूलिनः	१३	२२	निरीक्ष्यसंरम्भनिरस्त	३	११
न रागि चेतः परमा	१८	३१	निर्याय विद्याथ दिनादि	३	२५
नवपल्लवाञ्जलिभूतः	६	२६	निवृत्तवृत्तोरुपयोधर	८	३
न वर्त्म कश्मैचिदपि	१४	१४	निशम्य सिद्धिं द्विषतां	१	७
नवविनिद्रजपाकुसुम	५	८	निशातरीद्रेषु विकासतां	१४	३०
नवातपालोहितमाहितं	४	८	निशि तासिरितोऽभीको	१५	२२
न विरोधिनी रुषमियाय	१२	४६	निःशेषं प्रशमितरेण	७	३८
न विसिस्मिये न विषसाद	१२	५	निःशेषं शङ्कलित	१७	६२
न समयपरिरक्षणं	१	४५	निःश्वासधूमैः स्थगितां	१६	३९
न सुखं प्रार्थये नार्थ	११	६६	निषण्णमापत्प्रतिकार	१४	३७
न खजो रुचिरे	९	३५	निषादिसन्नाहमणि	१६	१२
नानारत्नज्योतिषां	५	३६	निसर्गदुर्बोधमबोध	१	६
नान्तरज्ञाः श्रियो जातु	११	२४	निहते विडम्बित	१२	३८
नाभियोक्तुमनुत	१३	५८	निहितसरसयावकै	१०	३
नासुरोऽयं न वा नागो	१५	१२	नीतोच्छ्रायं मुहुर्शिशिर	५	३१
निक्षयिनि लवली	१०	२९	नीरन्ध्रं पथिषु रजो	७	२५
निजग्निरे तस्य हरेषु	१७	२६	नीरन्ध्रं परिगमिते	१७	६
निज्जेन नीतं विजितान्य	१४	३९	नीलनीरजनभेहिम	९	१९
			नुनोद तस्य स्थलपद्मिनी	४	५

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
नूनमत्र भवतः शराकृतिः	३३	४५	पञ्चात्क्रिया तूणयुगस्य	१७	४२
नृपतिमुनिपरिश्रहेण	१०	६	पाणिपल्लवविधुतन	९	५०
नृपसुतमभितः	१०	४४	पातितोत्तुङ्गमाहात्म्यैः	१५	११
न्यायनिर्णीतसारत्वा	११	३९	पातुमाहितरतीन्यभि	९	५१
प			पार्थबाणाः पशुपते	१५	४०
पतत्सु शस्त्रेण वितत्य	१४	४९	पुरःसरा धामवतां	१	४३
पतन्ति नास्मिन्निशदाः	४	२३	पुराधिरूढः शयनं	१	३८
पतितैरपेतजलदान्न	६	२७	पुरोपनीतं नृप	१	३९
पति नगानामिव	१७	५	पुंसः पदं मध्यममुत्त	१६	१९
पथश्च्युतायां समितौ	२	१५	पृथग्विधान्यस्त्रविराम	१६	३४
पपात पूर्वा जहतो	४	१८	पृथुकदम्बकदम्बकराजितं	५	९
परमास्त्रपरिश्रहोक्तेजः	१३	२६	पृथुघाम्नि तत्र परिबोधि	६	४५
परवानर्थसंसिद्धौ	११	३३	पृथुरूपयस्तबृहल्लता	१४	३४
परस्य भूयान्विवर	१६	२३	प्रकृतमनुसार नाभि	१०	४१
पराहतध्वस्तशिखे	१६	५६	प्रचलिते चलितं	१८	१०
परिकीर्णमुद्यतभुजस्य	१२	११	प्रणतिप्रवणान्विहाय	२	४४
परिक्षते वक्षसि दन्ति	१६	११	प्रणयिमथ विधाय	६	४७
परिणामसुखे गरीयसि	२	४	प्रणिघात चित्तमथ	६	३९
परिणाहिना तुहिनराशि	१२	२३	प्रणिधाय तत्र विधि	६	१९
परिभ्रमन्मूर्धजपट्पदा	४	१४	प्रतप्तचामीकरभासुरेण	१६	४०
परिभ्रमन्लोलहित	१	३४	प्रतिक्रियायै विधुरः	१७	४१
परिमोहयमानेन	१५	३६	प्रतिघ्नवीभिः कृत	१६	४३
परिवीतमंशुभिरुदस्त	१२	१८	प्रतिदिशमभिगच्छता	१०	२१
परिसरविषयेषु लीढ	५	३८	प्रतिदिशं प्लवगाधिप	१४	६४
परिसुरपतिसूनुधाम	१०	२०	प्रतिबोधजृम्भणविभिन्न	६	१२
परिस्फुरन्मीनविवट्टितो	८	४५	प्रत्यार्द्राकृततिलकास्तुषार	७	१५
परीतमुश्रावजये	४	११	प्रत्याहतीजाः कृत	१७	१५
परोऽवजानाति यदज्ञता	१४	२३	प्रनृत्तशववित्रस्त	१५	२६

	स०	इलो०		स०	इलो०
प्रपित्सोः किं च ते	११	१६	प्राप्यते यदिह दूर	१८	२५
प्रभभूव नालमवलोकयितुं	६	६	प्रियेऽपरा यच्छति	८	१५
प्रभवति न तदा परो	१०	३५	प्रियेण संग्रथ्य विपक्ष	८	३७
प्रभवः खलु कोश	२	१२	प्रियेण सिक्ता चरमं	८	५४
प्रमादुर्मयशःपङ्क्तु	११	६७	प्रियेषु यैः पार्थ विनोप	३	५२
प्रयच्छतोच्चैः कुसुमानि	८	१४	प्रियैः सलीलं करवारि	८	४९
प्रयुज्य समाचरितं	१४	७	प्रीते पिनाकिना मया	११	८१
प्रलीनभूपालमपि	१	२३	प्रेरितः शशधरेण करोधः	९	२८
प्रववृत्तेऽथ महाहव	१८	८	प्लुतमालतीसितकपाल	१२	२४
प्रवालभङ्गारुणपाणि	८	२१	ब		
प्रविकर्षनिनादभिन्न	१३	१६	बदरीतपोवननिवास	१२	३३
प्रविततशरजालच्छन्न	१४	६५	बद्धकोपविक्रुतीरपि	९	६४
प्रविवेश गामिव	१२	१०	बभार शून्याकृति	१७	३९
प्रवृत्तनक्तंदिब	१६	४७	बलवदपि बलं भियो	१०	३७
प्रवृद्धसिन्धूमिचय	१६	६०	बलवानपि कोपजन्मनः	२	३७
प्रशान्तघर्माभिभवः	८	२८	बलशालितया यथा	१३	१२
प्रश्च्योतन्नदसुरभीणि	७	३५	बहुधा गतां जगति	६	४२
प्रसक्तदावानल	१६	२६	बहु बहिचन्द्रकनिभं	६	११
प्रसह्य योऽस्मासु परैः	३	४४	बहुशः कृतसत्कृतेविधातुं	१३	१०
प्रसादरम्यमोजस्वि	११	३८	बाणच्छिदस्ते विशिखाः	१७	२०
प्रसादलक्ष्मीं दधतं	३	२	बिभराम्ब्रभूवरपवृत्त	१२	४९
प्रसेदिवांसं न तमाप	१७	२३	बृहदुद्रहखलदनादि	१२	४२
प्रस्थानश्रमजनितां	७	३१	भ		
प्रस्थिताभिरविनाथ	९	३६	भयङ्करः प्राणभृतां	११	१७
प्रहोयते कार्यवशा	१६	२२	भयादिवाश्लिष्य क्षणाहते	८	४६
प्राञ्जलावपि जने	९	१०	भर्तृभिः प्रणयसम्भ्रम	९	५४
प्राप्तोऽभिमानव्यसनाद	३	४५	भर्तृषूपसखि निक्षिप	९	६६
प्राप्यते गुणवतापि	९	५८	भवतः स्मरतां सदा	१८	३८

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
भवद्विरघुनाराति	१५	१७	मया मृगान्हन्तुरनेन	१४	२५
भवन्तमेतर्हि मनस्वि	१	३२	मरुतः शिवा नवतृणा	६	३३
भवन्ति ते सभ्यतमा	१४	४	मरुतां पतिः सिन्द	१२	१५
भवभीतये हतवृहत्तम	६	४१	महते फलाय तदवेक्ष्य	६	२८
भवादृशेषु प्रमदा	१	२८	महत्त्वयोगाय महा	३	२३
भव्यो भवन्नपि मुने	५	४९	महर्षभस्कन्धमनून	१४	४०
भित्त्वेव भाभिः सवितु	१६	५१	महानले भिन्नसिताभ्र	१६	५७
भुजगराजसितेन	५	४	महारथानां प्रतिदन्त्य	१६	१४
भूभर्तुः समधिकमादधे	७	२७	महास्त्रदुर्गो शिथिल	१६	२६
भूयः समाधान	१७	७	महिषक्षतागुह्यमाल	१२	५०
भूरिप्रभावेण रणामि	१७	२	महीभृता पक्षवतेह	१८	१३
भूरेणुना रासभधूसरेण	१६	७	महीभृतां सच्चरितै	१	२०
भृशकुसुमशारेणु	१०	६१	महेषुजलधौ शत्रो	१५	३२
भ्रूविलाससुभगाननु	९	५६	महौजसो मानवना	१	१९
म			मा गमन्मदविमूढ	९	७०
मग्नां द्विषच्छन्नि	३	३९	मा गाश्चिरायैकचरः	३	५३
मणिमयूखचयांशुक	५	५	मानिनीजनविलोचन	९	२६
मतिभेदतमस्तिरो	२	३३	मा भूवन्नपथहृतस्तवे	५	५०
मतिमान्विनयप्रमाथि	२	५२	माया सिन्देष्टा मति	१६	१८
मथिताम्भसो रयविकीर्ण	१२	५१	मार्गजैरथ तव	१३	५९
मदमानसमुद्धतं	२	४९	मा विहासिष्ट समरं	१५	८
मदसिक्तमुखेर्मुगा	२	१८	साहेन्द्र नगमभितः	७	२०
मदस्युतिश्यामित	१६	२	मित्रमिष्टमुपकारि	१३	५१
मधुरैरवशानि	२	५५	मुकुलितमतिशय्य	१०	२७
मध्यमोपलनिभे लसदंशा	९	२	मुक्तमूललघुवृज्जित	९	५
मनसा जपैः प्रणतिभिः	६	२२	मुखैरसौ विद्रुमभङ्ग	४	३६
मनःशिलाभङ्गनिभेन	१६	४५	मुञ्चतीशे शराङ्गिणी	१५	३४
मनोरमं प्रापितमन्तरं	४	७	मुनितमधुलिहो वितानी	१८	२०
मन्दमस्यन्निषुलतां	१५	१३			

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
मुनयस्ततोऽभिमुख	१२	२५	यशोऽधिगन्तुं सुख	३	४०
मुनिदनुतनयाविलोभ्य	१०	१६	यष्टुमिच्छसि पितृष्व	१३	६५
मुनिमभिमुखतां	१०	४०	यस्मिन्ननेश्वर्यकृत	३	१९
मुनिरश्मि निरागसः	१३	७	यः करोति वधोदकां	११	१९
मुनिरूपोऽनुरूपेण	११	२	यः सर्वेषामावरोता	१८	४०
मुनिषुदहनातसां	१५	३०	या गम्याः सत्सहायानां	११	२२
मुनेर्विचित्रैरिषुभिः	१७	१९	यातस्य ग्रन्थिततरंग	७	१६
मुनेः शरीरेण तदुग्र	१४	५९	युक्तः प्रमाद्यसि हिता	११	२९
मुहुरनुपतता विधूय	१०	३३	युक्ताः स्वशक्त्या मुनयः	१८	२९
मुहुश्चलत्पल्लवलोहिनी	१६	५३	युयुत्सुनेव कवचं	११	१५
मूलं दोषस्य हिसादे	११	२०	येनापविद्धसलिलः	५	३०
मृगान्विनिघ्नन्मृगयुः	१४	१५	योगं च त योग्यतमाय	३	२६
मृणालिनीनामनुरञ्जितं	४	७२	योऽतिः पुलकरोधि	९	४१
मृदितकिसलयः सुराङ्गना	१०	९	योषिदुद्धतमनोभव	९	६८
य			र		
यच्छति प्रतिमुखं	९	१४	रक्षोभिः सुरमनुजैः	१८	३६
यथा निजे वर्त्मनि	१०	५७	रजनीषु राजतनयस्य	१०	१२
यथाप्रतिज्ञं द्विषतां	११	७४	रञ्जिता नु विविधा	९	१५
यथायथं ताः सहिता	८	२	रणाय जैत्रः प्रदिशन्निव	१४	२८
यथास्वमाशंसित	१४	४३	रथांगसंक्रोडितमश्व	१६	८
यदवोचत वीक्ष्य	२	२	रम्या नवद्युतिरपैति	५	३७
यदात्य कामं भवता	१४	१८	रयेण सा संनिदधे	१७	५२
यदा विगृह्णाति हतं	१६	२४	रहितरत्नचयान्नशिलो	५	१०
यदि प्रमाणीकृतमार्य	१४	११	रागकान्तनयनेषु	९	६३
यदि मनसि शमः	१०	५५	राजद्विः पथि मरुता	७	६
यमनियमकुशीकृत	१०	१०	रात्रिरागमलिनानि	९	१६
यथा समासादित	३	२२	रामाणामवजितमाल्य	७	७
यशसेव तिरोदधन्मुहु	३	५८	रिक्ते सविस्त्रम्भमथा	१७	३६

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
रुचिकरमपि नार्थ	१०	६२	वाससां शिथिलतामुप	९	६५
रुचिरपल्लवपुष्पलता	५	१९	विकचवारिरहं दधत्	५	१३
रुचिराकृतिः कनकसानु	६	१	विकसितकुसुमाधारं	१०	३२
रुजन्महेषून्बहुधा	१५	५१	विकामुकः कर्मसु शोच	१७	५३
रुन्धती नयनबाक्य	९	६७	विकाशमीयुर्जगतीश	१५	५२
ल			विकोशनिर्घोततनां	१७	४५
लघुवृत्तितया भिदां	२	५३	विगणय्य कारणमनेक	६	३७
लभ्यमेकमुकृतेन	१३	५२	विगाढमात्रे रमणीभि	८	३१
लभ्या धरित्री तव	३	१७	विचकर्षं च संहितेषु	१३	१८
ललितप्रतीव क्षयकाल	१६	५४	विचित्रया चित्रयतेव	१६	३
लेखया विमलद्रुम	९	२२	विच्छिन्नाभ्रविलायं	११	७९
लोकं विधात्रा विहितस्य	३	४१	विजहोहि रणोत्साहं	११	३१
लोचनाधरकृता	९	६०	विजिगीषते यदि जगन्ति	१२	३०
लोलदृष्टि वदन	९	४७	विजित्य यः प्राज्य	१	३५
व			विततशीकरराशिभिः	५	१५
वदनेन पुष्पितलतान्तः	१२	४१	वितन्वतस्तस्य शरा	१७	२०
वनान्तशय्याः तिनी	१	३६	विदिताः प्रविश्य विहिता	६	३०
वनाश्रयाः कस्य मृगाः	१४	१३	विदूरपातेन भिदामुपेयुः	८	१०
वनेऽवने वनसदां	१५	१०	विधाय रक्षान्परितः	१	१४
वपुरिन्द्रियोपतपनेषु	१२	३	विधाय विध्वंसमनात्म	३	१६
वपुषा परमेण भूधरा	१३	१	विधिसमयनियोगा	१	४६
वयं वव वर्णाश्रमरक्षणो	१४	२२	विधुरं किमतः परं	२	७
वरं कृतध्वस्तगुणा	१५	१५	विधूतकेशाः परि	८	३३
वरोऽभिवरिणहस्त	८	२२	विधूनयन्ती गहनानि	१४	४७
वसूनि वाच्छन्न वशी	१	१३	विनम्रशालिप्रसवौघ	४	२
वंशलक्ष्मीमनुद्धृत्य	११	६९	विनयं गुणा इव विवेक	१२	१५
वंशोचितत्वादभिमान	१७	४	विनिर्यतीनां गुरुखेद	८	२६
वाजिभूमिरिभराज	१३	५५	विपक्षचित्तोन्मथना	८	३४

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
विपत्त्रलेखा निरलक्तका	८	४०	विहस्य पाणौ विधूते	८	५०
विपदेति तावदवसाद	१८	२३	विहाय वाच्छामुदिते	४	२५
विपदोऽभिवन्त्य	२	१४	विहाय शान्तिं नृप	१	४२
विपाण्डुभिर्मलिनतया	४	२४	विहारभूमेरभिघोष	४	३०
विपाण्डु संव्यानमिव	४	२८	विहिता प्रियया	२	१
विफलीकृतयत्नस्य	११	४६	वीक्ष्य रत्नचषके	९	५९
विबोधितस्य ध्वनिना	१७	४६	वीक्ष्य रन्तुमनसः	९	१
विभिन्नपर्यन्तगमीन	८	३०	वीतजन्मजरसं परं	५	२२
विभिन्नपातितादवीय	१५	२४	वीतप्रभावतनुरप्य	१६	६४
विभेदमन्तः पदवी	१७	२७	वीतौजसः सन्निधि	३	४९
विमुक्तमाशंसित	१४	५१	वीर्याविदानेषु कृता	३	४३
विमुच्यमानैरपि तस्य	४	१२	वेत्रशाककुजे	१५	१८
वियति वेगपरिप्लुत	१८	१२	व्यक्तोदितस्मितमयूख	२	५९
विरचय्य काननविभाग	१२	४४	व्यथितमपि भृशं मनो	१०	२२
विरोधि सिद्धेरिति	१४	८	व्यथितसिन्धुमनोरशनैः	५	११
विलङ्घ्य पत्रिणां	१५	४४	व्यथत्त यस्मिन्पुरमुच्च	५	३५
विलम्बमानाकुलकश	८	१८	व्यपोहितुं लोचनतो	८	१९
विवरेऽपि नैनमनिगूढ	१२	३७	व्यानशो शशधरेण	९	१७
विवस्वदंशुसंश्लेष	१५	९	व्याहृत्य मदतां पत्या	११	३७
विवक्तवर्णाभरणा	१४	३	व्रज जय रिपुलोक	१८	८८
विविक्तेऽस्मिन्नग्रे	११	३६	व्रजति शुचि पदं त्वयि	१८	२६
विशङ्कमानो भवतः	१	७	व्रजतोऽस्य बृहस्पतत्र	१३	२१
विशदभ्रयुगच्छन्न	११	४	व्रजन्ति ते मूढधियः	१	३०
विषमोऽपि विगाह्यते	२	३	व्रजाजिरेवम्बुदनाद	४	१६
विसारिकाश्चोमणि	८	२३	व्रणमुखच्युतशोणित	१८	४
विस्फार्यमाणस्य ततो	१७	२४	व्रीडानतैरातजनोप	३	४२
विस्मयः क हव वा	१३	४०	श		
विस्मितः सपदि तेन	१८	१३	शक्तिरर्थपतिषु स्वयं	१३	१६

श्लोकानुक्रमणिका

४४५

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
शक्तिवैकल्यनम्रस्य	११	५९	अद्वेया विप्रलब्धारः	११	३५
शङ्किताय कृतबाष्प	९	४६	श्रियः कुरुगामधिपस्य	१	१
शतशो विशिखानवद्यते	१५	४८	श्रियं विकर्षत्यपहन्त्य	३	७
शमयन्धृतेन्द्रियशमैक	६	२०	श्रिया हसद्भिः कमलानि	८	४४
शरणं भवन्तमति	१८	२२	श्रीमद्भिः नियमितकन्धरा	७	३७
शरदम्बुधरच्छाया	११	१२	श्रीमद्भिः सरथगजैः	७	१
शरवृष्टि विधूयोर्वी	१५	४१	श्रीमल्लताभवनमोषधयः	५	२८
शरानवद्यन्ननवद्य	१७	५६	श्रुतमप्यधिगम्य	२	४१
शशधर इव लोचनाभि	१०	११	श्रुतिसुखमुपवीणितं	१०	३८
शम्भोर्धनुर्मण्डलतः	१५	४९	श्रेयसो तव सम्प्राप्ता	११	११
शाखावसक्तकमनीय	७	४०	श्रेयसोऽप्यस्य ते तात	११	४४
शान्तता विनययोगि	१३	३७	श्लिष्यतः प्रियवधूरुप	९	२७
शारतां गमितया शशि	९	२९	श्वसनचलितपल्लवा	१०	३४
शिरसा हरिर्मणिनिभः	६	२३	श्वस्त्वया मुखसंवित्तिः	१०	३४
शिलाधनैर्नाकसदा	८	३२	स		
शिवध्वजिन्यः प्रतियोध	१४	५८	स किं सखा साधु न	१	५
शिवप्रणुन्नेन शिली	१७	५८	सक्ति जवादपनयत्य	५	४६
शिवभुजाहृतिभिन्न	१८	३	स क्षत्रियस्त्राणसहः	३	४८
शिवमौपयिकं गरी	२	३५	स खण्डनं प्राप्य पराद	१७	६०
शीघ्रुपानविघुरासु	९	४२	सखा स युक्ताः कथितः	१४	२१
शीघ्रुपानविघुरेषु	९	७३	सखि दयितमिहानयेति	१०	४७
शुक्लैर्मयूखनिचयै	५	४२	सखीजनं प्रेम गुरुकृता	८	११
शुचि भूषयति श्रुतं	२	३२	सखीनिव प्रीतियुजो	१	१०
शुचिरप्सु विद्रुमलता	६	१३	स गतः क्षितिमुष्ण	१३	३१
शुचिबल्कलीततनुरन्य	६	३१	सचकितमिव विस्मया	१०	७
शुभाननाः साम्बु रुहेषु	८	४२	स जगाम विस्मयमुदीक्ष्य	६	१५
शून्यामाकीर्णतामेति	११	२७	सजलजलधरं नभो	१०	१९
इच्योतन्मयूखेऽपि हिम	३	८	सजनोऽसि विजहीहि	१३	६६

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
सज्यं धनुर्वहति यो	१३	७१	समुज्झिता यावदराति	१४	५६
स ततार सैकतवतो	६	१६	समुन्नतैः काशदुकूल	८	९
स तदोजसा विजित	१२	२९	समुल्लसत्प्रासमहोमि	१६	४
स तमालनिभे रिपौ	१३	२४	स यौवराज्ये नवयौवन	१	२२
स तमाससाद घननील	१२	५३	सरजसमपहाय	१०	२६
सदृशमतनुमाकृतेः	१०	१३	सरभसमवलम्ब्य	१०	५४
सद्यनां विरचनाहित	९	३४	सरोजपत्रे नु विलीन	८	३५
सद्वादितैवाभिनिविष्ट	१७	११	सललितचलित	१०	५२
स धनुर्महेषुषि	१२	२७	सलीलयासक्तलता	८	१६
स ध्वानं निपतितनिर्झरासु	७	२२	सलेशमुल्लिङ्गितशात्रवे	१४	२
सनाकवनितं नितम्ब	५	२७	स वंशस्यावदातस्य	११	७५
सपदि प्रियरूपपर्वरेखः	१३	२५	सविनयमपराभिसूत्य	१०	५७
सपदि हरिसखैर्वधू	११	१८	सवृषध्वजसायकावमिन्नं	१३	२८
स पिङ्गाक्षः श्रीमान्	१८	४५	सव्यलीकमवधीरित	९	४५
स पिशङ्गजटावलिः	१५	४७	सव्यापसव्यध्वनितो	१७	२५
स पुमानर्थवज्जन्मा	११	६२	सव्रीडमन्दैरिव	३	४६
स प्रध्वनय्याम्बुदनादि	१७	१०	ससत्त्वरतिदे नित्यं	१५	२७
स प्रयुज्य तनये	१३	३६	स समुद्धरता विचिन्त्य	१३	३४
स बभार रणापेता	१५	३३	स सम्प्रधार्यैवमहार्य	१६	२५
सबिभति भीषण	६	३२	स सायकान्साध्वस	१७	२१
स भवस्य भवक्षयैक	१३	१९	स साभिः सासुसुः	१५	५
स भोगिसंघः शम	१६	४८	ससुरचापमनेकमणि	५	१२
समदशिखिरुतानि	१०	२५	सहशरधि निजं तथा	१८	१६
स मन्थरावलिगत	४	१७	सहसा विदधीत	२	३०
समवृत्तिरुपति	२	३८	सहसोपगतः स	२	५६
समस्य सम्पादयता	१४	६	संक्रान्तचन्दनरसा	८	५७
समानकान्तीनि तुषार	८	२५	सन्ततं निशमयन्त	१३	४७
समुच्छ्वसत्पङ्कजकोश	८	२४	सन्निबद्धमपहर्तुं	१८	३०

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
सम्पश्यतमिति	१५	५३	सुरकृत्यमेतदवगम्य	१२	३६
सम्प्रति लब्धजन्म	५	४३	सुरसरिति परं तपो	१०	१२
सम्प्रीयमाणोऽनुबभूव	१७	१३	सुलभैः सदा नयवता	५	२०
सम्भिन्नामविरलपातिभिः	७	२३	सृजन्तमाजविषु	३	२०
सम्भिन्नैरिव तुरगावगाह	७	११	सुहृदः सहजा	२	४५
सम्भोगजमगहनामथो	७	२६	सेतुत्वं दधति पयोमुचां	७	१९
सम्मुच्छतां रजतभित्ति	५	४१	सोढवान्नो दशामन्त्यां	११	५३
संरम्भवेगोज्झित	१७	४९	सोढावगीतप्रथमा	१७	२८
संवाता मुहुरनिलेन	७	१४	सोत्कण्ठेरमरगणैः	७	२
संवित्रातुमभिषेक	९	३२	स्तुवन्ति गुर्वीमभिधेय	१४	५
संसिद्धावितिकरणीय	७	१७	स्थितमुन्नते तुहिन	१२	२१
संसेवन्ते दानशीला	१८	२४	स्थितं विशुद्धे नभसीव	१७	४८
संस्कारवत्त्वादमयत्सु	१७	६	स्थित्यतिक्रान्तिभीरुणि	११	५४
साचि लोचनयुगं	९	४४	स्नपितनवलतातरु	५	४४
सादृश्यं गतमपनिद्र	५	२६	स्पृहणीयगुणर्महा	२	३४
सादृश्यं दधति गभीर	७	३९	स्फुटता न पदैरपा	२	२७
साफल्यमस्त्रे रिपु	१६	४९	स्फुःपौरुषमापपात	१३	३२
सामोद कुसुमतर्ह	७	२८	स्फुटबद्धसटोन्नति	१३	२
साम्यं गतेनाशनिना	१७	५१	स्फुरत्पिशङ्गमौर्विकं	१५	०९
सावलेपमुपलिप्सिते	१३	५६	स्मर्यते तनुभूतां सनातनं	१३	४२
सितच्छदानामपदिश्य	४	३०	स्यन्दना नो चतुरगाः	०५	१६
सितवाजिने निजगाद्	६	९	स्वकेतुभिः पाण्डुर	१६	५८
सिन्धुरैः कृतरुचयः	७	८	स्वगोचरे सत्यपि चित्त	८	१३
सिषिचुरवनिमम्बुवाहाः	१८	१७	स्वघर्ममनुरुन्धन्ते	११	७८
सुकुमारमेकमणु मर्म	६	४०	स्वयं संराध्यैवं शतमख	१०	६३
सुखेन लभ्या दधतः	१	१७	स्वदितः स्वयमथैधित	९	५५
सुगेषु दुर्गेषु च तुल्य	१४	३२	ह		
सुता न यूयं किमु	३	१३	हताहतेत्युद्धतभीम	१६	५

	स०	श्लो०		स०	श्लो०
हरपृथासुतयो	१८	२	हतोत्तरीयां प्रसभं	११	४९
हरसैनिकाः प्रतिभये	१२	४८	हृदाम्भसि व्यस्तवधू	८	४३
हरिन्मणिष्याममुदग्र	१४	४१	हीतया गलितनीवि	९	४८
हंसा बृहस्तः सुरसद्य	१८	१९	ह्येयन्तहिमतेजसं	१३	४१
हृता गुणैरस्य भयेन	१४	६१			

74299

